

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

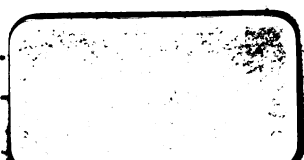
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

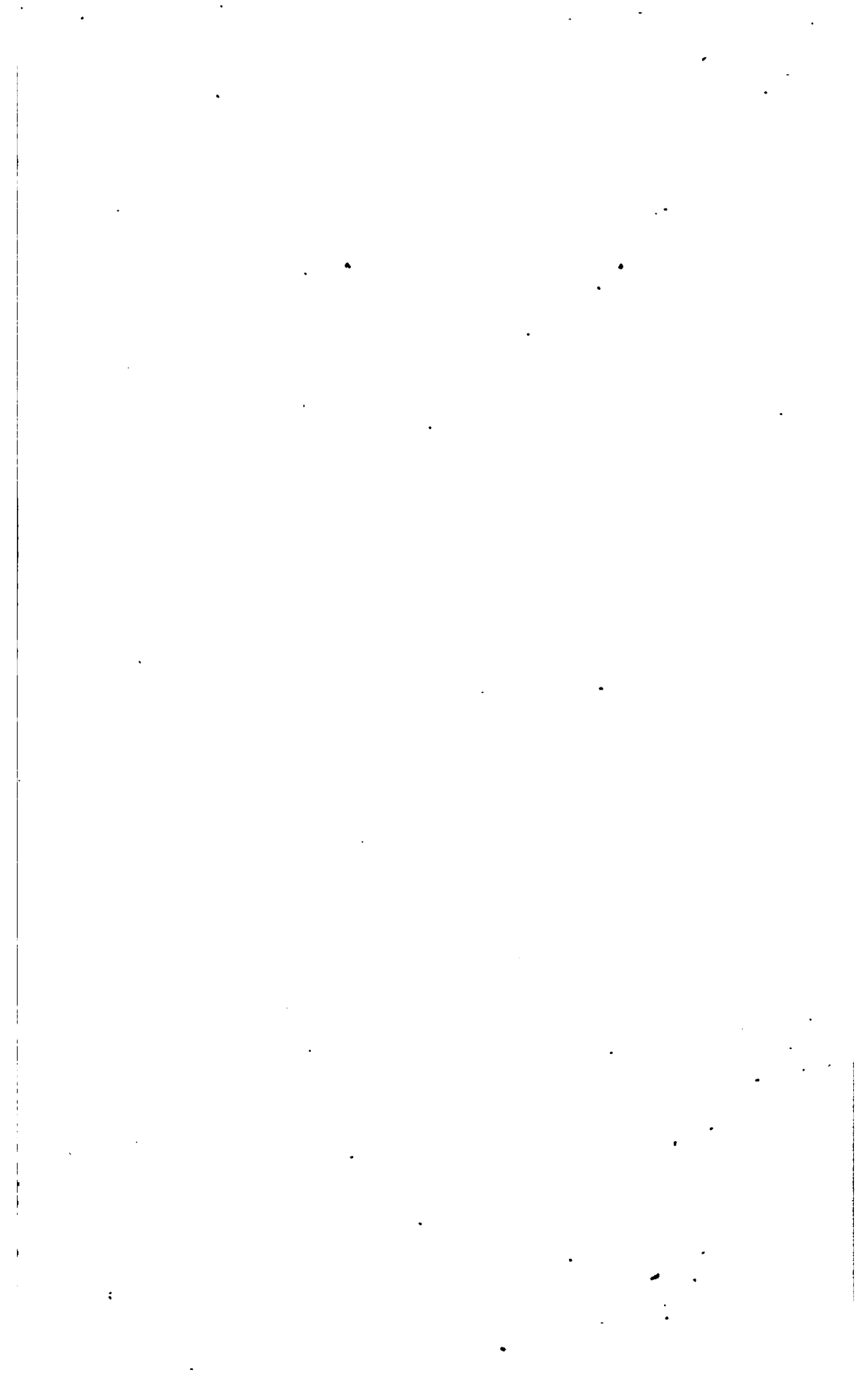
About Google Book Search

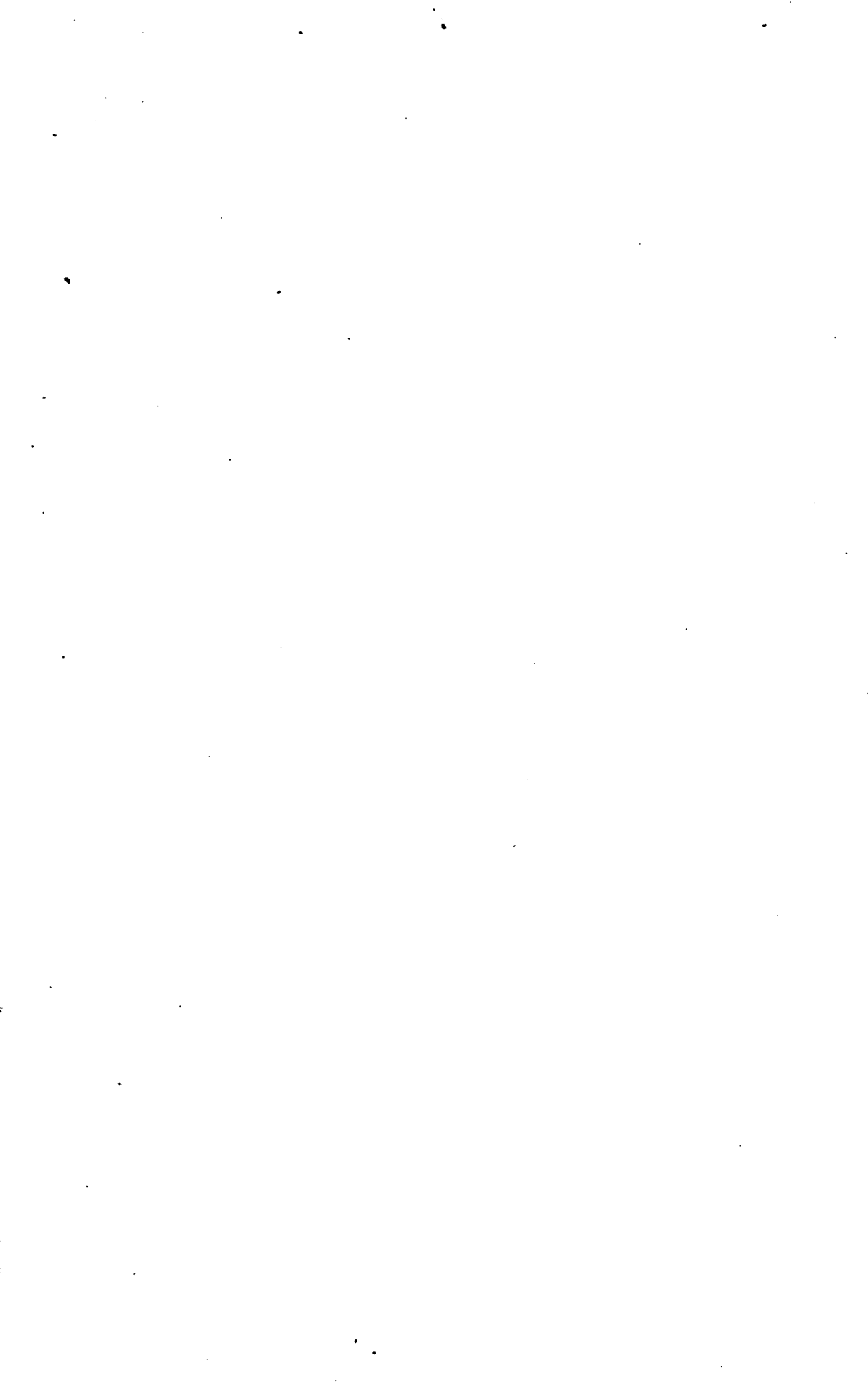
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

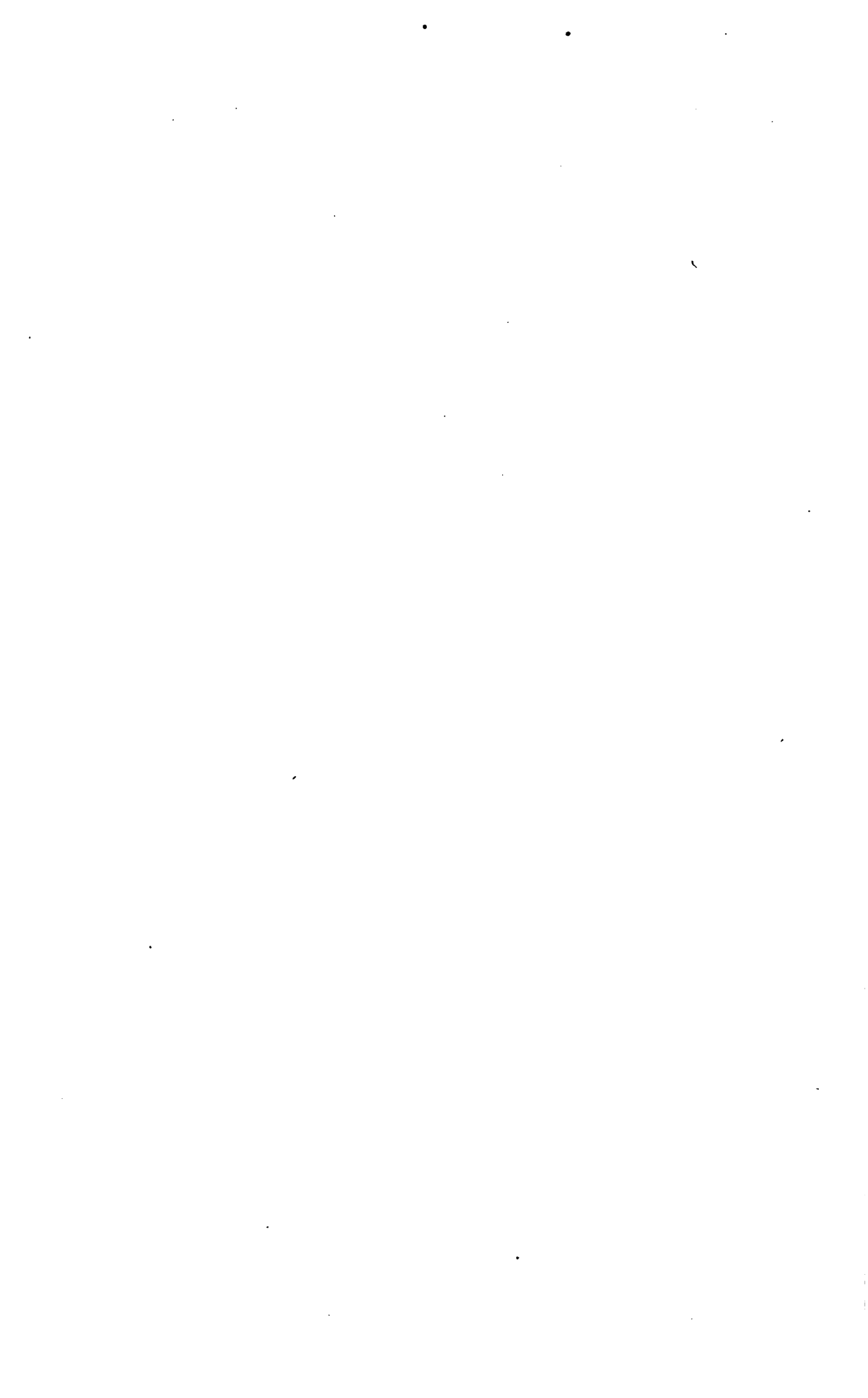

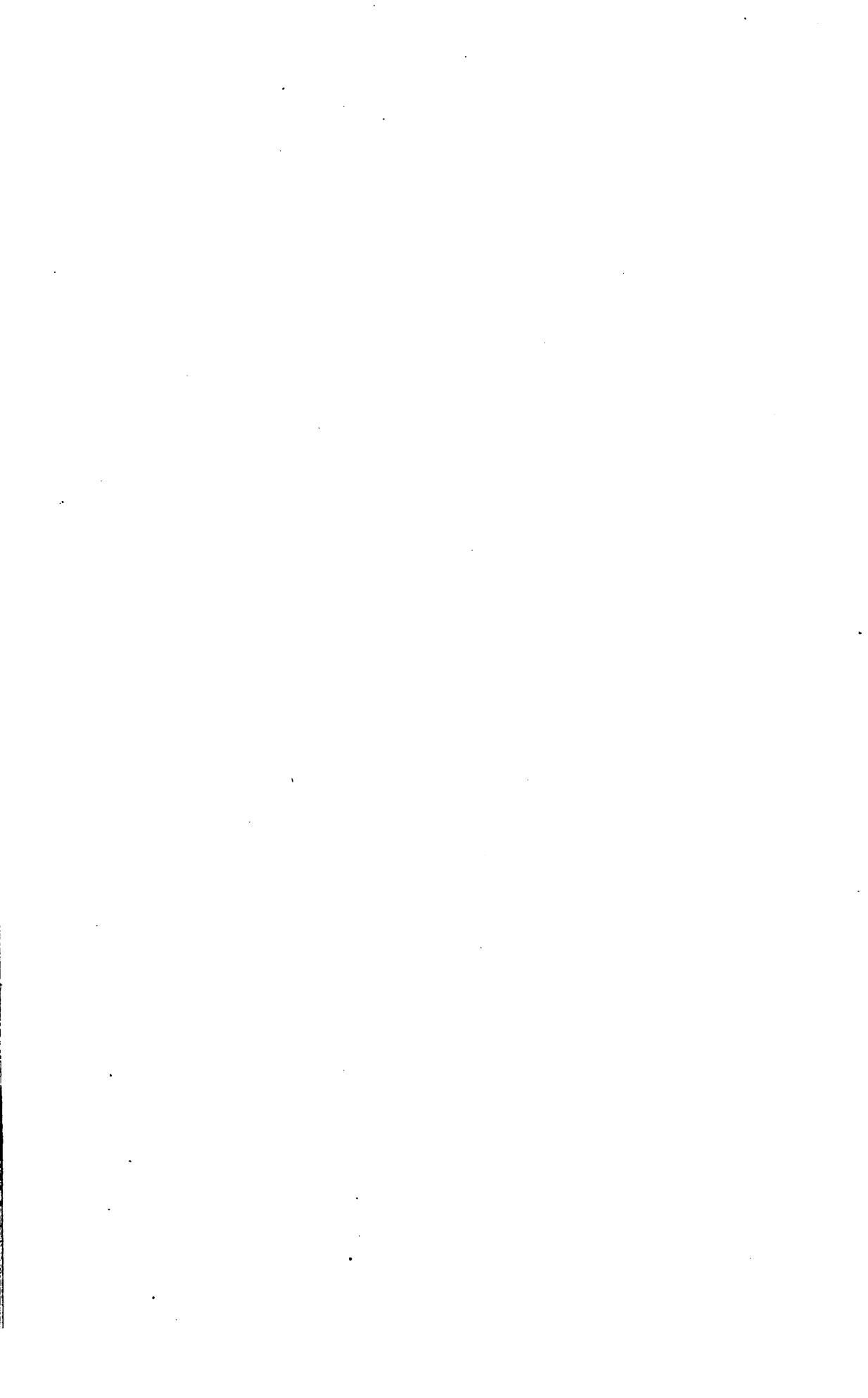
600097058Z

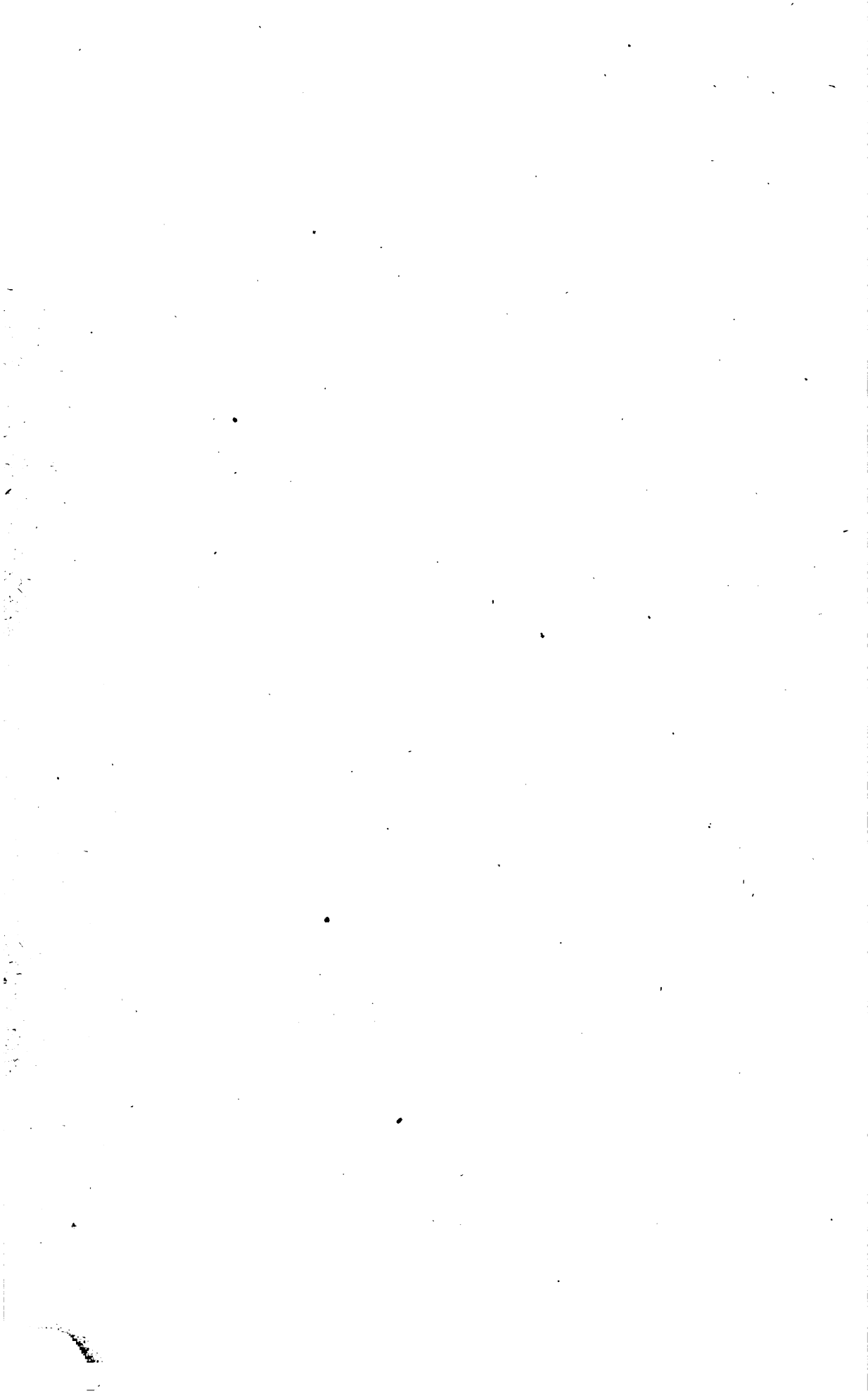

S. METHODII OPERA.

EDIDIT ALB. JAHNVS.

ACCEDIT EDITORIS

S. METHODIVS PLATONIZANS.

S. METHODII OPERA

ET

S. METHODIVS PLATONIZANS.

EDIDIT

ALBERTVS JAHNIVS.

PARS I.

S. METHODII OPERA.

HALIS SAXONVM

C. E. M. PFEFFER.

M.DCCCLXV.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ.

S. P. N. M E T H O D I I

EPISCOPI ET MARTYRIS
O P E R A O M N I A
QVAE QVIDEM INTEGRA SVPERSVNT
AC DEPERDITORVM RELIQVIAE.

NVNC PRIMVM SEPARATIM EDIDIT

ET

FRAGMENTIS SVPPLETIS AC DISPOSITIS

RECOGNOVIT ET ANNOTAVIT

ALBERTVS JAHNIVS

PRAEFECTVS BIBLIOTHECAE CONFOEDERATIONIS HELVETICAE
ACADEMIAE LITERARVM ET SCIENTIARVM REGIAE BOICAE SOC. ORD.
ET
SOCIETATIS HISTORICO-THEOLOGICAE LIPSIENSIS
SODALIS.

HALIS SAXONVM,

C. E. M. P F E F F E R.
M D C C C L X V.

110. l. 64.

VIRO ILLVSTRISIMO

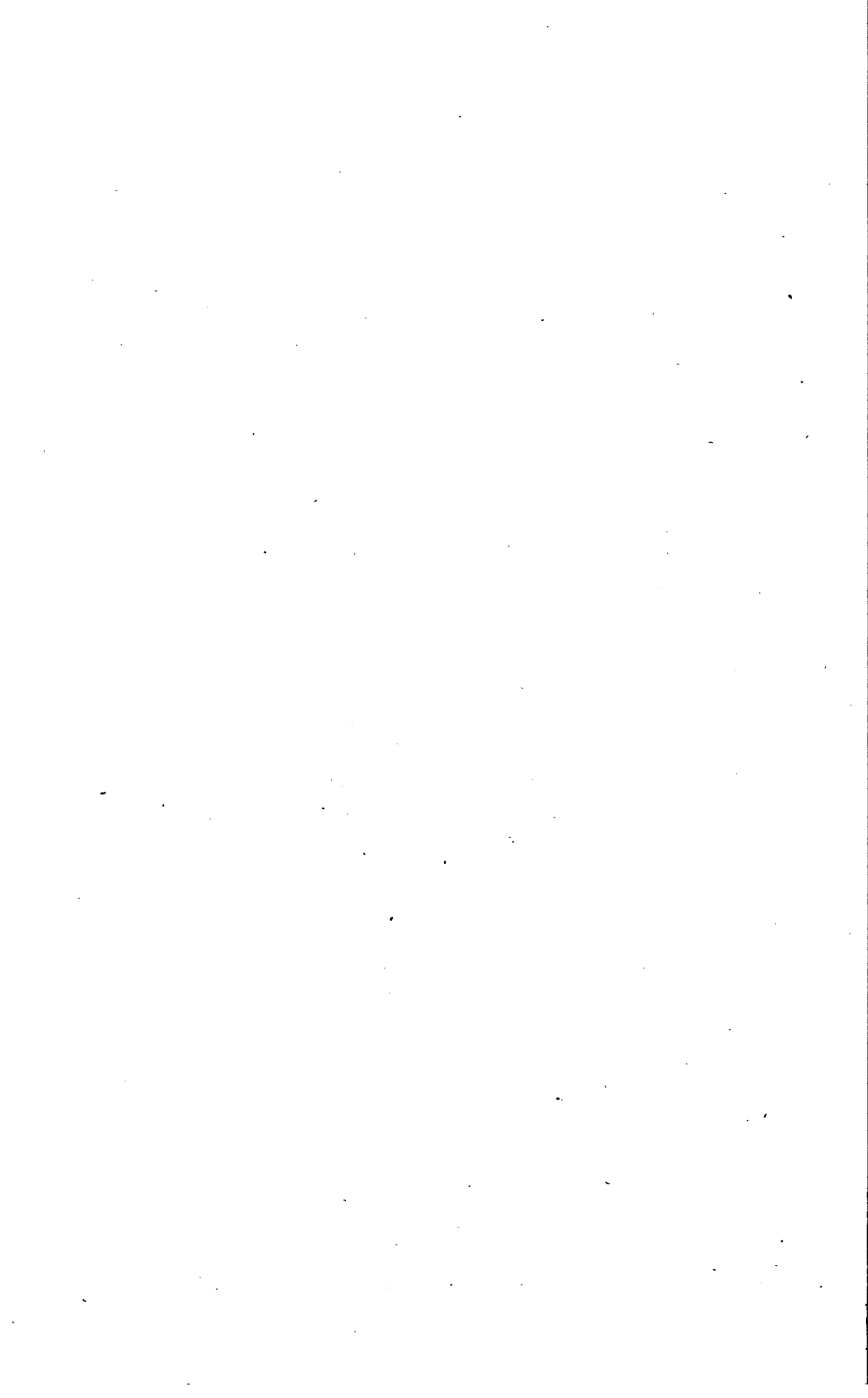
GODOFREDO BERNHARDYO

HANC S. METHODII EDITIONEM

IPSIVS AVCTORITATE AC SVASV PARATAM

D. D. D.

OBSERVANTISSIMVS EDITOR.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

EDITOR.

S. Methodii Platonizantis redemptori humanissimo, auctoritate ac suasu Godofr. Bernhardyi, viri illustrissimi, novam editionem S. Methodii operum a me exigenti, eo minus deesse volui, quod in elaborando illo opere meo plurima huic penso peragendo necessaria iam executus eram. Quo accessit, quod operis mei maius momentum maioremque fore utilitatem intelligebam, si cum eo simul ederem S. Methodii scripta, in Bibliothecis SS. Patrum abscondita ideoque non solum philologis, sed etiam theologis minus quam par est nota.

In edendo autem S. Methodio non satis habui editionem Combesianam ¹⁾, a Galandio in Bibliotheca Patrum T. III. et nuper a Migneo in Patrologia Graeca T. XVIII. repetitam, sequi, sed primum omnem operam dedi, ut reliquias operum deperditorum scriptoris eruditissimi pleniores exhiberem, quam a Combesio factum est, id quod non frustra tentasse videor.

Sic, ut his utar exemplis, partem operis *περὶ ἀναστάσεως* ab Epiphanio servatam ²⁾, cuius Combesius non nisi lacinias quasdam, adiectis quae Photius et alii eo ex opere excerpterunt, exhibuerat, integram repraesentavi, operis *περὶ τοῦ ἀντεξουσιῶν* magnam partem, hactenus falso auctoris nomine circumferri solitam, Methodio vindicavi, utriusque operis fragmenta, quae partim nostra demum aetate lucem videntur, sedulo collegi. Quae contra S. Methodii, qui fertur, Revelationibus, quae capite truncatae in Monumentis S. Patrum orthodoxographis, Basileae a. MDLXIX. impressis, T. I. p. 93 — p. 99 Graece editae sunt (versio Latina vetusto codici ms. Bernensi inest ³⁾), a me non magis quam a Combesio locus est datus, tametsi Allatius Not. in Eustathii Antioch. Hexaëmeron p. 211. 212. (ubi complementum lacunae editionis Basil. p. 93) 213. 217. 222. ex iis tamquam germano S. Methodii opere locos attulerit et in Diatriba de Methodiorum scriptis p. 345 ed. Rom. opus cum auctore Synaxarii germanum agnoverit. Tu vide praeter scriptores ab Allatio ibid. p. 353 sq. laudatos Rader. ad Chron. Alexandrin. in Bibl. PP. max. T. XII, p. 870, C. — H. et Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII. p. 269 sqq. 274.

Deinde ut S. Methodii fragmenta in ordinem redigerentur, utque ea re libri, ad quos pertinent, quoad eius fieri posset, restaurarentur, non temere, opinor, studui.

Velut fragmenta libri *περὶ ἀναστάσεως*, quae apud Epiphanium, Photium et alios reperiuntur, non disparata, sicut apud Combesium exstant, reliqui, sed suo quodque loco et ita, ut mutuo se suppleant, disposui, libri autem *περὶ τοῦ ἀντεξουσιῶν* particulas a Photio servatas cum fragmentis a Meursio, Combesio et Maio editis cumque iis, quae Eusebius Maximo falso tribuit et quae personatus Origenes S. Methodio furatus est ⁴⁾, ita concinnavi, ut maior operis pars iam in integrum restituta videatur.

1) Prodiit Parisiis a. 1644 et simul continet opera Amphilochii et Andreae Cretensis; recenseatur a Labbeo De Scriptorib. Eccles. T. II, p. 88 sq.

2) De Methodii apud Epiphanium fragmentis haud minime valent, quae Jos. Scaliger de Epiphanio pronuntiat in Scaligeranis primis (ed. T. Fabri) p. 78: „Pauci agnoscunt illum penum veteris Christianismi“ et in Scaligeranis per Fratres Puteanos editis (ed. II.) p. 103: „il avoit de bons livres, ex quibus quando describit, optime, sed quando ex suo dicit aliquid, miserimus est. — Epiphanius multa habet praeclara, sed imperitus fuit.“

3) Omnino versio Latina in plurimis exstat libris mss., quorum partem tantum Harles. in Fabric. Bibl. Gr. T. II, p. 270 sq. indicavit. Adde Sinner. Catal. Codd. Mss. Bibl. Bern. T. I, p. 117 et Bandin. Catal. Codd. Latt. Bibl. Laur. T. I, p. 643, T. II, p. 801 et T. III, p. 278.

4) Vid. Method. Platoniz. annot. 749 et 770, indeque corrige Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII, p. 175 et 225 sq.

Denique tum Symposium et Sermones in Symeonem et Annam inque Ramos Palmarum, quae sola ex S. Methodii scriptis integra ad nos pervenerunt, tum reliquorum fragmenta operum post Combesisium denuo recognovi. Quo quidem in negotio quibus critices subsidiis et qua iisdem ratione usus sim, satis intelligetur ex praefatione in S. Methodium Platonizantem atque ex commentario ei adiecto¹⁾.

In annotatione nolui acta agere, id est repetere, quae illo in opere ad omnia S. Methodii scripta inque Symbolis in Epiphania Panarium ad Epiphania excerpta ex libro *περὶ ἀναστάσεως* critice et exegetice a me disputata sunt, sed potissimum pensi habui accurate indicare, quaecunq; posterioris aetatis scriptores ex S. Methodii operibus excerpserunt vel suos in usus tacite converterunt. Quum enim in S. Methodii scriptis, quae integra ad nos pervenerunt, illa excerpta cum contextu collata penuriae codicum mss. S. Methodii aliquantum medeantur, tum in deperditorum eius operum fragmentis, quae nonnisi per exscriptores ad nos pervenerunt, sicubi plures eadem afferunt, eorum inter se comparatio fructum criticum itidem habet. Utroque ex genere compluscula reperies in epimetro annotationis. Combesisii animadversiones in omnia S. Methodii scripta, uti Allatianas in Symposium, repetere supersedi, quum multa in iis obsoleta, in Combesisianis etiam falsa reperiantur; quae autem apud illos frugi sunt, eorum pleraque cum Valesianis in annotatione S. Methodii Platonizantis apposui. Prolegomenis a Gallandio conscriptis et Ecclesiae scriptorum de S. Methodio testimoniis ab eodem collectis Te carere nolui (illa nonnullis de meo adiectis tum correxi, tum supplervi), nec non indicem capitum Symposii confectum a Gallandio cum capitum distinctione ab eodem facta servavi. Omisi Combesisii versionem Latinam, quippe inutilem. In animo erat, ex varietate lectionis saltem eam, quae ab Allatio et Possino ad Symposium enotata est, integram repetere; sed chartae et sumptibus parcendum fuit. Ceterum, quo facilius sit usus eorum quae in S. Methodio Platonizante commentatus sum, paginas editionum, quibus in conscribenda annotatione sum usus, contextui Graeco adscribendas curavi.

lis, qui suppeditanda suppellectile literaria mihi profuerunt, gratias ago maximas, videlicet humanissimis bibliothecarum praefectis, Bernensis C. L. Steigero, Turicensis J. J. Hornero, Basileensis D. Gerlachio, Aroviensis H. Kurzio. Suis locis gratam mentionem feci doctae operae, quam clarissimi viri eruditi, G. F. Rettigius Bernensis, C. Darembergius et J. P. Migneus Parisienses et J. Muellereus Monacensis, mihi perofficose praestiterunt. Sed omnium hominum maxime ingratus sum, nisi illud hoc loco alta voce et summa cum actione gratiarum profiteor, quod Godofredus Bernhardus, vir illustrissimus, pro egregia sua erga me benevolentia, a clarissimo Francisco Oehlero, amico meo, mihi in antecessum conciliata, non solum effecit, ut C. E. M. Pfefferus, bibliopola perquam generosus et liberalis, Methodium Platonizantem, quinque annorum laborem, de quo edendo prope desperaveram, redimendum susciperet, sed etiam eidem redemptori persuasit, ut S. Methodii opera a me denuo et separatim edenda curaret. Itaque, si quid literis Graecis hoc meo labore duplici prosum, id totum scito Te debere summo quem dixi eruditionis Graecae statori ac patrono.

Quod superest, a Te, lector benevole, meo quodam iure postulo, ut ne de hoc volumine iudicium feras, priusquam S. Methodium Platonizantem, qui S. Methodii operibus comitatur, in manus sumseris ac triveris. Vale mihiq; fave.

Dabam Bernae Helvetiorum, X. Cal. Jun. a. MDCCCLXV.

1) Restat, ut hoc loco nonnulla corrigam, quae, licet iam notata in Methodio Platonizante antea elaborato, tamen effugerunt meam aut operarum diligentiam in perpurganda editione Combesiana a Migneo repetita. Scribendum igitur p. 12 (17, lin. 9) *οὐκέτι* pro *οὐκ ἔτι*, coll. Method. Plat. annot. 70; p. 17 (51, 3) *τρίτων* pro *τρίτου*, coll. M. P. 130; p. 24 (106, 2) *οὐρανοπόλεως* pro *οὐρανοπόλεως*, coll. M. P. 206; p. 27 (124, 4 et 125, 1) *αὐτῆς* pro *αὐτῇ*, coll. M. P. 239; p. 27 (128, 5. 6.) *διοικήσεως* pro *οικήσεως*, coll. M. P. 242; p. 32 (164, 8) *βραχέος* pro *βραχέως*, coll. M. P. 284; p. 33 (170, 9) *εἰς ὕστερον* pro *εἰς ἕσπερον*, coll. M. P. 289; p. 35 (181, 2) *ἀμυγέπη* pro *ἀμυγέπη*, coll. M. P. 335; p. 38 (207, 8) *τούτων* pro *τούτοις*, coll. M. P. 352; p. 40 (219, 4) *κρείσσων* pro *κρείττων*, coll. M. P. 362. Porro p. 66 (539, C. 1) post *Πρόκλου* comma pone, coll. M. P. 441. Denique p. 70 (567, D. 6) scribe *[ἡμῶν]* pro *ἡμῶν*, coll. M. P. 539, et p. 70 (569, A. 1) *Ἐοικεν* pro *Ἐοικε*, coll. M. P. 563.

PROLEGOMENA

DE

S. M E T H O D I O

EPISCOPO ET MARTYRE.

(Galland. Biblioth. Vet. Patr. T. III. Prolegom. cap. 3. p. LI—LIV.)

I. Methodius, dictus et Eubulius; Olympi simul et Patarorum in Lycia, postea Tyri in Phoenicia episcopus, circa Christi annum 312 martyrio sublatus. Locus passionis ejus inquiritur. Sententia rejicitur, quae ipsum sub Decio et Valeriano passum tradit.

II. Quantus vir Methodius ex veterum testimoniis. Unus Eusebius illum praeteriit; quod nimis sanctus Pater styllum adversus Origenem strinxerat.

III. Complura litterarum monumentis consignavit. Inter ea primum locum obtinet Convivium decem virginum. Operis praestantia atque utilitas. Inter hujus editiones eminet Combefisiana, quae ideo hic recensita et adornata.

IV. Cura et studium in edendo libro De libero arbitrio. Unde fragmenta ejus desumpta.

V. Sequuntur excerpta De resurrectione adversus Origenem. Opus laudatum prae caeteris Eustathio Antiocheno. Ad formam dialogi, ut et praecedens, contextum. Ex Epiphano in primis et Photio fragmenta satis ampla deducta, et cum mss. collata. Aliud nobile excerptum propositum. Improvida Cavei censura exsufflatur.

VI. Reliqua Methodiana strictim exposita. Nimirum Photiana excerpta De creatis; lacinae librorum Adversus Porphyrium; fragmentum ex sermone De martyribus; homiliae tres, De Symeone et Anna, In ramos Palmarum et De cruce Domini; quibus aliae complures operum Methodianorum reliquiae subjectae.

I. Methodius, qui et Eubulius dictus A dius, sanctissimus martyr et episcopus Epiphano ¹⁾, primum Olympi simul et Patarorum in Lycia episcopatum gessit; priscis enim illis temporibus civitates duas aut etiam plures, ac certe in Lycia, unus antistes administrabat, ut observatum erudito Lequienio ²⁾. Et Patarorum quidem episcopum fuisse Methodium, antiqui passim codices et qui ejus meminere scriptores Graeci testantur: Olympi vero, praeter Hieronymum ³⁾, etiam Maximus memoriae prodidit ⁴⁾: cujus locum sane corruptum, inter veterum testimonia nobis infra relatum, ita restituendum censuit doctus Valesius ⁵⁾: *Ἀνάγνωθι Μεθοδίου τοῦ ἁγίου μάρτυρος, καὶ Ὀλύμπου Ἀδριανουπόλεως ἐπισκόπου τῆς Λυκίας, τὰ κατ' αὐτοῦ (Ὠριγένους) περὶ ἀναστάσεως γραφέντα.* Id est: „Lege quae adversus Origenem de resurrectione scripsit Metho-

dius, sanctissimus martyr et episcopus Olympi urbis Lyciae, quae etiam Hadrianaopolis dicta est.“ Tum Tyri in Phoenicia Ecclesiam regendam suscepit sanctus Pater, eodem Hieronymo teste; qui et ad extremum novissimae persecutionis, id est circa annum Christi 312, ipsum in Chalcide Graeciae martyrium subisse tradit. Haec autem summationem recensens Fabricius ⁶⁾ rescribit *in Chalcide Syriae*: unde vero id hauserit, non refert. Atque ita fortasse legendum in textu Hieronymiano, cujus vulgata lectio Tillemontio quoque minus probatur ⁷⁾: ut proinde vero propius videatur, sanctum Tyriorum in Phoenicia episcopum martyrio fuisse sublatum in regione contermina; atque ejusmodi erat Chalcidene in Coesyria, cujus caput Chalcis. Neque aliter sane accepisse Hieronymi verba Sophronius ejus interpres

1) Epiph. Haer. 64, §. 63. [p. 590, D. coll. p. 568, A. quem locum Dindorf. Annot. in Epiph. Panar. p. 797. neglexit. Vid. etiam S. Method. Platoniz. annot. 2. 387. 418.]

2) Lequien. Or. Chr. T. I, p. 976 seq.

3) Hieron. De vir. illustr. cap. 83.

4) Maxim. Schol. in Dionys. Areop. De eccl. hier. cap. 7.

5) Vales. ad Euseb. Hist. eccl. lib. 6, cap. 24. [Conf. Allat. Diatr. de Methodior. scriptis, p. 328. ed. Rom. apud nos infra p. 8. annot. 2.]

6) Fabr. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII, p. 260.

7) Tillem. *Mémoire*. T. V, p. 767, not. 3.

dignoscitur: vertit enim, ἐν Χαλκίδι τῆς ἀνατολῆς, in *Chalcide urbe Orientis*. Eadem habet Suidas ⁸⁾, Sophronium exscribens. Caeterum audiendi non sunt, qui Methodium sub Decio et Valeriano passum fuisse tradunt: quippe qui multa scripserit, non tantum contra Origenem, diu post Adamantii mortem, sed et contra Porphyrium, dum Tyrius ille philosophus, imperante Diocletiano, in vivis agebat. Et hanc quidem sententiam, post Ecclesiae annalium parentem ⁹⁾, secuti sunt viri doctissimi, quos inter Holstenius ¹⁰⁾, Allatius ¹¹⁾, Vossius ¹²⁾ atque Pearsonius ¹³⁾.

II. Quae cum ita sint, desinente igitur saeculo III. inclaruit sanctus Methodius, ἀνὴρ λόγιος καὶ σφόδρα περὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνισάμενος, inquit Epiphanius ¹⁴⁾, vir apprime doctus acerrimisque veritatis patronus; quin et disertissimus martyr, iudice Hieronymo ¹⁵⁾, qui nimirum nitidi compositique sermonis libros confecit ¹⁶⁾. „Atque illa enimvero, ait vir doctus ¹⁷⁾, propria Methodii praedicatur gloria, quod in neminem ejus aequalium liberalius concurrerunt eae dotes, quae praestantissimum sacrae doctrinae magistrum omnibus possint numeris absolvere. Magnis enim ejus partae infusaeque sapientiae divitiis respondit dicendi copia scribendique uber elegantia, cujus beneficio in seram usque posteritatem sensa ejus praeclara permanerent. Uno verbo: ut nemo illo profundius sapuit, ita non facile reperietur, qui uberius, disertius, ornatius scripserit.“ Tantum itaque Patrem eximumque Ecclesiae scriptorem merito sane inter suos viros illustres recensuit Doctor maximus, licet illum praeterierit Eusebius. Atqui recte censuisse videtur cl. Valesius, dum ait ¹⁸⁾ Eusebium propterea in sua *Historia* nullam Methodii mentionem fecisse, cum tamen plures alios ecclesiasticos scriptores commemoret, qui Methodio multo inferiores fuerunt; quod nimirum sanctus ille Tyrius episcopus styli aciem strinxisset adversus Origenem, cujus studiosissimus erat idem episcopus Caesariensis. Hinc etiam est, subdit Valesius, quod contra Porphyrii libros post eundem Methodium scripsit, quasi aemulatione quadam et

A odio adversus Methodium incitatus. Eusebius enimvero in libro sexto *Apologiae* suae pro Origene Methodii objectionibus respondebat: *Quomodo, inquit, ausus est Methodius nunc contra Origenem scribere, qui haec et haec de Origenis locutus est dogmatibus?* Citantur haec verba ab Hieronymo scribente adversus Rufinum ¹⁹⁾.

III. Verum Methodii auctoritati atque doctrinae nihil detrahit Eusebii silentium, nihil ejus invidia. Nam quae sanctus Pater litterarum monumentis commendavit, tum adversus veritatis hostes, tum ad sacra dogmata exponenda, tum etiam ad religionem pietatemque fovendam comparata, veteribus qui ea perlegerunt, summis laudibus celebrata fuisse noscuntur. Atque utinam illa exstarent omnia! Exigua enim sunt ac tenuia, si unum vel alterum excipias, quae sive temporum injuria, sive hominum desidia reliqua hodie fecerunt. Sed quaecunque demum superant, a tanto Ecclesiae doctore ac martyre memoriae mandata, collecta primum magnam partem a Combefisio, nunc vero ad unum aucta omnia et recensita hic proferentes, de singulis, pro rationis ordine quo illa digessimus, breviter disseremus.

C In limine itaque nostrae collectionis Methodianae [p. 670, A. — p. 747, C.] comparet *Convivium decem virginum*, „primarium ac plane princeps Methodii operum, ut verbis utar Possinii ²⁰⁾, quod victoriae a Christiana philosophia de Graeca gentilique reportatae illustre monumentum ac veluti tropaeum est. Cui enim in literis Atheniensium veterum versato non statim occurrit, aemulatum hoc opere Methodium celebre illud Convivium Platonis? Aemulatum autem, non tam ut ejus elegantiam, quod venustissime fecit, exprimeret imitando, quam ut, quod potissimum studuit, ejus nequitiam castigando abstergeret. Praecipuum autem laudationum argumentum in hoc Methodiano Convivio divina virginitas est: cui omne choragium congruens e sacrario coelesti depromptum apparet.“ Ad haec alia complura occurrunt, quae summa Christianae fidei capita in primis attingunt: ubi tamen si qua interdum aut durius enuntiata, aut

8) Suid. in Lex. v. *Μεθόδιος*, T. II, p. 520.

9) Baron. ad ann. 302, §. 62 et in not. ad Martyrol. Rom. d. 18 sept.

10) Holsten. Dissert. de vit. et script. Porphyr. cap. 3.

11) Allat. Diatr. de Method. p. 311.

12) Voss. De Hist. Gr. lib. 2, cap. 16, p. 245.

13) Pears. Opp. posth. chron. dissert. 2, cap. 19, §. 3, p. 365.

14) Epiph. Haer. 64, §. 63, p. 591, A.

15) Hieron. Comment. in Dan. cap. 13.

16) Id. De vir. ill. cap. 83.

17) Possin. praefat. ad Method. Conviv.

18) Vales. ad Euseb. Hist. eccl. lib. 6. cap. 24 et 33.

19) Hieron. lib. I. Contr. Rufin. §. 11.

20) Possin. l. c.

fortasse minus exacte prolata de rebus A
divinioribus videantur, ea demum omnia
diligenter excussa et dilucide exposita re-
petat prudens lector a viro doctissimo,
qui haud ita pridem in opere illo egre-
gio cui titulus: *Divinitas Domini nostri
Jesu Christi manifesta in Scripturis et
Traditione*, Patrum antenicaenorum do-
ctrinam accuratius expendit, atque obscu-
riora quaeque loca explicavit illustravit-
que²¹⁾.

Hoc autem praeclarum Methodii syn-
tagma, quod unum integrum nobis ser-
vavit antiquitas, primus omnium, e ms.
codice Vaticano [immo ex suo] Romae
evulgavit anno 1656. Leo Allatius; qui et B
notis suis illud evincere aggressus est,
nihil in eo reperiri, quod catholice catho-
licis auribus exponi non possit: si qua
vero duriuscula occurrant, illa emollire
omni studio contendit. Anno deinde
insequente 1657. Parisiis prodiit Convi-
vium Methodianum ex interpretatione Pe-
tri Possinii: cui accesserunt variae lectio-
nes e codice Mazariniano, cum nonnullis
observationibus V. C. Henrici Valesii. De-
nique Franciscus Combefisius ex Graecis
Vaticanis et Mazarinianis, necnon Photia-
nis excerptis, collatis etiam Allatii et Pos-
sinii versionibus, idem opus rursus edi-
dit Parisiis anno 1672. atque tomo I. *Au-
ctarii novissimi bibliothecae Patrum*
intexuit.

Et hanc quidem Combefisianam *ἔκδο-
σιν* typis excudendam curavimus. Neque
enim actum egisse videtur vir doctus, qui
semel iterumque vulgatum libellum, novo
cultu expoliturum repraesentavit. Ejus au-
tem adnotationes, quae ad operis calcem
incommodè legebantur, textui subjectimus
una cum selectioribus Valesianis: ad finem
vero [p. 751, A. — p. 760, E.] attexuimus
quas adornavit Allatius, eas in contextu
apposito * indicantes. Denique quo facili-
or operis lectio et usus evaderet, unamquam-
que orationem Methodianam sumus in va-
rias sectiones partiti, quarum integrum
conscriptum pro more nostro subdividimus
[p. 748 — p. 750.].

IV. Jam vero reliqua Methodiana re-
censere prosequamur, ex edito Combe-
fisiano Parisiis in vulgus emisso anno
1644. repetita. *Convivium* itaque *decem
virginum* excipit [p. 761, A. — p. 772, B.]
liber *De libero arbitrio* adversus Valen-
tinianos in primis et Origenem [immo ad-
versus Valentinianos solos]; ad quem do-

ctus editor ista praefatur²²⁾: „Damas,
inquit, hoc opus paene integrum, tribus
seu partibus seu excerptis congestum.
Exordium nonnullamque partem corporis
[p. 761, A. — p. 767, B.] ediderat Joannes
Meursius²³⁾, ceu librum integrum, ne
leviter quidem insinuato defectu, quem
titulus satis arguebat. Nam nihil erat
tota oratione de libero arbitrio, cujus ille
tractationem indicabat. Reliqua [p. 767,
B. — p. 771, A.] mutuati sumus ex Pho-
tianiis²⁴⁾, excepto egregio illo ad finem
excerpto [p. 771, B. — p. 772, A.] de ipso
revera libero arbitrio, quod R. P. Jacobus
Sirmondus S. J. humanissime utendum de-
dit, cujus etiam Photius paucula exscri-
pserat, et quo videtur Methodius clau-
sisse librum istum, nisi forte aliquibus
additis ad ornatum, quae Photius, soli
doctrinae studens, non delibaverit“ [Tu
vide Method. Platoniz. annot. 777.]. Hac-
tenus ille [qui silentio praeteriit fragmen-
tum, ab ipso depromptum „ex Element.
Damasc. Emin. Card. Rupifucald.“, quod
exstat p. 772, B.]. Est autem liber hujus-
modi ad fornam dialogi conscriptus inter
Valentinianum [eiusque familiarem] et Or-
thodoxum, super vexatissima quaestione
de origine mali: adeoque, quo clarius
orationis contextus procedat, in editione
nostra personas colloquentes distinximus:
Combefisii observationes, quae primum
longe a textu distabant, suis quasque
locis restituimus, notulis nonnullis alicubi
inspersis. Quod quidem et in reliquis nos
praestitisse, hic semel indicasse sufficiat.

V. Sequuntur excerpta ex libro *De
resurrectione* contra Origenem, quem
sanctus Hieronymus *opus egregium* ap-
pellat. Laudatur et ab Eustathio Antio-
cheno his verbis²⁵⁾: *Μεθόδιος ὁ τῆς
ἁγίας ἄξιος μνήμης ἔγραψεν ἀποχρώντως
εἰς τόδε τὸ θεώρημα κ. τ. λ.* Id est, Al-
latio interprete: „Methodius sanctae me-
moriae in illud quaesitum satis abunde
D
descripsit“ cet. Et hunc quoque librum
ad formam dialogi composuit sanctus Pa-
ter, inscripsitque, ut videtur, Theophilo
cuidam, quem *κράτιστον* appellat²⁶⁾. [Im-
mo *Θεόφιλος* est interlocutoris nomen.]
In eo autem inducuntur Methodius [tum
suo nomine ap. Epiphani. Panar. p. 574, C.,
tum adscito *Ἐβουλίον* ibid. p. 568, A.] et
Auxentius cum Origenistis Proclo et Aglaoph-
onte colloquentes seu disputantes. Jam
diu magnam partem deperditus dialogus
iste. Ejus tamen fragmenta satis ampla

21) Maran. Divin. D. N. J. C. lib. 4, cap. 21,
p. 525—534.

22) Combef. Not. in Method. p. 482.

23) Meurs. in Varior. divin. libro.

24) Phot. Bibl. cod. 236.

25) Eustath. De engastr. p. 394.

26) Method. apud Epiph. Opp. T. I, p. 540,
C. 560, D. 590, C.

exstant tum apud Epiphanius²⁷⁾, tum A scripta olim a R. P. Sirmondo, quae possint usui esse.“

apud Photium²⁸⁾, qui et ex eodem opere *compendiosam expositionem dictorum quorundam apostolicorum*, Methodio vere dignam, nobis servavit. Nonnulla item apud Joannem Damascenum²⁹⁾ [et apud alios] occurrunt. Plura de hoc opere erudite observat Allatius³⁰⁾.

Interim vero quem sequimur editorem audiamus³¹⁾. „Quamquam, inquit, insidebat animus, ut Methodiana omnia Epiphani, cum aliis quae occurrissent ejusdem Methodii, in unum comportarem, nonnullam quae in eis corrigendis, quae depravata admodum viderem, operam ponerem: infregit tamen conatum inopia meliorum codicum, quam quibus esset usus politissimus interpres Epiphani Petavius S. J., eoque satis e re futurum duxi, modo ea tantum ex libro illo *De resurrectione*, quem circiter medium [immo dimidium] excrispsisse se ipse significat Epiphanius ad finem [p. 591, A.], de novo ederem, quae vel essent nova et *ἀνέκδοτα* [p. 779, B. — p. 781, D.], vel ut nova, emendatione textus ope codicum meliorum novaque quodammodo interpretatione nostra, videri possent [p. 772, C. — p. 779, A.]. Duplici ad hoc codice usi sumus, altero eminentissimi cardinalis Rupifucaldii, quo grandi volumine ac perantiquo habentur *Elementa* Damasceni; altero R. P. Sirmondi S. J. et ipso antiquo, collectore anonymo adversus Eutythianos, sua ipso manu excrispente humaniusque suggerente, pro sua illa, omni modo illustrandae antiquitatis suo alienoque calamo, vegeta in senili corpore propensione.“ Porro idem editor, ad excerpta Photiana [p. 782, B. — p. 797, C.] quod attinet, haec subdit³²⁾: „Videamur forte actum agere, qui Methodiana haec jam data dare iterum procuramus. Fuerit nihilominus, ut accuratiori opera, qualis fere est angustis terminis definita, novi aliquid illustrando Methodio nostro, aliis vel neglecta vel minus perspecta, alio festinantibus grandiusque molientibus opus, inveniamus. Itaque subinde notabimus, si quid ex aliis, praesertim Methodianis, lucis aliquid ex collatione afferri possit. Habemus praeter impressa Photii etiam ex-

Hucusque Combefisius: qui deinceps nobile excerptum ex eodem libro *De resurrectione* [p. 831, A. — p. 832, A.], depromptum e Catena eminentissimi cardinalis Mazarini et Corderiana, Latine vulgavit³³⁾ in sua *Bibliotheca concionatoria*, tom. II, p. 263 seq., qua de re ipsemet mentionem injicit in *recensitis auctoris* ejusdem *Bibliothecae*, tom. I, p. 30. Id emolumentum prae caeteris ex praeclearo isto fragmento emergere novimus, quod ex eo alterius loci *ἀνθεμία* confirmatur, a Joanne Damasceno relati³⁴⁾ [p. 781, E. — p. 782, A.]: utrobique enim sanctus ille martyr dogmatice arguit a principum ad sacras imagines, ut in utrisque, honori vel contumeliae habeatur prototypon et exemplar: verbis utor editoris nostri ad prius fragmentum e Damasceno desumptum. Quod quidem eapropter observasse oportuit, ut improvidam hominis heterodoxi³⁵⁾ censuram dilueremus, qui ne sacrarum imaginum cultum agnoscere cogetur, jam saeculo III. desinente sancti Methodii auctoritate ac doctrina firmatum, Joannis Damasceni fidem elevare aggressus est. [Tu vide annot. suo loco.]

VI. Subjicitur [p. 798, A. — p. 803, B.] ex Photio³⁶⁾ *ἐκλογή πρὸς τῶν γεννητῶν*, sive excerptum ex libro *De creatis*. Opus autem ita inscriptum litteris mandasse Methodium, haud produnt veteres. Meminit quidem Hieronymus ejus *Commentarium in Genesin*, quorum fragmenta nonnulla in Catenis mss. adhuc superant: unde nonnullis visum ex iisdem commentariis excerptum Photianum fuisse descriptum. Utut est, in eo disputat iterum sanctus martyr adversus Origenem, quem *Centaurum* appellat³⁷⁾; atque *μαργαρίτας τοῦ ξενώου*, hoc est sanctiora Christi Ecclesiae dogmata, ethnicis placitis ipsum intexuisse queritur. Occurrit vox illa *ξενώου* sub excerpti hujus initium, ubi varia conjicit Combefisius. Verum interpres Photii eam pro *communi omnium hospitio*, sive pro coetu fidelium, esse accipiendam recte, ut videtur, existimat. Sic enim et Suidas illam usurpat³⁸⁾. Consules et viros eruditos ad Pollucem³⁹⁾ at-

27) Epiph. Haer. 64. p. 534, D. — p. 590, D.

28) Phot. Bibl. cod. 234.

29) Jo. Damasc. orat. 3. De imagin., Opp. T. I, p. 389.

30) Allat. Diatr. de Method. script. p. 354 sqq.

31) Combef. Not. in Method. p. 449.

32) Ibid. p. 452.

33) Graece et Latine Simon de Magistris in Actis martyrum ad Ostia Tiberina. EDIT. PATROL.

34) Jo. Dam. orat. 3. De imag., Opp. T. I, p. 389.

35) Cav. Hist. litt. ad ann. 290, T. I, p. 152.

36) Phot. Bibl. cod. 235.

37) Method. De creat. §. 2.

38) Suid. Lex. T. II, p. 646. v. *Ξενώου*.

39) Polluc. Onom. lib. 3, cap. 4, num. 59.

que Hesychium⁴⁰). [Combesisius post Allat. A 922. asserenti Methodio martyri, utique Diatr. de Methodior. script. p. 338. *Ξένω-ρος* coniecit, recte, si *Ξένων* cum Allatio pro interlocutore accipiat, non pro scriptore eccles., uti Combesisius voluit.]

Praeterea Methodius primus omnium ad veritatis defensionem scripsisse *adversus Porphyrium* comperitur, quem postea sunt secuti Eusebius et Apollinaris. Ejus opus, veteribus maxime celebratum, usque ad decem millia versuum processerat, teste Hieronymo⁴¹): sed interiit, paucis quibusdam laciniis exceptis, quae post Combesisium ex Parallelis Damascenicis in medium protulimus [p. 803, E. — p. 804, B. Tu novam editionem suo loco vide.]

His porro subdidimus [p. 804, C.] in- signe plane fragmentum de Christi divinitate, quod Combesisii diligentiam effugit. Ex Methodiano sermone *De martyribus* exhibet illud Theodoretus⁴²).

Accedunt [p. 804, D. — p. 819, C. et p. 819, D. — p. 825, C.] ejusdem Methodii homiliae duae, quarum altera, *De Symeone et Anna, quo die Domino in templo occurrerunt*, inscribitur; altera, *In ramos Palmarum*. Et ad eas quidem haec habet Combesisius⁴³): „Orationem in Syneonem et Annam in die Occursus, vulgatam primum [Antverpiae a. 1598. cum homiliis Athanasii, Amphiloohii et Jo. Chrysostomi] Petro Pantino, repraesentamus. Esse autem ejusdem orationem hanc luculentissimam, cujus sunt *Symposiaca de castitate*, et Methodii illius Origenianis erroribus infensissimi, ipse auctor satis expressit⁴⁴), ut nullus sit dubitandi locus. Inscribitur *ἐπισκόπων Πατάρων*, cui etiam Damascenus in *Elementis* non tantum *Symposia* tribuit, sed etiam librum *Περὶ ἀναστάσεως*. [Eadem sermonis inscriptio est in cod. olim Palatino 317, nunc Vaticano; vid. Monum. Virorum Illustr. P. I. p. 94.] Hinc Leo Allatius Gretseri opinionationem merito exsufflat⁴⁵), dum nulla ratione molitur eam orationem abrogare Methodio martyri ac seniori, et tribuere Constantinopolitano, cum praeter eos characteres, quos modo indicavimus, tanta sit majestas operis, ut vel maxime magnum Methodium deceat.“ Alteri vero de Occursu, subdit idem Combesisius⁴⁶): „Hancce *εἰς τὰ Βαῖα* Orationem annectimus, uno regio codice nur-

Magno illi et seniori, cujus sunt et *Symposia* et alia praeclara, vel in superstitionibus reliquiis, ingenii et piaie mentis monumenta. Favet etiam stylus et sententiae affinitas cum praecedenti: quamquam alter codex, ipse forsitan in Chrysostomum effusior, ei tribuat, titulo *εἰς τὸν εὐλογημένον*, quo Savilius [T. V. p. 882 — p. 886.] Graecam edidit. Facile habent Graeci, ut quaevis *ἀδέσποτα* viro tanto tribuant.“ Hactenus Combesisius. [Adde Fabric. Biblioth. Gr. ed. Harles. T. VII. p. 268 sq.]

Orationibus hisce Methodianis a Combesisio editis adjecimus tria fragmenta ex homilia *De cruce Domini nostri Jesu Christi*, ut videtur, excerpta. [Tu novam editionem suo loco vide.] Duo priora [p. 826, A. — p. 828, A.] ex ms. codice bibliothecae Augustanae in lucem extulit Jacobus Gretserus⁴⁷); tertium [p. 828, A. — p. 828, D.] ex eadem bibliotheca Leo Allatius⁴⁸); qui et isthaec fragmenta omnia nostro Methodio asseruit. Gretsero enim dubitanti occurrit his verbis: „De horum fragmentorum auctore dubitat Gretserus [De s. cruce, T. II. Not. p. 627. ed. Ingolstadt.], et cum eo dubitare videtur Aubertus Mireus: „Quis, inquit, iste Methodius C „fuerit, pro certo affirmare nequeo. Illud „exploratum est, non fuisse veterem illum „Methodium sanctitate et martyrii gloria „clarissimum, qui sub Diocletiano mar- „tyrii palmam adeptus est, cum iste no- „ster meminerit vexillorum a Christianis „imperatoribus in formam crucis commu- „tatorum: de qua mutatione sub Diocle- „tiano ne cogitari quidem coeptum erat, „omnibus adhuc publicis locis ab idolo- „latria occupatis.“

Quibus Allatius reponit: „Et nihilominus idem Gretserus apertissime dicit⁴⁹), ante Constantinum, tempore Justini, Tertulliani et Minucii Felicis, vexilla militaria jam crucis speciem retulisse: adeo ut isti tres scriptores audacter ethnicis objecerint, ipsos eodem crimine teneri cum Christianis, si crucem colere crimen esset, cum et ipsi crucem colant et adorent, colendo et adorando signa militaria. Et longe ante Constantini aetatem exstare nummos excusos, qui vexilla militaria in crucis speciem efformata continerent. Hinc conatur postmo-

40) Hesych. Lex. T. II, p. 702. v. *Ξένων*.

41) Hieron. epist. 70, ad Magn. orat. num. 3.

42) Theodor. Dial. I. *Ἀτρεπτ.*, Opp. T. IV, p. 37.

43) Combes. Not. in Method., p. 469, et in recens. auctor. ad T. I. Bibl. concion. p. 30.

44) Method. Orat. de Sym. et Ann. §§. 1. et 13.

45) Allat. Diatr. de Method. script. p. 341.

46) Combes. Not. in Method. p. 473.

47) Grets. T. II. De s. cruce, [p. 500 — 501. ed. Ingolstadt. 1600. =] p. 401 — 404. ed. nov. Ratisb. 1734.

48) Allat. Diatr. de Method. script. p. 349 sq.

49) Grets. T. I. De s. cruce, lib. 2. cap. 39.

dum respondere, quomodo Constantinus A *dissipanda, quae Romano sermone vexilla nuncupantur, excogitarunt*, cet. Licet ergo omnia loca sub Diocletiano idololatria occuparet, ethnici ex more suo, nescientes quid facerent, vexilla efformata in formam crucis conficiebant; quorum ope, signo nempe ac figura crucis, ut Christiani Patres interpretabantur, noxia amolirentur et cuncta prospera consequerentur. Sic horum fragmentorum non est cur alium Methodium a Patrensi quaeramus auctorem. Hactenus Allatius. Allatio accedunt Tillemontius⁵¹⁾ et Caveus⁵²⁾. At Fabricius hanc homiliam *De cruce* Methodio CP. attribuit⁵³⁾, nullum tamen afferens argumentum, quo suam sententiam confirmet.

Atque haec de magno Methodio episcopo et martyre satis. Ad reliqua enim [p. 829, A. — p. 831, A.] subjecta fragmenta quod attinet, nihil est in promptu quod proferamus, praeter auctorum ecclesiasticorum loca unde illa descripsimus, quae unicuique praefigenda curavimus.

dum respondere, quomodo Constantinus A *dissipanda, quae Romano sermone vexilla nuncupantur, excogitarunt*, cet. Licet ergo omnia loca sub Diocletiano idololatria occuparet, ethnici ex more suo, nescientes quid facerent, vexilla efformata in formam crucis conficiebant; quorum ope, signo nempe ac figura crucis, ut Christiani Patres interpretabantur, noxia amolirentur et cuncta prospera consequerentur. Sic horum fragmentorum non est cur alium Methodium a Patrensi quaeramus auctorem. Hactenus Allatius. Allatio accedunt Tillemontius⁵¹⁾ et Caveus⁵²⁾. At Fabricius hanc homiliam *De cruce* Methodio CP. attribuit⁵³⁾, nullum tamen afferens argumentum, quo suam sententiam confirmet.

Atque haec de magno Methodio episcopo et martyre satis. Ad reliqua enim [p. 829, A. — p. 831, A.] subjecta fragmenta quod attinet, nihil est in promptu quod proferamus, praeter auctorum ecclesiasticorum loca unde illa descripsimus, quae unicuique praefigenda curavimus.

50) Method. Hom. [immo fragm. I.] de cruce, ubi *οἱ τῆδε βασιλεῖς* principes terrarum.

51) Tillem. *Mém.* T. V, p. 472 seq.

52) Cav. Hist. litt. ad ann. 290. p. 153.

53) Fabric. Bibl. Gr. T. V, p. 260.

VETERUM TESTIMONIA

DE S. METHODIO EPISCOPO ET MARTYRE.

I.

S. HIERONYMUS De vir. illustr. cap. 83, cum vetere interprete Graeco.

Methodius, Olympi Lyciae et postea C Tyri episcopus, nitidi compositique sermonis adversum Porphyrium confecit libros, et Symposium decem virginum, de resurrectione opus egregium contra Origenem, et adversus eundem de Pythonissa, et *περὶ αὐτεξουσίου*, in Genesin quoque et in Cantica canticorum commentarios, et multa alia quae vulgo lectantur. Et ad extremum novissimae persecutionis, sive, ut alii affirmant¹⁾, sub Decio et Valeriano, in Chalcide Graeciae martyrio coronatus est.

Μεθόδιος, Ὀλύμπου Λυκίας καὶ μετὰ ταῦτα Τύρου ἐπίσκοπος, λαμπροῦ καὶ συγκεϊμένου λόγου κατὰ Πορφυρίου συνέταξε τεύχη, καὶ συμπόσιον δέκα παρθένων, περὶ ἀναστάσεως λόγον ἄριστον κατὰ Ὀριγένους, κατὰ τοῦ αὐτοῦ περὶ Πυθωνίσσης, καὶ περὶ αὐτεξουσίου, εἰς τὴν Γένεσιν τε καὶ εἰς τὰ ᾠσμάτια τῶν ἁσμάτων ὑπομνήματα, καὶ ἕτερα πολλὰ χύδην ἀναγνωσκόμενα. ὅς περὶ τὰ τελευταῖα τοῦ διωγμοῦ ἢ καθὼς τινες βεβαιοῦνται ἐπὶ Δεκίου καὶ Βαληριανοῦ ἐν Χαλκίδι τῆς ἀνατολῆς μαρτυρήσας ἐστεφανώθη.

1) Isthac sub Decio et Valeriano verba [a Freulpho Chron. T. II. Lib. 3. p. 552. ed. Commelin. repetita] in omnium praestantissimo cod. Veronensi non sunt; ex quo venit in mentem suspicari etiam illa sive ut alii affirmant [a Freulpho l. c. item repetita] e glossatoris manu profecta, sensim in textum irrepisse. Re autem ipsa non habet Suidas, ἢ καθὼς τινες διαβεβαιούνται, tametsi jungit ἐπὶ Δεκίου καὶ Βαληριανοῦ, quemadmodum etiam auctor Menologii a Sirleto editi. Sed haec duo nomina addiderit nonnemo ad libri oram, ut qui novissimam persecutionem moverunt imperatores, suo sensu indicaret; alius vero eadem illaturus in textum, ut fucum faceret credibiliorem, praeposuerit sive ut alii affirmant. Utinque se res habuerit, certum est sub hisce imperatoribus, hoc est anno 254, Methodium martyrio non fuisse coronatum, siquidem post annos quatuordecim, id est 268, Porphyrio in Christianos obtrectanti respondit. VALLARS.

Idem, epist. 48. ad Pammachium, num. 13, Opp. T. I, p. 220. edit. Veron.

Origenes, Methodius, Eusebius, Apollinarius multis versuum millibus scribunt adversus Celsum et Porphyrium.

Idem, epist. 70. ad Magnum oratorem, num. 3, ibid. p. 425.

Scripserunt contra nos Celsus atque Porphyrius: priori Origenes, alteri Methodius, Eusebius et Apollinarius fortissime responderunt. Quorum Origenes octo scripsit libros, Methodius usque ad decem millia procedit versuum, cet.

Idem in praefat. ad Comment. in Daniele, ibid. T. V, p. 617.

Porphyrio solertissime responderunt Eusebius Caesariensis episcopus tribus voluminibus, id est octavo decimo et nono decimo et vicesimo, Apollinarius quoque uno grandi libro, hoc est vicesimo sexto, et ante hos ex parte Methodius.

Idem in Comment. in Daniel. cap. 13, ibid. T. V, p. 730.

Cujus (Porphyrii) calumniae plenius responderunt Eusebius Caesariensis, Apollinarius Laodiceus et ex parte disertissimus vir martyr Methodius.

Idem lib. 2. contra Rufinum, num. 33, ibid. T. II, p. 527.

Ex eo quod asserui, Porphyrium contra hunc prophetam (Danielem) multa dixisse, vocavique hujus rei testes Methodium, Eusebium et Apollinarium, qui multis versuum millibus illius vesaniae responderunt, me accusare poterit, quare non in praefatiuncula contra Porphyrii libros scripserim.

II.

S. GREGORIUS NYSSENUS, De imagine Dei in homine Lib. I., Opp. T. II, p. 26, ed. Paris. 1638. sive navis ANASTAS. SINAITA De imag. Dei in homine, post Origen. Philocal. ed. Tarin. p. 570.

Ὅθεν καὶ φησι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ συμποσίῳ ὁ Μεθόδιος ἀμήχανον καὶ ἀδιήγητον κάλλος ἔχειν, καὶ τούτου χάριν ὡς περὶ ζηλοτυπεῖσθαι καὶ ἐρᾶσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἐναντίων πνευμάτων, ὡς κρείττονα αὐτῶν τῶν νοερῶν περιχειμένη μορφήν.

IDEM ibid. Lib. II. sive ANASTAS. SINAITA l. c. p. 593.

Ὁ πολὺς ἐν σοφίᾳ Μεθόδιος ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συνταγέντι παρθενικῷ συμποσίῳ λέγει ὅτι καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ὁμοίαν τῆς εἰκόνης ἑαυτοῦ¹⁾.

III.

S. EPIPHANIUS, Haer. 64, cap. 63, p. 590, D. 591, A.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐστίν, ἃ ἀπὸ μέρους καθ' εἰρμόν τῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μεθοδίου, τοῦ καὶ Εὐβουλίου²⁾, περὶ . . . Ὠριγένους καὶ τῆς αὐτοῦ διὰ σοφιστικῆς πλάνης κακοπιστίας ἐν τῷ . . . περὶ ἀναστάσεως λόγῳ ἄ' ἐνταῦθα παραθέμενοι ἰκανῶς ἔχειν ἐνομίσαμεν³⁾ —. πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα ἐν τῇ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἀκολουθίᾳ τῷ προειρημένῳ Μεθοδίῳ, ἀνδρὶ λογίῳ ὄντι καὶ σφόδρα περὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνισαμένῳ, εἰρηται⁴⁾.

IV.

ANDREAS CAESARIENSIS Comment. in Apocal. 12, 1. cap. 33, pag. 49, 6. — 22. ed. Sylburg.

Ὁ δὲ μέγας Μεθόδιος εἰς τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν ἐξέλαβεν (nimir. mulierem, de qua l. c.), ἀνάμοστα τῇ δεσποτικῇ γεννήσει τὰ περὶ αὐτῆς ἠγησάμενος διὰ τὸ ἦδη πρὸ πολλοῦ τετέχθαι τὸν κύριον. καλὸν δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ῥημάτων τοῦ μακαρίου

1) Exstant loci Methodii a Nysseno laudati sub initium Orat. VI, p. 133 sq. ed. Allat. Videsis Allatium in Diatr. de Methodiorum scriptis, p. 316, edit. Rom. 1656.

2) Vid. Symp. Or. VI, p. 134.

3) Ita Epiphanius. Quae indicant, Convivium decem virginum, in quo Eubulius personae unius e primis nomen est, celebratissimum sua excellentia cognomen Eubulii auctori Methodio adjecisse. Nam vel primum vel inter prima Methodii hoc opus exiisse, indicant illa ejusdem Patris verba in principio homiliae in Symeonem et Annam: Πάλαι ἰκανῶς, ὡς ὁδὸν τε, διὰ βραχέων τὰ περὶ παρθενίας ἐν τοῖς περὶ ἀγγελίας συμποσίοις κατεστρωκότων ἡμῶν. Jam quidem hunc a se librum ait editum, cum illam homiliam haberet. Fuit haec igitur ejus vel prima vel inter primas lucubratio. EDITOR LUPAREUS.

4) [Adde Epiphanius. Haer. 64, p. 534, C. 601, A. et in lacunae supplemento ap. Dindorf. p. 677, 26—27.]

Μεθοδίου μεμνησθαι, ὃς φησιν ἐν τῷ λεγομένῳ συμποσίῳ ἐκ προσώπου Πρόκλης ¹⁾ παρθένου οὕτως· ἡ γυνή cet.

V.

ARETHAS Comm. in Apocal. l. c. cap. 33, p. 947. ed. Veron.

Ἐτεροι δὲ πάλιν ταύτην τὴν γυναῖκα τὴν ἐκκλησίαν ἔφασαν εἶναι, ἧτις τὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον Χριστὸν περιβέβληται, καὶ τὴν σελήνην τὴν συναγωγὴν, ἣν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὡς ἤδη παλαιωθεῖσαν ἔθηκε, καὶ τὰ ἔξῃς πάντα ἀρμολίως, ὡς Ἀνδρέας καὶ Μεθόδιος.

VI.

LEONTIUS BYZANTIUS, De sectis, act. 3.

Ἐγένοντο δὲ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου διδάσκαλοι καὶ πατέρες οἵδε, Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, Εἰρηναῖος, Ἰουστίνος φιλόσοφος καὶ μάρτυς, Κλήμης καὶ Ἰππόλυτος ἐπίσκοπος Ῥώμης, Διονύσιος Ἀρσोπαγίτης, Μεθόδιος ἐπίσκοπος Πατάρων, Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς.

VII.

S. MAXIMUS Schol. in Dionys. Areopag. De eccles. hierarch. cap. 7, p. 114. ed. Morel.

Ἀνάγνωθι Μεθοδίου τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ Ὀλυμπίου Ἀδριανουπόλεως ἐπισκόπου τῆς Λυκίας ²⁾ τὰ κατ' αὐτοῦ (Ῥωγιένους) ὑπ' αὐτῶν περὶ ἀναστάσεως γραφέντα καὶ Ἀντιπάτρου τοῦ Βόστρων ἐπισκόπου, καὶ μαθήσῃ τὴν μυθώδη αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτον ληρωδίαν.

VIII.

JOANNES THESSALONICENSIS, apud L. Allatium Diatr. de Methodiorum scriptis, p. 333.

Καὶ τοῦτο πολλοὺς τῶν ἁγίων ἡμῶν πατέρων φρονήσαντας εὐρίσκομεν, ὧν ἐστὶ Βασίλειος ὁ μέγας καὶ ὁ ἐν ἁγίοις Ἀθανάσιος καὶ ὁ μέγας Μεθόδιος καὶ οἱ ἄμφ' αὐτούς.

IX.

PHOTIUS Bibl. cod. 237, p. 308, a. 6. 7. et p. 313, a. 11—15. ed. Bekker.

Ἀνεγνώσθη τοῦ αὐτοῦ (nim. τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ ἐπισκόπου Μεθοδίου) ἐκ τοῦ περὶ ἄγνεϊας, ὃς καὶ ἐν ὁμοίῳ συνόψεως ἐξεδόθη τύπῳ —. Σημειωτέον ὡς οὗτος ὁ διάλογος, ὃ ἐπιγραφὴν συμπόσιον ἢ περὶ ἄγνεϊας, παρὰ πολὺ ἐστὶ νενοθευμένος· εὐρήσεις γὰρ ἐν αὐτῷ παραβεβλημένας καὶ Ἀρειανικὰς δοξοκοπίας καὶ ἐτέρων τινῶν κακοδοξούντων μυθολογήματα.

IDEM ibid., cod. 162, p. 106, a. 30—40. ed. Bekker.

Παρατίθησι δὲ τὰς κατὰ τοὺς ἐλέγχους ἀποδείξεις ἐκ τε τῆς Θείας γραφῆς, παλαιᾶς τε καὶ νέας, καὶ ἐκ τῶν λογάδων πατέρων, Ἀθανασίου καὶ τῶν τριῶν Γρηγορίων, τοῦ τε Θαυματουργοῦ λέγω καὶ τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ Θεοπεσίου Νύσσης, Βασιλείου τε τοῦ Καισαρείας καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Κυρίλλου τε τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλου, ἀλλὰ δὴ καὶ Μεθοδίου τοῦ ἱερομάρτυρος καὶ Κοδράτου· ὧν ἐνίων καὶ ῥήσεις τινὰς ὁ Ἀνδρέας ἀποσπαράξας καὶ παραπλασάμενος, ἃ δὲ καὶ κακούργως ἢ καὶ ἀνοήτως ἐξειληφώς, ἐκέϊθεν (ὡς ᾤετο) τὴν οἰκείαν πλάνην ἐκράτυεν.

X.

GRAECI CANONIS in SYMPOS. ODE III., apud Allatium l. c., p. 315.

Τῆς παρθενίας τὸ σεπτὸν καὶ τῆς ἄγνεϊας τὸ κάλλος διὰ πείρας, ἔνδοξε, μαθῶν, σοφία τῇ σῆ καὶ λόγων χάριτι πᾶσαν τὴν τούτων καλλονὴν ὑποδεικνύεις, Θεόφρον, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν φαιδρότητα —. στερεωτέρας ἐδωδῆς πνευματικῶν συμποσίων

1) [„Lege Προκίλλης“ Allat. Diatr. de Method. script. p. 317. Immo legendum: Θέκλις. Referuntur enim Theclae verba Orat. VIII. p. 183. ed. Allat. ἡ .. περιβεβλημένη τὸν ἥλιον .. γυνή cet.]

2) Putarem legendum: Ἀνάγνωθι Μεθοδίου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ὀλύμπου ἐπισκόπου τῆς Λυκίας. Lege sancti Methodii martyris Olympi Lyciae episcopi. Quis enim hic Olympius Hadrianopolitanus episcopus Lyciae? Quae Hadrianopolis in Lycia? ALLAT. Diatr. de Method. script., p. 328. [Vide Prolegom. p. 1.]

ἐμπλησθέντες, πάνσοφες, τῶν σῶν, τὴν ὄντως τρυφὴν ἐκεῖθεν τρέφονται τὴν διαμένουσαν, αἰεὶ συμφυομένην ἀρρέυστως καὶ συναυξομένην τοῖς μετέχουσιν.

XI.

MARTYROLOGIUM ROMANUM 14 Kal. Octobris.

Natalis sancti Methodii, Olympi Lyciae ac postea Tyri episcopi, sermonis nitore ac doctrina clarissimi, qui ad extremum novissimae persecutionis, ut scribit sanctus Hieronymus, in Chalcide Graeciae martyrio coronatus est.

XII.

MENOLOGIUM GRAECORUM, jussu Basilii imperatoris Graecae editum, ad diem 20 Junii, part. 3, p. 138, edit. Urbini. 1727.

Μεθόδιος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς ἐκ βρέφους ἑαυτὸν τῷ Θεῷ ἀναθεὶς σκεῦος τίμιον καὶ δοχεῖον τοῦ Θείου πνεύματος γέγονεν. ὅθεν καὶ ψήφῳ Θεοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξιωθεὶς καὶ τῆς ἐν Πατάροις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος γεγωνῶς, καλῶς ἐποίμανε τὸ ποίμνιον ἑαυτοῦ. διὸ καὶ τὴν Ὁριγένους αἵρεσιν πλεονάζουσαν ἰδὼν, ὡς ἄριστος ποιμὴν, τῷ Θεῷ πυρὶ τῶν αὐτοῦ λόγων κατέφλεξε. καὶ μὴ φέρον ὁ ἐχθρὸς διάβολος τὴν αὐτοῦ παρρησίαν καὶ ἐνστασιν ἐξώπλισε τοὺς αὐτοῦ ὑπουργοὺς πρὸς τὴν τούτου ἀναίρεσιν. ὁ δὲ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας νέκρωσιν ζωηφόρον ἐνδυσάμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρὸν ἑαυτὸν λογιζόμενος κατὰ τὸν Θεῖον ἀπόστολον Παῦλον, ξίφει τὴν ἱεράν καὶ μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀποτιμηθεὶς, πρὸς κύριον ἐξεδήμησε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος.

XIII.

Auctor SYNAXARII in Menaeo, die 10. Julii.

Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατάρων.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ παιδῶν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ ἀναθεὶς σκεῦος Θεῖον, καὶ δοχεῖον Θείου πνεύματος γέγονεν. ὅθεν καὶ ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος τὴν ἀρχιερωσύνην ψήφῳ Θεοῦ λαβὼν, καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐποίμανε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον, λόγοις προσήνεσι καταφωτίσας τὸ τῆς ἐκκλησίας πλήρωμα. διὸ καὶ τὴν Ὁριγένους πλάνην ἐπιπολάζουσαν ἰδὼν, ὡς ἄριστος ποιμὴν, πυρὶ Θεῷ ταύτην κατέφλεξε, πᾶσαν τὴν ἀγλὴν καὶ σκοτόμαιναν ἐκμειώσας σοφίᾳ λόγων καὶ Θεῆα χάριτι. ἡ δὲ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀστραπὴ καὶ ἡ τῆς γνώσεως σάλπιγξ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξεληλύθεν. ὅθεν μὴ φέρον ὁ ἐχθρὸς τὴν παρρησίαν καὶ ἐνστασιν τοῦ μεγάλου ὀπλίξει τοὺς ἑαυτοῦ ὑπουργοὺς πρὸς τὴν τούτου ἀναίρεσιν. ὁ δὲ καὶ πρὸ τῆς μαρτυρίας νέκρωσιν ζωηφόρον ἐνδυσάμενος, ξίφει τὴν κεφαλὴν τμηθεὶς πρὸς τὴν κρείττονα ζωὴν μετετέθη· πρῶτον μὲν ἱεροουργῶν τὸν ἄμνόν τοῦ Θεοῦ, ὕστερον δὲ θυόμενος προσήχθη τῷ Χριστῷ θυσία ζῶσα. ὅθεν καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθη, οἷα γενναῖος πρόμαχος τῆς ἀληθείας, καὶ αἵμασι μαρτυρικοῖς τὸ τέλος ἀπενεγκάμενος ἀνεπαύσατο αἰωνίως. οὗτος ὁ Θεὸς τῷ ὄντι τοῦ Θεοῦ ἱερεὺς τε καὶ μάρτυς κατέλιπεν ἡμῖν συγγράμματα τῆς αὐτοῦ φιλοπονίας, πάσης γνώσεως καὶ ὠφελείας τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν μελλόντων σαφέστατα προεθέσπισε καὶ προηγόρευσεν εὐκρινέστατα, περὶ τε τὰς βασιλείων ἐναλλαγὰς καὶ μεταβολὰς καὶ μεταποιήσεις καὶ ἐθνῶν ἐκδρομὰς καὶ χωρῶν καὶ τόπων ἀρημώσεις καὶ ἀφανισμοὺς, περὶ τε ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν βασιλέων καὶ περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ περὶ τῶν ἀφανισμοῦ καὶ πανολεθρίας πάσης σαρκὸς ἀνθρωπίνης. ταῦτα πάντα σαφέστατα ὁ Θεὸς οὗτος προεθέσπισεν¹⁾.

1) [Tu vide nostram ad lectores Epistolam.]

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΠΕΡΙ ΑΓΝΕΙΑΣ.

[ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΒΟΥΔΙΟΣ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ. ΑΡΕΤΗ. ΜΑΡΚΕΛΛΑ. ΘΕΟΦΙΛΑ. ΘΑΛΕΙΑ.
ΘΕΟΠΑΤΡΑ. ΘΑΛΛΟΥΣΑ. ΑΓΛΑΘΗ. ΠΡΟΚΙΛΛΑ. ΘΕΚΛΑ. ΤΥΣΙΑΝΗ.
ΔΟΜΝΙΝΑ.]

Ραg. 1 **ΕΥΒΟΥΔΙΟΣ.** Εὐκαιρότατα ἐπέστης, ὦ Γρηγόριον· καὶ γὰρ ἔναγχός σε ἐζήτουν,
Ed. Allat. βουλόμενος μαθεῖν τὴν Μαρκέλλης συνουσίαν καὶ Θεοπάτρας καὶ τῶν λοιπῶν παρθένων
2 τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων, περὶ τῶν τῆς ἀγνεΐας λόγων, τίνες ἦσαν.
φασὶ γὰρ σφόδρα μεγαλοπρεπῶς οὕτως αὐτάς καὶ ἰσχυρῶς ἠγωνίσθαι, ὡς μηδενὸς
εἶναι τῶν εἰς τὸ προκείμενον ἀναγκαίων ἐπιδεεῖς. εἰ οὖν ἑτέρου τινὸς ἕνεκα ἤλθες,
τοῦτο εἰσαῦθις ἀναβαλλομένη μὴ ὀκνήσης νῦν περὶ ὧν πυνθανόμεθά σου ἀκολουθῶς
ἡμῖν ἅπαντα διελθεῖν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ. Ἦμβροτον, ὡς ἔοικε, τῆς ἐλπίδος, ἑτέρου προαναγγείλαντος ἤδη
περὶ ὧν ἔρωτάς. ἐγὼ γὰρ μηδέπω μηδὲν ἀκηκοῦμαι νομίσασά σε τῶν γεγονότων
σφόδρα μέγα ἐφρόνουν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐκαλλωπιζόμεν ὡς πρώτη σοι μέλλουσα ἐξαγ-
3 γέλλειν. διὸ δὲ καὶ ἐσπουδάξον τάχιον δεῦρο ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, αὐτὸ δὲ τοῦτο
εὐλαβηθεῖσα, τὸ μὴ προληφθῆναι ὑπ' ἄλλου.

ΕΥΒΟΥΔΑ. Θάρσει· καὶ γὰρ οὐδὲν ἀκριβῶς, ὦ μακαρία, πεπύσμεθα τῶν γεγο-
νότων. οὐ γὰρ ἔσχεν ὁ ἀναγγείλας ἀφηγήσασθαι πλέον ἢ ὅτι διάλογοι γεγέννητο·
τίνες δὲ καὶ ὅπως, ἐπιανερωτώμενος ἠγνοεῖ.

ΓΡΗΓΟΡ. Οὐκοῦν βούλεσθε, ἐπειδὴ δι' αὐτὸ ἐνταῦθα παρεγενομένη, ἀπάντων
ἐξ ἀρχῆς ἐπακοῦσαι τῶν εἰρημένων; ἢ τὰ μὲν παραλείψω, τῶν δὲ ἐπιμνησθῶ, ἃ καὶ
ἀξιομνημόνευτι ἠγοῦμαι τυγχάνειν;

ΕΥΒΟΥΔΑ. Οὐπω πάντως· ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν, ὦ Γρηγόριον, πρῶτον εἰσηγήσαι
4 τὴν τε συνέλευσιν ἐνθα ἐγενήθη καὶ τῶν ἐδεσμάτων τὰς παρασκευάς, σεαυτὴν τε πῶς
ψυνοχόησας.

II. δ. 3. 4.

αἱ δὲ χρυσεῖς δεπέεσσιν

δειδέχατ' ἀλλήλας μέγαν οὐρανὸν εἰσορόωσαι.

ΓΡΗΓΟΡ. Αἰεὶ δεινὸς ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ φιλοποιΐσμων σφόδρα τυγχάνεις,
ἀπαντας ἀτεχνῶς ἐξελέγχων.

ΕΥΒΟΥΔΑ. Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, ὦ Γρηγόριον, νῦν σε φιλονεικεῖν· ἀλλ', ὅπερ
ἐδεόμεθά σου, διήγησαι ἡμῖν τὰ γεγονότα ἐξ ἀρχῆς καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ.

ΓΡΗΓΟΡ. Ἐγὼ δὲ πειράσομαι. πρῶτον δέ μοι αὐτὸς ἀπόκριναι· γινώσκεις
δήπου τὴν θυγατέρα Φιλοσοφίας Ἀρετῆν;

ΕΥΒΟΥΔΑ. Τί οὖν;

5 **ΓΡΗΓΟΡ.** Ταύτης εἰς κῆπον κληθεῖσαι τὸν κατ' ἀνατολάς, καρπεύεσθαι τῶν
ἄραιων ἐπορευόμεθα ἐγὼ τε (ἔφη μοι ἡ Θεοπάτρα· ταύτης γὰρ ἐπυνθανόμεν) καὶ ἡ
Πρόκιλλα καὶ ἡ Τυσιανή. ὡς τραχεῖαν καὶ δυσβατον ὠδενσαμεν, ὦ Γρηγόριον, καὶ
ἀνάτην τρίβον. ἐπειδὴ οὖν ἠγγίζομεν, ἡ Θεοπάτρα, ἥδη, ἔφη, τῷ χώρῳ, μεγάλη τις
καὶ εὐειδῆς ἡσυχῇ βαίνουσα καὶ εὐσχημόνως ὑπῆντησεν ἡμῖν γυνή, στολὴν πάνυ
ἐκλαμπρον ὡσπερ ἀπὸ χιόνος ἠμφισμένη· θεῖον δέ τι καὶ ἀμήχανον ἀληθῶς ἅπαυα

κάλλος ἦν· αἰδῶς γὰρ αὐτῇ τῷ προσώπῳ πολλὴ μετὰ σεμνότητος ἐπήνθει, τὸ τε βλέμμα βλοσυρὸν μετὰ πραότητος ἰλαρῶς οὕτω κεκερασμένον οὐκ οἶδα, ἔφη, ποτὲ 6
 θασαμένη· πάντα γὰρ ἀκαλλώπιστος ἦν καὶ νόθον ἔφερεν οὐδέν. αὕτη οὖν προσ-
 ελθοῦσα μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐκάστην ἡμῶν, μήτηρ ὡςπερ διὰ πολλοῦ θασαμένη,
 περιεπτύξατο καὶ κατεφίλει, Ὡ θυγατέρες, σφόδρα μοι ποθοῦση, λέγουσα, εἰς τὸν
 λευμῶνα τῆς ἀφθαρσίας ὑμᾶς εἰσαγαγεῖν μόλις ἐληλύθατε, κατὰ τὴν ὁδὸν ποικίλων
 ὑμᾶς ἔκφοβησάντων ἐρπειῶν. ἐώρων γὰρ ἀποσκοπεύουσα πολλάκις ἐκτροπευμένης, καὶ
 ἐδεδῖεν μὴ πως ἀναποδίσασι κατολισθήσῃτε διὰ κρημῶν. ἀλλὰ χάρις ᾧ ἤρμού-
 μνη ὑμᾶς, τέκνα, νυμφίῳ, ἐπινεύσαντι πάντα τελεσιουργὰ ταῖς εὐχαῖς. καὶ ἅμα
 ταῦτα λεγούσης εἰς τὸν περίβολον, ἔφη, φθάνομεν, ἀνεωγμένων ἔτι τῶν θυρῶν, εἰς- 7
 ελθοῦσαι δὲ καταλαμβάνομεν ἤδη τὴν Θεέλιαν καὶ τὴν Ἀγάθην καὶ τὴν Μαρκέλλαν
 μελλούσας δειπνεῖν. εὐθέως οὖν τὴν Ἀρετὴν ἔφη φάσαι, Ἀεῦτε δὴ καὶ ὑμεῖς περὶ
 τὰς ὁμοτρόπους ὑμῖν ταυταὶ ἐφεξῆς ἐνθάδε κατακλιθῆναι. ἤμεν γάρ, ὡς οἶμαι,
 πᾶσαι τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖ δαιτυμόνες, ἔφη μοι, δέκα. ἦν δὲ τὸ χωρίον περικαλλῆς
 ὑπερφυῶς καὶ πολλῆς ἀναπαύσεως πεπληρωμένον. ἀῆρ μὲν γὰρ ἐκέχυτο καθαφαῖς
 φωτὸς βολαῖς ἀνακεκερασμένος κούφως μετὰ πολλῆς εὐταξίας, καὶ πηγὴ κατὰ τὸ
 μεσαιτάτον ἡσυχῶς ἐλαίου δίκην ἀνέβρουε γλυκύτατον πόμα, ἀφ' ἧς ὕδωρ δειδῆδες καὶ
 καθαρὸν ῥέον ἐποίει κρήνας. αἱ δὲ ποταμηδὸν ὑπερχεόμεναι ἐποίτιζον ἅπαντα τὸν 8
 χῶρον, πλούσια παρέχουσαι νάματα. δένδρα γὰρ ἦν διάφορα νεαφαῖς ὀπώροις πλη-
 θύνοντα ἐκεῖ, εἰς ἓν κάλλος τῶν καρπῶν ἀπαιωρουμένων ἰλαρῶς, καὶ λειμῶνες ἀειθαλεῖς,
 εὐπνόοις ἀνθεσι καὶ ποικίλοις κατεστρωμένοι, ἀφ' ὧν προσέβαλεν ἠπίως πνεῦμα
 πολλὴν εὐωδίαν φέρον. ἦν δὲ ἐγγυὸς ἄγνος δένδρον ὑψηλόν, ὕψ' ᾧ ἀνεπαυόμεθα διὰ
 τὸ λίαν ἀμφιλαφῆς αὐτὸ καὶ σύσκιον τυγχάνειν.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Δεύτερον δοκεῖς μοι καταγώγιον, ὦ μυκαρία, τοῦ παραδείσου χρη-
 σμωδεῖν.

ΓΡΗΓΟΡ. Ἀληθῶς προμηθεῖ. ὡς οὖν δαιτός τε παντοδαπῆς ἤδη καὶ εὐφρο-
 σῆνης ποικίλης ἐτυγχάνομεν, ὡς μηδενὸς εἶναι τῶν τερπνῶν ἐπιδεεῖς, ἔφη τὸ μετὰ 9
 ταῦτα εἰσελθοῦσαν εἰσηγήσασθαι τὴν Ἀρετὴν ταδε· Ὡ νεάνιδες, ἐμῆς ἀρχήματα μεγα-
 λοφροσύνης, ὦ καλλιπαρθενοὶ τοὺς ἀκηράτους Χριστοῦ γεωργοῦσαι λειμῶνας ἀνυμφε-
 τοῖς χερσὶ, τροφῆς μὲν ἄλις ἤδη καὶ εὐωχίας· πάντα γὰρ πλήρη καὶ ἄφθονα τὰ
 παρ' ἡμῶν. τί οὖν ἐστίν, ὃ θέλω λοιπὸν ἤδη, καὶ τί προσδοκῶ; λόγον ἐκάστην
 ὑμῶν ἐγκωμιαστικὸν περὶ παρθενίας εἰπεῖν. καταρχεῶν δὲ Μαρκέλλα, ἐπειδὴ καὶ
 πρώτη ἀνάκειται καὶ ἔστιν ἅμα πρεσβυτέρα. τὴν μέντοι καλῶς ἀγωνισαμένην, αἰσχυ-
 νοίμην ἂν ἐμαντὴν, ἐὰν μὴ ποιήσωμι ζηλωτὴν, τοῖς ἀμιάντοις τῆς σοφίας ἀναδή-
 σασα πετάλοις. 10

Λόγος α΄.

Μαρκέλλα.

1. Τὴν μὲν οὖν Μαρκέλλαν ἐντεῦθεν, ὡς οἶμαι, ἀρξαμένην εὐθέως ἔλεγεν εἰπεῖν
 ὅτι Μεγάλῃ τίς ἐστίν ὑπερφυῶς καὶ θυμαστικὴ καὶ ἐνδοξος ἡ παρθενία, καὶ εἰ χοῆ
 φανερῶς εἰπεῖν ἐπομένην ταῖς ἀγίαις γραφαῖς, τὸ οὐθαρ τῆς ἀφθαρσίας καὶ τὸ ἀν-
 θος καὶ ἡ ἀπαρχὴ αὐτῆς τοῦτο τὸ ἀριστον καὶ κάλλιστον ἐπιτηδεῦμα μόνον τυγχάνει.
 καὶ διὰ ταῦτα καὶ ὁ κύριος εἰς τὴν βασιλείαν εἰσελάσαι τῶν οὐρανῶν τοὺς ἀποπαρθε-
 νεύσαντας σφᾶς αὐτοὺς ἐπαγγέλλεται, ἔνθα περὶ διαφορᾶς εὐνοουχισμῶν ἐν εὐαγγελίοις Matth. 19, 12.
 παρεγγυᾷ. σπάνιον γὰρ πάνυ καὶ δυσπείτευκτον ἀνθρώποις ἀγνεῖα, καὶ ὅσω κορυ- 11
 φαιοτάτον καὶ μεγαλοπρεπές, τοσοῦτω καὶ τοὺς κινδύνους μείζονας ἔχον. δεῖται οὖν
 ἐξορωμένων καὶ γενναίων φύσεων, αἰτινες ἀθρόως τῆς ἡδυπαθείας τὸ ρεῦμα ὑπερπτά-
 μεναι. ἄνω μετέωρον ἀπειθύνουσι τὸ ὄχημα τῆς ψυχῆς, μὴ ἀπολήγουσαι τοῦ σκο-
 ποῦ, ἔστ' ἂν ὑπερπθῆσασιν κούφως τὸν κόσμον. ὀξυτάτω διανοίας τάχει, καὶ ἐπὶ
 τὴν οὐράνιον ἀληθῶς ἀψίδα σταθεῖσαι, αὐτὴν εἰλικρινῶς θεάσωνται τὴν ἀφθαρσίαν,
 ἀπὸ τῶν ἀμιάντων τοῦ παντοκράτορος ἀναπηδῶσαν κόλπων. τοῦτο τὸ πόμα γενναῶν
 οὐκ ἐχώρησε γῆ· μόνος αὐτὸ πηγάζειν οἶδεν ὁ οὐρανός. παρθενίαν γὰρ βαίνειν μὲν
 ἐπὶ γῆς, ἐπιψαύειν δὲ τῶν οὐρανῶν ἡγητέον· ἧς δὴ ἐφιέμενοι καὶ πρὸς μόνον τὸ 12
 τέλος αὐτῆς ἀφορῶντές τινες, ἀνίπτοις ποσὶν ἀτελεῖς ὑπὸ βανυσίας προσελθόντες,
 ἐκ μέσης ἀνέκαμψαν ὁδοῦ, οὐδὲν ἄξιον φρόνημα τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐπανηρημένοι.
 οὐ γὰρ μόνον ἀφθορα τὰ σώματα τηρεῖσθαι δεῖ, ὡςπερ οὐδὲ τοὺς ναοὺς κρεῖττονας
 ἀποφαίνεσθαι τῶν ἀγαλμάτων, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς ἀγάματα τῶν σωματίων οὐσας θερα-
 πεύεσθαι χοῆ κοσμομένης δικαιοσύνης. Θεραπεύονται δὲ καὶ ἀποσμήχονται τότε
 μᾶλλον, ὅποταν ἀόκνως κατακούειν τῶν θείων ἀμιλλώμεναι λόγων μὴ ὑπολήγωσι,

- πρὶν αὐτοῦ ἐφάσασθαι ὃ ἔστιν ἀληθές, ἐπὶ σοφῶν ἀφικνούμεναι θύρας. ὡς περ γὰρ
- 13 ἄλατι τῶν κρεῶν οἱ ἰχώρες ἐκτῆκονται καὶ αἱ σηπεδόνες καὶ πάντα τὰ φθοροποιά, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τῆς παρθένου αἱ ἄλογοι πᾶσαι τοῖς μαθήμασιν ἀποστύφονται τοῦ σώματος ἐπιθυμίαι. ἀνάγκη γὰρ τὴν μὴ πασσομένην δίκην ἄλατος τοῦ Χριστοῦ ταῖς φωναῖς ψυχῆν ἐπόξειν καὶ σκώληκας γεννᾶν, ὡς περ ἀμέλει „ἐπόξισαν καὶ ἐσάπυσαν οἱ μάλωπές μου“ μετὰ θακρῶν ἐξομολογουμενος ὁ Δαβὶδ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι μὴ ἀπέστυνεν ἄλλοις τοῖς σωφρονοῦσιν ἐαυτὸν, ἀλλὰ ῥα-
- Ps. 37, 5. θυμήσας εἰς οἶστρον ὑπεσύρη καὶ ἐξώξισε μοιχείαν. ταύτη πᾶν δῶρον ἐν τῷ Ἀευιτικῷ, ἐὰν μὴ ἄλατι ἄλισθῆ, ἀπαγορεύεται εἰς ὀλοκάρπωμα προσφέρεσθαι κυρίῳ τῷ Θεῷ. ἄλας δὲ ἡμῖν τὸ δηκτικὸν πρὸς ὠφέλειαν ἀποστύφον ἢ πνευματικῆ πᾶσα τῶν γραφῶν ἐδόθη μελέτη, ἧς δὴ χωρὶς ἀδύνατον τῷ παντοκράτορι διὰ τοῦ λόγου προσ-
- Levit. 2, 13. ενεχθῆναι ψυχῆν. „ὑμεῖς“ γὰρ „ἔστε τὸ ἄλας τῆς γῆς“ ὃ κύριος ἔφη τοῖς ἀποστόλοις. χρὴ οὖν τὴν παρθένον αἰεὶ τῶν καλῶν ἐρᾶν καὶ τοῖς πρωτεύουσιν εἰς σοφίαν ἐμπρέπειν, καὶ μηδὲν ῥάθυμον μηδὲ μαλθακὸν ἔχειν, ἀλλ' ἀριστεύειν καὶ ἀξία τῆς παρθενίας φρονεῖν, ἀποσμήχουσαν τῷ λόγῳ τοὺς ἰχώρας αἰεὶ τῆς ἡδυπαθείας, μὴ πως
- 14 λαθοῦσα βραχυῆα σηπεδῶν γεννήσῃ τὸν σκώληκα τῆς ἀκολασίας. „ἦ“ γὰρ „ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, πῶς ἀρέσῃ τῷ κυρίῳ, ἵνα ἢ ἅγια καὶ σώματι καὶ πνεύματι“, φησὶν ὁ μακάριος Παῦλος. πολλαὶ δὲ πάρεργον ἵγούμεναι τὴν ἀκρόασιν νομίζουσι χαρίζεσθαι μεγάλα, ἐὰν κἂν τὸ βραχὺ παράσχωσι τὰς ἀκούς· ὡς ἐκκριτέον· μικρολόγῳ γὰρ φύσει καὶ ταπεινῇ καὶ ἐπιμορφαζομένῃ σοφίαν οὐ χρὴ μαθημάτων θείων κοινωνεῖν. ἢ γὰρ οὐ γελοῖον ἐκείναις ἀδολεσχεῖν, αἵτινες ἐπὶ μὲν τοῖς μικροῦ ἀξίοις πάντα ποιεῖν συντείνονται, ὅπως ἀκριβέστατα ἔξουσι τὰ τελεσιουργούμενα, ἐπὶ δὲ τῶν ἀναγκαίων, δι' ὧν μᾶλλον αὐταῖς ὁ τῆς σωφροσύνης ἔρκως αὐξεται, μὴ μεγίστας
- 1 Cor. 7, 34. 15 ἠγεῖσθαι τὰς ἀκριβείας;
- II. Μεγάλῃ γὰρ ἀληθῶς ὑπερβολῇ τὸ τῆς παρθενίας ἀνθρώποις ἀπ' οὐρανῶν κατεπέμφθη φυτὸν, καὶ διὰ τοῦτο ταῖς πρώταις οὐκ ἀπεκαλύφθη γενεαῖς. ἔτι γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὀλιγοστός ἦν, καὶ ἔχρην αὐτὸν εἰς πλήθος πρώτων ἀξήσαντα τελειωθῆναι. διὸ δὴ καὶ τὰς σφετέρους ἀδελφὰς οἱ παλαιοὶ λαμβάνοντες γυναικας οὐδὲν ἡσχημόνουν, μέχρι νόμος ἐλθὼν διεστειλάτο καὶ τὸ πρώτον δοκοῦν εἶναι καλὸν ἀπαγορεύσας ἁμαρτίαν ἀπεφῆγατο, „ἐπικατάρατον“ καλῶν „τὸν ἀποκαλύπτοντα τὴν ἀσχημοσύνην τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ“, τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν τὴν ἀρμόζουσαν ἡμῶν τῷ γένει σπου-
- Levit. 18, 9. 20, 17. 17 δαίως προσφέροντος βοήθειαν, ὡς περ δὴ καὶ οἱ πατέρες τοῖς υἱοῖς. οὐ γὰρ εὐθὺς ἄνωθεν ἐπιστατοῦσι τοὺς παιδαγωγούς, ἀλλὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐάσαντες ἀθύρεσθαι μοσχαρίων δίκην, πρώτον εἰς διδασκάλων συμπελλιζόντων ἀποστέλλουσιν, ἔστ' ἂν ἀποβαλόντες τὴν μειρακιώδη τρίχα τοῦ νοῦ εἰς τὴν τῶν μειζῶν ἀσχησιν παραπεμφθῶσι κάκειθεν αὐθις εἰς τὴν τῶν ἐπιμειζῶν. ταύτη γὰρ καὶ τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τῶν ὄλων ἡγήτεον προσηγέχθαι τοῖς πρὸ ἡμῶν. ἔτι γὰρ ὁ κόσμος ἀνθρώπων ἀπλήρωτος ὦν ὡς νήπιος ἦν, καὶ ἔχρην αὐτὸν εἰς πλήθος πρότερον ἐκ τούτων ἀνθρωπέντα πληθυνθῆναι. ἀλλ' ὅτε λοιπὸν ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα κατωκίσθη τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἀπειρον κεχυμένης, οὐκ ἔτι τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειν τὸν ἀνθρωπον ἐπέτρεπεν ὁ Θεός, σκοπῶν ὅπως ἀπὸ τῶνδε εἰς τὰδε μεταβαίνοντες πλησιαίτερον προκοπίωσιν ἔρχεσθαι τῶν οὐρανῶν, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μέγιστον μάθημα καὶ κορυφαϊότατον τῆς παρθενίας φθάσαντες τελειωθῶσιν, ἀπὸ τῆς ἀδελφομῆξίας ὀδύσαντες πρώτον εἰς τὸ ὀθνεῖας ἐπάγεσθαι γαμετάς, κάκειθεν εἰς τὸ μηκέτι πολλαῖς ἐπιβαίνειν τετραπόδων νόμῳ, καθάπερ εἰς ὀρειαν γεγονότας, κἀντεῦθεν εἰς τὸ μὴ μοιχοῦς γεγονέναι, καὶ αὐ πάλιν εἰς σωφροσύνην, καὶ ἀπὸ σωφροσύνης εἰς παρθενίαν, ἐνθα μελετήσαντες τῆς σαρκὸς ὑπερφρονεῖν εἰς τὸν τῆς ἀφθαρσίας εὐδίου ἀφῶ-βως ἐνορμίζονται χῶρον.
- 19 III. Εἰ δὲ τις ὡς ἁμαρτυροῦ τῶν γραφῶν αἰτιάσασθαι τολμήσῃ τὸν λόγον, φέρε δὴ παραδέντες καὶ τὰ τῶν προφητῶν ἀληθέστερα μᾶλλον ἀποδείξωμεν τὰ προειρημένα. ὁ γοῦν Ἀβραάμ πρώτος ἐν διαθήκῃ τὴν περιτομὴν λαβὼν οὐδὲν ἕτερον αἰνίττεσθαι δοκεῖ, τὸ οἰκεῖον περιτεμνόμενος τῆς σαρκὸς αὐτοῦ μέλος, ἢ τοῦτο, τὸ μηκέτι εἰς τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος σάρκα δημιουργηθεῖσαν παιδοσπορεῖν, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστον διδάσκων ἀδελφῆς οἴα σαρκὸς ἀποτέμνειν τὴν κατὰ συνουσίαν ἡδονήν. ὡς τε τὸ πλησιαῖεν καὶ ὁμείνοις χρῆσθαι ταῖς σφῶν ἀδελφαῖς ἀπὸ τῶν τοῦ Ἀβραάμ πέ-
- 20 παυται καιρῶν· τὸ δὲ πλειόνων συναλλαγᾶς ἀρμόζεσθαι γυναικῶν ἀπὸ τῶν προφητικῶν ἀνήρηται χρόνῳ. „ὀπίσω“ γὰρ „σου τῶν ἐπιθυμιῶν μὴ πορευθῆς, καὶ ἀπο Sir. 19, 2. τῶν ὀρέξεών σου κωλύου“. „οἶνος“ γὰρ „καὶ γυναῖκες ἀποστέρουσαι συνετούς“. καὶ Prov. 5, 18. ἐν ἐτέρῳ „ἢ πηγῆ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναῖκός

1) Ὁ γοῦν Ἀβραάμ . . . τὴν κατὰ συνουσίαν ἡδονήν. Conf. Excerpta ap. Phot. Biblioth. cod. 237. p. 308, a. 8—14. Bekk. ubi haec fere ad verbum expressa sunt.

τῆς ἐκ νεότητός σου“, δηλονότι παραιτούμενος τὰς πολλὰς. ὁ δὲ Ἰερεμίας „ἵππους θηλυμανεῖς“ ἀναφανδὸν τοὺς εἰς διαφόρους μαργῶντας γυναῖκας καλεῖ. „πολύγονον“ γὰρ φησὶν „ἀσεβῶν πλήθος οὐ χρησιμεύσει, καὶ ἐκ νόθων μοσχευμάτων οὐ δώσει ἕξιαν εἰς βῆθος.“ ἀλλὰ γὰρ ἵνα μὴ μακρογορῶμεν ἐπὶ πολὺ τὰς προφητικὰς ἀναλεγόμενοι φωνάς, φέρε δὴ συστήσωμεν πάλιν ὅπως διαδέχεται τὴν ἐπὶ μῦθῳ γυναικὶ συναλλαγὴν ἢ σωφροσύνην, μέχρις ἂν ἐκλύσῃ τελείως τὴν ἐκ τοῦ ἔθους ἐπὶ τὴν συνουσίαν καταφορὰν, πρὸς ὀλίγον ἀφαιρουμένη τὰς τῆς σαρκὸς ἡδυπαθείας. αὐτίκα γοῦν εἰσάγεται τις ἐμφανῶς ἡδὴ λοιπὸν παραιτούμενος τουτοῖν τὸν περισπασμόν, „κύριε“ λέγων „πῦτερ καὶ δέσποτα τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν βουλῇ αὐτῶν· μετewρισμὸν ὀφθαλμῶν ἄφελε ἀπ’ ἐμοῦ· καρδίας ὄρεξις καὶ συνουσιασμός μὴ καταλαβέτωσάν με“. καὶ ἐν τῇ παναρέτῳ δὲ Σοφίᾳ γυμνῶς ἡδὴ τοὺς ἀκροατὰς εἰς ἐγκράτειαν ἐφελκόμενον καὶ σωφροσύνην τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοιαῦτα μελωδεῖ, „κρείσσον ἀτεκνία μετ’ ἀρετῆς“ κεκραγός· „ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἐν μνήμῃ αὐτῆς, ὅτι καὶ παρὰ θεῷ γινώσκειται καὶ παρὰ ἀνθρώποις, παρῶσάν τε τιμῶσιν αὐτὴν καὶ ποθοῦσιν ἀπελθούσαν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι στεφανηφοροῦσα πομπεύει, τὸν τῶν ἀμιάτων ἄθλων ἀγῶνα νικῆσασα“.

Jer. 5, 8.

Sap. 4, 3.

21

Sir. 23, 4. 6.

Sap. 4, 1. 2.

22

IV. Περὶ μὲν οὖν τῶν καιρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως ἀρξάμενη ἀπὸ τῆς ἀδελφομιξίας ὠδευσεν ἐπὶ τὴν ἐγκράτειαν, εἴρηται· περὶ δὲ παρθενίας λέιπέται. ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον φράσαι. καὶ πρῶτον ἐξεταστέον δι’ ἣν αἰτίαν πολλῶν πατριαρχῶν καὶ πολλῶν προφητῶν καὶ δικαίων πολλὰ καὶ καλὰ διδασκάντων καὶ εργασαμένων παρθενίαν οὐδεὶς οὔτε ἐνεκωμιάσεν οὔτε εἶλετο. μόνῳ γὰρ ἄρα ἐφυσάσσετο τοῦτο πρεσβεῦσαι τὸ μάθημα τῷ κυρίῳ, ἐπεὶ καὶ μόνος παρελθὼν ἄνθρωπον ἐδίδαξε χωρεῖν εἰς θεόν. ἔπρεπε γὰρ τῷ ἀρχιερεὶ καὶ ἀρχιπροφήτῃ καὶ ἀρχαγγέλῳ τούτῳ καὶ ἀρχιπαρθένῳ προσαγορευθῆναι. τὸ δὲ καλαιὸν οὐδέπω τέλειος ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ τέλειον οὐδέπω χωρῆσαι, τὴν παρθενίαν, ἴσχυεν. ἔτι γὰρ ἐχηρῆε, κατ’ εἰκόνα θεοῦ γεγονώς, καὶ τὸ καθ’ ὁμοίωσιν ἀπολαβεῖν· ὅπερ τελεσιουργῆσαι καταπεμφθεὶς ὁ λόγος εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἡμετέραν μορφὴν πρότερον ἀνέλαβε πολλοῖς ἀμαρτήμασι κατεστιγμένην, ἵνα δὴ τὴν θείαν ἡμεῖς, δι’ οὓς αὐτὸς ἐφόρεσε, πάλιν χωρῆσαι δυνηθῶμεν. καθ’ ὁμοίωσιν γὰρ ἀκριβωθῆναι τότε πάρεστι θεοῦ, ὅποτε δὴ τοὺς αὐτοῦ χαρακτήρας τῆς κατὰ ἄνθρωπον πολιτείας ζωγράφων δίκην ἐπιστημόνων ἐν ἑαυτοῖς ὡσερ σάνισιν ἐκτυπωσάμενοι ἄσινεῖς κατέχωμεν, ἦν αὐτὸς ἐφανέρωσε μαθητεύοντες τριβόν. ταύτῃ γὰρ ἡρετίαστο τὴν ἀνθρωπίνην ἐνδύσασθαι σάρκα θεὸς ὢν, ὅπως ὡσερ ἐν πίνακι θεῖον ἐκτύπωμα βίον βλέποντες ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν γράψαντα μιμεῖσθαι. οὐ γὰρ ἕτερα φρονῶν ἕτερα ἐποίηε· οὐδὲ μὴν ἕτερα νομίζων εἶναι τὰ καλὰ ἐδίδασκεν ἕτερα· ἀλλ’ ἄπερ ἦν ἀληθῶς ὠφέλιμα καὶ καλὰ, ταῦτα καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐποίηε.

23

24

V. Τί οὖν ὁ κύριος, ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἐπραγματεύσατο κατελθὼν; ἄφθορον ἐφύλαξεν ἐν παρθενίᾳ τὴν σάρκα κομήσας. καὶ ἡμεῖς ἄρα, εἰ μέλλοιμεν καθ’ ὁμοίωσιν ἔσεσθαι θεοῦ καὶ Χριστοῦ, φιλοτιμιώμεθα τὴν παρθενίαν τιμᾶν· ὁμοίωσις γὰρ θεῷ φθορᾶς ἀποφυγῆ. ὅτι δὲ καὶ ἀρχιπαρθένος, ὃν τρόπον καὶ ἀρχιπροφήτης καὶ ἀρχιπροφήτης, γέγονεν ὁ λόγος ἐνανθρωπίσας τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ χριστόληπτος ἡμῶν παρέστησεν ἐν βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννης λέγων „καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀρνίον ἱστῶς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ’ αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἡκουσα, ὡς φωνὴ κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν. καὶ ἔδουσι καινὴν ᾠδὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσαρῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο μιθεῖν τὴν ᾠδὴν, εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς. οὗτοί εἰσιν, οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γὰρ εἰσιν. οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθήσαντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ“, τοῦ χοροῦ τῶν παρθένων ἐξάρχοντα δεικνύων τὸν κύριον. ἐπίστησον δὲ πρὸς τούτοις ὅπως τὸ ἀξίωμα τῆς παρθενίας μέγιστον παρὰ τῷ θεῷ. „οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ, καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὐρέθη ψεῦδος· ἄμωμοι γὰρ εἰσι καὶ ἀκολουθοῦσι“ φησὶ „τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ“, σαφῶς ἡμᾶς κἀνεῦθεν διδύσκειν βούλεται ὅτι ἐν ἀριθμῷ τοσοῦτῳ, τουτέστιν ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρσι χιλιάσιν, ἀπάνωθεν τὸ πλῆθος περιώριστο τῶν παρθένων, τῶν ἄλλων ἁγίων εἰς πλῆθος ἀόριστον ὀλιγομένων. τί γὰρ παρεγγυᾶ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν διαλεγόμενος, προσεκτέον. „καὶ εἶδον ἀπὸ πάσης γλώττης καὶ φυλῆς καὶ παντὸς ἔθνους πλῆθος πολὺ, ὃ ἀριθμῆσαι αὐτὸ οὐδεὶς ἠδύνατο“. οὐκοῦν συνέστηκεν, ὡς ἔφην, ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ἁγίων αὐτὸν πλῆθὺν ἄφατον εἰσάγειν, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν παρθενίᾳ βραχυτάτων ἀριθμῶν, ὡς πρὸς συγκρίσιν τῶν εἰς ἀναρίθμητον πλῆθος συντελούντων.

Apoc. 14, 1-4.

26

27

Apoc. 14, 5.

Apoc. 7, 9.

28

Οὗτος, ὡς Ἀρετή, ὁ παρ' ἐμοῦ σοι περὶ παρθενίας, ἔφη, λόγος· εἰ δέ τι παρέλιπον, ἀναπληρώτω διαδεξαμένη με Θεοφίλα.

Λόγος β'.

Θεοφίλα.

- I. Εἰπεῖν οὖν ἔφη τὴν Θεοφίλαν, Οὐκοῦν δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ καλῶς ἢ Μαρκέλλα ὀρμήσασα ἐπὶ τὸν λόγον οὐχ ἱκανῶς ἐπλήρωσεν, ἐμὲ πειρασθαι δεῖν τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ εἰς παρθενίαν ἐκ προβάσεως προκόψαι τὸν ἄνθρωπον, τοῦ Θεοῦ παρορμήσαντος αὐτὸν κατὰ καιρὸν καὶ καιρὸν, δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι, τὸ δὲ μηκέτι χρῆναι λέγειν τοῦντεῦθεν τεκνογονεῖν οὐ καλῶς. Ἐγὼ γὰρ καθεωρακέναι μοι δοκῶ σαφῶς ἀπὸ τῶν γραφῶν ὅτι παρθενίας ἐλθοῦσης ὁ λόγος οὐκ ἀνείλε πάντῃ τὴν τεκνογονίαν. οὐ γὰρ ἐπειδὴ τῶν ἀστέρων ἢ σελήνῃ μεῖζων ἐστί, παρὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων τὸ φῶς ἀναιρεῖται. ἀρξώμεθα δὲ ἀπὸ τῆς Γενέσεως, ἵνα δὴ καὶ προσβεῦωμεν μᾶλλον τὴν γραφήν. ἢ γὰρ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διάταγμα τὸ ἐπὶ τῆς τεκνοποιίας ὁμολογουμένως μέχρι καὶ νῦν συμπληροῦται, πλάσσοντος τὸν ἄνθρωπον ἐτι τοῦ δημιουργοῦ. τοῦτο γὰρ καὶ παντὶ καταφανές, ὡς ἄρα τὸν κόσμον ἀκμὴν ἐργάζεται ζωγραφῶν ὁ Θεός, ὡσπερ δὴ καὶ ὁ κύριος ἐδίδαξεν, „ἕως ἄρτι ὁ πατήρ μου ἐργάζεται“ λέγων. ἀλλ' ὅποταν οἱ ποταμοὶ ἤδη λωφήσωσιν εἰς τὸ τῆς θαλάσσης εἰσβάλλοντες ἀγγεῖον, καὶ τὸ φῶς τελείως χωρισθῇ τοῦ σκότους (νῦν γὰρ ἐτι διαχωρίζεται) καὶ τοὺς καρποὺς μετὰ τῶν ἐρπετῶν καὶ τετραπόδων ἀναδιδόναί πύσσηται λοιπὸν ἢ ξηρά, καὶ ὁ προωρισμένος τῶν ἀνθρώπων ἀριθμὸς ἀναπληρωθῇ· τότε δὴ λοιπὸν καὶ τῆς παιδοποιίας ἀφαιρέτων. νῦν γὰρ εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τὸν ἄνθρωπον ἀνάγκη συνεργεῖν, ἐτι συνεστῶτος τοῦ κόσμου καὶ τεκταινομένου. „αὐξάνεσθε“ γὰρ ἐλέγθη „καὶ πληθύνεσθε“. καὶ οὐ χρὴ τὸ διάταγμα βδελύσσεσθαι τοῦ δημιουργοῦ, ἐξ οὗ δὴ καὶ αὐταὶ γεγόναμεν. ἀρχὴ γὰρ γενέσεως ἀνθρώπων ἢ τοῦ σπέρματος εἰς τὰς αὐλακὰς τῆς μήτρας γίνεται καταβολή, ὅπως τὸ ἐκ τῶν ὀστέων ὄστον καὶ ἢ ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἕτερος ἄνθρωπος ἀοράτῃ ληφθέντα δυνάμει πάλιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου δημιουργηθῶσι. ταῦτη γὰρ ἐκεῖνη ἡγήτεον πληροῦσθαι τὴν φωνὴν „τοῦτο νῦν ὄστον ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου.“

- II. Τοῦτο γὰρ ἴσως ἠνίσσεται καὶ ἡ μετὰ τὸν ὕπνον ἔκστασις ἐπιβληθεῖσα τῷ πρωτοπλάστῃ, προδιατυπωμένη τὴν ἐπὶ τῆς φιλοτησίας θέλξιν τοῦ ἀνδρός, ὅποτε διψήσας τέκνον ἐξίσταται ταῖς παιδογόνοις θηλυνόμοις κατ' ὕπνον ἡδοναῖς, ἵνα πάλιν τι ἀπὸ τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ τῆς σαρκὸς ἀποσπασθὲν ἕτερος ἄνθρωπος, ὡς ἔφην, ἀναπληρωθῇ. ἐκταρασσομένης γὰρ τῆς ἁρμονίας τῶν σωμάτων ἐν τοῖς κατὰ συνουσίαν ἐρθεῖσμοις, ὡς οἱ τετελεσμένοι τὴν γαμήλιον ἡμᾶς διδάσκουσι τελετὴν, πᾶν τὸ μυελῶδες τοῦ αἵματος καὶ γονιμώτατον, ὅπερ ἐστὶν ὑγρὸν ὄστον, ἐκ πάντων ἐπαθροίζομενον τῶν μελῶν, ἀφροποιήσαν καὶ θρομβωθὲν διὰ τῶν παιδογόνων ὀργάνων εἰς τὴν ἐμφύχον τῆς θηλείας ἐξέσεται γῆν. εἰκότως ἄρα ἐνεκεν τούτου καταλιπεῖν λέλεκται τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, τότε πάντων ἀθρόως ἀμνημονήσας, ὅτε φιλοστόργους ἐνούμενος τῇ γυναικὶ συμπλοκαῖς κάτοχος ἐπιθυμίας γίνεται γεννητικῆς, παρέχων ἀφαιρέσθαι τῷ θεῖῳ τὴν πλευρὰν δημιουργῶ, ὅπως ἐξ υἱοῦ δὴ καὶ αὐτὸς πατήρ πάλιν ἐκφανῇ. οὐκοῦν εἰσέτι πλάσσοντος καὶ νῦν δὴ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, πῶς οὐ τολμηρὸν τὸ βδελύσσεσθαι τὴν παιδουργίαν, ἣν αὐτὸς οὐκ ἐπαισχύνεται ταῖς ἀμιάντοις ὁ παντοκράτωρ ἐργαζόμενος χερσὶ; „πρὸ τοῦ“ γὰρ „με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ, ἐπίσταμαί σε“ τῷ Ἰερε-
 Job. 38, 14. μίμ φησί· τῷ δὲ Ἰώβ „μὴ σὺ λαβὼν πηλὸν ἐπλάσας ζῶον καὶ λαλήτῳ αὐτὸ ἐποίη-
 Job. 10, 8. σας“ ἔφη „ἐπὶ τῆς γῆς;“ καὶ ὁ Ἰώβ πρὸς αὐτὸν εὐκτικῶς φέρεται λέγων τὸ „αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλάσαν με.“ πῶς δὲ οὐκ ἔτοπον τὸ ἀπαγορεύεσθαι γάμων συναλλαγὰς, προσδοκωμένων ἐτι καὶ μεθ' ἡμᾶς ἔσεσθαι μαρτύρων καὶ τῶν ἀντιτασσο-
 34 μένων τῷ πονηρῷ, δι' οὓς δὴ καὶ τὰς ἡμέρας ὁ λόγος ἐπηγγεῖλατο κολοβωθῆσεσθαι; Math. 24, 22. εἰ γὰρ φαῖλον, ὡς ἔφης, ἀπεντεῦθεν νενομίσται τῷ Θεῷ τὸ παιδοσπορεῖν· δι' ἣν Marc. 13, 20. αἰτίαν οἱ παρὰ δόγμα φρόνιμοι καὶ τὴν βουλήν τὴν θεῖαν εὐάρεστοι δυνήσονται παραστῆναι τῷ Θεῷ; ἢ πῶς οὐκ ἀνάγκη εἶναι κίβδηλον, ἀλλὰ μὴ Θεοφνὲς τὸ τεχθέν, εἰ παρὰ τὴν γνώμην καὶ τὸ διάταγμα δίκην παραχαράγματος πλάσσειται τῆς δυνάμεως, ἵνα δὴ καὶ ἀνθρώποις δύνασθαι δῶμεν ἀνθρωποπλαστεῖν;

III. Καὶ ἡ Μαρκέλλα ὑπολαβοῦσα, Ὡ Θεοφίλα, μέγα σφάλμα, ἔφη, καὶ ἐναντίον
 35 οἷς εἶπας ἀναφαίνεται, καὶ οἷει λελθέναι παραψωμένη τηλικούτον νέφος; ἥκει γὰρ

1) Ἐγὼ γὰρ ... τὸ φῶς ἀναιρεῖται. Conf. Phot. cod. 237. p. 308, a. 15—20. apud quem post ἀναιρεῖται haec insequuntur: ἢ ἐπειδὴ τῶν ἄλλων ἐστὶ γλυκύτερον τὸ μέλι καὶ ἡδύτερον, τὰ λοιπὰ πικρὰ καὶ ἀνήδονα νομιστέον. quae sumta ex p. 48.

ἐκεῖνος ὁ λόγος, ὃν ἴσως ἀπαιτῶν σέ τις, ὡ σοφωτάτη, λέξει „περὶ τῶν ἐκ μοιχείας ἀνόμως φρομένων τί φής; ἔδωκας γὰρ εἰσελθεῖν εἰς τὸν κόσμον ἀμήχανον εἶναι καὶ ἀδύνατον, μὴ χειραγωγηθέντα τῷ θελήματι τῆς μεγαλοσύνης, κατασκευασθέντος αὐτῷ τοῦ σηνώματος πρὸς τοῦ θεοῦ“¹. καὶ ἵνα μὴ καταφύγῃς ὡσπερ εἰς τειχίον, ἐχέγγων προχειρίζομένη τὴν λέγουσαν γραφὴν ¹ „τέκνα δὲ μοιχῶν ἀτελεσφόρητα“, ἀποκρούσεται σε πρῶτως εἰπὼν ὅτι „καὶ μὴν τελεσφόροις πολλαχῶς ᾧδῃσιν ὠριμον καρπὸν τοὺς ἐκ παρανόμων συλλήφθῆντες ὡδὲ συναλλαγῶν ὀρώμεν φρομένους.“ εἰ δ' αὖ πάλιν σοφίζομένη φησὶς „ὡ οὗτος, ἐγὼ τὸ ἀτελεσφόρητον ἐπὶ τῶν τελειομένων ἡγοῦμαι τάσσεσθαι τῇ χριστοδιδάκτῳ δικαιοσύνῃ“, λελέξεται „καὶ μὴν, ὡ μακαρία, πλείστοι τεχθέντες ἐξ ἀδίκου σποράς οὐδὲν ἦττον οὐ μόνον τῇ ποιμνῇ συναγελάζεσθαι καταριθμοῦνται τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ καθηγείσθαι τούτων κληροῦνται πολλαχῶς. οὐκοῦν ὄντος φανεροῦ καὶ πάντων ἱστοροῦντων καὶ τὰ ἐκ μοιχείας φρούμενα τελεσιουργείσθαι, οὐ χρὴ νομίζειν συλλήψειν πέρι καὶ τοκετῶν τὸ πνεῦμα πεπροφητευκέαι, ἀλλ' ἴσως περὶ τῶν τῆν ἀλήθειαν μοιχωμένων, οἵτινες κλεψισόφοι νοθεύοντες δόγμασι τὰς γραφὰς ἀτελεσφόρητον γεννῶσι σοφίαν, τῇ θεοσεβείᾳ συγκιρῶντες τὴν πλάνην“. διὸ καὶ ταύτης σου τῆς προφάσεως ἐξηρημένης ² ἴθι δὴ, εἰ καὶ τὰ ἐκ μοιχείας εὐδοκοῦντος, ἀπόκριναι, γεννῶνται τοῦ θεοῦ. ἔφης γὰρ εἶναι ἀδύνατον ἀνθρώπου τελεσφορηθῆναι γοῆν, μὴ μορφώσαντος αὐτὴν καὶ ψυχῶσαντος τοῦ κυρίου.

IV. Ἡ δὲ ὑπὸ γενναίου ὡσπερ ληφθεῖσα τῶν μέσων ἀνταγωνιστοῦ ἐσκοτοδίνιασε, καὶ μάλυ μόλις ἀναπνεύσασα ἔφη, Ἐρωτῆς ἐρώτημα διὰ παραδείγματος, ὡ μακαρία, χρῆζον ἀποδειχθῆναι, ἵν' ἔτι μάλλον ἰδῆς ὡς διὰ πάντων ἡ ποιητικὴ δύναμις διήκουσα τοῦ θεοῦ πλέον εἶναι τῶν ἀνθρώπων γένεσιν αὐτοურγεῖ, αὐξοῦσα τὰ εἰς γόνιμον φυτευόμενα γῆν. οὐ γὰρ τὸ σπειρόμενον αἰτιατέον, ἀλλὰ τὸν εἰς ἀλλοτριάν ἄρουραν κλεψιγῆμοις εὐναῖς, οἷα μισθωτὸν ὀλίγης ἡδονῆς, τὴν ἰδίαν ἀναισχύντως πιπρῶσκοντι σποράν. ἀπεικάσον γὰρ τοιοῦτω τινὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν εἰς τὸν βίον, οἷον οἴκῳ παρακειμένην ἔχοντι τὴν εἰσόδον ὄρεσιν ὑψηλοῖς· διήκειν δὲ τὸν οἶκον ἐπὶ πολὺ κἄτω μέχρι μακρὰν τῆς εἰσόδου, ἔχοντι πολλὰς ὄπας ἐκ τῶν ὀπίσω καὶ περιφερῆ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος γεγονότα. Ἀπεικάζω, ἔφη ἡ Μιρκέλλα. Οὐκοῦν ὑπόλαβε ἔνδον καθ'εξόμενον ἐργάζεσθαι πλάστην πολλοὺς ἀνδριάντας· τοῦτω δ' αὖ τὴν ὕλην τοῦ πηλοῦ διὰ τῶν ὀπῶν ἐξωθεν νόησον ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἀνευθεῶς κορηγείσθαι, οὐδενὸς αὐτὸν ὀρῶντος τὸν τεχνίτην. δὸς δὲ κεκαλύφθαι τὸν οἶκον ὀμίχλῃ καὶ νεφέλαις, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἐξωθεν εἶναι καταφανὲς ἢ μόνως τὰς ὄπας. Λεθόσθω, ἔφη καὶ τοῦτο. Ἐχειν δὲ ἕκαστον αὐτῶν τῶν συμπονοῦντων εἰς τὴν τοῦ πηλοῦ συγκομιδὴν ἀπονενεμμένην αὐτῷ μίαν ὀπῆν, εἰς ἣν χρὴ μόνον αὐτὸν φέροντα τὴν ἰδίαν ὕλην ἀποτίθεσθαι, μὴ ἀπτόμενον ἑτέρας. εἰ δ' αὖ περιέργως ἀνοιγύναι τὴν ἑτέρω κεκληρωμένην ἐπιχειροίη, πῶρ αὐτῷ καὶ μάλιστα ἀπειλητέον. οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα λοιπὸν δὴ θεώρησον, ἔνδοθεν τὸν πλάστην περιορχόμενον τὰς ὄπας καὶ τὸν εὐρισκόμενον ἐν ἐκάστη πηλὸν κατ' ἰδίαν λαμβάνοντα πλάττειν, καὶ μηνῶν περιόδοις ἀποπλάσαντα πάλιν ἀποδιδόναι τοῖς ἐξω διὰ τῆς αὐτῆς τὸν πλάστην ὀπῆς, ἔχοντι τοιαύτην ἐντολήν, πάντα τὸν δυνάμενον δημιουργηθῆναι πηλὸν ἀδιαφόρως ἐργάζεσθαι, κὰν εἰς ἀλλοτριάν ὑπὸ τινος εἰσοχτεύηται κακοτρόπως ὀπῆν (οὐδὲν γὰρ ἡδίκηκεναι τὴν ὕλην· διὸ ὡς ἀναιτίαν μὲν δὴ χρῆναι πλάττεσθαι καὶ μορφοῦσθαι), τὸν δὲ παρὰ τὸ διάταγμα καὶ τὴν ἐντολήν εἰς ἀλλοτριάν αὐτὴν ἀποτιθέμενον ὀπῆν ὡς ἀλάστορά τε καὶ παραβάτην τιμωρεῖσθαι. οὐ γὰρ τὸν πηλὸν αἰτιατέον, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν παρὰ τὸ ὄσιον τοῦτο πεποιηκότα· ἀκρασίας γὰρ χάριν εἰς ἀλλοτριάν ἀποκομίσας ὀπῆν ἀπέθετο λαθραίως τῇ βίᾳ. Ἀληθέστατα λέγεις.

V. Οὐκοῦν λοιπὸν δὴ [καιρὸς] τούτων ἡδὴ προδιηυσμένων ταύτην σε πᾶσαν προσάπτειν, ὡ σοφωτάτη, τὴν εἰκόνα τοῖς ἡδὴ ἐμπροσθεν εἰρημένοις, τὸν μὲν οἶκον ἀφομοιοῦσαν τῇ ὁρατῷ τῆς γενέσεως ἡμῶν φύσει, τὴν δὲ προσκειμένην εἰσόδον τοῖς ὄρεσι τῇ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν εἰς τὰ σώματα καταβάσει καὶ παραπομπῇ τῶν ψυχῶν, τὰς δὲ ὄπας τῷ θηλυκῷ καὶ γυναικείῳ γένει, τὸν δὲ πλάστην τῇ ποιητικῇ δυνάμει τοῦ θεοῦ, ἥτις ἐπικαλύμματα τῆς γενέσεως ἡμῶν τῇ φύσει χρωμένη ἔνδον ἡμᾶς ὁρατῶς ἀνθρωποπλαστεῖ, τὰ ἐνδύματα ταῖς ψυχαῖς ἐργαζομένη. τοὺς δὲ κομίζοντας τὴν ὕλην τοῦ πηλοῦ τῷ ἀνδρείῳ καὶ ἀφρονεικῷ παραβλητέον, ὅποτε διψήσαντες τέκνων εἰς τοὺς κατὰ φύσιν τῆς θηλείας φερόμενοι πόρους ἐγκαταβάλλουσι τὴν σποράν, ὡσπερ κάκεῖ τὸν πηλὸν εἰς τὰς ὄπας. Θεΐως γὰρ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, μοίρας τῆς δημιουργικῆς τὸ σπέρμα

1) Τέκνα δὲ μοιχῶν . . (p. 36) . . συγκιρῶντες τὴν πλάνην. Conf. Phot. cod. 237. p. 308, a. 21—30. qui illa: (p. 36) περὶ τῶν τῆν ἀλήθειαν μοιχωμένων . . συγκιρῶντες (ipse συγκιρῶντες) τὴν πλάνην, fere ad verbum, praegressa summam refert.

2) ἴθι δὴ . . (p. 44) . . μὴκύνειν τὸν λόγον. Summam hujus disputationis Photius cod. 237. p. 308, a. 31—36. refert.

μεταλαμβάνον οὐκ αὐτὸ αἴτιον νομιστέον εἶναι τῶν τῆς ἀκολασίας ὑπεκκαυμάτων. ἡ μὲν γὰρ τέχνη τὴν ὑποκειμένην ὕλην αἰεὶ τεκταινέται· οὐδὲν γὰρ αὐτὸ τι καθ' ἑαυτοῦ τῶν πραγμάτων ἡγητέον εἶναι κακόν, ἀλλὰ παρὰ τὴν προὔξιν τῶν χρωμένων τοιοιτῶδες γίνεσθαι. κοσμίως μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ σωφρόνως κόσμιον ἀπέβη, αἰσχροῦς δὲ καὶ ἀσημίως αἰσχρόν. τί γὰρ ἠδίκησε σίδηρος γεωργικῆς χάριν καὶ τεχνῶν εὐρεθεὶς τοὺς εἰς ἀλληλοφόνους αὐτὸν θήξαντας μάχας; τί δὲ χρυσὸς ἢ ἄργυρος ἢ χαλκὸς καὶ συλ-
 43 λήβδην ἢ εὐεργαστος ἄπασα γῆ τοὺς πλημμελοῦντας ἀχαριστίως εἰς τὸν σφέτερον δημιουργὸν ἐν τῷ προστρέπεσθαι τὰ ἀπ' αὐτῶν ποικιλλόμενα βρέτη; κἂν γὰρ ἀπὸ κλεψιμῶν τῆ ὑφαντικῆ παρέχοιτο τις ἔρια τέχνη, πρὸς ἐν μόνον ἀποβλέπουσα τοῦτο ἡ τέχνη δημιουργεῖ τὴν ὑποκειμένην ὕλην, εἰ δέξεται τὴν κατασκευὴν, οὐδὲν ἀποβαλλομένη τῶν ἑαυτῆ χρησίμων, ἐπεὶ μὴδὲν αἰτίον ἐστὶν ἐνταῦθα τὸ κλαπέν, ἄφυγον ὄν. διὸ δὴ αὐτὸ μὲν ἐργαστέον καὶ κοσμητέον, τὸν δὲ ὑφελόμενον ἀδίκῳ φωρῇ τιμωρητέον. ἀτὰρ δὴ καὶ τοὺς δηλήμονας τῶν γάμων καὶ διαφθόχτας τῆς εὐαρμοστίας τοῦ βίου τῶν χορδῶν,
 44 φλεγμαίνοντας οἰστρω καὶ τὴν ὄρεξιν εἰς μοιχείαν ἐκκαλουμένους, αὐτοὺς μὲν βασανιστέον καὶ τιμωρητέον· ἀπ' ἄλλοτριῶν γὰρ κήπων τὰς παιδογόνους λυμῶνται κλέπτοντες συμπλοκάς· τὴν δὲ σποράν, ὡσπερ δὴ κακεὶ τὰ ἔρια, μορφωτέον καὶ ψυχωτέον.

VI. Καὶ τί δεῖ παραδείγμασι τοσούτοις καταχρωμένην μηχανεῖν τὸν λόγον; οὐδὲ γὰρ ἂν οὕτως ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τοσούτον ἐξω θείας κομιδῆς ἔργον ἐξήρυσσε φύσις. τίς γὰρ ὁστέων ἀπικτον ἐπηξεν οὐσίαν; τίς δὲ ξυνέδησε νεύρους ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίστασθαι περὶ τὰς ἀρμογὰς καμπτόμενα τὰ μέλη; τίς δ' ὑπονόμος κατεσκεύασε τῷ αἵματι καὶ μαλακῆν ἀρτηρίαν τῷ πνεύματι; ἢ τίς θεὸς ἐξύμωσε χυμούς δέυσας αἵματι καὶ μαλθακῆν ἐκ χροῦς σάρκα ἢ μόνος ὁ ἀριστοτέλης, τὴν λογικωτάτην εἰκόνα καὶ
 45 ἔμφυχον τὸν ἄνθρωπον, ἡμᾶς, ἑαυτοῦ τεκταινόμενος καὶ κηροπλαστῶν ἐξ ὕδρων καὶ βραχυτάτων σπερμάτων ἐν μήτρᾳ; τίς γὰρ ἐστὶν ὁ προμηθεύμενος μὴ συμπνίγεσθαι τῷ ὕδρῳ ἐν τῇ συνοχῇ τῶν ἀγγείων ἐπικλυζόμενος ἐσω τὸ ἔμβρυον; ἢ τίς ὁ μετὰ τὸ λοχευθῆναι καὶ εἰς φῶς ἀνελθεῖν εἰς μέγεθος καὶ κάλλος καὶ ῥώμην ἐξ ἀσθενοῦς καὶ βραχέος μεταβάλλων, εἰ μὴ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀριστοτέλης, ὡς ἔφην, θεὸς τῆ ποιητικῆ δυνάμει τῷ Χριστῷ μετασχηματίζων καὶ μεταζωογραφῶν τὰς ιδέας; ὅθεν δὴ καὶ τμηλοῦχοις ἀγγέλοις, κἂν ἐκ μοιχείας ὦσι, τὰ ἀποτικτόμενα παραδίδοσθαι παρελήφαμεν ἐν θεοπνεύστοις γραμμασί. εἰ γὰρ παρὰ τὴν γνώμην ἐγίνοντο καὶ τὸν
 46 θεσμόν τῆς μακαρίας ἐκεῖνης φύσεως τοῦ θεοῦ, πῶς ἀγγέλοις ταῦτα παρεδίδοτο τραφύσθημενα μετὰ πολλῆς ἀναπαύσεως καὶ ῥαστώνης; πῶς δὲ καὶ κατηγορήσοντα σφῶν αὐτῶν τοὺς γονεῖς εὐπαρόψιαστως εἰς τὸ δικαιοσύνην ἐκίκαλλον τοῦ Χριστοῦ, „σὺ οὐκ ἐφθόνησας ἡμῖν, ὡ κύριε, τὸ κοινόν“ λέγοντα „τοῦτα φῶς· οὗτοι δὲ ἡμᾶς εἰς
 Sap. 4, 6. θάνατον ἐξέθεντο, καταφρονησαντες τῆς σῆς ἐντολῆς;“ „ἐκ“ γὰρ „ἀνόμων“ φησὶν „ὑπῶν τέκνα γεννώμενα μάρτυρές εἰσι πονηρίας κατὰ γονέων ἐν ἐξετασμῷ πιθανῶν λόγων.“

VII. Καὶ τάχα μὲν οὖν δὴ χώραν ἔξει πιθανολογῶν τις ἐν οὐ κριτικοῖς καὶ φρονίμοις ἀνδράσι, τὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς τὸν σῶρκινον τοῦτον ὑπὸ ἀνθρώπων φυτεόμενον αὐτομάτῃ μορφοῦσθαι παρὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θεοῦ· οὐ μὴν ἦδη καὶ τῆς ψυχῆς
 47 τὴν ἀθάνατον οὐσίαν μετὰ τοῦ θνητοῦ σπεῖρεσθαι διδάσκων πιστευθήσεται σώματος. τὸ γὰρ ἀθάνατον καὶ ἀγήρων μόνος ὁ παντοκράτωρ ἐμφυσᾷ, ἢ καὶ μόνος τῶν ἀοράτων ἐστὶ καὶ ἀνωλέθρων ποιητής. „ἐνεφύσησε“ γὰρ „εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο“ φησὶν „ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν.“ ἀμέλει τοὺς χειροτέχνους τούτους αἰτιώμενος ὁ λόγος, ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀνδροεῖελα κατασκευάζοντος ἀγάλματα, οὐκ αἰσθανομένους δὲ τὸν ἴδιον ποιητὴν, ἐν τῇ παναρέτῳ Σοφίᾳ φησὶ
 Sap. 15, 10. „σποδὸς ἢ καρδία αὐτῶν, καὶ γῆς εὐτελεστέρα ἢ ἐλλπίς αὐτῶν, πηλοῦ τε ἀτιμώτερος ὁ βίος αὐτῶν, ὅτι ἠγνόησαν τὸν πλάσαντα αὐτοὺς καὶ τὸν ἐμπνεύσαντα αὐτοῖς ψυχὴν
 48 ἐνεργοῦσαν καὶ ἐμφυσήσαντα αὐτοῖς πνεῦμα ζωτικόν.“ οὗτος ἐστὶ πάντων ἀνθρώπων
 1 Tim. 2, 4. ποιητής, ὁ θεός. διὸ καὶ „πάντας ἀνθρώπους“ κατὰ τὸν ἀπόστολον „σώζεσθαι βούλεται καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν“. καὶ ἐπειδὴ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, λοιπὸν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα λεκτέον. ὁπόταν γὰρ τις τὴν θεωρίαν τῶν κατὰ τὸν ἄνθρωπον συμβαινόντων κατὰ φύσιν ἀκριβῶς ἐκμάθῃ, εἴσεται μὴ βδελύσσεσθαι παιδοποιίαν, ἐπαινεῖν δὲ καὶ προτιμᾶν ἀγνεῖαν. οὐδὲ γὰρ, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων ἡδύτερον ἐστὶ καὶ προσηγνέστερον τὸ μέλι, τὰ λοιπὰ δὴ ταύτη νομιζέσθαι προσήκει πικρά, ὅποσα δὴ τῆ
 49 ἐμφυτῆ γλυκασίᾳ κεκέρασταί τῶν ἀχορδῶν. καὶ τούτων μὲν ἐχέγγυον μάρτυρα παρέ-
 1 Cor. 7, 38. ἔσομαι τὸν Παῦλον „ὥστε καὶ ὁ γαμίζων“ λέγοντα „τὴν ἑαυτοῦ παρθένον καλῶς ποιεῖ, καὶ ὁ μὴ γαμίζων κρεῖσσον ποιεῖ“. οὐ γὰρ δὴ τῆ τοῦ κρεῖττονος καὶ γλυκυτέρου παραθέσει τὸ ἕτερον ἀνεῖλεν ἀπαγορεύσας ὁ λόγος, ἀλλ' ἐκάστῳ τὸ οἰκεῖον καὶ λυσιτελεῖς ἀπονέμειν διαθεσμοθετεῖ. τοῖς μὲν γὰρ οὐδέπω συνεχώρησε παρθενίας τυχεῖν, τοὺς δὲ οὐκέτι βούλεται χραίνεσθαι φοινισσομένους ἐρεθισμοῖς, ἀλλὰ μελετᾶν ἀπεντεῦθεν ἦδη

καὶ φαντάζεσθαι τὴν ἰσάγγελον μεταστοιχείωσιν τῶν σωμάτων, ἔνθα „οὔτε γαμοῦσιν Math. 22, 30.
οὔτε γαμίσκονται,“ κατὰ τοὺς ἀφευθεῖς τοῦ κυρίου χρησμούς· ἐπεὶ μηδὲ πᾶσιν ὁ ἀμό- 50
λντος καὶ παρεκτικὸς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν εὐνουχισμὸς ἐμπιστεύεται, ἀλλὰ μό- Math. 19, 12.
νοὺς ἐκεῖνοις δηλονότι τοῖς καὶ δυναμένοις τὸ ἀειθαλὲς ἄνθος καὶ ἄχραντον τῆς παρθενίας
τηρῆσαι. ἀνθηροτάτῳ γὰρ καὶ ποικιλωτάτῳ λειμῶνι ἀπεικάζεσθαι λόγος ἔχει προφη-
τικὸς τὴν ἐκκλησίαν, οὐ μόνον τοῖς τῆς ἀγνείας πεποικιλμένην καὶ κατεστημένην ἄν-
θειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τῆς τεκνογονίας καὶ τοῖς τῆς ἐγκρατείας. „ἐν κροσσωτοῖς“ γάρ Ps. 44, 10.
„χρυσοῖς πεποικιλμένη ἀπὸ δεξιῶν ἡ βασίλισσα παρίσταται“ τοῦ νυμφίου.

Ταῦτά σοι κατὰ δύναντιν ἀγῶν τὴν ἐμαυτῆς, ὡς Ἀρετῆ, εἰς τὸν περὶ τῆς ἀληθείας
συμβάλλομαι λόγον.

Εἰπούσης δὲ ταῦτα τῆς Θεοφίλου θόρυβον γενέσθαι ἔφη ἡ Θεοπίτρα ἐκ πασῶν 51
τῶν παρθένων παραπεμπουσῶν τὸν λόγον. ὡς δὲ ἡσύχασαν, σιωπῆς ἐπὶ πολὺ γενομέ-
νης ἀναστήτην τὴν Θάλειαν· ταυτὴ γὰρ ἐκ τρίτου ἐπετέτραπτο μετὰ τὴν Θεοφίλου
ἀγωνίζεσθαι.

Λόγος γ'.

Θάλεια.

I. Ὑπολαβοῦσα οὖν ἐντεῦθεν, ὡς οἶμαι, ἤδη καὶ αὐτῆ, Σύ μοι δοκεῖς, ὡ Θεο-
φίλω, ἔφη, καὶ τῆ πράξει καὶ τῷ λόγῳ πασῶν κρατιστεύειν καὶ σοφίᾳ τὰ δεύτερα
φέρεσθαι οὐδενός. οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις αἰτιάσεται σου τὸν λόγον, οὐδ' εἰ παντάπασι
φίλονεῖκος εἶη καὶ ἀντιλογικός. πληρὸν ἐκεῖνό μου μόνον τῶν ἄλλων ὀρθῶς εἰρημένον,
ὡ μακαρία, δοκεῖ ταράττειν τε καὶ ἀνιᾶν, ἀναλογιζομένην ὡς οὐκ ἂν ὁ πνευματικῶ- 52
τατος καὶ σοφὸς ἀνὴρ, τὸν Παῦλον λέγω, ματαιῶς ἀνέφερεν εἰς Χριστὸν καὶ τὴν ἐκκλη- Ephes. 5, 32.
σίαν τὴν σύνεργον τοῦ πρωτοπλάστου καὶ τῆς γυναικός, εἰ μηδὲν ὑψηλότερον ἐφαντά-
ζετο τῶν ῥητῶν καὶ τῆς ἱστορίας ἢ γραφῆς. εἰ γὰρ ὅπως εἰς τὸν περὶ συνελεύσεως
ἀνδρός τε καὶ γυναικός δεῖ παραλαμβάνεσθαι τύπον ψιλῶς τὴν γραφὴν, τίνας δὴ χάριν
ὁ ἀπόστολος τοῦτον ἐπιμησθεῖς καὶ εἰς τὴν τοῦ πνεύματος ἡμᾶς, οἶμαι, χειροαγωγῶν
ὁδόν, ¹ εἰς Χριστὸν καὶ εἰς ἐκκλησίαν ἀναφέρων ἀλληγορεῖ τὰ κατὰ τὴν Εὐάν καὶ τὸν
Ἀδάμ; ἢ μὲν γὰρ λέξις τῆς Γενέσεως οὕτω φησί „καὶ εἶπεν ὁ Ἀδάμ· τοῦτο νῦν ὁστοῦν Gen. 2, 23, 24.
ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ 53
ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη. ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν
μητέρα αὐτοῦ καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα
μίαν.“ ὁ δὲ ἀπόστολος εἰς αὐτὴν δὴ ταύτην ἐπισκεπτόμενος τὴν περιχοπὴν οὐκέτι
κατὰ τὸ κείμενον αὐτὴν, ὡς ἔφη, ἀισθητῶς ἐπὶ συνέρξεως βούλεται παραλαμβάνεσθαι
γυναικὸς τε καὶ ἀνδρός, ὡς περὶ δὴ καὶ σύ. σὺ γὰρ φυσικώτερον ἐπεξεργασμένη τὸν
λόγον συλλήψων περὶ καὶ τοκετῶν ἔδωκας μόνον ἀποφαίνεσθαι τὴν γραφὴν· ἵνα γὰρ
τὸ ἀπὸ τῶν ὀστέων ὁστοῦν ἄνθρωπος ἕτερος ληφθὲν γεννηθῆ, ταύτῃ συνείναι τὰ ζῶα
σπαργῶντα δένδρων δίκην ἐν ὥρᾳ τοῦ κρεῖν. ἐκεῖνος δὲ πνευματικώτερον εἰς Χριστὸν 54
ἀναπέμφας τὸν λόγον, διδάσκων οὕτως ἔφη „ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτόν Ephes. 5, 28
ἀγαπᾷ. οὐδεὶς γὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει, κα- —32.
θῶς καὶ ὁ Χριστὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ. ἀντὶ τούτου
καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυ-
ναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν·
ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.“

II. Μὴ κινεῖται δὲ σε, εἰ περὶ ἑτέρων διαλεγόμενος εἰς ἕτερα μεταπηδᾷ, ὥστε νο-
μίζειν ἀναμιγνύναι καὶ παρεμβάλλειν αὐτὸν ἀνόμοια τοῖς προκειμένοις, παρεκβαίνοντα 55
τοῦ σκέμματος, ὡς περὶ δὴ καὶ νῦν. τὸν περὶ τῆς ἀγνείας γὰρ ἐθελήσας, ὡς εἰκός,
μεμλημένως αὐτῷ κρατηθῆναι λόγον, προδιορθοῦται πρότερον τὴν ἐπιχείρησιν, τῷ
λειοτέρῳ τῆς φράσεως ἀρχόμενος τύπῳ. ὁ γὰρ τοι χαρακτὴρ αὐτῷ τῶν λόγων, ποι-
κιλώτατος ὢν καὶ κατὰ παραυῆσιν ἐξεργασμένος, ἄρχεται μὲν ἐπιπολιωτότερον, προ-
χεῖται δὲ εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ μεγαλοπρεπές· εἴτ' αὐθις εἰς βαθύτητα μεταβάλλων
ὅτε μὲν εἰς τὸ ἀπλούστερον καὶ ἀφελές, ὅτε δὲ εἰς τὸ δεινότερον καταλήγει καὶ λεπτόν,
οὐδὲν ἀλλότριον ἐπειράγων τῶν κεφαλαίων ταῖς ἐξαλλαγαῖς, ἀλλὰ πάντα κατὰ τινι 56
θαυμαστὴν οἰκειότητα συμπεριγράφων εἰς ἓν τὸ προκείμενον αὐτῷ σκέμμα τῆς ἀποθέ-
σεως ἀπεργάζεται. χρῆ οὖν με ἀκριβέστερον ἀνακαλύψαι τὸν νοῦν τῶν κατὰ τὸν ἀπό-

1) Quae a Methodio p. 52—54. et p. 71—76. de Gen. 2, 23, 24. Eph. 5, 28—32. Gen. 1, 28. Gal. 4, 19. 1 Cor. 4, 15. disputantur, in Excerptis apud Phot. cod. 237. p. 308, a. 37 — p. 308, b. 14. summam delibata sunt.

στολον ἐπιχειρημάτων, οὐδὲν τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων ἀναχρουομένην. ἱκανῶς γὰρ κάκεινά μοι διεξέληλυθέναι καὶ λαμπρῶς δοκεῖς, ἀκινδυνότερον, ὦ Θεοφίλα, τὰ ῥήματα τῆς γραφῆς, ὡς εἶχεν, ἐπεξεργασαμένη. σφαιλερὸν γὰρ πάντη καταφρονεῖν τῶν κειμένων, ὡς εἰρηται, μάλιστα τῆς Γενέσεως, ἔνθα ἀποφάσεις ἀπαράλλακτοι φέρονται τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν σύστασιν τοῦ παντός, αἷς ἡρμοσμένως εἰσέτι καὶ νῦν κάλλιστα κατὰ

57 μέτρον τέλεον ἀπευθύνεται τελειῶς ὁ κόσμος, ἔστ' ἂν αὐτὸν πάλιν αὐτὸς ὁ διακοσμίας νομοθέτης ἀναστοιχειώσῃ βουληθεῖς ἐτέρῳ διατύγματι τοὺς πρώτους τῆς φύσεως ἀνάλυσι θεσμούς. ἀλλ' ἐπεὶ οὐ χρὴ ἀνεξέλεγκτον καὶ ὡσπερ ἐξ ἡμῶν χωλὴν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καταλείψαι, φέρε δὴ καὶ τὴν κατ' ἀναγωγὴν αὐτῆ συζυγίαν ἀποδῶμεν ἡμεῖς βαθυτέρον ἐπισκεψάμενοι τὴν γραφὴν. οὐ γὰρ τοῦ Παύλου καταφρονή-
τέον τοῦ ὑπερναβαίνοντος τὸ ῥητὸν καὶ εἰς τὸν Χριστὸν αὐτὸ συντείνειν καὶ τὴν ἐκ-
κλησίαν ἀποφνημαζόμενον.

III. Καὶ πρῶτον ἐξεταστέον εἰ Ἀδὰμ ἀπεικάεσθαι δύναται τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ,
Gen. 3, 19. ἐν τῷ παραπτώματι τῆς παραβάσεως εὐρεθεῖς καὶ ἀκούσας τὸ „γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν
Col. 1, 15. ἀπέλειψῃ.“ πῶς δὲ καὶ πρωτότοκος πάσης τῆς κτίσεως νομισθήσεται ὁ μετὰ τὴν
58 γῆν καὶ τὸ στερέωμα πληροπλαστούμενος; πῶς δὲ καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς αὐτὸς εἶναι
Apo. 2, 7. συγχωρηθήσεται ὁ ἐκβαλλόμενος διὰ τὴν παράβασιν, ἵνα μὴ πάλιν ἐκτείνῃς τὴν
Gen. 3, 22. χεῖρα καὶ φαγῶν ἀπ' αὐτοῦ ζῆσται εἰς τὸν αἰῶνα; τὸ γὰρ ἀπεικαζόμενον ἐκείνῳ οὐ
ἔστιν ἀπεικασμῶ ὁμοιοῦσθαι καὶ παραβάλλεσθαι κατὰ πολλὰ χρῆ, ἀλλὰ μὴ ἐκ τῶν
ἐναντίων καὶ ἀνοικειῶν τὴν σύστασιν ἔχειν. οὐ γὰρ ἂν τὸ ἄνισον τῷ ἄρτίῳ ἢ τὴν
ἁρμονίαν τῆ ἀναρμοστίᾳ τις ἐξισάσαι τολμῶν ὡς ἔμψρων ἀποδεχθήσεται, ἀλλὰ τὸ
ἴσον τῷ φύσει ἴσῳ, κἂν ἐξ ὀλίγου ἴσον ἢ, καὶ τὸ λευκὸν τῷ φύσει λευκῷ, κἂν αὐτὸ
59 βραχυτάτον ἢ καὶ μετρίως φαντάζοιτο τὴν λευκότητα ἐκείνου, δι' ἣν δὴ καὶ αὐτὸ λέ-
γεται λευκόν. ἴσον δὲ καὶ ἁρμόνιον καὶ λαμπρὸν τὸ ἀναμάρτητον εἶναι καὶ ἀδιάφθο-
ρον ἀνεκδοιάστως παντὶ που σαφῆς τὴν σοφίαν, ἀνάρτιον δὲ καὶ ἁρμόνιον τὸ θνητὸν
καὶ ἁμαρτωλὸν καὶ διὰ κατάγνωσιν ἐκβληθὲν καὶ ὑπὸ καταδίκην ἔληλυθός.

IV. Τὰ μὲν οὖν δὴ πρὸς τῶν πολλῶν ἀντισφαιριζόμενα σχεδὸν εἶναι τοιαῦτα δὴ
νομίζω, ὅσοι δὴ μὴ θέλουσιν εἰς Χριστὸν ἀναφέρεσθαι τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, κατα-
φρονούντες τῆς συνέσεως, ὡς εἰκόσ, Παύλου. φέρε γὰρ ἡμεῖς ἐπισκεψόμεθα πῶς
ὀρθοδόξως ἀνήγαγε τὸν Ἀδὰμ εἰς τὸν Χριστὸν, οὐ μόνον τύπον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι
60 καὶ εἰκόνα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο Χριστὸν καὶ αὐτὸν γεγονέναι διὰ τὸ τὸν πρὸ αἰῶνων
εἰς αὐτὸν ἐγκατασκήψαι λόγον. ἤρμος γὰρ τὸ πρωτόγονον τοῦ Θεοῦ καὶ πρῶτον βλά-
στημα καὶ μονογενὲς τὴν σοφίαν τῷ πρωτοπλάστῳ καὶ πρώτῳ καὶ πρωτογόνῳ τῶν ἀνθρώ-
πων ἀνθρώπῳ κερασθεῖσαν ἐνηνθρωπήκεναι. τοῦτο γὰρ εἶναι τὸν Χριστὸν, ἄνθρωπον ἐν
ἀκράτῳ θεότητι καὶ τελείᾳ πεπληρωμένον καὶ θεὸν ἐν ἀνθρώπῳ κεχωρημένον ἦν γὰρ
πρεπωδέστατον τὸν πρεσβύτατον τῶν αἰῶνων καὶ πρῶτον τῶν ἀρχαγγέλων, ἀνθρώποις
μέλλοντα συνομιλεῖν, εἰς τὸν πρεσβύτατον καὶ πρῶτον τῶν ἀνθρώπων εἰσοικισθῆναι
61 τὸν Ἀδὰμ. ταύτη γὰρ ἀναζωγραφῶν τὰ ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἀναπλάστων αἰθῆς ἐκ παρ-
θένου καὶ πνεύματος τεκταινεται τὸν αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ κατ' ἀρχάς, ὅσης παρθένου
τῆς γῆς ἔτι καὶ ἀνηρότου, λαβῶν χοῦν τὸ λογικώτατον ἐπλάστατο ζῶον ἀπ' αὐτῆς ὁ Θεὸς
ἄνευ σπορῶς.

V. Καὶ μοι ἐχέγγυος μάρτυς καὶ σαφῆς ὁ προφήτης Ἰερεμίας παρίτω, „καὶ κατέ-
βην εἰς τὸν οἶκον τοῦ κεραμέως“ λέγων „καὶ ἴδου αὐτὸς ἐποίει ἔργον ἐπὶ τῶν λίθων.
καὶ διέπεσε τὸ ἄγγεῖον, ὃ αὐτὸς ἐποίει ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐποίησεν αὐτὸ
ἄγγεῖον ἕτερον, καθὼς ἤρσεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι.“ ἔτι γὰρ πηλουργούμενον
τὸν Ἀδὰμ, ὡς ἔστιν εἰπεῖν, καὶ τηκτὸν ὄντα καὶ ὑδαρῆ, καὶ μηδέπω φθάσαντα δίκην
62 ὀστράκου τῆ ἀφθαρσία κραταιωθῆναι καὶ παγιωθῆναι, ὕδωρ ὡσπερ καταλειβομένη καὶ
κατασταζέουσα διέλυσεν αὐτὸν ἢ ἁμαρτία. διὸ δὴ πάλιν ἄνωθεν ἀναδείων καὶ πηλο-
πλαστῶν τὸν αὐτὸν εἰς τιμὴν ὁ Θεός, ἐν τῇ παρθενικῇ κραταιώσας πρῶτον καὶ πῆξας
2 Tim. 2, 20. μήτρα καὶ συνενώσας καὶ συγκεράσας τῷ λόγῳ, ἄτηκτον καὶ ἄθραυστον ἐξήγαγεν εἰς
21. τὸν βίον, ἵνα μὴ πάλιν τοῖς τῆς φθορᾶς ἐξῶθεν ἐπικλυσθεῖς θρῦμασιν, τηκεδὸνα γεννή-
σας διαπέσῃ, ὡς ἰ καὶ ἐν τῇ περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ προβάτου φαίνεται διδάσκων ὁ
Luc. 15, 4. 6. κύριος παραβολῆ, ἔνθα φησὶ πρὸς τοὺς παρεστηκότας „τίς ἐστὶν ἐξ ἡμῶν ἄνθρωπος,
ὃς ἔχει ἑκατὸν πρόβατα, κἂν ἀπολέσῃ ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐκ ἀφήσῃ τὰ ἐνεθήκοντα ἑννέα
63 ἐπὶ τοῖς ὄρεσι, καὶ πορευθεῖς ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς ζητεῖ αὐτὸ ἕως εὐρη; καὶ εὐρὼν ἐπι-
τίθησιν ἐπὶ τοὺς ἄμους αὐτοῦ, καὶ ἔλθων εἰς οἶκον συγκαλεῖται τοὺς φίλους καὶ τοὺς
γεῖτονους, λέγων· συγχάρητέ μοι, ὅτι εὐρέθῃ τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός.“

VI. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ὡς ἀληθῶς ἦν τε καὶ ἔστιν, ἐν ἀρχῇ ὦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ
θεὸς ὦν, ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ ποιμὴν τῶν κατ' οὐρανόν, ὧ πάντα πείθονται καὶ

1) Haec usque ad illa: (p. 64.) εἰς τὸν βίον ἐκ τῶν οὐρανῶν ἔληλυθέναι, summam refert Phot. cod. 237. p. 308, b. 15—21.

ὁμαρτοῦσι τὰ λογικά, καὶ ποιμαίνων ἐτάκτως καὶ ἀριθμῶν τὰ πλήθη τῶν μακαρίων ἀγγέλων· οὗτος γὰρ ἴσος καὶ τέλειος ἀριθμὸς ἀθανάτων ζώων κατὰ γένη καὶ κατὰ φυλάς δηρημένων, συμπαραληφθέντος ἐνταῦθα τῆ ποιήμῃ καὶ τοῦ ἀνθρώπου (δεδη- 64 μούρηγο γὰρ καὶ αὐτὸς ἔξω φθορᾶς, ἵνα τὸν βασιλεῦ γεραίρη πάντων καὶ ποιητὴν ἀντίφθογγα μελωδῶν ταῖς τῶν ἀγγέλων ἔξ οὐρανοῦ φερομένας βοαῖς)· ἀλλ' ἐπεὶ συνέβη παρεληλυθότα τὴν ἐντολὴν ὀλέθριον πῶμα καὶ δεινὸν πεσεῖν, εἰς θάνατον ἀναστοιχειωθέντα, διὰ τοῦτο φησὶν ὁ κύριος ἐαυτὸν εἰς τὸν βίον ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐληλυθέναι, καταλελοιπότα τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατόπεδα τῶν ἀγγέλων. ἀπεικονιστέον γὰρ τὰ μὲν ὄρη τοῖς οὐρανοῖς, τὰ δὲ ἐνενήκοντα ἐννέα πρόβατα ταῖς δυνάμεσι καὶ ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις, ἃς καταλέλοιπεν ἀναζητῆσαι κατελθὼν τὸ ἀπολωλὸς ὁ στρατηγὸς καὶ ποιμὴν. ἔλειπε γὰρ ἄνθρωπον εἰς τὴν βίβλον ἐγκαταλεχθῆναι ταύτην ἐτι καὶ τὸν ἀριθμὸν, βασιτάσαντος αὐτὸν τοῦ κυρίου καὶ ἀμφιεσαμένου, ἵνα δὴ μὴ πάλιν, ὡς ἔφη, 65 ταῖς τριχυμίαις καὶ ταῖς ἀπάταις τῆς ἡδονῆς περικλωσθεῖς καταποντωθῆ. ταύτη γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἀνείληφεν ὁ λόγος, ὅπως δὴ δι' αὐτοῦ καταλύσῃ τὴν ἐπ' ὀλέθρω γένοντιαν καταδίχην, ἠτήσας τὸν ὄφιν. ἤρμωσε γὰρ μὴ δι' ἑτέρου νικηθῆναι τὸν πονηρόν, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον, ὃν δὴ καὶ ἐκόμπαζεν ἀπατήσας αὐτὸν τετυρυννηκέναι, ὅτι μὴ ἄλλως τὴν ἁμαρτίαν λυθῆναι καὶ τὴν κατάκρισιν δυνατὸν ἦν, εἰ μὴ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, δι' ὃν εἶρητο τό „γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ,“ ἀναπλασθεῖς ἀνέλυσε τὴν 66 ἀπόφασιν τὴν δι' αὐτὸν εἰς πάντας ἐξενηγεμένην, ὅπως, καθὼς ἐν τῷ Ἀδὰμ πρότερον πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω δὴ πάλιν καὶ ἐν τῷ ἀνείληφῶτι Χριστῷ τὸν Ἀδὰμ πάντες ζωοποιηθῶσιν.

VII. Καὶ περὶ μὲν τοῦ τὸν ἄνθρωπον ὄργανον γεγονότα καὶ ἔνδυμα τοῦ μονογενοῦς τοῦτο ἀπεργάσασθαι, ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ εἰς αὐτὸν εἰσοικισθεῖς, σχεδὸν ἤδη μοι δοκεῖ τέλος ἔχειν· τὸ δὲ ὅτι μήτε ἀνισότης ἐστὶ μήτε μὴν ἀναρμοστία πάλιν ἔξ ἀρχῆς διὰ βραχέων ἐπισκεπτέον. τὸ γὰρ αὐτοφύσει καλὸν καὶ αὐτοφύσει δίκαιον καὶ ὅσιον, οὐ τὰ ἄλλα κατὰ μετοχὴν γίνεται καλὰ, τὴν σοφίαν ὁ λέγων τυγχάνειν μετὰ Θεοῦ ὀρθότατα λέγει, τὸ δὲ αὐτὸ ὀσίον καὶ ἀδικον καὶ πονηρὸν τὴν ἁμαρτίαν. δύο γὰρ τὰ εἰς ἄκρον ἀλλήλοις ἐναντία, ζωὴ καὶ θάνατος, ἀφθαρσία καὶ φθορά. ἰσότης μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ζωὴ, ἀνισότης 67 δὲ ἡ φθορά, καὶ ἁρμονία μὲν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φρόνησις, ἀναρμοστία δὲ ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀφροσύνη. ὁ δὲ ἄνθρωπος, τούτων ὧν μεταξὺ, οὔτε αὐτὸ τοῦτο δικαιοσύνη οὔτε μὴν ἐστὶν ἀδικία· ἀλλὰ τῆς ἀφθαρσίας ἐν μέσῳ βεβηκῶς καὶ τῆς φθορᾶς, εἰς ὁπότερον αὐτῶν νείσας προσκλιθῆ, εἰς τὴν τοῦ κρατήσαντος μεταβάλλεσθαι λέγεται φύσιν. ἐκκλίνει μὲν γὰρ εἰς τὴν φθορὰν φθαρτὸς γίνεται καὶ θνητός, εἰς δὲ τὴν ἀφθαρσίαν ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος. μεθόριον γὰρ τοῦ τῆς ζωῆς ἔζυλον καὶ τοῦ γνωστοῦ καλοῦ τε καὶ πονηροῦ τεθείς, οὐπερ ἀπεγευσάτο τῶν καρπῶν, εἰς τὴν τούτου καὶ μετεβλήθη μορφήν, οὔτε τὸ τῆς ζωῆς ἔζυλον αὐτὸς ὧν οὔτε τὸ τῆς φθορᾶς, ἀλλὰ 68 μετοχῇ μὲν καὶ παρουσίᾳ φθορᾶς θνητὸς φανείς, προσοικειώσεται δὲ καὶ ἀλοιφῇ ζωῆς ἀφθαρτος πάλιν καὶ ἀθάνατος, ὡς περ καὶ ὁ Παῦλος ἐδίδαξε λέγων „οὐ γὰρ ἡ φθορὰ κληρονομήσει τὴν ἀφθαρσίαν, οὐδὲ ὁ θάνατος τὴν ζωὴν,“ φθορὰν μὲν καὶ θάνατον αὐτὸ τὸ φθειρόν ὀρισάμενος εἰκότι λόγῳ καὶ τὸ ἀποκτείνον, ἀλλ' οὐ τὸ φθειρόμενον καὶ θνήσκον, ἀφθαρσίαν δὲ καὶ ζωὴν αὐτὸ τὸ ἀπαθανατίζον καὶ ζωοποιούν, ἀλλ' οὐ τὸ ἀπαθανατιζόμενον καὶ ζωοποιούμενον. ὥστε οὔτε ἀναρμοστία καὶ ἀνισότης ὁ ἄνθρωπος ἐστὶν οὔτε μὴν ἰσότης καὶ εὐαρμοστία· ἀλλ' ὅτε μὲν ἐδέξατο τὴν ἀναρμοστίαν, 69 ὅπερ ἐστὶ τὴν παράβασιν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, γέγονεν ἀναρμοστος καὶ ἀπρεπής· ὅτε δὲ τὴν ἁρμονίαν, τούτεστι τὴν δικαιοσύνην, γέγονεν εὐαρμοστος ὄργανον καὶ εὐπρεπές, ὅπως ὁ κύριος, ἡ ἀφθαρσία νικήσασα τὸν θάνατον, εὐήχως τὴν ἀνάστασιν μελωδήσῃ τῆ σαρκί, μὴ εἰσας αὐτὴν κληρονομηθῆναι πάλιν ὑπὸ τῆς φθορᾶς. καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τούτων ταῦτα ἤδη λελέχθω.

VIII. Προγεγύμνασται γὰρ μετὰ συστάσεων οὐκ εὐκαταφρονήτων ἐκ τῆς γραφῆς ὡς ἄρα ὁ πρωτόπλαστος οἰκείως εἰς αὐτὸν ἀναφῆρεσθαι δύναται τὸν Χριστόν, οὐκείναι τύπος ὧν καὶ ἀπεικασμα μόνον καὶ εἰκὼν τοῦ μονογενοῦς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο σοφία γεγὼως καὶ λόγος. δίκην γὰρ ὕδατος συγκεκρισθεῖς ὁ ἄνθρωπος τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ ζωῇ 70 τοῦτο γέγονεν, ὅπερ ἦν αὐτὸ τὸ εἰς αὐτὸν ἐγκατασκήψαι ἄκρατον φῶς. ὅθεν ὁ ἀπόστολος εὐθυβόλως εἰς Χριστὸν ἀνηκόντισε τὰ κατὰ τὸν Ἀδὰμ. οὕτως γὰρ ἂν μάλιστα ἐκ τῶν ὁσῶν αὐτοῦ καὶ τῆς σαρκὸς τὴν ἐκκλησίαν συμφωνήσει γεγενῆναι, ἥς δὴ χάριν καταλείψας τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατήλθεν ὁ λόγος προσκολληθῆσθενος τῇ γυναικὶ καὶ ὑπνώσει τὴν ἔκστασιν τοῦ πάθους, ἐκουσίως ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθανών, „ὅπως 26. αὐτὸς ἐαυτῷ παραστήσῃ τὴν ἐκκλησίαν ἑνδοξον καὶ ἁμωμον, καθαρίσας τῷ λουτρῷ“ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ νοητοῦ καὶ μακαρίου σπέρματος, ὃ σπείρει μὲν αὐτὸς ὑπῆρχων καὶ καταφιτεῦν ἐν τῷ βάθει τοῦ νοός, ὑποδέχεται δὲ καὶ μορφοῖ δίκην γυναικὸς ἡ ἐκκλη- 71 σία εἰς τὸ γεννᾶν τὴν ἀρετὴν καὶ ἐκτρέφειν. ταύτη γὰρ καὶ τὸ „ἀζῆανσθε καὶ πλη- Gen. 1, 28.

θύνεσθε“ πληροῦται προσηκόντως, εἰς μέγεθος καὶ κάλλος καὶ πλῆθος καθ' ἡμέραν αὐξανομένης αὐτῆς διὰ τὴν σύνεξιν καὶ κοινωνίαν τοῦ λόγου συγκαταβαίνοντος ἡμῖν ἔτι καὶ νῦν καὶ ἐξιστιμένον κατὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πάθους. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἢ ἐκκλησία συλλαβεῖν τοὺς πιστεύοντας καὶ ἀναγεννησῶσι διὰ τοῦ λουτροῦ δύναται τῆς παλιγγενεσίας, ἔαν μὴ καὶ διὰ τοίτους ὁ Χριστὸς κενώσῃ ἑαυτὸν, ἵνα ζωηθῆ κατὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, ὡς ἔφη, τοῦ πάθους, πάλιν ἀποθάνη καταβάς ἐξ οὐρανόων καὶ προς-

72 κολληθεῖς τῇ ἑαυτοῦ γυναικί, τῇ ἐκκλησίᾳ, παράσχοι τῆς πλευρᾶς ἀφαιρεῖσθαι τῆς ἑαυτοῦ δυνάμιν τινα, ὅπως αὐξήθωσιν οἱ ἐν αὐτῷ οἰκοδομηθέντες ἅπαντες, οἱ γεγεννημένοι διὰ τοῦ λουτροῦ, ἐκ τῶν ὁσῶν καὶ ἐκ τῆς σαρκός, τουτέστιν ἐκ τῆς ἀνωσύνης αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς δόξης προσειληφότες. ὁσῶ γὰρ καὶ σῶμα σοφίας ὁ λέγων εἶναι σύνεσιν καὶ ἀρετὴν ὀρθότατα λέγει, πλευρᾶν δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας τὸ παράκλητον, ἄφ' οὗ λαμβάνοντες εἰς ἄφθαρσίαν ἀναγεννώμεθα προσηκόντως οἱ πεφωτισμένοι. ἀδύνατον δὲ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου μετασχεῖν τινα καὶ μέλος καταλεχθῆναι Χριστοῦ, ἔαν μὴ πρότερον καὶ ἐπὶ τούτου συγκατελθῶν ὁ λόγος ἐκστῆ κοιμηθεῖς, ἵνα τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὸν ἀνακαινισμόν συνεχίνασθαις τοῦ ἵπνου τῷ ὑπὲρ αὐτοῦ

73 κεκοιμημένῳ καὶ αὐτὸς μεταλαβεῖν δυνήθῃ, πνεύματος ἀναπλησθεῖς. τοῦτο γὰρ κυρίως
Eph. 11, 2. ἂν ἢ πλευρᾶ λέγοιτο τοῦ λόγου, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας τὸ ἐπίταμορπον κατὰ τὸν προφήτην· ἄφ' οὗ λαμβάνων ὁ θεὸς κατὰ τὴν ἐκστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὴ ἔστι μετὰ τὴν ἐνανθρωπήσιν αὐτὸν τὸ πάθος, τὴν βοηθὸν αὐτῷ κατασκευάσει, λέγω δὴ τὰς ἡρωσμένας αὐτῷ καὶ νενμφευμένας ψυχάς. ἔστι γὰρ ὅτε πολλαχῶς αὐτὸ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸ σῆμα τῶν πεπιστευκότων ἐκκλησίαν οὕτως ὀνομάζουσιν αἱ γραφαί, τῶν τελειοτέρων κατὰ προκοπὴν εἰς ἓν πρόσωπον καὶ σῶμα τὸ τῆς ἐκκλησίας ἀναγομένων. οἱ μὲν γὰρ κρείττονες καὶ τρανότερον σπύσαντες ἤδη τὴν ἀληθειαν, οὗτοι διὰ τὴν τελείαν κάθαρ-

74 σιν καὶ πίστιν ἀποστειρωθέντες τῶν τῆς σαρκός ἀτοπημάτων ἐκκλησία γίνονται καὶ βοη-
2 Cor. 11, 2. θὸς τοῦ Χριστοῦ, παρθένος ὡσπερ κατὰ τὸν ἀπόστολον αὐτῷ καθηρμοσμένοι τε καὶ νενμφευμένοι, ἵνα τὴν καθαρὰν τῆς διδασκαλίαν ὑποδεξάμενοι καὶ γόνιμον σπορὴν συνεργήσωσι βοηθοῦντες τῷ κηρύγματι πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν σωτηρίαν. οἱ δὲ ἀτελεῖς ἔτι καὶ ἀπαρχόμενοι τῶν μαθημάτων εἰς σωτηρίαν ὠδίνονται καὶ μορφοῦνται ὡσπερ ὑπὸ μητρῶσι πρὸς τῶν τελειοτέρων, ἔστ' ἂν ἀποκηθέντες ἀναγεννηθῶσιν εἰς μέγεθος καὶ κάλλος ἀρετῆς, καὶ πάλιν αὐ κατὰ προκοπὴν ἐκκλησία καὶ οὗτοι γεγονότες εἰς

75 ἑτέρων τόκον ὑποργήσωσι τέκνων καὶ ἀνατροφήν, μήτρας δίκην ἐν τῷ δοχείῳ τῆς ψυχῆς τὸ θέλημα τελεσφορήσαντες ἀλώβητον τοῦ λόγου.

IX. Ἐπισκέψασθαι γὰρ χρὴ καὶ τὴ κατὰ τὸν ἀόδιμον Παῦλον, ὅτι ὁπότε οὐδέπω

τέλειος οὗτος ἦν ἐν Χριστῷ, γεννᾶται πρότερον καὶ γαλουχεῖται, εὐαγγελιζομένου καὶ
Act. 9, 7. ἀνακαινίζοντος αὐτὸν Ἀνανίῳ τῷ βαπτίσματι, καθὼς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἡ ἱστορία περιέχει· ὅτε δὲ ἠνδρώθη καὶ ὠκοδομήθη ἤδη εἰς τελειότητα πνευματικὴν ἀναπλασθεῖς καὶ βοηθὸς ἀπειργάσθη καὶ νύμφη τοῦ λόγου, τὰ σπέρματα τῆς ζωῆς ὑποδεξάμενος καὶ συλλαβῶν, τηνικαῦτα ὁ πρότερον χρηματίσας παιδίον ἐκκλησία γίνεται καὶ μήτηρ, ὠδίνων καὶ αὐτὸς τοὺς δι' αὐτοῦ τῷ κυρίῳ πεπιστευκότας, ἔστ' ἂν καὶ ἐν τούτοις ὁ

76 Χριστὸς μορφωθεῖς ἀποτεχθῆ. „τεκνία“ γὰρ „μου“ φησὶν „ὄς πάλιν ὠδίνω, ἄχρισ

Gal. 4, 19. οὐ μορφωθῆ Χριστὸς ἐν ὑμῖν“ καὶ πάλιν „ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου
1 Cor. 4, 15. ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα.“ οὐκοῦν ταύτη συνέστηκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναφέρεσθαι καὶ τὸν Χριστὸν τὸ κατὰ τὴν Εὐὰν θεώρημα καὶ τὸν Ἀδάμ. τοῦτο γὰρ τὸ μέγα μυστήριον ὡς ἀληθῶς καὶ ὑπερόψιμον, ὁ ἐγὼ δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμβλύτητα νοὸς κατ' ἀξίαν τε καὶ μέγεθος εἰπεῖν ἀδυνατῶ. ὅμως δ' οὐν ἐπιχειρητέον· λέγειν γὰρ ἐπόμενον ἂν εἴη λοιπὸν δὴ καὶ τὰ ἔξης πρὸς ὑμᾶς.

X. Ὁ γὰρ τοι Παῦλος εἰς ἀγιασμόν ἐκκαλούμενος πάντας καὶ σωφροσύνην, ταύτη

77 τὸ κατὰ τὸν πρωτόπλαστον καὶ τὴν Εὐὰν κατὰ δευτέραν ἐπιτορήσιν εἰς Χριστὸν ἀνηκόντισε καὶ τὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὸ τοὺς ἀνεπιστήμονας κατισγιῶσθαι γυμνοὺς προφάσεων. ἀκολασταίνοντες γὰρ διὰ τὰς ὑπερβαλλούσας ὁρῆσεις ἐν αὐτοῖς τῶν ἠδοναθῶν παρὰ τὸν ὀρθόδοξον βιάζεσθαι τολμῶσι λογισμόν τὰς γραφάς· ὡσπερ ἔρμα προνα-

Gen. 2, 18. τείνοντες ἀκρασίας τὸ τε „εἶπεν ὁ θεός· αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε“ καὶ τὸ „ἐνεκεν

Gen. 2, 24. τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα,“ οὐδὲ ἀισχύρονται κατατρέχοντες τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ὡσπερ ἐπὶ τούτῳ γεγονότες, ἐντυφόμενοι ἔτι καὶ ἐμφωλεύοντα τὸν οἶστρον ἀναδριπίδουσιν ἐξάπτοντες ἐρεθισμοῖς. διὸ δὴ καὶ μάλα δρι-

78 μέως τὰς ἐπικλόπους ταύτας αὐτῶν κακοφροσύνας τε καὶ πεπονημένας προφάσεις ἐκκόπτων, ἐλθὼν εἰς τὸ διατάξασθαι πῶς δεοὶ προσφέρεσθαι τοὺς ἄνδρας ταῖς γυ-

Eph. 5, 26. ναίξιν, ἀποφηνάμενος ὅτι οὕτως ὡσπερ καὶ ὁ Χριστὸς τῇ ἐκκλησίᾳ, „ἑαυτὸν παραδίδους“ ὑπὲρ αὐτῆς, „ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι,“ ἀνέδραμεν εἰς τὴν Γένεσιν ἐπιμνησθεῖς τῶν περὶ τὸν πρωτόπλαστον ῥητῶν, ἐξομαλίζων εἰς τὸν προκείμενον αὐτῷ καὶ αὐτὰ νοῦν τῆς ὑποθέσεως, ὅπως μὴ παράσχη λαβὴν τοῖς

κεφαλαίους καταχρήσασθαι τούτοις τοὺς πρεσβεύοντας προφάσει τεκνογονίας σωμάτων παρατριβάς.

XI. Ἐπισκέψασθε γὰρ ὅτι σωφρονεῖν, ὡ παρθένοι, κατα κράτος θέλων τοὺς πεπιστευκότας διὰ πολλῶν αὐτοῖς τεκμηρίων ὑπεμφαίνειν πειράται το ἄξιωμα τῆς ἀγνείας, 79
 ὅτε μὲν „περὶ δὲ ὧν ἐργασιάτέ μοι“ λέγων „καλὸν ἀνθρώπων γυναικὸς μὴ ἄπτεσθαι,“ 1 Cor. 7, 1.
 αὐτόθεν δεικνὺς ἦδη περιφανῶς τὸ μὴ προσφάειν γυναικὸς εἶναι καλόν, προτάζας
 αὐτὸ καὶ προεκθέμενος ἀπολελυμένως· εἶτα τὴν ἀσθένειαν αὐθις συνιδῶν καὶ τὴν
 ὑπέκκασιν τῶν ἀκρατωτέρων τὴν εἰς συνουσίαν, συνεχώρησε τοῖς μὴ δυναμένοις ἀρχειν
 σαρκὸς χρῆσθαι ταῖς ἑαυτῶν ὁμείνοις μᾶλλον ἢ παρλιπίπτοντας ἀσχημόνως ἐκχεῖσθαι
 περὶ πορνείας. ἀμέλει μετὰ τὸ ἐπιτρέψαι ταῦτα εὐθὺς παρήγαγε τὸδε „ἵνα μὴ πει- 1 Cor. 7, 5.
 ρᾶξῃ ἡμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν,“ ὅπερ ἐστίν· εἰ μὴ δύνασθε, ὡ οὔτοι, παν-
 τάπισοι σωφρονεῖν διὰ τὴν ἀκρασίαν καὶ ὑγρότητα τῶν σωμάτων, ἐπιτρέψω μᾶλλον ταῖς
 σφῶν αὐτῶν κοινωνεῖν γαμεταῖς, ἵνα μὴ καὶ ἐγκράτειαν ἐπαγγέλλεσθαι νομιζόμενοι 80
 πειράξῃσθε συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, εἰς ἄλλοτριὰς ἐκφλεγόμενοι.

XII. Φέρε γὰρ αὐτὰ τὰ κείμενα διαθρήσωμεν ἐπιμελέστερον, ὅτι μὴ ἀπολελυμένως
 ὁ ἀπόστολος ἐπένευσε ταῦτα τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ προσθεῖς τὴν αἰτίαν πρότερον, δι' ἣν
 εἰς τοῦτο παρήχθη. ἀποφηνάμενος γοῦν „καλὸν εἶναι ἀνθρώπων γυναικὸς μὴ ἄπτε- 1 Cor. 7, 1.
 σθαι“ εὐθὺς παρήγαγε „διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔχετω,“ 1 Cor. 7, 2.
 τοὔτεστι διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς πορνείας, εἰ μὴ φέρετε κολάζειν τὴν ἡδονήν, „καὶ ἐκά-
 στη γυνὴ τὸν ἴδιον ἄνδρα ἔχετω. τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλὴν ἀποθιδότω, ὁμοίως 81
 δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ·
 ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνὴ. μὴ ἀποστε-
 ρεῖτε ἀλλήλους, εἰ μὴ τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολάζητε τῇ προσευχῇ·
 καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχεσθε, ἵνα μὴ πειράξῃ ἡμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν.
 τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγὴν,“ τεθεωρημένως δὲ σφόδρα καὶ
 τοῦτο. „κατὰ συγγνώμην“ γὰρ ἐπεσημίνατο συμβεβουλευκέναι νῦν, „οὐ κατ' ἐπιταγὴν,“
 ἐπειδὴ τὴν μὲν ἐπιταγὴν ἐπὶ τῆς σωφροσύνης καὶ τοῦ μὴ ἄπτεσθαι γυναικὸς λαμβάνει,
 τὴν δὲ συγγνώμην ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων, ὡς ἔφην, κολάζειν τὴν ἐπιθυμίαν. περὶ 82
 μὲν οὖν μονογάμων τε καὶ μονογαμίδων, ὧν ἡ συζυγία ἕως ἔτι καὶ αὐθις, ταῦτα νο-
 μοθετεῖ· περὶ δὲ τῶν ἀποβαλομένων ἤδη γαμεταῖς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν τοὺς συζύγους
 πάλιν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐξιχνευτέον τοῦ ἀποστόλου τὴν φωνήν, ὅ τί ποτε χρησιμῶς. „λέγω 1 Cor. 7, 8, 9.
 δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις· καλὸν αὐτοῖς, εἰ μὴ οὕτω μένωσιν, ὡς καὶ ἐγώ. εἰ
 δὲ οὐκ ἐγκρατεῦσιν, γαμησάτωσαν, κρεῖττον γὰρ γαμησαί ἢ πυροῦσθαι.“ ἐπέμεινε
 καὶ ἐνθάδε προκρίνων τὴν ἐγκράτειαν. ἑαυτὸν γὰρ παρὰδειγμα μέγιστον λαβὼν εἰς τὸ
 ζηλωσάτω τοὺς ἀκροῦτάς προεκαλέσατο ταύτην τὴν ἐνστασιν, κρεῖττον εἶναι διδάξας τὸν 83
 ἐπὶ μὴ γαμετῇ συνεζυγμένον ἐφ' ἑαυτῷ μένειν, ὡς περὶ δὴ καὶ αὐτός. εἰ δ' αὖ τοῦτο
 διὰ τὴν ἐκπύρωσιν καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος δυσκατόρθωτον εἴη τινί, εἰς δεῦτερον
 κατὰ συγγνώμην παρελθεῖν τὸν οὕτως ἔχοντα συγκατατίθεται γάμον, οὐκ αὐτὸ τοῦτο
 διγαμίαν ἀποφηνάμενος εἶναι καλόν, ἀλλ' ἄμεινον κρίνας τῆς ἐκπυρώσεως. ὡς περὶ γὰρ
 εἰ τις ἐν ἡμέρῃ τοῦ πάσχη καὶ τῆς νηστείας ἐπισφαλῶς νοσηλευομένην προσέφερε τρο-
 φὴν καὶ ἐκέλευε διὰ τὴν ἀσθένειαν ἀπογεῦσθαι τούτων τῶν προσφερομένων, λέγων
 ὡς ἄρα „τὸ μὲν ἀληθῶς, ὡ οὔτος, καλὸν ἐχρῆν ὡς περὶ δὴ καὶ ἡμᾶς καὶ σὲ καρτερῶς
 διαμείναντα τῶν αὐτῶν μεταλαβεῖν (ἀπηγόρευται γὰρ σήμερον διαίτης ἐπιμνησθῆναι τὸ 84
 σύνολον)· ἀλλ' ἐπειδὴ νᾶσψ προκατασχέθετε ἐξησθένησας καὶ οὐ δυνῆ φέρειν, ταύτη δὴ
 συγγνώμην νέμοντες συμβουλευόμεθα σιτιῶν ἐπορεῖσθαι σε, ἵνα μὴ παντάπασιν διὰ
 τὴν νόσον οὐ δυνῆθῃς ἀντισχεῖν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τροφῆς διαφθορῆς.“ οὕτω
 καὶ ὁ ἀπόστολος ἐνθάδε, πρότερον εἰπὼν ὅτι βούλοιο πάντας ὑγιεῖς εἶναι καὶ σώφρο-
 νας, ὡς περὶ δὴ καὶ αὐτός, τὸ μετὰ ταῦτα τοῖς βεβαρημένοις νόσῳ τῶν παθῶν, ἵνα μὴ
 πορνεύσαντες πάντη λυμανθῶσιν, οἰστρηλατούμενοι τῶν παιδογόνων μελῶν τοῖς γαργα-
 λισμοῖς εἰς ἐπιμιξίαν θθνεῖων σπερμάτων, ἐπέτρεψε τὴν διγαμίαν, μᾶλλον κρεῖσσον αὐ-
 τὴν εἶναι κρίνας τοῦ πυροῦσθαι καὶ ἀσχημονεῖν.

XIII. Καὶ περὶ μὲν ἐγκρατείας καὶ γάμων καὶ σωφροσύνης καὶ κοινωνίας ἀνδρῶν, 85
 καὶ ἐν τίνι τούτων τὸ ὠφέλιμον ἐστίν εἰς δικαιοσύνης κατασκευὴν, σχεδὸν ἤδη μοι
 τέλος ἔχει· περὶ δὲ παρθενίας εἰρησθῆναι λείπεται λοιπόν, εἰ τί καὶ περὶ ταύτης ἄρα
 διαθεσμοθεῖται. οὐκ οὖν καὶ τούτων πέρι διαληπτέον. ἔχει γὰρ ὡδε, „περὶ δὲ τῶν 1 Cor. 7, 25.
 παρθένων ἐπιταγὴν κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι, ὡς ἠλεημένος ὑπὸ κυρίου πι-
 στός εἶναι. νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν
 ἀνθρώπων οὕτως εἶναι. δέδεσαι γυναικί; μὴ ζῆτει λύσιν. λέλυσαι ἀπὸ γυναικὸς; μὴ
 ζῆτει γυναῖκα. εἰ μὴ καὶ λάβῃς, οὐχ ἡμᾶρτες, καὶ εἰ μὴ γῆμη ἢ παρθένος, οὐχ ἡμᾶρτε·
 θλίψιν δὲ ἔξουσι τῇ σαρκὶ οἱ τοιοῦτοι. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι.“ λίαν εὐλαβῶς τὸν 86
 περὶ παρθενίας εἰρηγησάμενος λόγον καὶ μέλλων συμβουλεύειν γαμίζειν τὴν ἑαυτοῦ

- παρθένον ὄτω φίλον, ὅπως μηδὲν τῶν εἰς ἀγιασμόν φερομένων κατ' ἀνάγκην γένοιτο καὶ βίαν, ἀλλὰ κατὰ πρόθεσιν αὐτεξούσιον ψυχῆς (τοῦτο γὰρ πρόσφορον θεῷ), οὐ βούλεται ἔξ ἀδεντίας αὐτῷ ταῦτα καὶ γνώμης λελέχθαι τοῦ κυρίου, τουτέστι τὸ γαμίζεσθαι τὴν παρθένον. ἀμέλει φήσας „ἐὰν δὲ καὶ γήμη ἢ παρθένος, οὐχ ἤμαρτε“ σχεδὸν πάλιν ὑπευλαβηθεὶς ἀνετάραξε τὴν συγκατάθεσιν, κατὰ συγγνώμην ἀνθρωπίνην
- 87 ὑπεμφαίνων ταῦτα συμβεβουλευκέναι, ἀλλ' οὐ κατὰ θεῖαν. εὐθέως γοῦν μετὰ τὸ εἰπεῖν
- 1 Cor. 7, 28. „καὶ ἐὰν γήμη ἢ παρθένος, οὐχ ἤμαρτε“ ἐπήγαγε τὸ „θλίψιν δὲ ἔξουσιν τῇ σαρκὶ οἱ τοιοῦτοι. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φειδομαι,“ ὃ δὴ ἔστιν „ἐγὼ φειδόμενος ὑμῶν, ὡς οὔτοι, ταῦτα συνεθέμην, ἐπειδήπερ ταῦτα οὕτω φρονεῖν εἴλεσθε, ὅπως μὴ δόξω κατὰ βίαν ἐπισπέρχειν ὑμῶν εἰς τοῦτο καὶ ἀναγκάζειν τινάς. ὅμως δὲ εἰ καὶ ταύτην φίλον ὑμῖν μᾶλλον τρέπεσθαι ἀποδυσπετήσαντας ἀγνεῖαν βαστάζειν, καὶ οὕτω λυσιτελεῖν ἡγοῦμαι κρατεῖν ὑμᾶς τῶν τῆς σαρκὸς ἐρεθισμῶν, μὴ παραχωρῶμενους διὰ τὸ γεγαμηκέναι τοῖς ἑαυτῶν σκεύουσιν εἰς ἀκαθαρσίαν.“ ἐπιφέρει γοῦν „τοῦτο δὲ φημι, ἀδελφοί· ὁ καιρὸς συνεσταλμένος· λοιπὸν ἔστιν, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσιν.“ εἶτα ἀφίς ἐπιμένον καὶ προκαλούμενος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπέξειργάσατο τὸν λόγον, ἰσχυρῶς κερύνον τὴν ἔνστασιν τῆς παρθενίας. ῥητῶς γοῦν τὰ ἐξῆς ἐπισυνάψας τοῖς προειρημένοις ἐπεφώνησε „θέλω ὑμᾶς ἀμερίμους εἶναι. ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου· ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί. καὶ μεμέρισται καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος. ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, ἵνα ἡ ἄγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γαμψασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρὶ.“ πᾶσι γὰρ ἀναμφισβητήτως ἔστι καταφανὲς ὡς ἄρα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου καὶ ἀρέσκειν τῷ θεῷ
- 89 πολλῶν ἄμεινον τοῦ μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀρέσκειν τῇ γυναικί. τίς γὰρ οὕτως ἠλίθιος καὶ πηρὸς τῆς ὕψους, ὅς οὐκ αὐτόθεν ἀισθεται τὴν παραινέσιν τοῦ Παύλου
- 1 Cor. 7, 35. τὸ πλεόν ῥέπουσαν εἰς ἀγνεῖαν; „τοῦτο γάρ“ φησί „πρὸς τὸ ὑμῶν συμφέρον λέγω, οὐχ ἵνα βροχὸν ὑμῖν ἐπιβάλλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημον“.

- XIV. Ἐπίστησον δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις ὅπως καὶ Θεοδώρητον εἶναι τὸ τῆς παρθενίας ἐπιτήδευμα παρεγγυᾷ· ὅθεν τοὺς κατὰ πρόφασιν κενοδοξίας τῶν ἀκρατεστέρων ἐπὶ τοῦτο παρεληλυθότας ἀποβάλλεται συμβουλευῶν γαμεῖν, ἵνα μὴ καιρῷ τῆς ἀκμῆς σφρηγμοῦν καὶ φλεγμονᾶς παρεχούσης αὐτοῖς τῆς σαρκὸς ἀσχημονῶσιν οἰστρηλατούμενοι
- 90 τὴν ψυχὴν. τί γὰρ παραδίδωσιν ἐπισκεπτέον. „εἰ δὲ τίς ἀσχημονεῖ ἐπὶ τῆς παρθένου αὐτοῦ νομίζει“ φησὶν „ἐὰν ἢ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γενέσθαι· ὃ θέλει ποιεῖτω, οὐχ ἁμαρτάνει· γαμεῖτωσαν,“ οἰκείως ἐνταῦθα προκρίνων τὸν γάμον τῆς ἀσχημοσύνης ἐπὶ τῶν ἐλομένων μὲν παρθενεῦειν, δυσανασχετούντων δὲ τὸ μετὰ ταῦτα καὶ ἀποκαμόντων, καὶ λόγῳ μὲν δι' αἰδῶ τὴν πρὸς ἀνθρώπους ἀγούτων ἐπιμένειν, ἔργῳ δὲ οὐδὲ μακρότερον ἐνδιατρίψαι δυναμένων τῷ εὐνοχισμῷ. τῷ μέντοι αὐτοκρατορικῇ καὶ αὐθαιρέτῳ κρινόντι προθέσει τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα παρθένον καὶ μὴ ἔχοντι ἀνάγκην, ὅπερ ἔστι πάθος ἐκκυλούμενον τὴν ἑσθὴν εἰς συνοουσίαν (εἶναι γὰρ
- 1 Cor. 7, 36. 91 καὶ διαφορᾶς, ὡς εἰκός, σωμάτων), τούτῳ διαμιλλωμένῳ καὶ διαθλοῦντι καὶ σπουδαίως ἐπιμένοντι τῇ ἐπαγγελίᾳ καὶ ταύτην ἄριστα διαπερινομένῳ παρακελεύεται μένειν καὶ τηρεῖν, τῇ παρθενίᾳ τὰ πρωτεῖα νέμων. ὁ γὰρ δυνάμενος, φησί, καὶ φιλοτιμούμενος τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα παρθένον κρεῖττον ποιεῖ, ὃ δὲ μὴ δυνάμενος, γαμίζων δὲ νομίμως καὶ μὴ λαθροφθορῶν, καλῶς. καὶ περὶ μὲν τούτων αὐτάρκως λαβέτω δὲ μετὰ χειρὸς ὁ βουλόμενος τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν, καὶ κατ' ἕκαστον ὁμιλήσας τοῖς ἐγγεγραμμένοις, τότε καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα σκεψάσθω ἀντι-
- 92 παραβάλλον, εἰ μὴ συμφωνίας πάσης ἔχονται καὶ ὁμοφροσύνης τῆς πρὸς αὐτά.

Ταῦτά σοι κατὰ δύναμιν ὑπὲρ ἀγνεῖας, ὡς Ἀρετῇ, καὶ γὰρ συνεισφέρω.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Σφόδρα διὰ πολλῶν, ὦ Γρηγόριον, μόλις εἰς τὸ προκείμενον ἀφίκετο, μακρότατον ἀναμετροσησμένη καὶ περιωμθεῖσα πέλαγος λόγων.

ΓΡΗΓ. Ἔοικεν οὕτως ἔχειν· ἀλλ' ἴδι καὶ τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς μνημονεύσαντες μιμητικώτατα διέλθωμεν, ὧν ἔτι ἐνυλον τὴν ἀκρόασιν ἔχειν μοι δοκῶ, πρὶν ἀποπτήναι καὶ διαφυγεῖν· εὐξέλειπτοι γὰρ νέων ἀκουσμάτων μνήμαι γερόντων.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ἀλλὰ λέγε· τούτων γὰρ καὶ ἐληλύθαμεν ἀσμένως ἀκουσόμενοι τῶν λόγων.

- 93 **ΓΡΗΓ.** Καὶ μὲν δὴ, καθάπερ εἶπας, μετὰ τὸ καταχθῆναι τὴν Θάλειαν δρόμοις ἀκνύαντοισ εἰς τὴν γῆν ἢ Θεοπάτρα ἐφεξῆς ὑπολαβοῦσαν ἑατὴν ἔφη εἰπεῖν τάδε.

Λόγος δ'.

Θεοπάτρα.

I. Εἰ μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ὡς παρθένοι, διεξόδων ἢ σοφία τῆς λογικῆς ἴστατο τέχνης καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ διεπορευετο τρίβον, οὐδεμίᾳ ἂν ὑπῆρχε μηχανὴ μὴ οὐκ ἀποκνεῖν

ἐπιχειροῦσαν τοῖς ἤδη προηγωνισμένοις. εἰ δὲ μυρίαὶ λόγων ὁρμαὶ καὶ διεξοδοὶ, πολυ-
μερῶς καὶ πολυτρόπως ἐπεισπνέοντος ἡμῶς τοῦ Θεοῦ, τίς ἡ ἀποκλήρωσις ἐγκαλύπτε- Hebr. 1, 1.
σθαι καὶ δειλιάειν; οὐκ ἀνυπαίτιος γὰρ ὄτω μετέστι χάριτος, ἐὰν τὰ καλὰ μὴ κοσμη- 94
λόγοις εὐχαριστηρίοις. διὸ φέρε καὶ ἡμεῖς ὑμνήσωμεν τῶν χαρισμάτων τὸ καλλιφεγ-
γὲς ἄστρον καὶ τιμαλφέστατον τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγνεΐαν. εὐρυτάτη γὰρ ἡ τοῦ πνεύ-
ματος αὐτῆ καὶ ἀφθονος ὁδός. πόθεν οὖν ἀπαρξάμεναι δὴ πρόπονται δόξομεν καὶ
εἰκότα λέγειν τοῖς προκειμένοις, ἐντεῦθεν ἐπισκεπτεόν.

II. Ἐγὼ γὰρ ἀκριβῶς ἠσθῆσθαι μοι δοκῶ ὅτι τῆς εἰς τὸν παράδεισον ἀποκατα-
στάσεως καὶ τῆς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν μεταβολῆς καὶ τῆς πρὸς Θεὸν καταλλαγῆς οὐδὲν
οὕτως αἴτιον ἄλλο γέγονε καὶ σωτήριον ἀνθρώποις, τὸ στρατηγήσαν ἡμῶς εἰς ζωὴν, 95
ὡς ἀγνεΐα. πειράσομαι γὰρ ἢ διανοοῦμαι περὶ τούτων ἐνδείξασθαι νῦν, ἵνα σαφῶς
τὴν δύναμιν τοῦ προεξημένου χαρίσματος ἀκούσασαι, πόσων ἡμῖν παρεκτικὸν ἀγαθῶν
ἐγενήθη γνῶτε. τὸ γοῦν ἀρχαῖον, μετὰ τὸ μετοικισθῆναι τὸν ἀνθρώπον ἐκβληθέντα
διὰ τὴν παραβάσιν, τὸ ῥέυμα τῆς φθορᾶς ἐπὶ πολὺ προσεχύθη καὶ φερόμενον σφοδρῶς
ἐξαισίοις σαρκοῖς οὐ μόνον ἐξῶθεν ἀτάκτως παρεφέρετο πρὸς τυχάνον, ἀλλ' ἤδη καὶ
ἐπεισχετόμενον εἰσω κατέκλυσε τὰς ψυχάς. αἱ δὲ συνεχῶς τοῦτο πύσχουσαι κωφαὶ καὶ
δυσμαθεῖς ἐφέροντο, κυβερνᾶν ἀπαλλαγῆσαι τὰ σφέτερα σκάφη παρὰ τὸ μὴ ἔχειν
ἐφάψασθαι βεβαίον τινός. αἱ γὰρ αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς, ὡς οἱ τούτων ἐφασαν ἐπιστή-
μονες, ἐπειδὴν τῶν ἐξῶθεν προσιπτόντων παθῶν ἠττηθεῖσαι προσδέξωνται τὰς ἐπι- 96
φορὰς τοῦ τῆς ἀνοίας ἐπικλύσαντος εἰσω κύματος, εὐθέως τῆς Θεΐας ὁρμῆς ἐμποδίζουσι
σκοτωθεῖσαι τὸ πᾶν αὐτῆς ἐγὼνιον πορευθῆν κατά φύσιν κύτος. ὅθεν ὁ Θεὸς οἰκτιρη-
σας ἡμῶς ἔχοντας οὕτως καὶ οὐτε ἀνασχεῖν οὐτε ἀνασφῆλαι δυναμένουσιν κατέπεμψε ἐξ
οὐρανῶν τὸ ἄριστον καὶ εὐκλεέστατον βοήθημα, τὴν παρθενίαν, ὅπως ἐξ αὐτῆς ἀποδή-
σαντες ἡμῶν τὰ σώματα πλοίων δίκην, γαλήνῃν ἔχωμεν ὁρμισθέντες φθορᾶς, καθῶς
καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον μαρτυρεῖ. τοῦτο γὰρ ἐν ἑκατοστῷ τριακοστῷ ἔκτῳ φέρεται
ψαλμῷ, ἐνθα ὕμνον εὐχαριστήριον ἀναπέμπουσιν ἰλαρῶς αἱ ψυχαὶ τῷ Θεῷ, ὁπόσαι 97
δὴ παραληφθεῖσαι καὶ κρατηθεῖσαι περιπολοῦσιν ἤδη μετὰ Χριστοῦ τὸν οὐρανόν, ὅτι
μὴ κατεσπιάσθησαν ὑπὸ τῶν ὕλικῶν καὶ σωματικῶν ῥευμάτων. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὸν
Φαραὼ φασὶ τύπον ἀπενέγκασθαι κατὰ τὴν Αἴγυπτον διαβόλου, ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄρρενα Exod. 1, 16.
ἀφειδῶς εἰς τὸν ποταμὸν ἐκέλευε ῥίπτεσθαι, τὰ δὲ θήλεα ζωογονεῖσθαι. καὶ γὰρ καὶ
ὁ διάβολος βασιλεύων ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Μωυσέως τῆς μεγάλης Αἰγύπτου, τοῦ κόσμου, Rom. 5, 14.
τὰ μὲν ἄρρενα καὶ νοητὰ τῆς ψυχῆς ἐκγονα ὑπὸ τῶν ῥευστῶν παραφέρεσθαι καὶ ἀναι-
ρεῖσθαι παθῶν σπουδὴν ἔσχε, τὰ δὲ σαρκικὰ καὶ ἀναισθητὰ αὐξάνεσθαι τε καὶ πλη-
θύνεσθαι γλίχεται.

III. Ἀλλὰ γὰρ ἵνα μὴ παρεκβαίνωμεν τοῦ προκειμένου, φέρε δὴ τὸν ψαλμὸν ἐξη- 98
γησώμεθα ἐν χροσὶ λαβοῦσαι τοῦτον, ὃν αἱ καθαροὶ καὶ ἀλώβητοι ψυχαὶ προσάδουσι
τῷ Θεῷ, ¹ „ἐπὶ τῶν ποταμῶν“ λέγουσαι „Βαβυλῶνος, ἐκεῖ ἐκαθίσταμεν καὶ ἐκλαύσα- Ps. 136, 1, 2.
μεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμῶς Σιών. ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκορμίσταμεν τὰ ὄρ-
γανα ἡμῶν,“ ὄργανα καλοῦσαι σαφῶς τὰ σκηνώματα ἑαυτῶν, ἃ ἀνεκρέμασαν ἀπὸ τῶν
πεισμάτων τῆς ἀγνεΐας ἐξάψασαι τοῦ ξύλου, ἵνα μὴ δυνήθωσιν ἐξαρπασθεῖσαι πάλιν
παρασπῆρῆναι τῷ ῥεύματι τῆς ἀκρασίας. Βαβυλῶν γὰρ, τάραχος ἢ σύγχυσις ἐρμηνευο-
μένη, τὸν περιόρτον βίον δείκνυσι τοῦτον, οὐ ἐν μέσῳ καθεσθόντες περικλυζόμεθα
καθ' ὃν ἐσμὲν ἐν τῷ κόσμῳ χρόνον, τῶν ποταμῶν τῆς κακίας ἐφορμῶντων ἀεὶ. διὸ 99
καὶ περιδεεῖς ἐσμεν καὶ κατολοφροῦμεθα καὶ βοῶμεν μετὰ κλαυθμοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα
μὴ κατολισθῆσωσιν ἡμῶν ἀποδόρηθέντα τοῖς κύμασι τῆς ἰδονῆς ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς
ἀγνεΐας τὰ ὄργανα. ἐν τύπῳ γὰρ τῆς παρθενίας πανταχοῦ παραλαμβάνουσι τὴν ἰτέαν
αἱ θεΐαι γραφαί, ἐπειδήπερ τὸ ἄνθος αὐτῆς εἰς ὕδωρ ἀποτριβέν, ἐὼν ποθῆ, πᾶν ὅσον
εἰς ὀχείας ἀναεῖ καὶ ἐρεθισμούς κατασβέννυσιν, ἐστ' ἂν εἰς ἄρδην ἀποστερωσῆ καὶ
ἄγονον ἀπεργάσθη πᾶσαν τὴν ἐπὶ παιδοποιίαν φορὰν, ὡσπερ δὴ καὶ Ὀμηρὸς ἐμήνησε, Od. x, 510.
διὰ τοῦτο καλέσας ὠλεσικάρπους τὰς ἰτέας. καὶ ἐν Ἡσαΐῳ δὲ οἱ δίκαιοι ὡς ἰτέα λέ- Esa. 44, 4.
γονται φύειν ἐπὶ παραρῆρον ὕδωρ. εἰς ὕψος γὰρ τότε τὸ τῆς παρθενίας ἔργος μεγε- 100
θύνεται σφοδρῶς τε καὶ λαμπρῶς, ὁπόταν ὁ δίκαιος καὶ ἐγχεχειρισμένος τηρεῖν αὐτὴν
καὶ ἐργάζεσθαι τοῖς ἠπιωτάτοις τοῦ Χριστοῦ νόμασιν ἀρδενῆ, σοφίᾳ καταφεκάζων. ὃν
γὰρ τρόπον τὸ δένδρον τοῦτο χλοηφορεῖν πέφυκεν ὕδατι καὶ βλαστῆναι, οὕτως ἐπαν-
θεῖν ἀεὶ καὶ ἐπακμάξειν παινομένη λόγοις πέφυκεν ἡ παρθενία, ἵνα δὴ καὶ ἀνακρε-
μάσαι τὸ ὄργανον ἀπ' αὐτῆς ἑαυτοῦ δύνηται τις.

IV. Εἰ οὖν οἱ ποταμοὶ τῆς Βαβυλῶνος τὰ ῥέματα τῆς ἠδυναθείας εἰσὶν, ὡς οἱ
σοφοὶ φασὶ, τὰ συγγρόντα καὶ ταράσσοντα τὴν ψυχὴν, ἀνάγκη τὰς ἰτέας εἶναι τὴν
σωφροσύνην, ἀφ' ἧς ἀνακρεμῶντες ἀνέλκομεν τὰ ὄργανα τὰ παιδογόνα ταλαντούμενα 101

1) Ἐπὶ τῶν ποταμῶν .. (p. 99) .. ὠλεσικάρπους τὰς ἰτέας. Haec apud Phot. cod. 237. p. 308, b.
22—39. contracta exstant.

- κάτω καὶ βρίζοντα τὸν νοῦν, ἵνα μὴ κατενεχθέντα περὶ τοὺς ὀχετοὺς τῆς ἀκρασίας σκολήκων δίκην εἰς τοὺς ἰχώρας ἐγχρίμπτωνται καὶ τὰς σηπεδόνας. χρησιμωτάτην γὰρ καὶ ἐπικουρον εἰς ἀφθαρσίας κτήσιν τὴν παρθενίαν ὁ Θεὸς ἐδώρησατο, σύμμαχον ἀποστείλας τοῖς ὀργνωμένοις καὶ ποθοῦσι, καθὼς ὁ ψαλμὸς ὑφηγεῖται, τὴν Σιών, ὃ δὴ ἐστὶ τὴν ἐκλειμμένην ἀγάπην καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ἐντολήν, ἐπειδήπερ ἡ Σιών ἐντολὴ σκοπιῆς ἐρμηνεύεται. ὡδὲ γὰρ ἀναλογισώμεθα πάλιν καὶ τὰ ἐξῆς. τί δὴ ποτε ἐπληρωθῆσθαι πρὸς τῶν αἰχμαλωτιστῶν ὁμολογοῦσιν αἱ ψυχαὶ τὴν ᾠδὴν ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας ἴσαι κυρίου; ἢ πάντως ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἱερὰν ᾠδὴν εἶναι καὶ ἀπόρρητον διδάσκουσιν, ἣν οἱ ἁμαρτάνοντες καὶ μοιχώμενοι τῷ πονηρῷ προσάδουσιν; ἐξορχοῦνται γὰρ τὰς ἐντο-
- 102 Math. 7, 6. λὰς, τὸ θῆλημα τῶν πνευμάτων τελοῦντες τῆς πονηρίας, καὶ ὀπίπτουσι τὰ ἄγια τοῖς κυσὶ καὶ τοὺς μαργαρίτας ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, ὃν τρόπον κακείνοι περὶ ὧν ὁ προ-
- Amos 4, 5. φῆτης δυσχεραίνειν φησὶ „καὶ ἀνέγνωσαν ἕξω νόμον.“ οὐ γὰρ ὅτι τῶν πυλῶν ἕξω τῆς Ἱερουσαλήμ ἢ τῶν οἰκίων ἀνεγίνωσκον ἐξιόντες οἱ Ἰουδαῖοι τὸν νόμον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ προφήτης ἰσχυρῶς αὐτῶν κατηγορεῖ καὶ ὑπευθύνους ἐγκλήματι βοᾷ γεγονέναι, ἀλλ' ὅτι παρερχόμενοι τὰς ἐντολὰς καὶ ἀσεβοῦντες εἰς τὸν Θεὸν ἐπιμεμορφασμένως
- 103 μὲν ἀνεγίνωσκον δῆθεν ὡς εὐσεβεῖς τὰ προστάγματα, κατὰ ψυχὴν δὲ οὐκ ἐδέχοντο μετὰ πίστεως ἴσχυοντες, ἀλλ' ἀπέπτυνον ἔργοις ἀρνούμενοι. ἐντεῦθεν γὰρ τὴν ᾠδὴν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας ἴδουσι κυρίου, ταπεινότερον περιέλκοντες καὶ ἐξηγουμένοι τὸν νόμον,
- 1 Pet. 2, 10. βασιλείαν αἰσθητὴν προσδοκῶντες, καὶ ἐπὶ γῆς ταύτης τῆς ἀλλοτρίας, ἣν παρελεύσεσθαι λόγος, τιθέμενοι τὰς ἐλπίδας, ἐνθα οἱ αἰχμαλωτισταὶ δελεάζουσιν ἡδοναῖς λοχῶντες πρὸς ἀπάτην.

- V. Ἐοίκουσι δὲ καὶ οἱ προσάδοντες τὸ εὐαγγέλιον ἄφροσιν ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας μελωδεῖν τὴν ᾠδὴν κυρίου, ἧς μὴ ἐστὶν ὁ Χριστὸς γεωργός. ἀλλ' αἱ τὸ καθαρῶτατον καὶ φαιδρὸν καὶ ἀμιγῆς καὶ εὐλαβῆς καὶ εὐπρεπὲς τῆς παρθενίας ὑποδύσαι καὶ ἀνα-
- 104 λάμψασαι κάλλος, καὶ στεῖραι καὶ ἄγονοι τῶν ἄριστων καὶ ἀλγεινῶν εὐρεθεῖσαι παθῶν, ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας οὐ μελωδοῦσι τὴν ᾠδὴν, ὅτι μὴ φέρονται ταῖς ἐλπίσι τῆδε, μηδὲ προστετήκασιν θνητῶν σωματίων τρυφαῖς, μηδὲ ταπεινῶς κατασκέπτονται τὸν νοῦν τῶν ἐντολῶν, ἀλλ' εὐ καὶ γενναίως μετὰ φρονήματος ὑψηλοῦ τὰς ἐπαγγελίας ἄνω περιαιροῦσι, τὸν οὐράνιον διψῶσαι καὶ σύμφυτον τόπον. ὅθεν ἀγόμενος αὐτῶν ὁ Θεὸς τὰ φρονήματα μεθ' ὀρκωμοσίας ἐξαιρέτους ἐπαγγέλλεται διδόναι τιμὰς, ἐν ἀρχῇ
- Ps. 136, 5, 6. τῆς εὐφροσύνης προανατάσσειν καὶ καθιδρύνειν. λέγει γὰρ ὡδὲ „ἐὰν ἐπιλάθωμαι σου,
- 105 Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖη ἡ δεξιὰ μου. κολληθεῖη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάργυγι μου, ἐὰν μὴ σου μνησθῶ, ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου,“ Ἱερουσαλήμ τὰς ἀμιάντους αὐτὰς δὴ ταύτας, ὡς ἔφην, καὶ ἀπημῶνας πυχὰς εἶναι λέγων, αἵτινες ἄτρογον τὸ τῆς παρθενίας αὐστηρῶς ἀμολύντοις χεῖλεσι
- 2 Cor. 2, 2. σπασάμεναι πόμα, ἐνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἀγνὴν καθαροῦζονται παριστῆσαι Χριστῷ
- Sap. 4, 2. καὶ οὐρανόν, τὸν τῶν ἀμιάντων ἄθλων ἀγῶνα νικήσασαι. ταύτη γὰρ καὶ Ἡσαΐας ὁ
- Esa. 60, 1. προφήτης παρεγγυᾷ „φωτίζου, φωτίζου“ λέγων „Ἱερουσαλήμ· ἦκει γὰρ σου τὸ φῶς,
- Philipp. 3, 11. καὶ ἡ δόξα κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατείλακε.“ ταῦτα δὲ τὰ ἐπαγγέλματα μετὰ τὴν ἐξανά-
- 106 στασιν τελεσιουργηθῆσθαι δῆλον καὶ παντί. οὐ γὰρ περὶ τῆς πολυθρῦλλήτου κατὰ Ἰουδαίαν πολίχνης τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον χρησμοῦδεῖ, ἀλλὰ περὶ τῆς οὐρανοπόλεως ὡς ἀληθῶς ἐκεῖνης καὶ μακαρίας Ἱερουσαλήμ, ἣν δὴ φησὶν αὐτὴν εἶναι τὸ ἄρροισμα τῶν ψυχῶν, ὡς προανατάξασθαι πρῶτας ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης τῶν καινῶν αἰώνων προφανῶς ὁ Θεὸς ἐπαγγέλλεται, εἰς καθαρὰν οἰκίαν ἀδύτων φώτων τῷ λευκοτάτῳ τῆς παρθενίας ἑστολισμέναν κόσμῳ κατοικίζων, ὅτι μὴ ἐμνημόνευσαν τὸν κόσμον ἀποδύσασθαι τὸν νυμφικόν, τουτέστι χαννῶσαι τὸν λογισμὸν φαντασίαις ἐκτόποις.
- Jer. 2, 32. VI. Ἄμειλε τὸ μὴ ἐπιλαθέσθαι νύμφην τὸν κόσμον, μηδὲ παρθένον τὴν στη-
- 107 θοδεσμίδα αὐτῆς, λεγόμενον ἐν Ἱερεμίᾳ, τὸ μὴ ἐνδοῦναι καὶ χαλάσαι τὸν δεσμὸν τῆς σωφροσύνης ἀπάταις δηλοῖ καὶ περιεσπασμοῖς. στήθη γὰρ αἱ φρένες εἰκότι λόγῳ καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν εἶναι νομίζεται· ἢ δὲ στηθοδεσμίς, ἢ συνδούσα ζωὴν καὶ συσφίγγουσα τὴν πρόθεσιν τῆς ψυχῆς εἰς ἀγνείαν, ἐστὶν ἢ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, ἣν ἐμοί τε καὶ ὑμῖν ὁ στρατηγὸς ἡμῶν καὶ ποιμὴν Ἰησοῦς καὶ ἀρχὼν καὶ νυμφίος, ὃ καλλιπάρθενοι, ἄρρηκτον καὶ ἐσφραγισμένην μέχρι τέλους τηρῆσαι παράσχοι. τοῦτον γὰρ τοῦ κτήματος τοῖς ἀνθρώποις ἄμεινον βοήθημα οὐκ ἂν τις ῥαδίως ἕτερον λάβοι ἀρέσκον Θεῷ καὶ προσφιλές· διὸ ἐγὼ χρῆναί φημι τὴν ἀγνείαν ἅπαντας τιμᾶν καὶ διαφερόντως ἀσκεῖν τε καὶ ἐγκωμιάζειν.
- 108 Ἀταί σοι καὶ παρ' ἡμῶν αἱ ἀπαρχαὶ τῶν λόγων ἀνακείσθωσαν, ὧ Ἄρετή, τὰ μὲν παιδείας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν.

1) Ἄμειλε .. (p. 107) .. ἢ πρὸς Χριστὸν ἀγάπη. Haec fere ad verbum apud Phot. cod. 237. p. 308, b. 40. — p. 309, a. 5.

Ἄλλα δέχομαι τὸ δῶρον, ἔφη φάνει τὴν Ἀρετὴν, καὶ κελεύω μετὰ σὲ τὴν Θάλλουσαν λέγειν· δεῖ γάρ με παρὰ μιᾶς ἐκάστης ὑμῶν ἀποδεῖσθαι τὸν λόγον.

Λόγος ε'.

Θάλλουσα.

I. Τὴν οὖν Θάλλουσαν βραχὺ ἐπισχοῦσαν καὶ πρὸς ἑαυτὴν τι σκεψαμένην εἰπεῖν ἔφη, Ἄλλ', ὦ Ἀρετὴ, συλληπτριαν ἄξιω παραστήναι σε καὶ τὰ νῦν, ὅπως πρῶτον μὲν σοῦ, καὶ τῶν παρόντων δὲ φανῶμεν ἄξια λέγειν. τὸ γὰρ μέγιστον καὶ ἐπιφανέστατον ἀνάθημα καὶ δῶρον, οὐ μὴδὲν ἀντάξιον ἄλλο προσενέγκασθαι πάρεστιν ἀνθρώποις θεῶ, τὸν ἄθλον τῆς παρθενίας εἶναι πέπεισμαι διαρκῶς, ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἡσθημένη γραμμάτων. οὐ γὰρ ἂν πολλῶν πολλὰ κατ' εὐχὰς ἐν τῷ νόμῳ καλὰ κατεργασαμένων μόνοι μεγάλην εὐχὴν ἐλέγοντο πληροῦν οἱ σφᾶς αὐτοὺς αὐθαιρέτῳ βουλῇ προσενέγκασθαι βουλόμενοι. ἔχει γὰρ τὸ ῥητὸν οὕτως „καὶ ἐλάλησε κύριος πρὸς Μωυσὴν λέγων· λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· ἀνὴρ ἢ γυνή, ὃς μεγάλως εὐξῆται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἀγνείαν κυρίῳ.“ εὐχεται χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ εἰς τὸν νεὼν σκευὴ προσκομίσας ἀναθεῖναι τις, ἕτερος ἀναθεῖναι τὴν δεκάτην τῶν καρπῶν, ἄλλος τῆς οὐσίας· ἕτερος τὰ κράτιστα τῶν ποιμνίων, ἄλλος τὴν ὑπαρξιν καθεροῖ, καὶ οὐδέπω μεγάλην εὐχὴν εὐξασθαι δύναται τῷ κυρίῳ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ἑαυτὸν ἀναθεῖς τῷ θεῷ ὀλοτελεῖς. 109

II. Ἐπιχειρητέον γὰρ ἀληθεῖ λόγῳ πρὸς ὑμᾶς, ὦ παρθένοι, τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα διάνοιαν δηλῶσαι τῆς γραφῆς. ὁ γὰρ κατὰ τι μόριον φυλασσόμενος καὶ προσέχων, κατὰ τι δὲ περισπώμενος καὶ πλημμελῶν ὅλος οὐκ ἀνάκειται θεῷ· χρῆν γὰρ τὸν τέλειον πάντα ἀναθεῖναι καὶ τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ τῆς σαρκὸς, ὅπως ἄρτιος εἴη καὶ μὴ ἐλλιπής. ταυτὴ δὴ καὶ τῷ Ἀβραάμ ὁ θεὸς ὑφηγεῖται „λάβε μοι δάμαλιν τριετίξουσαν“ λέγων „καὶ αἶγα τριετίξουσαν καὶ κριὸν τριετίξοντα, καὶ τρυγῶνα καὶ περιστεράν,“ ὁ ἔστιν εὐφήμως (ἐπίστησον γὰρ ὅτι περὶ τούτων κακεῖνο παρεγγυᾷ)· προσένεγκε μοι καὶ φύλαξον ἄξυγα καὶ ἀκάκωτόν σου τὴν ψυχὴν δαμάλεως δίκην, καὶ τὴν σάρκα καὶ τὸν λογισμόν, τὴν μὲν ὡς αἶγα, ἐπειδὴ τὰ μετέωρα καὶ κρημνώδη περιπολεῖ, τὸν δὲ ὡς κριόν, ἵνα μηδαμῶς ἀποσκιρτήσας ἐκπέση καὶ ἐξολισθήσῃ τῆς ἀληθείας· οὕτω γὰρ ἐτελής ἔση καὶ ἀνεπίληπτος, ὦ Ἀβραάμ, ἀναθεῖς ἔμοι καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν αἴσθησιν καὶ τὸν νοῦν· ἢ συμβολικῶς δάμαλιν ἔφη καὶ αἶγα καὶ κριὸν τριετίξοντα, οἶονεὶ τὴν γνώσιν ἀκακέμφοτον τῆς τριαδὸς ἐπανηρημένα. τάχα δὲ καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν μεσσην καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ βίου τῆς ἡλικίας ἡμῶν αἰνίσσεται τριῖνον, βουλόμενος, ὡς ἐνι μάλιστα, καὶ τὸν τῶν παίδων καὶ τὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν τῶν γεραιτέρων χρόνον σωφρόνως βιώσαντας αὐτῷ προσενέγκασθαι· καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ κύριος ἡμῶν ἐν εὐαγγελίοις παρακελεύεται Ἰησοῦς Χριστός, ὡς νομοθετῶν „οἱ λύχνοι ὑμῶν μὴ σβεννύσθωσαν, καὶ αἱ ὀσφῆες ὑμῶν μὴ λυέσθωσαν. διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι γίνεσθε ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον αὐτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, ἵνα ἔλθῶντι καὶ κροῦσαντι αὐτῷ εὐθέως ἀνοίξωσι. μακάριοί ἐστε, ὅτι ἀνακλινεῖ ὑμᾶς καὶ παρελθῶν διακονήσει· κἂν τῇ δευτέρῳ, κἂν τῇ τρίτῃ φυλακῇ, μακάριοί ἐστε.“ ἐπισκέψασθε γὰρ ὅτι τρεῖς ὑποθέμενος φυλακὰς νυκτός, ἐσπερινὴν καὶ δευτέραν καὶ τρίτην, καὶ τρεῖς ἑαυτοῦ παρουσίας, ὦ παρθένοι, τὰς τρεῖς ἡμῶν τῆς ἡλικίας ἠνέξατο μεταβολάς, τὴν μερικαιῶδη καὶ τὴν πρόσρηβον καὶ τὴν πρεσβυτικὴν, ἵνα κἂν τὴν πρώτην ἀγονίας ἡλικίαν, τούτεστι παῖδας ὄντας, ἐὰν ἔλθῃ παραληψόμενος τοῦ κόσμου, ἐτοιμούς καταλάβῃ καὶ καθαρούς, μὴδὲν ἐπιτετηδευκότας σκαιόν, κἂν τὴν δευτέραν ὁμοίως, κἂν τὴν τρίτην. ἐσπερινὴ γὰρ φυλακὴ ὁ καιρὸς ἐστὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ νεότης, καθ' ἣν ἄρχεται ταράσσεσθαι τὸ ἡγεμονικόν, ἐπιθολούμενον ταῖς ἐξαλλαγαῖς τοῦ βίου, ἡβώσης αὐτοῦ τῆς σαρκὸς ἤδη καὶ τρεπομένης εἰς πάθη. δευτέρα δὲ, ὀπηνίκα λοιπὸν εἰς ἄνδρα τέλειον ἐλάσας ἄρχεται στάσιν καὶ βεβαιότητα τῶν θορυβῶν ὁ νοῦς προσλαμβάνειν καὶ τῆς οἰήσεως. τρίτη δὲ, ὅτε αἱ πλείσται φαντασίαι φθίνουσι τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀπομαραινομένης ἤδη τῆς σαρκὸς καὶ εἰς ἡγῆρας προκοπούσης. 111

III. Αἰὸ προσήκει ἄσβεστον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πίστεως ἐξάψαντας τὸν λύχνον, καὶ τὴν ὀσφῆν ἀναλωσαμένους τῇ σωφροσύνῃ, ἐργηγορέναι καὶ προσδοκᾶν αἰεὶ τὸν κύριον, ἵνα, κἂν ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ παραλαβεῖν ἡμῶν τινὰ βουληθῇ, κἂν ἐν τῇ δευτέρῳ, κἂν ἐν τῇ τρίτῃ, ἔλθῶν καὶ εὐρῶν ἐτοιμοτάτους καὶ ἢ προσέταξεν ἐργαζομένους, ἀνακλινῆ εἰς Ἀβραάμ κόλπους καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Ἰερεμίας δὲ „ἀγαθόν“ φησὶν „ἀνδρὶ, ὅταν 112

1) Λάβε μοι .. (p. 114) .. προσδοκᾶν αἰεὶ τὸν κύριον. Haec, paucis omissis, transcripta apud Phot. cod. 237. p. 309, a. 6. — p. 309, b. 2.

- Jer. 17, 3. ἄρη ζυγὸν ἐν νεότητι αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ κυρίου μὴ ἀποστῆ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. ἀγαθὸν
 115 γὰρ ἐκ παιδῶν ὡς ἀληθῶς ὑποθέναι τὸν αὐχένα τῇ θεῖᾳ προσοχῇ μὴ ἀποσεύσασθαι
 μέχρι γήρας τὸν ἐπιβάτην καθαραῖς φρεσὶν ἐποχοῦμενον, αἶτι τὸν λογισμὸν εἰς τὸ
 χεῖρον καθέλκοντος τοῦ πονηροῦ. τίς γὰρ οὐ τὰς δι' ὀφθαλμῶν, τίς δ' οὐ τὰς δι'
 ὠτων, τίς δ' οὐ τὰς διὰ γενέσεως, ὁσφορήσεώς τε καὶ ἀφῆς ἡδονᾶς καὶ τέρψεως ἀπο-
 δέχεται, τὴν ἡνίοχον μὴ φέρων σωφροσύνην, εἰργουσαν καὶ καθαιμάττουσαν τὸν
 ἵππον τῆς κακίας; ἕτερος μὲν οὖν εἰς ἕτερα ἐπιβλέψας ἄλλα δοξάσει, ἡμεῖς δὲ ἀνα-
 τιθέμεθα λέγομεν ἑαυτὸν τελειῶς θεῶ, ὃς καὶ τὴν σάρκα ἄχραντον ἐκ παιδῶν φιλο-
 τιμεῖται φυλάττειν, παρθενίαν ἀσκῶν. περισπουδάστους γὰρ καὶ μεγάλας ἐλπίδων
 116 δωρεὰς τοῖς ἐφιεμένοις αὐτῆς ταχέως φέρει, τὰ λυμαντήριον τῆς ψυχῆς ἀπομαρῖ-
 νουσα πάθη καὶ ὑπεκκαύματα. φέρε γὰρ εἰσηγήσωμαι πῶς ἀνακειμέθα τῷ κυρίῳ.
- Num. 6, 2. IV. Τὸ γοῦν „μεγάλως εὐξασθαι εὐχὴν,“ ἐν τοῖς Ἀριθμοῖς νομοθετούμενον,
 τοῦτο παρίστησιν, ὅπερ ἐπὶ πλεον ἐγὼ διηγησαμένη ἀποφαίνω, μεγάλην εὐχὴν εἶναι
 παρὰ πάσας εὐχὰς ἀποδεικνύουσα τὴν ἀγνεῖαν. τότε γὰρ ἀνάκειμαι προφανῶς πᾶσα
 τῷ κυρίῳ, ὁπότε μὴ μόνον τὴν σάρκα συνουσίας ἀνέπαφον, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν
 1 Cor. 7, 34. ἀτοπημάτων ἄσπιλον τηρεῖν ἀγωνίζομαι. „ἡ γὰρ ἀγάμος“ φησί „μεριμνᾷ τὰ τοῦ
 κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ κυρίῳ,“ οὐ μόνον ἵνα μὴ χωλὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τι μῶριον
 ἀπενέγκηται τὴν δόξαν, ἀλλ' ἄμφω, κατὰ τὸν ἀπόστολον, καὶ ἐν τῷ σώματι καὶ ἐν
 117 τῷ πνεύματι ἀγιάζηται, ἀναθεῖσα τὰ μέλη κυρίῳ. τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἀναθεῖναι ἑαυ-
 τὸν τελειῶς κυρίῳ, λεκτέον. ἂν ἐπὶ τῶνδε μὲν ἀνοίξω τὸ στόμα, ἐπὶ τῶνδε
 δὲ κατακλείσω, οἷον ἀνοίξω μὲν περὶ τὰς ἐξηγήσεις τῶν γραφῶν εἰς τὸ ὀρθοδό-
 ξως ὑμῆσαι καὶ μεγαλοπρεπῶς κατὰ δύναμιν τὸν θεόν, κατακλείσω δὲ θύραν
 Ps. 140, 3. αὐτῷ θεμέτη καὶ φυλακὴν τοῦ μάταί μου μὴ λαλεῖν, ἀγνεύει μου τὸ στόμα καὶ ἀνάκει-
 Ps. 64, 2. ται τῷ θεῷ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γέγονεν, ὄργανον σοφίας· γράφει γὰρ δι' αὐ-
 τῆς ἀριθῆλοις γραμμασιν, ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τῆς δεινότητος τῶν γραφῶν φωτίζων
 118 τὸν νοῦν, τοῦ πνεύματος ὁ λόγος, ὁ κύριος, γραμματεὺς τῶν αἰῶνων ὄξυγράφος,
 ὅτι ταχέως καὶ ὀξέως τὴν βουλὴν ἀναγράφεται μόνος καὶ πληροῖ τοῦ πατρὸς, „ὀξέως
 Esa. 8, 1. σκύλευσον“ ἀκούων „ταχέως προνόμεσον.“ τούτου κάλαμός ἐστιν ἡ γλῶσσά μου
 τοῦ γραμματέως· ἡγνίσθη γὰρ αὐτῷ καὶ ἀνάκειται κάλαμος ὡσπερ ὠραιος, ὠραιό-
 τερα γραφῶν τῶν τὰ ἀνθρωπίνια δόγματα κρατυνόντων ποιητῶν καὶ λογογράφων.
 ἂν ἐτίσω καὶ τὰς ὄψεις μὴ ἐπιθυμῶν ὠρας σωμάτων, μηδὲ τέρπεσθαι θέαις ἀσχῆ-
 μοσιν, ἀλλὰ τὰ ἄνω περισκοπεῖν, ἀγνεύουσι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀνάκεινται τῷ κυ-
 119 ρίῳ. ἂν τὰ ὠτα φράξασα ἀπὸ δυσσημίας καὶ ψιθυρισμῶν ἀναπετάσω λόγῳ θεοῦ,
 φοιτῶσα παρὰ σοφούς, ἀνατέθεικα καὶ τὰς ἀκοὰς τῷ κυρίῳ. ἂν ἀποστήσωμαι τὰς
 Eocl. 6, 36. χεῖρας ἀπὸ καπηλείας, ἀπὸ μεταπράσεως, ἀπὸ φιλοχρημοσύνης, ἀπὸ πληκτισμοῦ,
 ἀγνεύουσι καὶ αἱ χεῖρες θεῷ. ἂν ἐφέξω τὸ πορευτικὸν διεστραμμένους ὁδοὺς πορευέ-
 σθαι, ἀνατέθεικα καὶ τοὺς πόδας, οὐκ εἰς δικαστήρια καὶ θιάσους παρερχομένη,
 ὅθι τ' ἄνδρες ἀλιτροδίκαι τελέθουσιν, ἀλλ' εἰς τὸ κατορθῶσαι πληρώσασά τι τῶν
 ἐντολῶν. τί μοι λοιπόν, ἂν διαγνεύω καὶ τὴν καρδίαν, πάσας τὰς διανοήσεις αὐτῆς
 ἀναθεῖσα κυρίῳ; φαῦλον οὐδὲν διαλογίζομαι, τῦφος οὐκ ἐμπολιτεύεται καὶ ὀργὴ παρ'
 Num. 6, 1. ἐμοί, τὸν νόμον ἐὰν ἡμέρα μελετῶ κυρίῳ καὶ ἐν νυκτί· καὶ τοῦτ' ἐστὶ „μεγάλην
 120 ἀγνεῖαν ἀγνεύσαι, μεγάλην ἐυξάμενον εὐχὴν.“
- V. Πειράσομαι δὲ καὶ τὰ ἐξῆς ὑμῖν, παρθένοι, φράσαι τῶν διατάξεων, ἐπειδή-
 περ τῶν σφετέρων ἐξήρηται καὶ αὐτὰ κατορθωμάτων, θεσμοὶ περὶ παρθενίας ὄντα
 καὶ χρησιμοὶ διδάσκοντες ὧν ἀπέχεσθαι προσήκει, καὶ ἀναγωγὸν εἶναι τὴν παρθενίαν.
 Num. 6, 1—4. γέγραπται γὰρ οὕτως „καὶ ἐλάλησε κύριος τῷ Μωυσῆ λέγων· λάλησον τοῖς υἱοῖς
 Ἰσραὴλ καὶ ἔρεῖς πρὸς αὐτούς· ἀνὴρ ἢ γυνή, ὃς ἂν μαγάλως εὐξῆται εὐχὴν ἀφαιγι-
 σθῆναι κυρίῳ, ἀπὸ σίκερα καὶ οἴνου ἀγνισθήσεται, καὶ ὄξος ἐξ οἴνου καὶ ὄξος ἐκ σίκερα
 καὶ ὅσα κατεργάζεται ἐκ σταφυλῆς οὐ πίετε, καὶ σταφυλὴν πρόσφατον καὶ σταφίδα οὐ
 121 φάγετε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς εὐχῆς αὐτοῦ,“ ὅπερ ἐστίν· ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς πονηρίας
 τῶν γεννωμένων ὁ κατεγγυήσας ἑαυτὸν τῷ κυρίῳ καὶ ἀναθεῖς οὐ δρέφεται διὰ τὸ παρ-
 εκτικὸν αἰεὶ μέθης αὐτὸ καὶ ἐκστάσεως πεφυκέναι.¹ δύο γὰρ ἀμπέλων διαφορὰς ἐκ τῶν
 γραφῶν ἡσθημέθα, αἱ χωρὶς ἀλλήλων ἐγενέσθην ἀνομοίως τε ἔχον. ἡ μὲν γὰρ
 ἀθανασίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐστὶ παρεκτικὴ, ἡ δὲ μανίας αὐ καὶ παραφροσύνης.
 Zach. 9, 17. ἄμπελος μὲν γὰρ νηφάλιος καὶ εὐφραντικὴ, κλημάτων δίκην ἐκ τῶν μαθημάτων τούς
 Ps. 103, 15. βότρους ἰλαρῶς ἀπαιουοῦσα τῶν χαρισμάτων καταστάζουσα ἀγάπην, ὁ κύριος ἡμῶν
 Jo. 15, 1, 5. ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ λέγων διαῤῥήδην τοῖς ἀποστόλοις „ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή,
 122 ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ δὲ πατὴρ μου ὁ γεωργός,“ ἀγρία δὲ καὶ θανατηφόρος ὁ διά-
 βολος, λύσσαν καὶ ἰὸν καὶ ὀργὴν ἀποστάζων, ὡσπερ δὴ καὶ Μωυσῆς ἐφηγγεῖται δια-

1) Δύο γὰρ ἀμπέλων διαφορὰς .. (p. 122) .. θυμὸς ἀσπίδων ἀνάτορος. Summam horum habet Photius cod. 237. p. 309, b. 5—10.

γράφων περι αὐτοῦ· „ἐκ γὰρ ἀμπέλου Σοδόμων“ φησὶν „ἡ ἀμπελος αὐτῶν, καὶ ἡ κληματὶς αὐτῶν ἐκ Γομόρρας. ἡ σταφυλὴ αὐτῶν σταφυλὴ χολῆς, βότρυς πικρίας αὐτῶν. θυμὸς δρακόντων ὁ οἶνος αὐτῶν, καὶ θυμὸς ἀσπίδων ἀνίατος.“ ἐκ ταύτης τραπήσαντες οἱ Σοδόμων οἰκήτορες εἰς ἄκαρπον ἀρρένων ὄρεξιν οἰστρολητήθησαν τραπήσαν παρὰ φύσιν. ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ Νῶε κραιπαλήσαντες εἰς ἀπιστίαν κατώλισθον καὶ ὑποβρύχιοι κατεποντώθησαν κατακλυσμῷ· ἐντεῦθεν ἀρυσάμενος ὁ Κάϊν τὰς μισαδέλφους ἐφοίνιξε χεῖρας καὶ ἔχρανε τὴν γῆν λύθρῳ συγγενικῷ· ἐντεῦθεν μεθυσκόμενα τὰ ἔθνη θήγουσιν ἑαυτῶν εἰς ἀλληλοφόνους μάχας τοὺς θυμούς. οὕτως γὰρ οὐκ ἐξίσταται ἄνθρωπος ἀπὸ οἴνου καὶ παραπαίει, ὡς περ ἀπὸ ζήλου καὶ ὀργῆς· οὕτως οὐ μεθύσκειται τις ἀπὸ οἴνου καὶ παραφρονεῖ, ὡς ἀπὸ ἄσσης, ὡς ἀπὸ ἔρωτος, ὡς ἀπὸ ἀκρασίας. ἀπὸ ταύτης προστέτακται τῆς ἀμπέλου μὴ γεύσασθαι τὴν παρθένον, ἵνα νηφάλιος ὑπάρχουσα καὶ ἄπνους ἀπὸ μερίμνης βιωτικῆς ἐκλαμψον τὴν λαμπάδα τοῦ φωτός τῆς δικαιοσύνης ἐξάπτῃ τῷ λόγῳ. „προσεχετε“ γὰρ φησὶν ὁ κύριος „μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς καὶ ἐπιστῇ ἐφ’ ὑμᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὡς παγίς.“

Deut. 32, 32.

Gen. 19, 20; 19, 4.

Gen. 6, 7.

Gen. 4, 8.

123

Luc. 21, 34.

124

VI. Οὐ μόνον δὲ τῶν ἐκ τῆς ἀμπέλου κατεργαζομένων ἐκείνης προστέτακται μηδαμῶς κατὰ μηδένα τρόπον προσψάειν τὴν παρθένον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιμίμων αὐτῇ καὶ παραπλησίῳ· σίκερα γὰρ πᾶς ὁ σκευαστὸς οἶνος καλεῖται καὶ νόθος, κἂν τε ἐκ τῶν φοινίκων κἂν ἐκ τῶν ἄλλων ἀκροδρόων σκευαζόμενος ἦ. ἐπιστομίζουσι γὰρ ὃν τρόπον αἱ ἐξ οἴνου προποσίαι καὶ ταῦτα σφοδρῶς τὸν λογισμόν. καὶ εἰ χρῆ θάνατι λόγῳ πρὸς ὑμᾶς ἀληθεῖ, ἵπᾶν τὸ μέθῃ φέρον καὶ ἐκστασιν τῆ ψυχῇ μετὰ τὸν οἶνον ἐξ ἀμπέλου σίκερα κηλῆσκουσιν οἱ σοφοί. ὅπως οὐν δὴ μὴ μόνον τῶν γενικῶν ἀμαρτημάτων φυλασσομένη τῆς πονηρίας ὑπὸ τῶν ἀντιμίμων αὐτῇ κραιπνῆται καὶ ἀντιρρόπων, ἐτέρων μὲν κρατοῦσα, ὑφ’ ἐτέρων δὲ κρατουμένη, τουτέστιν ἱματίων διαφερόντων ὑφαῖς ἀβρυνομένη ἢ καὶ λίθοις καὶ χρυσῷ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ τὸ σῶμα καλλωπισμοῖς, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ μεθύσκει τὴν ψυχὴν· διὰ τοῦτο ταῦτα νομοθετεῖ, ἵνα μὴ εἰς γυναικισμοὺς ἐκχέται καὶ γέλωτας καὶ ἀπάτας ἀνασοβουμένη καὶ μωρολογίας, ἃ περιδινούσι καὶ κνκῶσι τὸν λογισμόν, ὡς περ καὶ ἐν ἐτέροις ἐμήνυσεν, „οὐ φάγεσθε τὴν ὕαιναν“ εἰπὼν „καὶ τὰ ὄμοια αὐτῇ, καὶ τὴν γαλῆν καὶ τὰ ὄμοια τοῖσιν.“ αὐτῇ γὰρ ὀρθῇ πρὸς οὐρανὸν καὶ σύντομος ὁδοιπορία, τὸ μὴ μόνον ἐμπόδιον ἐφέλεσθαι τι τῶν ἐκτραχηλιζόντων τὸν ἄνθρωπον ἐπτοημένον περὶ τὰς ἡδοναπαθείας καὶ τέρψεις, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιμίμων αὐτοῖς· καὶ γὰρ θυσιαστήριον ἀνάμακτον εἶναι παρεδόθη θεοῦ τὸ ἄθροισμα τῶν ἁγνῶν. οὕτω μέγα τι χρεῖμα καὶ ἔνδοξον ἢ παρθενία φαίνεται. διὸ δὴ καὶ ἄκρατον αὐτὴν καὶ καθαρὰν πάντῃ φυλακτέον, μηδὲν κοινωνοῦσαν ταῖς σαρκὸς ἀκαθαρσίαις, ἀλλ’ ἔσω κατὰ πρόσωπον τοῦ μαρτυρίου σοφία κεχρυσωμένη εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἰδρῦσθαι, τὴν εὐωδίαν τῆς ἀγάπης ἀναθυμιῶσαν κυρίῳ. „παιήσεις“ γὰρ „μοι“ φησὶ „μετὰ τὸ θυσιαστήριον τὸ περικεχαλωμένον (εἰς ὃ τὰ ὀλοκαυτώματα ἀνεκομίζοντο καὶ αἱ προσφοραὶ) ἄλλο θυσιαστήριον ἐξ ἀσήπτων ξύλων, καὶ καταχρυσώσεις αὐτὸ χρυσίῳ, καὶ δώσεις αὐτὸ ἀπέναντι τοῦ καταπετάσματος τοῦ ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ μαρτυρίου κατὰ πρόσωπον τοῦ ἱλαστήριου, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῶν μαρτυρίων, ἐν οἷς θωασθήσομαι σοι ἐκεῖ. καὶ θυμιάσει ἐπ’ αὐτοῦ Ἀαρὼν θυμίαμα ἀρωμάτων ἐν πρωΐ, ὅτε ἀγαθῆν τὸς λύχνους· θυμιάσει ἐπ’ αὐτοῦ θυμίαμα διαπαντός ἔναντι κυρίου εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. οὐκ ἀνοίσεται ἐπ’ αὐτοῦ θυμίαμα ἄλλότριον καὶ ὀλοκαυτώμα· θυσίαν καὶ σπονδὴν οὐ σπείσεται ἐπ’ αὐτοῦ.“

125

Levit. 11, 29.

126

Exod. 30, 1

-9.

127

129

VII. Εἰ ὁ νόμος ἐστὶ κατὰ τὸν ἀπόστολον πνευματικὸς, τὰς εἰκόνας ἐμπεριέχων τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, φέρε δὴ ἀπαμφιάσασαι τὸ ἐπ’ αὐτῷ κάλυμμα τοῦ γραμμια- τος ἐφηπλωμένον ἐπισκεψόμεθα γυμνῶς τὴν ἀκριβείαν. μίμημα τῆς ἐκκλησίας ἐκ- λεύοντο δαιδάλλειν Ἑβραῖοι τὴν σκηνὴν, ἵν’ ἔχοιεν διὰ τῶν αἰσθητῶν εἰκόνα τῶν θείων προκαταγγέλλειν πραγμάτων. τὸ γὰρ ἐν τῷ ὄρει παράδειγμα παρενεχθέν, πρὸς ὃ βλέπων ἐτεκτίνατο τὴν σκηνὴν ὁ Μωυσῆς, ἰδεῖα τις ἦν τῆς κατ’ οὐρανὸν οἰκῆ- σεως ἀκριβῆς, ἣν ἡμεῖς τρανότερον μὲν τῶν τύπων, ἀμυρότερον δὲ τῆς ἀληθείας θεωρούμεν νῦν. ἦλθε γὰρ ἀκραιφνὲς εἰς ἀνθρώπους, ὡς περ εἰκεν, οὕτω τὸ ἀλη- θές, οὐ μὴδὲ φέρομεν ἄκρατον ἐνταῦθα θεάσασθαι τὴν ἀφθαρσίαν, ὅποτε μὴδὲ τὰς ἡλιακὰς φέρομεν ἀνέδην ἰδεῖν ἀκτίνας. ἀλλ’ Ἰουδαῖοι μὲν τὴν σκιά τῆς εἰκόνας τρί- την ἀπὸ τῆς ἀληθείας κατηγγέλασιν, ἡμεῖς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς κατ’ οὐρανὸν διοική- σεως ἐναργῶς ἐκθεαίσομεν. τὸ γὰρ ἀληθὲς ἀκριβῶς μετ’ ἀνάστασιν δηλωθήσεται, ὅποτε πρόσωπον κατὰ πρόσωπον τὴν ἁγίαν σκηνὴν, τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ θεός, ἀλλ’ οὐ δε’ αἰνεμάτων καὶ ἐκ μέρους ἐποπτεύσομεν.

Hebr. 10, 1.

128

Exod. 25, 40.

129

1 Cor. 13, 12.

1) Hanc vocis σίκερα interpretationem Photius cod. 237. p. 309, b. 3. 4. contractam exhibet.

- VIII. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ τὰ ἡμέτερα προανεφώνησαν, ἡμεῖς δὲ τὰ οὐράνια προαγέλλομεν, ἐπειδήπερ ἡ μὲν σκηνὴ σύμβολον ἦν τῆς ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἐκκλησία τῶν οὐρανῶν. διὸ τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ τῆς σκηνῆς ἐν τύπῳ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἔφην, λαμβανομένης χρῆ καὶ τὰ θυσιαστήρια σύνθημά τι τῶν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν πραγμάτων φέρειν, καὶ τὸ μὲν περιχευαλκωμένον ἀπεικάζεσθαι τῇ γερουσίᾳ καὶ τῷ περιβόλῳ τῶν χηρῶν (θεοῦ γὰρ εἰσιν ἔμπυχος βωμός, εἰς ὃν ἀνακομίζοντες τοὺς μόσχους καὶ τὰς δεκάτας καὶ τὰ ἐκούσια θυσίαν τελοῦμεν κυρίῳ), τὸ δὲ περιχρυσον θυσιαστήριον ἔνδον ἐν τοῖς ἁγίοις τῶν ἁγίων ἀνακείμενον κατὰ πρόσωπον τοῦ μαρτυρίου, εἰς ὃ ἀπείρηται θυσίαν καὶ σπονδὴν ἀναφέρεσθαι, ταῖς ἐν παρθενίᾳ παραβλητέον, τῷ ἀκράτῳ χρυσῷ τὰ ἄσπτα συνουσίας σώματα κατησφαλισμέναις. δύο γὰρ τὰ εἰς ἔπαινον θρυλλοῦνται
- 131 χρυσῷ, ὅτι τε ἴδον οὐ παραδέχεται καὶ τὴν χροῖαν ταῖς ἡλίου μετρίως παραπλησιάζειν φαντάζεται βολαῖς· σύμβολον δὲ εἰκότως ἔρα τοῦτο τῆς ἀγνείας τῆς μὴ προσειμένης ἐστὶ κηλῖδα καὶ στίλον, ἀλλὰ καὶ φωτὶ καταστραπτομένης αἰεὶ τοῦ λόγου. διὸ καὶ ἔνδον εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐστηκε πλησιαίτερον καὶ ἔμπροσθεν τοῦ παραπετύσματος, ἀκράτοις χερσὶ θυμαμάτων δίχην τὰς προσευχὰς ἀναπέμπουσα κυρίῳ, δεκτὰς εἰς ὄσμὴν εὐωδίας, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐμήνησε, τὰ θυμιάματα τὰ ἐν ταῖς φυάλαις τῶν εἰκοσιτεσσάρων πρεσβυτέρων προσευχὰς ἁγίων εἶναι φρούσας.
- 132 Ταῦτά σοι ὡς ἐκ τοῦ παραχρῆμα κἀγὼ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ ἀγνείας, ὦ Ἀρετῆ, συμβάλλομαι.

Λόγος δ΄.

Ἀγάθη.

1. Εἰπούσης δὲ ταῦτα τῆς Θαλλούσης ἡ Θεοπάτρα ἔφη τῷ σκήπτρῳ τὴν Ἀρετὴν φαῦσαι τῆς Ἀγάθης, τὴν δ' αἰσθομένην εὐθὺς ἀναστῆναι καὶ ἀποκρίνασθαι ὅτι Μετὰ πολλῆς εὐτολμίας καὶ πειθούς καὶ τῆς τοῦ καλῶς εἰπεῖν ὑπολήψεως, ὦ Ἀρετῆ, σοὺ παρομωρούσης πειράσομαι δὴ κατὰ δύναμιν κἀγὼ εἰς τὸ προκείμενον εἰσεγγασθῆναι τι, κατ' ἐμαντὴν μέντοι καὶ οὐ πρὸς τὰ εἰρημένα. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην ἐφάμιλλα τούτοις οὕτω ποικίλως καὶ λαμπρῶς ἀπειργασμένοις φιλοσοφεῖν· δόξω γὰρ ἀποφέρεσθαι νόγον ἀβελτηρίας, εἰ τοῖς κατὰ σοφίαν ἐξιτάζεσθαι κρείττοσι προσπηθῶν. εἰ οὖν
- 133 ἀνέξεσθε καὶ τῶν ὅπως ἂν τύχη ρητορευόντων, ἐπιχειρῶ λέγειν, οὐδὲν προθυμίας καθυφειμένη. ἀρκτέον δὲ ἐντεῦθεν.
- Ἀμήχανον, ὦ παρθένου, κάλλος καὶ συγγενὲς τῇ σοφίᾳ καὶ πρόσφορον ἅπαντες εἰς τὸν κόσμον κεκτημένοι τοῦτον ἀφικνούμεθα. ἀπκηρίζονται γὰρ αἱ ψυχαὶ τῷ γεννήσαντι τότε μάλιστα καὶ πλασμαμένῳ, ὁπότε τὴν καθ' ὁμοίωσιν ἰδέαν ἄχραντον ἐκλάμπουσαι καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὄψεως ἐκείνης, πρὸς ἣν ἀφορῶν ὁ θεὸς ἀθάνατον μορφὴν καὶ ἀνώλεθρον ἔχουσας αὐτὰς ἀπειργάζετο, τοιαῦται διαμένουσι. τὸ γὰρ ἀγέννητον κάλλος καὶ ἀσώματον καὶ μήτε ἀρχόμενον μήτε φθίνον, ἀλλ' ἄρρεπτον καὶ ἀγήρων καὶ ἀπροσδέες αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ καὶ [εἰς] αὐτόφως ἐν ἀφρόστοις καὶ ἀπροσίτοις ἀναπαυόμενον, ἐξουσίας περιουσίᾳ πάντα περιέχων καὶ κτίζων καὶ μετασκευάζων ἐτεκνήματο κατ' εἰκόνα τῆς εἰκότος ἑαυτοῦ τὴν ψυχὴν. διὸ καὶ λογικὴ καὶ ἀθάνατος ἐστὶ κατ' εἰκόνα γὰρ δημιουργηθεῖσα τοῦ μονογενοῦς, ὡς ἔφην, ἀνυπέρβλητον ἔχει τὸ κάλλος. διὸ δὴ καὶ τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐρῶσιν αὐτῆς καὶ ἐφεδρευούσι, χρᾶναι βιαζόμενα τὴν θεοεἰκελον αὐτῆς ἐκείνην καὶ ἐπέραστον ἰδέαν, ὡςπερ δὴ καὶ ὁ προφήτης Ἰερεμίας παρίστησιν ὀνειδίζων Ἱερουσαλήμ „ὅπως πόρνης ἐγένετό σοι· ἀπνηυσχύνθησας ἀπέναντι τῶν ἐραστῶν σου,“ τὴν παρασχούσαν ἑαυτὴν ταῖς ἀντικειμέναις δυνάμεσιν εἰς βεβήλωσιν λέγων. ἐρασταὶ γὰρ εἰσιν ὁ διάβολος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἄγγελοι, οἱ τὸ λογικὸν ἡμῶν καὶ διορατικὸν τῆς φρονήσεως κάλλος μαινεῖν καὶ μολύνειν τῇ ἑαυτῶν ἐπιμιξίᾳ τεχναζόμενοι καὶ μοιχοὶ γενέσθαι πάσης τῆς τῷ κυρίῳ νενυμφευμένης ἐπιθυμοῦντες ψυχῆς.
- 134 II. Ἐὰν οὖν ἀμόλυντον τοῦτο τηρήσῃ τις τὸ κάλλος καὶ ἄσινες καὶ τοιοῦτον, ὁποῖον αὐτὸς ὁ συστησάμενος αὐτὸ καὶ ζωγραφήσας ἀπετύπωσε, τὴν αἰώνιον ἀπομιμησάμενος φύσιν καὶ νοητὴν, ἥς καὶ χαρακτῆρ ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀπεικόνισμα, γεγονός οἶον ἄγαλμά τι περικαλλέστατον καὶ ἱερόν· ἐντεῦθεν μετενεχθεὶς εἰς τὴν μακάρων πόλιν τοὺς οὐρανοὺς, ὡςπερ ἐν ναῷ κατοικισθήσεται. ἄχραντον γὰρ τὸ κάλλος ἡμῶν ἄριστα τότε τηρεῖται καὶ ἀσφαλῶς, ὁπότεν δὴ παρθενίᾳ σχεπόμενον ὑπὸ τοῦ καυσῶνος ἐξῶθεν μὴ μελαίνηται τῆς φθοράς, ἀλλ' αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ ἐκείνῳ δικαιοσύνη κοσμηθῆται, νυμφαγωγούμενον τῷ νύμφῳ τοῦ θεοῦ ὃν τρόπον δὴ καὶ αὐτὸς ἐισηγεῖται, χρῆναι παραινῶν ὡςπερ
- 135 Math. 25, 1.

1) Hanc auri laudem Photius cod. 237. p. 309, b. 11. consignavit.

ἐν λαμπύσει ταῖς σφετέραις σαρεῖ τὸ φῶς ἀνακαιέσθαι τῆς ἀγνείας, ἐπειδήπερ ὁ τῶν δέκα παρθένων ἀριθμὸς τὰς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν πεπιστευκυίας ἀριθμεῖσθαι βούλεται ψυχάς, τῷ Γ' τὴν ἀπευθύνουσαν μόνην ὁδὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀποτυπούμενος. ἀλλ' αἱ μὲν πέντε ἔμφρονες ἐτύχουν ἄρα καὶ σοφαί, αἱ δὲ πέντε μοραὶ καὶ ἄσοφοί τινες· οὐ γὰρ ἐπρομηθεύσαντο ἔλαιον σφῶν τὰ ἀγνεία πλήρη παρασκευάσαι, δικαιοσύνης ἀπομείνυσαι κεναί. αἰνίσσεται γὰρ διὰ τούτων τὰς ἐπὶ πέρατα παρθενίας ἐπισπερχομένας ἐλθεῖν καὶ πάντα εἰς τὸ πληρωθῆναι συντείνοντα τὸν ἔρωτα τοῦτον κοσμίως δρώσας καὶ σωφρόνως, καὶ τὰς ἐπαγγελιομένας μὲν καὶ σεμννομένας τοῦτο σκοπεῖν, ὀλιγωρούσας δὲ καὶ ἠττωμένας τοῦ κόσμου ταῖς ἐξαλλαγαῖς καὶ ὡςπερ σκιαγραφοῦσας μᾶλλον εἶδωλον ἀρετῆς ἢ αὐτὴν ἐργαζομένας ἔμπνουν τὴν ἀλήθειαν.

III. Ἐπεὶ τὸ γὰρ λεγόμενον ὁμοιωῦσθαι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἰτινες ἔλαβον τὰς λαμπάδας αὐτῶν καὶ ἐξῆλθον ἀπαντίσουςαι τῷ νυμφίῳ, σημαίνει βούλεται τὴν αὐτὴν ὁδὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος πάσας ἐπανηρημένας, διὰ τὴν ἔμφασιν τοῦ Γ' στοιχείου. ἐστειλαντο μὲν γὰρ παραπλησίως ἑαυτὰς εἰς τοῦτο καθομολογήσασαι, καὶ ταύτη κικλήσκονται δέκα, ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν, ὡς ἔφην, εἴλοντο πρόθεσιν· οὐκέτι δὲ ὁμοίως ἐξῆλθον ὑπαντήσουσαι τῷ νυμφίῳ. αἱ μὲν γὰρ τροφὴν ἄφθονον καὶ εἰσαυθις ἐπορίσαντο ταῖς ἐλαιοθρέπτους λαμπύσιν, αἱ δὲ κατεπόθησαν, τοῦ παρόντος μόνον ἐπιμεληθεῖσαι. διὸ δὴ καὶ ἰσάριθμοι πρὸς πέντε διαιροῦνται, ἐπειδήπερ τὰς πέντε αἰσθήσεις αἱ μὲν αὐτῶν ἐφυλάξαντο καθαράς καὶ παρθέτους ἀμαρτημάτων, ἅς οἱ πλείστοι σοφίας προσηγόρευσαν πύλας, αἱ δὲ τούναντίον πλήθεισιν ἀδικημάτων ἐλωθήσαντο φουράσαι κακία. ἐγκρατευσάμεναι γὰρ καὶ ἀγνεύσαι δικαιοσύνης εὐφρόνησαν μᾶλλον παραπίμασιν· ἐξ οὗ δὴ καὶ συνέβη τῶν θείων ἐξω περιβόλων ἀποκλεισθεῖσας ἀπογορευθῆναι. εἴτε γὰρ κατορθοῦμεν εἴτε πλημμελοῦμεν, διὰ τούτων ἐκάτερα καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα κρατίνεται καὶ τὰ κακοπραγήματα. καὶ ὡςπερ ἡ Θύλλουσα καὶ ὀφθαλμῶν ἔφη καὶ ὧτων ἀγνείαν εἶναι καὶ γλώσσης καὶ τῶν λοιπῶν καθέξης αἰσθητηρίων, οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα τὴν πίστιν ἕσυχον ἢ φυλαξιμένη τῶν πέντε διδόνων τῆς ἀρετῆς, δράσεως, γέυσεως, ὀσφρήσεως, ἀφῆς τε καὶ ἀκοῆς, πέντε προσαγορεύονται παρθένοι, διὰ τὸ τὰς πέντε τῆς αἰσθήσεως ἀγνὰς ἀποκαταστήσαι τῷ Χριστῷ φαντασίας, ἀφ' ἑκάστης αὐτῶν οἷα λαμπάδα τὴν ὁσιότητα λάμπουσιν τρανώς. ἡ γὰρ πεντάφωτος ἡμῶν ὡς ἀληθῶς λαμπὰς ἢ σάρξ ἐστίν· ἢν ἡ ψυχὴ βαστάζουσα δαδὸς δίκην τῷ νυμφίῳ παρίσταται Χριστῷ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως, παραφαίνουσα διὰ πιασῶν τῶν αἰσθήσεων διεκθρόσκουσαν λαμπρὴν τὴν πίστιν, καθὼς αὐτὸς ἐδίδασκεν εἰπὼν „πῦρ ἦλθον βαλεῖν εἰς τὴν γῆν, καὶ τί ἤθελον εἰ ἤδη ἀνήφθη;“ γῆν ἡμῶν τὰ σκηνώματα φάσας, εἰς ἃ ἐβούλετο ταχέως ἀναφθῆναι τὴν ὀξυκίνητον τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ διάπυρον πρᾶξιν. τὸ γὰρ ἔλαιον τῆς σοφίας καὶ τῆς δικαιοσύνης παραβλητέον· ἀνομβροῦσης γὰρ ταῦτα τῆς ψυχῆς ἀφθόνως καὶ ἐπιχειοῦσης τῷ σώματι εἰς ὕψος ἀναφλέγεται τῆς ἀρετῆς ἄσβεστον τὸ φῶς, ἔμπροσθεν τῶν ἀνηρώπων ἐκλάμπον τὰς πράξεις τὰς καλὰς, ὡς δοξασθῆναι τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

IV. Τοιοῦτον ἔλαιον ἄρα καὶ κείνοι προσέφερον ἐν τῷ Λευιτικῷ, „ἄτρογον ἔλαιον, καθαρὸν, κεκομμένον καῦσαι λύχνον ἐξω τοῦ καταπετάσματος ἐναντι κυρίου.“ ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν βραχύτατον φῶς προσετέτακτο θεραπεύειν ἀφ' ἑσπέρας εἰς ἔω. ὁ γὰρ τοῦ λύχνου αὐτῶν εἰκοὶν εἰκάζεσθαι τῷ λόγῳ τῷ προφητικῷ τὴν ἐπὶ σωφροσύνη φαινόντι παρῆσιαν, τρεφόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων καὶ τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ ναὸς τῷ σχοινίσματι τῆς κληρονομίας, ἐπειδήπερ λύχνος περὶ οἶκον ἕνα μόνον δύναται φαίνειν. πρὸ τῆς ἡμέρας οὖν ἐχρῆν τοῦτον καίεσθαι τὸν λύχνον. „καύσουσι“ γὰρ „αὐτὸν“ φησὶν „ἕως πρωῆς,“ τουτέστιν ἕως παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦ ἡλίου τῆς ἀγνείας ἀντεϊλιαντος καὶ τῆς δικαιοσύνης οὐ χρεῖα λύχνου. ὅσον μὲν οὖν ὁ λεὼς ἐκεῖνος χρόνον ἀπεθησαύριξε τὰ τρέφοντα τὸν λύχνον ἐπιχορηγῶν τὸ ἔλαιον διὰ τῶν ἔργων, ὁ λύχνος αὐτοῖς οὐκ ἔσβεστο τῆς σωφροσύνης, ἀλλ' ἦν φαινόμενος αἰεὶ καὶ λάμπων ἐν τῷ σχοινίσματι τῆς κληρονομίας· ὅτε δὲ ἐπέλυε τὸ ἔλαιον ἀπὸ τῆς πίστεως εἰς ἀκολασίαν αὐτῶν ἐκτροπαλιζομένων, ὁ λύχνος ἄρδην ἀσβεσθῆθαι, ἵνα δὴ πάλιν ἐξαστραψῶσι τὰς λαμπάδας ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἀνωθεν αἱ παρθένοι τῷ κόσμῳ προσέδουσαι τὴν ἀφθαρσίαν. χορηγητέον οὖν δὴ τὸ ἄτρογον ἔλαιον καὶ νῦν τῶν καλῶν ἔργων ἀδούς καὶ τῆς συνέσεως, πάσης κἀνω βριθούσης ἀφυλισμένον φθοράς, ἵνα μὴ χρονίσαντος τοῦ νυμφίου σβεσθῶσιν ὁμοίως καὶ ἡμῶν αἱ λαμπάδες. ὁ γὰρ τοῦ χρονισμὸς ἐστὶ τὸ πρὸ τῆς παρουσίας διύστημα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ νυσταγμὸς καὶ ἡ κοίμησις τῶν παρθένων ἢ ἐξοδος ἀπὸ τοῦ βίου, τὸ δὲ μεσονύκτιον ἢ βασιλεία τοῦ

1) Apud Phot. cod. 237. p. 309, b. 12. — p. 310, a. 13. haec usque ad illa: (p. 144) εἰς τὴν ἀπάντησιν ἀρπασθέντες τοῦ κυρίου. omissis in medio positis illis: (p. 141) ἀνομβροῦσης γὰρ ταῦτα .. (p. 143) .. καὶ ἡμῶν αἱ λαμπάδες, in compendium relata reperiuntur.

- Exod. 11, 4. ἀντιχρίστου, καθ' ἣν ὁ ὀλοθρευτὴς ἄγγελος ἐπιπορεύεται τὰς οἰκίας. ἡ δὲ κραυγὴ ἡ
 Math. 25, 6. γενομένη καὶ λέγουσα „ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἐρχεται· ἐξέρχασθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ“ ἐστὶν
 144 ἡ φωνὴ ἡ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν καὶ ἡ σάλπιγξ, ὅποτε πάντες ἐξαναστάντων αὐτοῖς οἱ
 ἅγιοι τῶν σωμάτων ἐπὶ νεφελῶν οὐχίθονται, εἰς τὴν ἀπάντησιν ἀρπασθέντες τοῦ κυρίου.
 Math. 25, 7. προσεκτέον γὰρ ὅτι μετὰ τὴν κραυγὴν ἐγγεῖρθαι πάσας ἔφη τὰς παρθένους ὁ λόγος,
 17. τοῦτέστι μετὰ τὴν ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐνεχθεῖσαν βοὴν ἀναστήσεσθαι τοὺς νεκροὺς, ὡς
 1Thess. 4, 16. που καὶ Παῦλος παρεγγυᾷ ὅτι „αὐτὸς ὁ κύριος“ λέγων „ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἁρ-
 χαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ
 ἀναστήσονται πρῶτον“ (τουτέστι τὰ σκληρώματα· ἐνεκρώθησαν γὰρ ἀπαμψιασθέντα
 145 τῶν ψυχῶν)· „ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα“, τὰς ψυχὰς λέ-
 γων· ἡμεῖς γὰρ κυρίως οἱ ζῶντες ἐσμεν αἱ ψυχαί, αἵτινες μετὰ τῶν σωμάτων, ἀπει-
 ληφῦνται ταῦτα, ἐν νεφέλαις ἀπαντησόμεθα τὰς λαμπάδας φέρονσαι κεκοσμημένας οὐκ
 ἄλλοτρίῳ καὶ κοσμικῷ κόσμῳ τινί, ἀλλὰ τῷ φρονήσεως καὶ σωφροσύνης, ἄστρων δίκην
 ἀποστιλβόντων σέλας αὐγῆς αἰθερίου πεπληρωμένων.
 V. Ταῦτα τῶν ἡμετέρων, ὃ καλλιπάρθενοι, τὰ ὄργια μυστηρίων· αὐταὶ τῶν ἐν
 Sep. 4, 2. παρθενία μυσταγωγηθέντων αἱ τελεταὶ· ταῦτα τὰ ἐπίχειρα τῶν ἀμιάτων ἄθλων τῆς
 σωφροσύνης· νυμφεύομαι τῷ λόγῳ καὶ τὸν αἰδιον τῆς ἀφθαρσίας προῖκα λαμβάνω
 146 στέφανον καὶ πλοῦτον παρὰ τοῦ πατρός, καὶ ἐν τοῖς αἰῶσι στεφανηφοροῦσα πομπεύω
 τὰ λαμπρὰ καὶ ἀμάραντα τῆς σοφίας ἀνθη· συγχορεύω βραβεύοντι τῷ Χριστῷ κατ'
 οὐρανὸν ἄμφι τὸν ἀναρχὸν καὶ ἀνώλεθρον βασιλεῖα· ἀδύτων γέγονα λαμπαδηφόρος
 φῶτων καὶ ἐφρυνῶ τὸ καινὸν μετὰ τῆς δημηγύρεως ἄσμα τῶν ἀρχαγγέλων, τὴν καινὴν
 χάριν ἐξαγγέλλουσα τῆς ἐκκλησίας· ξυνέπεσθαι γὰρ αἰεὶ τὸν ὄμιλον τῶν παρθένων τῷ
 κυρίῳ καὶ συνδιασωταθεῖν ἔνθα ἂν εἴη λόγος ἔχει. τοῦτο καὶ Ἰωάννης ἐν τῇ τῶν ἑκα-
 17. τῶν χιλιάδων καὶ τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων αἰνίσταται μνήμῃ. ἴτε οὖν, ὃ νεολαία
 Apoc. 7, 4. τῶν καινῶν αἰώνων, ἴτε τὰ ἀγγεῖα πληρώσατε σφῶν δικαιοσύνης· ὥρα γὰρ λοιπὸν ἐξε-
 147 γείρεσθαι καὶ ἐπαντιάζειν τῷ νυμφίῳ. ἴτε τὰς ἴνγγας καὶ τὰ θέλητρα κούφως παρα-
 μείψασαι τοῦ βίου τὰ περιδιδόνοντα καὶ γοητεύοντα τὴν ψυχὴν· τεύξεσθε γὰρ τῶν
 ἐπαγγελμάτων,

καὶ μὴ τὸν ἀμετέρας ζωῆς δεῖξαντα κέλευθον.

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐκ τῶν προφητικῶν λειμώνων, ὃ Ἀρετὴ, καὶ γὰρ κοσμή-
 σασα προσφέρω.

Διαπεραναμένης οὖν ἄριστα καὶ Ἀγάθης, ἔφη, τὸν λόγον καὶ εὐδοκιμησάσης ἐφ'
 οἷς ἠγόρευσε, πάλιν ἡ Ἀρετὴ τὴν Προκίλλαν ἐκέλευσε λέγειν.

Λόγος ζ'.

Προκίλλα.

- 148 I. Ἡ δὲ ἀναστῆσα καὶ ἐμπροσθεν παρελθοῦσα τῆς κλισιάδος ἔλεξε τοιαύδε· Ἀπορ-
 ῥᾶθυμειν καὶ μετὰ τοσοῦτους οὐ θέμις μοι λόγους, ὃ Ἀρετὴ, ἀναμφισβητήτως πεπι-
 στευκυῖαν τῇ πολυποικιλῶ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ, πλουσίως ἐχοῦση διδοῦναι καὶ διαφόρως
 ὅτω βούλεται. καὶ γὰρ πελάγιοι πλωτήρες φασὶ φέρεσθαι μὲν τοῖς ναυτιλλομένοις τὸ
 αὐτὸ πνεῦμα, ἄλλους δὲ τὰ περὶ τὸν πλοῦν ἀλλοίως αὐτῶν μεταχειριζομένους οὐκ εἰς
 τὴν αὐτὴν εἰσορμίσασθαι σπεύδειν· οἷς μὲν γὰρ τὸ πνεῦμα κατὰ πρῶμναν οὐρίον ἴστα-
 ται, τοὺς δὲ καὶ ἐξ ἐγκαρσίων φέρει, καὶ ὁμως ἐκατέροις ὁ πλοῦς ἀνύεται ῥᾶστα.
 ἀτὰρ δὴ καὶ τὸ τῆς σοφίας νοερὸν πνεῦμα καὶ ἅγιον καὶ μονογενές, ἀπὸ τῶν πατρώων
 149 ἄνωθεν πρῶως καταπνεόμενον θησαυρῶν, πάσαις ἡμῖν λιγυρὸν οὐρον πνεῦσαν γνώσεως
 Sep. 7, 22. ἐπαρκέσει τὸν δρόμον ἀλύτως ἀπειθῆναι τῶν λόγων· ἐμοὶ γὰρ καιρὸς ἤδη λέγειν.
 Εἰς τρόπος ἀληθῆς ἐπαίνων οὗτός ἐστιν, ὃ παρθένοι, καὶ σεμνός, ὅποταν ὁ ἐπαι-
 νῶν τοῦ ἐπαινουμένου καὶ τῶν ἐπαίνων κρείττω παρέχη μάρτυρα· πάρεστι γὰρ ἐντεῦ-
 θεν μαθεῖν ἀκριβῶς ὅτι μὴ πρὸς χάριν μηδὲ ἐξ ἀνάγκης μηδὲ κατὰ ὄξαν ἡ εὐφημία
 γίνεται τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν καὶ ἀδωπέυον κρῖσιν. καὶ γὰρ οἱ πληρο-
 στερον εἰσηγησόμενοι περὶ τοῦ νόου τοῦ Θεοῦ προφηταὶ καὶ ἀπόστολοι καὶ μᾶλλον
 αὐτῶν τῶν ἄλλων θεολογήσαντες ἀνθρώπων οὐκ εἰς ἀγγελικὴν ἀνήγαγον αὐτῷ ῥῆσιν
 150 τοὺς ἐπαίνους, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἀνημμένον πάντων τὸ κύριος καὶ τὸ κράτος· ἦν γὰρ
 Joann. 14, 28. ἐμπρεπὲς τὸν ἀπάντων μείζονα τῶν ἄλλων μετὰ τὸν πατέρα μόνῳ τῷ ἑαυτοῦ μείζονι
 πατρὶ χρῆσασθαι μάρτυρι. καὶ δὴ καὶ τῆς ἀγνείας οὐκ εἰς ἀνθρωπίνην ἀνοίσω καὶ γὰρ
 ὄξαν τοὺς ἐπαίνους, ἀλλ' εἰς αὐτόν, ὃ μέλομεν καὶ ὅς τὸ πᾶν ἀνήρηται, γεωργὸν
 αὐτῆς ἀποδεικνύουσα τοῦτον καὶ ἐραστὴν τῆς ὥρας ὄντα καὶ ἀξιώχρεων μάρτυρα. καὶ
 τοῦτο καὶ ἐν τῷ τῶν ἁσμάτων Ἄισματι πάρεστι διαθρῆσαι τῷ βουλομένῳ φανερώς,
 Cant. 2, 2. ἔνθα αὐτὸς ὁ Χριστὸς τὰς ἐν παρθενία παγίως καταγεγεννημένας ἐγκωμιάζων φησὶ „ὡς

κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν, οὕτως ἡ πλησίον μου ἐν μέσῳ τῶν θυγατέρων, " κρίνω πα-
 ρεικάζων διὰ τὸ καθαρὸν καὶ εὐπνοῦν καὶ ἡδὺν καὶ ἰλαρὸν τὸ χάρισμα τῆς ἀγνείας· 151
 εαρινὸν γὰρ ἡ ἀγνεία καὶ ἐπανθοῦν ἀβρῶς ἀεὶ λευκοῖς τοῖς κάλυξι τὴν ἀφθαρσίαν.
 ὄθεν δὴ καὶ ἐράσθαι τοῦ κάλλους τῆς ἀκμῆς αὐτῆς ὁμολογεῖν οὐκ ἐπαισχνύεται, „ἐκαρ- Cant. 4, 9—
 δώσας ἡμᾶς“ ἐν τοῖς ἐξῆς „ἀδελφῆ μου νύμφη,“ λέγων „ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἐν ἐνὶ ἀπὸ 12.
 ὀφθαλμῶν σου, ἐν μᾶ ἐνθέματι τραχήλου σου. ὅτι ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ σου, καὶ
 ὄσμη ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα ἀρώματα. κηρίον ἀποστάζουσι χεῖλή σου, νύμφη· μέλι
 καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλώσσῳ σου, καὶ ὄσμη ἱματίων σου ὡς ὄσμη λιβάνου. κῆπος κε-
 κλεισμένος, ἀδελφῆ μου νύμφη, κῆπος κεκλεισμένος, πηγὴ ἐσφραγισμένη.“ ταῦτα Χρι- 152
 στος ταῖς ἐπὶ πέρατα παρθενίας ἐλθούσαις τὰ ἐγκώμια ψάλλει, πάσας ἐνὶ περιγρούφας
 τῇ νύμφης ὀνόματι, ἐπειδὴ τὴν νύμφην ἠρμόσθαι μὲν δεῖ καὶ κατωνομάσθαι τῷ μνη-
 στευσαμένῳ, ἀγρῆν δὲ ἔτι καὶ ἀμυγῆ τυγχάνειν, παράδεισον ὡς περ ἐσφραγισμένην,
 ἐν ᾗ πάντα τῆς εὐωδίας τῶν οὐρανῶν φύει τὰ ἀρώματα, ἵνα μόνος ἐλθὼν αὐτὰ δρέ-
 ψῆται Χριστὸς ἀσωμάτως βλαστῆσαντα σποραῖς. ἐρᾷ γὰρ ὁ λόγος οὐδένος τῶν σαρ-
 κός, ὅτι μὴ πέφυκε ἀποδέχεσθαι τι τῶν φθειρομένων, οἷον χεῖρας ἢ πρόσωπον ἢ
 πόδας, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ ἄλλο καὶ πνευματικὸν βλέπων εὐφραίνεται κάλλος, μὴ ἀπτό-
 μενος τοῦ σώματος τῆς ὥρας. 153

II. Ἐπισκέψασθε γὰρ ὅτι τὸ „ἐκαρδίωσας ἡμᾶς,“ ὃ παρθένοι, λεγόμενον πρὸς
 αὐτοῦ τῇ νύμφη, „ἐν ἐνὶ ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου“ τὸν διορατικὸν τῆς φρονήσεως ὀφθαλμὸν
 δεικνύσιν, ὁπότε δὴ τοῦτον ὁ ἔσω σμήξας ἄνθρωπος καθαρῶς τρανότερον τὴν ἀλήθειαν
 ἐποπτέει· δισσὴν γὰρ ὄψεως εἶναι δύναμιν παντὶ που καταφανές, μίαν μὲν ψυχῆς,
 θατέραν δὲ σώματος. ἀλλ' οὐχὶ τῆς τοῦ σώματος ἐρᾷν ὁ λόγος ὁμολογεῖ, ἀλλὰ τῆς
 κατὰ διάνοιαν μόνον, „ἐν ἐνὶ“ φάσκων „ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου, καὶ
 ἐν μᾶ ἐνθέματι τραχήλου σου,“ ὅπερ ἐστίν· ὡ αὕτη, τῷ ἐπεράστω σου βλέμματι τῆς
 συνέσεως ἀνεπτέρωσας ἡμῶν τὴν καρδίαν εἰς πόθον, ἔσωθεν τὸν ἀριδῆλον κόσμον ἔξα-
 στραπτουσα τῆς σωφροσύνης. ἐνθέματα γὰρ τραχήλων καλεῖται τὰ περιδέραμα, τὰ ἐκ 154
 ποικίλων καὶ τιμίων συντιθέμενα λίθων. ἀλλ' αἱ μὲν σωμασκοῦσαι ψυχαὶ τὸν αἰσθη-
 τὸν τουτονὶ κόσμον ἀμφὶ τὸν τράχηλον τὸν ἔξω τῆς σαρκὸς περιτιθέουσι πρὸς ἀπάτην
 τῶν θεωμένων, αἱ δὲ ἀγνεύουσαι ἐνδοθεν ἔμπαλιν τὸν κόσμον τῆς ἐξάπτουσαι, τὸν ἀπὸ
 τῶν τιμίων καὶ ποικίλων ὡς ἀληθῶς συγκείμενον λίθων τῆς ἑλευθερίας, τῆς μεγαλο-
 φροσύνης, τῆς σοφίας, τῆς ἀγάπης, ὀλίγα φροντίσασαι τῶν τῆδε ποικιλιμάτων, ἃ φύλ-
 λων δίκην πρὸς ὥραν θάλλοντα συναφαναινοῦνται τοῦ σώματος ταῖς τροπαῖς. διπλοῦς
 γὰρ ὁ περὶ τὸν ἄνθρωπον φαίνεται κόσμος, ὡν τὸν ἔνδον ὁ κύριος ἀποδέχεται, τὸν 155
 ἀήρατον, ἐν μᾶ λέγων τραχήλων ἐνθέματι τῆς νύμφης κεκαρδίωσθαι, οἷονεὶ τοῦ ἔσω-
 θεν ἀνθρώπου τῆς καταστολῆς αἰγλήν ἀποστίβοντος ὠρέχθαι σημαίνων, ὡς που καὶ
 ὁ ψαλμῶδὸς μαρτυρεῖ, „πᾶσα“ λέγων „ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν.“ Psal. 44, 14.

III. Μὴ ὑπολαμβάνετω δὲ τις ἀποκρίνεσθαι τὸν ἔτερον ὁμίλον τῶν πεπιστευκό-
 των, δόξας ἡμᾶς τὰς παρθένους μόνας εἰσηγείσθαι τευξομένας τῆς ἐπαγγελίας, οὐ
 συννοήσας ὅτι καὶ θυγαῖ καὶ πατρὶαι καὶ τάγματα καὶ ἀναλογίαν ἐκάστων ἔσονται
 τῆς πίστεως. καὶ τοῦτο καὶ Παῦλος διαγράφει, „ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα 1 Cor. 15, 41.
 σελήνης“ λέγων „καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστὴρος διαφέρει ἐν δόξῃ.
 οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.“ καὶ ὁ κύριος δὲ οὐ πᾶσι τὰς αὐτὰς ὁμολογεῖ 156
 δίδουσι τιμὰς, ἀλλ' ἑτέροισ μὲν ἐν βασιλείᾳ καταριθμεῖται τῶν οὐρανῶν, ἄλλοις
 κληρονομίαν ἐπαγγέλλεται γῆς, ἑτέροις ὄψεσθαι τὸν πατέρα. καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα
 πρῶτον τὸ τάγμα καὶ τὸν χορὸν τὸν ἄγιον αὐτῷ τῶν παρθένων ὡς περ εἰς νυμφῶνα
 τὴν ἀνάπανσιν τῶν καινῶν αἰῶνων ἐφομαρτοῦντα συνεισελεύσεσθαι χρησμοῦδε. ἐμαρ-
 τήρσαν γὰρ οὐ κατὰ τι μόριον χρόνου ἐν βραχεῖ καρτερήσασαι σωματίων ἀχθησό-
 νας, ἀλλὰ διὰ παντὸς ἔτησαν τοῦ βίου μὴ ἀποδειλιάσασαι τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπια-
 κὸν ἀληθῶς διαθλῆσαι τῆς ἀγνείας· βασάνοις τε γὰρ ἀγρίοις ἡδονῶν καὶ φόβοις καὶ
 λύπαις ἀντισχοῦσαι καὶ τοῖς ἄλλοις τῆς πονηρίας τῶν ἀνθρώπων κακοῖς, ἀποφέρον- 157
 ται τὰ γέρα πρῶτοι τῶν ἄλλων, εἰς τὸν ἀμείνω τῆς ἐπαγγελίας ἐκτασσόμενοι χῶρον.
 Ἄμειλε ταύτας μόνον ἐκλεκτὴν νύμφην τὰς ψυχὰς καὶ γνησίαν ὁ λόγος ἑαυτοῦ καλεῖ,
 τὰς δὲ λοιπὰς παλλακὰς καὶ νεανίδας καὶ θυγατέρας, λέγων ὡδε „ἐξήκοντά εἰσι βα-
 σίλισσαι καὶ ὀγδοήκοντα παλλακαί, καὶ νεανίδες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμῶς. μία ἐστὶ
 περιστερά μου, τελεία μου· μία ἐστὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς, ἐκλεκτὴ τῇ τεκούσῃ αὐτήν. εἶδο- 158
 σαν αὐτὴν θυγατέρες, καὶ μακαριοῦσιν αὐτήν, βασίλισσαι καὶ γε παλλακαὶ αἰνέσουσιν

1) Photius cod. 237. p. 310, a. 13. — p. 311, a. 19. haec usque ad illa: (p. 167) ὁ δὲ ἔστι τοῖς
 ἐπιτηδεύμασι τῆς ἀφθαρσίας fere ad verbum refert, omissis tamen istis: (p. 153) ἐάν .. ἐκκλησίαν:
 (p. 159) τοιαῦτα .. (p. 160) .. ἐξήκοντα λεπτόν: (p. 161) καὶ πᾶς ὁ ἄνθρωπος .. τῆς κακίας τοῦ
 σοφιστοῦ: (p. 162) καὶ πρῶτοι τῶν πρωτογόνων .. βλαστῆσαντες καρπός: (ibid.) ἦτις αὐτοῦ .. καὶ
 βοηθός: (p. 165) ἐξήκοντα γὰρ εἰσι ... τελεία μου: (p. 166) μόνη γὰρ .. καὶ ἐνωθεῖσαν.

αὐτήν. “ πολλῶν γὰρ οὐσῶν δηλονότι τῆς ἐκκλησίας τῶν θυγατέρων μία ἐστὶ μόνη ἐκλεκτὴ καὶ τιμιωτάτη ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῆς ὑπὲρ πάσας, τὸ τάγμα τῶν παρθένων.

IV. Ἐὰν δὲ τῷ περὶ τούτων ἀμφισβήτησις, ὡς οὐδέπω τῶν κεφαλαίων ἰκανῶς ἐπεξεργασμένων, καὶ ἐτι βούλοιο κατ' ἀναγωγὴν αὐτῶν πνευματικὴν διορθωθῆναι πληρέστερον τίνες εἰσὶν αἱ βασιλίσσαι καὶ αἱ παλλακαὶ καὶ αἱ νεάνιδες, λέξομεν δυνασθαι ταῦτα λελαλησθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς κατὰ πρόβασιν χρόνων ἐν δικαιοσύνῃ διαπρεψάντων, οἷον τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῶν μετὰ τὸν κατακλυσμόν καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καθεξῆς· εἶναι γὰρ νύμφην μὲν τὴν ἐκκλησίαν, βασιλίσσας δὲ τὰς βασιλικὰς ἐκείνας, τὰς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ψυχάς, εὐαρέστους τῷ Θεῷ γεγενημένας, 159 τουτέστι τὰς ἀμφὶ τὸν Ἄβελ καὶ τὸν Σὴθ καὶ τὸν Ἐνώχ, παλλακὰς δὲ τὰς μετὰ τὸν κατακλυσμόν τῶν προφητῶν, αἷς πρὸ τοῦ τὴν ἐκκλησίαν ἀρμοσθῆναι τῷ κυρίῳ παλακίδων δίκην συγγινόμενος ἀληθεῖς ὑπέσπειρε λόγους ἐν ἀφθόνῳ καὶ καθαρῶ φιλosophία, ἵνα γεννησῶσιν αὐτῷ συλλαβοῦσαι πίστιν, πνεῦμα σωτηρίας. τοιαῦτα γὰρ ἀποβλαστήματα φύουσιν αἱ ψυχαί, ἀείμνηστον φέροντα κλέος, ὅποσας ἂν ὁ Χριστὸς συνανακραθῆ. εἰ γὰρ βούλεσθε εἰς Μωυσέως ἀποβλέψαι τὰς βίβλους ἢ Δαβὶδ ἢ Σολομώνος ἢ Ἡσαίου ἢ τῶν καθεξῆς προφητῶν, ὧ παρθένοι, εἴσεσθε οἷα καταλειό- 160 πασιν ἑαυτῶν ἔχονα τῷ βίῳ σωτήρια διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ κοινωνίαν. ὅθεν τεθεωρημένως παλλακὰς προσηγόρευσε τὰς ψυχὰς τὰς προφητικὰς ὁ λόγος, ὅτι μὴ φανερώς αὐτὰς οὕτω καθάπερ δὴ καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐπηγάγετο, θύσας δι' αὐτὴν τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.

Luc. 15, 23.

V. Ἐπαπορητέον δὲ καὶ τοῦτο πρὸς τούτοις, ἵνα μηδὲν ἡμᾶς τῶν ἀναγκαίων ἀποδράναι δυνηθῆ, τί δήποτε τὰς μὲν βασιλίσσας ἐξήκοντα ἔφη, τὰς δὲ παλλακὰς ὀγδοήκοντα, τὰς δὲ νεάνιδας τοσαύτας, ὅσον μηδὲ ἀριθμῆσθαι διὰ τὴν πληθύν, τὴν δὲ νύμφην μίαν. καὶ πρῶτον μὲν περὶ τῶν ἐξήκοντα λεκτέον. ἐξήκοντα βασιλίσσας ἐντεῦθεν, ὡς οἶμαι, δὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πρωτοπλάστου μέχρι Νῶε κατὰ διαδοχὴν εὐα- 161 ρεστήσαντας ἐκάλεσε τῷ Θεῷ, ἐπειδήπερ ἐτέρων οὗτοι παρωγγελημάτων καὶ θεσμῶν εἰς τὸ σωθῆναι χρεῖαν οὐκ ἐσχῆκασιν, ἐτι προσφάτου τῆς κατὰ τὴν ἐξαήμερον οὐσης αὐτοῖς τοῦ κόσμου συστάσεως. ἐμμένητο γὰρ οὗτοι ὡς ἐν ἐξ ἡμέραις ὁ Θεὸς ἐτεκτῆναι τὴν κτίσιν, τὰ τε ἐν τῷ παραδείσῳ γεγονότα καὶ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐντολὴν ἔχων μὴ ἀψασθαι τοῦ φυτοῦ τῆς φρονήσεως ἐξώκειλεν, ἀποβουκολήσαντος αὐτὸν τοῦ τῆς κα- 162 κίας σοφιστοῦ. ἐντεῦθεν δὴ τὰς ἀπὸ τῆς συστάσεως εὐθέως τοῦ κόσμου κατὰ διαδοχὴν τὸν Θεὸν ποθεῖν ἐλομένας ψυχὰς καὶ σχεδόν, εἰ χρὴ φάναι, τοῦ πρώτου αἰῶ- 162 οῦσας οὕσας ἔχονα καὶ γείτονας τῆς μεγάλης ἐξαήμερον ἐξήκοντα βασιλίσσας ἔφη συμβολικῶς, διὰ τὸ μετὰ τὴν ἐξαήμερον εὐθέως, ὡς ἔφη, γενεῶναι. μεγάλην γὰρ ἐσχῆκασιν οὗτοι τιμὴν, ἀγγέλοις συνομιλήσαντες καὶ τὸν Θεὸν ὑπαρ, οὐκ ὄναρ πολ- 162 λάκις Θεασάμενοι. ἐπισκέψασθε γὰρ ὅσῃν ἔσχε παρθῆσιαν ὁ Σὴθ πρὸς τὸν Θεόν, ὅσῃν ὁ Ἄβελ, ὅσῃν ὁ Ἐνώχ, ὅσῃν ὁ Ἐνώχ, ὅσῃν ὁ Μαθουσαῖα, ὅσῃν ὁ Νῶε, πρῶ- 162 τοι δικαιοσύνης γεγονότες ἔρασταὶ καὶ πρῶτοι τῶν πρωτοτόκων τέκνων τῶν ἀπογε- 162 γραμμένων ἐν οὐρανοῖς τῆς βασιλείας καταξιώθεντες, ὡς περ ἀπαρχὴ τις τῶν φυτευ- 162 μάτων εἰς σωτηρίαν πρώιμος τῷ Θεῷ βλαστήσαντες καρπός. καὶ περὶ μὲν τούτων αὐτάρκως· περὶ δὲ τῶν παλλακῶν ἄλλιν λεκτέον.

Gen. 3, 3.

Hebr. 12, 23.

VI. Τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμόν ἀπωτέρω λοιπὸν ἢ γνώσις ἦν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔρηξον ἐτέρας διδαχῆς, ἐρπούσης ἤδη τῆς εἰδωλολατρείας, ἣτις αὐτοῖς αὐθις ἀλεξίκακος 163 ἔσοιτο καὶ βοηθός. ὁ οὖν Θεός, ἵνα μὴ πάντῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀιστωθῆ λήθῃ τῶν καλῶν, τὸν ἴδιον παῖδα τοῖς προφήταις ἐκέλευσεν ὑπηγήσαι τὴν ἐσομένην ἑαυτοῦ παρουσίαν διὰ σαρκὸς εἰς τὸν βίον, καθ' ἣν ἡ τῆς πνευματικῆς ὀγδοάδος χαρὰ καὶ γνώσις κηρυχθήσεται, ἀφῆσεως ἀμαρτημάτων οὕσα καὶ ἀναστάσεως παρεκτιχῆ· 163 περιτμηθήσεσθαι γὰρ δι' αὐτῆς τῶν ἀνθρώπων τὰ πάθη καὶ τὴν φθοράν. καὶ διὰ τοῦτο τὸν κατάλογον τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ προφητῶν, διὰ τὴν τῆς περιτομῆς πρεσβείαν τὸν ὀκτῶ περιεχούσης ἀριθμόν, ἧς ἐξήρηται καὶ ὁ νόμος, ὀγδοήκοντα παλ- 163 λακὰς ἐκάλεσεν, ὅτι πρῶτοι, πρὶν τὴν νύμφην τὴν ἐκκλησίαν κατεγγυηθῆναι τῷ λόγῳ, 164 τὰ θεῖα συλλαβόντες σπέρματα, τῆς νοητῆς προεξηγγεῖλαι ὀγδοάδος τὴν περιτομήν. νεάνιδας δὲ ἄλλιν εἰς ἀναρίθμητον συντελούσας ὄμιλον τὰ ὑπὸ τοῖς χρεῖττοις δικαιο- 164 πραγήσαντα πλήθη καὶ νεανικῶς καὶ γενναίως διαθλήσαντα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν καλεῖ.

VII. Ἄλλὰ τούτων οὐδ' αἱ βασιλίσσαι οὐδ' αἱ παλλακαὶ οὐδ' αἱ νεάνιδες συγκρίνονται τῇ ἐκκλησίᾳ· ἡ γὰρ τελεῖα καὶ ἐκλεκτὴ παρὰ πάσας αὐτὰς νομιζόμενη, ἡ ἐκ πάντων 165 συνεστῶσά τε καὶ συνηνωμένη τῶν ἀποστόλων, ἐστὶν ἡ ὑπερβάλλουσα νύμφη τῷ κάλλει τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρθενίας πάσας. διὸ καὶ μακαρίζεται καὶ αἰνεῖται πρὸς τῶν ἄλλων, ὅτι αὐτὴ καὶ εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀφθόνως, ἃ ἐκεῖναι ἐπεπόθησαν κἂν ἐκ βραχέως θεά- 165 σασθαι καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκούσαι καὶ οὐκ ἤκουσαν. „μακάριοι“ γὰρ φησὶν „οἱ 165 ὀφθαλμοὶ ὑμῶν“ ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς „οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε. λέγω γὰρ ὑμῖν

Matth. 13, 16.

17.

ὅτι πολλοὶ προφῆται ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.“ οὐκοῦν διὰ ταῦτα μακαρίζουσι ταύτην οἱ προφῆται καὶ θαυμάζουσιν, ὅτι ὧν αὐτοὶ μὴ ἐπέτευγον ἀκροαταὶ γενέσθαι καὶ θεάμονες ἢ ἐκκλησία κατηξιώθη καὶ μετέβηφεν. „ἐξήκοντα“ γάρ „εἰσὶ βασιλίσσαι καὶ ὄγδοήκοντα παλ- Cant. 6, 7.
λακαί, καὶ νεάνιδες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. μία ἔστι περιστέρα μου, τελεία μου.“

VIII. Ἀνθήσεται δὲ τις καὶ ἐτέρως τὴν νύμφην φάναι τὴν σάρκα τὴν ἀμόλυτον 166
εἶναι τοῦ κυρίου, ἧς χάριν τὸν πατέρα καταλείψας κατήλθεν ἐν ταῦτα καὶ προσεκολληθή και ἐγκατεσχῆνωσεν ἐνανθρωπήσας εἰς αὐτήν. διὸ δὴ καὶ περιστερὰν αὐτὴν ἔφη τροπικῶς, ἐπειδὴ τιθασὸν τὸ ζῶον καὶ ὑπωρόφιον καὶ διαίτη τῆ τῶν ἀνθρώπων ἐνασμενίζον. μόνη γὰρ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀσπίλος καὶ ἀμίαντος εὐρέθη καὶ πάντας ὑπερέχουσα τῷ θεῷ ταύτης δυνηθῆναι πέλας ὡς πρὸς σύγκρισιν ἀρετῆς στήναι, καὶ διὰ τοῦτο κατηξιώσθαι κοινῶν αὐτὴν γενέσθαι τῆς βασιλείας τοῦ μονογενοῦς, αὐτῷ καθηρμοσμένην τε καὶ ἐνωθεῖσαν. καὶ ἐν τεσσαρακοστῷ δὲ καὶ τετάρτῳ ψαλμῷ 167
ἢ ἐκ τῶν πλειόνων παρισταμένη ἐκ δεξιῶν βασιλίσσα τοῦ θεοῦ μερῶν, ἢ τῷ διαχρῶσῳ Psal. 44, 10.
τῆς ἀρετῆς κόσμῳ κατεστολισμένη, ἧς ἐπεθύμησε τοῦ κάλλους ὁ βασιλεὺς, ἢ σὰρξ ἔστιν, ὡς ἔφην, ἢ ἀχραντος ἐκείνη καὶ μακαρία, ἦν αὐτὸς ἀνακομίσας ὁ λόγος εἰς οὐρανοῦς ἐκ δεξιῶν παρέστησε τοῦ πατρός, ἐν ἱματισμῷ διαχρῶσῳ κεκοσμημένην, ὁ δὴ ἔστι τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῆς ἀφθαρσίας, ἃ συμβολικῶς ἔφησε χρυσῷ κροσσωτά, ἐπειδὴ περ ἐκ ποικίλων ποικίλλεται τοῦτο καὶ συγκαθαρφαίνεται κατορθωμάτων τὸ ἐνδύμα, οἶον ἀγνείας, φρονήσεως, πίστεως, ἀγάπης, ὑπομονῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀγαθῶν, ἃ δὴ ἀκατακλύπτοια τὴν ἀσχημοσύνην τῆς σαρκὸς κοσμεῖ τὸν ἀνθρωπον κό- 168
σμῳ χρυσῷ.

IX. Ἐπειτα τί δὴ πάλιν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τοῦ ψαλμοῦ μετὰ τὸ τὸν ἀνθρωπον ἐκ δεξιῶν ἐνθρονισθῆναι τοῦ πατρός, ὃν ἀνείληφεν ὁ λόγος, τὸ πνεῦμα παραδίδωσιν, ἐπισκεπτέον. „ἀπενεχθήσονται“ φησὶ „τῷ βασιλεῖ παρθένου ὀπίσω αὐτῆς· αἱ πλη- Psal. 44, 15.
σίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι. ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἀχθή- 16
σονται εἰς ναὸν τοῦ βασιλέως.“ πάνν προφανῶς ἐνθάδε λοιπὸν εἰκεν ἐγκωμιάζειν τὸ πνεῦμα τὴν ἀγνείαν, μετὰ τὴν νύμφην, ὡς ἀποδεδώκαμεν, τοῦ κυρίου δευτέρας προσείναι τῷ παντοκράτορι ἐν ἀγαλλιάσει καὶ εὐφροσύνῃ τὰς παρθένους ἐπαγγελλό- μενον, ὑπ' ἀγγέλων δορυφορουμένας τε καὶ παραπεμπομένας. οὕτω γὰρ ἐπεραστὸν 169
εἰ τὸ τῆς παρθενίας ἔστιν ὡς ἀληθῶς καὶ τριπόθητον κλέος, ὥστε ὀπίσω τῆς βασι-
λίσεως, ἦν ἀνήγαγεν ὁ κύριος ἀναμάρτητον ἀποτορνέυσας τῷ πατρί, τὸν χορὸν τῶν παρθένων καὶ τὸ ταγμα προσκομίζεσθαι, τὰ δευτερεῖα τῆς νύμφης κεκληρωμένον.

Ταῦτά σοι καὶ παρ' ἡμῶν, ὦ Ἀρετῆ, τὰ γυμνάσματα τῶν λόγων ὑπὲρ ἀγνείας ἐστηλιτεύσθω.

Εἰπούσης δὲ ταῦτα τῆς Προκίλλης, Ἐμὸς ὁ κληρὸς, ἢ Θέκλα ἔφη, μετὰ ταύτην ἐφέξῃς ἀγωνίζεσθαι, καὶ χαιρῶ ξυνέμπορον ἔχουσα καγὼ τὴν Σοφίαν τῶν λόγων, αἰσθανομένη κιδάρας δίκην ἔσωθεν ἀρμοζομένην με καὶ παρασκευάζουσαν εἰς τὸ με- μελημένως εἰπεῖν καὶ εὐσημῶνως.

ΑΡΕΤ. Ἀριστα, ὦ Θέκλα, τὴν προθυμίαν ἀπεδεξάμην, ἢ καὶ πιστεύω εἰς δύ- 170
ναμιν πρέποντας ἀποδοῦναι σέ μοι τοὺς λόγους· φιλοσοφίας τε γὰρ τῆς ἐγκυκλίου καὶ παιδείας οὐδενὸς ὑστερήσεις· τῆς εὐαγγελικῆς τε αὐ καὶ θείας, τί χρῆ καὶ λέγειν, παρὰ Παύλῳ σεσοφισμένην;

Λόγος ἦ.

Θέκλα.

I. Οὐκοῦν λέγωμεν δὴ πρῶτον, αὐτόθεν ἀπ' ἀρχῆς ἀπαρξάμεναι τῆς ἐπωνυμίας, δι' ἣν αἰτίαν ἐκλήθη παρθενία τοῦτο τὸ κορυφαιότατον καὶ μακάριον ἐπιτήδευμα, οἶόν τε ὃν τυγχάνει καὶ δύναμιν ἣν ἔχει, καὶ εἰςύστερον, ὁποῖους καρποὺς ἀποτελεῖ. κινδυνεύουσι γὰρ ὀλίγου ξυμπαντες αὐτὴν ἠγνοηκέναι, μυρῖν διαφέρουσιν τῶν ἄλλων τῆς ἀρετῆς πλεονεκτημάτων, ὅποια εἰς κάθαρσιν καὶ κόσμον διαπονούμεθα τῆς ψυ- 171
χῆς. ἡ παρθενία γὰρ ἢ παρθενία κατὰ μίαν ἀπαλλαγὴν καλεῖται στοιχείου, ὡς δὴ μόνη τὸν ἔχοντα καὶ τετελεσμένον αὐτῆς τὰς ἀφθόρους τελετὰς θεῶν παρεικάζουσα, οὐ μείζον ἀγαθὸν ἀδύνατον εὐρεῖν, ἡδονῆς καὶ λύπης ἀπωκιόμενον· ἢ καὶ τὸ τῆς ψυχῆς καταρδόμενον ἀληθῶς αὐξεται τε καὶ κουφίζεται πτέρωμα, τῶν ἀνθρωπίνων

1) Παρθένια ... ἀδύνατον εὐρεῖν. Hanc etymologiam Photius cod. 237. p. 311, a. 20—23. toti- dem fere verbis transscripsit, uti p. 311, a. 24—26. illam vocis ἀρετῆ ap. Method. p. 172. εἶτε δι' ταυτην .. τὴν ἐπωνυμίαν.

172 ἔξίπτασθαι καθ' ἡμέραν ἐθιζόμενον σπουδασμάτων. ἐπειδὴ γὰρ πανήγυριν τὸν βίον ἡμῶν σοφῶν παίδες εἰρήκασιν εἶναι, ἡμᾶς δὲ τὸ δρᾶμα τῆς ἀληθείας τὴν δικαιοσύνην ἤκειν ὡς εἰς θέατρον ἐπιδειζομένους, ἀντιτεχνούντων ἡμῖν καὶ ἀνταγωνιζομένων τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων, ἀνανεοντας ἄνω δεῖ καὶ ἀνιπταμένους μετεωρίζεσθαι καὶ φεύγειν τὰ θάλητρα τῆς καλλιφωνίας αὐτῶν καὶ τὰ σχήματα, ἔξωθεν φαντασίᾳ σωφροσύνης ἐπικεχωσμένα, ἢ τὰς Σειρήνας μᾶλλον τὰς Ὀμηρικές. κηλουμενοὶ γὰρ ταῖς ἡδοναῖς τῆς πλάνης πτερορῶντο πολλοὶ καὶ βαρύνονται εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ἤκοντες βίον, χαννωθέντων αὐτοῖς καὶ χαλασθέντων τῶν τόπων, καθ' οὓς ἢ τῶν πτερῶν τῆς σωφροσύνης συγκρατεῖται φύσις, κουφίζουσα τὰ κάτω νεύοντα περὶ τῆν φθορὰν τῶν σωμάτων. ὄθεν, ὦ Ἀρετῆ, εἶτε ὅτι δι' εαυτὴν αἰρετῆ, εἶτε διὰ τὸ

173 αἶρειν καὶ μετεωρίζειν πρὸς οὐρανὸν ταυτὴν ἔσχηκας τὴν ἐπωνυμίαν, ἐπὶ λευκοτάτων αἰεὶ βαίνουσα φρενῶν, ἴθι μοι συναντιληφομένη τοῦ λόγου, ὃν αὐτὴ προσέταξας εἰπεῖν.

II. Οἱ γὰρ πτερορῶντες καὶ πεσόντες εἰς τὰς ἡδονὰς οὐ πρότερον λήγουσι λύπης καὶ πόνων, ἔστι ἂν τῆ τοῦ πάθους ἐπιθυμίᾳ τὴν ἀνάγκην ἐκπληροῦντες τῆς ἀκρασίας ἀμύητοι καὶ ἀτελεῖς τοῦ τῆς ἀληθείας ἀπομείνωσι δράματος, ἀντὶ τῆς μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης παιδοποιήσεως ἀγρίαις ἐρώτων λυττήσαντες ἡδοναῖς. αἱ δὲ εὐπτεροὶ καὶ κοῦφοι εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ὑπερκοψύσασαι τοῦ βίου καὶ ἰδοῦσαι πορῶθεν ἂ μὴ ἕτερος ἀνθρώπων ἐθεάσατο, τοὺς λειμῶνας αὐτοῦς τῆς ἀφθαρσίας, ἀμύχανα κάλλη καὶ ἄνθη φέροντας καὶ πεπληρωμένους, αἰεὶ πρὸς αὐτοῖς εἰσιν, ἀναπολοῦσαι τὰ ἐκεῖ θεάματα, καὶ διὰ τοῦτο μικρὰ ἡγούνται τὰ ἐνταῦθα νομιζόμενα καλά, πλοῦτους καὶ δόξας καὶ γένη καὶ γάμους, καὶ οὐδὲν τι ἐκείνων περὶ πλείονος ποιοῦνται. ἀλλὰ καὶ εἴ τις αὐτῶν θηρίοις ἢ πυρὶ βούλοιο τὰ σώματα παραδιδόναι καὶ τιμωρεῖσθαι, ἐτοίμως ἔχουσι τῶν ἀληθῶν ἀφροντιστεῖν διὰ τὸν ἐκείνων πόθον καὶ τὴν ἐκείνων ἐκπληξιν, ὥστε δοκεῖν αὐτὰς ἐν κόσμῳ οὐσας μὴ εἶναι ἐν κόσμῳ, ἀλλὰ τῷ φρονήματι καὶ τῇ ὀρμῇ τῆς ἐπιθυμίας εἰς τὴν ἄγυριν ἡδῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς τυγχάνειν. οὐ γὰρ θέμις ἐπὶ γῆς βρῖθειν κατὰ τὴν εαυτοῦ φύσιν τῷ τῆς παρθενίας

175 πτερῷ, ἀλλ' ἄνω φέρειν εἰς οὐρανόν, εἰς καθαρὸν αἰθέρα καὶ τὸν τῶν ἀγγέλων γείτονα βίον. ὄθεν καὶ πρῶται τῶν ἄλλων μετὰ τὴν ἀνάκλησιν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν αἱ ὀρθῶς καὶ πιστῶς παρθενεύσασαι τῷ Χριστῷ τὰ νικητήρια φέρονται τῶν ἄθλων, τοῖς τῆς ἀφθαρσίας ἄνδρασι στεφθεῖσαι πρὸς αὐτοῦ· ἅμα γὰρ τῷ καταλεῖψαι τὸν κόσμον τὰς ψυχὰς λόγος ταῖς παρθένους ὑπαντίωντας ἀγγέλους μετὰ πολλῆς εὐφημίας εἰς τοὺς προεσηρμένους παραπέμπειν λειμῶνας αὐτάς, εἰς οὓς καὶ πρόσθεν ἔλθεῖν ἐγλίχοντο, μακρόθεν αὐτοὺς φαντασιωθεῖσαι τότε, ὅποτε ἔτι ἐνδημοῦσαι τοῖς σώμασιν ἰνδάλλοντο τὰ θεῖα.

III. Ἐνταῦθα δὴ ἐλθούσας θαυμαστά τινα θεάσασθαι καὶ ἐκλαμπρα καὶ μακάρια κάλλη καὶ ὅποια ἐξεῖπεῖν εἰς ἀνθρώπους δυσχερές. εἶναι γὰρ αὐτὴν δικαιοσύνην καὶ

176 σωφροσύνην, ἀγάπην αὐτὴν ἐκεῖ καὶ ἀλήθειαν καὶ φρόνησιν καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως ἐπιφανῆ τῆς σοφίας ἄνθη καὶ φυτὰ, ὧν ἡμεῖς ἐνθάδε σκιάς μόνας φασματώδεις δνειρωσσοῦντες ἀπὸ τῶν πράξεων ἡγούμεθα τῶν ἀνθρωπίνων συνίστασθαι, ὅτι μὴ ἔστιν αὐτῶν δεῦρο μηδὲν εἰδῶλον καταφανές, ἀλλ' ἀπεικονίσματα μόνον αἰετῆ, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ σκοτεινῶς πολλακίς ἀπεικάζοντες αἰσθανόμεθα. οὐ γὰρ ἂν πώποτε δικαιοσύνης αὐτῆς ἢ συνέσεως ἢ εἰρήνης ὀφθαλμοῖς θεάσατο τις μέγεθος ἢ σχῆμα ἢ κάλλος· ἐκεῖ δὲ ἐν τῷ ὄντι, ὡς εἰσίν, ὀλοτελῆ βλέπονται καὶ σαφῆ. εἶναι γὰρ δένδρον τι

177 σωφροσύνης αὐτῆς, εἶναι ἀγάπης, εἶναι συνέσεως, ὥσπερ καὶ τῶν ἐνθάδε τὰ φυτὰ καρπῶν, οἷον σταφυλῆς, ῥοιᾶς καὶ μήλων. οὕτω δὴ κἀκείνων βλέπεσθαι μὲν καὶ ἐσθίεσθαι τοὺς καρποὺς, οὐ μὴν ἀπόλλυσθαι καὶ φθίνειν, ἀλλ' εἰς ἀθανασίαν αὔξειν καὶ θειότητα τοὺς δρετομένους, καθὼς κἀκεῖνος, ἐξ οὗ πάντες ἐσμέν, πρὸ τοῦ παραπεσεῖν καὶ πηρωθῆναι τὰς ὄψεις ἐν τῷ παραδείσῳ τυγχάνων ἀπεκαρπεύετο; τοῦ θεοῦ θεμιστευόντος τὸν ἀνθρώπον τῶν τῆς σοφίας ἐργάτην τεθῆναι καὶ φύλακα φυτῶν. τοιοῦτους γὰρ ἦν καρποὺς πεπιστευμένος γεωργεῖν καὶ ὁ πρῶτος Ἀδάμ. καὶ ὁ Ἱερεμίας δὲ ταῦτα τυγχάνειν ἰδικῶς ἐν τινι τόπῳ καὶ ἀφροσῶτι μεγάλην ἀπόστασιν

178 τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης οἶδεν, ἐνθα τοὺς ἐξολισθῆσαντας τῶν αἰώνων ἀγαθῶν κατωκίττων λέγει „μάθετε ποῦ ἐστι φρόνησις, ποῦ ἐστι ἰσχύς, ποῦ ἐστι σύνεσις, τοῦ γυναιὸν ἅμα ποῦ ἐστι μακροβίωσις καὶ ζωῆ, ποῦ ἐστι φῶς ὀφθαλμῶν καὶ εἰρήνη. τίς εὔρε τὸν τόπον αὐτῆς, ἢ τίς εἰσῆλθεν εἰς τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν;“ τούτων οὖν διελθούσας εἰς τοὺς θησαυροὺς ἀποκαρπεύεσθαι λόγος τῶν ἀρετῶν τὰς παρθένους, εὐτάκτοις φωσὶ καὶ πολλοῖς καταρδομένας, ἃ δίκην πηγῆς αὐταῖς ὁ θεὸς ἀνερευεταί, καταλάμπων ἐκείνον τὸν αἰῶνα φωσὶν ἀδύτοις. αἱ δὲ χορεύουσιν ἐμμελῶς γεραιρούσαι τὸν θεόν· περικέχεται γὰρ αὐταῖς ἀῆρ καθαρὸς καὶ μὴ καθιππευόμενος ἡλίψ.

Bar. 3, 14.
15.

179 IV. Νῦν οὖν, ὦ παρθένοι, σωφροσύνης ἀχράντου θυγατέρες, ὑπὲρ ζωῆς ὑμῶν ἀφθόνοιο καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἢ σπουδῆ. εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν τῆς ἀγνείας καὶ

ὑμεῖς προθύμως ταῖς πρὸ ὑμῶν συμφρονησατε, ὀλίγα φροντίσασαι τοῦ βίου· οὐ γὰρ μικρὸν εἰς ῥαστώνην ἀφθαρσίας ἀγνεΐα, ἄνω φέρουσα καὶ πρὸς ἕψος αἴρουσα καὶ τὸ κἀθυρον ἀναξήραινουσα καὶ πληῶδες βάρος ὀλκῆ μείζονι. μηδὲ βριθῆτω τῆς ἀκοῆς ὁ ῥυπος ῥέπων εἰς τὴν γῆν, μηδὲ μετακοσμεῖτω λύπη τὴν χαρὰν, ἐκτῆκουσα τὰς ἐπὶ τοῖς κρείττοσιν ἐλπίδας· ἀλλ' ἀτρυχῶς ἀποσεΐεσθε τὰς ἐπισυμβαίνουσας ὑμῖν συμφοράς, μὴ θολοῦσαι γόους τὸν λογισμόν. νικᾶτω γὰρ ἡ πίστις πάντη, καὶ ἀπωθεί- 180
σθω τὸ φῶς αὐτῆς τὰ φερόμενα τῶν πονηροῦ περὶ τὴν καρδίαν φάσματα. ὥσπερ γὰρ ὅταν ἡ σελήνη τὸν οὐρανὸν αἴγλης ἐκλάμψασα πληρώσῃ καὶ πᾶς ὁ ἀῆρ αἰθρίας γενηθῆ, ἄφνω δὲ νεφέλαι ποθὲν ἐκ δυσμῶν ὑποδραμοῦσαι βάσκανοι τὸ φῶς αὐτῆς πρὸς ὀλίγον ἐπισκιάζουσιν, οὐ μὴν ἀφαιροῦνται, ἅτε εὐθέως τῇ ῥύμῃ τοῦ πνεύματος ἐξωθούμεναι· οὕτω δὴ καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ λάμπουσαι τὴν ἀγνεΐαν, ὑπὸ θλίψεων ὀγληθεῖσαι καὶ πόνων, ὧ παρθένοι, μὴ ὀκλάσητε πρὸς τὰς ἐλπίδας. ἐξωθοῦνται γὰρ τῷ πνεύματι τὰ ἐκ τοῦ πονηροῦ νέφη, ἐὰν ὡσπερ ἡ λοχίτη ὑμῶν καὶ ὑμεῖς ἡ γεννώσα τὸν ἄρσενά, παρθένοι, ἐν τῷ οὐρανῷ μὴ δειλιάσητε λοχῶντα καὶ ἐφεδρεύοντα 181
τὸν ὄφιν· περὶ ἧς ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἀμηγέπη διεξέλευσον ἀηλοῦσα· καιρὸς γὰρ τὰ νῦν. „καὶ ὥφθη μέγα σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ“ τὴν Ἀποκάλυψιν ὁ Ἰωάννης ἐξηγού- Apoc. 12, 1
—6.
μενος λέγει „γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον· καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐ-
τῆς· καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα· καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα κρᾶζει ὠδίνουσα καὶ βασανίζομένη τεκεῖν. καὶ ὥφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ἰδοὺ δράκων πῦρρός μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα· καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον 182
τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης ἔκτεκεῖν, ἵνα ὅταν τέκῃ τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ. καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρσενά, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἤρ-
πάγῃ τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ· καὶ ἡ γυνὴ ἔφυ-
γεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.“ τὰ μὲν οὖν περὶ τῆς γυναικὸς ἰστορούμενα καὶ τοῦ δράκοντος ὡς ἐν ἐπιτομῇ τέλος ἔχει· περὶ δὲ τοῦ τὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν ἀνευρασθαι καὶ εἰπεῖν μείζον ἢ καθ' ἡμᾶς. ὁμως τολμητέον, πιστεύουσαν τῷ Joan. 5, 20.
κελεύσαντι τὰς γραφὰς ἔρηναν. εἰ οὖν καὶ σφῶν τὰ λεγόμενα συνδοκεῖ, χαλεπὸν 183
οὐδὲν ἤδη στειλασθαι· πάντως γὰρ συγγνώσεσθε, πρὸς τὴν ἀκριβείαν τῆς γραφῆς ἐὰν μὴ δυνηθῶ διαρκέσαι.

V. Ἡ ὀφθεῖσα περιβεβλημένη τὸν ἥλιον ἐν τῷ οὐρανῷ γυνὴ καὶ στέφανον ἐκ τῶν ἀστέρων περικειμένη δώδεκα, ἧς τὴν ἔδραν εἶχεν ἡ σελήνη πρὸς τοῖς ποσὶ, καὶ ὠδίνουσα καὶ βασανίζομένη τεκεῖν, αὕτη κυρίως ἐστὶ κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ἡ μῆτηρ ἡμῶν, ὧ παρθένοι, δυναμῆς τις οὐσα καθ' ἑαυτὴν ἑτέρα τῶν τέκνων, ἢν ὅτε μὲν Ἰε-
ρουσαλὴμ οἱ προφῆται κατὰ τὴν σύνοψιν τῶν ἐπιφερομένων, ὅτε δὲ νύμφην, ὅτε δὲ Σιών ὄρος, ὅτε δὲ ναὸν καὶ σκηνὴν θεοῦ κεκλήκασιν. ἡ γὰρ παρωρωμημένη φωτίζε-
σθαι δυναμὶς ἐν τῷ προφῆτῃ, „φωτίζου“ κεκραγόντι „Ἰερουσαλὴμ· ἦκει γὰρ σου 184
τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν. ἰδοὺ καλύψει σκότος καὶ γνόφος Esaï. 60, 1—4.
τὴν γῆν, καλύψει ἐπ' ἔθνη· ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται κύριος, καὶ ἡ δόξα κυρίου ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται. καὶ πορεύονται βασιλεῖς τῷ πυρὶ σου καὶ ἔθνη τῇ λαμπρότητί σου. ἀνάβλεψον κῆκλω τοῖς ὀφθαλμοῖς σου καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου. ἦκασιν πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἄρθήσονται,“ ἔστιν ἡ ἐκκλησία, ἧς τὰ τέκνα πασσυδι μετὰ τὴν ἀνάστασιν πάντοθεν πρὸς αὐτὴν ἦξει καταθέοντα· αὕτη δεχομένη τε τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τὴν λαμπρότητα στο- 185
λῆς σήματι περιβεβλημένη τοῦ λόγου, ἡδεται. ποίω γὰρ ἄλλω τιμαλφεστέρω κό-
σμῳ ἢ τιμιωτέρῳ τὴν βασιλίσαν ἐπρεπε κοσμηθεῖσαν νυμφαγωγηθῆναι τῷ κυρίῳ, φῶς ὡς ἰμάτιον λαβοῦσαν; διὸ καὶ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀνακληθῆναι. ἵτε γὰρ ἀνάβασαι τῷ λόγῳ θεάσασθε ὡσπερ τὰς πρὸς γάμον παρθένους γυναικὰ μεγάλην, καθαρὸν καὶ ἀχαρτον ὄλον καὶ μόνιμον κάλλος καὶ οὐδὲν ἐλαττούμενον τῆς λαμ-
πρότητος τῶν φώτων ἀποστίβουσαν, καὶ ἀντὶ μὲν στολῆς αὐτὸ φῶς ἡμφευσμένην, ἀντὶ δὲ λίθων τιμίων ἀστράσι φαιδροῖς τὴν κεφαλὴν κεκοσμημένην. ὁ γὰρ ἡμῖν ἐσθῆς, τοῦτο ἐκείνη φῶς· ὁ δὲ ἡμῖν χρυσοὺς ἢ διαφανεῖς λίθοι, τοῦτο ἐκείνη ἀστρα, 186
δὲ οὐχ ὅποια ταῦτα τὰ ἐν τῷ ὄρατῷ κείμενα τόπῳ, ἀλλὰ τινα κρείττω καὶ εὐφεγ-
γέστερα, ὡς τε εἰκόνας ἐκείνων μᾶλλον νομίζεσθαι ταῦτα καὶ ἀπεικασματα.

VI. Βεβηκέναι τε ἐπὶ τῆς σελήνης, σελήνην, ὡς ἡγοῦμαι, τροπικῶς τὴν πίστιν τῶν ἀποκαθαιρομένων τὴν φθορὰν τῷ λουτρῷ λέγων, διὰ τὸ προσεικέναι τὸ φῶς αὐτῆς

1) Allegoricam, quae h. l. incipit, interpretationem verborum Apoc. 12, 1—6. et omnino allegoricam rationem, quam Methodius in interpretanda scriptura sacra sectatur, Photius cod. 237. p. 311, a. 42. — p. 311, b. 4. breviter notat.

μᾶλλον ὄδατι χλιαρῶ και πῦσαν ἐξ αὐτῆς ἱριτῆσθαι τὴν ἕραν οὐσίαν. ἐφέστηκε οὖν ἐπὶ τῆς πίστεως και προσλίψεως ἡμῶν ἡ ἐκκλησία κατὰ τὴν τῆς σελήνης σύνοψιν, μέχρι περ ἂν εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν, ὠδίνουσα και ἀναγεννώσα τοὺς ψυχικοὺς εἰς πνευματικοὺς, καθ' ὃν λόγον και μίτηρ ἐστίν. ὡς περ γὰρ σκορὰν ἀνδρὸς ἀμόρ-
 187 φωτον ἐποδεξάμενη γυνή, περιόδοις χρόνων ἀνθρωπον ὀλόκληρον ἀποκτείνει, ταύτη δὴ και τοὺς προφυγόντας τῷ λόγῳ φῆσειεν ἂν τις συλλαβοῦσαν ἀεὶ τὴν ἐκκλησίαν, και τὴν καθ' ὁμοίωσιν ἰδεῖαν αὐτοὺς και μόρφωσιν μορφοῦσαν τοῦ Χριστοῦ, περιόδοις χρόνων πολίτας τῶν μακαρίων ἐκείνων αἰώνων ἐργάζεσθαι. ὄθεν ἐξ ἀνάγκης αὐτὴν ἐφεστάται δεῖ τῷ λουτρῷ τοὺς λοτομένους γεννώσαν· τοῦτω γὰρ σελήνη κέκληται τῷ τρόπῳ ἢ περὶ τὸ λουτρον αὐτῆς ἐνέργεια, ἐπειδὴ νέον σέλας ἀναγεσθέντες οἱ ἀναγεννώμενοι λάμπουσιν, ὃ ἐστὶ νέον φῶς, ὄθεν και νεοφώτιστοι καλοῦνται παραφραστικῶς, τὴν πνευματικὴν πανσέληνον αὐτοῖς κατὰ τὴν περιόδον τοῦ κύθου και τὴν ἀνάμνη-
 188 σιν νέαν ἀεὶ παραφάνοῦσας, ἐστ' ἂν ἡ ἀγῆ και τὸ φῶς τὸ τέλειον ἀκατεῖλη τῆς μεγάλῃς ἡμέρας.

VII. Ἐὰν δέ τις (οὐδὲν γὰρ χυλεπὸν ἐτι διαρρόδην εἰπεῖν) ἀνανακτίσας φράση πρὸς τὰ εἰρημένα, Και πῶς ἡμῖν ἡ ἐξήγησις, ὃ παρθένοι, γίνεται κατὰ νοῦν τῆς γραφῆς, ὅποτε ἡ μὲν Ἀποκαλύψις ἄρσενα τὴν ἐκκλησίαν διορίζεται γεννῆν, ὑμεῖς δὲ ἀπο τῶν ἀπολοτρουμενων παρελήφατε τὰς τελεσφόρους ὠδίννας αὐτῆς πληροῦσθαι λουόμενας; λέξομεν, Ἄλλ', ὃ φιλαίτιε, ἀλλ' οὐδέ σοι πάρεστιν ἐπιδειξῆσαι τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι τὸν γεννώμενον· πάλαι γὰρ πρὸ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπεκλήρωτο τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθραπισσεως τοῦ λόγου, ὃ δὲ Ἰωάννης περὶ παρόντων και μελλόντων θεσμορδεῖ. ὃ δὲ
 189 Χριστὸς πάλαι κατῆθαι οὐχ ἱρησιῶθη ὅποτε ἐτέθη πρὸς τὸν θρόνον τοῦ θεοῦ, φόβῳ τοῦ μὴ λυμῆσθαι αὐτὸν τὸν ὄφιν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐγενήθη και κατήλθεν αὐτὸς ἀπο τῶν θρόνων τοῦ πατρός, ἵνα τὸν δράκοντα χειρωσῆται μείνας ἐπιτρέγοντα τῇ σαρκί. ὡς τε ἀνάγκη ὁμολογεῖν δὴ και σὲ τὴν ἐκκλησίαν εἶναι τὴν ὠδίνουσαν και γεν-
 190 νῶσαν τοὺς ἀπολοτρουμενους, ὡς που και ἐν Ἡσαΐα τὸ πνεῦμά φησι „πρὶν τὴν ὠδίνουσαν τεκεῖν και πρὶν ἔλθειν τὸν πόνον τῶν ὠδίνων, ἐξέφυγε και ἔτεκεν ἄρσεν. τίς ἤκουσε τοιοῦτο; και τίς ἐώρακε οὕτως; εἰ ὠδινε γῆ ἐν μὴ ἡμέρα, και εἰ ἐγέννησεν ἔθνος εἰσάπαξ, ὅτι ὠδίνησε Σιών και ἔτεκεν ἄρσενα;“ τίνα ἐξέφυγεν; ἢ κίντως τὸν δράκοντα, ἵνα γεννήσῃ τὸν λαὸν ἡ τοιῆτ Σιών τὸν ἄρσενα, τὸν τῶν γυναικείων παθῶν και τῆς ἐκλύσεως εἰς τὴν ἐνότητα τοῦ κυρίου καταντήσαντα και ἀπαρσενωθέντα τῇ σπουδῇ;

VIII. Λέγωμεν οὖν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπαναπολήσασαι, μέχρι περ ἂν καθέξῃς πρὸς τὸ τέλος ἔλθωμεν ἐξηγούμεναι τὰ εἰρημένα. σκόπει οὖν ἂν πῶς και σοὶ δοκῇ πρὸς εὐδοξίαν ὁ λόγος πληροῦσθαι. ἐγὼ γὰρ τὸν ἄρσενα ταυτη γεννῆν εἰρησθαι νομίζω τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ τοὺς χαρικτήρας και τὴν ἐκτόκωσιν και τὴν ἀρρενωπίαν τοῦ Χριστοῦ προσλαμβάνουσιν οἱ φωτιζόμενοι, τῆς καθ' ὁμοίωσιν μορφῆς ἐν αὐτοῖς ἐκτυπου-
 191 μένης τοῦ λόγου και ἐν αὐτοῖς γεννωμένης κατὰ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν και πίστιν, ὡς τε ἐν ἐκάστῳ γεννᾶσθαι τὸν Χριστὸν νοητῶς. και διὰ τοῦτο ἡ ἐκκλησία σπαργῆ και
 Gal. 4, 19. ὠδίνει, μέχρι περ ἂν ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν μορφωθῇ γεννηθείς, ὡς καὶ ἕκαστος τῶν ἁγίων τῷ μετέχειν Χριστοῦ Χριστὸς γεννηθῆ, καθ' ὃν λόγον και ἐν τινι γραφῇ φέρεται „μὴ
 Psal. 104, 15. ἀψησθε τῶν χριστιῶν μου, και ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρήσθε,“ οἷονε Χριστιῶν γεγονότων τῶν κατὰ μετουσίαν τοῦ πνεύματος εἰς Χριστὸν βεβακτισμένων, συμβαλλούσης ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ λόγῳ τράνωσιν αὐτῶν και μεταμόρφωσιν τῆς ἐκκλησίας. βεβαιοῖ
 Ephes. 3, 14 —17. δὲ και ταῦτα Παῦλος φανερώς διδάσκων, ἐνθα φησὶ „τοῦτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά
 192 μου πρὸς τὸν θεὸν και πατέρα, ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς ὀνομάζε-ται, ἵνα δῶ ἡμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χρηστότητος αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἀνθρωπον, κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.“ εἰς γὰρ τὰς τῶν ἀναγεννωμένων ψυχῶν ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

IX. Ἐοικε δὲ τοῖς εἰρημένοις και τοῦτο μάλιστα προσεικέναι και συμφωνεῖν τὸ χρησμοφδοῦμενον ἄνωθεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πατρός τῷ Χριστῷ ἐπὶ τὸν ἀγνωσμον ἦκοντι τοῦ ὕδατος ἐν τῷ Ἰορδάνῃ „υἱὸς μου εἰ σύ· ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.“ παρατηρητέον γὰρ
 193 ὅτι τὸ μὲν υἱὸν αὐτοῦ εἶναι ἀορίστως ἀπεφήνατο και ἀχρόνος· „εἰ“ γὰρ „υἱὸς“ αὐτῷ ἔφη, και οὐ „γέγονας,“ ἐμφαίνων μήτε πρόσφατον αὐτὸν τετυχηκέναι τῆς υἱοθεσίας, μήτε αὐ προὔπαρξαντα μετὰ ταῦτα τέλος ἐσχηκέναι, ἀλλὰ προγεννηθέντα και ἔσεσθαι και εἶναι τὸν αὐτόν. τὸ δὲ „ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε“ ὅτι „προόντα ἤδη πρὸ τῶν αἰώνων“ λέγει „ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐβουλήθη και τῷ κόσμῳ γεννηῆσαι,“ ὃ δὴ ἐστὶ πρόσθεν ἀγνωσόμενον γνωρίζαι. ἀμέλει τοῖς μηδέπω τῶν ἀνθρώπων συνησθημένοις τὴν πολυποικίλον

1) Ἐοικε δὲ τοῖς εἰρημένοις .. (p. 193) .. οὐδέπω πεφανερωται. Haec fere ad verbum ap. Phot. cod. 237. p. 311, a. 27—41.

σοφίαν τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστὸς οὐδέπω γεγέννηται, ὅπερ ἐστὶν οὐδέπω ἐγνώσθη, οὐδέπω πεφανέρωται, οὐδέπω ἐφάνη. εἰ δὲ αἰσθόντο καὶ οὔτοι τῆς χάριτος τὸ μυστήριον, 194 τότε δὴ καὶ αὐτοῖς, ὅποτε ἐπέστρεψαν καὶ ἐπίστευσαν, κατὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν σύνεσιν γεννᾶται. διὸ προσηκόντως ἐντεῦθεν ἡ ἐκκλησία τὸν ἄρσενα λόγον ἐν τοῖς ἀγνιζομένοις αἰεὶ μορφοῦν λέγεται καὶ γεννᾶν. καὶ τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ὠδίων αὐτῆς εἰς δύναμιν εἰρηται· τὰ δὲ περὶ τοῦ δράκοντος καὶ τῶν ἄλλων τῆδε μεταληπτεόν. οἰκονὺν πειρώμεθα πάλιν ἀμωσγέπως δηλοῦν, ὡ παρθένοι, μηδὲν ἀποδειλιῶσαι πρὸς τὸ μέγεθος τῶν αἰνιγμάτων τῆς γραφῆς· ἐὰν δὲ τι δύσκολον ἐμπίπτῃ τοῖς λόγοις, ἐγὼ πάλιν ὑμᾶς ὡςπερ ποταμὸν διαβιβάσω.

Χ. Ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ πυρρὸς, ὁ πολύτροπος, ὁ πολυσχιδής, ὁ ἐπτακέφαλος, ὁ κερασφόρος, ὁ σύρων τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ὃς ἔστηκεν ἐφεδρεῶν, ἵνα τὸ τέκνον τῆς ὠδινούσης γυναικὸς καταφάγῃ, ὁ διάβολος οὗτός ἐστιν ὁ ἐνεδρεῶν, ὁ λοχῶν λυμήνασθαι 195 τῶν φωτισθέντων τὸν χριστόληπτον νοῦν καὶ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τρανώσιν τὴν ἐν αὐτοῖς ἀποτεχεθεῖσαν τοῦ λόγου. ἀλλ' ἀστοχεῖ καὶ σφάλλεται τῆς ἄγρας, ἄνω πρὸς ἕφος ἀρπαζομένων τῶν ἀναγενημένων πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ· ὁ δὴ ἐστὶν, ἄνω περὶ τὴν θεῖαν ἔδραν καὶ τὴν ἀσκανδάλιον ὑπόβασιν τῆς ἀληθείας αἰρεται τὸ φρόνημα τῶν ἀνακαινοσθέντων, τὰ ἐκεῖ βλέπειν καὶ τὰ ἐκεῖ φαντάζεσθαι παιδαγωγούμενον, ἵνα μὴ ἀπατηθῆ πρὸς τοῦ δράκοντος βριθόντος κάτω· οὐ γὰρ αὐτῷ θέμις τοὺς ἄνω νεύοντας καὶ τοὺς ἄνω βλέποντας ἀφανίσαι. οἱ δὲ ἀστέρες εἰσὶν, οὓς τῷ τῆς οὐρᾶς ἄκρῳ κατὰ κορυφῆς ἐφαπτόμενος εἰς τὴν γῆν κατασπᾶ, τῶν αἰρέσεων αἰ συντροφαί· ἀστέρας γὰρ 196 σκοτεινός, ἀμυδρὸς καὶ ταπεινοστρεφεῖς τὰς ἐπισυνόδους τῶν ἐτεροδόξων εἶναι φραστέον, ἐπειδὴ τῶν οὐρανίων ἐπιστήμονες εἶναι δὴ βούλονται καὶ αὐτοὶ καὶ εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι καὶ τὴν ἔδραν ἔχειν τῆς ψυχῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ πλησιάζειν τοῖς ἄστροις ὡς φωτὸς τέκνα. ἀλλὰ κατασύρονται τοῦ δράκοντος ἐκσεισθέντες ταῖς πλοκαῖς, ὅτι μὴ τῶν τριγῶνων εἴσω τῆς εὐσεβείας ἔστησαν σχημάτων, πταισάντες αὐτῆς περὶ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν, ὅθεν καὶ τρίτον τῶν ἀστέρων ἐκλήθησαν μέρος, οἷον περὶ ἓνα τῶν ἀριθμῶν τῆς τριάδος διεσφαλμένοι, ὅτε μὲν τὸν τοῦ πατρὸς, ὡς Σαβέλλιος, αὐτὸν τὸν παντοκράτορα λέξας πεπονθέναι, ὅτε δὲ τὸν τοῦ υἱοῦ, ὡς Ἀρτεμῖς καὶ οἱ δοκῆσει 197 αὐτὸν ἀποφηνάμενοι πεφυκέναι, ὅτε δὲ περὶ τὸν τοῦ πνεύματος, ὡς Ἐβριωνάιοι, ἐξ ἰδίας κινήσεως τοὺς προφῆτας λελαληκέναι φιλονεικοῦντες· Μαρκιῶνος γὰρ καὶ Οὐαλεντίου καὶ τῶν περὶ τὸν Ἐλεσαῖον καὶ τοὺς ἄλλους καλὸν μηδὲ μνημονεύσαι.

ΧΙ. Ἡ δὲ γεννώσα καὶ γεννήσασα τὸν ἀρσενωπὸν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστευνόντων λόγον, καὶ ἄκρατος καὶ ἀβλαβῆς ὑπὸ τοῦ θηρὸς τῆς ἀργῆς εἰς τὴν ἔρημον παραγενημένη, ἡ μήτηρ ἡμῶν ἐστὶν, ὡς ἀποδεδώκαμεν, ἡ ἐκκλησία. ἡ δὲ ἔρημος, εἰς ἣν ἔλθουσα τρέφεται τὰς χιλίας καὶ διακοσίας ἡμέρας καὶ ἐξήκοντα, ἡ κακῶν ἔρημος ἀληθῶς καὶ ἄγονος καὶ στείρα φθορᾶς καὶ δυσπρόσιτος καὶ δύσβατος τοῖς πολλοῖς, 198 εὐκαρπος δὲ καὶ εὐβοτος καὶ εὐθαλῆς καὶ εὐεπίβατος ἀγίοις καὶ πλήθουσα σοφίας καὶ βλαστύνουσα ζωὴν, αὐτὸ δὴ τοῦτο τῆς Ἀρετῆς ἐστὶ τὸ κάλλιστον καὶ καλλίδενδρον καὶ καλλῆπνον χωρίον, ἐνθα „ἐξηγήθη ὁ νότος καὶ διέπνευσεν ὁ βορρᾶς, Cant. 4, 16. καὶ ῥέουσι τὰ ὑρώματα“ καὶ πάντα τῶν ἀμβροσίων πεπλήρωται δρόσων, ἀθανάτου ζωῆς βλάστιας ἀμαράντους κατεστειμμένα, εἰς ὃ ἔσμεν ἡμεῖς ἀνθολογοῦσαι νῦν καὶ πλέκουσαι τῇ βασιλίᾳ τὸν ἄλοργῆ στέφανον καὶ ἐκλαμπρον τῆς παρθενίας ἀδίκτοις δακτύλοις· Ἀρετῆς γὰρ κοσμεῖται καρτοῖς ἡ νύμφη τοῦ λόγου. αἱ δὲ χιλίαί καὶ διακόσiai ἡμέραι καὶ ἐξήκοντα, ὡς ἐνθάδε ἐσμεν εἰς ἐπιδημίαν, ἡ τοῦ πατρὸς ἐστὶν, ὡ παρθένοι, καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος κατ' εὐθειαν ἀκριβῆς καὶ ἀρίστη σύνεσις, ἡ γέγηθεν ἡμῶν ἡ μήτηρ αὐξανόμενη καὶ ἀγύλλεται τουτοῖν τὸν χρόνον, μέχριπερ ἂν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν καινῶν αἰώνων εἰς τὴν ἄγυριν ἐλθοῦσα κατὰ τοὺς οὐρανοὺς μηκέτι δὲ ἐπιστήμης κατασκέψηται τὸ ὄν, ἀλλὰ τρανώως ἐποπιτεύσῃ Χριστῷ συνεισβῆσαι. τὰ γὰρ χιλία ἐν ἑκατοντάσι δεκαπλασιασθέντα τέλειον ἀριθμὸν καὶ πλήρη περιέχει, ὃ δὴ ἐστὶ σύμβολον αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ δημιουργήσαντος καὶ ἐν ἑαυτῷ συγκροτοῦντος τὸ πᾶν, τὰ δὲ διακόσια τὸν ἐκ δύο τελείων ἀριθμῶν συνεζευγμένον, ὃ 200 δὴ ἐστὶ σύμβολον τοῦ ἁγίου πνεύματος, καθὸ τῆς γνώσεώς ἐστὶ τοῦ υἱοῦ τοῦτο καὶ τοῦ πατρὸς περιεκτικόν. τὰ δὲ ἐξήκοντα τὸν ἐξ ἀριθμὸν ἐν δεκάσιν ἔχει, ὃ δὴ ἐστὶ σύμβολον τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδήπερ ὁ τῶν ἕξ ἀπὸ μονάδος προῖων ἀριθμὸς ἐκ τῶν ἰδίων συντίθεται μερῶν, ὥστε μήτε λείπειν ἐν ἑαυτῷ τι μήτε πλεονάζειν· εἰς τὰ ἑαυτοῦ γὰρ μέρη ἀναλυόμενος συμπληροῦται, οἷον τῶν ἕξ εἰς ἴσα μέρη ἕξ ἴσων τεμνομένων μερῶν ἀνάγκη τὴν αὐτὴν ἐκ τῶν διαμερισθέντων τμημάτων πάλιν ποσότητα πληροῦσθαι. πρῶτον γὰρ μέρος κατὰ μέσον διαιρούμενος ποιεῖ τὸν τρία, εἶτα εἰς τρία διαιρούμενος μέρος ποιεῖ τὸν δύο, εἶτα εἰς ἕξ μερισθεῖς ποιεῖ τὸν ἓνα, καὶ συμπληροῦται πάλιν 201 εἰς ἑαυτὸν· εἰς γὰρ δις τρία καὶ τρις δύο καὶ ἑξάκις ἐν διαιρούμενος, συντιθεμένων τῶν τριῶν καὶ τῶν δύο καὶ τοῦ ἑνός, πάλιν ἀναπληροῦ τὸν ἕξ. τέλειον δὲ πᾶν ἕξ

- ἀνάγκης ἐστὶ τὸ μήτε προσδεόμενον εἰς συμπλήρωσιν ἑτέρου μήτε πλεονάζον ἑαυτοῦ πώποτε. τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν οἱ μὲν ὑπερετέλειοι εἰσιν, ὡς ὁ δώδεκα (τὸ γὰρ ἴσον αὐτοῦ μέρος τὰ ἕξ, καὶ τὸ τρίτον τὰ τέσσαρα, καὶ τὸ τέταρτον τὰ τρία, καὶ τὸ ἕκτον τὰ δύο, καὶ τὸ δωδέκατον τὸ ἓν, εἰς ἃ δύναται μερίζεσθαι, συντεθέντα ὑπερβάλλουσι τὸν δώδεκα, οὐ τηρήσαντος ἑαυτὸν ἴσον τοῖς αὐτοῦ μέρεσιν, ὡς ὁ ἕξ), οἱ δὲ ὑποτέλειοι, ὡς ὁ ὀκτώ. τὸ γὰρ ἡμισυ αὐτοῦ τὰ τέσσαρα, καὶ τὸ τέταρτον τὰ δύο, καὶ τὸ ὄγδοον τὸ ἓν, εἰς ἃ τέμνεται μέρη, συντεθέντα ποιεῖ τὸν ἐπτά, καὶ προσδεῖται μονάδος εἰς τὴν ἑαυτοῦ συμπλήρωσιν, οὐχ ὡς ὁ ἕξ παντοίως ἑαυτῷ σύμφωνος ὢν. διὸ καὶ τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν υἱὸν εἴληψε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ πληρώματος τῆς Θεότητος εἰς τὸν βίον ἐληλυθότος· κενωθεὶς γὰρ καὶ τὴν μορφήν τοῦ δούλου προσλαβὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ τελειότητα πάλιν ἀνεπληρώθη καὶ τὴν ἀξίαν. αὐτὸς γὰρ ἐν ἑαυτῷ σμικρονθεὶς, καὶ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἀναλυθεὶς, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ σμικρότητος καὶ τῶν ἑαυτοῦ μερῶν εἰς τὴν συμπλήρωσιν πάλιν τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸ μέγεθος κατέστη, οὐδέποτε τοῦ τέλειος εἶναι μειωθεὶς. ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ κόσμου κτίσις ἐκ τούτου φαίνεται πᾶσα συγκειμένη τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας, ἐν ἕξ ἡμέραις ποιήσαντος τοῦ Θεοῦ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς, τῆς ποιητικῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τὸν ἕξ ἐμπεριέχοντος ἀριθμὸν, καθ' ὃν ἡ τριάς σωμάτων ἐστὶ ποιητικῆ· μήκος γὰρ καὶ πλάτος καὶ βάθος σώμα ἐργάζεται, ὃ δὲ ἕξ ἐκ τῶν τριγώνων ἐστὶ συγκείμενος. καὶ περὶ μὲν τούτων οὐκ ἐστὶ καιρὸς πρότερον ἐν τῷ παρόντι δι' ἀκριβείας διεξελθεῖν, ἵνα μὴ τὸ προκείμενον ἐσσαντες τὸ πύρερον σκοπῶμεν.
- XII. Οὐκοῦν δεῦρο εἰς τὴν ἔρημον ἐλθοῦσα ταύτην καὶ ἄγονον κακῶν ἢ ἐκκλησία τρέφεται, πτερουμένη τοῖς οὐρανοπόροις τῆς παρθενίας πτεροῖς, ἕως αἰετοῦ μεγάλου πτερώνας ὁ λόγος ἔφη, νικήσασα τὸν ὄφιν καὶ τῆς πληροσελήνου τῆς ἐαυτῆς τὰς νεφέλας τὰς δυσχειμέρους ἀψωσαμένη. τούτων γὰρ χάριν μεταξὺ πάντες οὗτοι παρηνέχθησαν λόγοι, διδάσκοντες ἡμᾶς, ὡς καλλιπάρθενοι, κατὰ κράτος μιμεῖσθαι τὴν μητέρα, μὴ ἐπιθολοῦσθαι δὲ ταῖς ἀχθηδόσι καὶ τροπαῖς καὶ θλίψεσι τοῦ βίου, ἵνα συνεισέλθῃτε γαῦροι μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφῶνα, παραφαίνουσαι τὰς λαμπάδας. μὴ οὖν ἀποδειλιώσῃτε πρὸς τὰς μεθοδείας καὶ διαβολὰς τοῦ θηρός, ἀλλὰ καρτερῶς ἐνσκευάσασθε πρὸς τὴν μάχην, τὴν κόρην τοῦ σωτηρίου καὶ τὸν θώρακα καὶ τὰς κνημίδας ἐξωπλισμένοι. μυρίαν γὰρ αὐτῷ κατάπληξιν παρεῖχετε μετὰ πολλοῦ λήμματος καὶ εὐφυχίας προσβάλλουσαι, οὐδὲ στήσεται πύντως ἐκ τοῦ κρείττονος ὄρων τὰς ἀντιπάλους παρατεταγμένας, ἀλλ' αὐτόθεν ἄρασθαι τῶν ἐπτά παλαισμάτων ἡμᾶς συγχωρήσει τὰ ἀριστεῖα ὁ πολυκέφαλος καὶ πολυπρόσωπος θῆρ,
- πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα, δεινὸν ἀποπνεῖουσα πυρὸς μένος αἰθρομένοιο· καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε πατὴρ τεράτεσσι πιθήσας Χριστὸς ἡμεῖς· πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν, οὐδὲ τις ἔτλη λόγιον ἐκ γενῶν ἀφρόν ἐρευγομένων,
- εἰ μὴ πρότερον ἐκλύσας αὐτὴν κατειργάσατο καὶ ἀσθενῆ καὶ εὐκαταφρόνητον ἡμῖν παντελῶς ἐποίησε Χριστός.
- XIII. Αἰὶὸ θυμὸν ἄρρητα λαβοῦσαι καὶ νήφοντα ἐναντία θεῶθε τῷ θηρὶ σφραγιῶντι τὰ ὄπλα, μηδὲ ὑποχωρήσῃτε τὸ σύνολον, ἐφ' οἷς θρασύνεται ταραχθεῖσαι· μυρίον γὰρ ἔξετε κλέος, ἐὰν ἀφέλητε νικήσασαι τοὺς ἐπ' αὐτοῦ στεφάνους ἐπτά, δι' οὓς ὁ ἀγὼν ἡμῖν πρόκειται καὶ ἡ πάλη κατὰ τὸν διδάσκαλον Παῦλον. ἡ γὰρ καταγωνισαμένη τὸν διάβολον πρότερον καὶ νεκρώσασα τὰς ἐπτά κεφαλὰς τῶν ἐπτά στεφάνων τῆς ἀρετῆς ἐγκριτῆς γίνεται, τοὺς ἐπτά μεγίστους ἀγῶνας διαθλήσασα τῆς ἀγνείας. κεφαλὴ γὰρ τοῦ δράκοντος ἐστὶν ἡ ἀκρασία καὶ ἡ τροφή· ὁ ταύτην συνθλάσας ἀναδεῖται τὸν στέφανον τῆς σωφροσύνης. κεφαλὴ ἐστὶ καὶ ἡ δειλία καὶ ἡ θρόνις· ὁ ταύτην πατήσας τὸν στέφανον ἀναιρεῖται τοῦ μαρτυρίου. κεφαλὴ ἐστὶ καὶ ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἄνοια καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως τῆς πονηρίας πλεονεκτήματα· ὁ ταῦτα κατεργασάμενος καὶ ἀνελὼν τὰς ἐπ' αὐτοῖς τιμὰς ἀποφέρεται, πολυτρόπως ἐκκερατίζομένης τοῦ δράκοντος τῆς ἰσχυρός. καὶ γὰρ καὶ τὰ δέκα κέρατα καὶ κέντρα, ἕπερ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐλέχθη φέρειν, αἱ δέκα ἀντιθέσεις εἰσὶν, ὡς καλλιπάρθενοι, τοῦ Ἀσκαλόγον, αἷς ἀνακερατίζειν εἰώθε καὶ βάλλειν τὰς τῶν πλειίστων ψυχὰς, τῇ „ἀγαπήσεις“ ἐντολῇ „τὸν κυρίον σου“ τὰ ἐναντία φρονῶν καὶ τεκταινόμενος καὶ τοῖς ἐξῆς νομοθετήμασιν. ἰδὲ γὰρ κέρασ αὐτοῦ διάπυρον καὶ πικρὸν τὴν πορνείαν, ᾧ τοὺς ἀκράτορας βάλλει, ἰδὲ τὴν μοιχείαν, ἰδὲ τὸ ψεῦδος, ἰδὲ τὴν φιλαργυρίαν, ἰδὲ τὴν κλοπὴν καὶ τὰ ἄλλα τούτοις ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ, ὅποσα ἐξισχύουσιν ἀμφὶ ταῖς κεφαλαῖς αὐτοῦ ταῖς ἀνθρωποκτόνοισ πεφνικότα· ἕς ἡμεῖς συμμαχῆσαντος Χριστοῦ ἐκκερατίζασαι λήψασθε, τοῖς κατὰ τοῦ δράκοντος κατανθεμῶσαι στεφανώμασιν ἡμῶν τὰς θείας κεφαλὰς. ἡμέτερον προκρίνειν γὰρ τὰ κρείττω καὶ προτάσσειν τῶν γηγενῶν, αὐτοκράτορα καὶ αὐτεξούσιον

τὸν λογισμὸν εὐληφίας καὶ πάσης ἀνάγκης ἐκτὸς εἰς τὸ αὐτοδεσπότως αἰρεῖσθαι τὰ ἀρέσκοντα, οὐ δουλεύοντα εἰμαρμένη καὶ τύχαις. ὡς οὐκ ἄνθρωπος αὐτοῦ κύριος ἔσται καὶ ἀγαθός, εἰ μὴ τῷ ἀνθρώπινῳ παραδείγματι χρώμενος τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς ἐκείνον ἐαυτὸν ζωγραφῶν κάκεινον μιμούμενος βιώσει. πάντων γὰρ κακῶν μέγιστον ἔμφυτον τοῖς πολλοῖς τὸ τὰς αἰτίας τῶν ἀμαρτημάτων εἰς τὰς τῶν ἀστέρων κινήσεις ἀναφέρειν καὶ τὸν βίον ἡμῶν οὐακίζεσθαι τῆς εἰμαρμένης ταῖς ἀνάγκαις λέγειν, καθάπερ οἱ μετὰ ἀλαζονείας πολλῆς ἀστεροσκοπήσαντες· ὑπονοίᾳ γὰρ μᾶλλον ἢ τῷ φρονεῖν πεπιστευκότες, ὁ μεταξὺ τῆς ἀληθείας ἔστι καὶ τοῦ ψεύδους, πολὺ τῆς τῶν ὄντως ὄντων θεῆς ἐξηπατήθησαν. ὁθεν εἰ παρής, ὡς Ἀρετῇ, πληρωθέντος ἤδη μοι τοῦ λόγου, ὃν αὐτῇ προσέταξας, δέσποινα, ῥηθῆναι, πειράσσομαι δὴ συναγωνίζομένης σου καὶ συμπνεούσης πρὸς τοὺς χαλεπαίνοντας καὶ ἀμφισβητοῦντας ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν, αὐτεξούσιον εἶναι φάσκουσαι τὸν ἄνθρωπον, διευκρινήσασθαι ὅτι σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρομον ἄλλε' ἔχουσιν, αἰρούμενοι τὰ ἡδέα πρὸ τῶν συμφερόντων.

ΑΡΕΤΗ. Ἀλλὰ παρήμι καὶ συναγωνίζομαι· τελέως γὰρ ὁ λόγος κεκοσμήσεται καὶ τούτων προσαφθέντων.

XIV. ΘΕΚΛΑ. Πάλιν οὖν δὴ πρῶτον περὶ τούτων εἰς δύναμιν εἰπωμεν, τὴν γοητείαν αὐτῶν, ἐφ' ἣ θρασύνονται, γυμνώσαντες, ὡς μόνων κατελιηφῶτων ἐξ οἴων ὁ οὐρανὸς κεκόσμηται σχημάτων κατὰ τὰς Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων ὑποθέσεις. φάσκουσι γὰρ ὡςπερ σφαιρας ἐντόρῳ στροφαῖς ἀπεικάζεσθαι τὴν περιφέρειαν τοῦ κόσμου, τῆς γῆς κέντρου καὶ σημείου τόπον ἐπεχούσης. περιφορᾶς γὰρ οὐσης σφαιρικής, ἀνάγκη, φασί, κατὰ τὰς ὁμοίας διαστάσεις τῶν αὐτῶν ὄντων διαστημάτων μέτην τοῦ παντός τὴν γῆν τυγχάνειν, περὶ ἣν ὁ οὐρανὸς περιδινεῖται προγενεστέραν οὖσαν. εἰ γὰρ ἐκ σημείου καὶ κέντρου περιφέρειαν συνέστηκεν, ὁ δὴ κύκλος εἶναι δοκεῖ, ἀδύνατον δὲ χωρὶς σημείου καταγραφῆναι κύκλον, κύκλον δ' ἔσεσθαι ἀδύνατον ἄνευ σημείου· πῶς οὐ πρὸ πάντων ἡ γῆ, φησί, συνέστηκε καὶ τὸ κατ' αὐτὴν χάος καὶ βάθος; εἰς χάος γὰρ καὶ βάθος ὄντως κατωλίσθησαν οἱ σχέλιοι πλάνης, οἱ „γνόντες τὸν θεὸν οὐχ ὡς θεὸν ἐδόξασαν ἢ ἠχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά,“ καὶ ταῦτα καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς εἰρηκότων σοφῶν ὡς οὐδὲν Ὀλυμπίων ἐντιμότερον γηγενὲς καὶ πρεσβύτερον. ὁθεν οὐκ αἰεὶ παῖδες ὄντως οἱ Χριστὸν ἐγνωκότες, καθάπερ Ἕλληνες, οἱ μύθοις μᾶλλον καὶ πλάσμασιν ἢ τέχνῃ τῶν λόγων τὴν ἀλήθειαν χώσαντες, καὶ τοῖς οὐρανῶν τὰς τῶν ἀνθρώπων προσαρμόσαντες συμφορὰς, οὐδὲν αἰσχύνονται καταγράφοντες τὴν τῆς οἰκουμένης περιφορὰν γεωμετρικοῖς θεωρήμασι καὶ σχήμασι, καὶ τὸν οὐρανὸν εἰδώλοισι πτηνῶν καὶ νηκτῶν καὶ χερσαίων εἰσηγούμενοι κεκοσμηθῆναι καὶ τὰς ποιότητας τῶν ἀστέρων ἐκ τῶν περὶ τοὺς ἀρχαίους ἀνθρώπους συμφορῶν κατασκευάσθαι, ὡστε τὰς τῶν πλανητῶν αὐτοῖς κινήσεις ἐκ τοιοῦτων ἠρτησθαι σωματίων. εἰλίσεσθαι γὰρ περὶ τὴν τῶν δωδεκα ζωδίων φύσιν φασὶ τοὺς ἀστέρας, ἐλκόμενος τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου τῆ φορᾶ, ὡς καὶ διὰ συγκράσεως αὐτῶν ὁραῖσθαι τὰ ἀποβαίνοντα πολλοῖς κατὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν συναφείας τε καὶ ἀπορροίας, ἀνοτολὰς τε αὐ καὶ δύσεις. σφαιροειδῆς γὰρ ὑπάρχων ὁ πᾶς οὐρανὸς καὶ κέντρον καὶ σημείω κατ' αὐτοὺς τῇ γῇ χρώμενος, διὰ τὸ πάσας ἀπὸ τῆς περιφορᾶς τὰς προσιπτούσας εὐθείας ἐπὶ τὴν γῆν ἴσας ἀλλήλαις εἶναι, ὑπὸ τῶν περιεχόντων αὐτὸν διακρατεῖται κύκλων· ὧν μείζων μὲν ὁ μεσημερινὸς δοκεῖ, καὶ δεύτερος ὁ εἰς ἴσα τέμναν μέρη καλούμενος ὀρίζων, τρίτος δὲ ὁ τούτους ἐπιδιαιρῶν ἰσημερινός. παρ' ἑκάτερα δὲ τούτου τροπικὸν δύο, θερινὸς καὶ χειμερινός· καὶ ὁ μὲν πρὸς τοῖς ἀρκτίοις, ὁ δὲ πρὸς τοῖς νοτίοις μέρεσιν. τούτων ὁ λεγόμενος ἄξων, περὶ ὃν αἱ τε Ἀρκτοί, ὁ τε ἀρκτικός ἔξωθεν ἔχων τὸν τροπικόν. καὶ αἱ μὲν Ἀρκτοὶ περὶ αὐτὰς στρεφόμεναι καὶ βριθουσαι τὸν διὰ τῶν πόλων ἄξωνα τὴν τοῦ παντός ἀπεργάζονται κίνησιν κόσμον, κατὰ τὰς ἀλλήλων ἰξίας ἔχουσαι τὰς κεφαλὰς καὶ ἄχροντοι τοῦ καθ' ἡμᾶς ὀρίζοντος οὔσαι. τὸν ζωδιακὸν δὲ πάντων ἐφάπτεσθαι τῶν κύκλων, λοξὴν ποιούμενον τὴν κίνησιν, εἶναι τε ἐν αὐτῷ ζωδίων ἀριθμὸν, ἃ καλεῖται δωδεκατημόρια δωδεκα, ἀπὸ Κριοῦ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα μέχρι τῶν Ἰχθύων, ἃ κατσητερίσθαι παριστάσιν ἑκαμύθοις αἰτίας, τὸν μὲν Κριὸν φάσκοντες τὸν τὴν Ἑλλήν εἶναι τὸν Ἀδάμαντος δικομοῖσαντα καὶ Φρύξον εἰς Σκύδας, τὸ δὲ Βούκρανον, εἰς τιμὴν Διός, τὸν τὴν Εὐρώπην ταύρου διαπεραιώσαντος εἰς τὴν Κρήτην· καὶ τὸν καλούμενον δὲ Γαλαξίαν κύκλον, ὃς τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ συνδέσμου τῶν Ἰχθύων ἐπὶ τὸν Κριὸν ποιεῖ, ἀπὸ τῶν τῆς Ἑρας μαζῶν Ἡρακλεῖ προχυθῆναι λόγος Διὸς ταγαῖς. ὡστε κατ' αὐτοὺς πρὸ τῆς Εὐρώπης ἢ Φρύξου καὶ τοῖν Διοσκούροιν καὶ τῶν ἄλλων ζωδίων τῶν ἐξ ἀνθρώπων καὶ θεῶν καταστρεφθέντων οὕτω γένεσις ἦν. ἀλλὰ χωρὶς γενέσεως ἐβίωσαν

ἡμῶν οἱ παλαιότεροι· ἐπιχειρητέον γὰρ μὴ πως τὸ ψεῦδος ἰσχυώμεν ὡσπερ ἰατροὶ φαρμάκοις τῶν λόγων ἀμβλύναντες λατικοῖς σβέσαι, τῆδε σκοποῦσαι τὴν ἀλήθειαν.

- XV. Εἰ κρείσσον ἦν τὸ ὑπὸ γένεσιν εἶναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς στέλιον, τοῦ μὴ εἶναι, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ αὐτόθεν, ἀφ' οὐπερ ἔφην τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, γένεσις ἦν; εἰ δὲ ἦν, τίς χρεῖα τῶν ὑπόγειον καταστερισθέντων, Λέοντος, Καρκίνου, Διδύμων, Παρθένου, Ταύρου, Ζυγοῦ, Σκορπίου, Κριοῦ, Τοξότου, Ἰχθύων, Αἰγόκερω, Ὑδροχόου, Περσεύς, Κασσιοπέας, Κηφέως, Πηγάσου, Ὑδρου, Κόρακος, Κρατῆρος, Αὔρας, Δράκοντος, καὶ τῶν ἄλλων, ἐξ ὧν εἰσηγησθε κατακοσμηθέντας τοὺς πολλοὺς κατελιφέναι τὴν μαθηματικὴν ταύτην, μᾶλλον δὲ καταθεματικὴν πρόγνωσιν; ἦτοι οὐκ καὶ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν γένεσις ἦν, καὶ μάταιος ἡ τούτων σύστασις, ἢ οὐκ ἦν, καὶ εἰς τὴν κρείσσονα κατάστασιν καὶ διαγωγὴν ὁ Θεὸς τὸν βίον μετέστησε, τὴν
- 217 ἔμπροσθεν χεῖρονα βιωσάντων χρόνον. ἀλλὰ κρείττους οἱ παλαιότεροι τῶν νῦν, ὅθεν καὶ χρυσοῦν ἐκλήθησαν γένος. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ ὁ ἥλιος καθιπευὼν τοὺς κύκλους καὶ ἐπιπορευόμενος ἐτησίοις τὰ ζῶδια περιόδοις τὰς μεταβολὰς ἀποτελεῖ καὶ τὰς τροπὰς τῶν καιρῶν, οἱ πρὸ τοῦ καταστερισθῆναι τὰ ζῶδια γεγονότες καὶ κοσμηθῆναι τούτοις τὸν οὐρανὸν πῶς διήρκεσαν, μηδέπω θέρους, μετοπώρου, χειμῶνος, ἔαρος διακεκριμένον, δι' ὧν ἡ τοῦ σώματος αὔξεται καὶ συγκατεῖται φύσις; ἀλλ' ἐξήρκεσαν καὶ πολυχρονιώτεροι γεγονάσι καὶ ῥωμαλευτέροι παρὰ τοὺς νῦν, ὁμοίως καὶ τότε διευθύναντος τοὺς καιροὺς τοῦ Θεοῦ. οὐκ ἄρα ἐκ τοιούτων ὁ οὐρανὸς πε-
- 218 ποικίλται σχημάτων. εἰ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὰ εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνου γεγονότα καὶ κόσμον οὐρανοῦ καὶ τροπὰς καιρῶν, θεῖά ἐστι καὶ κρείττω τῶν ἀνθρώπων, ἀνάγκη καὶ κρείττονα βίον καὶ μακάριον αὐτὰ καὶ εἰρηναῖον καὶ πολλῷ τοῦ ἡμετέρου βίου διαλλάττοντα δικαιοσύνη καὶ ἀρετῇ διάγειν, κινούμενα κίνησιν εὐτακτον καὶ εὐδαιμόνα. ¹ εἰ δὲ τὰς τῶν θνητῶν συμφορὰς καὶ κακοφροσύνας αὐτὰ τεκταινέται καὶ ἐνεργεῖ, περὶ τὰς ἄσελγείας ἀσχολούμενα καὶ τὰς μεταβολὰς καὶ τροπὰς τοῦ βίου ἄρα ἀθλιώτερα τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, εἰς τὴν γῆν βλέποντα καὶ τὰς ἐπικήρους καὶ ἀθέτους πράξεις καὶ μηδὲν κρείττον τῶν ἀνθρώπων
- 219 θιάγοντα, εἴ γε τῆς ἐκεῖνων ἀπορροίας καὶ κινήσεως ὁ ἡμέτερος ἤρτηται βίος.

- XVI. Εἰ πᾶσα πράξις χωρὶς ἐπιθυμίας οὐ γίνεται, οὐδὲ μὴν ἐπιθυμία χωρὶς ἐνδεΐας, ἀνευθεὲς δὲ τὸ θεῖον, ἀεννόητον ἄρα ποιηρίας. καὶ εἰ ἡ τῶν ἄστρον φύσις ἐγγυτέρω τέτακται Θεοῦ, κρείττων οὐσα τῆς τῶν κρείττωνων ἀνθρώπων ἀρετῆς, ἀεννόητα κακίας ἐστὶ καὶ ἀνευθεῖ τὰ ἄστρα. καὶ ἄλλως. πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει τῶν πεπεισμένων τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἶναι θεῖα, καὶ μακρὰν ἀπωκίσθαι κακίας καὶ τῶν γηγενῶν πράξεων, ἀνεπίδεκτα πάθους ἡδονῆς ὄντα καὶ λύπης· οὐ γὰρ προσεῖναι τοῖς οὐρανόις τοιαύτας ὀρέξεις βδελυκτίας. εἰ δὲ τούτων
- 220 ἔκτος καὶ ἀνευθεῖ περὶ κακίας, πῶς τοῖς ἀνθρώποις ἂ μὴ αὐτοὶ βούλωνται καὶ ὧν ἔκτος εἰσι τεκταινόνται; οἱ δὲ ὀριζόμενοι τὸν ἀνθρώπον μὴ εἶναι ἀπεξοῦσιον, ἀλλ' ἀνάγκαις ἀφύκτοις εἰμαρμένης λέγοντες οἰακίεσθαι καὶ ἀγράφους προστάγμασιν, εἰς αὐτὸν ἀσεβοῦσι τὸν Θεόν, παρεκτικὸν αὐτὸν τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν καὶ ποιητὴν εἰσηγούμενοι. εἰ γὰρ τῶν ἀστέρων ἅπασαν κυκλικὴν κίνησιν ἡμελεῖς αὐτοῖς ἀφράστῳ σοφίᾳ καὶ ἀνευνοήτῳ διέπει, κατευθύνων τὸν οἴκα τῆς οἰκουμένης, οἱ δὲ ἀστέρες τὰς ποιότητις τῆς κακίας καὶ τῆς ἀρετῆς ἐκτελοῦσι τῷ βίῳ, ἀνάγκης δεσμοῖς τοὺς ἀνθρώπους ἔλκοντες εἰς ταῦτα, αἴτιον τῶν κακῶν τὸν Θεὸν ἀποφαινόνται καὶ δότην.
- 221 ἀλλ' ἀναίτιος πᾶσι πάσης βλάβης ὁ Θεός. οὐκ ἄρα γένεσις. πᾶς ὅστις κἂν βραχὺ συνετὸς ὁμολογήσει τὸ θεῖον δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν, ἀληθές, ὠφέλιμον, ἀναίτιον κακῶν, ἀσύμπλοκον πάθους καὶ πᾶν ὃ τι τοιοῦτον. καὶ εἰ οἱ δίκαιοι κρείσσοις εἰσὶ τῶν ἀδίκων καὶ ἐστὶν αὐτοῖς ἡ ἀδικία βδελυκτῆ, χαίρει δὲ ὁ Θεὸς τῇ δικαιοσύνῃ, δίκαιος ὧν, στυγητὴ αὐτῷ ἡ ἀδικία, ἐναντίον οὐσα καὶ ἐχθρὸν τῇ δικαιοσύνῃ. οὐκ ἄρα ἀδικίας αἴτιος ὁ Θεός. εἰ τὸ ὠφελοῦν πάντως ἐστὶν ἀγαθόν, ὠφέλιμον δὲ σωφροσύνη καὶ οἶκῳ καὶ βίῳ καὶ φίλοις, ἀγαθὸν ἄρα ἐστὶν ἡ σωφροσύνη. καὶ εἰ ἡ σωφροσύνη φύσει ἀγαθόν, ἀκολασία δὲ ἐναντίον σωφροσύνη, τὸ δὲ ἐναντίον τῷ
- 222 ἀγαθῷ κακόν, κακὸν ἄρα ἡ ἀκολασία. καὶ εἰ ἡ ἀκολασία φύσει κακόν, κατὰ ἀκολασίαν δὲ μοιχεῖται γίνονται καὶ κλοπαὶ καὶ ὄργαι καὶ φόνοι, φύσει ἄρα κακόν ἐστὶν ὁ ἀκόλαστος βίος. τὸ δὲ θεῖον κακῶν ἀσύμπλοκον πέφυκεν. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ οἱ σώφρονες βελτίους εἰσὶ τῶν ἀκολάστων καὶ ἐστὶν αὐτοῖς ἡ ἀκρασία βδελυκτῆ, χαίρει δὲ ὁ Θεὸς τῇ σωφροσύνῃ, παθῶν ἀνευνοήτος ὧν, στυγητῆ ἄρα καὶ τῷ Θεῷ ἡ ἀκρασία. ὅτι δὲ ἡ κατὰ σωφροσύνην πράξις, ἀρετῆ οὐσα, κρείττων ἐστὶ τῆς κατὰ ἀκρασίαν, κακίας οὐσης, μαθεῖν ἐστὶν ἀπὸ βασιλέων, ἀπὸ ἀρχόντων, ἀπὸ στρατη-

1) Εἰ δὲ .. (p. 219) .. ἀνευθεῖ τὰ ἄστρα. Haec, uti illa: (p. 224) εἰ τὸ ἀνελεῖν τινα .. (p. 226) .. οὐκ ἄρα γένεσις, postpositis verbis: (p. 222) ὅτι δὲ ἡ κατὰ σωφρ. .. (p. 223) .. βλαβερός, paulo breviora exhibet Phot. cod. 237. p. 311, b. 6. — p. 312, a. 2.

γῶν, ἀπὸ γυναικῶν, ἀπὸ τέκνων, ἀπὸ πολιτῶν, ἀπὸ δεσποτῶν, ἀπὸ οἰκετῶν, ἀπὸ παιδευγῶν, ἀπὸ διδασκάλων· ἕκαστος γὰρ τούτων καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ κοινῷ ὠφέλι- 223
 μος γίνεται σωφρονῶν, ἀκολασταίων δὲ καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ κοινῷ βλαβερός. καὶ εἰ
 ἔστι διαφορὰ τῆς κιναιδῶν καὶ ἀνδρείων, ἀκολάστων καὶ σωφρόνων, καὶ ἔστι κρείσ-
 σων ἢ τῶν ἀνδρείων καὶ σωφρόνων, χείρων δὲ ἢ τῶν ἐναντίων, οἱ δὲ τῆς κρείσσοнос
 ἔργος εἰσι καὶ φίλοι Θεοῦ καὶ οἱ τῆς χείρονος μακρὰν καὶ ἐχθροί, οἱ λέγοντες
 γένεσιν τὸ αὐτὸ τὴν ἀδικίαν εἶναι καὶ τὴν δικαιοσύνην διορίζονται, κιναιδίαν καὶ
 ἀνδρείαν, ἀκρασίαν καὶ σωφροσύνην, ὅπερ ἀδύνατον. εἰ γὰρ τῷ κακῷ τὰγαθὸν
 ἐναντίον, τὸ δὲ ἀδικὸν κακόν, τοῦτο δὲ ἐναντίον τῷ δικαίῳ, τὸ δὲ δίκαιον ἀγαθόν,
 τὸ δὲ ἀγαθὸν ἐχθρὸν τοῦ κακοῦ, ἀνδρομοιον δὲ τὸ κακὸν τῷ ἀγαθῷ, ἕτερον ἄρα τὸ 224
 δίκαιον τοῦ ἀδικου. οὐκ ἄρα αἷτιος κακῶν ὁ Θεός, οὐδὲ χαίρει τοῖς κακοῖς, ὡς
 συνίστησιν αὐτὸς ὁ λόγος, ἀγαθὸς ὢν. εἰ εἰσὶ δὲ πονηροὶ τινες, κατὰ ἐνδειαν φρε- 1 Cor. 13, 6.
 τῶν εἰσιν οὗτοι πονηροὶ καὶ οὐ κατὰ γένεσιν,

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρομορον ἄλγε' ἔχοντες.

εἰ τὸ ἀνελεῖν τινα καὶ φόνῳ τὰς χεῖρας αἰμάξαι γένεσις ἐργάζεται, τοῦτο δὲ νόμος
 κωλύει, κολάζων τοὺς ἀλάστορας καὶ δι' ἀπειλῆς ἀπέργων τὰ τῆς γενέσεως δόγματα,
 οἷον τὸ ἀδικῆσαι, μοιχεύσασθαι, κλέψαι, φαρμακεῦσαι, ἐναντίον ἄρα ὁ νόμος γενέ- 225
 σει. ὅσα μὲν γὰρ γένεσις ὤρισε, ταῦτα νόμος κωλύει, ὅσα δὲ νόμος κωλύει, ταῦτα
 γένεσις ποιεῖν βιάζεται. πολέμιον ἄρα γενέσει νόμος. εἰ δὲ πολέμιον, οὐκ ἄρα κατὰ
 γένεσιν οἱ νομοθέται νομοθέται· τὰ γὰρ ἐναντία δογματίζοντες γένεσις γένεσιν λύουσι.
 ἦτοι οὖν γένεσις ἔστι, καὶ οὐκ ἐχθρὸν εἶναι νόμους, ἢ εἰσὶ νόμοι, καὶ οὐκ εἰσὶ κατὰ
 γένεσιν. ἀλλ' ἀμήχανον χωρὶς γενέσεως φῦναι τινα καὶ διαπράξασθαι τι· οὐδὲ γὰρ
 τὸν δάκτυλον ἐξεῖναι φασι χωρὶς εἰμαρμένης κινήσαι τι. κατὰ γένεσιν ἄρα καὶ
 Μίνως καὶ Δράκων καὶ Λυκούργος καὶ Σόλων καὶ Ζάλευκος νομοθέται φύντες διε- 226
 τάξαντο τοὺς νόμους, ἀπαγορευάντες μοιχείας, φόνους, βίαις, ἀρπαγὰς, κλοπίας, ὡς
 οὐκ ὄντων τούτων καὶ γινομένων κατὰ γένεσιν. εἰ δὲ κατὰ γένεσιν καὶ ταῦτα, οὐ
 κατὰ γένεσιν οἱ νόμοι· οὐ γὰρ ἂν αὐτῇ ὑφ' ἑαυτῆς ἀνηρεῖτο ἡ γένεσις, αὐτῇ ἑαυτὴν
 ἀκυροῦσα καὶ αὐτῇ ἑαυτῇ μαχομένη, καὶ ἐνταῦθα μὲν ἀπαγορευτικούς μοιχείας καὶ
 φόνων νόμους τιθεμένη καὶ τιμωρομένη καὶ ἐπεξερχομένη τοὺς κακούς, ἐνταῦθα δὲ
 φόνους καὶ μοιχείας ἐργαζομένη. ἀλλὰ τοῦτο ἀδύνατον· οὐδὲν γὰρ ἀλλόκοτον αὐτὸ
 ἑαυτῷ καὶ αὐτὸ ἑαυτῷ ἀπεχθανόμενον καὶ αὐτὸ ἑαυτὸ καταλὸν καὶ ἀσύμφωνον
 αὐτὸ ἑαυτῷ. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ κατὰ γένεσιν πᾶν ὃ τί ποτ' οὖν γίνεται καὶ ἔστι
 δίχα γενέσεως οὐδὲν, ἀνάγκη καὶ τὸν νόμον γενέσει γεγονέναι. ἀλλὰ νόμος γένεσιν 227
 ἀναιρεῖ, διδακτὴν διδασκων τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξ ἐπιμελείας προσγινομένην, φευκτὴν δὲ
 τὴν κακίαν καὶ ἐξ ἀπειθευσίας φρομένην. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ τὸ ἀλλήλους ἀδικεῖν
 καὶ τὸ ὑπ' ἀλλήλων ἀδικεῖσθαι γένεσις ποιεῖ, τίς χρεια νόμων; εἰ δὲ ἴνα τοὺς ἁμαρ-
 τάνοντας ἀμύνωνται, φροντίζοντος τοῦ Θεοῦ τῶν ἀδικουμένων, ἄμεινον ἦν τὸ κακὸν μὴ
 ποιῆσαι καὶ εἰμαρμένην ἢ μετὰ τὸ ποιῆσαι νόμοις ἐπανορθοῦσθαι. ἀλλ' ἀγαθὸς ὁ
 Θεός καὶ σοφὸς καὶ τὰ κρείσσω ποιῶν. οὐκ ἄρα γένεσις. ἦτοι ἀνατροφαὶ καὶ τὰ ἐθῆ
 τῶν ἁμαρτημάτων εἰσιν αἷτια, ἢ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ αἱ διὰ σώματος ἐπιθυμίαι.
 ὁπότερον δ' ἂν τούτων ἢ τὸ αἷτιον, οἷς ἂν ἢ αἷτιον, Θεὸς ἀναίτιος. εἰ κρείσσον ἔστι
 τὸ δίκαιον εἶναι τοῦ ἀδίκου, διὰ τί τοιοῦτος αὐτόθεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γενέσεως
 οὐ γίνεται; εἰ δὲ ὕστερον, ὅπως ἀμείνων γενηθῆ, σωφρονίζεσθαι μαθήματα καὶ νόμοις, 228
 ὡς ἀπτεξούσιος ἄρα σωφρονίζεται καὶ οὐκ ἐκ φύσεως ὢν κακός. εἰ οἱ πονηροὶ πονηροὶ κατὰ
 γένεσιν φρόνους προνοίας ταγαῖς, οὐκ εἰσὶ μεμπτοὶ καὶ ἄξιοι τιμωρίας τῆς ἐκ τῶν νόμων,
 ζῶντες κατ' αὐτὴν τὴν οἰκείαν φύσιν, ἐπεὶ μὴ δεδύνηται μεταβληθῆναι. καὶ ἄλλως.
 εἰ οἱ ἀγαθοὶ κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν ζῶντες εἰσιν ἐπαινετοί, τῆς γενέσεως οὐσης αἰτίας
 τοῦ εἶναι τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθούς, οὐδὲ οἱ πονηροὶ ἄρα, κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν ζῶντες,
 αἰτιατοὶ παρὰ δικαίῳ κοιτῆ. καὶ εἰ χρὴ διαδόχῃν εἰπεῖν, ὁ κατὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ
 φύσιν ζῶν οὐδὲν ἁμαρτάνει· οὐ γὰρ ἑαυτὸν ἐποίησε τοιοῦτον, ἀλλ' ἡ εἰμαρμένη, καὶ 229
 ἢ κατὰ τὴν ταύτης κίνησιν, ἀγόμενος ἀφύκτοις ἀνάγκαις. οὐδεὶς οὖν κακός. ἀλλ' εἰσὶ
 κακοί, καὶ ἡ μὲν κακία φευκτὴ καὶ ἐχθρὰ τῷ Θεῷ, ὡς συνέστησεν ὁ λόγος, ἢ δὲ ἀρετὴ
 προσφιλέης καὶ ἐπαινετῆ, Θεοῦ διατάξαντος νόμον τιμωρὸν κακῶν. οὐκ ἄρα εἰμαρμένη.

XVII. Καὶ τί τοσοῦτον ἐπιδιατριβούσα τοῖς ἐλέγχοις εἰς μῆκος ἐξίγω τὸν λόγον,
 τὰ ἀναγκαϊότερα πρὸς πειθῶ καὶ συγκατάθεσιν τοῦ συμφέροντος ἐκδεμένη καὶ πρό-
 δηλον πάσι καὶ ἐξ ὀλίγων τὴν διαφωνίαν τοῦ τεχνάσματος αὐτῶν ἐξεργασμένη; ὡστε
 διορᾶν καὶ ἐπαισθάνεσθαι τὴν πλάνην ἥδη καὶ παιδίον, ὡς ἐφ' ἡμῶν ἔστι τὸ δια- 230
 πράξασθαι τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἀστράσι. δύο γὰρ κινήσει ἐν ἡμῶν
 ἐστίον· ἐπιθυμία πεφουκότε σαρκὸς καὶ ψυχῆς, διαφέρετον ἀλλήλοισιν. ὅθεν καὶ δύο Gal. 5, 17.
 ἐλαβήτην ὀνόματε· ἡ μὲν γὰρ ἀρετῆς, ἡ δὲ κακίας. δεῖν δὲ τῇ καλλίστῃ καὶ χρυστῇ
 πείθεσθαι τῆς ἀρετῆς ἀγωγῇ, τὰ βέλτιστα πρὸ τῶν φαύλων αἰρουμένους. ἀλλὰ νερεῖ

τούτων ἄλλες ἤδη, καὶ ἐφῆξω τὸν λόγον. αἰδοῦμαι γὰρ μετὰ τοὺς τῆς ἀγνείας λόγους καὶ ἐγκαλύπτομαι, τὰς τῶν μετεωρολόγων ἢ ματαιοσκοπῶν ἀνθρώπων ἀναγκαζομένη δόξας εἰσρηγεῖσθαι, οἱ τὸν τῆς ζωῆς μετ' οἴησεως ἀναλίσκουσι χρόνον, οὐδενὶ ἢ μνῆ- κοῖς ἐνδιατρίβοντες πλάσμασι.

231 Ταῦτά σοι καὶ παρ' ἡμῶν, ὃ δέσποινα Ἀρετῇ, ἀπὸ θεοῶδῶν συγκαθυσσασμένα λόγων προσκομιζέσθω τὰ δῶρα.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ὡς λίαν ἀγωνιστικῶς ἡ Θέκλα καὶ ἐνδόξως, ὃ Γρηγόριον.

ΓΡΗΓΟΡ. Τί οὖν, εἰ αὐτῆς ἐκείνης ἀκηχοῖς ὄυδην καὶ εὐτρόχῳ τῇ γλώττῃ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἠδονῆς διαλεγομένης; ὥστε ἀγασθῆναι τινα προσέχοντα, καὶ τῆς μορφῆς ἐπανθούσης τοῖς λόγοις, ὡς ἐνδιαθέτως καὶ τῷ ὄντι φανταζομένως περὶ ὧν ἀφηγεῖτο διετέλει, ὑπερφουραινόμενης αὐτῇ αἰδοῦ τῆς ὄψεως· ὅλη γὰρ εἶναι πέφυκε λευκῇ καὶ σώμα καὶ ψυχῇ.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ὁρθῶς, ὃ Γρηγόριον, ταῦτα φῆς, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ψεῦδος. ἔγνω γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνδραγαθημάτων μῆτιν αὐτῆς, καὶ λέγειν ὅσα καὶ οἷα κα- τῶρθωσεν, ὑπερβαλλούσης ἀγάπης ἐπίδειξιν ποιουμένη Χριστῷ, καὶ ὡς διαπρεπῆς πολλάκις ἐφάνη τοῖς μεγάλοις καὶ πρώτοις ἄθλοις ὑπαντιῶσα τῶν μαρτύρων, ἴσῃ τῇ προθυμίᾳ τὴν σπουδὴν κεκτημένη καὶ τῇ ἀκμῇ τῶν βουλευμάτων τὴν ὥμην τοῦ σώματος.

ΓΡΗΓΟΡ. Ἀληθέστατα καὶ σὺ φῆς· ἀλλὰ μὴ διατρίβωμεν. τούτων γὰρ πέρι καὶ αὐτῆς ἔσται πολλάκις ἡμᾶς διαλέξασθαι. νῦν δὲ πρῶτον καὶ τῶν ἐξῆς παρθέτων ἐξαγγελίαι με δεῖ σοι τοὺς λόγους, καθὼς ὑπέστην, μᾶλλον δὲ Τυσιανῆς καὶ Δομνί- νας· αὗται γὰρ ἐτι περιλείπονται.

Λόγος Θ'.

Τυσιανῆ.

233 I. Ὡς οὖν ἀπεπαύσατο καὶ ἡ Θέκλα τὸσαῦτα εἰποῦσα, ἔφη προστάξαι τὴν Ἀρε- τὴν ἢ Θεοπάτρα τῇ Τυσιανῇ λέγειν· τὴν δὲ μειδιάσασαν ἐμπροσθεν αὐτῆς παρελθεῖν καὶ φάναι, Ὡς Ἀρετῇ, παρθενίας ἑρασταῖς ἐπέριστον καύχημα, καὶ σὺ συναντιληφομένη μοι παραστῆναί σε παρακαλῶ, μὴ πως ἀπορήσω λόγων, ἅτε πολλῶν ἤδη καὶ παν- τοδαπῶν εἰρημένων. διὸ καὶ παραιτοῦμαι τὰ προοιμιῶδη ταῦτα καὶ προκατασκευα- στικά τῶν λόγων, ἵνα μὴ χρονίζουσα προσήκοντα τοῦτοις ἐφαρμόττειν αὐτῶν ἐκπέσω τῶν προκειμένων· οὕτως ἐνδοξόν ἐστιν ἡ παρθενία καὶ τίμιον καὶ μεγαλοπρεπές.

234 Ὁ Θεὸς τὴν ἑορτὴν τῆς σκηνοπηγίας διδάσκων τῆς ἀληθινῆς τοὺς ἀληθινούς Ἰσραηλίτας, πῶς ἐορτάζειν δεῖ καὶ τιμᾶν ἐν τῷ Λευιτικῷ παρίστησι, μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀγνεία φάσκων δεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκηνὴν ἕκαστον κοσμεῖν. παραθήσομαι δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἀφ' ὧν ἀναμφισβητήτως δειχθήσεται πᾶσιν ὅσον καὶ θεῷ πρόσφορόν ἐστι καὶ προσφιλές τὸ κατορθῶμα τοῦτο τῆς ἀγνείας. „καὶ τῇ πεντε- καιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ ἐβδόμου, ὅταν συντελέσητε τὰ γεννηματα τῆς γῆς, ἐορτάσετε κυρίῳ ἐπτά ἡμέρας, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ ἀνάπαυσις ἔσται. καὶ ληψε- σθε τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ καρπὸν ξύλου ὠραῖον καὶ κάλλυντρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς καὶ ἰτέας καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμᾶρδου, εὐφρανθῆναι ἔναντι κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἐπτά ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, νόμιμον αἰώνιον εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἐβδόμῳ ἐορτάσετε αὐτὴν· ἐν σκηναῖς κατοικήσετε ἐπτά ἡμέρας. πᾶς αὐτόχθων ἐν Ἰσραὴλ κατοικήσουσιν ἐν σκηναῖς, ὅπως ἴδωσιν αἱ γενεαὶ ὑμῶν ὅτι ἐν σκηναῖς κατώκησα τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐν τῷ ἔξαγαγεῖν με ὑμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου. ἐγὼ κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν.“ πάντως ὑπολήφονται οἱ Ἰουδαῖοι, ψιλῶ τῆς γραφῆς τῷ γράμματι περιπετόμενοι, ὥσπερ καὶ τὰ καλούμενα φύκια τῶν λαγάνων τοῖς φύλλοις, ἀλλὰ μὴ τοῖς ἄνθεσι καὶ καρποῖς, ὡς ἡ μέλισσα, τούτους τοὺς λόγους καὶ τὰς νομο- θεσίας περὶ σκηνῆς τοιαύτης οἷας οὗτοι τεκταίνονται λελέχθαι, ὡς τοῦ Θεοῦ χαί- ροντος εἰς τῆς ἐξιτήλοις κατακοσμήσειν, αἷς αὐτοὶ κατακοσμοῦντες συσκευάζουσιν ἐκ τῶν ἀκροθρύων, οὐ σνησθημένοι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον. ὡς αὖρα ταῦτα καὶ σκιαὶ φασματώδεις, προεξαγγέλλουσαι τὴν ἀνάστασιν καὶ πῆξιν τοῦ πεπτω- κότος εἰς γῆν ἡμῶν σκηνωματος, ὃ τῇ ἐβδόμῃ χιλιονταετηρίδι πάλιν ἀθάνατον ἀπει- ληφότες, ἐορτάσομεν τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς ἀληθινῆς σκηνοπηγίας ἐν τῇ καινῇ καὶ ἀλύτῳ κτίσει, συντελεσθέντων τῶν τῆς γῆς καρπῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων μηκέτι γεν- νῶντων καὶ γεννωμένων, ἀλλὰ καταπαύσαντος ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς κοσμοποιίας τοῦ Θεοῦ. ἐπειδὴ γὰρ ἐν ἑξ ἡμέραις ὁ Θεὸς κατεσκεύασε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ

Levit. 23, 39
—43.

235

1) Photius cod. 237. p. 312, a. 7—11. summam refert allegoricae interpretationis verborum Levit. 23, 39. 40.

συντελέσει πάντα τὸν κόσμον καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ 237
 ὧν ἐποίησε, καὶ εὐλόγησε τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἡγίασεν αὐτήν· ἐντεῦθεν συμ- Gen. 2, 1.
 βολικῶς τῷ μηνὶ ἑβδόμῳ, ὁποῦν ἤδη συντελεσθῶσιν οἱ καρποὶ τῆς γῆς, ἐορτάζειν
 προστασσόμεθα τῷ κυρίῳ, ὁ δὲ ἔστιν, ὁποῦν ὁ κόσμος οὗτος συντελεσθῆ τῇ ἑβδόμῃ
 χιλιονταετηρίδι, ὅτε ὡς ἀληθῶς ὁ Θεὸς συντελέσας τὴν οἰκουμένην ἐφ' ἡμῖν εὐφραν- Pa. 103, 31.
 θήσεται. νῦν γὰρ ἀκμὴν ἔτι τὰ πάντα δημιουργεῖται τῇ διαρκεῖ βουλήσει αὐτοῦ καὶ
 ἀνενοήτῳ δυνάμει, ἀναδιδούσης ἐτι τῆς γῆς τῶν καρπῶν, καὶ τῶν ὑδάτων συναγομένων
 εἰς τὰς συναγωγὰς, καὶ τοῦ φωτὸς ἐτι διαχωριζομένου, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἐτι δημιουργουμένου, καὶ τοῦ ἡλίου εἰς ἀρχὰς ἀνατέλλοντος τῆς ἡμέρας καὶ τῆς
 σελήνης εἰς ἀρχὰς ἐτι τῆς νυκτὸς, καὶ τῶν τετραπόδων καὶ θηρίων καὶ ἐρπετῶν ἐκ τῆς 238
 γῆς ἀναδιδόμενων καὶ πτηνῶν καὶ νηκτῶν ἐκ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας. τότε δὲ ὁποῦν συν-
 τελεσθῶσιν οἱ καιροὶ καὶ παύσεται ὁ Θεὸς ἐργαζόμενος ταύτην τὴν κτίσιν, τῷ ἑβδόμῳ
 μηνὶ, τῇ μεγάλῃ τῆς ἀναστάσεως ἡμέρᾳ, ἐορτῇ συγκροτεῖται τῷ κυρίῳ τῆς σκηνοπηγίας
 ἡμῶν, ἧς εἰσὶν ἐν τῷ Αὐυτίκῳ τὰ λεγόμενα σύμβολα καὶ τύποι, ἃ ἐξιχνεύοντας χρῆ-
 νοεῖν τὴν ἀλήθειαν γυμνῆν. „τῶν δέ“ γὰρ „ἀκούσας“ φησὶ „σοφὸς σοφώτερος ἔσται, Prov. 1, 5. 6.
 νοήσει τε παραβολὴν καὶ σκοτεινὸν λόγον, ῥήσεις τε σοφῶν καὶ αἰνίγματα.“ ὅθεν
 αἰσχυνέσθωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, τὰ βάρη τῶν γραφῶν μὴ συνησθημένοι καὶ πάντα σωμα- 239
 τικὰ τὸν νόμον ἠγούμενοι καὶ τοὺς προφήτας εἰρηκέναι, ἅτε τῶν κοσμικῶν ἐφιέμενοι
 καὶ τὸν ἔξωθεν πλοῦτον τοῦ περὶ ψυχῆν προκρίνοντες. διαιρουμένων γὰρ τῶν γραφῶν
 εἰς τὸν περὶ τῶν παρωχηκότων καὶ μελλόντων τύπον, ἀποτηδύσαντες οἱ σχέτλιοι τῶν
 μελλόντων ὡς παρωχηκότων ἤδη τελούσι τὰς τύπους, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ προβά-
 του σφαγῆς, ἀνάμνησιν τῆς κατ' Αἴγυπτον τῶν πατέρων αὐτῶν γεγεννημένης σωτηρίας
 ἠγούμενοι μόνην εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ προβάτου, ὁποῦν πατασσομένων τῶν πρωτο-
 τόκων τῆς Αἰγύπτου αὐτοὶ διεσώθησαν, τὰς φλιάς τῶν σφετέρων οἰκῶν φοινίζαντες τῷ
 αἵματι· οὐκέτι δὲ καὶ τῆς σφαγῆς τύπον ἠγῆσαντο τοῦτο προδηλωτικὸν γεγενῆσθαι
 Χριστοῦ, οὗ αἱ κατσηφασμένοι τῷ αἵματι καὶ σφραγισθεῖσαι ψυχαί, τῆς οἰκουμένης 240
 ἐκπυρουμένης καὶ τῶν πρωτοτόκων ὀλοθρευομένων τέκνων τοῦ Σατανᾶ, περισωθήσονται
 τῆς ὀργῆς, τῶν τιμωρητῶν ἀγγέλων ἐκτραπησομένων τὴν ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐπ' αὐτοῖς
 ἐκτεταπωμένην σφραγίδα.

II. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐπὶ παραδείγματος εἰρήσθω δεικνυούσης ὅτι τὰ παρόντα
 τύπους ἠγούμενοι τῶν ἤδη γεγονότων οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐλπίδος τῶν μελλόντων ἐξώκειλαν
 ἀγαθῶν, μὴδὲ τοὺς τύπους τῶν εἰκόνων βουληθέντες εἶναι προκαταγγελτικούς, μὴδὲ
 τὰς εἰκόνας τῆς ἀληθείας. ὁ μὲν γὰρ νόμος τῆς εἰκόνας ἐστὶ τύπος καὶ σκιά, τοιούτου Hebr. 10, 1.
 τοῦ εὐαγγελίου, ἡ δὲ εἰκὼν, τὸ εὐαγγέλιον, αὐτῆς τῆς ἀληθείας. οἱ γὰρ παλαιότεροι 241
 καὶ ὁ νόμος τοὺς τύπους τῆς ἐκκλησίας προεξηγγεῖλαν ἡμῖν προφητεύοντες χαρακτῆρας, ἡ δὲ
 ἐκκλησία τοὺς τῶν καινῶν αἰώνων. ὅθεν ἡμεῖς οἱ τὸν εἰπόντα Χριστόν „ἐγὼ εἰμι ἡ
 ἀλήθεια“ δεξάμενοι τὰς μὲν σκιάς καὶ τοὺς τύπους ἴσμεν πεπαυμένους, ἐπὶ δὲ τὴν
 ἀλήθειαν σπεύδομεν, τὰς ἐναργεῖς αὐτῆς εἰκόνας προκαταγγέλλοντες. ἐκ μέρους γὰρ 1 Cor. 13, 9.
 ἐτι καὶ ὡς δι' ἐσόπτρου γινώσκομεν, ἐπεὶ μὴδέπω τὸ τέλειον ἦκεν, ἡ βασιλεία τῶν
 οὐρανῶν καὶ ἡ ἀνάστασις, εἰς ἡμᾶς, ὅτε καταργήσεται τὸ ἐκ μέρους. τότε γὰρ αἱ
 σκηναὶ πῆγνυται πάντων ἡμῶν, ὁποῦν τῶν ὀστῶν συγκολλημένων καὶ συμπηγνυμένων
 ταῖς σαρκὶν ἀνίσταται σῶμα. τότε τὴν ἡμέραν τῆς χαρᾶς ἐορτάζομεν κυρίῳ εἰλικρινῶς,
 ὁποῦν τὰς σκηνὰς αἰωνίους ἀποληψόμεθα, οὐκέτι θνητομένης ἢ λυθησομένης εἰς γῆν 242
 χύματος. ἦν γὰρ ἡμῶν καὶ πρόσθεν ἄπτωτος ἡ σκηνή· ἀλλὰ διὰ τὴν παρὰβασιν
 ἐσαλεύθη καὶ ἐκλίθη, τοῦ Θεοῦ τὸ ἀμάρτημα λύσαντος θανάτῳ, ἵνα μὴ ἀθανάτως
 ἁμαρτωλὸς ὁ ἄνθρωπος ᾖν, ζωῆς ἐν αὐτῷ τῆς ἁμαρτίας, αἰωνίως κατάκριτος γενηθῆ.
 καὶ διὰ τοῦτο καὶ τέθνηκεν, οὐ γενόμενος θνητὸς ἢ φθαρτός, καὶ διεκρίθη τῆς σαρκὸς
 ἢ ψυχῆ, ἵνα νεκρωθῆ διὰ τοῦ θανάτου τὸ παράπτωμα, μηκέτι δυνάμενον ζῆν ἐν τῷ
 τεθνηκότι. ὅθεν ἀποθανόντος τοῦ παραπτώματος καὶ διεφθαρμένου πάλιν ἀθάνατος
 ἀνίσταμαι, καὶ ἕμῳ τὸν Θεὸν τὸν διὰ θανάτου τὰ τέκνα ἐκ θανάτου σώζοντα, καὶ
 ἐορτάζω νομίμως αὐτῷ, κοσμήσασα τὴν σκηνὴν μου τὴν σάρκα τοῖς ἔργοις τοῖς καλοῖς, 243
 ὡσπερ κακεῖ ταῖς πενταφώτοις αἱ παρθένοι λαμπύσιν.

III. Ἐξεταζομένη τῇ πρώτῃ τῆς ἀναστάσεως ἡμέρᾳ εἰσφέρω τὰ προστεταγμένα, εἰ
 κεκόσμημαι τοῖς τῆς ἀρετῆς καρποῖς, εἰ τοῖς κλάδοις τῆς ἀγνεῖας κατασκιάζομαι. νόει
 γὰρ μοι τὴν ἀνάστασιν εἶναι τὴν σκηνοπηγίαν, νόει μοι καὶ τὰ εἰς τὴν σύνθεσιν πα-
 ραλαμβανόμενα τῆς σκηνῆς τῶν πρῶξεις εἶναι τῆς δικαιοσύνης. λαμβάνω οὖν τῇ ἡμέρᾳ
 τῇ πρώτῃ τὰ ὑποτεταγμένα, οἰόντι τῇ ἡμέρᾳ ἢ κρῖνομαι, εἰ τὴν σκηνὴν ἐκόσμησα μου
 τοῖς προστεταγμένοις, εἰ εὐρίσκονται ταῦτα ἐν αὐτῇ, ἅπερ ἐταυθῆ μὲν ἐν τῷ κόσμῳ

1) Ὁ μὲν γὰρ νόμος .. τῆς ἀληθείας. Haec fere ad verbum ap. Phot. cod. 237. p. 312, a. 3—5. ubi verbis: τῆς ἐσομένης ἐν τῇ δευτέρῃ τοῦ κυρίου παρουσίας, post ἀληθείας illatis, summa insequentium ap. Method. verborum exprimitur.

- 244 κτήσασθαι προστασόμεθα, ἐκεῖ δὲ προσφέρειν τῷ Θεῷ. ἴτε γὰρ καὶ τὰ ἐξῆς ἐπι-
 Levit. 23, 40. σκεψώμεθα. „καὶ λήψεσθε ἑαυτοῖς τῇ πρώτῃ“ φησὶν „ἡμέρα καρπὸν ξύλου ὠραῖον
 καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς καὶ ἰτέας καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάρθου, εὐφρανθήηαι
 ἐναντίον κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν.“ καρπὸν ὠραιότατον ξύλου οὐ τὴν καρδίαν ἀπερίτη-
 τοῖ Ἰουδαίῳ διὰ τὸ μέγεθος τὸ κίτριον ἡγοῦνται τυχάνειν, οὐδὲ ἐγκαλύπτονται κίτρι-
 ον Θεὸν λέγοντες τιμᾶσθαι, ὡς τὰ τετράποδα πάντα τῆς γῆς οὐκ εἰσὶν εἰς ὀλοκαύτω-
 σιν ἱκανὰ καὶ ὁ λίβανος εἰς κῆσιν. καὶ ὅπως εἰ τὸ κίτριον, ὡς ἀτεράμονες, ὠραῖον,
- 245 διὰ τί μὴ καὶ ἡ σταφυλὴ μᾶλλον ὠραία; διὰ τί μὴ καὶ ἡ ροαία; διὰ τί μὴ καὶ τὸ
 Cant. 4, 13. μῆλον καὶ τὰ ἄλλα ἀκρόδρου τὰ μᾶλλον διαφέροντα τοῦ κίτριου; ἀμέλει ἐν τῷ Αἰσματι
 τῶν ἰσμάτων πάντων ὁ Σολομὼν τούτων ὠραίων μνημονεύσας τὸ κίτριον ἀπεσιώπησε
 μόνον. ἀλλὰ τούτων ἀπεβουκολήθησαν οἱ ἄφρονες μὴ νοήσαντες τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ὃ
 Gen. 2, 9. πρόσθεν μὲν ὃ παρὰ ἄεσις ἔφερε, νῦν δὲ πᾶσιν ἀνεβλάστηεν ἡ ἐκκλησία, τὸν ὠραῖον
 καὶ εὐπρεπῆ τῆς πίστεως ποιοῦν καρπὸν. τοιοῦτον ἐληλυθότας καρπὸν τῇ πρώτῃ τῆς
 ἐορτῆς ἡμέρῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἡμῶς κομίζεῖν δεῖ Χριστοῦ. ἔαν μὴ τοιοῦτον σχῶμεν
 καὶ ἡμεῖς καρπὸν, οὐ δυνησόμεθα συνορτάσαι Θεῷ, οὐ τευξόμεθα κατὰ τὸν Ἰωάννην
- Apoc. 20, 6. τῆς πρώτης ἀναστάσεως· τὸ γὰρ ξύλον ζωῆς ἐστὶν ἡ πρωτότοκος πάντων σοφία. „ξυ-
 246 λον ζωῆς ἐστὶ τοῖς ἀντεγομμένοις αὐτῆς“ φησὶν ὁ προφήτης „καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις
 Prov. 3, 18. ἐπ’ αὐτὴν ὡς ἐπὶ κύριον ἀσφαλῆς.“ ἔξυλον παρὰ τὰς διεξόδους πεφυτευμένον τῶν ὑδά-
 Psal. 1, 3. των, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καρπῷ αὐτοῦ,“ διδασκαλία καὶ συνέσις ἐστὶν, ἐν
 καρπῷ προσήκοντι τοῖς ἐπὶ τὰ ὕδατα τῆς ἀπολυτρώσεως ἀφικνουμένοις διδομένη. ὃ μὴ
 πιστεύσας Χριστῷ, μηδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτὸν εἶναι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἡσθημένος, οὐκ
 ἔχων δεῖξαι τῷ Θεῷ τῷ ὠραιότερῳ τῶν ὠραίων καρπῶν τὴν σκηπὴν αὐτοῦ κεκοσμημέ-
 νην, πῶς ἐορτάσει; πῶς εὐφρανθήσεται; θέλεις γινῶναι τὸν ὠραῖον καρπὸν τοῦ ξύλου;
- 247 ἐπίσκεπον τοὺς λόγους τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῶς εἰσὶν ὠραῖοι παρὰ τοὺς
 Psal. 44, 5. υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. ὠραῖος καρπὸς ἐβλάστησε διὰ Μωυσέως ὁ νόμος· ἀλλ’ οὐχ
 οὕτως ἦν ὠραῖος, ὡς τὸ εὐαγγέλιον. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τύπος τῆς ἡν καὶ σκία τῶν μελ-
 λόντων πραγμάτων, τούτο δὲ ἀλήθεια καὶ ζωῆς χάρις. ὠραῖος ἦν τῶν προφητῶν ὃ
 καρπός, ἀλλ’ οὐχ οὕτως ὠραῖος, ὡς ὁ ἐξ αὐτοῦ γεωργούμενος τῆς ἀφθαρσίας.
- Levit. 23, 40. IV. „Καὶ λήψεσθε ἑαυτοῖς τῇ πρώτῃ ἡμέρῃ καρπὸν ξύλου ὠραῖον καὶ κάλλυντρα
 φοινίκων,“ λέγων τὴν ἄσκησιν τῶν θείων μαθημάτων, οἷς ἐκαθαίρεται καὶ κοσμεῖται
 ψυχὴ νικῶσα τὰ πάθη, ἀποσαρομένον ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκβαλλομένων τῶν ἁμαρτημάτων.
- 248 δεῖ γὰρ καθαρὸς καὶ κεκοσμημένους ἔκειν εἰς τὴν ἐορτὴν, ὡς περ κοσμητῶ ταῖς ἀσκή-
 σεσι καὶ μελέταις τῆς ἀρετῆς πεφιλοπονημένους, ὅτι μελέταις ἐπιπόνους καὶ ἀσκήσεσι
 καθαιρόμενος ὁ νοῦς τῶν ἐπικαλυπτόντων αὐτὸν ἄλλοιων διανοημάτων ὀξυτερῶς πρὸς
- Marc. 12, 42. τὴν ἀλήθειαν, καθάπερ καὶ ἡ χήρα τὸν κοδρᾶντην ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ἀνεύρατο μετὰ
 τὸ σαρώσαι τὸν οἶκον καὶ ῥῆψαι τὰ κόπρια, τὰ ἐπισκοποῦντα καὶ καλύπτοντα πάθη
 τὴν ψυχὴν, τὰ ἀπὸ τῆς θρῦψεως ἡμῶν καὶ τῆς ἀμελείας πληθύνοντα. καὶ τοῖνυν ὁ
 σπουδάζων εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν σκηπῶν ἐκείνων φθάσαι καὶ τοῖς ἁγίοις συγκαταλεχθῆ-
 ναι πρῶτον τὸν ὠραῖον τὴν πίστιν κτησάσθω καρπὸν, εἶτα τὰ κάλλυντρα, τὴν ἄσκησιν
 καὶ μελέτην τῶν γραφῶν, εἶτα τοὺς ἐριθιλέας ἔφεξῆς κλάδους τῆς ἀγάπης καὶ δασεῖς,
 οὓς καὶ μετὰ τὰ κάλλυντρα παρεγγυῆ λαμβάνεσθαι, κλάδους δασεῖς εὐθυβολώτατα τὴν
 ἀγάπην φράσας· τὸ γὰρ δασὺ κατακαρπὸν ὅλον ἐστὶ καὶ πυκνόν, μηδὲν ψιλὸν ἢ διὰ-
 κενον ἔχον, ἀλλὰ πάντα πεπληρωμένον, καὶ τοὺς ὄρηκας καὶ τὰ στελέχη. τοιοῦτον
 γὰρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, μηδαμῶθεν ὑπόκενος ἢ ἄκαρπος οὕσα. ἡ γὰρ, „ἐὰν πωλήσω τὰ
 ὑπάρχοντά μου καὶ δώσω πτωχοῖς, καὶ ἐὰν τὸ σῶμά μου πυρὶ παραδώσω, καὶ ἐὰν
- 1Cor. 13, 2, 3. τοσαύτην πίστιν, ὡς τε ὄρη μεδιστῶν, κτήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι.“
- 250 ἡ ἀγάπη ἄρα τὸ κατάκαρπὸν ἐστὶ καὶ δασύτατον ξύλον πάντων, ἡ γέμουσα καὶ πεπλη-
 ρωμένη τῶν χαρίτων. ἔπειτα τί παραλαμβάνεσθαι βούλεται καὶ ἕτερον; τοὺς κλάδους
- Esa. 44, 4. ἰτείνους, φησὶ, τὴν δικαιοσύνην κλάδους ἰτείνους κελήσκων, ἀνθ’ ὧν οἱ δίκαιοι κατὰ
 τὸν προφήτην „ὡς ἀναμέσον ὕδατος ἀνατέλλουσι χόρτος καὶ ὡς ἰτέα ἐπὶ παραρθέον
 ὕδωρ,“ θάλλοντες τῷ λόγῳ. καὶ ἐπὶ πᾶσι τοὺς ἀγνίους ἐπικοσμοῦντας τὴν σκηπὴν
 παρακελεύεται προσφέρεισθαι κλάδους διὰ τὸ φερώνυμον εἶναι τὸ δένδρον τῆς ἀγνείας,
 ὃ κατακοσμεῖται τὰ προειρημένα. ἔρρέτωσαν οἱ ἀκολασταίνοντες νῦν καὶ διὰ τὰς
- 251 ἐαυτῶν ἠδυνπαθείας ἀγνεῖαν ἀποδιώθουμενοι. πῶς γὰρ εἰς τὴν ἐορτὴν συνεισελεύσονται
 Χριστῷ, μὴ κοσμήσαντες ἐαυτῶν τὴν σκηπὴν κλάδοις ἀγνεῖας, τῷ Θεοποιῶ μακαρίῳ
 φωτῷ; ὃ τὸς εἰς τὴν ἄγυριν σπεύδοντας ἐκείνην καὶ τὸν γάμον ἀναδεῖσθαι δεῖ καὶ
 κατασκιάζεσθαι τὰς ὀσφύας. ἴτε γὰρ, καλλιπάρθενοι, τὴν γραφὴν αὐτὴν ἐπισκέψασθε
 καὶ τὰς ἐντολάς, πῶς ὡς ἐπὶ συμπληρώματος τῶν προειρημένων κατορθωμάτων παρέ-
 λαβεν ὁ λόγος τὴν ἀγνεῖαν, διδάσκων ὅσον διαπρεπῆς καὶ τριπόθητος ἐστὶ τῇ ἀνα-
 στάσει καὶ ὅτι χωρὶς αὐτῆς οὐδεὶς τεύξεται τῶν ἐπαγγελμάτων. ἦν ἔξαίρετως γεωργού-
 μεν ἡμεῖς αἱ παρθενεύουσαι καὶ προσφέρομεν κυρίῳ, χρώνται δὲ καὶ οἱ πρὸς τὰς

ἐαυτῶν ἀγνεύοντες γαμετάς, καὶ ὡς περ ἄμφι τὸ στέλεχος κλώνας αὐτῆς φέρουσι βλα- 252
στήσαντας σωφροσύνην, τῶν ἄνω μὴ ἐφικνούμενοι καὶ μεγάλων αὐτῆς ἐπιπαῦσαι κλά-
δων καθάπερ ἡμεῖς· ὁμως, εἰ καὶ μικροὺς, οὐδὲν ἦσσαν προσφέρουσι δὴ καὶ αὐτοὶ
κλώνας ἀγνεΐας. οἱ δὲ οἰσθηλατούμενοι, κἂν μὴ πορνεύσωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς μόνην
καὶ ἔνομον ἀδιαστόλως ἐπιμίγνυσθαι θέλγυνται γαμετήν, πῶς ἐορτάσουσιν; πῶς εὐ-
φρανθήσονται, μὴ κοσμήσαντες τὴν σκηνὴν ἐαυτῶν, τὴν σάρκα, τοῖς κλάδοις τῆς ἄγνου,
μηδὲ εἰςακουσάντες τοῦ εἰρημένου „ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναικας ὡς οἱ μὴ ἔχοντες ὦσι;“ 1 Cor. 7, 29.

V. Διὰ τοῦτο πάντων μάλιστα τοὺς τῶν ἀγῶνων ἐφριεμένους καὶ μεγάλη φρονήσει
χρωμένους τὴν ἀγνεΐαν ἀμελλητί φημι δεῖν * καὶ τιμῶν ὡς ὠφελιμωτάτην καὶ ἐπίδοξον. ἐν 253
γὰρ τῇ καινῇ καὶ ἀλλοτῶ κτίσει, ὅς ἂν ἀγνεΐας μὴ εὐρεθῇ κλάδοις κεκοσμημένος, οὐ τεύξε-
ται τῆς ἀναπαύσεως, μὴ πληρώσας τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν νόμον, οὐδὲ εἰς τὴν
γῆν ἐπιδημήσει τῆς ἐπαγγελίας, μὴ ἐορτάσας πρῶτον τὰς σκηνάς. οἱ γὰρ ἐορτάσαντες
μόνοι τὴν σκηνοπηγίαν εἰς τὴν ἀγίαν καταίρουσι γῆν, ἀπάραντες ἀπὸ τῶν καλουμένων
σκηνῶν, ἔσθ' ἂν εἰς τὸν νεῶν φθάσωσιν ἐλθεῖν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν μεί-
ζονα καὶ ἐνδοξοτέραν προκοπώσαντες χαράν, καθὼς καὶ οἱ τύποι συνιστᾷσιν οἱ γενοότες
ἐπὶ Ἰουδαίων. ὡς περ γὰρ ἐξεληθόντες τῶν ὄρων ἐκείνων τῆς Αἰγύπτου ὠδυσαν πρῶτον 254
καὶ ἦλθον εἰς τὰς σκηνάς κάκειθεν ἀπάραντες πάλιν ἦλθον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας,
οὕτω δὴ καὶ ἡμεῖς. ὀδεύουσα γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἐξεληθούσα κἀγὼ τῆς Αἰγύπτου, τού-
του τοῦ βίου, ἔρχομαι πρῶτον εἰς τὴν ἀνάστασιν, τὴν ἀληθινὴν σκηνοπηγίαν, κάκει τοῖς
καρποῖς τῆς ἀρετῆς πῆξασα τὴν σκηνὴν μου κεκοσμημένην, τῇ πρώτῃ τῆς ἐορτῆς ἀναστάσεως
ἡμέρᾳ, τῇ κρίσει, συνεορτάζω τῷ Χριστῷ τὴν χλιονταετηρίδα τῆς ἀναπαύσεως, τὰς
ἑπτὰ καλονόμους ἡμέρας, τὰ σάββατα τὰ ἀληθινά. εἴτα αὐτῆς ἐπομένη τῷ διεληλυθότι
τοὺς οὐρανοὺς Ἰησοῦ ἔρχομαι πάλιν καθάπερ κάκεινοι μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς σκηνο-
πηγίας εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τοὺς οὐρανοὺς, ἐν σκηναῖς μὴ ἀπομείνασα, τουτέστι 255
τοῦ σκηνώματός μου μὴ ἀπομείναντος τοιοῦτου, ἀλλὰ μετὰ τὴν χλιονταετηρίδα μετα-
βληθέντος ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ τῆς φθορᾶς εἰς ἀγγελικὸν μέγεθος
καὶ κάλλος· ἐνθα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ θαυμαστοῦ τῆς σκηνῆς αἱ παρθένου τόπου μετὰ τὸ
συμπερασθῆναι τὴν ἐορτὴν τῆς ἀναστάσεως εἰς τὰ μείζω καὶ κρείττω διερχόμεθα, „εἰς
τὸν οἶκον αὐτόν“ ἀναβαίνουσαι τὸν ὑπερ τοὺς οὐρανοὺς „τοῦ Θεοῦ, ἐν φωνῇ ἀγαλ-
λιάσεως καὶ ἑξομολογήσεως ἡχοῦς ἐορτάζοντος,“ καθὼς φησιν ὁ ψαλμωδός.
Psal. 41, 5.

Τούτῳ κἀγὼ, ὦ Ἀρετῆ, κατὰ τὴν ἑμαυτῆς, δέσποινα, δύναμιν δωροῦμαι σε τῷ
πέπλω.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Αἶαν ἀγωνιῶ, ὦ Γρηγόριον, κατ' ἑμαυτὸν ἐνοοούμενος ἐν ὁποίῳ θο- 256
ρήβῳ νῦν ἄρα ἡ Δομνίνα ἦν, ταρασσομένης αὐτῇ τῆς καρδίας καὶ φοβουμένης μὴ ἀπο-
ψηθὲ λόγων καὶ ἐνδεεστερόν τι τῶν ἄλλων παρθένων ἀποφθιγγῆται, τοσοῦτον ἤδη
ρηθέντων εἰς τὸ προκείμενον καὶ ποικίλων. εἰ οὖν εὐδῆλος ἐγένετο κεκινημένη, φέρε
καὶ τοῦτο περαιώσον· θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἔσχεν εἰπεῖν τελευταίῳ κεκληρωμένη.

ΓΡΗΓΟΡ. Τεταράχθαι μὲν αὐτὴν, ὦ Εὐβούλιε, καὶ σφόδρα ἔφη μοι ἡ Θεοπάτρα,
οὐ μὴν ἠπορηκέναι λόγων. μετὰ τὸ παύσασθαι τὴν Τυσιανὴν ἢ Ἀρετὴ τὸν ὀφθαλμὸν
εἰς αὐτὴν ἐπιβαλοῦσα, Δεῦρο δὴ καὶ σὺ θύγατερ, ἔφη, τὸν λόγον ὑπόδος, ἵνα πληρώ- 257
σωμεν ἐντελεῖ τὴν εὐωχίαν.

Λόγος ι'.

Δομνίνα.

1. Τὴν οὖν Δομνίναν ἐρυσθρίασασαν ἐπιπολὺ μόλις ἀναπνεῦσαι καὶ εἰς εὐχὴν ἕξαν-
σιῶσαν τραπήνην καὶ καλεῖν τὴν Σοφίαν παραστήναι οἱ βοηθόν. εὐξαμένη δὲ αὐτῇ
θύσος φησὶν εὐθέως ἐγγίνεσθαι, καὶ τις αὐτὴν θεία κατοκωχὴ κατέλαβε, καὶ ἔφη,
ὦ Ἀρετῆ, κἀγὼ παραλείψασα τὰς μακρολογίας τῶν προεξηγημάτων εἰς αὐτὰ τὰ προ-
κείμενα κατὰ δύναμιν εἰπεῖν πειράσομαι, ἵνα δὴ μὴ τῷ μηχανεσθαι τὰ πάρεργα πλείονα
χρόνον ὧν ἐνεκα λέγονται παράσχω· ἡγοῦμαι γὰρ μέγιστον μέρος φρονήσεως εἶναι τὸ 258
μὴ μακροὺς ἐκ περιόδων πρὸ τῶν ἐρωτηθέντων ποιῆσθαι τοὺς λόγους κηλόντας τὰ
ῦτα, ἀλλ' αὐτόθεν εὐθέως περὶ ὅτου τὸ ἐπερώτημά ἐστιν ἄρχεσθαι. διὸ ἐνθένδε
κἀγὼ κατάρξομαι· καιρὸς γάρ.

Οὐδὲν οὕτως ὄνῃσαι δυνησεται πρὸς τὸ καλὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃ καλλιπάρθενοι, ὡς
ἀγνεΐα· τὸ γὰρ κάλλιστα καὶ ἄριστα διακυβερνηθῆναι τὴν ψυχὴν καὶ κηλίδαν καὶ
μασμάτων καθαρὰν ἀπολυθῆναι τοῦ κόσμου, μόνη ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐργάζεται ἀγνεΐα.
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Χριστὸς ἐδίδασκεν αὐτὴν ἀσκεῖν ἡμῶς καὶ ἐμίγησεν ἡμῖν τὸ ἀνυπερβλη-
τον κάλλος αὐτῆς, ἡ βασιλεία τοῦ πονηροῦ καθηρέθη, πρότερον αἰεὶ πάντας αἰχμαλωτί- 259
ζοντος καὶ δουλουμένου, ὡς μὴ τῶν παλαιοτέρων εὐάρεστον γεγονέναι κυρῶ τινά, ἀλλὰ

πάντας ἐπικρατηθῆναι πταισίμασιν, οὐ σφόδρα τοῦ νόμου τῆς φθορᾶς ἀρκέσαντος ἐλευθερώσαι τὴν ἀνθρωπότητα, μέχρις ἢ παρθενία διαδεξαμένη τὸν νόμον Χριστοῦ ταγαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐβασίλευσεν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως οἱ πρόσθεν εἰς μάχας καὶ φόνους καὶ ἔρωτας καὶ εἰδωλολατρείας συνελαιύνοντο πολλάκις, εἰ ἦν αὐτοῖς ἢ ἐκ τῶν νόμων αὐτάρκης πρὸς σωτηρίαν δικαιοσύνη. νυνὶ δὲ τότε μὲν μεγάλαις καὶ πολλαῖς πολλάκις ἐνεφύροντο, συμφοραῖς· ἀφ' οὗ δὲ Χριστὸς ἐνηθρώπησε καὶ παρθενία τὴν σάρκα κο-

- 260 σμήσας ὠπλίσεν, ὁ ὠμοτύραννος ἄρχων τῆς ἀκρασίας ἤρεθῆ καὶ εἰρήνη καὶ πίστις κρατεῖ, οὐκέτι τῶν ἀνθρώπων ὡσαύτως τρεπομένων εἰς εἰδωλολατρείαν ὡσπερ καὶ πάλοι.
- II. Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξω τισὶ σοφίζεσθαι καὶ ἀπὸ τῶν εἰκότων τεκμαίρεσθαι ταῦτα καὶ φληναφᾶν, ἐκ τῆς παλαιᾶς ὑμῖν, ὦ Παρθένοι, κάγω παρεξομα διαθήκης ἔγγραφο-
 15. φρονητεῖαν, ὡς ἀληθῆ λέγω, τοὺς Κριτὰς, ἐνθα φανερώη ἡ βασιλεία τῆς ἀγγελίας ἤδη προκατήγγελο. φησὶ γὰρ ¹, „πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα τοῦ χρῆσαι ἐφ' ἐαυτῶν βασιλέα, καὶ εἶπον τῇ ἐλαίᾳ· βασιλευσον ἐφ' ἡμᾶς. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία· ἀφείσα τὴν πίστητά μου, ἣν ἐδόξασεν ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; καὶ εἶπον τὰ ξύλα πάντα τῇ συκῇ· δεῦρο βασιλευσον ἐφ' ἡμᾶς. καὶ εἶπεν
- 261 αὐτοῖς ἡ συκῆ· ἀφείσα τὴν γλυκύτητά μου καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; καὶ εἶπον τὰ ξύλα τῇ ἄμπέλῳ· βασιλευσον ἐφ' ἡμᾶς. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἄμπελος· ἀφείσα τὸν οἶνον μου, τὴν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ῥάμνον· δεῦρο βασιλευσον ἐφ' ἡμᾶς. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα· εἰ ἐν ἀληθείᾳ χριετέ με ὑμεῖς εἰς βασιλέα ἐφ' ὑμᾶς, δεῦτε πεποιθάτε ἐν τῇ σκέπη μου· εἰ μὴ, ἐξέλθη πῦρ ἐκ τῆς ῥάμνον καὶ καταφάγη τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.“ ταῦτα δὲ ὅτι μὴ περὶ ξύλων τῶν ἐκ γῆς φρομένων ἐλέχθη,
- 262 σαφές· οὐ γὰρ ἐν ἑαυτοῖς τὰ δένδρα τὰ ἕψηχα χειροτονήσοντα βασιλέα συνήρχοντο, ταῖς ῥίζαις εἰς τὴν γῆν κατεστηλωμένα. ἀλλὰ πάντως περὶ ψυχῶν ἰστορεῖται ταῦτα, αἱ πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ καθυλομανήσασαι τοῖς παραπτύμασι προεβίασιν, οἶκτον αὐτῶν ἀξιοῦσαι λαβεῖν τὸν θεόν, καὶ βασιλευσαι τὸν ἔλεον καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἣν ἐλαίᾳς τύπῳ παρέλαβεν ἡ γραφὴ διὰ τὸ ἄρωγόν τὸ ἔλαιον σωματίων εἶναι καὶ λυτήριον καμάτων καὶ πόνων, φωτὸς τε παρεκτικόν. ἐλαίῳ γὰρ καταρδόμενον πᾶν τὸ λυχνιαῖον αὐξεται σέλας· λυτήριοι δὲ πάντως καὶ οἱ τοῦ θεοῦ οἰκτιρμοὶ θανάτου
- 263 καὶ ἄρωγοὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ τῆς καρδίας φωτὸς θρηπτικοί. καὶ ἐπισκέψασθε μήποτε τὰς ἀπὸ τοῦ πρωτοπλάστου μέχρι τοῦ Χριστοῦ καθ' ἑξῆς ἡ γραφὴ νομοθεσίας δηλοῖ, ὣν ὁ διάβολος ἀντιμίμοις ἐξηπάτησε πλάσμασι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, τὴν μὲν συκῆν ἀπεικάζουσα τῇ κατὰ τὸν παράδεισον δοθείσῃ τῷ ἀνθρώπῳ ἐντολῇ, ἐπειδὴ τὴν γύμνωσιν ἀπατηθεὶς οὗτος πετάλοις ἐπεκάλυψε συκῆς, τὴν δὲ ἄμπελον τῇ ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τῷ Νῶε διὰ τὸ οἶνω κοιμηθέντα χλευασθῆναι, τὴν δὲ ἐλαίαν τῇ κατὰ τὴν ἐρημον τῷ Μωυσεῖ, ἐπειδὴ τὸ χάρισμα τὸ προφητικόν, τὸ ἔλαιον τὸ ἅγιον, ἀνομη-
 22. σάντων αὐτῶν ἐκλελοιπέι τῆς κληρονομίας, τὴν δὲ ῥάμνον τῇ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ κόσμου τοῖς ἀποστόλοις, ἐπειδὴ περὶ αὐτῶν ἐδιδάχθημεν ἀγγελίαν, ἣς ἀπατηλον μόνης εἰδωλον οὐκ ἴσχυσεν ὁ διάβολος σκευάσαι. διὰ τοῦτο καὶ εὐαγγελίᾳ τέσσαρα παραδέδοται, τετρακτίς εὐαγγελισμάτων τοῦ θεοῦ τῆν ἀνθρωπότητα καὶ παιδαγωγῆσαντος τέσσαρσι νόμοις, ὧν οἱ καιροὶ σαφῶς ἀπὸ τῆς διαφορότητος δηλοῦνται τῶν καρπῶν. ἡ μὲν γὰρ συκῆ διὰ τὴν γλυκασίαν καὶ τὸν ὠραϊσμόν τὴν τροφήν τὴν πρὸ τῆς παραβάσεως ἐν παραδείσῳ τοῦ ἀνθρώπου παρίστησι γεγεννημένην· ἔστι γὰρ ὅτε δὴ καὶ σφόδρα πολ-
 22. λαχῶς τῆς συκῆς τὸν καρπὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ τοῦ κρεῖττονος λαμβάνει, καθὼς ἀποδείξομεν ὕστερον. ἡ δὲ ἄμπελος, διὰ τὴν ἰλαρότητα αἴνη ἐκ τοῦ οἴνου καὶ τὴν εὐ-
 265 φροσύνην τῶν περισσώθεντων τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, τὴν ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς φροντίδος εἰς τὴν χαρὰν αὐτῶν μεταβολὴν αἰνίσσεται. ἡ δὲ ἐλαία διὰ τὸν καρπὸν τοῦ ἐλαίου τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ θεοῦ μνηύει, πάλιν ἀνεξικακῆσαντος μετὰ τὸν κατα-
 22. κλυσμόν, τῶν ἀνθρώπων ἐκτραπέντων εἰς ἀθεότητα, δοῦναι νόμον καὶ ἐμφανισθῆναι τισὶ καὶ ὡσπερ ἀποσβεννυμένην ἤδη τὴν αὐγὴν τῆς ἀρετῆς ἐλαίῳ λιπᾶναι.

III. Ἡ δὲ ῥάμνος τὴν ἀγγελίαν συνίστησι· τὸ γὰρ αὐτὸ δένδρον ῥάμνος καὶ ἄγνος ἐστίν, ὅφ' ὧν μὲν ῥάμνος κελούμενον, ὅφ' ὧν δὲ ἄγνος. καὶ τάχα διὰ τὸ συγγενὲς τὸ φυτὸν τοῦτο τῇ παρθενίᾳ πεφυκέναι, ταύτη ῥάμνος καὶ ἄγνος προσηγορεύθη, ῥάμνος μὲν

1) Πορευόμενα ἐπορεύθησαν .. (p. 268) .. ἀποσχίζεσθαι τοῦ διαβόλου. Interpretationem analogicam verborum Judic. 9, 8. Photius cod. 237. p. 312, a. 12. — p. 313, a. 10. contraxit, omissis istis: (p. 262) διὰ τὸ ἄρωγόν .. (p. 263) .. φωτὸς θρηπτικοί: (p. 265) καὶ ὡσπερ ἀποσβεννυμένην .. λιπᾶναι: (ibid.) ὅφ' ὧν μὲν .. ἄγνος, et verbis: (p. 266) τῶν γὰρ πρώτων .. (p. 269) .. βασιλευσαι αὐτῶν, circumlocutione immutatis. In extremis ap. Phot. Excerptis Symposium Methodii tanquam Arianis sententiis interpolatum notatur p. 313, a. 11—15. Sequitur ap. Phot. cod. 237. p. 313, a. 16. — p. 313, b. 17. brevis disputatio de quaestione τί ἐστι τὸ κατ' εἰκόνα; Sed hanc disputationem Excerptis ex Methodii Symposio temere adiunctam esse manifestum est, praesertim quum in ea ὁ θεολόγος, i. e. Gregorius Nazianzenus, auctor laudetur.

παρὰ τὸ στερέμνιον καὶ καρτερὸν πρὸς τὰς ἡδονάς, ἄγνος δὲ παρὰ τὸ διὰ παντὸς ἀγνεύειν. 266
 ὄθεν καὶ τὸν Ἥλιον, ἐκ προσώπου τῆς Ἰεζάβελ γυναικὸς φεύγοντα, λόγος ὑπὸ ῥάμμον ἐλθεῖν
 πρῶτον, καὶ εἰσακουσθέντα ἐνισχύσαι καὶ λαβεῖν τροφήν, ὅτι τῶν φευγόντων τὸν οἶστρον 3 Reg. 19, 4.
 καὶ τὴν γυναῖκα ἡδονὴν τὸ καταγώγιον καὶ ἡ σκέπη τὸ τῆς ἀγνεΐας ἐβλάστησε ξύλον, ἀπὸ
 τῆς παρουσίας τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ βασιλεύσαν τῶν ἀνθρώπων. τῶν γὰρ πρῶτων
 ἀδυνατησάντων σῶσαι νομοθετημάτων τὸν ἄνθρωπον, τῶν ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Νῶε καὶ
 τῶν ἐπὶ τοῦ Μωυσέως, ἡ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ἔσθαι μόνη νομοθεσία πάντων. ἡ γὰρ συκὴ
 ταύτη λέγεται μὴ βασιλεύσαι, τῶν ξύλων τῶν ἀνθρώπων νοουμένων, συκῆς δὲ τῆς ἐντολῆς,
 ἀνθ' ὧν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ πεσεῖν ἤθελε πάλιν ὑπὸ τῆς ἀρετῆς βασιλεύσθαι καὶ τῆς
 ἀφθαρσίας τοῦ παραδείσου τῆς τροφῆς μὴ ἀποβληθῆναι. ἀλλ' ἀπεκρούσθη παραβάς καὶ 267
 ἀπεβλήθη μακρὰν, ὡς μὴ δυνάμενος ὑπὸ τῆς ἀφθαρσίας εἶτι μηδὲ χωρῶν βασιλεύσθαι. καὶ
 πρῶτον αὐτῷ τὸ κήρυγμα μετὰ τὴν παρὰ τὴν Νῶε, ἵν' εὖν πρόσσχη κἄν
 τούτῳ σωθῆναι τῆς ἀμαρτίας ἰσχύση, ἀνάπυσιν ἐπαγγελλόμενον τὴν ἀπὸ τῶν κακῶν
 καὶ εὐφροσύνην, εἰ ἀσκήσαιεν αὐτὸ κατὰ κράτος, ὥσπερ καὶ οἶνον ἡ ἄμπελος ἐπαγγέλ- Gen. 5, 29.
 λεται γενῶν τοῖς ἀσκούσι καὶ ἐργαζομένοις. ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐκ ἐβασίλευσε τὸ νομο-
 θέτημα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅτι μὴ ἐπεισθήσαν αὐτῷ κηρυσσομένῳ σπουδαίως πρὸς τοῦ
 Νῶε· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ συνέχεσθαι ἤδη καὶ πνίγεσθαι τοῖς ὕδασιν ἤρξαντο μετανοεῖν 268
 καὶ ἐπαγγέλλεσθαι παρέχειν ἑαυτοὺς πεισθησομένους ταῖς ἐντολαῖς. ὄθεν καὶ ὑπερηφα-
 νοῦνται βασιλεύεσθαι, τούτεστιν ὑπὸ τοῦ κηρύγματος ὑπερηφανοῦνται βοηθεῖσθαι τῆς
 ἐντολῆς, ἀνταποκρινομένου τοῦ πνεύματος αὐτοῖς καὶ ὀνειδίζοντος, οἵπερ κατέλειψαν
 οἷς ἐκέλευσεν ὁ Θεὸς ἀνθρώποις βοηθεῖν μὲν καὶ σώζειν τούτους καὶ εὐφραίνων, οἶον
 τὸν Νῶε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· ὡ ἀτεράμονες, ἔλθω βοηθήσαι τοῖς φρονήσεως ὑμῖν
 ἀκάρποις καὶ ξηρῶν ξύλων οὐδὲν ἀπειοκόσι, πρότερον μὴ πιστεῖσασί μοι κηρύσσοντι
 φύξιν τῶν παρόντων;

IV. Καὶ δὴ καὶ τούτων οὕτως ἀπαξιωθέντων τῆς θείας κηδεμονίας καὶ πάλιν τῆς
 ἀνθρωπότητος εἰς πλάνην κεχυμένης αὐτῆς ὁ Θεὸς ἀπέστειλε βασιλεύσοντα νόμον καὶ 269
 ἐπομνήσοντα δικαιοσύνην ἐπὶ Μωυσέως. οἱ δὲ μακρὰν καὶ τούτῳ χαίρειν φράσαντες
 εἰς εἰδωλολατρεῖαν μετέστησαν. ὄθεν ὁ Θεὸς εἰς ἀλληλοφονίας καὶ δρασμοῦς καὶ
 αἰχμαλωσίας παρέδωκε καὶ τούτους, ἀποδοξήσαντος αὐτοὺς σώζειν τοῦ νόμου, οἱ μετὰ
 τὸ συναλαθῆναι τοῖς κακοῖς ποτινῶμενοι πάλιν ἐπηγγέλλοντο πειθαρχεῖν ταῖς ἐντολαῖς,
 μέχρις ἃ Θεὸς τέταρτον κατελέησας τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀγνεΐαν ἀπέστειλε βασιλεύσαι,
 ἢ ῥάμμον ἀκολούθως ἐκάλεσεν ἡ γραφὴ· ἥτις καταναλώσασα τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπειλήσασα
 λοιπόν, εἰ μὴ αὐτῇ πάντες ἀνενοδιώτως καὶ ἐν ἀληθείᾳ προσέρχοντο, πυρὶ καταδα-
 παῆσαι πάντας· οὐκέτι γὰρ μετὰ ταύτην ἔσσεσθαι νόμον ἢ διδασκαλίαν ἕτερον, ἀλλὰ
 κρίσιν καὶ πῦρ. καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀπεντεύθεν δικαιοπραγεῖν ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο 270
 καὶ πιστεῦειν βεβαίως τῷ Θεῷ καὶ ἀποσχίζεσθαι τοῦ διαβόλου. οὕτως ὠφελιμώτατον
 καὶ ἄρωγόν κατεπέμφθη τοῖς ἀνθρώποις ἀγνεΐα· μόνης γὰρ αὐτῆς ἀντίμιμον οὐκ ἴσχυ-
 σεν ἐργάσασθαι πρὸς ἀπάτην ὁ διάβολος, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων νομοθετημάτων.

V. Τῆς γὰρ συκῆς, ὡς ἔφην, διὰ τὴν γλυκασίαν τοῦ καρποῦ καὶ τὸν ὠραϊσμόν ἐν
 τύπῳ τῆς ἐν παραδείσῳ τροφῆς παρὰ τῆς φθορίας, τοῖς ἀντιμίμοις αὐτῆς ἀποβουκολήσας
 τὸν ἄνθρωπον ὁ διάβολος ἤγρευσε, τὴν γυμνωσιν καλύψαι πείσας τοῦ σώματος πετά-
 λους συκῆς, ὅ ἐστι διὰ τὸ κνησμῶδες τροφῆ φιληδόνῳ. τοὺς δὲ περιουθέντας αὐτῆς 271
 ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διὰ τὴν τῆς πνευματικῆς εὐφροσύνης ἄμπελον ἀντιμίμῳ πόματι
 μεθύσας κατεχλεύασε πάλιν, ἀπογυμνώσας τὸν ἄνθρωπον ἀρετῆς. ἔσται δὲ σαφέστερον
 μᾶλλον ἐντεῦθεν ὁ λέγω. ἡ ἀντικειμένη δύναμις αἰεὶ μιμεῖται τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δι-
 καιοσύνης τὰ σχήματα, οὐ πρὸς ἄσκησιν κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς ἀπάτην καὶ ὑπό-
 κρισιν. ἵνα γὰρ δελεάσῃ πρὸς θάνατον τοὺς φεύγοντας τὸν θάνατον, ἀθανασίας ἕξω-
 θεν καλλωπίζεται σχηματισμοῖς, καὶ ταύτη συκὴ βούλεται νομιζεσθαι καὶ ἄμπελος, καὶ
 γλυκῆτα καὶ εὐφροσύνην γενῶν, εἰς ἄγγελον μετασχηματιζομένη φωτὸς καὶ προσχῆ- 2 Cor. 11, 14.
 ματι θεοσεβείας δελεάζουσα πολλοὺς. δύο γὰρ εἶναι διαφορὰς συκῆς καὶ ἄμπελων
 εὐρίσκομεν ἐν ταῖς γραφαῖς, σῦκα τὰ χρηστά, χρηστὰ λίαν, καὶ σῦκα τὰ πικρά, πικρὰ 272
 λίαν, οἶνον εὐφραίνοντα καρδίαν ἀνθρώπων, καὶ οἶνον θυμὸν δρακόντων καὶ θυμὸν
 ὑπιδῶν ἀνάτονον. ἀλλ' ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐβασίλευσεν ἀγνεΐα τῶν ἀνθρώπων, ἐλέγχθη ἡ
 πλάνη καὶ νενίκηται, τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ καταστρέψαντος αὐτήν, καὶ ἡ ἀλη-
 θινή συκὴ καὶ ἡ ἀληθινὴ ἄμπελος καρποφοροῦσι μετὰ τὸ κρατῆσαι πάντων ἀγνεΐαν,
 καθάπερ καὶ Ἰωὴλ ὁ προφήτης εὐαγγελίζεται, „θάρσει, γῆ,“ λέγων „καὶ χαίρει καὶ
 εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε κυρίως τοῦ ποιήσαι. θαρσεῖτε, κτήνη τῶν πεδίων, ὅτι βε- 273
 βλάστηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ξύλον ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτοῦ· ἄμπελος καὶ συκὴ
 ἔδωκαν τὴν ἰσχύν αὐτῶν. καὶ τὰ τέκνα Σιών χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ κυρίῳ Θεῷ
 ὑμῶν, διότι ἔδωκεν ὑμῖν βρώσιν εἰς δικαιοσύνην,“ ἄμπελον καὶ συκὴν δένδρα καρποῦς
 εἰς δικαιοσύνην βλαστήσαντα τοῖς τέκνοις τῆς νοητῆς Σιών τὰς ἐμπροσθεν νομοθεσίας

καλῶν, ἃ μετὰ τὴν ἐνανθρωπήσιν ἐκαρποφόρησαν τοῦ λόγου, ὅποτε ἐβασίλευσεν ἡμῶν ἡ ἀγνεία, πρόσθεν ἀποκρατήσαντα καὶ ἀπομόσαντα τὰς βλαστὰς διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πολλὴν πλάνην. οὐδὲ γὰρ ἠδύνατο τῆς εἰς ζωὴν ἀναδιδομένη ἡμῖν παρωσχεῖν τροφήν ἢ ἄμπελος ἢ ἀληθινὴ καὶ ἡ συκῆ ἢ ἀληθινή, ἔτι τῆς συκῆς τῆς μὴ ἀληθινῆς καὶ

274 πρὸς ἀπάτην πεποικιλμένης ἀνθρώσης. ἀλλ' ὅτε κατεξήρανεν ὁ κύριος τὰ νόθα καὶ

Math. 21, 19. ἀντίμαμα τῶν ἀληθινῶν, ἀποφηνάμενος τῇ πικροφόρῳ συκῇ τὸ „μηκέτι γένηται καρπὸς ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα,“ τότε τὰ ὄντως ἀνέθαλε καρποφόρα καὶ ἐβλάστησε βρώσιν εἰς δικαιοσύνην. ἔστι δὲ καὶ ὅτε εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸν κύριον ἢ ἄμπελος πολλα-

Joann. 15, 1. χῶς, εἰς δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἢ συκῆ, ὡς τοῦ μὲν κυρίου τὰς καρδίας ἰλαρύνοντος τῶν ἀνθρώπων, τοῦ δὲ πνεύματος ἰωμένου. καὶ διὰ τοῦτο προστάσσεται πρῶτον Ἐξ-

4 Reg. 20, 7; καίας παλάθη καταπλασθῆναι σύκων, ὃ δὴ ἔστι τῷ καρπῷ τοῦ πνεύματος, ἵνα θερα-
Esa. 38, 21. πευθῆ ὀιονεῖ κατὰ τὸν ἀπόστολον τῇ ἀγάπῃ. „ὃ“ γὰρ „καρπὸς“ φησὶ „τοῦ πνεύ-

Gal. 5, 22. ματος ἀγάπῃ, χαρῆ, εἰρήνῃ, μακροθυμίᾳ, χρηστότητι, πίστις, πραύτης, ἐγκρατεία,“

275 ὃν διὰ τὴν πολλὴν γλυκύτητά σουκα ὃ προφητῆς ἐκάλεσε. καὶ ὁ Μιχαίας δὲ „καὶ ἀναπαύσεται ἕκαστος“ φησὶν „ὑπὸ τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ ἕκαστος ὑποκάτω τῆς συκῆς

Mich. 4, 4. αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν.“ δῆλον γὰρ ὅτι οἱ ὑπὸ τὴν τοῦ πνεύματος προσφυ-
γόντες καὶ ἀναπαυσάμενοι καὶ τὴν τοῦ λόγου σκέπην οὐ δειλιάσουσιν οὐδὲ πτυρήσονται τὸν ταράσσοντα τὰς καρδίας.

VI. Ὅτι δὲ καὶ ἡ ἐλαία τὴν ἐπὶ Μωυσέως αἰνίσσεται νομοθεσίαν ὁ Ζαχαρίας παρίστησεν οὕτω λέγων „καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοί, καὶ ἐξέγειρέ με ὃν τρόπον ὅταν ἐξεγερεθῆ ἄνθρωπος ἐξ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς με· τί σὺ βλέπεις;

276 καὶ εἶπα· εἰώρακα, καὶ ἰδοὺ λυχνία χρυσῆ ὅλη καὶ τὸ λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς, καὶ

Zach. 4, 1-3. δύο ἐλαίαι, μία ἐκ δεξιῶν τοῦ λαμπαδίου αὐτῆς καὶ μία ἐξ εὐωνύμων.“ καὶ μετ' ὀλίγα „καὶ τίνες εἰσὶν“ ἐρομένου „αἱ ἐλαίαι“ τοῦ προφήτου „αἱ ἐκ δεξιῶν τῆς λυχνίας καὶ αἱ ἐξ εὐωνύμων καὶ οἱ δύο κλάδοι τῶν ἐλαιῶν οἱ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν δύο μυξωτή-

Ibid. 14. ρων;“ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος „οὗτοι οἱ δύο υἱοὶ πίότητος, οἱ παρεστήκασιν τῷ κυρίῳ πάσης τῆς γῆς,“ τὰς δύο λέγων ἀρχηγόνους δυνάμεις εἶναι τὰς δορυφορούσας τὸν Θεόν, αἱ ἐν τῷ οἴκῳ περὶ τὸ σχοίνισμα τῶν κλάδων ἐπιχορηγοῦσι τὸ πνευματικὸν ἐλαίον τοῦ Θεοῦ, ἵνα φῶς ἔχη θείας γνώσεως. οἱ γὰρ δύο κλάδοι τῶν δύο ἐλαιῶν ὁ νόμος εἰσὶ καὶ οἱ προφῆται οἱ περὶ τὸ σχοίνισμα τῆς κληρονομίας ἐπικληθέντες, οὓς

277 ἐβλάστησεν ὁ Χριστὸς καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὕτω δυναμένων ἡμῶν χωρῆσαι τὸν καρπὸν ὅλον καὶ τὸ μέγεθος τῶν φυτῶν τούτων, πρὶν ἄρξαι τοῦ κόσμου καὶ βασιλεῦσαι τὴν ἀγνείαν· ἀλλὰ τοὺς κλάδους αὐτῶν μόνους τὸν νόμον ὀιονεῖ καὶ τὴν προφητεῖαν πρόσθεν ἐγεωργήσαμεν, καὶ ταῦτα μετρίως, πολλὰκις διολισθήσαντες. τίς γὰρ Χριστὸν ἢ τὸ πνεῦμα τέλειον ἴσχυσε χωρῆσαι ποτε, μὴ καθαρῆσθαι πρῶτον; ἢ γὰρ πρὸς εὐδοξίαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν ἐκ παιδῶν ἐργαζομένη τὴν ψυχὴν ἄσκησις, καὶ τὸν κόσμον αὐτῇ τούτῳ μετὰ ἠμιστήνης ἀβασάνιστον ἐκεῖ διακομίζουσα, καὶ μικρῶν

278 αἰρουμένη πόνων μεγάλας ἐλπίδας, ἐστὶν ἡ ἀθανατοποιὸς τῶν σωμάτων ἡμῶν ἀγνεία, ἣν δεῖ πάντας ἀσμένως ἀνθρώπους προτιμᾶν καὶ αἰνεῖν, τοὺς μὲν ὅτι δι' αὐτὴν ἐνυμ-
φαγωγῆθησαν τῷ λόγῳ παρθενίαν ἀσκήσαντες, τοὺς δὲ ὅτι πρὸς αὐτῆς ἠλευθερώθησαν

Gen. 3, 19. τῆς „γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ“ κατακρίσεως.

Ὅντος, ὃ Ἀρετῆ, καὶ ὃ παρ' ἐμοῦ σοί, καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, λόγος ὑπὲρ ἀγνείας, ὃν ἀξιώ, κἂν μέτριος ἦ, δέσποινα, καὶ ὀλίγος, προθυμότητά σε δέξασθαι παρ' ἐμοῦ τελευταίαν εἰπεῖν ἠρημένην.

Λόγος ια΄.

Ἀρετῆ.

I. Ἀλλὰ δέχομαι, τὴν Ἀρετὴν ἢ Θεοπάτρα ἐφο φάναί, καὶ πᾶσαν ἐπαινω· κρά-
τιστα γὰρ δὴ, κἂν οὕτω μὴ φανερώς, ἀλλὰ μετὰ σπουδῆς τὰ λεχθέντα δεχομένη διεξ-
279 ἐλήλυθας, οὐ γλυκυμαθίαν πρὸς τέρψιν τῶν ἀκούοντων συσκευασαμένη, ἀλλὰ πρὸς ἐπανόρθωσιν ὑπόμημα καὶ νῆψιν. προτάττειν γὰρ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων ἀγνείαν ὃ λέγων δεῖν καὶ ἀσπάζεσθαι πρῶτην τῶν ἄλλων ὀρθῶς παρακαλεῖται· ἦν τιμᾶν μὲν νομίζουσι καὶ θεραπεύειν πολλοί, τιμῶσι δ' αὐτὴν ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀλίγοι. οὐ γὰρ ὅποταν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα τῆς κατὰ συνουσίαν ἄγευστον ἡδονῆς φιλοτιμητῆται τηρεῖν ἀν-
θρωπος, τῶν ἄλλων μὴ κρατῶν, ἀγνείαν τιμᾶ· ἀτιμᾶζει μὲν οὖν αὐτὴν μᾶλλον οὐχ ἥκιστα βαναύσοις ἐπιθυμίαις, ἡδονὰς ἀντικαταλλασσόμενος ἡδοναῖς. οὐδέ γε ὅποταν

280 πρὸς τὰς ἔξω μὲν ἐπιθυμίας διαπονῆ καρτερῶν, ὑπεραίρηται δὲ φυσιοῦμενος, αὐτῷ δὴ τούτῳ τῷ δύνασθαι τῶν τῆς σαρκὸς ὑπεκκαυμάτων κρατεῖν, καὶ πάντας οὐδὲν ἠγῆται, ἀγνείαν τιμᾶ· ἀτιμᾶζει γὰρ αὐτὴν ὑβρίζων ὑψηλοφροσύνη, τῷ τὸ μὲν ἔξωθεν τοῦ πίνα-

κος καθαιρείν καὶ τῆς παροψίδος, τὴν σάρκα, τὸ σῶμα, τὴν δὲ καρδίαν τύφω σίνε- Math. 23, 25.
σθαι καὶ φιλοκρατίᾳ. οὐδὲ γὰρ ὅποτε ἐναβρύνεται τις χρήμασι, τιμῶν αὐτὴν σπουδά-
ζει· ἀτιμάζει μὲν οὖν παντὸς μᾶλλον καὶ οὗτος, προκρίνων αὐτῆς ὀλίγον κέρδος, ἢ
οὐδὲν ἀντάξιον τῶν ἐν τῷ βίῳ τιμῶν· πᾶς γὰρ πλοῦτος ἐνώπιον αὐτῆς καὶ χρυσός ὡς Sap. 7, 9.
ψάμμος ὀλίγη. οὐδὲ γὰρ ὁ ἑαυτὸν ὑπερφύως ἠγούμενος φιλεῖν καὶ τὸ ἑαυτῷ μόνῳ συμ- 281
φέρον σπουδάζων σκοπεῖν, ἄφροντις δὲ τῶν πλησίων, ἀγνεῖαν τιμᾷ· ἀτιμάζει μὲν οὖν
αὐτὴν καὶ οὗτος· πολὺ γὰρ λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὀμιλούντων αὐτῇ, τῷ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς καὶ τὸ συμπαθητικὸν καὶ τὸ φιλάνθρωπον λωβήσασθαι. οὐ γὰρ τῆδε μὲν ἀγνεύου-
ταις παρθένευσιν δεῖ, τῆδε δὲ κακοπραγούντας χραίνεσθαι καὶ ἀκολασταίνειν, οὐδὲ τῆδε
μὲν ἐπαγγέλλεσθαι καθαρῆσειν καὶ σωφρονεῖν, τῆδε δὲ μολύνεσθαι καὶ ἁμαρτάνειν, οὐδ'
αὖ τῇ μὲν ὁμολογεῖν μὴ πεφροντικῆναι τῶν κοσμικῶν, τῇ δὲ κτᾶσθαι καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξετάζε-
σθαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη φθορᾶς ἀκοινωνῆτα καὶ ἀμιγῆ τηρεῖν, οὐ μόνον τὰ κνησιμώδη 282
καὶ συνουσιαστικά, ἀλλ' ἡδὴ καὶ τὰ τούτων ἐνεργεστέρα. χλενὴ γὰρ τὰ μὲν τῆς παι-
δοποιήσεως ὄργανα τηρεῖν παρθένα, τὴν δὲ γλῶτταν μὴ τηρεῖν, ἢ τὴν γλῶτταν μὲν
τηρεῖν παρθένον, τὴν δὲ ὄρασιν ἢ τὴν ἀκοὴν ἢ τὰς χεῖρας μὴ τηρεῖν, ἢ ταῦτα μὲν
ἔγειν καὶ τηρεῖν παρθένα, τὴν καρδίαν δὲ μὴ τηρεῖν, ἀλλ' ἐταιριάζεσθαι τύφῳ καὶ θυμῷ.
δεῖ γὰρ πάντως τὸν μέλλοντα μὴ ἁμαρτήσεσθαι περὶ τὴν ὕσκησιν τῆς ἀγνεύσεως τὰ μέλη
πάντα καὶ τὰ αἰσθητήρια τηρεῖν ἑαυτοῦ καθαρά καὶ συνεσφιγμένα, καθάπερ δὴ καὶ 283
πλοίων [ἄν] οἱ κυβερνήται τὰς ἀρμονίας σφίγγουσι, πρὸς τὸ μὴ σχεῖν ἕσω δίοδον τὴν
ἁμαρτίαν ἐπεισευστήνην. τοῖς γὰρ μεγάλοις ἐξ ἀνάγκης ἐπιτηδεύμασι μεγάλα καὶ τὰ
παισιματὰ συμβαίνει, καὶ τῷ ὄντι τῷ ἀγαθῷ μᾶλλον ἐναντιώτερον τὸ κακὸν ἢ τῷ μὴ
ἀγαθῷ. πολλοὶ οὖν δοξάζοντες τὸ περὶ τὰς οἰστρώδεις καρτερεῖν ἐπιθυμίας εἶναι τὴν
ἀγνεύσιν, τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες αὐτῆς ἐπταίσαν καὶ τοῖς ὀρθῶς πρὸς αὐτὴν ὀρημέ-
νοις προσῆσαν φόρους, ὡς ἡμεῖς ἠλέγητε, νόμος διὰ πάντων, αὐταὶ γὰρ παρθευού-
σαι καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ. καὶ τὰ μὲν δὴ τῆς παρθένου, ποταπὴν εἶναι προσήκει, διε-
γράψω· ἡμᾶς δὲ διαρκῶς διαγωνισαμένας τῷ λόγῳ αὐτήκοος γενομένη πάσας ἀποφαι-
νομι νικᾶν καὶ στέφω, Θέκλαν δὲ τῷ μεῖζονι στεφάνῳ καὶ δυσιτέρω ὡς πρώτην ἡμῶν 284
καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐκλάμψασαν.

Ταῦτα οὖν εἰποῦσαν ἔφη κελεῦσαι πάσας ἀνυστῆναι τὴν Ἀρετὴν ἢ Θεοπάτρω, καὶ
πάσας ὑπὸ τὴν ἄγνον εὐχαριστήριον ὕμνον πρεπόντως ἀναπέμψαι τῷ κυρίῳ, ἐξάρχειν
δὲ τὴν Θέκλαν καὶ προσηγορεῖσθαι. ὡς οὖν ἀνέστησαν, τὴν Θέκλαν μέσην μὲν τῶν
παρθένων ἔφη, ἐκ δεξιῶν δὲ τῆς Ἀρετῆς στήσαν κοσμίως ψάλλειν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐν
κύκλῳ καθάπερ ἐν χοροῦ σχήματι συστάσας ὑπακούειν αὐτῇ.

Ψαλμός.

ἄνωθεν, παρθένοι, βοῆς ἔγερσίνεκρος ἦχος
ἦλθεν νυμφίῳ πασσυδὶ ὑπαντάνειν λευκαῖσιν 285
καὶ λαμπάσι πρὸς ἀντολὰς· ἔγρεσθε πρὶν φθάσῃ μολεῖν
εἴσω θυρῶν ἄναξ.

Ὑπακοή.

ἀγνεύσῃ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

βροτῶν πολυστένακτον ὄλβον ἐκφνοῦσα καὶ
βίου τρυφῆς ἔρωτα, σαῖς ὑπ' ἀγκάλαις
ζωηφόροις ποθῶ σκέπεσθαι καὶ βλέπειν τὸ σὸν
κάλλος διηνεκῶς, μίκαρ.

ἀγνεύσῃ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

γάμων λιποῦσα θνητὰ λέκτρα καὶ δόμον, ἄναξ,
διὰ σὲ πολύχρυσον, ἦλθον ἀσπίλοις ἐν εἴμασιν,
ὅπως φθάσω κάγω πανολβίων θαλάμων
εἴσω σὸν σοὶ μολεῖν,

ἀγνεύσῃ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

δόλους δράκοντος ἐκφνοῦσα μυρίους, μίκαρ, 286
θελκτηρίους· ἔτλην δὲ καὶ πυρὸς φλόγα
καὶ θηρίων ἀνημέρων ὀρμᾶς βροτοφθόρους,
σὲ προσμένουσ' ἀπ' οὐρανῶν.

ἀγνεύσῃ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Psal. 44, 10.

ἐλαθόμεν πάτρας, ποθοῦσα σὴν χάριν, Λόγε,
ἐλαθόμεν καὶ παρθένων ὁμηλικῶν χορούς,
μητρός τε καὶ γένους φρούαγμα· πάντα γὰρ σὺ μοι
αὐτός σὺ, Χριστέ, τυγχάνεις.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι·

ζωῆς χοραγός, Χριστέ, χεῖρε φῶς ἀνέσπερον,
ταύτην δέδεξο τὴν βοήν· χορός σε παρθένων
προσεννέπει, τέλειον ἄνθος, ἀγάπη, χαρά,
φρόνησις, σοφία, Λόγε.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

287

ἠνοιγμέναις θύραις, ἄνασσα φαιδρόκοσμε, δέδεξ' ἡμᾶς,
ἀγραντόσωμε, καλλίνικε νύμφα, καλλίπνου·
ὁμόστολοι παρήμεθα Χριστῷ, πανόλβιαι,
μέλλουσαι σὸν γάμον, θάλος.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Math. 26, 11.

Φρηνοῦσι νῦν βαρυστονοὶ κόραι πυλῶν πικρῶς
νυμφῶνος ἔξω καὶ βοῶσι γοερῶς, ὅτι
τὸ λαμπάδων ἀποσβέσασαι φῶς οὐκ ἔφθασαν
χαοῦς ταμεῖον εἰσιδεῖν.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ιεῤῥᾶς ὁδοῦ γὰρ ἐκτραπεῖσαι πρὸς βίου πόρους
κτῆσασθ' ἔλαιον ἠμέλησαν ἄθλιαι πλέον·
νεκρὰς δὲ πυρὸς φέρουσαι φλογεροῦ λαμπάδας
στένουσιν ἔνδον ἐκ φρενῶν.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

288

κρατῆρες ἀδυπληθῆες πρόκεινται νέκταρος·
πίνωμεν· οὐράνιον γὰρ ἔστι πόμα, παρθένου,
ὃ νυμφίος ὅπερ τέθεικε τοῖς μετ' ἀξίας
εἰς τὸν γάμον κεκλημένοις.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Gen. 4, 10.

λαμπρῶς σου τὸν θάνατον Ἄβελ προεκτυπῶν,
μάκαρ, ἔλεξεν αἱματοσταγῆς βλέπων εἰς οὐρανοῦς·
ἀνηλεῶς με συγγόνου τετρωμένον χερὶ
δέξαι, λιτάζομαι, Λόγε.

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Gen. 39, 12.

μέγιστον ἄθλον ἀγνείας σου παῖς Ἰωθῆφ ἀνεῖλετο·
γενὴ γὰρ αὐτὸν εἰς ἄθλημα λέκτρα εἵλκυσεν
φλεγόμενη πόθοις, ὃ δ' οὐδὲν ἐντραπεῖς
ἔφευγε γυμνὸς ἐκβοῶν·

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

289

Jud. 11, 36.

νεοσφαγῆ ὃ Ἰεφθάε κόραν ἤγε θυσίαν θεῷ,
ἄπειρον ἄνδρός, ἀμφὶ βωμῶν ἀμνάδος δίκην·
ἢ δ' εὐγενῶς σου τὸν τύπον τῆς σαρκός, ὦ μάκαρ,
τελοῦσ' ἔκραζε καρτερῶς·

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Judith. 8, 1.

ξένων στρατηλάτων ὄχλων εὐτολμος εὐστόχοις
Ἰουδῆθ δόλοισι καρατομήσασα, κάλλεος τύποις
θῆλξασα τοῦτον, οὐ χράναντα σώματος μέλη,
νικαφόροις ἔφη βοαῖς·

ἄγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φασσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Dan. 13, 19.

ὀρώντες εἶδος εὐπρεπῆς ὑφῆς δύο κριταὶ

Σουσίνας, ἐμμανεῖς ἔρωτι λέξαν· ὦ γυναί,
κοιπτῶν γάμων λέχη ποθοῦντες ἤκομεν, φίλα.
ἦ δ' ἐντρόμοις ἔφη βοαῖς·

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

πολλῶ με κατθανεῖν ἄμεινόν ἐστιν ἢ λέχη
προδοῦσαν, ὦ γυναιμανεῖς, ὑμῖν αἰωνίαν
δίκην ὑπ' ἐμπύροις Θεοῦ τιμωρία· παθεῖν·
σώσον με, Χριστέ, τῶνδε νῦν.

290

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ῥοαῖς καθαρσίοις λούων πλήθη βροτῶν ὁ σὸς
προδότης ἀνόμως κακοῦ πρὸς ἄνδρος εἰς σφαγήν
ἤχθη δι' ἀγνεῖαν, λύθρω δὲ φοινίῳ κόνιν
δεύων ἔκραξέ σοι, μάκαρ·

Maro. 6, 27.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

σοῦ καὶ ζωητόκος χάρις ἄδικτος, ἄτεγκτος, ἀσπίλους
τάς σὰς γονάς ἐν ἀσπόρῳ φέρουσα νηδύι,
μορφῆν ὑπέσχεν ὡς προδοῦσα λέκτρα παρθένος·
ἔλεξε δ' ἔγκυος, μάκαρ·

Math. 1, 18.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

τὴν σὴν, μάκαρ, γαμήλιον ποθοῦντες ἀμέραν
ἰδεῖν, ὅσους ἄνωθεν αὐτὸς ἀγγέλων ἀναξ
κέκληκας, ἤκουσιν μέγιστα δῶρά σοι, Λόγε,
φέροντες ἀσπίλοις στολαῖς.

291

Math. 2, 1.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ἕμνοις, μάκαιρα Θεόνυμφε, θαλαμηπόλοι
αἰέν σε γεραίρομεν, σὲ νῦν, ἄδικτε παρθένε,
ἐκκλησία χιονόσωμε, κυανοβόστρυχε,
σῶφρον, ἀμωμ', ἐρασμία.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

κροτοῦ πέφενγε καὶ νόσων πόνοι δακρυσταγεῖς,
θανάτος ἠρέθη, ὄλωλε πᾶσα ἀφροσύνη, λύπη
τέθνηκε τηξίφρων, ἔλαμψε δ' ἡ Θεοῦ Χριστοῦ
χαρὶς βροτοῖς ἄφνω πάλιν.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ἤχος βροτῶν παράδεισός ἐστιν οὐκέτι·
πάλιν γὰρ αὐτὸν ἐκ Θεοῦ ὡςπερ τὸ πρὶν ταγῆς
οἰκεῖ τέχναις ὁ ποικίλαις δράκοντος ἐκπεσῶν,
ἄφθαρτος, ἄφοβος, μάκαρ.

292

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ψάλλον τὸ καινὸν ἄσμα νῦν χορός σε παρθένω
καθιστάνει πρὸς οὐρανοῦς, ἄνασσα, σαφῶς ὄλος
ἔστεμμένος λευκοῖς κρίνων κάλυξι καὶ φλόγας
χερσὶν σελασφόρους φέρων.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ὦ τὰς ἀχράντους οὐρανοῦ, μάκαρ, ναίων ἑδρας,
ἄναρχε, πάντα συγκρατῶν αἰωνίῳ κράτει,
δέξαι σὺν παιδὶ σῷ, πάρεσμεν, ἔνδοκ εἰς ζωῆς
πύλας, πάτερ, καὶ ἡμέας.

ἄγγεῦ σοι καὶ λαμπάδας φασφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ΕΥΒΟΥΛ. Ἀξίως ἀπηνέγκατο τὰ πρῶτα τῶν ἄθλων ἡ Θεέλλα, ὦ Γρηγόριον.
ΓΡΗΓ. Ἀξίως μὲν οὖν.

293 **ΕΥΒΟΥΛΑ.** Τί δαί; ἡ Τελμησιακὴ ξένη, εἰπέ μοι, κὰν ἔξωθεν οὐκ ἐπηκροᾷτο; θανμάζω γὰρ εἰ ἥσυχίαν εἶχεν ἐκείνη μαθούσα τὸ συσσίτιον τοῦτο, καὶ οὐκ εὐθέως ἄσπερ ὄρνεον ἐπὶ τροφὴν ἵπτατο τῶν λεγομένων ἀκουσομένη.

ΓΡΗΓΟΡ. Λόγος γὰρ αὐτὴν Μεθοδίῳ συμπαραγεγονέναι αὐτὰ δὴ ταῦτα τὴν Ἀρετὴν πυνθανομένην. ἀλλὰ καλὸν καὶ μακάριον τοιαύτῃ διδασκάλῳ χρῆσθαι καὶ ὀδηγῶ, τῇ Ἀρετῇ.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ἀτὰρ, ὦ Γρηγόριον, ποτέρους ἀμείνους λέγωμεν, τοὺς μὴ ἐπιθυμοῦντας μὲν, κρατοῦντας δὲ τῆς ἐπιθυμίας, ἢ τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ παρθενεύοντας;

ΓΡΗΓΟΡ. Τοὺς μὴ ἐπιθυμοῦντας δηλονότι, ἐπειδὴ καὶ τὴν διάνοιαν οὗτοι καὶ τὴν αἰσθησὴν ἀμόλυντον κέκτηνται καὶ εἰσιν ὀλοτελῶς ἀδιάφθοροι, κατὰ μηδὲν ἐξημαρτηκότες.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Εὐγε νῆ τὴν σωφροσύνην, ὦ Γρηγόριον, καὶ συνετῶς. ἀτὰρ μὴ τι κωλύω, 294 ἂν ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων, ἵνα ἐθῶμενέστερον μάθω καὶ μηδεὶς ἐξελέγξῃ με ἔτι;

ΓΡΗΓ. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνου ὅπῃ καὶ θέλεις· ἐγὼ γὰρ ἰκανῶς, ὦ Εὐβούλιον, διδάξαι σε ἔχω ὅτι τοῦ ἐπιθυμοῦντος ὁ μὴ ἐπιθυμῶν κρείσσων ἐστί, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ σε ἐλέγξῃ.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Βαβαί· χαίρω γάρ, ὅτι μοι μεγαλοφρόνως ἀποκρίνη καὶ δεικνύεις ὅσον πεπλούτηκας ἐπὶ σοφίᾳ.

ΓΡΗΓ. Κωτίλος τις ὡς ἔοικεν ἄνθρωπος εἶναι δοκεῖς, ὦ Εὐβούλιε.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τίνος δὴ χάριν;

ΓΡΗΓ. Ὅτι τωσαζόμενός με ταῦτα λέγεις μᾶλλον ἢ ἀληθεύων.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Εὐφήμεσον, ὦ μακαρία· θανμάζω γὰρ σφόδρα σου τὸ συνετὸν καὶ 295 μεγαλόδοξον. ἐγὼ τοῦτο ἔφην, ὅτι περὶ ὧν πολλοὶ πρὸς ἑαυτοὺς πολλάκις ἀμφισβητοῦσι σοφοί, ταῦτα οὐ μόνον ἐπίστασθαι σὺ λέγεις, ἀλλὰ καὶ διδάσκειν ἑτέρους σεμνίῃ.

ΓΡΗΓ. Σὺ γὰρ ἐξ ἀληθείας, εἰπέ μοι, δυσχεραίνεις, εἰ διαφέρουσιν ὅλως οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες τῶν ἐπιθυμούντων τε καὶ ἐγκριτευομένων; ἢ πάντως ἐμοῦ ταῦτα προσπαίξεις;

ΕΥΒΟΥΛΑ. Καὶ πῶς ἀποπειρώμενος, ὅς ὁμολογῶ μὴ εἰδέναι; ἀλλ' ἴθι φράσον ἐμοί, ὦ σοφωτάτη, τίνι διαφέρουσιν οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες καὶ ἀγνεύοντες τῶν ἐπιθυμούντων τε καὶ παρθενεούτων.

296 **ΓΡΗΓ.** Ὅτι πρῶτον μὲν καθαρὰν ἔχουσιν αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ αἰεὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν αὐτῇ κατοικεῖ, μὴ περιελκομένης αὐτῆς καὶ ἐπιδολουμένης φαντασίαις καὶ λογισμοῖς ἀκρασίας, ὥστε καὶ διὰ τῆς ἐνθυμήσεως ἐπιλωβηθῆναι ποτε· ἀλλ' εἰσὶν ἀνεπίδεκτοι πάντῃ καὶ κατὰ τὴν σάρκα καὶ κατὰ τὴν καρδίαν οὗτοι τῆς ἐπιθυμίας, γαλήνην ἄγοντες τῶν παθημάτων. οἱ δὲ διὰ τῆς ὄψεως ἔξωθεν δελεαζόμενοι ταῖς φαντασίαις καὶ ἐπεισρέουσιν δεχόμενοι τὴν ἐπιθυμίαν δίκην ρεύματος εἰς τὴν καρδίαν οὐδὲν ἤττον μολύνονται πολλάκις, κὰν νομίζωσιν ἀντιφιλονεικεῖν καὶ μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονάς, ἠττώμενοι τὸν λογισμόν.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν τοὺς γαλήνην ἄγοντας καὶ μὴ διοχλουμένους ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας λέξομεν καθαρούς;

Μαθ. 5, 8. 297 **ΓΡΗΓ.** Καὶ σφόδρα. τούτους γὰρ τοιοῦτους ὁ καὶ Θεὸς διὰ τῶν μακαρισμῶν ἀπεργαζόμενος τοὺς ἀνενοιάστως αὐτῷ πιστεύοντας Θεὸς ὄψεσθαι. μετὰ παρρησίας ἀποφθέγγεται τὸν Θεόν, ὅτι μηδὲν ἐπισκοτοῦν ἢ συνταράσσον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν θείαν ἐπιφέρονται θεωρίαν, ἀλλ' ἐκτὸς γεγονότες τῶν ὀρέξεων πάντῃ τῶν κοσμικῶν τὴν σάρκα καθαρὰν οὐ μόνον, ὡς ἔφην, μίξωσιν τηροῦσιν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὴν καρδίαν ἀνεπίδεκτον λογισμῶν ἀκρασίας, ἐν ἣ μάλιστα καὶ τὸ ἅγιον ὡς ἐν ναῶ κατοικοῦν ἀναπαύεται πνεῦμα.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ἐγε δὴ (οἶμαι γὰρ ἐπὶ τὴν εὕρεσιν τῶν ὄντως κρείττωνων ὀρθότερον ἡμᾶς ἐντεῦθεν διελεθεῖν) καὶ μοι φράσον· καλεῖς τίνα κυβερνήτην ἀγαθόν;

ΓΡΗΓ. Ἐγωγε.

298 **ΕΥΒΟΥΛΑ.** Πότερον τὸν ἐν μεγάλαις καὶ ἀμηχάνοις περιώσαντα ζάλαις τὸ σκάφος ἢ τὸν ἐν γαλήνῃ καὶ νηνεμίᾳ;

ΓΡΗΓ. Τὸν ἐν μεγάλαις καὶ ἀμηχάνοις.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν καὶ ψυχὴν τὴν περιαντλουμένην ταῖς τρικυμίαις τῶν παθημάτων καὶ μὴ ἀποκείμενην ἢ ἐκλυομένην, ἀλλὰ τὸ σκάφος, τὴν σάρκα, γενναίως εἰς λιμένα τὸν τῆς σωφροσύνης ἀπευθύνουσαν λέξομεν τῆς ἐν εὐδία πλοῦζομένης κρείττονα καὶ δοκιμωτέραν;

ΓΡΗΓ. Λέξομεν.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τὸ γὰρ ἁρμόζεσθαι πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν καταφουσημάτων τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ μὴ ἀπορρίπτεσθαι ἢ νικᾶσθαι, ἀλλὰ πάντα πρὸς Χριστὸν ἀνανεόντα καρτερῶς μάχεσθαι ταῖς ἡδοναῖς μείζονα τὸν ἔπαινον φέρει τοῦ μετὰ ῥαστώνης ἀχειμαστί παρθενεούτος.

ΓΡΗΓ. Ἔοικε.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τί δὲ καὶ ὁ κύριος; οὐ δοκεῖ δεικνύειν διαφέρειν τὸν ἐπιθυμοῦντα 299
μᾶλλον καὶ ἐγκρατεῦντα τοῦ μὴ ἐπιθυμοῦντός τε καὶ παρθρευένοντος;

ΓΡΗΓ. Πού δῆ;

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ἐνθα τὸν φρόνιμον παραβάλλον οἰκίᾳ τεθμελιωμένη καλῶς ὑπτῶτον
αὐτὸν ἀποφαίνεται, μὴ δυνάμενον ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ἀνέμων Math. 7, 24.
καταβληθῆναι, ταῖς μὲν ἐπιθυμίαις ὡς ἔοικεν ἀπεικάζων τοὺς χειμῶνας, τῇ δὲ πέτρα
τὴν ἀκίνητον ἐνστασιν καὶ ἀδιάπτωτον τῆς ψυχῆς περὶ τὴν ἀγνείαν.

ΓΡΗΓ. Ἀληθῆ λέγειν δόξαις.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τί δὲ καὶ ἰατρόν; οὐ τὸν ἐπὶ μεγάλαις ἤδη δεδοκιμασμένον νόσοις
καὶ πολλοὺς ἰασάμενον ἄριστον καλεῖς;

ΓΡΗΓ. Ἐγωγε.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τὸν δὲ μὴδὲν μὴδέπω διαπραξάμενον, μὴδὲ νοσοῦντας ὄλιως ἐν χερσὶν
ἴσχηκότα οὐ πάντως ἀδοκιμώτερον ἔτι;

ΓΡΗΓ. Ναί.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν καὶ ψυχὴν τὴν ἀνεχομένην ὑγροτέρου σώματος, καὶ τὰς περὶ 300
τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ νόσους καταπραΰνουσαν σωφροσύνης φαρμάκους, ἰατρικότεραν λεκτέον
τῆς ὑγιεινὸν διοικεῖν κεκληρωμένης σῶμα καὶ ἀπαθές;

ΓΡΗΓ. Λεκτέον γάρ.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τί δὲ καὶ ἐν πάλῃ; πότερον παλαιστής ἀμείνων ὁ ἀνταγωνιστὴς ἔχων
μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς, καὶ προσπαλαίων ἀεὶ καὶ μὴ καθαιρούμενος, ἢ ὁ μὴ ἔχων ἀν-
ταγωνιστὴς;

ΓΡΗΓ. Ἀῆλον ὡς ὁ ἔχων.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Καὶ ἐν πάλῃ ἄρα δοκιμώτερος ἀθλητῆς ὁ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἔχων;

ΓΡΗΓ. Ἀνάγκη.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν καὶ ψυχὴν ἀνάγκη πᾶσα τὴν μηχανωμένην πρὸς τὰς ἐφόδους
τῆς ἐπιθυμίας καὶ μὴ κατασπωμένην, ἀλλ' ἀνθ' ἑλκουσαν καὶ ἀντιτασσομένην, ἰσχυροτέραν
φαίνεσθαι τῆς μὴ ἐπιθυμούσης;

ΓΡΗΓ. Ἀληθῆ.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τί δὲ τὸ καρτερώς ἔχειν πρὸς τὰς ὀρμάς, Γρηγόριον, τῶν φαύλων
ὀρῆξεων; δοκεῖ σοι μᾶλλον ἀνδρείας εἶναι;

ΓΡΗΓ. Καὶ σφόδρα.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ἡ δὲ ἀνδρεία αὕτη δύναμις ἀρετῆς;

ΓΡΗΓ. Ἀῆλον.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν εἰ δύναμις ἀρετῆς ἐστὶν ἡ ὑπομονή, ἡ διοχλουμένη ἄρα ψυχὴ
καὶ καρτεροῦσα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας δυνατωτέρα φαίνεται τῆς μὴ ὀχλουμένης;

ΓΡΗΓ. Ναί.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Εἰ δὲ δυνατωτέρα, καὶ κρείστων;

ΓΡΗΓ. Ναί.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Κρείστων ἄρα ἡ ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐγκρατευομένη τῆς μὴ ἐπιθυμούσης
ἐστὶν ἐκ τῶν προσημολογημένων καὶ ἐγκρατευομένης.

ΓΡΗΓ. Ἀληθῆ λέγεις, καὶ ἐπιθυμήσω πληρέστερον ἔτι περὶ τούτων διαλεχθῆναι
σοι. εἰ οὖν σοι φίλον, ἀῤῥιον ἀφίξομαι πάλιν ἀκουσομένη τούτων. νῦν γάρ, ὡς ὄρῃς,
ᾧρα λοιπὸν τραπέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν περὶ τὸν ἔξωθεν ἀσχολίαν ἡμᾶς ἄνθρωπον. 302

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟΥ.

- P. 91 ¹ ΟΡΘΟΔ. Ὁ μὲν Ἰθακήσιος γέρον, κατὰ τὸν τῶν Ἑλλήνων μῦθον, τῆς Σειρήνων
M(eurs.) βουλόμενος ἀκοῦσαι ᾠδῆς, διὰ τὴν τῆς φωνῆς ἀκόλαστον ἠδονὴν δεσμώτης ἐπλεεῖ εἰς
τὴν Σικελίαν καὶ τὰς τῶν ἑταίρων ἐνέφραττεν ἀκοάς, οὐκ ἐκείνοις ἕνεκα τῆς ἀκροάσεως
φθονῶν, οὐδὲ ἑαυτὸν δεσμῶ περιβάλλειν ἐπιθυμῶν, ἀλλ' ὅτι τέλος τῆς ἐκείνων ᾠδῆς
τοῖς ἀκούουσι θάνατος ἦν (τοιαῦται γὰρ παρ' Ἑλλήσιν ἠδοναὶ Σειρήνων): ἐγὼ δὲ τοι-
αύτης μὲν ᾠδῆς ἀκροατῆς οὐ γίνομαι, οὐδὲ ἀκούειν ἐπιθυμῶ Σειρήνων ἐπιτάφιον ἀν-
θρώπων ἄδουσῶν, ὧν ἡ σιγὴ τῆς φωνῆς ἀνθρώποις χρησιμωτέρα γίνεται, θείας δὲ
92 M. ἀκολάστου φωνῆς ἠδονῆν νενικημένος, ἀλλὰ θεία διδασκόμενος μυστήρια, καὶ τὸ τέλος
οὐ θάνατον, ἀλλ' αἰώνιον ἀπεκδεχόμενος σωτηρίαν. ἄδουσι γὰρ τὴν ᾠδὴν οὐχ αἱ θανα-
τηφόροι Σειρήνες Ἑλλήνων, ἀλλὰ θεῖός τις χορὸς προφητῶν, ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἀπο-
φραττεῖν τῶν ἑταίρων τὰς ἀκοάς, οὐδὲ ἑαυτὸν τινι δεσμῶ περιβάλλειν, δεδοικῶτα τὴν
ἐκ τῆς ἀκροάσεως τιμωρίαν. τῶν μὲν γὰρ μετὰ τῆς φωνῆς ὁ ἀκροατῆς τοῦ ζῆν παύει-
ται, τῶν δὲ ἐπὶ πλεῖον ἀκούων τοῦ κρείττονος ἀπολαύσει βίον, ὑπὸ θείου πνεύματος
χειραγωγούμενος. ἡκέτω τοίνυν σύμπας καὶ ἀκουέτω τῆς θείας ᾠδῆς, μηδὲν πεφοβημέ-
νος. οὐκ εἰσὶ παρ' ἡμῖν αἱ παρὰ Σικελίαν Σειρήνες, οὐδὲ τὰ Ὀδυσσεῶς δεσμῶ, οὐ
κηρὸς τηκόμενος εἰς ἀνθρώπων ἀκοάς, ἀλλὰ δεσμῶν μὲν ἄνεσις πᾶσα, ἑλευθερία δ'
ἀκοῆς παρ' ἑκάστῳ τῶν προσιόντων. τοιαύτης γὰρ ᾠδῆς ἀκούειν ἄξιον, τοιοῦτους τοὺς
ἄδοντας ἔχειν εὐκτέον εἶναι μοι δοκεῖ. εἰ δὲ τις καὶ τοῦ τῶν ἀποστόλων χοροῦ ἀκούειν
93 M. ἐθέλοι, εὐρήσει τὴν αὐτὴν τῆς ᾠδῆς συμφωνίαν. οἱ μὲν γὰρ προῆδον μυστικῶς τὴν
θείαν οἰκονομίαν, οἱ δ' ἄδουσιν ἐρμηνευόντες τὰ ὑπ' ἐκείνων μυστικῶς ἀπηγγελμένα.
ὡ συμφώνου ἀρμονίας, ὑπὸ θείου πνεύματος συγκεκμημένης· ὡ καλοῦ τῶν ἄδόντων τὰ
μυστήρια. τοῖσι καὶ συναδελφίζωμαι. ἴσσωμεν τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τὴν ὁμοίαν
ᾠδὴν, καὶ τὸν ὕμνον ἀναπέμφωμεν τῷ ἁγίῳ πατρὶ, πνεύματι δοξάζοντες Ἰησοῦν τὸν
Joann. 1, 18. ἐν κόλποις αὐτοῦ. μὴ φύγῃς, ἄνθρωπε, ὕμνον πνευματικόν, μηδὲ ἀπεχθῶς πρὸς τὴν
ἀκροασιν διατεθῆς. θάνατον οὐκ ἔχει· σωτηρίας ἐστὶ διήγημα ἢ παρ' ἡμῖν ᾠδῆ. ἐγὼ
μὲν οὖν ἦδη καὶ τῶν κρείττωνων ἀπολαύειν δοκῶ περὶ τοιούτων διαλεγόμενος, καὶ μά-
λιστα ὅτε ὁ τοιοῦτός μοι πάρεστιν ἀνθέων λειμῶν, τουτέστιν ἡ ὑμετέρα σύνοδος τῶν
ἅμα τε καὶ ἀκούοντων καὶ συναδόντων τὰ θεῖα μυστήρια. ἐφ' ὧν καὶ τὸ λέγειν θαρ-
Gen. 4, 5. ῶν ὅτι μοι παντὸς φθόνου καθαρὰς παρέχετε τὰς ἀκοάς, οὐ τὸν ζῆλον τὸν τοῦ Κάιν
94 M. μμούμενοι, οὐχ ὁμοίως τῷ Ἡσαῦ διώκοντες τὸν ἀδελφόν, οὐ τοῦ Ἰωσήφ ἐπαινοῦντες
Gen. 27, 41. ἀδελφούς, ὅτι ἐφ' οἷς ἔλεγεν ἔμισουν τὸν ἀδελφόν, ἀλλὰ τούτων ὑπάντων μακρὸν
Gen. 37, 4. ἀφροσύνῃς, διόπερ ἕκαστος ὑμῶν τὸ τοῦ πλησίον νομίζει λέγειν. καὶ διὰ τοῦτο ζῆλος
πονηρὸς οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν, τὰ λείποντα τῷ ἀδελφῷ ἀναπληροῦν δεδεδυμένοι. ὡ ἀκροα-
τηρίου καλοῦ καὶ συμποσίου σεμενοῦ καὶ πνευματικῶν ἐδεσμάτων. τοιοῦτοις ἀεὶ συν-
εἶναι δικαίοις εὐδαίμων.
- ΟΥΛΑ. ² Χθὲς τὸ δειλινὸν περιπατῶν, ὃ φίλε, παρὰ τὸν τῆς θαλάσσης αἰγιαλόν,
καὶ δξέως πως ἀτενίζων εἰς αὐτὴν, ἐώρων ὑπερβολὴν τινα θείας δυνάμεως καὶ σοφῆς
ἐπιστήμης, τέχνην, εἴ γε καὶ τέχνην τὸ τοιοῦτο καλεῖν χρή. ὥσπερ γὰρ ὁ Ὀμηρικὸς
II. 9, 4. στίχος φθέγγεται ἐκεῖνος,
ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὄρινον λχθύνοντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρήκηθεν ἄητον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δὲ τε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται· πολλὸν δὲ παρῆξ ἄλα φῶκος ἔχευαν·
- 95 M.

1) Prooemium libri primus edidit Jo. Meursius, cuius conf. Variorum divinorum liber unus (Lugd. Bat. 1619.) p. 91 — p. 110. = Opp. ed. Florent. T. VIII. p. 728 — p. 733. Inscriptioni exte-
riori apud Meursium perperam adiectum est: *Λόγος. α.*

2) Χθὲς τὸ δειλινὸν .. (p. 96.) .. φανερόν ποιῶσαι τὸν θυμόν. Allatius Not. in Eustath. An-
tioch. Hexaëm. p. 45. hunc locum ex mutilo Methodii libro περὶ τοῦ αὐτεξουσίου, tunc temporis
nondum edito, attulit.

οὕτω μοι καὶ χθὲς γεγονέναι δοκεῖ. κορυφαῖς γὰρ ὄρεων παραπλήσιον ἑώρων κύματα, καὶ ὡς λόγον εἰπεῖν αὐτοῦ ἐφικνούμενα τοῦ οὐρανοῦ· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐδὲν ἕτερον προσεδόκων ἢ ἕπασαν ἐπικλυσθήσεσθαι τὴν γῆν, καὶ μοι φυγῆς ἐν τῷ νοῦ τόπον καὶ τὴν τοῦ Νῶε ἀνέπλαττον κιβωτῶν. τὸ δ' οὐκ ἦν ὁ ἐνόμιζον. ἀλλὰ γὰρ ἅμα κυρωθῆναι τὴν θάλασσαν πάλιν ἀνελεύτο εἰς ἑαυτήν, οὐχ ὑπερβαίνουσα τὸν οἰκείον τόπον, ὡς ἔπος εἰπεῖν Θεῶν τι πρόσταγμα πεφοβημένη. καὶ καθάπερ πολλάκις τῶν οἰκετῶν *Job. 38, 11.*
 τις, ἄκων τι πρὸς τοῦ δεσπότου πράττειν ἀναγκαζόμενος, τῷ μὲν προστάγματι διὰ τὸν φόβον πείθεται, ὁ δὲ πάσχει, πράττειν μὴ θέλων, λέγειν [τι] οὐ τολμᾷ, τονθοροῦζει δὲ ἐν ἑαυτῷ, θυμοῦ τινος πληρούμενος· οὕτω μοι πως ἐφαίνετο καὶ τὴν θάλασσαν, ὡςπερ εἶ θυμουμένην καὶ ἐν ἑαυτῇ φράττουσαν τὴν ὄργην, κρατουσάν τε ἑαυτῆς, οὐ *96 M.*
 βουλομένην τῷ δεσπότῃ φανερόν ποιῆσαι τὸν θυμόν. ταῦθ' οὕτω γινόμενα σιωπῶν ἀτενεῖεν ἡρχόμεν, καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν κύκλον αὐτοῦ τῷ νοῦ καταμετρεῖν ἤθελον, πόθεν τε ἄρχεται καὶ ποῦ καταπαύει ἀνεξήτουν ἐγώ, ποίαν τε κίνησιν ἔχει, πότερον τὴν μεταβατικὴν, τουτέστι τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ τὴν κύκλω φοράν, πῶς δὲ καὶ τὴν ἐπίμονον βάσιν ἔχει. ἀλλὰ μοι καὶ περὶ τοῦ ἡλίου ζητεῖν ἔδοκε, τίς τε ὁ τρόπος αὐτοῦ τῆς ἐν οὐρανῷ θέσεως, τίς δὲ καὶ ἡ περίοδος τοῦ δρόμου, ποῦ δὲ καὶ μετ' ὀλίγον χωρεῖ, καὶ ὅτι μὴδὲ οὗτος παρέρχεται τὸν οἰκείον δρόμον, ἀλλὰ καὶ αὐτός, ὡς ἐνεστιν εἰπεῖν, ἐντολὴν τινα φυλάττει κρείττονος, καὶ φαίνει μὲν τότε παρ' ἡμῖν ὅτε ἔξεστιν αὐτῷ, ἀπέρχεται δὲ ὡς καλούμενος. καὶ τούτων τοῖνν τὴν ἐξέτασιν ποιούμενος ἑώρων παύομενον μὲν τὸ τοῦ ἡλίου φέγγος, ἐπιλείπον δὲ καὶ τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, εἰθέως δὲ γινόμενον σκότος, καὶ σελήνην διαδεχομένην τὸν ἥλιον, καὶ τὰ μὲν πρώτα ἀνιούσαν μείονα, μετέπειτα δέ, προκόπτουσαν τῷ δρόμῳ, φαντασίαν παρέχουσαν μείζο- *97 M.*
 ρος. οὐκ ἐπαυομένη δὲ καὶ περὶ ταύτης ζητῶν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τῆς προσθέσεως ἀνηρέυνων, ὅτι τε καὶ αὕτη τηρεῖ τὸν κύκλον τῶν ἡμερῶν. καὶ μοι ἔδοκε τὸ ἐντεῦθεν ὡς θεῖα τις ὑπάρχει οἰκονομία καὶ δύναμις κρειττόνων ἢ συνέχουσα τὰ ὅλα, ἣν καὶ θεὸν δικαίως ἂν εἰποιμεν. καὶ τὸ λοιπὸν τὸν δημιουργὸν ἐπαινεῖν ἡρχόμεν, τὴν τε γῆν πεπηγυῖαν ὄρων καὶ ζῶων διαφορὰς καὶ ποικίλα φυτῶν τὰ ἐξανθήματα. οὐχ ἴστατο δὲ μοι ἐπὶ τούτοις καὶ μόνοις ὁ νοῦς, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ὅθεν ταῦτα τὴν σύστασιν ἔχει ζητεῖν ἡρχόμεν, πότερον ἐκ τινος συνόντος αἰεὶ τῷ θεῷ ἢ ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου, συνυπάρχοντος αὐτῷ οὐδενός. τὸ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντος πεποικῆναι οὐδὲν σκοπεῖν μοι καλῶς ἔδοκε, μὴ τέλειον ἀπιθάνου ὑπάρχοντος τοῦ λόγου· τὰ γὰρ γινόμενα ἐξ ὄντων πέφυκε τὴν σύστασιν ἔχειν. καὶ ὁμοίως ἀληθῶς ἔδοκε μὴδὲν λέγειν αἰε *98 M.*
 συνεῖναι τῷ θεῷ ἕτερον τι παρ' αὐτόν, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τὰ ὄντα γεγονέναι· καὶ γὰρ πως ἐπειθὲ με τὸ εὐτακτῶν τῶν στοιχείων καὶ ἡ περὶ αὐτὰ τῆς φύσεως εὐκοσμία. *85*
 οὕτωσ' δὲ πως εὖ διατεθεῖσθαι νομίζων ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀνεχώρων τὴν ἐμὴν. τῇ δ' *O(riq.)*
 ἐπιούσῃ, τουτέστι σήμερον, ἔλθῶν ἑώρων δύο τινάς (ὁμογενεῖς ἀνθρώπους δὲ λέγω) *86 O.*
 διαπληκτιζομένους καὶ διαλοιδουρούμενους ἀλλήλοις, ἕτερον δ' αὖ πάλιν ἀμφαιματώσαι βουλομένην τὸν πλησίον. ἦδη δὲ τινες καὶ δεινότερα τολμᾶν ἤρχοντο. ὅς μὲν γὰρ ἐσκύλευσε νεκρόν, καὶ τὸ κρυφθὲν ἦδη σῶμα τῇ γῆ πάλιν ἐδείκνυεν ἡλίῳ, καὶ τὴν ὁμοίαν οὕτως ὑβρίζεν εἰκόνα, βορᾶν κυστὴ καταλείπων τὸν νεκρόν, τὸ δὲ ξίφος ἐγύμνου καὶ ἐπὶ τὸν ὁμοίον ἕνδραυπον ἐχώρει. καὶ ὁ μὲν φνῆγὴ τὴν σωτηρίαν πορίζειν ἤθελεν, ὁ δὲ διώκων οὐκ ἐπαύετο, οὐδὲ τοῦ θυμοῦ κρατεῖν ἤθελε. καὶ τί δεῖ πλέον λέγειν, ἀλλ' ὅτι χωρήσας ἐπ' αὐτόν εἰθέως ἐπαυε τῷ ξίφει; ὁ δ' ἰκέτης τοῦ πλησίον ἐγένετο *99 M.*
 καὶ χεῖρας ἰκεσίας ὤρεγε, καὶ τὴν μὲν ἐσθῆτα δίδόναι ἤθελε, μόνον δὲ τὸ ζῆν ἔχειν ἤξιον. ὁ δὲ οὐκ ἐθραυετο τὸν θυμόν, οὐδ' ἠλέει τὸν ὁμογενῆ, οὐδὲ ἑαυτόν διὰ τῆς εἰκόνης ἐν ἐκείνῳ βλέπειν ἤθελεν, ἀλλ' ὡς ἄγριος θῆρ τῷ ξίφει τῆς βορᾶς ἤρχετο, ἦδη δὲ καὶ τὸ στόμα τῷ ὁμοίῳ προσέφερε σῶματι· τοσοῦτος γὰρ ἦν τῷ θυμῷ. καὶ ἦν ἰδεῖν τὸν μὲν ἡδικομηῶν, τὸν δὲ λοιπὸν σκυλεύοντα καὶ μὴδὲ γῆ σκεπάζοντα τὸ σῶμα, ὁ τῆς ἐσθῆτος ἐγύμνωσε. πρὸς δὲ τούτοις ἕτερος προσῆν, ὅς τοῦ πλησίον γυ- *87 O.*
 ναῖκα παῖζειν ἤθελε, ληστεύων γάμον ἀλλότριον καὶ ἐπὶ παράνομον κοίτην τραπῆναι παρορμῶν, τὸν γεγαμηκότα γνήσιον πατέρα γίνεσθαι μὴ θέλων. ἐντεῦθεν δὲ ταῖς τραγῳδίαις πιστεῦεν ἡρχόμεν, καὶ τὸ Θεόστειον δεῖπνον ἀληθῶς ἔδοκε μοι γεγονέναι, πιστεῦεν δὲ καὶ τῇ Οἰνομάου παρανόμῳ ἐπιθυμίᾳ, καὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν διὰ ξίφους φιλονεικίᾳ οὐκ ἀπιστεῖν. τοσοῦτων τοῖνν καὶ τοιοῦτων θεατῆς γενόμενος, ἐγώ ² πόθεν *100 M.*

1) Confer compilatorem Pseudo-Origenem Dial. c. Marcion, IV. p. 85, 27 — p. 89, 9. Wetsten., emendatiorem ap. Grab. Spicil. SS. Patr. T. II. p. 55 — p. 58.

2) Photius Biblioth. cod. 236. p. 304, b. 24—26. Bekk. in initio excerptorum ex Methodii libro περι αὐτεξουσίου haec usque ad illa: τοὺς μὲν χαίροντας τούτοις ἀποβάλλεται, in brevius contracta exhibet. Excerpta apud Photium ita inscribuntur: ἀνεγνώσθη τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ περι αὐτεξουσίου, τῆς ἴσης καὶ αὐτὸς τυγῶν συντομίας, quae referuntur ad inscriptionem cod. 235. ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μεθοδίου καὶ ἐπισκόπου τοῦ περι τῶν γενητῶν ἐκλογὴ κατὰ σύνοψιν.

- ταῦτα ἀναζητεῖν ἠρχόμενον, τίς δὲ καὶ ἡ τῆς κινήσεως αὐτῶν ἀρχὴ καὶ τίς ὁ τοσαῦτα κατ' ἀνθρώπων μηχανησάμενος, πόθεν τε ἡ εὐρεσις αὐτῶν καὶ τίς ὁ τούτων διδύσκαλος. καὶ τὸν μὲν θεὸν τούτων ποιητὴν λέγειν τολμᾶν οὐχ οἶός τε ἦν, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τῶν ὑπόστασιν ἔχειν, οὐδὲ τὴν τοῦ εἶναι σύστασιν. πῶς γὰρ οἷόν τε ἦν ταῦτα περὶ θεοῦ ἔννοεῖν; ὅς μὲν γὰρ ἐστὶν ἀγαθὸς καὶ τῶν κρείττονων ποιητὴς, τῶν δὲ φαύλων αὐτῷ πρόσεστιν οὐδέν· ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τοιούτοις χαιρέειν πέφυκεν, ἀπαγορεύει δὲ καὶ τὴν γένεσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν χαιρόντας τοῖτοις ἀποβάλλεται, τοὺς δὲ φευ-
 88 O. γοντας αὐτὰ προσέεται. καὶ πῶς οὐκ ἀτοπον ἦν τὸν θεὸν τούτων λέγειν εἶναι δημιουργόν, τὸν ταῦτα παραιτούμενον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐβούλετο μὴ εἶναι αὐτά, εἰ πρῶτος αὐτῶν ποιητὴς ὑπῆρχεν αὐτός· τοὺς γὰρ προσιόντας αὐτῷ μιμητὰς αὐτοῦ γίνεσθαι θέλει.
 101 M. ὅθεν ἄλογον ἔδοξεν εἶναι μοι ταῦτα προσάπτειν τῷ θεῷ, ἢ ὡς ἐξ αὐτοῦ γεγονότα ἦ (εἰ καὶ τὰ μάλιστα συγχωρησάτωι δεῖ ἐξ οὐκ ὄντων δυνατὸν εἶναι τι γίνεσθαι) ὅτι καὶ τὰ κακὰ ἐποίησεν αὐτός. ὁ γὰρ ἐκ τοῦ οὐκ εἶναι εἰς τὸ εἶναι λέναι αὐτὰ ποιήσας οὐκ ἂν ἐκ τοῦ εἶναι ἀνήρει, εἰς τὸ μηκέτι εἶναι αὐτὰ πάλιν. ἢ που ἀνάγκη λέγειν ὡς ἦν ποτε καιρὸς, ὅτε τοῖς κακοῖς ἔχαιρεν ὁ θεός, νῦν δὲ οὐκέτι. ὅπερ ἀδύνατον εἶναι μοι δοκεῖ λέγειν τοῦτο περὶ θεοῦ· ἀνοίκειον γὰρ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦτο προσωρμόζειν αὐτῷ. ἰδιόπερ ἔδοξέ μοι συνυπάρχειν τι αὐτῷ, ᾧ τούνομα ὕλη, ἐξ ἧς τὰ ὄντα ἐδημιούργησεν, τέχνη σοφῆ διακρίνους καὶ διακοσμήσας καλῶς· ἐξ ἧς καὶ τὰ κακὰ εἶναι δοκεῖ. ἀποῖον τε γὰρ καὶ ἀσηματίστου οὐσης αὐτῆς, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἀτάκτως φερομένης, θεομένης τε τῆς τοῦ θεοῦ τέχνης, οὐκ ἐφθόνησεν οὗτος, οὐδὲ διὰ παντός
 89 O. κατέλιπεν αὐτὴν οὕτως φέρεσθαι, ἀλλὰ δημιουργεῖν ἤρχετο καὶ ἀπὸ τῶν χειρίστων αὐ-
 102 M. τῆς τὰ κάλλιστα διακρίνειν ἠθέλε, καὶ οὕτως γοῦν ἐδημιούργησεν ὅσα ἐξ αὐτῆς ἤρμοζε θεῷ δημιουργεῖν. τὰ δὲ ὅσα αὐτῆς ὡς ἔπος εἰπεῖν τριγῶδη ἐτιγγανε, ταῦτα ἀνάρμοστα ὄντι πρὸς δημιουργίαν ὡς εἶχε κατέλιπεν, κατ' οὐδὲν αὐτῷ προσήκοντα· ἐξ ὧν δοκεῖ μοι νῦν παρὰ ἀνθρώποις ἐπιρῶεῖν τὰ κακὰ. ὡς φάλε, εἰ τινὰ σοι δοκεῖ μὴ καλῶς εἰρησθαι πρὸς ἐμοῦ, ἀναφέρων λέγε· καὶ γὰρ πάνν περὶ τούτων ἀκούειν ποθῶ.

- ΟΡΘΟΔ. Ἐτὴν μὲν προθυμίαν ἀποδέχομαι τὴν σὴν, ᾧ φίλε, καὶ σου τὴν περὶ τὸν λόγον σπουδὴν ἐπαινῶ· ὁ δὲ περὶ τῶν ὄντων οὕτω διετέθης, ὡς ἄρα ἐξ ὑποκειμένης τινὸς οὐσίας ταῦτα ἐδημιούργησεν ὁ θεός, οὐ πάνν τι μέμφομαι. ὡς ἀληθῶς γὰρ ἡ τῶν κακῶν γένεσις οὕτω τοὺς πολλοὺς διατεθῆναι ποιεῖ. καὶ γὰρ πρὸ σου τε καὶ ἐμοῦ πολλοὶ τινες ἄνδρες ἱκανοὶ περὶ τούτου τὴν μεγίστην ζήτησιν ἐποίησαντο. καὶ
 103 M. οἱ μὲν ὁμοίως διετέθησάν σοι, οἱ δ' αὖ πάλιν τὸν θεὸν τούτων δημιουργὸν ἀπεφήναντο, σύγχρονον αὐτῷ ὑπόστασιν δοῦναι πεφοβημένοι· κάκεινοι ἐκ τοῦ φοβηθῆναι τὴν κακῶν ποιητὴν εἰπεῖν τὸν θεὸν σύγχρονον αὐτῷ δοῦναι τὴν ὕλην ἔδοξαν. καὶ συνέβη
 89 O. ἀμφοτέροις ἐκ τοῦ μὴ κατ' ἐπιστήμην τοῦ ἀληθοῦς φοβηθῆναι τὸν θεὸν τὸ μὴ καλῶς εἰπεῖν. ὅτεροι δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ περὶ τοῦ τοιούτου ζητεῖν παρητήσαντο, ὡς οὐκ ἔχοντος τέλος τοῦ τοιούτου ζητήματος. ἐμὲ δὲ τὰ κοινὰ τῆς πρὸς σὲ φιλίας παραιτεῖσθαι τὸ ζητούμενον οὐκ ἔα, καὶ μάλιστα ὅτε τὴν προαίρεσιν ἀπαγγέλλεις τὴν σὴν, ὡς οὐ προλήψει κρατούμενος (εἰ καὶ τὰ μάλιστα οὕτω πως ἐξ ὧν ὑπενόησας ἔδοξας ἔχειν τὰ πράγματα), ἀλλ' ἐν ἐπιθυμίᾳ τῆς τοῦ ἀληθοῦς γνώσεως καθεστάναι λέγεις. ὅθεν προθύμως κἀγὼ ἔπι τὸν τῆς ζητήσεως τραπήσομαι λόγον. βούλομαι δὲ καὶ τούτον τὸν ἑταῖρον ἀκροατὴν γενέσθαι τῶν ἡμετέρων λόγων· καὶ γὰρ δοκεῖ πως κατὰ τι περὶ
 104 M. τούτων ὁμοίως σοὶ δοξάζειν καὶ αὐτός. διὸ κοινὸν πρὸς ἀμφοτέρους τὸν λόγον ποιεῖσθαι βούλομαι· ἢ γὰρ ἂν εἰποιμι πρὸς σὲ οὕτως ἔχοντα, ταῦτα καὶ πρὸς τούτον ὁμοίως λέξω. εἰ σοι τοίνυν ἀληθῶς περὶ τοῦ κρείττονος λέγειν εὐγνωμόνως δοκῶ, ὅτι πρὸς ἕκαστον ἀποκρίναι ὧν ἐρωτῶ· ἐκ γὰρ τούτων γενήσεται καὶ σὲ μὲν τὸ ἀληθὲς μανθάνειν, κἀμὲ δὲ μὴ μίτην τοὺς λόγους ποιεῖσθαι πρὸς σὲ.

ΟΥΑΔ. Ταῦθ' ἄπερ εἶπας πρᾶττειν ἐτόίμως ἔχω, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ πάσης προθυμίας ἐκεῖνα πυνθάνου, ἐξ ὧνπερ νομίζεις δύνασθαι με τὴν ἐπιστήμην τοῦ κρείττονος μαθεῖν. ὅτι γὰρ μοι τὸ νικῆσαι πρόκειται κακῶς, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. ὅθεν ἔχου τὸ λοιπὸν τοῦ λόγου.

Fabricius Bibl. Gr. ed. Harles. T. X. p. 759. Photii verbis: ἐκ τοῦ περὶ ἀπεξουστου, haec adiicit: καὶ πόθεν τὰ κακὰ, praeter fidem codicum mss., sed ex libri argumento.

1) Photius l. l. p. 304, b. 25—36. haec fere ad verbum exhibet.

2) Hactenus Photius l. c.

3) Hactenus personatus Origenes ll. cc. Idem illa: τὰ δὲ ὅσα ... ἐπιρῶεῖν τὰ κακὰ, p. 98, 9—13. repetit.

4) Methodium compilare pergit personatus Origenes p. 89, 22. — p. 90, 3.

5) Hactenus Pseudo-Origenes l. c. ad verbum; idem ex proximis orationis flosculus carpsit.

6) Conf. Pseudo-Orig. p. 90, 4. 5.

7) Conf. Pseudo-Orig. p. 90, 5—9.

8) Hunc quoque orationis flosculum Pseudo-Origenes carpsit p. 89, 20. 21.

ΟΡΘΟΔ. Ὅτι μὲν οὖν ὑπάρχειν ἀδύνατον ἀγένητα δύο ἅμα, οὐδὲ σὲ ἀγνοεῖν νο- 213
μῖζω, εἰ καὶ τὰ μάλιστα δοκεῖς προλαβῶν τοῦτο προτεθεικέναι τοῦ λόγου, τὸ πάντως E(useb.)
ἐξ ἀνάγκης τὸ ἕτερον δεῖν λέγειν, ἢ ὅτι κεχώρισται τῆς ὕλης ὁ Θεός, ἢ αὐτὸ πάλιν ὅτι Gaisf.
ἀμέριστος αὐτῆς τυγχάνει. εἰ μὲν οὖν ἠνώσθαι τις αὐτὸν εἰπεῖν ἐθέλοι, ἐν τῷ ἀγένη-
τον λέξει· ἐκότερον γὰρ τούτων μέρος ἔσται τοῦ πλησίον· ἀλλήλων δὲ μέρος τυγχάνοντα 105 M.
οὐκ ἔσται ἀγένητα δύο, ἀλλ' ἐν ἑκ διαφόρων συνεστός². οὐδὲ γὰρ τὸν ἄνθρωπον 214 E.
ἔχοντα διάφορα μέλη κατακερματίζομεν εἰς πολλὰ γενητά, ἀλλ', ὡς ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, 432
ἐν τι γενητὸν τὸν ἄνθρωπον πολυμελὲς πρὸς τοῦ Θεοῦ γεγονέναι φαιμέν. οὕτως ἀνάγκη, R(outh.)
εἰ μὲν μὴ κεχώρισται τῆς ὕλης ὁ Θεός, ἐν τῷ ἀγένητον εἶναι λέγειν. ³ εἰ δὲ κεχωρί-
σθαι φήσει τις, ἀνάγκη εἶναι τι τὸ ἀνὰ μέσον ἀμφοτέρων, ὅπερ καὶ τὸν χωρισμὸν
αὐτῶν δείκνυσιν⁴. ἀδύνατον γὰρ ἐν διαστάσει ἐξετάζεσθαι τι ἀπὸ τινος, οὐκ ὄντος
εἰτέρου καθ' ὃ ἡ διάστασις ἐκατέρου γίνεται. ὅπερ οὐ μέγχι τούτου ἴσταται καὶ μό-
νου, ἀλλὰ καὶ πλείστον ὅσων· ὃν γὰρ ἐπὶ τῶν δύο ἀγενήτων εἴπομεν λόγον, τοῦτον ἐξ
ἀνάγκης ὁμοίως προχωρεῖ, εἰ τὰ ἀγένητα δοθεῖν τρία. καὶ γὰρ περὶ τούτων ἐροίμην
ἂν, εἰ κεχώρισται ἀπ' ἀλλήλων ἢ αὐτὸ πάλιν ἕκαστον ἠνωται τῷ πλησίον. εἰ μὲν γὰρ 106 M.
ἠνώσθαι τις εἰπεῖν ἐθέλοι, τὸν αὐτὸν ἀκούσει τῷ πρώτῳ λόγον· εἰ δ' αὐτὸ πάλιν κεχω- 215 E.
ρίσθαι, οὐ φεῖξεται τὴν ἐξ ἀνάγκης τοῦ χωρίζοντος ὑπόστασιν.

⁵ Ἄν δ' ἄρα τις καὶ τρίτον εἶναι λέξη λόγον ὡς ἀρμόζοντα περὶ τῶν ἀγενήτων λέγε-
σθαι, τουτέστι τὸ μῆτε κεχωρίσθαι τὸν Θεὸν τῆς ὕλης μήτ' αὐτὸ πάλιν ὡς ἐν μέρει 433 R.
ἠνώσθαι, εἶναι δὲ καθάπερ ἐν τόπῳ τῆ ὕλη τὸν Θεὸν ἢ καὶ τὴν ὕλην ἐν τῷ Θεῷ, τὸ
συνέχον ἀκουέτω, ὅτι ἐν τόπον τοῦ Θεοῦ τὴν ὕλην εἴπωμεν, ἐξ ἀνάγκης αὐτὸν καὶ
χωρητὸν λέγειν δεῖ καὶ πρὸς τῆς ὕλης περιγραφόμενον. ἀλλὰ μὴν καὶ ὁμοίως αὐτὸν
τῆ ὕλη ἀτάκτως φέρεσθαι⁶, μὴ ἴστασθαι τε μὴδὲ μένειν αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ ἀνάγκη, τοῦ
ἐν ᾧ ἔστιν ἄλλοτε ἄλλως φερομένου. ⁷ πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἐν χείροσι γεγονέναι τὸν
Θεὸν εἰπεῖν ἀνάγκη. εἰ γὰρ ποτε ἄκοσμος ἦν ἢ ὕλη, ἐκόσμησε δὲ αὐτήν, εἰς τὸ κρεῖτ- 107 M.
τον τρέψαι προαιρούμενος, ἦν ποτε ὅτ' ἐν ἄκοσμήτοις ἦν ὁ Θεός. δικαίως δ' ἂν καὶ
τοῦτο ἐροίμην, πότερον ἐπλήρου τὴν ὕλην ὁ Θεός ἢ ἐν μέρει τινὶ ὑπῆρχεν αὐτῆς. εἰ
μὲν γὰρ ἐν μέρει τινὶ τῆς ὕλης εἰπεῖν τις ἐθέλοι τὸν Θεόν, πλείστον ὅσον μικρότερον 216 E.
τῆς ὕλης λέγει, εἴ γε δὴ μέρος αὐτῆς ὅλον ἐχώρησεν αὐτόν· εἰ δὲ ἐν πάσῃ εἶναι λέγοι 434 R.
καὶ δεῖ ὅλης κεχωρηκέναι τῆς ὕλης, πῶς ταύτην ἐδημιούργει φραστέον. ἀνάγκη γὰρ ἢ
συστολήν τινα τοῦ Θεοῦ λέγειν, ἥς γενομένης ἐδημιούργει ἐκεῖνο ἀφ' οὗ ὑπεχώρησεν,
ἢ καὶ ἑαυτὸν τῆ ὕλη συνδημιουργεῖν, οὐκ ἔχοντα ὑποχωρήσεως τόπον. εἰ δὲ τὴν ὕλην
ἐν τῷ Θεῷ εἶναι τις λέγοι, ὁμοίως ἐξετάζειν δεῖ, πότερον ὡς δισταμένον αὐτοῦ ἀφ'
ἑαυτοῦ, καὶ ὥσπερ ἐν ἀέρι ζῶων ὑπάρχει γένη, διαιρουμένον καὶ μεριζόμενον αὐτοῦ
εἰς ὑποδοχὴν τῶν γινομένων ἐν αὐτῷ, ἢ ὡς ἐν τόπῳ, τουτέστιν ὥσπερ ἐν γῆ ὕδωρ. εἰ 108 M.
μὲν γὰρ εἴπομεν ὡς ἐν ἀέρι, μεριστὸν ἀνάγκη τὸν Θεὸν εἰπεῖν· εἰ δ' ὥσπερ ἐν γῆ
ὕδωρ, ἦν δὲ ἄτακτος ἢ ὕλη καὶ ἀκόσμητος, πρὸς δὲ τούτοις ἔχουσα καὶ κακὰ, τὸν
Θεὸν λέγειν ἀνάγκη τόπον εἶναι ἄκοσμήτων καὶ τῶν κακῶν. ὅπερ οὐκ εὐφημον εἶναι
μοι δοκεῖ, ἐπισφαλὲς δὲ μᾶλλον. ὕλην γὰρ εἶναι θέλεις, ἵνα μὴ τῶν κακῶν ποιητὴν 435 R.
εἴησιν τὸν Θεόν, καὶ τοῦτο φεῖγειν προαιρούμενος, δοχεῖον αὐτὸν τῶν κακῶν εἶναι 217 E.
λέγεις⁸.

Εἰ μὲν οὖν τὴν ὕλην ἐκ τῶν ὑποστάντων γενητῶν ὑπονοεῖν ἀγένητον ὑπάρχειν ἔλεγεσ,
πολὺν ἂν περὶ αὐτῆς ἐποησάμην λόγον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀδύνατον ὑπάρχειν αὐ-
τὴν ἀγένητον· ἐπεὶ δὲ τὴν τῶν κακῶν γένεσιν αἰτίαν ἐφησθαι εἶναι τῆς τοιαύτης ὑπο-
νοίας, διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τούτων ἔρχεσθαι μοι δοκῶ. φανεροῦ γὰρ γενομένου
τοῦ λόγου καθ' ὃν τρόπον ἔστι τὰ κακὰ, καὶ ὅτι οὐχ οἷόν τε ἔστιν ἀναίτιον τῶν
κακῶν εἰπεῖν τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ ὕλην αὐτῷ ὑποτιθέναι, τὴν τοιαύτην ὑπόνοιαν ἀναίρει-
σθαι μοι δοκεῖ [ὅτι, εἰ τὰς ποιότητας μὴ οὐσας ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, καὶ τὰς οὐσίας 109 M.
ὁμοίως].

1) Hic incipit Maximi, qui fertur, fragmentum περὶ τῆς ὕλης. Vid. Euseb. P. E. VII. 22. T. II. p. 213—234 Gaisford., Origen. Philocal. cap. 23. p. 377—397 Tarin. et Routh. Reliq. sacr. T. I. p. 431 — p. 451. Ceterum conf. Phot. p. 304, b. 37 — p. 305, a. 4. et Pseudo-Origen. p. 92, 7—20.

2) Hactenus Pseudo-Origen. l. c.

3) Pseudo-Orig. p. 92, 20—23. hinc pergit ad illa: τὸν χωρισμὸν αὐτῶν δείκνυσιν. Idem haec et proxima: ἀδύνατον .. γίνεται, p. 91, 27. 28. respexit.

4) Hactenus Phot. l. c. fere ad verbum; idem proxima usque ad illa: οὐ φεῖξεται τὴν ἐξ ἀνάγκης τοῦ χωρίζοντος ἀπόστασιν, partim amplificata, partim contracta adfert p. 305, a. 4—10.

5) Conf. Phot. p. 305, a. 11—35. et Pseudo-Origen. p. 92, 23—32.

6) Hactenus Pseudo-Origen. l. c. Idem novissima: ἐξ ἀνάγκης ... μὴδὲ μένειν ἐφ' ἑαυτοῦ ἀνάγκη, p. 94, 32. — p. 95, 2. repetit.

7) Conf. Pseudo-Origen. p. 92, 32 — p. 94, 30.

8) Hactenus Photius l. c. nonnullis contractis.

¹ Φῆς τοίνυν ἄποιον ὕλην συνυπάρχειν τῷ θεῷ, ἐξ ἧς τὴν τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσιν ἐδημιούργησεν;²

ΟΥΑΔ. Οὕτω μοι δοκεῖ.

ΟΡΘΟΔ. Ὁδοῦν εἰ ἄποιος ἐτύγχανεν ἡ ὕλη, γέγονε δὲ κόσμος πρὸς τοῦ θεοῦ, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἱ ποιότητες, τῶν ποιοτήτων γέγονε ποιητῆς ὁ θεός;

ΟΥΑΔ. Οὕτως ἔχει.

436 R. ΟΡΘΟΔ. Ἐπεὶ δὲ σου καὶ λέγοντος πρόσθεν ἤκουον ὡς ἀδύνατον ἐξ οὐκ ὄντων
218 E. γίνεσθαι τι, πρὸς ἐρώτησιν ἀπόκριναί τὴν ἐμὴν· δοκεῖ σοι τὰς τοῦ κόσμου ποιότητας μὴ ἐξ ὑποκειμένων γεγονέναι ποιότητων;

ΟΥΑΔ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΔ. Ἐτερον δέ τι παρὰ τὰς οὐσίας ὑπάρχειν αὐτάς;

ΟΥΑΔ. Οὕτως ἔχει.

ΟΡΘΟΔ. Οδοῦν εἰ μήτε ἐξ ὑποκειμένων ποιότητων τὰς ποιότητας ἐδημιούργησεν ὁ θεός, μήτε ἐκ τῶν οὐσιῶν, τῷ μηδὲ οὐσίας αὐτὰς εἶναι, ἐκ μὴ ὄντων αὐτὰς ὑπὸ θεοῦ γεγονέναι ἀνάγκη εἰπεῖν. ὅθεν περιττῶς ἐδόκει μοι λέγειν ἀδύνατον εἶναι δοξάζειν ἐξ οὐκ ὄντων γεγονέναι τι πρὸς τοῦ θεοῦ⁴. ἀλλ' ὁ μὲν περὶ τούτου λόγος ὡδὲ ἔχεται. καὶ γὰρ παρ' ἡμῖν θεωροῦμεν ἀνθρώπους ἐξ οὐκ ὄντων ποιοῦντάς τινα, εἰ καὶ τὰ μάλιστα δοκοῦσιν οὗτοι ποιεῖν ἐν τινι. οἶον ἐπὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων τὸ παράδειγμα λάβωμεν· καὶ γὰρ οὗτοι ποιοῦσι πόλεις οὐκ ἐκ πόλεων καὶ ναοὺς ὁμοίως οὐκ ἐκ ναῶν⁵. εἰ δ' ὅτι τοῦτοις οὐσίαι ὑπόκειται, οἷε ἐξ ὄντων αὐτοὺς ταῦτα ποιεῖν, τῷ

437 R. λόγῳ σφάλλη. οὐδὲ γὰρ ἡ οὐσία ἐστὶν ἡ ποιοῦσα τὴν πόλιν ἢ αὐτὰ πάλιν τοὺς ναοὺς, ἀλλ' ἡ περὶ τὴν οὐσίαν τέχνη· ἡ δὲ τέχνη οὐκ ἐξ ὑποκειμένης τινὸς ἐν ταῖς οὐσίαις

219 E. τέχνης γίνεται, ἀλλ' ἐξ οὐκ οὐσίας ἐν αὐταῖς γίνεται. ἀπαντήσῃν δὲ μοι δοκεῖς οὕτω τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ τεχνίτης ἐξ ἧς ἔχει τέχνης τὴν ἐν τῇ οὐσίᾳ τέχνην ποιεῖ. πρὸς δὲ τοῦτο λέγεσθαι τοῦτ' εὖ ἔχει μοι δοκεῖ, ὅτι οὐδὲ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκ τινος ὑποκειμένης τέχνης γίνεται. οὐ γὰρ ἐνεστὶν αὐτῇ ἐφ' ἑαυτῆς οὖσαν δοῦναι τὴν τέχνην· τῶν γὰρ συμβεβηκότων ἐστὶν καὶ τῶν τότε τὸ εἶναι λαμβανόντων, ὅποταν ἐν οὐσίᾳ τινὶ γένηται. ὁ μὲν γὰρ ἀνθρώπος καὶ χωρὶς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐσται· ἡ δ' οὐκ ἐσται, εἰ μὴ πρότερον ἀνθρώπος ἦ. ὅθεν τὰς τέχνας ἐξ οὐκ ὄντων εἰς ἀνθρώπους πεφυκέ- ναι γίνεσθαι λέγειν ἀναγκαῖον. εἰ τοίνυν τοῦτο οὕτως ἔχον ἐπ' ἀνθρώπων ἐδείξαμεν, πῶς οὐχὶ προσῆκε τὸν θεὸν μὴ μόνον ποιότητας ἐξ οὐκ ὄντων φάναι δύνασθαι ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ οὐσίας; τῷ γὰρ δυνατόν φανῆναι γίνεσθαι τι ἐξ οὐκ ὄντων τὸ καὶ τὰς οὐσίας οὕτως ἔχειν δείκνυται⁶.

438 R. Ἐπεὶ δὲ πόθος ἐστὶ σοι περὶ τῆς τῶν κακῶν γενέσεως ζητεῖν, ἐπὶ τὸν τοῦτων ἐλευ-
220 E. σομαι λόγον. καὶ σου βραχέα πυθέσθαι βούλομαι. τὰ κακὰ πότερον οὐσίαι σοι δο- κοῦσιν εἶναι ἢ ποιότητες οὐσιῶν;

ΟΥΑΔ. Ποιότητας οὐσιῶν εὖ ἔχειν λέγειν μοι δοκεῖ.

ΟΡΘΟΔ. Ἡ δὲ ὕλη ἄποιος ἦν καὶ ἀσχημάτιστος;

ΟΥΑΔ. Οὕτω προλαβὼν ἐξεῖπον τῷ λόγῳ.

ΟΡΘΟΔ. Οδοῦν εἰ τὰ κακὰ ποιότητες ὑπάρχουσιν οὐσιῶν, ἡ δὲ ὕλη ἄποιος ἦν, τῶν δὲ ποιότητων ποιητὴν εἶπας τὸν θεὸν εἶναι, ἐσται καὶ τῶν κακῶν δημιουργὸς ὁ θεός. ὅτε τοίνυν οὐδ' οὕτως ἀναίτιον τῶν κακῶν δυνατόν εἰπεῖν τὸν θεόν, ὕλην αὐ- τῷ προσάπτειν περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ. εἰ δέ τι πρὸς ταῦτα λέγειν ἔχεις, ἄρχου τοῦ λόγου. εἰ μὲν ἐκ φιλονεικίας ἡμῖν ἡ ζήτησις ἐγένετο, οὐκ ἂν δευτέρον περὶ τῶν κακῶν ἤξιον ὀρίζεσθαι· ἐπεὶ δὲ φιλίας ἕνεκα μᾶλλον καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ὠφελείας τὴν ἐξέτασιν ποιούμεθα τῶν λόγων, ἄνωθεν περὶ τούτων ὀρίζεσθαι ἀξιώ συγχωρεῖν.

ΟΥΑΔ. Τὴν μὲν προαίρεσιν τὴν ἐμὴν ἐκ πολλοῦ σοι φανεράν εἶναι δοκῶ καὶ τὴν
439 R. ἐν τοῖς λόγοις σπουδῆν, ὅτι οὐ πιθανῶς εἰπὼν ψευδὸς νικήσαι ἐθέλω, ἀλλὰ δειχθῆναι
221 E. τὴν ἀλήθειαν μετὰ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, καὶ σὲ δὲ οὕτω διακεῖσθαι σαφῶς ἐπίσταμαι· ὅθεν οἷω τρόπῳ χρώμενος νομίζεις δύνασθαι τὸ ἀληθὲς εὑρεῖν, τούτῳ χρῆσαι μηδὲν δυσωπούμενος. οὐ γὰρ σεαυτὸν ὠφελήσεις μόνον χρησάμενος τῷ κρείττονι, ἀλλὰ πύ- ντως κάμει περὶ ὧν ἄγνοο.

ΟΡΘΟΔ. Σαφῶς παραστῆναί μοι δοκεῖς καὶ τὰ κακὰ οὐσίας ὑπάρχειν τινάς· οὐδὲ γὰρ ἐκτὸς οὐσιῶν αὐτὰ ὄντα βλέπω. ἐπεὶ τοίνυν, ὡς οὗτος, καὶ τὰ κακὰ οὐσίας εἶναι λέγεις,

1) Conf. Phot. p. 305, a. 36 — p. 305, b. 13.

2) Hactenus Pseudo-Origen. l. c., nonnullis alienis p. 94, 5—7. interiectis.

3) Conf. Pseudo-Origen. p. 95, 2—25.

4) Hactenus Pseudo-Origen. l. c., nonnullis omissis vel leviter immutatis.

5) Hactenus fragmentum Mursianum et Phot. l. c. Pergit Maximus, qui fertur, ll. cc. Proxima ap. Phot. p. 305, b. 13—31. exstant.

6) Hactenus Phot. l. c.

7) Conf. Phot. p. 305, b. 32—34. usque ad vocem ἀσχημάτιστος.

ανάγκη τὸν τῆς οὐσίας ἐξετάζειν λόγον. δοκεῖ σοι τὴν οὐσίαν σωματικὴν τινα σύστα-
σιν εἶναι;

ΟΥΑΑ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΔ. Ἡ δὲ σωματικὴ σύστασις αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς ὑπάρχει οὐ δεομένη τινός, οὐ
γενομένου τὸ εἶναι λήφεται;

ΟΥΑΑ. Οὕτως ἔχει.

ΟΡΘΟΔ. Δοκεῖ δέ σοι τὰ κακὰ ἐνεργείας εἶναι τινός;

ΟΥΑΑ. Οὕτω μοι φαίνεται.

ΟΡΘΟΔ. Αἰ δὲ ἐνεργεῖαι τότε τὸ εἶναι λαμβάνουσιν, ὅποι' ἂν ὁ ἐνεργῶν παρῆ; 222 E.

ΟΥΑΑ. Οὕτως ἔχει.

440 R.

ΟΡΘΟΔ. Οὐκ ὄντος δὲ τοῦ ἐνεργοῦντος, οὐδ' ὅπερ ἐνεργεῖ ἔσται ποτέ;

ΟΥΑΑ. Οὐκ ἔσται.

ΟΡΘΟΔ. Οὐκ οὖν εἰ ἡ οὐσία σωματικὴ τίς ἐστι σύστασις, αὐτὴ δὲ οὐ δεῖται τινός,
ἐν ᾧ γενομένη τὸ εἶναι λήφεται, τὰ δὲ κακὰ ἐνεργεῖαι ὑπάρχουσι τινός, αἱ δὲ ἐνέρ-
γειαι δεόνται τινός, ἐν ᾧ γενομένη τὸ εἶναι λαμβάνουσιν, οὐκ ἔσονται οὐσίαι τὰ
κακὰ. εἰ δὲ οὐσίαι τὰ κακὰ, κακὸν δὲ ὁ φόνος, οὐσία ἔσται ὁ φόνος· ἀλλὰ μὴν
ὁ φόνος ἐνεργεῖα ὑπάρχει τινός, οὐκ ἔστιν ἄρα οὐσία ὁ φόνος. εἰ δὲ τὰ ἐνεργοῦντα
οὐσίαν εἶναι θέλεις, σύμφημι καὶ γὰρ. οἶον ἄνθρωπος ὁ φονεύς, καθ' ὃν μὲν λόγον
ἄνθρωπος ἔστιν, ὑπάρχει οὐσία· ὁ δὲ ὃν ποιεῖ φόνος οὐκ ἔστιν οὐσία, ἀλλ' ἔργον 223 E.

τῆς οὐσίας. λέγομεν δὲ τὸν ἄνθρωπον ποτὲ μὲν κακὸν διὰ τὸ φονεῦν, ποτὲ δ'
αὐ πάλιν διὰ τὸ εὐεργετεῖν ἀγαθόν. ¹πέπλεκται ἄρα τὰ ὀνόματα ταῦτα τῇ οὐσίᾳ
ἐκ τῶν συμβεβηκότων αὐτῆ, ἅτινα οὐκ ἔστιν αὐτῆ· οὔτε γὰρ ὁ φόνος ἔστιν ἡ οὐσία 441 R.

οὐδ' αὐ πάλιν ἡ μοιχεία οὔτε τι τῶν ὁμοίων κακῶν. ἀλλ' ὡςπερ ἀπὸ τῆς γραμμα-
τικῆς ὁ γραμματικὸς λέγεται καὶ ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς ὁ ῥήτωρ καὶ ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς ὁ
ἱατρός, τῆς οὐσίας οὐδ' ἱατρικῆς οὐσῆς οὔτε μὴν ῥητορικῆς οὔτε γραμματικῆς, ἀλλ' ἀπὸ
τῶν συμβεβηκότων αὐτῆ τὴν προσηγορίαν λαμβανούσης, ἀφ' ὧν οὕτως ὀνομάζεσθαι
δοκεῖ, οὐδ' ὀπίτερον αὐτῶν οὐσα· ὁμοίως μοι φαίνεται καὶ ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι
κακῶν τὴν οὐσίαν ὄνομα προσλαμβάνειν, οὐδ' ὀπίτερον οὐσαν αὐτῶν. ²καὶ μοι ὁμοίως
ἐπινόησον, εἰ τινα ἕτερον ἀναπλάττεις ἐν τῷ τῶν κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιον, ὡς
κακείνος, καθ' ὃ ἐν τούτοις ἐνεργεῖ καὶ ὑποβάλλει ποιεῖν τὰ κακὰ, ἔστι καὶ αὐτὸς κακὸς
ἐξ ὧν ποιεῖ. διὰ τοῦτο γὰρ κακείνος κακὸς εἶναι λέγεται, ὅτι τῶν κακῶν ἐστι ποιη-
τῆς. ἂ δὲ τις ποιεῖ, οὐκ ἔστιν αὐτός, ἀλλ' αἱ ἐνεργεῖαι αὐτοῦ, ἀφ' ὧν τὴν προσηγο- 224 E.

ρίαν τοῦ κακὸς λέγεσθαι λαμβάνει. εἰ γὰρ αὐτὸν ὑπάρχειν εἰπομέν ἂ ποιεῖ, ποιεῖ δὲ
φόνους καὶ μοιχείας καὶ κλοπὰς καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια, αὐτὸς ἔσται ταῦτα. εἰ δὲ 442 R.

ταῦτ' ἔστιν αὐτός, ταῦτα δ' ὅτε γίνεται τὴν σύστασιν ἔχει, οὐ γινόμενα δὲ καὶ τοῦ
εἶναι παύεται, γίνεται δὲ ταῦτα πρὸς ἀνθρώπων, ἔσονται ἄρα τούτων οἱ ἄνθρωποι
ποιηταί, καὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μηκέτ' εἶναι αἴτιοι ³. εἰ δὲ ταῦτα ἐνεργείας αὐτοῦ φῆς,
ἐξ ὧν ποιεῖ τὸ κακὸς εἶναι ἔχει, οὐκ ἐξ ὧν ἔστιν ἡ οὐσία. κακὸν δὲ εἰπομέν λέγε-
σθαι ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων τῇ οὐσίᾳ, ἅτινα οὐκ ἔστιν ἡ οὐσία, ὡς ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς
ὁ ἱατρός. ⁴εἰ δὲ ἐξ ὧν ἐνεργεῖ ἕκαστος ὑπάρχει κακός, ἂ δὲ ἐνεργεῖ ἀρχὴν τοῦ εἶναι
λαμβάνει, ἤρξαστο κακείνος εἶναι κακός, ἤρξαστο δὲ καὶ ταυτὶ τὰ κακὰ. εἰ δὲ οὕτως
ἔχει, οὐκ ἔσται ἀνάρχως κακός, οὐδὲ ἀγένητα τὰ κακὰ, τῷ γενητῶ πρὸς αὐτοῦ εἶναι
φάναι ⁵.

ΕΤΑΙΡΟΣ. Τὸν μὲν πρὸς τὸν ἐταῖρον, ὃ φίλε, λόγον ἱκανῶς μοι πεποιηκῆναι
δοκεῖ· ἐξ ὧν γὰρ προὔλαβε τῷ λόγῳ, ἐκ τούτων συνάγειν ἔδοξας καλῶς. ὡς ἀλη- 225 E.
θῶς γὰρ, εἰ ἄποιοι ἐτύγγαθεν ἢ ὕλη, τῶν δὲ ποιότητων δημιουργὸς ὑπάρχει ὁ θεός, 443 R.

ποιότητες δὲ τὰ κακὰ, τῶν κακῶν ἔσται ποιητῆς ὁ θεός. οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος
πρὸς ἐκεῖνον εἰρησθῶ καλῶς, ἐμοὶ δὲ ψεῦδος δοκεῖ τὴν ὕλην ἄποιον εἶναι λέγειν·
οὐδὲ γὰρ ἐνεστιν εἰπεῖν περὶ ἡστινοσοῦν οὐσίας ὡς ἔστιν ἄποιοι. καὶ γὰρ ἐν ᾧ
ἄποιον εἶναι λέγει, τὴν ποιότητα αὐτῆς μὴνύει, ὅποια ἐστὶν ἡ ὕλη διαγραφόμενος,
ὅπερ ἐστὶ ποιότητος εἶδος. ὄθεν, εἰ σοι φίλον ἐστίν, ἄνωθεν ἀρχοῦ πρὸς ἐμὲ τοῦ
λόγου. ⁶ἐμοὶ γὰρ ἡ ὕλη ἀνάρχως ποιότητος ἔχειν δοκεῖ· οὕτως γὰρ καὶ τὰ κακὰ ἐκ
τῆς ἀπορροίας αὐτῆς εἶναι λέγω ⁷, ἵνα τῶν κακῶν ὁ μὲν θεὸς ἀναίτιος ᾖ, τούτων δὲ
ἀπάντων ἡ ὕλη αἰτία.

1) Conf. Pseudo-Origen. p. 100, 16. — p. 101, 19. et Phot. p. 305, b. 3. — p. 306, a. 1, apud quem haec: πέπλεκται ... συμβεβηκότων αὐτῆ, ad verbum expressa, proxima circumscripta reperiuntur.

2) Conf. Phot. p. 306, a. 1—13.

3) Hactenus Photius l. c.

4) Cf. Phot. p. 306, a. 13—30.

5) Hactenus Pseudo-Origen. l. c.

6) Haec: ἐμοὶ ... ἡ ὕλη αἰτία, delibavit Pseudo-Origen. p. 95, 31—36.

7) Hactenus Phot. l. c.

ΟΡΘΟΔ. Τὴν μὲν προθυμίαν τὴν σὴν ἀποδέχομαι, ὧ φίλε, καὶ σου τὴν ἐν τοῖς λόγοις σπουδὴν ἐπαινῶ. προσῆκε γὰρ ὡς ἀληθῶς ἕκαστον τῶν φιλομαθῶν μὴ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτιχε συγκατατίθεσθαι τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἀκριβῆ ποιῆσθαι τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ εἰ ὁ προσζητῶν παρὰ λόγον ὀριστάμενος ἀφορμὴν παρέσχε τῷ

226 E. **προσδιαλεγόμενῳ** συναγεῖν ὡς ἐθέλει, τοῦτο καὶ τὴν ἀκροατὴν πείσει, ἀλλ' εἴ τι δο-

444 R. **κεῖ δυνατόν** εἶναι λέγεσθαι καλῶς, τοῦτο λέξει· παρ' ὧν δυοῖν θάτερον ἔσται· ἢ γὰρ καὶ πρὸς ὃ κινεῖσθαι δοκεῖ ἀκούσας τέλεον ὠφελήθησεται, ἢ τὸν προσδιαλεγόμενον ἐλέγξει οὐ τάληθῆ λέγοντα.

Οὐ δοκεῖς δέ μοι δεόντως εἰρηκέναι τὴν ὕλην ἀνωθεν ποιότητος ἔχειν. ¹ εἰ γὰρ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τίνος ἄρα ἔσται ποιητῆς ὁ θεός; εἴτε γὰρ οὐσίας ἐροῦμεν, προεῖναι ταύτας φαμέν· εἴτ' αὖ πάλιν ποιότητος, καὶ ταύτας ὑπάρχειν. ² οὐκοῦν οὐσίας τε οὐσας καὶ ποιότητων περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ δημιουργὸν λέγειν τὸν θεόν. ἴνα δὲ μὴ ἑμαυτῷ κατασκευάζειν τινὰ δοξῶ λόγον, ³ ἀπόκρινα νῦν ἐρωτιώμενος, ⁴ τίνι τρόπῳ δημιουργὸν εἶναι φῆς τὸν θεόν; πότερον ὅτι τὰς οὐσίας ἔτρεψεν εἰς τὸ μηκέθ' ὑπάρχειν ἐκείνας, αἵπερ ἦσαν ποιε, ἀλλ' ἑτέρας παρ' αὐτὰς γενέσθαι, ἢ ὅτι τὰς μὲν οὐσίας ἐφύλαξεν ἐκείνας, αἵπερ ἦσαν πρὸ τούτου, τὰς δὲ ποιότητος ἔτρεψεν

227 E. αὐτῶν;

445 R. **ΕΤΑΙΡ.** Οὐ τι μοι δοκεῖ ἀλλαγὴν τινὰ οὐσιῶν γεγονέναι· καὶ γὰρ ἄτοπον τοῦτο λέγειν μοι φαίνεται· τροπὴν δὲ τινὰ τῶν ποιότητων γεγονέναι φημί, καθ' ἃς δημιουργὸν εἶναι λέγω τὸν θεόν. καὶ ὡςπερ εἰ τύχοι λέγειν ἐκ λίθων οἰκίαν γεγονέναι, ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐκέτι λίθοι μένουσι τῇ οὐσίᾳ, οἰκία γενόμενοι οἱ λίθοι (τῇ γὰρ ποιότητι τῆς συνθέσεως τὴν οἰκίαν γεγονέναι φημί, τραπέσις δηλονότι τῆς προτέρας τῶν λίθων ποιότητος)· οὕτω μοι δοκεῖ καὶ τὸν θεόν, ὑπομενούσης τῆς οὐσίας, τροπὴν τινὰ τῶν ποιότητων αὐτῆς πεποιηκέναι, καθ' ἣν τὴν τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσιν πρὸς τοῦ θεοῦ γεγονέναι λέγω ⁵.

ΟΡΘΟΔ. Ἐπεὶ τοίνυν τροπὴν τινὰ τῶν ποιότητων πρὸς τοῦ θεοῦ γεγονέναι φῆς, ἀπόκριναί μοι βραχέα πυνθέσθαι προαιρουμένῳ. ⁶ λέγε δὴ, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοκεῖ τὰ κακὰ ποιότητος εἶναι τῶν οὐσιῶν;

228 E. **ΕΤΑΙΡ.** Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΔ. Ἀνωθεν δὲ ἦσαν αἱ ποιότητες αὐταὶ ἐν τῇ ὕλῃ, ἢ ἀρχὴν ἔσχον τοῦ εἶναι;

ΕΤΑΙΡ. Συνεῖναι φημι ἀγενήτως τῇ ὕλῃ ταυτασί τὰς ποιότητας.

446 R. **ΟΡΘΟΔ.** Οὐχὶ δὲ τὸν θεόν φῆς τροπὴν τινὰ τῶν ποιότητων πεποιηκέναι;

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτό φημι.

ΟΡΘΟΔ. Πότερον οὖν εἰς τὸ κρεῖττον ἢ εἰς τὸ χεῖρον;

ΕΤΑΙΡ. Εἰς τὸ κρεῖττον λέγειν μοι δοκεῖ.

ΟΡΘΟΔ. Οὐκοῦν εἰ ποιότητες τῆς ὕλης τὰ κακὰ, τὰς δὲ ποιότητας αὐτῆς εἰς τὸ κρεῖττον ἔτρεψεν ὁ θεός, πόθεν τὰ κακὰ ζητεῖν ἀνάγκη. οὐ γὰρ ἔμειναν αἱ ποιότητες ὅποιαί ποτ' ἦσαν τῇ φύσει. ἢ, εἰ μὲν πρότερον οὐκ ἦσαν ποιότητες κακαί, ἐκ δὲ τοῦ τραπήναι πρὸς τοῦ θεοῦ τὰς πρώτας τοιαύτας περὶ τὴν ὕλην γεγονέναι ποιότητος φῆς, αἴτιος ἔσται τῶν κακῶν ὁ θεός, τρέψας τὰς οὐκ οὐσας ποιότητας κακὰς εἰς τὸ εἶναι κακάς· ἢ τὰς μὲν κακὰς ποιότητας εἰς τὸ κρεῖττον οὐ δοκεῖ σοι τρέψαι τὸν

229 E. θεόν, τὰς δὲ λοιπὰς καὶ μόνας, ὅσαι ἀδιάφοροι ἐτύγχανον, τῆς διακοσμῆσεως ἕνεκα πρὸς τοῦ θεοῦ τετραφθῆαι λέγεις;

ΕΤΑΙΡ. Οὕτως ἀνωθεν εἶχον ἐγώ.

447 R. **ΟΡΘΟΔ.** Πῶς τοίνυν αὐτὸν τὰς τῶν φυύλων ποιότητας ὡς εἶχον καταλελοιπέναι λέγεις; ⁸ πότερον δυνατόν μὲν κακείνας ἀνελεῖν, μὴ βουληθέντα δέ, ἢ τὸ δύνασθαι μὴ ἔχοντα; εἰ μὲν γὰρ δυνατόν λέξεις, μὴ βουληθέντα δέ, αὐτὸν αἴτιον τούτων εἰπεῖν ἀνάγκη, ὅτι δυνάμενος ποιῆσαι μὴ εἶναι κακὰ συνεχώρησεν αὐτὰ μένειν ὡς ἦν, καὶ μάλιστα ὅτε δημιουργεῖν τὴν ὕλην ἤρξατο. εἰ γὰρ μηδ' ὄλως ἔμελεν αὐτῷ τῆς ὕλης, οὐκ ἂν αἴτιος ἦν ὧν συνεχώρει μένειν· ἐπεὶ δὲ μέρος μὲν τι αὐτῆς ἐδημιούργει, μέρος δὲ τι οὕτως εἶα, δυνάμενος κακείνα τρέπειν εἰς τὸ κρεῖττον, αἰτίαν ὀφλισκάνειν ἄξιος εἶναι μοι δοκεῖ, καταλιπὼν μέρος ὕλης εἶναι πονηρὸν ἐπ' ὀλέθρου οὐ ἐδημιούργησε μέρους. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ μέγιστα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἡδικῆσθαι

1) Cf. Phot. p. 306, a. 30—36. usque ad illa: λέγειν τὸν θεόν.

2) Hinc nonnihil hausit Pseudo-Origen. p. 96, 19—21.

3) Cf. Phot. p. 306, a. 36. — p. 306, b. 8.

4) Methodium porro compilat Pseudo-Origenes p. 96, 28. — p. 98, 3.

5) Hactenus Photius l. c.

6) Cf. Phot. p. 306, b. 9—35. ubi nonnulla in brevius contracta.

7) Hactenus Pseudo-Origenes l. c. omissa parenthesi: τῇ γὰρ ποιότητι ... λίθων ποιότητος.

8) Pseudo-Origenes Methodium compilare pergīt p. 98, 21. — p. 99, 29.

μοι δοκεῖ, τοῦθ' ὅπερ κατεσκεύασε τῆς ὕλης μέρος ἀντιλαμβανόμενον τανῦν τῶν κακῶν¹. εἰ γὰρ τις ἐξετάζοι ἐπ' ἀκριβές τὰ πράγματα, χαλεπώτερον νῦν εὐρήσει τὴν ὕλην πεπονθυῖαν τῆς προτέρας ἀκοσμίας. ² πρὶν γὰρ αὐτὴν διακριθῆναι τὸ μὴδὲ αἰσθῆσθαι τῶν κακῶν παρῆν αὐτῇ· νυνὶ δὲ ἕκαστον τῶν μερῶν αὐτῆς αἰσθῆσιν λαμβάνει τῶν κακῶν. καὶ μοι ἐπ' ἀνθρώπου τὸ παράδειγμα λάβε. πρὶν γὰρ εἰκονισθῆναι καὶ ζῶον γένηται τῆ τοῦ δημιουργοῦ τέχνῃ, τὸ μὴδὲ ἐνὸς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν παρὰ τῆς φύσεως εἶχεν· ἀφ' οὗ δὲ πρὸς τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος γίνεται, καὶ τὴν αἰσθῆσιν τοῦ προσπελάζοντος κακοῦ προσλαμβάνει. καὶ τοῦθ', ὅπερ ἐπὶ εὐεργεσίᾳ τῆς ὕλης πρὸς τοῦ θεοῦ γερονέται λέγεις, εὐρίσκειται μᾶλλον ἐπὶ τῷ χεῖρονι προσγερόμενον αὐτῇ. εἰ δ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τὸν θεὸν ἀνελεῖν τὰ κακὰ τὸ μὴ πεπαῦσθαι λέγεις, ἀδύνατον τὸν θεὸν φήσεις ὑπάρχειν. τὸ δὲ ἀδύνατον ἦτοι τῷ φύσει ἀσθενῆ ὑπάρχειν αὐτὸν ἔσται, ἢ τῷ νικᾶσθαι τῷ φόβῳ δεδουλωμένον πρὸς τινος κρείττονος. εἰ μὲν οὖν τὸν θεὸν φύσει ἀσθενῆ ὄντα τολμήσεις εἰπεῖν, περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῆς κινδυνεύειν μοι δοκεῖς· εἰ δὲ τῷ νικᾶσθαι φόβῳ πρὸς του μείζονος, μείζονα ἔσται τοῦ θεοῦ τὰ κακὰ, νικῶντα τῆς προουιρέσεως αὐτοῦ τὴν ὁρμῆν· ὅπερ ἄτοπον εἶναι μοι λέγεις περὶ θεοῦ δοκεῖ³. διὰ τί γὰρ οὐχὶ μᾶλλον ταῦτ' ἔσονται θεοί, νικῶν κατὰ τὸν λόγον τὸν σὸν δυνάμενα τὸν θεόν, εἶπερ θεὸν ἐκεῖνό φασιν, ὃ τὴν ἀπάντων ἐξουσίαν ἔχει;

⁴ Βραχέα δέ σου καὶ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς πυθέσθαι βούλομαι· καὶ μοι φέρων λέγε, πότερον ἀπλῆ τις ἦν ἡ ὕλη ἢ σύνθετος; ἢ γὰρ διαφορὰ τῶν γεγονότων εἰς τοιαύτην με περισίτησιν ἐξετάσιν τοῦδε τοῦ λόγου. εἰ γὰρ ἀπλῆ τις ἐτύχχανεν ἡ ὕλη καὶ μονοειδής, σύνθετος δὲ ὁ κόσμος καὶ ἐκ διαφορῶν οὐσιῶν τε καὶ κρῦσεων τὴν σύστασιν ἔχει, ἀδύνατον τοῦτον ἐξ ὕλης γερονέται λέγειν, τῷ τὰ σύνθετα μὴ οἷόν τε ἐξ ἐνὸς ἀποίου τὴν σύστασιν ἔχειν· τὸ γὰρ σύνθετον ἀπλῶν τιῶν μῆξιν μὴνυει. εἰ δ' αὖ πάλιν τὴν ὕλην σύνθετον λέγειν ἐθέλοις, πάντως ἐξ ἀπλῶν τιῶν συντεθεῖσθαι φήσεις. εἰ δὲ ἐξ ἀπλῶν συνετέθη, ἦν ποτε καθ' ἑαυτὰ τὰ ἀπλά, ὧν συντεθέντων γέγονεν ἡ ὕλη, ἐξ οὐπερ καὶ γεννητὴ οὐσα δέκνυται. εἰ γὰρ σύνθετος ἡ ὕλη, τὰ δὲ σύνθετα ἐξ ἀπλῶν τὴν σύστασιν ἔχει, ἦν ποτε καιρὸς ὅτε ἡ ὕλη οὐκ ἦν, τούτεστι πρὶν τὰ ἀπλά συνελθεῖν. εἰ δὲ ἦν ποτε καιρὸς ὅτε ἡ ὕλη οὐκ ἦν, οὐκ ἦν δὲ ποτε καιρὸς ὅτε τὸ ἀγένητον οὐκ ἦν, οὐκ ἄρα ἔσται ἀγένητος ἡ ὕλη. τὸ δ' ἐντεῦθεν ἄρα ἔσται πολλὰ τὰ ἀγένητα. εἰ γὰρ ἦν ἀγένητος ὁ θεός, ἦν δὲ ἀγένητα καὶ τὰ ἀπλά ἐξ ὧν ἡ ὕλη συνετέθη, οὐκ ἔσται ἄρα δύο καὶ μόνου τὰ ἀγένητα, ἵνα παρήσω τὸ ἐπιζητῆσαι τί ὄντα ἔστιν ἀπλά, ὕλη ἢ εἶδος· πολλὰ γὰρ καὶ οὕτως ἄτοπα ἀκολουθήσειαν. δοκεῖ δέ σοι μὴδὲν τῶν ὄντων αὐτὸ ἑαυτῷ ἀντικεῖσθαι;

ΕΤΑΙΡ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΑ. Ἀντίκειται δὲ τῷ πυρὶ τὸ ὕδωρ;

ΕΤΑΙΡ. Ἀντικεῖσθαι μοι φαίνεται.

ΟΡΘΟΑ. Ὅμοίως δὲ καὶ τῷ φωτὶ τὸ σκότος καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ θερμόν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ τῷ ξηρῷ τὸ ὑγρόν;

ΕΤΑΙΡ. Οὕτως ἔχειν μοι δοκεῖ.

ΟΡΘΟΑ. Οὐκοῦν εἰ μὴδὲν τῶν ὄντων αὐτὸ ἑαυτῷ ἀντίκειται, οὐκ ἔσονται ὕλη μία, οὐδὲ μὴν ἐξ ὕλης μιᾶς. ὅμοιον δέ τινα τούτῳ λόγον πάλιν πυθέσθαι σου βούλομαι. δοκεῖ σοι τὰ μέρη μὴ ἀναιρετικά τυγχάνειν ἀλλήλων;

ΕΤΑΙΡ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΑ. Εἶναι δὲ τῆς ὕλης μέρη τό τε πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ λοιπὰ;

ΕΤΑΙΡ. Οὕτως ἔχει.

ΟΡΘΟΑ. Τί δέ; οὐ δοκεῖ σοι ἀνατρεπτικὸν μὲν εἶναι τοῦ πυρὸς τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ σκότους τὸ φῶς, καὶ τάλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια;

ΕΤΑΙΡ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΑ. Οὐκοῦν εἰ τὰ μέρη οὐκ ἔστιν ἀλλήλων ἀναιρετικά, τὰ δὲ ὕλης μέρη ἀναιρετικά ἀλλήλων ἔστιν, οὐκ ἄρα ἔσται ἀλλήλων μέρη· εἰ δὲ οὐκ ἔστιν ἀλλήλων μέρη, οὐκ ἔσονται ὕλης μιᾶς. ἀλλὰ μὴν οὐδ' αὐτὰ ἔσονται ὕλη, τῷ μὴδὲν τι τῶν ὄντων αὐτὸ ἑαυτοῦ ἀναιρετικὸν ὑπάρχειν κατὰ τὸν τοῦ ἀντικειμένου λόγον. οὐδὲ γὰρ ἔστι τι αὐτῷ ἀντικείμενον· τὰ γὰρ ἀντικείμενα ἑτέροις ἀντικεῖσθαι πέφυκεν. οἷον τὸ

1) Hactenus Photius l. c.

2) Cf. Phot. p. 306, b. 36. — p. 307, a. 9.

3) Hactenus Photius l. c., nonnullis contractis.

4) Hactenus Pseudo-Origenes l. c., ommissis illis: καὶ μοι ἐπ' ἀνθρώπου ... τοῦ προσπελάζοντος κακοῦ προσλαμβάνει. Continuantur excerpta ap. Phot. p. 307, a. 10. — p. 307, b. 4. nonnullis ommissis vel contractis.

λευκὸν αὐτὸ ἐαυτῷ οὐκ ἀντίκειται, πρὸς δὲ τὸ μέλαν ἀντικείμενον λέγεται· καὶ τὸ φῶς ὁμοίως ἐαυτῷ μὴ ἀντικείμενον δεικνύται, πρὸς δὲ τὸ σκότος οὕτως ἔχον φαίνεται, καὶ
234 E. ἄλλα γοῦν ὁμοίως πλείστα ὄσα. εἰ τοίνυν καὶ ὕλη μία τις ἦν, οὐκ ἂν αὐτὴ αὐτῇ ἀντέκειτο. οὕτω δὲ τῶν ἀντικειμένων ἐχόντων τὸ μὴ εἶναι τὴν ὕλην δεικνύται¹.

Περὶ μὲν τῆς ὕλης αὐτάρχειος ἔχει· ἐπὶ δὲ τὴν τῶν κακῶν ἐξέτασιν ἐρχεσθαι δεῖ καὶ ἀναγκαίως ἀναζητεῖν τὰ παρὰ ἀνθρώπων. τὰ παρ' ἀνθρώπων κακὰ πότερον εἶδη τυγχάνει κακοῦ ἢ μέρη; εἰ γὰρ εἶδη, οὐκ ἄρα ἔσται ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κακὸν καθ' αὐτὸ τῷ τὰ γένη ἐν τοῖς εἶδεσιν ἐξετάζεσθαι καὶ ὑφέσταναι. εἰ δὲ τοῦτο, γενητῶν ἄρα ἔσται τὸ κακόν· τὰ γὰρ εἶδη γενητὰ ὄντα δεικνύται, οἷον φόνος καὶ μοιχεία καὶ τὰ τοῦτοις παραπλήσια. εἰ δὲ μέρη τινὸς κακοῦ ταῦτα εἶναι ἐθέλοις, ἔστι δὲ ταῦτα γενητὰ, ἀνάγκη κάκεινο γενητὸν ὑπάρχειν. ὦν γὰρ τὰ μέρη γενητὰ, ταῦτα ὁμοίως ἔξ ἀνάγκης ἔστι γενητὰ· τὸ γὰρ ὅλον ἐκ μερῶν συντέθηκε. καὶ τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἔσται μὴ ὄντων μερῶν, ἔσται δὲ τινα τῶν μερῶν, κἀν μὴ τὸ ὅλον παρῆ. οὐδενὸς δὲ τῶν ὄντων μέρος μὲν ἔστι γενητὸν, μέρος δὲ ἀγέννητον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο συγχωρησάμε τῷ λόγῳ, ἦν ποτε τὸ κακόν, ὅτε ὀλόκληρον οὐκ ἦν, τουτέστι πρὶν δημιουργῆσαι τὴν ὕλην τὸν Θεόν. τότε δὲ ὀλόκληρον γίνεται, ὅτε πρὸς Θεοῦ γέγονεν ἄνθρωπος· τῶν γὰρ μερῶν τοῦ κακοῦ ἄνθρωπος ὑπάρχει ποιητής. καὶ τὸ ἐνεῦθεν ὀλόκληρον εἶναι τὸ κακὸν αἴτιος ἔσται δημιουργήσας ὁ Θεός, ὅπερ ἀσεβές. εἰ δ' οὐδ' ὁπότερον τούτων λέγεις τὸ κακόν, πρᾶξις δὲ τίνος κακοῦ εἶναι λέγεις, γενητὸν αὐτὸ ὑπάρχειν μνῦεις· ἢ γὰρ τοῦ τινὸς πράξις ἀρχὴν τοῦ εἶναι λαμβάνει. πρὸς δὲ τοῦτοις οὐδὲν ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κακὸν εἰπεῖν ἔχεις. ποίαν γὰρ πρᾶξιν κακὴν ἑτέραν παρὰ τὸ ἐν ἀνθρώποις δεικνύειν ἔχεις; ὅτι γὰρ ὁ ἐνεργῶν οὐ κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον ὑπάρχει κακία, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ἐνεργεῖν τὸ κακὸν ἤδη δέδεικται².

Ὅτι τῇ φύσει κακὸν οὐδὲν ἔστιν, ἀλλὰ τῇ χρήσει γίνεται κακὰ τὰ κακὰ³.

⁴ Πρὸς μὲν τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους κακοὺς γεγονέναι οὐτι μοι δοκεῖ λέγειν· ἀντέξουσιν δὲ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον γεγονέναι λέγω, τουτέστιν ἐλευθερον, ἀφ' οὗ καὶ οἱ διάδοχοι τὸν γένους τὴν ὁμοίαν ἐλευθερίαν ἐκλήρωσαντο. φημί τοιγαροῦν ἐλευθερον γεγονέναι τὸν ἄνθρωπον, δουλεύοντα δὲ αὐτὸν οὐ βούλομαι· τοῦτο γὰρ

1) Hactenus fletu Maximi fragmentum περι τῆς ὕλης et Phot. l. c. Pergit Photius p. 307, b. 5—36.

2) Ad redintegrandum dialogi tenorem hoc loco interruptum nihil confert Pseudo-Origenes, quippe qui p. 100, 16 — p. 101, 19, uti supra vidimus, post Methodiana vel, si Diis placet, Maximiana ap. Euseb. p. 229, 8 — p. 231, 6. (ap. Pseudo-Orig. p. 98, 21 — p. 99, 29.) ex parte saltem eam Methodii disputationem intulerit, quae ap. Euseb. p. 222, 7 — p. 224, 34. exstat et h. l. interlocutoris verbis: ὅτι γὰρ ὁ ἐνεργῶν ... ἦδη θέθειται, respicitur.

3) Hactenus Photius l. c. Methodii disputationem, cuius summa novissimo apud Photium excerpto inest, integram hoc loco refero ex Pseudo-Origene, qui Adamantium Orthodoxo substitutum haec loquentem facit p. 101, 25 — p. 103, 3. *ΑΔΑΜ.* Ἐγὼ πρῶτον τῇ φύσει οὐδὲν φαῦλον λέγω, τῷ δὲ τῆς χρήσεως (vulg. φύσεως) τρόπῳ κακὸν εἶναι λέγεσθαι. τὸ γὰρ τῆς μοιχείας ὄνομα κοινωνίας ἐστὶν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σημαντικόν· ἀλλ' ἐὰν κοινωνῇ τις τῇ γυναικὶ παιδοποιίας ἕνεκα καὶ τῆς τοῦ γένους διαδοχῆς, ἀγαθὴ τις ἢ κοινωνία γίνεται. εἰ δὲ τις καταλιπὼν τὴν νόμιμον κοινωνίαν (p. 102) ἐνυβρίσῃ γάμοις ἀλλοτριῶν, λαν ἔργον πράττει κακόν, καὶ ἢ μὲν κοινωνία ἢ αὐτῇ, ὁ δὲ τῆς χρήσεως τρόπος οὐχ ὁμοιος. καὶ ἐπὶ τῆς πορνείας δὲ ὁ αὐτὸς λόγος. ἢ κοινωνία τοίνυν χωρὶς τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως ἐξεταζομένη κακὸν οὐκ ἔστιν, τότε δὲ γίνεται κακόν, ὅποτε ὁ τρόπος ἔσται σαφής. ἀλλὰ καὶ τὸν φρόνον ὁμοίως ἔχειν ἰσχυρὰ. ἐὰν γὰρ τις τὸν ἐπὶ μοιχεία ληφθέντα κτείνει θέλη, δικας ὦν ἐτόλμησεν ἀπαιτῶν, κακὸν οὐκ ἐργάζεται. ἐὰν τις δὲ τὸν μηδὲν τι τῶν ἀπηγορευμένων πεποιηκότα ἀναιρήσῃ οὐδενός ἀλλ' ἢ προφάσεως χάριν, οὐδὲ τῆς τῶν οικείων ἀφαίρεσεως ἕνεκα, τουτέστιν ἢ χρημάτων ἢ κτημάτων, φαῦλον ἐργάζεται. καὶ τὸ μὲν ἔργον τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρων γίνεται, ὁ δὲ τρόπος τοῦ ἔργου τὴν διαφορὰν ἐμποιεῖ. πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ τὸ χρήματα λαμβάνειν τινὸς τῷ τρόπῳ τῆς λήψεως γίνεται κακόν. ἐὰν μὲν γὰρ τις δψή κοινωνῶν ἐξ ὧν ἔχει, ὁ λαμβάνων οὐδὲν φαῦλον ποιεῖ· εἰ δ' αὖ πάλιν ἀκόντως ἀφέλοιτο ἢ ληληθότως, ἔργον τι πονηρὸν πράττει. καὶ τὸ μὲν ἀλλότρια λαμβάνειν ἐπ' ἀμφοτέρων ἐστίν, ὁ δὲ τῆς λήψεως τρόπος λέγεσθαι τοῦτο ποιεῖ. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ θεοσεβεῖν τρόπῳ κακόν γίνεται. εἰ μὲν γὰρ τις τὸν ἀληθῆ σέβει θεόν, ἔργον ποιεῖ ἀγαθόν· εἰ δὲ τοῦτον καταλιπὼν τὸν οὐκ ὄντα σέβει, καὶ τὴν τοῦ κρείττονος τιμὴν ξύλοις ἢ λίθοις προσάπτειν ἐθέλει, κακόν πράττει. καὶ (p. 103) τὸ μὲν τῆς θεοσεβείας ὄνομα τὸ αὐτὸ, ὁ δὲ τῆς χρήσεως τρόπος ἐναλλάσσει τὸ γινόμενον.

4) Praeclarum hoc fragmentum nobis servarunt Leontius et Joannes Rerum sacrarum libro II. tit. 3. περι ἀντέξουσιν, ubi Methodii ἐκ τοῦ περι ἀντέξουσιν λόγου esse dicitur. Vid. Mai Scriptor. veter. nova collect. T. VII. p. 92, col. 1. — p. 93, col. 2. Lacunam, quae hoc fragmentum praecedit, quodammodo explet Pseudo-Origenes, apud quem Drosierus, i. e. Methodii 'Ἐταίρος, ad Adamantium verba supra allata haec respondet p. 103, 4—15: *ΔΡΟΣ.* Ἐπεὶ τοίνυν περι τῶν κακῶν ἐπισησὼ τὸν λόγον, δεικνύει βουλόμενος ὡς ἐστὶ τὰ κακὰ, ὅτι τοῦτον οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι ποιητὰς, βραχὺ τὴν πάλιν πυθέσθαι βούλομαι. πότερον οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀφοριστὴν ἀφ' ἐαυτῶν λαμβάνοντες ἔχουσι, τουτέστιν αὐτοὶ τῆς τοιαύτης χρήσεως εὐρεταὶ γινόμενοι, ἢ τοιοῦτο ὑπὸ Θεοῦ γινόμενον, ἢ αὖ πάλιν ἑτέρος τις ὑπάρχει εἰς τὰ τοιαῦτα τοὺς ἀνθρώπους παρορμῶν. Ad quae Adamantius, i. e. Methodii Ὁρθόδοξος, p. 103, 16 — p. 104, 25. iis ipsis respondet, quae priore parte fragmenti a Leontio et Joanne servati disputantur, exceptis nonnullis, de quibus infra.

αὐτῷ καὶ βέλτιστον πρὸς τοῦ Θεοῦ κεχαρισθαι λέγω. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα πάντα ἀνάγκη δουλεύει τῷ θεῷ προστάγματι, ὁ δὲ ὅποτερον αὐτῶν δυνάμενον ἕτερον τι παρ' οὗ καὶ εἰς ὃ γέγονε ποιεῖν. διόπερ οὐκ ἐπαινοῦμεν ταῦτα οὕτω πειθόμενα τῷ δεσπότῃ, οὐδὲ τις ἀπόκειται αὐτοῖς κρείττων ἑλπίς, ὅτι τὸ προσταχθὲν ἄκοντες ἐφύλαξαν. ἄνθρωπος δὲ τῷ νόθῳ βούλεται πείθεσθαι. ἡ προσέλαβε γὰρ ἐξουσίαν ἐαυτὸν δου- λαγωγεῖν, οὐκ ἀνάγκη τῆς φύσεως κρατούμενος, οὐδὲ τῆς δυνάμεως ἀφαιρούμενος ὅπερ αὐτῷ κρείττον· οὐ ἕνεκα κεχαρισθαι φημί, ἵνα τι πλεῖον ὧν ἔχει προσ- λάβῃ, ὅπερ αὐτῷ παρὰ τοῦ κρείττονος ἐκ τῆς ὑπακοῆς προσγίνεται καὶ ὡς ὀφειλῆ ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ πεποιηκότος. οὐ γὰρ ἐπὶ βλάβῃ τὸν ἄνθρωπον γεγονέναι φημί, ἕνεκα δὲ τῶν κρείττωνων. εἰ γὰρ ὡς ἐν τι γέγονε τῶν στοιχείων ἢ τῶν ὁμοίως δουλεόντων θεῷ, οὐκ ἔτι μισθὸν ἄξιον τῆς προαιρέσεως λαμβάνει, ἀλλ' ὡςπερ ὄργανον ἀν' ἡν τοῦ δημιουργοῦ, τὴν ἐφ' οἷς οὐ καλὸς ἐπραξεν ἀλόγως μέμψιν ὑπομένων· τοῦτον γὰρ αἴτιος ἦν ὁ χρώμενος. ἀλλ' οὐδὲ τὸ κρείττον ἀν- θρωπος ἠπίστατο, μὴ τὸν αἴτιον εἰδώς, ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον εἰς ὃ πέφυκεν εἶναι. φημί τοιγαροῦν τὸν θεόν, οὕτω τὸν ἄνθρωπον τιμῆσαι προαιρούμενον καὶ τῶν κρείττωνων ἐπιστήμονα γίνεσθαι, τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ τοῦ δύνασθαι ποιεῖν ἂ βού- λεται δεδωκέναι³, καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ εἰς κρείττον παραινέειν, οὐκ ἀφαιρού- μενον πάλιν τὸ αὐτεξούσιον, ἀλλὰ τὸ κρείττον μὴνύει θέλοντα. τὸ μὲν γὰρ δύνα- σθαι πάρεστιν αὐτῷ καὶ τὴν ἐντολήν λαμβάνει, τὴν δὲ τοῦ δύνασθαι προαιρέσειν εἰς τὸ κρείττον τρέπειν ὁ θεὸς παραινέει. ὡςπερ γὰρ πατήρ παιδὶ παραινῶν ἐξουσίαν ἔχοντι ἐκμανθάνειν τὰ μαθήματα καὶ μᾶλλον ἔχεσθαι τῶν μαθημάτων, ὅτι κρείττον τοῦτο μὴνύων, οὐ τὴν τοῦ δύνασθαι τοῦ παιδὸς ἐξουσίαν ἀφαιρεῖ, κἂν μὴ ἐκὼν μανθάνειν βούληται· οὕτω μοι καὶ τὸν θεόν οὐ δοκεῖ προτρέποντα τὸν ἄνθρωπον πείθεσθαι τοῖς προστάγμασιν ἀφαιρεῖν αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς προαιρέσεως τοῦ δύ- νασθαι καὶ μὴ ὑπακοῦειν τοῖς προστάγμασιν. καὶ γὰρ τὴν ἀρχὴν τὸ οὕτως παραινέειν ὅτι μὴ ἀφείλες τὴν ἐξουσίαν μὴνύει. προστῆται δέ, ἵνα τῶν κρείττωνων ἄνθρωπος ἀπολαύειν δυνηθῇ· τοῦτο γὰρ ἐπιταί τῷ πεισθῆναι τῷ τοῦ Θεοῦ προστάγματι. ὡςτε οὐχ ἵνα τὴν ἐξουσίαν ἣν δέδωκεν ἀφέλῃ προστῆται βούλεται, ἀλλ' ἵνα κρείττον δωρησθῆται ὡς ἀξίω μειζόνων τυχεῖν, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσε τῷ θεῷ καὶ τὴν τοῦ μὴ ὑπα- κοῦειν ἐξουσίαν ἔχων.⁴ αὐτεξούσιον δὲ φημί τὸν ἄνθρωπον γεγονέναι, οὐχ ὡς προ- ποκειμένου τινὸς ἤδη κακοῦ, οὐ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐλέσθαι, εἰ βούλοιο, ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ ὑπακοῦειν τῷ θεῷ καὶ μὴ ὑπακοῦειν αἰτίαν μόνην. τοῦτο γὰρ τὸ αὐτεξούσιον ἐβούλετο τότε. καὶ γενόμενος ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐντολήν λαμβάνει παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐντεθεὶν ἤδη τὸ κακὸν ἄρχεται· οὐ γὰρ πείθεται τῷ θεῷ προστάγματι. καὶ τοῦτο καὶ μόνον τὸ κακόν, ἢ παρακοή, ἧτις τοῦ εἶναι ἤρξαστο.⁵ οὐδὲ γὰρ ἀγένητον ταύτην τις εἰπεῖν ἔχει, τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν ὄντος γενητοῦ. πάντως δὲ πόθεν τοῦτο τὸ παρακοῦσαι ἐρωτήσεις. ἀλλὰ κεῖται σαφῶς ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ. ὅθεν οὐδὲ τοιοῦτον τὸν ἄνθρωπον πρὸς τοῦ Θεοῦ γεγονέναι φημί, κατὰ δὲ τὴν τινας διδασκαλίαν τοῦτο πεπονθέναι λέγω· οὐδὲ γὰρ τοιαύτην φύσιν εἰληφώς ὁ ἄνθρωπος. εἰ γὰρ οὕτως εἶχεν, οὐκ ἂν αὐτῷ κατὰ διδασκαλίαν τοῦτο προσγένητο, τῆς φύσεως αὐτῆς οὕτως ἔχουσης. λέγει δὲ τις θεία φωνὴ μεμαθηκέναι τὸν ἄνθρω- πον· διδάσκεισθαι οὖν φημί τὸ παρακοῦειν Θεοῦ. τοῦτο γὰρ καὶ μόνον ἐστὶ τὸ κα- κόν, ὃ παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ προαιρέσειν γίνεται· οὐ γὰρ ἂν καθ' ἑαυτὸ τὸ πονηρὸν ὁ ἄνθρωπος διδάσκειται. ὁ διδάσκων τοίνυν τὸ κακόν ἐστὶν ὁ δράκων. καὶ τὰ ἐξῆς. λέγει.

⁷ Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ τὸν φθόνον εἶπον ἔγωγε, τὸν δὲ φθόνον ἐκ τοῦ

1) Personatus Origenes p. 103, 22—33. hoc loco plura interponit, quae Methodio prorsus digna sunt et ab eo postea illis verbis: εἰ — ὡς ἐν τι γέγονε τῶν στοιχείων ἢ τῶν ὁμοίως ἀνάγκη δουλεόντων θεῷ, respiciuntur. Sunt autem haec: ἐάν τε γὰρ οὐρανὸν εἶπης, ἔστιγε φέρον τὸν δεσπότην, οὐ μετακινούμενος τοῦ ὠρισμένου τόπου· ἐάν τε περὶ ἡλίου τὸν λόγον ποιείσθαι θέλῃς, ἐπιτελεῖ οὗτος τὴν ὠρισμένην κίνησιν, οὐ παραιτούμενος τὸν δρόμον, ἀλλ' ἀνάγκη τινὶ δουλεύειν τῷ δεσπότῃ, καὶ γὰρ ὁμοίως πεπηγυῖαν ὄρεσ καὶ φέρονσαν τὸ πρόσταγμα τοῦ κεκελευκότος. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀνάγκη δουλεύει τῷ πεποιηκότι. Librarius, perscriptis verbis praegressis: τὰ — ἄλλα πάντα ἀνάγκη δουλεύει τῷ θεῷ προστάγματι, oculis aberrans ad novissima: τὰ ἄλλα ἀνάγκη δουλεύει τῷ πεποιηκότι, ab iis quasi iam visis et descriptis ad proxima: οὐδ' ὅποτερον — pro- peravit, in medio posita omisit.

2) Reliqua huius fragmenti Combesisius, qui a Sirmondo acceperat nescio unde sumta, primus edidit in Methodio suo, unde Gallandius Biblioth. Patr. T. III. p. 771—772. repeti curavit.

3) Hactenus personatus Origenes p. 104, 25.

4) Conf. Phot. p. 307, b. 37 — p. 308, a. 4.

5) Hactenus Photius l. c., ubi excerpta ex libro περὶ αὐτεξουσίου desinunt.

6) Hactenus Leontius et Joannes l. c.

7) Fragmentum, a Combesisio e cod. ms. Rupifucaldino Elementorum Jo. Damasceni editum, Galland. Bibl. SS. PP. T. III. p. 772, B. repetiit.

κρείττονι τιμῇ κατηξιῶσθαι τὸν ἄνθρωπον, πρὸς τοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ κακὸν ἢ παρακοή τῆς τοῦ Θεοῦ ἐντολῆς.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Ed. Pet.
D
p. 534,

Ἰ ΤΩΝ ΩΡΙΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙΤΟΜΗ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΘΟΔΙΟΥ.

I. Ἐντεῦθεν οἱ ἀπλούστεροι τῶν πεπιστευκότων δοκῶμενοι νομίζουσι τοὺς ἀσεβεῖς τῆς ἀναστάσεως μὴ τεύξεσθαι, τί νοοῦντες τὴν ἀνάστασιν καὶ ποταπὴν τὴν κρίσιν φανταζόμενοι οὐ πᾶν σαφηνίζοντες. κἂν γὰρ δοκῶσι περὶ τούτων ἀποφαίνεσθαι, ἢ βάσανος αὐτοὺς διελέγξει, τὰ ἐξῆς ἀκολουθῶς σώξειεν μὴ δυναμένους. εἰ δὲ οὖν πυν-
535 θανώμεθα αὐτῶν τίνος ἢ ἀνάστασις γίνεται, ἀποκρίνονται ὅτι τῶν σωμάτων, ἃ νῦν περικείμεθα. εἴτα προσεπερωτησάντων ἡμῶν πότερον τῆς οὐσίας αὐτῶν ὅλης, ἢ οὐκί, πρὶν βασανίσαι λέγουσιν ὅτι ὅλης. εἰ δὲ προσαπορήσωμεν συμπεριφερόμενοι τῇ ἀκεραιότητι αὐτῶν, εἰ συναναστήσεται τὰ ἀποθρόνισαντα ἐν φλεβοτομίαις αἵματα καὶ σάρκες καὶ τρίχες αἰ πῶποτε γερόμεναι, ἢ μόναι αἰ πρὸς τῇ ἐξόδῳ θλιβόμεναι, εἰς τὸ τῷ Θεῷ ποιεῖν ἂ βούλεται προστρέχουσιν. οἱ δὲ γενναιότεροι αὐτῶν, ἵνα μὴ ἀναγκά-
B ζῶνται τὰ αὐτὰ αἵματα συναγαγεῖν τῷ λόγῳ, ἃ πολλὰκις ἀπεκκριθῆναι τῶν σωμάτων ἡμῶν συνέβη, φασὶ τὸ ἐπὶ τέλει ἡμῶν ἀναστήσεσθαι σῶμα. προσηπορήσαμεν δὲ διὰ τὸ τρεπτὴν εἶναι τὴν σωματικὴν φύσιν καὶ τοιαῦτα. ὥσπερ εἰς τὸ ἡμέτερον σῶμα αἰ τροφαὶ κατατάττονται, καὶ μεταβάλλουσι τὰς ὁμοιότητας, οὕτως καὶ τὰ ἡμέτερα σῶματα μεταβάλλονται, καὶ ἐν τοῖς σαρκοβόροις οἰωνοῖς καὶ θηρίοις γίνονται μέρη τῶν ἐκείνων σωμάτων, καὶ πάλιν ἐκεῖνα ὑπὸ ἀνθρώπων ἢ ἐτέρων ζώων ἐσθιόμενα
C ἀντιμεταβάλλει καὶ γίνονται ἀνθρώπων ἢ ἐτέρων ζώων σῶματα. καὶ τούτου ἐπὶ πολὺ γιγνομένου ἀνάγκη τὸ αὐτὸ σῶμα πλειόνων ἀνθρώπων πολλὰκις γενέσθαι μέρος. τίνος οὖν ἔσται σῶμα ἐν τῇ ἀναστάσει; καὶ οὕτως εἰς βυθὸν ἡμᾶς φλυαρίας ἄλογον συμβήσεται ἐπιπίπτειν.

II. Καὶ μετὰ ταύτας τὰς ἀπορίας ἐπὶ τὸ πάντα εἶναι δυνατὰ τῷ Θεῷ καταφεύγουσι, καὶ λέξεις τῶν γραφῶν δυναμένας κατὰ τὴν πρόχειρον ἐκδοχὴν ὑποβάλλειν τὸ
Ex. 37, 1 sqq. νοούμενον αὐτοῖς προφέρεται, οἷον τὴν ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ „καὶ ἐγένετο ἐπ’ ἐμὲ χεῖρ κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὄστέων ἀνθρωπίνων. καὶ περιήγαγέ με ἐπ’ αὐτὰ κυκλόθεν κύκλῳ· καὶ ἰδοὺ, πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ, αὐτὰ ξηρὰ λίαν. καὶ εἶπε πρὸς με, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζῆσεται τὰ ὄστα ταῦτα; καὶ εἶπον, κύριε ὁ Θεός, σὺ ἐπίστασαι ταῦτα. καὶ εἶπε πρὸς με, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου. καὶ εἶπον πρὸς αὐτὰ, τὰ ὄστέα τὰ ξηρὰ ταῦτα, ἀκούσατε λόγον κυρίου. ταῦτε λέγει Ἄδωναι κύριος τοῖς ὄστέοις τούτοις ἰδοὺ, ἐγὼ εἰσάγω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω ἐφ’ ὑμᾶς νεῦρα,
536 καὶ ἐπάξω ἐφ’ ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενώ ἐφ’ ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω τὸ πνεῦμά μου ἐφ’ ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἰμι κύριος.“ τούτῳ μὲν οὖν πιθανωτέρῳ χρῶνται τῷ ῥητῷ. καὶ ἄλλα δὲ λέγουσιν εὐαγγελικά, οἷον ὡς τὸ „ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων,“ καὶ
Math. 8, 12. τὸ „φοβήθητε τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν Γεέννῃ.“ καὶ τὸ ἐν
Math. 10, 28. τῷ Παύλῳ „ζωοποιήσει τὰ θνητὰ ὑμῶν σῶματα, διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ὑμῖν.“
Rom. 8, 11.

III. Χρὴ δὲ πάντα τὸν φιλαλήθη κατὰ ταῦτὸν τούτοις τὸν νοῦν ἐπιστήσαντ᾽ ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως ἀγωνίσασθαι, σώσαί τε καὶ τὴν τῶν ἀρχαίων παράδοσιν, καὶ φυ-

1) Ex Epiphania Advers. Haeres. Lib. II. Tom. I. Haer. LXIV. cap. 12—62. Opp. ed. Petav. Vol. I. p. 534, D. — p. 590, D., ed. Dindorf. Vol. II. p. 599, 1. — p. 668, 5. Apud Epiphanium haec praecedunt p. 534, C. ἀρκεσθῆναι ἐνόμισα καλῶς ἔχειν τοῖς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μεθοδίου εἰς τὸν περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγον κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ὁριγένους εἰρημένους, ἅτινα ἐνταῦθα κατὰ λέξιν παραθήσομαι. καὶ ἔστι τὰ ὑπὸ Μεθοδίου οὕτως, ὡς καὶ αὐτὸς ἐτάξατο. Ceterum iam antea Epiphanius Methodii disputationem contra Origenem tangere videtur p. 531, C. ἀρχὴ δέ μοι λέγειν πρὸς τὸν κομπώδη καὶ δοκησίσοφον καὶ ἐρευνητὴν τῶν ἀνερευνητῶν καὶ ἐκβιβαστῆν τῶν ἐπουρανίων τούτου τὸν φλυαρίας ἐμπλήσαντα τὸν βίον, ὡς καὶ ὁ κρείττων ἡμῶν κατ’ αὐτοῦ εἶρηκε, πρῶτον περὶ γεννητοῦ Θεοῦ. Vid. Dindorf. Annot. p. 800. Quamquam Epiphanius, si quidem Methodium h. l. tetigit, fortasse potius respexit, quae ille libro περὶ τῶν γεννητῶν contra Origenem disputavit.

λάξασθαι μὴ ἐμπεσεῖν εἰς φλυαρίαν πτωχῶν νοημάτων, ἀδυνάτων τε ἅμα καὶ Θεοῦ ἀναξίων. τοῦτο οὖν εἰς τὸν τόπον διαληπτέον, ὅτι πᾶν σῶμα ὑπὸ φύσεως συνεχόμενον τῆς κατατατιούσης ἕξωθέν τινα δίκην τροφῆς εἰς αὐτό, καὶ ἀπεκκρινούσης ἀντιτῶν ἐπειραγομένου ἕτερα, ὥσπερ τὰ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, τὸ ὑλικὸν ὑποκειμένον οὐδέποτε ἔχει ταῦτόν. διόπερ οὐ κακῶς ποταμὸς ὠνόμασται τὸ σῶμα, διότι ὡς πρὸς τὸ ἀκριβές τάχυ οὐδὲ δύο ἡμερῶν τὸ πρῶτον ὑποκειμένον ταῦτόν ἐστιν ἐν τῷ C σῶματι ἡμῶν, καίτοι γε τοῦ οἰονεῖ Παύλου ἢ Πέτρου ἅει τοῦ αὐτοῦ ὄντος (οὐ τοῦ κατὰ ψυχὴν μόνον, ἢς ἡ οὐσία οὔτε ἔει καθ' ἡμῶς οὐτ' ἐπειραγομένον τι ἔχει ποτέ, κἂν ῥευστὴ ἢ ἡ φύσις τοῦ σώματος) τῷ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸ σῶμα ταῦτόν εἶναι, ὡς καὶ τοὺς τύπους μένειν τοὺς αὐτοὺς τοὺς τὴν ποιότητα Πέτρου καὶ Παύλου τὴν σωματικὴν περιστάνοιας, καθ' ἣν ποιότητα καὶ οὐλαὶ ἐκ παίδων παραμένονσι τοῖς σωμασι καὶ ἄλλα τινὰ ἰδιώματα, φωνοὶ καὶ ἐπὶ τούτοις εἴ τι ἐστιν ὁμοιον. τοῦτο D τὸ εἶδος, καθ' ὃ εἰδοποιεῖται ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος, τὸ σωματικόν [, ὃ] ἐν τῇ ἀναστάσει περιτίθεται πάλιν τῇ ψυχῇ, ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβάλλον, οὐ πάντως δ' ἔτι τὸ ἐντεταγμένον τὸ κατὰ τὴν πρώτην ὑποκειμένον. ὥσπερ δὲ τὸ εἶδος ἐστὶν ἐκ βρέφους μέχρι τοῦ πρεσβυτέρου, κἂν οἱ χαρακτηριστοὶ δοκῶσι πολλὴν ἔχειν παραλλαγὴν, οὕτως 537 νοητέον τὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶδος ταῦτόν εἶναι τῷ μέλλοντι, πλείστης ὅσης ἐσομένης τῆς ἐπὶ τὸ κάλλιον μεταβολῆς. ἀναγκαῖον γὰρ τὴν ψυχὴν ἐν τόποις σωματικοῖς ὑπάρχουσαι κεχρησθαι σώμασι καταλλήλοισι τοῖς τρόποις. καὶ ὥσπερ ἐν Θαλάσσει ζῆν ἡμᾶς ἐνύδρους γενομένους εἰ ἔχοῦν, πάντως ἂν ἡμᾶς ἔδει βράγχια ἔχειν καὶ τὴν ἄλλην ἰχθύων κατάστασιν, οὕτως μέλλοντας κληρονομεῖν βασιλείαν οὐρανῶν καὶ ἐν τόποις διαφοροῖς ἔσεσθαι, ἀναγκαῖον χρησθαι σώμασι πνευματικοῖς, οὐχὶ τοῦ εἶδους B τοῦ προτέρου ἀφανιζομένου, κἂν ἐπὶ τὸ ἐνδοξότερον γένηται αὐτοῦ ἢ τροπῇ, ὥσπερ ἦν τὸ Ἰησοῦ εἶδος καὶ Μωυσέως καὶ Ἡλίου, οὐχ ἕτερον ἐν τῇ μεταμορφώσει παρ' Matth. 17, 2. ὃ ἦν.

IV. Μὴ πρόσκοπτε τοῖνυν, εἰ τὸ πρῶτον ὑποκειμένον ἂν τις λέγοι μὴ ἔσεσθαι ταῦτόν τότε, ὅπου ὁ λόγος τοῖς ἐφιστάται δυναμένοις δείκνυσιν ὅτι οὐδὲ νῦν δύναται δύο ἡμερῶν ταῦτόν εἶναι τὸ πρῶτον ὑποκειμένον. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι καὶ τὸ ἕτεροῖον μὲν σπεῖρεσθαι, ἕτεροῖον δὲ ἀνίστασθαι. σπεῖρεται γὰρ σῶμα ψυχικόν, 1 Cor. 15, 44. ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. καὶ ἐπιφέρει πάλιν ὁ ἀπόστολος, σχεδὸν τὴν γήινην C ποιότητα διδάσκων ἀποτίθεσθαι μέλλειν ἡμᾶς, τοῦ εἶδους σωζομένου κατὰ τὴν ἀνάστασιν· „τοῦτο δὲ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσει 1 Cor. 15, 50. οὐ δύναται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν.“ ἴσως μὲν γὰρ ἔσται περὶ τὸν ἄγιον διακρατούμενον ὑπὸ τοῦ εἰδοποιούντος ποτε τὴν σάρκα, σὰρξ δὲ οὐκέτι· ἀλλ' ὅπερ ποτὲ ἐχαρακτηρίζετο ἐν τῇ σαρκί, τοῦτο χαρακτηρισθήσεται ἐν τῷ πνευματικῷ σῶματι. D

Καὶ πρὸς τὰ ῥήματα δὲ τῶν γραφῶν, ἃ παρατίθενται οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν, ταῦτα ἐστὶν εἰπεῖν. καὶ πρῶτον ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ, [ἐπὶ τὸ ὅσον] ἐφ' ὅσον βούλονται οἱ ἀπλούστεροι, κατὰ τὰς λέξεις ταύτας οὐδὲ ἀνάστασις σαρκῶν ἐστὶν, ἀλλὰ ὀστέων μόνον καὶ δερμάτων καὶ νεύρων. ἅμα δὲ καὶ ὑποδεικνέον αὐτοῖς ὅτι συναρπάζονται, ὡς μὴ νενοηκότες τὸ γεγραμμένον. οὐ γὰρ εἰ ὀστῶ ὀνομάζεται, πάντως τὰ ὀστῶ ταῦτα νοητέον, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ „ἐσκορπίσθη τὰ ὀστῶ ἡμῶν παρὰ τὸν Αἶδην“ καὶ „ἐσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστῶ μου“ καὶ „ἴσασαί με, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστῶ μου,“ φανεροῦ ὄντος τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ ὀστῶ κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχὴν. ἐπιφέρειται γοῦν τῷ λόγῳ ὅτι αὐτοὶ λέγουσιν ὅτι ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστῶ ἡμῶν. ἄρα γε λέγουσι „ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστέα ἡμῶν,“ θέλοντες ἀνίστασθαι συναρθῆντα; ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον. λέγοιεν δ' ἂν „ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστῶ ἡμῶν“ ἐν αἰχμαλωσίαις γενόμενοι καὶ πᾶσαν ζωτικὴν νο- Psal. 140, 7. 21, 14. 6, 2. 538 τίδα ἀποβεβληκότες. ἐπιφέρουσι γοῦν τὸ „ἀπόλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν.“ οὐκοῦν ἢ ἐπαγγελία τῆς ἀναστάσεως τοῦ λαοῦ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πτώματος καὶ τῆς B οἰονεῖ νεκρότητος ἢ νεκρωμάτων, διὰ τὰ ἁμαρτήματα τοῖς ἐχθροῖς παραδοθέντες. καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ σωτήρος λέγονται εἶναι τάφοι γέμοντες ὀστέων νεκρῶν Matth. 8, 12. καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. πρέπει δὲ τῷ Θεῷ ἀνοίγειν τὰ μνημεῖα ἑκάστου καὶ ἐξάγειν ἐκ τῶν μνημείων ἡμᾶς ἕξωποιοημένους, ὥσπερ ὁ σωτὴρ τὸν Λαζάρου εἰλκυσεν ἕξω.

V. Τὸ δὲ „ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων“ πρὸς αὐτοὺς C ἀπορητέον ὅτι ὡς ἐν ταύτῃ βίῳ πᾶν μέλος εἰς τινα χρεσίαν ὁ δημιουργὸς κατασκεύασεν, οὕτως καὶ τοὺς ὀδόντας εἰς τὸ διακόπτεσθαι τὴν στερεὰν τροφήν. τίς οὖν χρεῖα τοῖς κολαζομένοις ὀδόντων; οὐ γὰρ εἰς τὴν Γέενναν ὄντες κατ' αὐτοὺς φάγονται. καὶ δεικτέον ὅτι οὐ πάντα παραλαμβάνεσθαι δεῖ κατὰ τὸ κείμενον. „ὀδόντας γὰρ ἁμαρτωλῶν (φησὶν) συνέτριψας,“ καὶ „τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν κύριος.“ τίς δὲ οὕτως ἡλίθιος, ὡς ὑπολαμβάνειν ὅτι τηρῶν τὰ σώματα τῶν ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς τοὺς ὀδόντας αὐτῶν μόνον συντρίβει; ὥσπερ οὖν εἴ τις θέλων ταῦθ' οὕτως D

ἔχειν θλιβόμενος εἴλακετο ἐπ' ἀλληγορίαν, οὕτως ζητητέον τῶν κολαζομένων τὸν βουγμὸν τῶν ὀδόντων τῆς ψυχῆς δύναμιν μασητικὴν ἐχούσης, ἣτις ἐν καιρῷ τοῦ ἐλέγχου περὶ τῶν ἀμαρτημάτων κατὰ τὸν συγκρουσμὸν τῶν ὀδόντων ὧν ἐφρόνησε
 Math. 10, 28. βουξέει τοὺς ὀδόντας. τὸ δὲ „φοβήθητε τὸν θανάμον καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀπολέσει ἐν Γεέννῃ,“ τὰχα μὲν διδάσκει ὅτι ἀσώματος ἡ ψυχὴ, τὰχα δὲ δηλοῖ καὶ ὅτι χωρὶς σώματος οὐ κολασθήσεται· περὶ οὗ φυσιολογοῦντες τὰ περὶ τοῦ εἶδους
 539 καὶ τοῦ πρώτου ὑποκειμένου εἰρήκαμεν. καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀποστόλῳ δὲ „ζωοποιήσσει
 Rom. 8, 11. καὶ τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα,“ θνητοῦ ὄντος τοῦ σώματος καὶ οὐ μετέχοντος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, δύναται παριστάνειν ὅτι τὸ σωματικὸν εἶδος, περὶ οὗ εἰρήκαμεν, τῇ
 Col. 3, 4. φύσει θνητὸν ὄν, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ ἢ ζωῇ ἡμῶν, καὶ αὐτὸ μεταβάλλει ἀπὸ τοῦ εἶναι σῶμα θανάτου ζωοποιήθαι, διὰ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιῶν ἐκ τοῦ πνευματικῶν γεγονέναι. καὶ τὸ „εἶρεῖ δέ, πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποιῶν δὲ σώματι ἐρχονται;“ γυμνῶς παρίστησιν ὅτι τὸ πρῶτον ὑποκειμενον οὐκ ἀνιστήσεται. εἰ γὰρ
 B καλῶς ἐλάβομεν τὸ παράδειγμα, ῥητέον ὅτι ὁ σπερματικὸς λόγος ἐν τῷ κόκκῳ τοῦ σίτον δραξαμένος τῆς παρακειμένης ὕλης καὶ δι' ὅλης αὐτῆς χωρήσας, περιδραξάμενος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ εἶδους, τὸ εἶδος ὧν ἔχει δυνάμει ἐπιτίθησι τῇ ποτε γῆ καὶ ὕδατι καὶ ἀέρι καὶ πυρὶ, καὶ νικήσας τὰς ἐκείνων ποιότητος μεταβάλλει ἐπὶ ταύτην, ἥς ἐστὶν αὐτὸς δημιουργός, καὶ οὕτως συμπληροῦται ὁ στάχυς, εἰς ὑπερβολὴν διαφέρων τοῦ ἐξ ἀρχῆς κόκκου μεγέθει καὶ σχήματι καὶ ποικιλίᾳ.

C

ΠΡΟΚΛΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

VI. Ἄ μὲν οὖν Ὁριγένης εἰς τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως ἐγχειρῶν πραγματείαν ἐσπούδασε, ποικιλωτάτην ἐπιδεικνύμενος εἰς αὐτὴν θεωρίαν, τοσαῦτα ὡς ἐν ἐπιτομῇ· ἐνθυμοῦ δὲ καὶ τὰ τοῦτοις ἀναθεωρῶν ἐφεξῆς. λείπεται γὰρ τὰς ἀπὸ τῶν γραφῶν ἐτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις μαρτυρίας παραλαβεῖν, ἵν' ὡςπερ ἀνδρῶς πάντα τὰ μέρη συμμέτρως ὁ λόγος ἐαυτοῦ λαβῶν ὅλος ἐκ πλήρους ἢ κατεσκευασμένος, ἀλλὰ μηδὲν
 D ἔχων ἐνδέες τῶν εἰς σχῆμα καὶ κάλλος συναγομένων. τί οὖν αἱ γραφαὶ συνάδουσι τοῦτοις, ἐπικρατύνουσαι πρὸς συμπλήρωσιν διαγωγῆς κρείττονος τὸν ἄνθρωπον, φραστέον. ταῦτα γὰρ ἕαν τις οἶός τε ἦ, μὴ παρακόπτων τοῦ δέοντος, ἀκριβῶς νοεῖν, εἴσεται τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ τούτου μὴ χρῆναι παραλαμβάνεσθαι τοῦ σώματος, ἅτε ἀδυνατοῦντος ἀτρέπτου δι' αἰῶνος μένειν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ, ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ
 540 καὶ νῦν ἐν τούτῳ διασωζόμενος χαρακτήρ τηρηθήσεται, ἵν' ἕκαστος ἡμῶν καὶ κατὰ τὴν μορφήν ὁ αὐτός ἦ, καθάπερ ἐλέχθη καὶ Ὁριγένει. οὕτω γὰρ ἐκείνος ἔσεσθαι τίθεται τὴν ἀνάστασιν. ῥευστοῦ γὰρ ὄντος τοῦ σώματος τοῦ ὑλικοῦ καὶ μηδέποτε μένοντος ἐφ' ἐαυτῷ κἂν τὸ βραχὺ, ἀλλὰ προσγινομένου καὶ ἀπογινομένου περὶ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸν ἄνθρωπον, ὅφ' οὐ καὶ συγκρατεῖται τὸ σχῆμα, ἀνάγκη,
 560, D φησί, τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ μόνου τοῦ εἶδους σώζεσθαι δεῖν προσδοκᾶν. καὶ ἵνα μὴ
 561 εἴπῃς ὅτι Οὐ καταμανθάνω· σκοτεινῶς ἐκείνος γὰρ τοῦτο διέλαβεν· ἐγὼ δὲ σοι σαφέστερον ὧδε τὸν νοῦν τούτων ἐξηγήσομαι. ἤδη γὰρ πάντως ἐώρακας δέρμα ζῶον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο γεμισθὲν ὕδατος, ὅπως, ἕαν πρὸς ὀλίγον κενουμένον πρὸς ὀλίγον πληροῖτο, αἰεὶ τὸ εἶδος τὸ αὐτὸ δείκνυσιν. οἷον γὰρ ἂν ἦ τὸ περιέχον, ἀνάγκη πρὸς αὐτὸ καὶ τὸ ἐντὸς σχηματίζεσθαι. φέρε γὰρ, ὑπεκρέοντος τοῦ ὕδατος εἴ τις προσβάλλοι τοσοῦτον ὅσον ἐκχεῖται, μὴ ἕων τὸν ἀσκὸν ἀθρόως κενωθῆναι τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ τοιοῦτο ἀνάγκη φαίνεσθαι τὸ προστιθέμενον οἶον καὶ τὸ πᾶν, διὰ τὸ εἶναι καὶ
 B τὸ περιέχον τὸ αὐτὸ, περὶ ὃ εἰσρεῖ καὶ ἀπορρεῖ τὸ ὕδωρ. καὶ δὴ καὶ τὸ σῶμα τούτοις ὁ ἐθέλων ἀπεικάζειν οὐκ αἰδεσθήσεται· ὡςνῦτως γὰρ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τροφῆς μεταισαγόμενα ἀντὶ τῶν ὑπεξεωθειῶν σακρῶν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ περιέχοντος εἶδους μεταβαλοῦνται, καὶ ὁπόσον μὲν ἂν κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς διαγυθῇ, τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔοικεν, ὁπόσον δὲ κατὰ τὸ πρόσωπον, τῷ προσώπῳ, ὁπόσον δὲ κατὰ τὰ ἕτερα, τούτοις ὥστε τὸν αὐτὸν ἕκαστον φαίνεσθαι, οὐκ οὐσῶν τῶν σακρῶν ἐν ταυτῷ τῶν πρώτων ὑποκειμένων, ἀλλὰ τοῦ εἶδους, καθ' ὃ εἰδοποιοῦνται τὰ προσγιγνώμενα. καὶ
 C τοίνυν εἰ μὴ ἔσμεν οἱ αὐτοί, κἂν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, τῷ σώματι, ἀλλὰ τῷ εἶδει τῷ ἐν τῷ σώματι· τοῦτο γὰρ μόνον ἔστηκεν ἀπὸ γενέσεως· πολλῷ μᾶλλον οὐδὲ τότε οἱ αὐτοὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σάρκα ἐσόμεθα, ἀλλὰ κατὰ τὸ εἶδος τὸ καὶ νῦν αἰεὶ διασωζόμενον ἐν ἡμῖν καὶ μένον. ὁ γὰρ ἐκεῖ τὸ δέρμα, τοῦτο τὸ εἶδος ἐνθάδε· ὁ δὲ ἐκεῖ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς εἰκόνας, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ προσγιγνώμενον καὶ ἀπογιγνώμενον. ὡςπερ οὖν νῦν τοῦ σώματος οὐκ ὄντος τοῦ αὐτοῦ, ὁμοῦς ὁ χαρακτήρ κατὰ τὴν αὐτὴν μορφήν ὁ αὐτός, σώζεται, οὕτως καὶ τότε, οὐκ ὄντος τοῦ σώματος τοῦ

1) Post ἀνάγκη vulgo pergi solebat (ed. Petav. p. 540, B.): τῶν εἰρημένων ἐναργέστερον, usque ad illa p. 560, D. ἀνοικτίως ἐκτιθεμένη. Errorem ex foliorum traiectione ortum Oehlerus ope codicis Ven. primus correxit.

αὐτοῦ, εἰς τὸ ἐνδοξότερον τὸ εἶδος αὐξήθην οὐκέτι ἐν φθαρτῷ, ἀλλ' ἐν ἀπαθείῃ καὶ πνευματικῷ δειχθήσεται σώματι, ὡς περ οἶον τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν μεταμορφωσιν ἦν, ὅτε εἰς τὸ ὄρος ἀνέβη μετὰ Πέτρου καὶ τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἠλίου τῶν ὀφθέντων αὐτῷ. D
Math. 17.
Marc. 9.

VII. Καὶ ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τοσοῦτου διεσκέφθω. οὗτος γὰρ ὡς ἐν κεφαλαιῷ τῶν Ὠριγένους δογματισμῶν ὁ νοῦς. ἐὰν δέ τις τῶν ἀμφισβητούντων προβαλλόμενος τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ πρωτότοκον τῶν νεκρῶν καὶ ἀπαρχὴν αὐτὸν εἰρησθαι τῶν κεκοιμημένων, λέγοι ὅτι καθάπερ ἐκεῖνος ἀνέστη, κατὰ πάντων ὡσαύτως ἐκεῖνῳ δεῖ προσδοκᾶν ἀναστήσεσθαι, ἵνα ὡς περ Χριστὸς ἐγγερεται, οὕτως ὁ θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ αἴξει σὺν αὐτῷ, ἐγγερεται δὲ τὸ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὰς σάρκας ἔχον ὡς εἶχε, καὶ τὰ ὀστέα, καθάπερ ἐπέσθη καὶ Θωμᾶς· λέξωμεν, Ἀλλὰ τὸ τοῦ Χριστοῦ σῶμα οὐκ ἦν ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἡδονῆς ὑπὸν συνελθούσης, ἐν ἀνομίαις συλληφθὲν καὶ κισσηθὲν ἐν ἁμαρτίαις, ἀλλὰ ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ δυνάμεως ὑψίστου καὶ παρθένου, τὸ δὲ σὸν ὕπνος ἐστὶ καὶ ἡδονὴ καὶ ῥύπος. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς Σειριᾶ „ἐν γὰρ τῷ ἀποθνήσκειν ἄνθρωπον “ἀποφθέγγεται,, κληρονομήσει ἐρπετῶ καὶ θηρίῳ καὶ σκύληκας.“ καὶ ἐν ὀδοσκοσιῷ ἐβδόμῳ ψαλμῷ „μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσης θαυμάσια, ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι καὶ ἐξομολογήσονται σοι; μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ; μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὸ θαυμάσιόν σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῆ ἐπιλεηλשמένη;“ καὶ ἕτερα δὲ ὅρματα τοιαῦτα τῷ βουλομένῳ συνάγειν ἐκ τῶν γραφῶν πάρεστιν ὅσα, ἵνα μὴ πάντων ἡμεῖς εἰς πλήθος μνημονεύσαντες πολυπλασίονα τῶν εἰρημένων αὐξήσωμεν τὸν λόγον. 562
Apo. 1, 5.
1 Cor. 15, 20.
1 Thess. 4, 14.
Joann. 1, 13.
Sep. 7, 2.
Psal. 50, 7.
Luc. 1, 35.
B
Sir. 10, 11.
Psal. 87, 10.
C

ΛΟΙΠΟΝ ΜΕΘΩΛΙΟΥ.

VIII. Ὡς οὖν ἐπιύστατο μόγις ὁ Πρόκλος καὶ σιγῇ τῶν παρόντων ἦν ἐπὶ πολὺ, καταβληθέντων ἱκανῶς πρὸς ἀπιστίαν, καὶ ἐγὼ ἡσθόμην ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος εἶη, ἠρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπάρας καὶ ἀναπνεύσας, ὡς περ οἱ πλεοντες τοῦ κύματος ἤδη λωφῶντος, ὑποτρέμων ἐτι καὶ σκοτιζόμενος (ἐβεβλήμην γάρ, ὡς πρὸς ἡμᾶς εἰρησθαι, τῇ δεινότητι κατηγτηλμένος τῶν λόγων) τρέπομαι πρὸς τὸν Ἀὔξεντιον, καὶ καλέσας αὐτόν, Ὁ Ἀὔξεντιε, νομίζω, ἔφη, μὴ μίτην λελέχθαι τὸ ποιητικὸν σὺν τε δὴ ἐρχομένῳ καὶ γὰρ οἱ ἀνταγωνισταὶ δύο. διὸ σθένος ἀμφοτέροι ἀμφοτέρων περ σχῶμεν. συναντιλήπορα γὰρ καὶ συναγωνιστὴν αἰροῦμαι σε τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης, μὴ ἡμῖν ὁ Ἄγλαοφῶν μετὰ Πρόκλου καὶ Ὠριγένους τοῖς ἀνατριπτικοῖς κατ' ἡμῶν ὠπλισμένος λόγοις ἐκπέρησ τὴν ἀνάστασιν. ἄγε οὖν ἀντιπαραταξώμεθα, τῶν σοφισμάτων αὐτῶν μὴδὲν τῶν ἀντιλογικῶν, οἷς οἱ δειλοὶ βύλλονται, φοβηθέντες. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ὑγιὲς ὅλως οὐδὲ πάγιον, ἀλλὰ φαντασία μόνον εὐπρεπῆς ὁημάτων, πρὸς κατάπληξιν τῶν ἀκουόντων καὶ πειθῶ κατεσκευασμένη, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ συμφέροντος χάριν, ἀλλὰ τοῦ δόξαι τοῖς παρόνσι σοφοὺς τοὺς λόγους. ἐντεῦθεν γοῦν τοῖς πολλοῖς οἱ ἐκ τῶν εἰκότων ἔσθ' ὅτε λόγοι πρὸς κάλλος καὶ ἡδονὴν πεποιτικημένοι μᾶλλον τῶν εἰς ἀκρίβειαν ἐξηγιασμένον νομίζονται σπουδαιότεροι, τῶν διδασκάλων οὐ πρὸς τὸ βέλτεστον ἀμιλλωμένων ἐτι καὶ σεμνόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀρέσαι καὶ ἐπιμερῆσαι, καθάπερ οἱ σοφισταί, οἱ μισθὸν αἰροῦνται τῶν λόγων, ἐπειωνιζόμενοι τῆς σοφίας ἐπαίνου. τὸ μέντοι παλαιὸν βραχὺ παντελῶς τὸ περὶ τὴν ἐξήγησιν ἦν, φιλοτιμουμένων μὴ τέρεπειν, ἀλλὰ ὠφελεῖν τοὺς παρόντας τῶν τότε. ἀφ' οὗ δὲ λοιπὸν εἰς ὁμοιωσὴν ἐπετραπὴ πᾶσιν ἐρημνεῖν ἐξεῖναι τὰς γραφάς, καὶ πάντες εἰς τὸ ποιῆσαι μὲν τὸ καλὸν ἡμβλύνθησαν πλησθέντες οἰήματος, περὶ τὸ λογικεύσθαι δὲ προέκοψαν καλλωπιζόμενοι ὡς πάντα γινώσκον ὑπάρχοντες δεινοί, διδάσκεισθαι μὲν ὁμολογεῖν χρῆζειν αἰδεσθέντες, φιλονεικεῖν δὲ μᾶλλον καὶ προπηδᾶν, ὡς οἱ διδάσκαλοι, θρασυθέντες· ἐντεῦθεν γοῦν τοῦ μὲν εὐλαβοῦς καὶ πράου καὶ πάντα δύνασθαι ποιεῖν τὸν θεόν, ὡς ἐπηγγείλατο, πιστεύειν ὀλίγησαν, εἰς δὲ ζητήσεις κενὰς καὶ βλασφημίας ἤκασι, μὴ νοήσαντες ὡς οὐ τὰ ἔργα τῶν λόγων ἐπετηθεύθη χάριν, ἀλλὰ τῶν ἔργων οἱ λόγοι, ὡς περ ἰατρικῆς δι' ὧν τοὺς κάμοντας σώζεσθαι δεῖ τῶν λόγων ἔργοις κυρουμένης, ἵν' ἡρμοσμένων ἡμῶν πάντα συμφώνως ὁ νοῦς εἴη τοῖς ἀρίστοις λόγοις τὰ ἡθῆ τῇ γλώσση συνωδὰ παρέχων δίκην λόγος, ἀλλὰ μὴ ἄμουσα καὶ ἀσύμφωνα. ἐπὶ γὰρ τῷ κτήσασθαι κατὰ ἀλήθειαν ἀγωνίεσθαι δεῖ τὸ δίκαιον ἀσκεῖν, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ δοκεῖν, χυλῶς ἐπιβαίνοντα σοφίας, καὶ πρὸς δόξαν μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀμιλλωμένοι, πρόδηρα καὶ προσχήματα καὶ πᾶσα ὑποδυσάμενον τῆς ὑποκρίσεως τὴν σκευήν. 563
B
C
D

IX. Εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ λόγοι τραγικῶς κεκοσμημένων προβολαῖς καθάπερ γυναῖκες ἔξωθεν ὠραϊζόμενοι πρὸς ἀπάτην ἐντέχνως, ἐὰν μὴ τις πεφυλαγμένως αὐτοῖς τῶν ἐτι νεωτέρων προσβλέψη τῇ πίστει καὶ νηπτικῶς. ὄθεν εὐλαβητέον πρὸ τοῦ καταμαθεῖν ἀσφυλῶς εἰς τὴν καρδίαν εἰςδέξασθαι τὸν τῶν τοιούτων λόγον. καὶ γὰρ φθάνουσιν οἱ 564

ἐξυπατωῖνες πολλὰκις τοὺς διδάσκοντας, καθάπερ δὴ καὶ αἱ Σειρήνες τοὺς φεύγοντας αὐτὰς κρυπτοῦσι μακρόθεν τὸ μισάνθρωπον τῆ καλλιφωνίᾳ. ἢ πῶς, ὦ Αὔξεντιε, ἔφη B ἐγώ, σὺ ταῦτα τίθεσαι; καὶ ὡς ἀπεκρίνατο, Οὕτως καθάπερ καὶ σύ. Οὐκοῦν πάντας τῶν ἑτεροδόξων τοὺς σοφιστὰς μιμητὰς εἰδώλων ἀληθείας εἶναι λέγωμεν, ἀλήθειαν μὴ γινώσκοντας, καθάπερ ζωγράφους; καὶ γὰρ ὅτι οὐτοὶ μμεῖσθαί μὲν νωπηγοῦσιν καὶ πλοῖα καὶ κυβερνήτας ἐπιχειροῦσι, ναυπηγεῖν καὶ κυβερνᾶν οὐ γινώσκοντες. οὐκοῦν ἀποξέον- C τες θέλεις τὰ χρώματα πείθωμεν αὐτῶν τὰ θανατοῦντα τὰς τοιαύτας γραφὰς παιδεύει ὅτι οὔτε τὸ πλοῖον τοῦτο πλοῖον ἐστὶν οὔτε ὁ κυβερνήτης κυβερνήτης, ἀλλὰ τοῖχος D ἔξωθεν πρὸς τέρεψιν χρώμασι καὶ γραφαῖς κεκοσμημένος, καὶ ὅτι μιμηταὶ μὲν εἰδώλου πλοίου καὶ κυβερνήτου οἱ δημιουργήσαντές εἰσιν ἀπὸ τῶν χρωμάτων ταῦτα, καὶ οὐ πλοίου; Μακρὸν τῷ ἀκοῦσαι ποδοῦντι τὸ προοίμιον. Ἄλλ' ὠφέλιμον, ἔφη, ὦ ἄριστε. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν θεοπνεύστων γραφῶν ἤματα, οἷς ἐπιχωματίζοντες ποικιλλοῦσιν ἑαυτὸν πρὸς ἀπίτην οὗτοι τὴν δόξαν, δικαιοσύνην ἀσθάνην καὶ ἀλήθειαν ὀνομάζοντες, οὐ γινώσκοντες ὅλως δικαιοσύνην, εἴ τις ἀφέλοιτο, πόσον οἶε γυμνωθέντας αὐτοὺς τῶν τοιούτων ὀνομάτων χλευασθῆσθαι; Πάνυ πολὺ, ἔφη. Πότερον οὖν, ὦ Αὔξεντιε, ἦν D ὁ ἐγώ, σὺ βούλει ταύτης ἡγεμονεῦειν τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου.

X. Οὐκοῦν ἐλέγετο (φέρε γὰρ πρὸς μέρος ἐξ ἀρχῆς ἀκολουθῶν τὸν Ἀγλαοφῶντος ἐξετάσωμεν νοῦν) ἢ ψυχὴ τὸ σῶμα διὰ τὴν περιβάσειν ὁ περιχειμέθαι τοῦτο ἀνεληφῆ- ναι χρόνοις τοῖς ἄνω χωρὶς αὐτοῦ μακαρίως διάβασα;² τοὺς γὰρ δερματίνους εἶναι

1) Οὗτοι .. οὐ γινώσκοντες. Haec sua fecit personatus Origenes Dial. c. Marcionit. V. p. 131. ed. Wetsten.

2) Contra hanc Origenis sententiam, a me illustratam in Symbol. in Epiph. Pan. p. 31, Methodius p. 565, A. — 567, A. 546, A. — C. iis disputat, quibuscum confer Anastasii Sinaitae Contempl. anagogicas in Hexaem., Graece nondum editas, lib. XI., Bibl. max. PP. T. 9, p. 920, E. — 930, A.: Graece in Cod. Monac. 146. p. 421. (ex apographo, quod editori petenti officiosissime transmisit Marc. Joseph. Muellerus, Dr. Phil., Classis philosophae et philologicae Academiae Regiae Bavariae scientiarum et literarum Soc. Ord. idemque Secretarius, et linguarum orientalium in Universitate literarum Monacensi Prof. Ord.) ἀπίτω (l. ἀπίτω) γὰρ ἡμῶν πόρθω ὠριγένης καὶ οἱ τοῦ ὠριγένους μῦσται, τῶν ἡμετέρων ψυχῶν προὔπαρξιν μυθικῶς φανταζόμενοι. γεγονώς γὰρ ἐκεῖνος καὶ ὑπάρξας καὶ εἰς ὄντοτητα ἔλθων μετὰ τοῦ δερματίνου χιτώνος, οὐκ οἶδα πῶθεν ὀρωόμενος ἢ παρὰ τίνος τοῦτο λαβῶν, γυμνοῦς νόους πρὸ τῶν χιτῶνων πάντη ἀφάρτῳ καὶ ἀνεπίδεκτος θανάτου καὶ θένσεως καὶ βρώσεως καὶ πόσεως καὶ ὕπνου, τὸν ἀδῆμ καὶ τὴν εἰάν ἐδογματίεον εἶναι. οὐ τὴν τερατώδη μανίαν ἀνατρέπων ὁ πολὺς ἐν σοφίᾳ μεθόδιος οὐ μίαν οὐδὲ δευτέραν, ἀλλὰ γὰρ καὶ δεκάτην ἡμῖν γραφικὴν ἀποδείξιν παρίστην δηλοῦσαν ὅτι σῶμα ἀληθῶς γηγενές καὶ χοῖκόν τὸν ἀνθρώπον ἀπαρχῆς (l. ἀπ' α.) ἐποίησεν ὁ θεός, καθὼς διὰ στόματος ἡμῖν παύλου φθέργεται λέγων· ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χοῖκός· πρῶτον γὰρ τὸ χοῖκόν· εἰδ' οὕτως διὰ χριστοῦ τὸ πνευματικόν, ἔνα, καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοῖκου, φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἔπουρανίου [1 Cor. 15, 46, 47, 49.]. εἰ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς, φησὶ, μετέπεσε καὶ ἀλλοιώθη (l. ἡλλ.) κατ' οὐσίαν ὁ ἀνθρώπος, ἄλλο ἀπ' ἄλλου ἀποδυσάμενος καὶ ἀμφισάμενος σῶμα, ἠδικήθη ἐν τούτῳ ὑπὸ θεοῦ. ἔδει γὰρ καὶ τοὺς πολλῶν πλῆον παρανομήσαντας δαίμονας πρὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦτο παθεῖν καὶ ἐξ ἀθανάτου καὶ ἀφάρτου καὶ αἰῶλου φύσεως σθῆθαι καὶ φθαρτὰ καὶ θέντὰ ἀμφισάσθαι σώματα. δεύτερον πάλιν φησὶν ὁ πατήρ ὅτι ἡ παραλλαγή τοῦ σχήματος τῶν παιδουργῶν μορῶν τοῦ ἀδάμ καὶ τῆς εἰσ δεικνύουσιν ὅτι ἐπὶ σαρκικῆ τεκνογονίᾳ καὶ σπορᾷ τοιαῦτα αὐτοῖς διεπλάσθη ὄργανα. τρίτον τὸ εἰπεῖν τὴν γραφικὴν εὐδῶς σὺν τῇ ποιήσει αὐτῶν ὅτι ἄρσεν καὶ θήλυ εἰθλήσεν αὐτούς [Gen. 1, 27.]. ἐπὶ (l. ἐπεὶ) ἀφάρτου φύσεως καὶ ἀκτίστον τίς ἦν χροῖα ἄβρεος καὶ θήλεος; τέταρτον ὅτι καὶ διὰ τῆς εὐλογίας τῆς ὑπὸ θεοῦ πρὸς αὐτοὺς ῥηθείας ἀδῆμνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν [Gen. 1, 28.]. ἢ διὰ σπορᾶς καὶ τόκου σαρκικοῦ τεκνογονία αὐτῶν δεικνύται. πέμπτον τὸ πρὸ τῆς ἐκπτώσεως κοινῆ αὐτοῖς καὶ τοῖς κτήνεσι καὶ πετεινοῖς τὴν τῶν σπερμάτων ἀπὸ γῆς ποιήσασθαι ἐπιτροπήν τὸν θεόν. ἔκτον φησὶ πάλιν ὁ διδάσκαλος· εἰ πᾶν τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα εἰς ἀφεδρῶνα χωρεῖ κατὰ τὴν τοῦ κυρίου φωνήν [Matth. 15, 17.], ἀδύνατον ἦν αὐτοῦς κοινῆς τῆς κτηνώδους μεταλαμβάνοντος σπερμοφωγίας μὴ καὶ τὴν ἴσιν (l. ἴσιν) ὑπομένειν φθαρτώδη ἐκρίσιν (l. ἐκκρ.). ἔβρομον ὅτι καὶ ἡ τοῦ ὕπνου ἐκστασις καὶ ἡ τομῆ τῆς πλευρᾶς ὑλικῆς καὶ γηγενῶς σαρκός εἰσι γνωρισμάτα, οὐ χωρῶν ἔχοντα ἐπὶ ἀθανάτου φύσεως. ὀρθον, εἰ ἀλλὸς τις καὶ ἀσώματος πρὸ τῆς παρακοῆς ἐπῆρχεν ὁ ἀνθρώπος, πῶς περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ληφθείσης πλευρᾶς φησὶ τοῦτο νῦν ὅστ' οὖν ἐκ τῶν ὄστων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου; [Gen. 2, 23.] ἔννατον, εἰ ἄρα ὁ χριστός [1 Cor. 15, 20. Col. 1, 18.] ἀπαρχὴ καὶ πρωτότοκος λέγεται ἐκ τῶν νεκρῶν, ὡς πρῶτος δηλονότι ἀφάρτου καὶ ἀθάνατου ἀναστήσας τὸ πανῶγιον αὐτοῦ σῶμα, πῶς δυνατόν πρὸ τοῦ πρωτότοκου ἄλλον εἶναι ἐν ἀφθαρσίᾳ σαρκὸς καὶ ἀθανασίᾳ ὑπὸ θεοῦ γεγόνε (l. γεγονότα) ἀνθρώπων; δεκάτην δὲ πρὸς αὐτοὺς ποιητὴν ἀποδείξειν ὁ πατὴρ ἐκείνην τὴν πρὸς τοὺς σαδδουκαίους τοῦ σωτήρος φωνῆν τὴν φάσκουσαν ὅτι οἱ καταξιδωθέντες τὸ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν καὶ τὴν ἐναναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν οὔτε ἐκγαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται· οὔτε γὰρ ἀποθανεῖν ἐτι δύνανται [Luc. 20, 35, 36.]. εἰ οὖν ὄθ' δύνανται ἀποθανεῖν οἱ ἐν ἀφθαρσίᾳ ὄντες, πῶς ἀπέθανεν ὁ ἀδάμ, εἴπερ ὠριγένης μυθεύεται ὅτι τοιοῦτοι ἐκ νεκρῶν ἀνιστάμεθα τῇ φύσει τοῦ σώματος οἷος ἦν ὁ ἀδάμ πρὸ τῆς παραβάσεως; ἀλλὰ κατὰδὴλός ἐστιν ὠριγένης τὴν ἀνάστασιν τῆς σαρκὸς ἀπαρνούμενος. καὶ διὰ τοῦτο γυνάς ψυχῆς καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν ἀδάμ ὅτι γέγονε μυθεῖται δυσσεβῶς, προὔπαρχοῦσας τοῦ σώματος. ἀσφαλεστέρον μὲν οὖν καὶ κορίττος καθ' ὑπεροχὴν τὸν πρωτόπλαστον τυχεῖν σώματος ὁ λέγων, φησὶν ὁ αὐτὸς μεθόδιος, οὐκ ἂν ἀμάρτη (l. ἀμάρτοι), μέσιν (l. μέσιν) τινὰ τάξιν φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας ἔχοντος. τοῦτο γὰρ καὶ ὁ πολὺσοφος ἐπιπεδοῖ σολομῶν φάσκων ὅτι ἐπ' ἀφθαρ-

χιτώνας σώματα, εἰς ἃ ἐνεῖρχθαι συνέβη τὰς ψυχάς, δίκην ὅπως ὦν ἐδρουσαν νεκρο- 565
φοροῦσαι παράσχωσιν. ἢ οὐ ταῦτα πρῶτον ἦν ἐν ἀρχῇ τὰ λεχθέντα ὑπὸ σοῦ, ἱατρέ;
ἀλλ' ἴθι ὑπόμνησον, εἴαν τί σοι φαίνωμαι μὴ μεμνημένος. Οὐδὲν νῦν ὑπομνήσεως εἰς
τοῦτο δέη· αὐτὰ ταῦτα γὰρ ἦν ἐν πρώτοις ἡμῖν τὰ εἰρημένα. Τί δέ; οὐχὶ καὶ τοῦτο
ἐν τοῖς ἐξῆς ἐλέγετο πολλαχῶς ὑπὸ σοῦ, ὡς ἐμποδῶν πρὸς τὴν κατὰληψιν ἡμῖν τὸ
σῶμα τῶν ὄντως ὄντων καὶ γινώσκιν διὰ τὰς πρὸς τὸ κοσμεῖν ἀσχολίαις αὐτοῦ καὶ θερα-
πευεῖν γίνεται καὶ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστροῦ προσβολάς, ἔτι τε
βλασφημιῶν καὶ παντοίων αἰτίων ἀμαρτημάτων, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καθ' ἑαυτὴν δῖχα B
σώματος ὅλως ἀμαρτῆσαι ψυχὴν· καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν ἐκτὸς
ἀμαρτήματος ὅπως ἔσοιτο καὶ παρακοῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐνθα καὶ τὰς διατριβὰς
ἔξει μετὰ τῶν ἀγγέλων, ἐλευθέραν αὐτὴν καὶ γυμνὴν χρῆναι διαμεῖναι σώματος, ἐπει-
δήπερ τὸ σῶμα τοῦ χραίνεσθαι τοῦτο καὶ ἀμαρτάνειν παραίτιον αὐτῆ καὶ συνεργὸν
γίνεται· ἀνευ γὰρ σώματος ἀμήχανον ἀμαρτῆσαι ψυχὴν· ὅθεν ἵνα τὸν ὑπείρον ἀνα-
μάρτητος αἰῶνα τηρηθῇ, οὐκ ἐτι τὸ ταλαντεῦον αὐτὴν εἰς τὴν φθορὰν κάτω καὶ τὴν C
ἀδικίαν σῶμα λήψεσθαι; Ἄλλ' ἐλέχθη καὶ τοῦτο. Τί δέ; καὶ καλῶς σοι τοῦτο καὶ
ὀρθῶς, ἔφη, ἡγήσαι λελέχθαι; Καὶ τί σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει, ἀλλὰ οὐκ ἐξελέγ-
χεις τὸν λόγον; Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ δι' ἃ εἰρηκας, ὅπως ἐξετάζηται ὁ λόγος.
Καλῶς καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Καλῶς δέ σοι δοκεῖ τίθεσθαι καὶ ὀρθῶς ὁ ἐν τῷ τάναντία
λέγων καὶ ἀσύμφωνα; Οὐδ' ὅπωστιοῦν. Ἀμούσως γὰρ οὕτως σοι φαίνεται τὴν ἀλή-
θειαν ὑποκρίνεσθαι; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Οὐκ ἴρα ἀποδέχη τὸν τὰς ἀμαρτίας ἐν-
τεινόντα πρὸς τὸ ψευδὲς μέλος τῶν λόγων; Οὐδ' ὅπωστιοῦν. Οὐκοῦν οὐδὲ σεαυτοῦ D
λέγοντος ἀμούσως οὐδ' ὀτιοῦν ἀποδέξη. δούς γὰρ ἀσωμίτως ἡμαρτηκένοι τὰς ψυχάς,
ἀποσφαλεῖσας τῆς ἐντολῆς, καὶ φράσας διὰ τὴν ἀνομίαν τοὺς χιτώνας αὐταῖς ὑστερον
τοὺς δερματίνους δεδωκέναι τὸν Θεόν, ἵνα δίκην νεκροφοροῦσαι παράσχωσι, χιτώνας τὰ
σώματα φράσας, προϊόντος τοῦ λόγου ἐπιλαθόμενος ἢ τὸ πρῶτον ὑπέθου, μὴ δύνα-
σθαι καθ' ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν ἀμαρτῆσαι λέγεις. οὐ πεφουκέναι γὰρ ὅλως πρὸς τοῦτο, 566
ἀλλὰ παραίτιον αὐτῆ παντοίων κακῶν τὸ σῶμα γενονέναι. ὅθεν πρὸς τὸ μὴ παρορμη-
θῆναι πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν αὐτίς, καθάπερ συνέβη καὶ πρόσθεν ὑπὸ τοῦ σώματος,
οὕτως εἰς τοὺς αἰῶνας αὐτὴν ἔσεσθαι χωρὶς αὐτοῦ, καίτοι πρῶτον εἰπὼν ἐν τῷ παρα-
δείσῳ πρὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, ὅποτε ἔτι μακαρία καὶ ἀναλήγῃς ἦν, ἡμαρτηκένοι.
παραβίασθαι γὰρ τὴν ἐντολήν, καὶ κεκρατημένη ἦδη διὰ τὴν πρὸς τὸν ὄφιν πειθῶ ὑπὸ
τῆς ἀμαρτίας, δεσμὸν αὐτῆ τὸ σῶμα δεδούσθαι τιμωρόν. ὡστὴ ἢ τὸ πρότερον, ἢ τὸ
ὑστερον οὐκ ὀρθῶς ἔχει. ἦτοι γὰρ πρὸ σώματος ἡμαρτε, καὶ οὐδὲν τι μᾶλλον κἂν μὴ B
λάβῃ σῶμα ἀμαρτησεται, καὶ μάταιος ἢ περὶ τοῦ μὴ ἀνίστασθαι τὸ σῶμα περισσο-
λογία· ἢ μετὰ σώματος, καὶ οὐ δύνανται σῶμα οἱ χιτώνες νομίζεσθαι εἶναι οἱ δερ-
ματινοί. εὐρίσκειται γὰρ πρὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἀφαιτίσας ὁ ἄνθρωπος τὴν Θεῖαν
ἐντολήν· οὐ καὶ χάριν οἱ χιτώνες κατασκευάζονται, τὴν γυμνωσιν τὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρ-
τίας αὐτῶν προσγενομένην καλύψαντες. ἀλλὰ πότερον πείθω σε, καὶ ὀρθῶς ὡς ἐαυτῷ C
μαχόμενα ὑπέθου, καὶ σοι τοῦτο γεγένηται σαφές; ἢ οὐδέπω μανθάνεις, ὦ Ἀγλαοφῶν,
ἔφη, ὁ λέγω; Μανθάνω, ἔφη, καὶ οὐκ ἐτι δέομαι δεύτερον ἀκοῦσαι· ἀλλὰ ἔλαθον
ἐμάντων οὐκ ὀρθῶς εἰπὼν. ἀνάγκη γὰρ μοι δεδωκότι τοὺς δερματίνους χιτώνας εἶναι
τὰ σώματα ὁμολογίας, καὶ πρὶν εἰς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν ἐληλυθέναι ἡμαρτηκένοι, ἀνθ' 567
ὧν πρὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἢ παραβάσις ἐγένετο (διὰ τὴν παράβασιν γὰρ οἱ χιτώ-
νες αὐτοῖς κατασκευάζονται, καὶ οὐχ ἢ παραβάσις διὰ τοὺς χιτώνας γίνεται), καὶ ἐκ
ταύτης τῆς ὁμολογίας συγκατατίθεσθαι ὡς οὐ τὸ σῶμα τοῦτο παραίτιον κακίας ἐστίν, D
ἀλλ' αὐτὴ ἢ ψυχὴ ἐν ἑαυτῇ. διὸ κἂν μὴ λάβῃ τὸ σῶμα, ἀμαρτησεται, ἐπειδήπερ καὶ
πρόσθεν ἡμαρτε χωρὶς σώματος. καὶ ἀνόητον τὸ λέγειν ἀναβιῶναι μὴ δύνασθαι τὸ
σῶμα διὰ τοῦτο [τὴν σάρκα], ἵνα μὴ παραίτιον τῇ ψυχῇ τοῦ ἀμαρτῆσαι γενηθῇ. ἀμαρ-
τῆσται γὰρ, ὡσπερ καὶ πρὸ τοῦ σώματος ἡμαρτεν, οὕτως καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος
ἀπόθεσιν, κἂν μὴ αὐτίς τὸ σῶμα ἀπολάβῃ. ὅθεν ἀνάγκη μοι διὰ ταῦτα μῆτε ἐμάντου
μῆτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος τοὺς δερματίνους χιτώνους εἶναι τὰ σώματα. εἰ δὲ 567
ἀποδέξαιμην, ὁμολογεῖν χρὴ με καὶ τὰ εἰρημένα.

σὶς ἐποίησεν θεὸς τὸν ἄνθρωπον [Sap. 2, 23.], τουτέστι μέσον τινός (l. τινά) ἀρρεστίας καὶ θεύσεως, ὅπως ἢ τοῦ κρείττονος ἐλόμενος (ὡς καὶ γρηγορῶ δοκί τῷ θεολόγῳ) πρὸς τέλειαν ἀφθαρσίαν καὶ ἀθανασίαν ὀδεύη, ἢ τοῦ χείρονος πάλιν ἀνάμενος τέλειον ὑπομένη τὸν θάνατον· ὁ δὲ καὶ γέγονε κατὰ τὴν εἰπουσαν φωνὴν αὐτῷ ὅτι γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ [Gen. 3, 19.]. Haec si Anastasius ex Methodii opere perē ἀναστάσεως depromsit (quod veri est simillimum), fatendum est, ea neque eodem ordine, neque eadem amplitudine in Excerptis Epiphaniensis comparere. Nam ex argumentis, quibus Anastasius Methodium contra Origenem pugnasse testatur, non nisi tertio, quarto et octavo, neque iisdem verbis Methodius ap. Epiphani. p. 546, C. et 546, A. B. utitur. Scripturae locis, ab Anastasio in argumento decimo et in clausula commemoratis, utitur quidem Methodius p. 557, D. 557, C. 545, D. sed longe aliter atque Anastasius refert.

XI. ¹ Τί δέ; οὐχὶ κακέϊνο, ἔφην, ὦ Ἀγλαοφάν, δοκεῖ σοι μὴ ὀρθῶς ἔχειν; Τὸ
 Thren. 3, 34. ποῖον; Τὸ λέγειν, ἦν δ' ἐγώ, δεσμόν καὶ πέδας τὸ σῶμα μεμνηχανῆσθαι κατὰ τῆς ψυ-
 Psal. 145, 7. χῆς, καὶ ὅτι καὶ ὁ προφήτης δεσμίους ἡμῶς γῆς ἔφη διὰ τοῦτο, καὶ ὁ Δαβὶδ πεπεδη-
 μένους. καὶ ὅς, Οὐκ ἔχω σοι προχειρώς ἀποκρίνασθαι, ἔφη. ἀλλὰ τί ἄλλω οὐ δια-
 B λέγει; καὶ ἐγώ (ἠσθόμην γὰρ ἐρυθροῖαν αὐτόν, φεύγοντα ἐλεγχθῆναι τὸν λόγον) Οἶε
 γὰρ με κατὰ φθόνον ἐπιχειρεῖν σε ἐλέγξαι, ἔφην, καὶ μὴ τὸ προκείμενον καταφανές
 φιλονεικεῖν ποιῆσαι; ἀλλ', ὠγαθέ, μὴ ἀποκίμης ἀνερωτώμενος. ὀρθῶς γὰρ ὡς οὐ περὶ
 μικρῶν εἰσιν ἡμῖν οἱ λόγοι, ἀλλ' ὄντινα χρητὸν τρόπον πεπιστευκέναι· καὶ γὰρ οὐδὲν
 οἶμαι τοσοῦτον κακὸν ἀνθρώπῳ γενέσθαι, ὅσον ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων, ὅποταν ψευδῆ
 C λέγειν ἀληθές μὴ δοκῶ, μᾶλλον τῆς ἀληθείας φροντίσας ἢ ἐμοῦ ἔλεγχον. ² μείζον γὰρ
 ἀκαθὸν τὸ ἐλεγχθῆναι τοῦ ἐλέγξαι νομίζω, ὅσω μείζον ἐστὶ τὸ αὐτὸν ἀπαλλάξῃναι
 ἀκούσθαι τοῦ ἄλλον ἀπαλλάξαι. φέρε οὖν παρ' ἀλλήλους παραβάλλοντες τοὺς λόγους σκε-
 ψώμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ τυγχάνει περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πάνυ
 σμικρὰ ὄντα, ἀλλὰ περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλλιον, μὴ εἰδέναι τε αἰσχρόν. οὐκοῦν σὺ μὲν
 οὐ νομίζεις ἀναβιώναι τὸ σῶμα, νομίζω δὲ ἐγώ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ δι' ἃ εἴ-
 ρηκα. Καὶ σὺ δέ, ἦν δ' ἐγώ, δεσμόν αὐτὸ καὶ φυλακὴν καὶ σῆμα καὶ ἄχθος καὶ πέ-
 D δας εἶναι ἔφης, ἐγὼ δὲ οὐ φημί. Ἀληθῆ, ἔφη, μοι λέγεις. Καὶ μὴν δι' ἀκολασίας
 καὶ πλάνης καὶ λύπης καὶ θυμοῦ καὶ συλλήβδην τῶν ἄλλον ὑπάντων, ὧν εἶναι παραί-
 τιον αὐτὸ κακῶν ἐπιχειρῶ, ἐμποδίζει ἡμῖν τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμὴν τῆς ψυχῆς, μὴ εἶναι
 τῶν ὄντως ὄντων εἰς κατάληψιν ἡμῶς καὶ γνωστῶν παρελθεῖν. κὰν γὰρ ἐπιχειρήσωμεν
 θρηεῦσαι τι τῶν ὄντων, αἰεὶ παρεμπύπτων ζόφος ζοφοῖ τὸν λογισμόν, μὴ ἐπιτρέπων
 ἡμῶς ἐπισκοπῆσαι τὸ ἀληθές τρανώς. ἀπάτης μὲν γὰρ ἡ διὰ τῶν ὠτων ἡμῶν πεπλή-
 588 ρωται σκέψις, ὡς ἔφης, ἀπάτης δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς ὀφθαλμοῦ, ἀπάτης δὲ καὶ ἡ διὰ τῶν
 ἄλλων αἰσθήσεων. Ὀρθῶς, ἔφη, ὦ Εὐβούλιε, ὡς ἐγὼ ἔτοιμός εἰμι σε ἐπαινεῖν, ὅποταν
 ὀρθῶς διασαφῆς τοὺς λόγους;

XII. ³ Ἄρ' οὖν, ἴνα δὴ με καὶ μᾶλλον ἐπαινήσης, εἰ δεσμός τὸ σῶμα καθ' ὑμᾶς
 δοκεῖ, οὐ δύναται κακίαις ὑπαίτιον εἶναι νομίζεσθαι τῇ ψυχῇ καὶ ἀδικίας ἔτι, ἀλλὰ
 σωφροσύνης ἀντιστρόφως καὶ παιδείας; ὠδε δὲ σκόπει· οὕτω γὰρ ἂν μᾶλλον ἀκολου-
 θήσεαι· ποῖ ἄγομεν τοὺς τὰ σώματα κάμνοντας; οὐ παρὰ τοὺς ἰατρούς; Ἀἴλον, ἔφη.
 B Ποῖ δὲ τοὺς ἁμαρτάνοντας; οὐ παρὰ τοὺς δικαστάς; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν δίκην ὧν ἐδρα-
 σαν δώσοντας, ἔφην, δικαίως; Ναί. Τὸ δὲ δίκαιον πᾶν καλόν; ὠμολόγει. Ὁ δὲ δι-
 καίως κρίνον καλῶς ποιεῖ· δικαίως γὰρ κρίνει; συνέφη. Τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον;
 Φαίνεται. Ὁφελούνται ἄρα οἱ κρίνομενοι· ἀναιρεῖται γὰρ αὐτῶν ταῖς βασάνοις ἡ πονη-
 ρία κωλυομένη, καθάπερ καὶ πρὸς τῶν ἰατρῶν τομαῖς καὶ φαρμακοῖς αἱ νόσοι. τὸ
 γὰρ ἀδικοῦντα διδόναι δίκην ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν ἐστὶ, τὴν μεγάλην νόσον ἀδι-
 κίαν ἀποβάλλοντα. ὠμολόγει. Τί δέ; οὐ κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἁμαρτηθέντων τὰς κο-
 C λάσεις τοῖς κολαζομένοις δικαίως προσφέρεσθαι γῆς, καθάπερ καὶ τοῖς ἰατρομενοῖς
 κατὰ ἀναλογίαν τῶν τραυμάτων τὰς χειρουργίας; ἐπένευσεν. Οὐκοῦν ὁ μὲν θανάτου
 δρώσας ἄξια τιμᾶται θανάτῳ τὴν δίκην, ὁ δὲ πληγῶν πληγαῖς, ὁ δὲ δεσμῶν δεσμοῖς;
 ὠμολόγει. Ζημιούται δὲ ὁ ὀφλήσας, ἔφην, δεσμοῖς ἢ πληγαῖς ἢ ἄλλῃ τινὶ τοιαύτῃ
 τιμωρίᾳ, ὅπως ποιῆται μεταγνοῦς τοῦ ἀδικεῖν, ἔξολο καθάπερ διεστραμμένον βασι-
 νους εὐθυνομένους; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τιμωρεῖται γὰρ αὐτόν οὐ τοῦ παρελη-
 λυθότος ἐγκλήματος ἕνεκα ὁ δικαστής, ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος, ὅπως μὴ καὶ αὐτὸς ποιῆσθαι.
 D Τοῦτο δὴλον, ἔφη. Ὁ γὰρ δεσμός αὐτῷ δὴλον ὡς τὴν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὁρμὴν ἀναιρεῖ,
 μὴ ἐπιτρέπων ποιεῖν ἃ θέλει. Ἀληθές. Οὐκοῦν εἴργεται τοῦ ἁμαρτάνειν, τῶν δεσμῶν
 μὴ εἰνῶτων ἐλευθεριάζοντα χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς, ἀλλὰ συστελλόντων καὶ τὸ δίκαιον
 569 διδασκόντων τιμᾶν, ἐστ' ἂν ἀπομίθῃ νουθετούμενος σωφρονεῖν; Φαίνεται, ἔφη. Οὐδὲ
 τοῖνυν παραίτιος ὁ δεσμός γίγνεται τοῦ πλημμελεῖν. Ἔοικε. Σωφρονίζει γὰρ καὶ ποιεῖ
 δικαιοτέρους, ἀλεξιφάρμακον ὧν ψυχῆς, αὐστηρὸν μὲν καὶ δηκτικόν, ἀλλ' ἰατρικόν.
 Ἀἴλον, ἔφη. Τί γὰρ φέρε, ἐξετάζωμεν πάλιν τὰ ἔμπροσθεν. οὐ δεσμόν τὸ σῶμα διὰ
 τὴν παράβασιν δέδωκας εἶναι τῆς ψυχῆς; Καὶ δίδωμι, ἔφη. Ἀμαρτάνειν δὲ τὴν ψυχὴν
 μετὰ σώματος, εἴπερ τὸ μοιγῆσθαι, φονεύειν τε καὶ ἀσεβεῖν ἁμαρτίῳ σοι δοκεῖ, ἢ

1) Pag. 567, A. Τί δέ; .. (p. 570, B.) .. τοῦ θεοῦ δεθῆναι πέδας. In Excerptis ex Methodii opere peri ἀναστάσεως, quae apud Photium Biblioth. cod. 234. exstant, haec p. 293, a. 5. — 10. 13—29. in breve contracta reperiantur. Excerptorum apud Photium haec est inscriptio p. 293, a. 1—3. Ἀνεγνώσθη τοῦ ἁγίου Μεθοδίου, ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως λόγου, οὗ ἡ ἐκλογὴ τὰ ὑποκείμενα λέγει.

2) Μείζον ... ἄλλον ἀπαλλάξαι. Haec cum simplici lemimate: Μεθοδίου, apud Io. Damasc. Parall. SS. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 331, D. exstant.

3) Totam, quae hoc capite continetur, argumentationem Methodio furatus est personatus Origenes Dial. c. Marcionit. V. p. 137 sq. ed. Wetsten.

μετὰ τοῦ σώματος ἢ ψυχῇ ποιεῖ; ἐπένευσεν. Ἀλλὰ τὸν δεσμώτην ὠμολογήσαμεν μὴ δύνασθαι ἀδικεῖν; ὠμολογήσαμεν, ἔφη. Κωλύεσθαι δὲ ἀλγυνόμενον ὑπὸ τῶν δεσμών; B
Ναί. Δεσμός δὲ ἢ σὰρξ τῆς ψυχῆς; ἐπένευσεν. Ἀλλὰ ἁμαρτάνομεν ὄντες ἐν σαρκί, ὁμοδοξοῦσης ἡμῖν εἰς τοῦτο τῆς σαρκός; Ἀμαρτάνομεν, ἔφη. Ὁ δὲ πεπεδημένος οὐ δύναται ἁμαρτάνειν; καὶ ἐνταῦθα ἐπένευσεν. Ἀγγεται γὰρ. Ναί. Μὴ ἐώμενος ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ; Ἄηλον. Ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα πρὸς τὸ ἁμαρτῆσαι συνεργόν. Ναί. Εἶργει δὲ ὁ δεσμός; συνέφη. Οὐκ ἄρα τὸ σῶμα ὁ δεσμός, οὔτε κατὰ σὲ οὔτε κατὰ ἄλλον, ἔφη, ὡς Ἀγλαοφῶν, ἀλλὰ πρὸς ἐκάτερον τῆ ψυχῇ συνεργόν, εἴτε πρὸς τὸ ἀγαθὸν εἴτε πρὸς C
τὸ κακόν. συνεχώρει.

XIII. Οὐκοῦν οὕτω δὴ τούτων ἐχόντων ἀπολόγησαι, ὡς Ἀγλαοφῶν, πρὸς ἃ πρῶτον ὑπέθεον. ἔφησεν γὰρ δεσμὸν καὶ εἰρκτὴν καὶ πέδας τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν. καὶ ὁρῆς ὡς οὐ συνάδουσι τούτοις ἃ ἔφησεν; πῶς γὰρ συνάδουσι, εἴπερ γε ἀνάγκη, ὡς ἄριστε, δεσμὸν μὲν τὴν σάρκα νομίζεσθαι, τὴν δὲ ψυχὴν συνεργῶ πρὸς D
ἀδικίαν χρῆσθαι καὶ συμπράκτορι τῷ δεσμῷ, ὅπερ ἀδύνατον; ¹ εἰ γὰρ διὰ τὴν ἁμαρτίαν βασανιστήριον ἐδόθη, πρὸς τὸ ἀλγυνθεῖσθαι εἰς τὸ τιμᾶν τὸν θεὸν παιδευθῆναι τὴν ψυχὴν, πῶς συνεργεῖ καὶ συναγωνίζεται τὸ σῶμα αὐτῇ πρὸς τὸ ἀδικεῖν; δεσμοὶ γὰρ καὶ φυλακαὶ καὶ πέδες καὶ συλλήβδην αἱ τοιαῦται πᾶσαι πρὸς ἐπανόρθωσιν τιμωροὶ μηχαναὶ ἐφεκτικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἁμαρτάνειν τοῖς καλαζομένοις γίνονται. οὐ γὰρ ὅπως ὁ ἀδικήσας ἀδικήσῃ πλέον συνεργὸς αὐτῷ πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὁ δεσμός διδοται, ἀλλ' ὅπως λήξῃ τοῦ ἀδικεῖν, βασανιζόμενος διὰ τῶν δεσμών. καὶ γὰρ οἱ δικασταὶ 570
ταύτη πεδοῦσι τοὺς φαύλους. κωλύονται γὰρ, κὰν μὴ βούλωνται, κακοποιεῖν ὑπὸ τῶν δεσμών. ἐλευθεριαζόντων δὲ τὸ κακουργεῖν ἐστὶ καὶ ζώντων ἀφυλάκτως, ἀλλ' οὐ πεπεδημένων. ὁ δὲ ἄνθρωπος πρῶτον μὲν ἐφρόνευσε, κατὰ τὸν Κáιν, ἠῤῥῆθη πρὸς ἀπιστίαν, εἰδώλοισι προσέσχεν, ἀπεστάτησε Θεοῦ. καὶ πῶς αὐτῷ δεσμός τὸ σῶμα ἐδόθη; ἢ πῶς ὁ Θεὸς μετὰ τὸ πρὸ σώματος ἀνομῆσαι τὸν ἄνθρωπον συνεργὸν πρὸς ἀδικίαν αὐτῷ μερίζονα τὸ σῶμα ἐδοτο; πῶς δὲ καὶ μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δεσμοῦ τὸ „ἰδοῦ, B
πρὸ προσώπου σου“ λέγεται „τέθεικα τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, ἔκλεξα τὴν ζωὴν, Deut. 30, 15, ἰδοῦ, καὶ τὸ πονηρόν,“ καὶ „ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου.“ ταῦτα γὰρ ὡς Esai. 1, 19.
αὐτῷ ἐξουσιάζοντι, καὶ οὐχ ὡς ὑπὸ δεσμῶ καὶ ἀνάγκη ἀγομένῃ ἐδότηθη. ὥστε ἐκ παντὸς συνδιστάσθαι μῆτε πέδας ἢ φυλακὴν ἢ δεσμούς νομίζειν τὸ σῶμα μῆτε δεσμωτιδίας γῆς διὰ ταῦτα τὰς ψυχὰς, χοίκαὶς κατακρίνοντος αὐτὰς τοῦ Θεοῦ δεθῆναι πέδαις, πῶς γὰρ, ὅποτε μὴ δύναται ἀποδειχθῆναι τοῦτο; ² ἄτοπον δὲ κακῆϊνον προφανῶς τὸ C
οἰεσθαι τὸ σῶμα ἐν τῇ κατὰ τοὺς αἰῶνας διωγωγῇ μὴ συνέσεσθαι τῇ ψυχῇ διὰ τὸν δεσμὸν αὐτὸ καὶ πέδας εἶναι, ἵνα μὴ αἰώνιοι γενώμεθα κατὰκροίτοι δεσμῶται κατ' αὐτοὺς φθορᾶς, ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ φωτὸς ἐσόμενοι. λελυμένοι γὰρ ἰκανῶς καὶ ἐξελεγχθέντος τοῦ λόγου, ἐν ᾧ δεσμὸν τῆς ψυχῆς ὠρίσαντο εἶναι τὴν σάρκα, λέλυται καὶ τὸ, ἵνα μὴ δεσμῶται δι' αὐτὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ φωτὸς ἢ ἀπολαμβάνομεν ἐσώμεθα, διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσεσθαι.

XIV. Ποταπὸν γὰρ λοιπὸν εἰς παιθῶ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἕτερον ἀλήθευμα χρῆ D
δεικνύναι, ³ εἰ τῶν εἰρημένων ἐναργέστερον οὐκ ἀνέξονται; ἀλλὰ ταυτην μὲν αὐτῶν τὴν 540, B
φιλονεικίαν καὶ ἐκ τούτων ἄν τις καὶ ἐξ ἑτέρων ἐλέγχοι πλείονων. ἀποδείξομεν γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς προβαίνοντος τοῦ λόγου φύσεως ἀληθεύμασι καὶ οὐκ εἰκασίαις μῆτε τὸν Ἰερεμίαν δεσμούς ἡμᾶς γῆς διὰ τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν εἰρηκέναι μῆτε τὸν Λαβὶδ Thren. 3, 34, Psal. 145, 7.
κατὰ τοῦτο πεπεδημένους. ἄξιον γὰρ καὶ ταῦτα προφέρειν ἐν οἷς μάλιστα φαίνονται διαπίπτοντες. περὶ μὲν οὖν τῶν δερματίνων χιτῶνων, καὶ ὅτι πρὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν οἱ πρωτόπλαστοι διῆγον μετὰ σώματος, ἀθανασίας ἀπολαύοντες, ἔτι τε καὶ ὡς οὐ δύναται τὸ σῶμα δεσμός καὶ εἰρκτὴ νομίζεσθαι, τὴ προσήκοντα εἰπῶν, ὡς ἄνδρες C
δικασταὶ (δικαστὰς γὰρ ἡμᾶς τῶν λόγων, ὡς κράτιστε Θεόφιλε, καλῶ), τρέψομαι λοιπὸν ἐπὶ τὰ ἀκόλουθα, καθάπερ ὑπεσχόμην, τῶν προκειμένων, ἵν' εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὁ βουλόμεθα.

1) *Et* γὰρ .. (570, A.) .. βασανιζόμενος διὰ τῶν δεσμών. Iustinianus Epist. ad Menam, Act. Concil. ed. Hard. T. III. p. 247, C. D., haec exscripsit, neglecta quidem celati Methodii elegantia.

2) Ἄτοπον ... ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ φωτὸς ἐσώμεθα. „Haec attulit Leontius [imo Anastasius Presb. in Doctrina Patrum de verbis incarnatione, cap. 25.] in Maii Scriptor. vet. nova collect. T. 7. p. 49. [col. 2. — p. 50, col. 1.] (cum lemme τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος ἐκ τῶν παρ' Ἐπιφανίου τοῦ τρισμακάρου ἐν τῷ β' βιβλίῳ τῶν Παναρίων κατὰ Ὁριγένους γραφέντι) et usque ad ἀναστήσεται [D. leg. ἀναστήσεσθαι] apposuit Combesius in Gallandi Bibl. Patr. T. 3. p. 773, A. ex libris Rupif. et Sirmondi [de quibus vid. Combes. in Gallandi Prolegom. sect. 5.].“ Dindorf. Annot. p. 774. Lemma loci, quem Combes. ex cod. Rupif. Parallelorum SS. Io. Damasceni apposuit, ita habet ap. Lequien. T. II. p. 763, A. τοῦτο τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μεθοδίου Πατάρων ἐστίν.

3) Post δεικνύναι vulgo pergi solebat (ed. Petav. infra p. 570, D.): *εἰς παιθὶα τὴν σάρκα* cet. Vid. supra annot. ad p. 540, A.

- XV. Ὁ τῶν ὄλων δημιουργὸς Θεός, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἐδάκτωσεν συνεστήσατο, καθάπερ
 D μέγαν πόλιν, καὶ διεκόσμησεν προστάσων τῷ λόγῳ, ἕκαστόν τε αὐτῷ συμφώνως ἡρ-
 μόσατο στοιχεῖον καὶ πάντα ζῶων πεπλήρωτο διαφοραῖς, ἵνα τελείως ὁ κόσμος εἰς κά-
 λος ἀξιοθῆῃ, παντοίας φύσεως ζωοτοκῆσας μορφάς, ὥστρα μὲν κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ
 πτηνὰ κατὰ τὸν ἀέρα, τετράποδα δὲ κατὰ τὴν γῆν καὶ νηκτὰ κατὰ τὸ ὕδωρ, τελευ-
 ταῖον τὸν ἄνθρωπον, προετοιμάσας ὡς οἰκίαν αὐτῷ καλλίστην τὸ πᾶν, μίμημα τῆς
 ἰδίας εἰκόνας ἐμφερὲς εἰς τὸν κόσμον εἰσῆγαγεν, ἀγαλμα ὡς ἐν ναῷ φαιδρῷ κυλὸν ταῖς
 541 ἐαυτοῦ χερσὶ κατασκευάσας. ἠπίστατο γὰρ ὅτι πάντως, ὅπερ ἂν τῆ ἐαυτοῦ τεχνήσῃται
 χεῖρ, ἐξ ἀνάγκης ἔσται ἀθάνατον, ἅτε ἀθανασίας ἔργον. ἀθανασία γὰρ ἀθάνατα τὰ
 ἀθάνατα γίγνεται, καθάπερ καὶ τὰ κακὰ κακία κακὰ, καὶ τὰ ἀδίκαια ἀδικία ἀδίκαια.
 οὐ γὰρ δικαιοσύνης ἔργον τὸ ἀδικον, ἀλλὰ ἀδικίας, οὐδ' αὐ ἀδικίας ἀντιστροφῶς τὸ
 δικαιοπραγεῖν ἔργον, ἀλλὰ δικαιοσύνης, ὡςπερ οὐδὲ ἀφθαρσίας τὸ φθείρεσθαι ποιεῖν,
 ἀλλὰ φθορᾶς, οὐδὲ φθορᾶς τὸ ἀθανατίζον, ἀλλ' ἀφθαρσίας. καὶ συλλήβδην, οἷον ἂν
 B ἢ τὸ ποιῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν οὕτως λόγον τοιοῦτον καὶ τὸ ποιούμενον ἐξ ἀνάγκης
 ἀπεργάζεσθαι συμβαίνει. ὁ δὲ Θεὸς καὶ ἀθανασία καὶ ζωὴ καὶ ἀφθαρσία, ἔργον δὲ
 ἄνθρωπος Θεοῦ. πᾶν δὲ τὸ ὑπὸ ἀθανασίας ἐργασθὲν ἀθάνατον. ἀθάνατος ἦτο ὁ ἄν-
 θρωπος. διὸ δὴ τὸν μὲν ἄνθρωπον αὐτούργησεν ὁ Θεός, τὰ δὲ λοιπὰ γένη τῶν ζῶων
 ἀερί καὶ γῆ καὶ ὕδατι προσέταξε φέρειν. ἄνθρωπος δὲ ἀληθέστατα λέγεται καὶ φύ-
 σιν ὅτε ψυχῇ χωρὶς σώματος οὐτ' αὐ πάλιν σῶμα χωρὶς ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ ἐκ συστά-
 C σεως ψυχῆς καὶ σώματος εἰς μίαν τὴν τοῦ καλοῦ μορφῆν συντεθέν. ὅθεν ἐντεῦθεν
 ἀθάνατον δὴ τὸν ἄνθρωπον γεγονέναι φαίνεται, φθορᾶς τε ἀπάσης καὶ νόσων ἐκτός.
 μάθοι δ' ἂν τις τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς γραφῆς ἱκανῶς. ¹ ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων, ὅποσα
 Gen. 1, 20, 24. χρόνων μετακοσμοῦνται διαστολαῖς ἡβῶντα καὶ γηρούσκοντα, „ἐξαγαγέτω“ λέγεται „τὰ
 ὕδατα ἐρπετὰ ψυχῶν ζωῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ
 οὐρανοῦ,“ καὶ „ἐξαγαγέτω ἢ γῆ ψυχῆν ζῶσαν κατὰ γένος τετράποδα καὶ ἐρπετὰ καὶ
 D θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος,“ ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὡσαύτως ἐκείνους οὐκέτι „ἐξαγαγέτω
 ἢ γῆ“ ἢ „ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα“ ἢ „γενηθήτωσαν φωστῆρες,“ ἀλλὰ „ποιήσωμεν ἄνθρωπον
 Gen. 1, 20, 14, 26; 2, 7. κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἡμετέραν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης
 καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν. καὶ ἔλαβεν ὁ Θεὸς χοῦν ἀπὸ
 τῆς γῆς, καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον.“
- XVI. Καὶ ἵνα δὴ μᾶλλον καὶ ὑμεῖς τὴν διαφορὰν αἰσθησθε, ὡς ὄλων καὶ πινεῖ
 τῶν ἄλλων διαφέρων καὶ ἐν δευτέρῃ τιμῇ τῶν ἀγγέλων ἐγκαταλεχθεῖς ὁ ἄνθρωπος ἐν-
 ρισκεται ἀθάνατος ὢν, φέρε κατὰ τὸν ἀληθῆ πάλιν καὶ ὀρθόδοξον καὶ τοῦτο διαλά-
 542 βωμεν λογισμὸν. τοῖς μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ κατὰ τὸν ἀέρα πνεύματος ἐφυ-
 χῶσθαι ἐδόθη τὸ ζῆν, τῷ δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀθανάτου καὶ διαφερούσης οὐσίας. ἐνε-
 Gen. 2, 7. φύσησε γὰρ ὁ Θεὸς εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς
 ψυχὴν ζῶσαν. καὶ τοῖς μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι προσετάγη, τῷ δὲ ἄρχειν καὶ
 δεσπόζειν. ³ καὶ τοῖς μὲν διάφορα σχήματα φύσεων δέδονται καὶ μορφαί, ὅποσας ἢ
 στερέμνιος καὶ ὁρατὴ φύσις κελεύοντος ἐγέννησε Θεοῦ, τῷ δὲ τὸ Θεοειδὲς καὶ Θεοεἰκε-
 B λον καὶ πάντα πρὸς ἐκείνην ἀπκριβωμένον τὴν πρωτότιστον τοῦ πατρὸς καὶ μονογενῆ
 Gen. 1, 27. εἰκόνα. ἐποίησε γὰρ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· διὸ καὶ
 ἐμέλησεν αὐτῷ τοῦ σφετέρου ἀγάλματος τῆς διαμονῆς, ἵνα μὴ ἐδάλωτον ἢ πρὸς διαφο-
 ράν, καθάπερ καὶ τῶν ἀνδριάντων τοῖς δημιουργοῖς. οὐ γὰρ μόνον κάλλους τῶν ἀγαλ-
 μάτων αὐτοῖς καὶ τῆς εὐπρεπειᾶς αὐτῶν πεφρόνισται, ὅπως ὡσι περικαλλῆ μεγαλο-
 πρεπῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς τὸ δυνατόν σφίσιν αὐτοῖς ἀθανασίας τῶν δημιουργημάτων
 πρόνοιαν ποιῆσθαι, εἰς τὸν μακροαῖωνα χρόνον διασώζεσθαι μὴ λθόμενα, καθάπερ καὶ
 C Φειδίας. ⁴ οὗτος γὰρ μετὰ τὸ κατασκευάσαι τὸ Πισαῖον εἰδωλον (ἐξ ἐλέφαντος δὲ
 τοῦτο ἦν) ἔλαιον ἐκχεῖσθαι προσέταξεν ἀμφὶ τοὺς πόδας ἐμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος,
 ἀθάνατον εἰς δύναμι φυλάσσωσιν αὐτό. καὶ τοῖνυν εἰ τῶν χειροκμήτων οὕτως οἱ δη-
 μιουργοί, Θεὸς ὁ ἀριστοτέχνης, ὃς πάντα δύναται καὶ ἐξ οὐκ ὄντων ποιεῖν, οὐ μᾶλλον
 τὸ ἀγαλμα τὸ λογικὸν ἐαυτοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ἀνώλεθρον καὶ ἀθάνατον εἶναι τὸ

1) Ὅτε ψυχῇ .. χωρὶς ψυχῆς. Inverso ordine et tacite haec exscripsit Iustinianus Epist. ad Menam, Act. Concil. ed. Hard. T. III. p. 249, B. Totum enuntiatum: ἄνθρωπος ... συντεθέν, Photius cod. 234. p. 293, a. 30—33. ad verbum refert. Quae apud eum sequuntur: ὁ δ' Ὁριγένης τὴν ψυχὴν μόνην ἔλεγεν ἄνθρωπον, ὡς ὁ Πλάτων, utrum Photii, an Methodii sint, dubitare non oportebat Huetium Origenianor. lib. II. p. 101. Methodii haec verba esse temere sumit Guericke. De schola Alexandrina catech. p. 284.

2) Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων .. (542, A.) .. τῷ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν. Iustinianus Epist. ad Menam, Act. Concil. ed. Harduin. T. III. p. 249, D. Haec tacite et summatim exscripsit.

3) Καὶ τοῖς μὲν ... μονογενῆ εἰκόνα. Photius cod. 234. p. 292, a. 36—40. haec quoque ad verbum refert.

4) Οὗτος ... φυλάσσωσιν αὐτό. Haec a Photio cod. 234. p. 293, b. 1—4. summatim referuntur.

παράπαν ἐξ ἀπάσης ἀνάγκης ἐμηχανήσατο, ἀλλ' εἶασεν οὕτως ἀτιμώτατα λυόμενον ὀλέθρου παραδοῦναι καὶ φθορᾶ, ὃ διαφερόντως ἤξιώσε ταῖς ἑαυτοῦ ποιῆσαι χερσί, κατ' εἰκόνα μορφοποιήσας αὐτὸ καὶ καθ' ὁμοίωσιν τὴν ἑαυτοῦ, τὸν κόσμον τοῦ κόσμου, δι' ὃ καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. ἀπείη γὰρ εἰς ἀφροσύνην ἐπαρθέντα φρονῆσαι τοῦτο.

XVII. Ἄλλ' ἴσως μὲν ἐπιστήσαντες ἑαυτοὺς πρὸς τὰ λεχθέντα νῦν, ὡς Ἀγλαοφῶν, λέξετε, Καὶ πῶς, εἰ ἀθάνατον ἦν ἐκ γενέσεως καθ' ὑμῶς τὸ ζῶον, γεγένηται θνητόν, ὁπότε τὸ ἀθάνατον ἀμεταστρόφως τοῦτο ὃ ἔστιν εἶναι χρῆ, μὴ μεταπίπτον ἢ ἐξανιστάμενον εἰς τὴν αἰσχίονα καὶ θνητὴν φύσιν; ἀμήχανον γάρ, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀθάνατον. 543 Ἐπειδὴ, λέξω, γενόμενον ἀτεξούσιον πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦτον τὸν θεσμόν ελληφρός, ὃ μισόκαλος ἐπιστάς ἐβάσκανε φθόνος. ὃ γὰρ θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ ἀφθαρσίᾳ, καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἀιδιότητος ἐποίησεν αὐτόν. καὶ γὰρ ὁ θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλείᾳ ζώντων· φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰς ἅλθρον εἰς τὸν κόσμον⁸⁹, καθάπερ καὶ ἡ σοφία διὰ Σολομῶνος μαρτυρεῖ. 2,24. πόθεν οὖν ὁ θάνατος πάλιν δι' ἕνασθαι ἀνάγκη, εἰ μὴ θάνατον ἐποίησεν ὁ θεός. εἰ B ὑπὸ τοῦ φθόνου, καὶ πῶς ὁ φθόνος τῆς βουλήσεως μᾶλλον ἴσχυσε τοῦ θεοῦ; ἀλλὰ τοῦτο δύσφημον λέξομεν. Πόθεν οὖν ὁ φθόνος; ὁ ἀντιλέγων ἔρει. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ διὰ τί διάβολος ἐγένετο, εἰ ἐγένετο, καὶ ὁ ποιήσας αὐτόν ἐστιν αἴτιος τοῦ εἶναι κακόν; ἀλλὰ ἀναίτιος παντάπασι κακῶν πᾶσιν ὁ θεός. ἀγένητος ἄρα ὁ διάβολος, καὶ εἰ ἀγένητος, καὶ ἀπαθής καὶ ἀνώλεθρος καὶ ἀνευθεής. τῷ γὰρ ἀγένητῳ ἐξ ἀνάγκης ἀπάσης ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ, ὃ δὲ διάβολος καταργεῖται καὶ κολάζεται· τὸ δὲ κολαζόμενον ἄλλοιοῦται καὶ πάσχει, ἀπαθὲς δὲ τὸ ἀγένητον. οὐκ ἄρα ἀγένητος, C ἀλλὰ γενητός ὁ διάβολος. εἰ δὲ γενητός καὶ πᾶν τὸ γεγενημένον ἀπὸ τινος ἀρχῆς ἐγένετο καὶ ἔστιν αὐτοῦ δημιουργός, ἔστιν ἄρα τις δημιουργὸς τοῦ διαβόλου. καὶ πότερον κάκεινος ἀγένητός ἐστιν ἢ γενητός; ἀλλὰ τὸ ἀγένητον ἐν εἶναι μόνον νοεῖσθαι χρῆ τὸν θεόν· οὐδὲ γὰρ εἶναι τὸ σύνολον ὅλως ἐκ παντός τὸ παράπαν ἕτερος δημιουργός δύναται πλὴν αὐτοῦ („ἐγὼ“ φησὶν „πρῶτος, καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος θεὸς οὐκ ἔστιν“), οὐδὲ μετασκευάζεσθαι τι ἢ κτίζεσθαι παρὰ τὴν αὐτοῦ δύναται βου- D λην. καὶ γὰρ ὁ υἱὸς οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ δύνασθαι ποιεῖν ὁμολογήσει, ἐάν μὴ τι βλέπη τὸν πατέρα ποιοῦντα. „ἂ γὰρ ἄν“ φησὶν „ὁ πατὴρ ποιῆ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ.“ οὐδὲ μὴν τι πολέμιον ἢ ἀντίζον αὐτῷ ἢ ἀντίθεόν ἐστιν· ἐπεὶ κἂν εἰ ἀντίπρασέ τι τῷ θεῷ, ἐπαύσατο ἂν τοῦ εἶναι, λυθείσης αὐτοῦ τῆ τοῦ θεοῦ δυνάμει καὶ ἰσχύϊ τῆς συστάσεως. τῷ γὰρ ποιήσαντι λῦσαι μόνῳ καὶ τὰ ἀθάνατα δυνατόν.

XVIII. Ἔτι οὖν ὁ διάβολος λέξεται; πνεῦμα περὶ τὴν ὕλην ἔχον, καθάπερ ἐλέχθη 544 καὶ Ἀθηναγόρᾳ, γενόμενον ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὥσπερ δὴ καὶ οἱ λοιποὶ γεγόνασιν ὑπ' αὐτοῦ ἄγγελοι, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ ὕλῃ καὶ τοῖς τῆς ὕλης εἰδείοι πεπιστευμένον διοίκησιν. τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σύστασις, τῷ θεῷ ἐπὶ προνοίᾳ γεγονέναι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ διακεκοσμημένοις, ἵνα τὴν μὲν παντελικὴν καὶ γενικὴν ὁ θεὸς ἔχων τῶν ὅλων πρόνοιαν ἢ, τὸ κύρος καὶ τὸ κράτος ἀπάντων αὐτὸς ἀνηρημένος καὶ ὥσπερ σκάφος τῷ τῆς σοφίας οἴακι διευθύων ἀκλινῶς τὸ πᾶν, τὴν δὲ διὰ μέρους οἱ ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες ἄγγελοι. ἀλλ' οἱ μὲν λοιποὶ ἐφ' οἷς αὐτοὺς ἐποίησε καὶ διετάξατο ὁ θεὸς ἔμειναν, ὃ δὲ ἐνύβρισε καὶ πονηρὸς περὶ τῶν πεπιστευμένων ἐγένετο τὴν διοίκησιν, φθόνον ἐγκισθήσας καθ' ἡμῶν, ὥσπερ καὶ οἱ μετὰ ταῦτα σαρκῶν ἐρωσθέντες καὶ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εἰς φιληδονίαν ἐνομιλήσαντες θυμαράσιν. ἀυθαίρετον γὰρ καὶ αὐτοῖς ἔχον ἐκεί- Gea. 6, 2. τερα διετάξατο βούλησιν ὁ θεός, οἷα καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἵν' ἡ πειθόμενοι τῷ λόγῳ συνῶσιν αὐτῷ καὶ ἀπολαύσῃ μακαριότητος, ἢ μὴ πειθόμενοι κρίνονται. ἦν δὲ C καὶ ὁ διάβολος ἄστηρ ἐωςφόρος. „πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἐωςφόρος, ὁ πρῶτ' ἀνατέλλων;“ ἦν μετὰ τῶν ἀγγέλων ἀνατέλλων τοῦ φωτός, ἦν ἄστρον πρωϊνόν, ἀλλ' ἐξέπεσε καὶ εἰς τὴν γῆν συνετριβή, ἐπιτροπέυσας τῷ ἀνθρώπῳ τᾶναντία. τὸ γὰρ θεῖον γεμιστὸ τοῖς ὑπερηφάνοις καὶ τὰ αὐθάδη φρονήματα κολουεῖ. ἐπέρχεται δὲ μοι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν,

ὦ πᾶσιν ἀρχῇ καὶ πέρας κακῶν ὄφεις,
οὕτω βαρὺν τίκτουςα θησαυρὸν κακῶν
πλάνη, τυφλοῦ ποδηγὸς ἀγνοίας βίου,
χαίρουσα θρήνοις καὶ στενάγμασιν βροτῶν,
ὑμεῖς ἀθέσμονες εἰς ὕβρεις ὁμοσπόρων
τὺς μισαδέλφους ὀπλίσαντες ὀλέθρας
Καὶν μολύναι φοινίῳ πρῶτον λύθρου
ἐπεισάτον γῆν, καὶ τὸν ἐξ ἀκηρύτων

1) Τί οὖν ὁ διάβολος .. (B.) ... οἷα καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Photius cod. 234. p. 293, b. 5—21. haec, omissis in medio positis: καὶ ὥσπερ σκάφος ... ἄγγελοι, fere ad verbum refert.

πυρσεῖν αἰώνων πρωτόπλαστον εἰς χθόνα
ἡμεῖς ἐτεκνήνασθε.

545 XIX. Καὶ ὁ μὲν διάβολος οὕτως· ¹ ὁ δὲ θάνατος πρὸς ἐπιστροφὴν εὐρέθη, καθάπερ καὶ τοῖς ἀρτιμαθέσι γραμμίτων παιδίους πρὸς ἐπανώρθωσιν αἱ πληγαί. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ὁ θάνατος ἢ διάκρισις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. τί οὖν; παραιτίος ὁ θεὸς θανάτου λέγεται; πάλιν γὰρ ὁ αὐτὸς ἡμῖν ἦκει λόγος. μὴ γένοιτο, ἐπεὶ μηδὲ οἱ διδάσκαλοι προκαθγγυμένως τοῦ ἀγγίνεσθαι ταῖς πληγαῖς τοὺς παῖδας ἰαίτιοι. καλὸν

B οὖν ὁ θάνατος, εἰ καθάπερ παισὶ πρὸς ἐπιστροφὴν δίκην πληγῶν εὐρέθη, οὐχ ὁ τῆς ἀμαρτίας, ὡ σοφώτατοι, ἀλλ' ὁ τῆς διαξέουζως τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ χωρισμοῦ. ² αὐτεξούσιος γὰρ ὢν καὶ αὐτοκράτωρ ὁ ἄνθρωπος, καὶ αὐτοδέσποτος βούλησιν καὶ αὐτοπροαίρετον πρὸς τὴν αἰρεσιν, ὡς ἔφην, τοῦ καλοῦ λαβῶν, ἀκούσας τε „ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ φάγεσθε, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ. ἢ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθάνεσθε,“ ἐνδους εἰς τὸ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ διαβόλου δεδλεασμένους τῇ σοφίᾳ ποι-

Gen. 3, 16.

C κίλους πρὸς παρακοὴν πείθοντος, ἠθέτησε τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ· καὶ ἐγένετο τοῦτο αὐτῷ εἰς σκάνδαλον καὶ παγίδα καὶ σκῶλον. ³ οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς κακόν, οὐδέ ἐστι τὸ σύνολον ὅλως ἐκ παντὸς εἰς τὸ παράπαν αἴτιος κακοῦ· ἀλλὰ πᾶν ὅπερ ἂν αὐτεξούσιον οὕτως ὑπ' αὐτοῦ γεγονός ἢ πρὸς τὸ φυλάσσειν καὶ τηρῆσαι νόμον, ὃν αὐτὸς δικαίως διεστείλατο, μὴ τηρῆσαν λέγεται κακόν. βαρυτάτη δὲ βλάβη τὸ παρακοῦσαι θεοῦ, τοὺς ὄρους τῆς κατὰ τὸ αὐτεξούσιον ὑπερβάντα δικαιουσίνης. ὅθεν ἐπειδὴ

D κατεβῆναι τὴν καὶ κατεμείναν τῆς ἀποφάσεως ἀποστατήσεως ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸ θεοῦ καὶ κηλίδας ἐναπεμάξατο κακίας πολλῆς, ἃς ὁ ἄρχων οὗτος ἀπεκύνει καὶ πατὴρ τῆς πλάνης, πόνον κατὰ τὴν γραφὴν συλλαβῶν, ἵνα τὸν ἄνθρωπον φαντάξιν αἰεὶ πρὸς ἀδικίαν ἔχη καὶ κινεῖν, ⁴ ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀθάνατον ἐν ἐλατιώσει κεκακωμένον ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ διαβόλου ἰδὼν αὐτὸν γεγεννημένον, οὐκ εἴασε μεταλαβεῖν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἐνέδυσεν αὐτὸν τε καὶ τὴν σύζυγον Εὐάν χιτῶνας δερματίνους καὶ ἀπέλυσε τοῦ παραδείσου, νέκρωσιν αὐτοῖς ὀρίσας λέγων „γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει,“ ὅπως καθαρῶς τῆς ἐλατιώσεως ἐν τῇ ἀναστάσει ὡς ἄριστος κεραμεὺς πάλιν ἀπὸ τοῦ ἰδίου φουράματος ἄνευ ἐλατιώσεως ἀναστήσῃ.

Psal. 7, 14.

546 XX. ⁵ Προηπόρηται δὲ ἤδη καὶ ἀπεδείχθη τοὺς δερματίνους χιτῶνας μὴ εἶναι τὰ σώματα. ὅμως δὲ καὶ πάλιν (οὐ γὰρ ἀπαξ ῥητέον) φράζωμεν. ⁶ αὐτὸς πρὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ὁ πρωτόπλαστος ὁμολογεῖ καὶ ὁστᾶ ἔχειν καὶ σάρκας, ὁπότε δὴ τὴν γυναικὶ προσενεχθεῖσαν αὐτῷ θεασάμενος „τοῦτο νῦν ὁστοῦν“ ἐφώνησεν „ἐκ τῶν ὁστῶν μου καὶ σῆξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου· αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη. ἔνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ

Gen. 2, 23.

B προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.“ οὐ γὰρ δὴ ἀνέξομαι φληναφάντων τινῶν καὶ βιαζομένων ἀπρηυθριασμένως τὴν γραφὴν, ἵνα αὐτοῖς δὴ σαρκὸς μὴ εἶναι προχωρήσῃ ἢ ἀνύστασις, ὁστᾶ νοητὰ καὶ σάρκας νοητὰς ὑποτιθεμένων, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένων ἀλληγορίαις, καὶ ταῦτα οὕτως, ὡς γέγραπται, παραλαμβάνεσθαι κρατίνοντος τοῦ Χριστοῦ τὴν γραφὴν, ἔνθα

Math. 19, 4.

C πυνθανομένοις τοῖς Φαρισαίοις περὶ χωρισμοῦ γυναικὸς ἀποκρίνεται „οὐκ ἀνέγνωτε ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ κτίσας ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησε; καὶ εἶπεν, ἔνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα“ καὶ τὰ ἐξῆς. πῶς γὰρ ἐπὶ ψυχῶν μόνον τό

1) Ὁ δὲ θάνατος .. (B.) .. χωρισμοῦ. Locus exstat apud Leontium et Ioann. Rerum sacrarum Lib. II. Tit. περὶ θανάτου. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII. p. 102. col. 2. Excerpti lemma est: τοῦ ἀγίου Μεθοδίου ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως. Verba in fine adiecta: καὶ τὰ ἐξῆς εἰς τὸν περὶ αὐτεξούσιου, ad Excerptum infra annotatum respiciunt.

2) Αὐτεξούσιος ὢν .. (C.) .. τοὺς ὄρους τῆς κατὰ τὸ αὐτεξούσιον ὑπερβάντα δικαιουσίνης. Locus excerptus est apud Leontium et Ioann. Rerum sacrar. Lib. II. Tit. 3. περὶ αὐτεξούσιου. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII. p. 92. col. 1. et 2. Excerpti lemma idem est ac supra annotatum.

3) Ὁδ γὰρ .. δικαιουσίνης. Combefsius (ap. Galland. p. 772, C.) locum „emend. ex Element. Card. Rupifucald.“ exhibet.

4) Ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ ... ἄνευ ἐλατιώσεως ἀναστήσει (ἀναστήσῃ Dindorf.) cod. Venet. Vulgo: ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ ἀθάνατον κακόν ἐξ ἐπιβουλῆς ἰδὼν αὐτὸν γεγεννημένον, καθάπερ καὶ ὁ διάβολος πλάνος ἦν, τοὺς δερματίνους χιτῶνας διὰ τοῦτο κατασκεύασεν, ὁιονεὶ νεκρότητα (leg. νεκρότητα, coll. Symbol. in Epiphani. p. 51.) περιβαλὼν αὐτόν, ὅπως διὰ τῆς λύσεως τοῦ σώματος πᾶν τὸ ἐν αὐτῷ γεννηθὲν κακόν ἀποδῆρῃ. Quae ipsa verba parva cum discrepantia in Excerptis apud Phot. cod. 234. p. 293, b. 23—28. exstant.

5) Προηπόρηται .. (C.) .. μετὰ τὸ ἐκπέσειν. Haec afferuntur ab Anastasio Presb. in Doctrina Patrum de verbis incarnatione cap. 25. Vid. Mai. Scriptor. vet. nov. collect. T. VII. p. 50. col. 1. qui tamen locum ipsum non exscripsit. Combefsius (ap. Galland. p. 772, C. D.) eadem usque ad (C.) τὸν πατέρα „emend. ex autogr. R. P. Sirmond.“ affert.

6) Grabius Spicil. SS. Patr. T. II. p. 194. haec: αὐτὸς .. εἰς σάρκα μίαν, ex Iustini Mart. tractatu de resurrectione deprompta esse suspicatur.

„αὐξάνεσθε καὶ πληρωσατε τὴν γῆν“ παραληπτέον, ἢ τό „ἔλαβε χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς ὁ θεὸς καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον,“ ὃ κυρίως ἐπὶ τοῦ σώματος λελέχθαι φαίνεται; οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ χοῦς καὶ τῶν βαρυτέρων τὴν οὐσίαν ἐκτίσαστο ἡ ψυχὴ. ὥστε συνέστηκεν ἐκ παντὸς ἀληθέστατα πρὸ τῶν δερματίνων σεσωματοποιῆσθαι χιτῶνων τὸν ἄνθρωπον. ταῦτα γὰρ πρὸ τοῦ ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἅπαντα εἰρηται, τὰ δὲ κατὰ τοὺς χιτῶνας μετὰ τὸ ἐκπεσεῖν.

Ὅθεν ἴωμεν πάλιν ἐπισκεψόμενοι τὰ ἐν χερσίν, ἱκανῶς ἀποδείξαντες μὴ εἶναι τοὺς δερματίνους χιτῶνας τὰ σώματα, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τῶν ζῶων νεκρότητα κατεσκευασμένην· τοῦτο γὰρ λείπεται. ἀμέλει τῶν ὄρων ἔξω τοῦ παραδείσου κατὰ ταύτην ἐξοικίζεται τὴν αἰτίαν· οὐ γὰρ, ὅτι μὴ θέλων ὁ θεὸς ἀπὸ τοῦ ξύλου δρῆσασθαι τῆς ζωῆς αὐτὸν καὶ φαγεῖν ἐξέβαλεν (ἐδύνατο γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζῆν, αὐτὸς φαγὼν ἀπὸ τῆς ζωῆς), ἀλλ' ἵνα μὴ ἀθάνατον, ὡς ὑπεθέμεθα, γενηθῆ τὸ κακόν. ἐπεὶ δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἀπέστειλεν εἰς τὴν γῆν, εἰ ὅλων ἤθελε ζωῆς τὸν ἄνθρωπον ἄγεστον ἀποθανεῖν εἰς τὸ παντελές; εἰ δὲ ἐκ μεταμέλου φαίη τοῦτο πεποιθέναι τὸν θεὸν ὁ ἀντιλέγων, ἀσθενῆς αὐτῷ ὁ λόγος, μεταγινώσκοντα τὸν θεὸν εἰσάγων. ἀλλ' οὔτε ἀσύνητος τοῦ μέλλοντος θεὸς οὔτε κακοποιός, ἀλλὰ καὶ ἄκρω ἀγαθὸς καὶ προγινώσκων τὰ μέλλοντα. ὥστε οὐκ ἄρα διὰ τὸ μὴ σώζεσθαι εἰς τὸν αἰῶνα φαγόντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξέβαλεν, ἀλλὰ διὰ τὸ νεκρωθῆναι πρῶτον θανάτῳ τὴν ἁμαρτίαν, ἵν' οὕτως μετὰ τὸ ἀποθανεῖν ἐτακείσης τῆς ἁμαρτίας ἐγερθεὶς ὁ ἄνθρωπος καθαρὸς φάγη τῆς ζωῆς.

XXI. Μηδεὶς δὲ ἀβέλτερος ὢν παρακινδυνεύτω ὡς τούτων ἐτέρως λεχθέντων. ὁ γὰρ ὅλων ὀριζόμενος τὴν σάρκα μὴ εἶναι ταύτην ἀθανασίας δεκτικὴν, ὄντως ἀνοίας ὑπεύθυνος ὢν νόσω, βλασφημεῖ. διὰ τί γὰρ μετὰ τὴν τῶν χιτῶνων τῶν δερματίνων ὁ Ἀδάμ κατασκευητὴν ἐκβάλλεται, κωλύμενος φαγεῖν ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ζῆσαι, εἰ ὅλων ἀδύνατον ἦν μετὰ σώματος εἰς τὸν αἰῶνα ζῆσαι τὸν ἄνθρωπον; ὡς δυναμένου γὰρ αὐτοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ἐὰν ἀπὸ τῆς ζωῆς γεύσεται λαβῶν, ἢ κώλυσις γίνεται. φησὶ γὰρ C „καὶ ἐποίησε κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδάμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδωκεν αὐτούς.“ καὶ εἶπεν ὁ θεὸς „ἰδοὺ, γέγονεν Ἀδάμ ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν· καὶ νῦν μὴ ποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα καὶ λάβῃ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ φάγη, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν κύριος ὁ θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδάμ.“ οὐκοῦν ἐδύνατο ζῆν εἰς τὸν αἰῶνα τὸ σῶμα καὶ ἀθάνατον εἶσασθαι, εἰ μὴ κεκώλυτο γεύσασθαι τῆς ζωῆς. ἐκωλύθη δὲ, ὅπως ἡ μὲν ἁμαρτία συναποκτανθεῖσα τῷ σώματι λυθῆ, τὸ δὲ σῶμα ἀνασταθῆ τῆς ἁμαρτίας ἀπολομένης. ἵνα μὴ τοίνυν ἡ κακὸν ἀθάνατον ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἔφη, ἢ ἀεὶζων, ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἁμαρτίαν κρατιστεύουσαν, ἅτε ἐν ἀθανάτῳ βλαστήσασαν σῶματι καὶ ἀθάνατον ἔχουσαν τὴν τροφήν, ὁ θεὸς αὐτὸν διὰ τοῦτο θνητὸν ἀπεφήνατο νεκρότητι περιβαλῶν. τοῦτο γὰρ οἱ δερματίνου χιτῶνες ἐβούλοντο, ἵνα δὴ διὰ τῆς λύσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς διαιρέσεως ἡ ἁμαρτία κάτωθεν ἀυτόπρεμος πᾶσα διαφθορῇ, ὡς μηδὲ κἂν βραχυτάτον ῥίξις ἐαθῆναι μέρος, ἀφ' οὗ νέει βλάσται πάλιν ἁμαρτημάτων ἀναβῆσονται.

XXII. Καθάπερ γὰρ ἐν οἰκοδομίμασι ναῶν καλοῖς συκῆ γεννηθεῖσα καὶ εἰς ἔκτισιν καὶ μέγεθος εὐτραφήσασα, καὶ περὶ πᾶσας τὰς ἁρμονίας πολυκλημάτοις ῥίξιας τῶν λίθων κερυμμένη, οὐ πρότερον τοῦ φύνει στέλλεται, ἐστ' ἐν πᾶσα ἀποσπασθῆ, λυθέντων τῶν καθ' οὓς ἐβλάστησε τόπους τῶν λίθων (δυνατὸν γὰρ πᾶλιν εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἐναρμοσθῆναι τόπους τοὺς λίθους, τῆς συκῆς ἀφρημένης, ὅπως ὁ μὲν ναὸς σώζεται, μηδὲν τῶν ἀφάνιζόντων αὐτὸν κακῶν ἐν ἑαυτῷ μηκέτι φέρων, ἢ δὲ συκῆ πᾶσα προθέλυμος ἀποσπασθεῖσα ἀποθάνῃ), κατὰ ταῦτα καὶ ὁ θεὸς ὁ τεχνίτης τὸν ἑαυτοῦ νεῶν τὸν ἄνθρωπον, δίκην ἀγρίας συκῆς τὴν ἁμαρτίαν βλαστήσαντα, διέλυσε θανάτου προσκαίρους προσβολαῖς ἀποκτείνων, κατὰ τὸ γεγραμμένον, καὶ ζωοποιῶν, ἵνα ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἢ σὰρξ μερῶν, μετὰ τὸ ξηρανθῆναι καὶ ἀποθανεῖν, τὸ ἁμάρτημα δίκην ἀνακαινοποιηθέντος ναοῦ ἀθάνατος καὶ ἀπήμων ἐγερθῆ, τελῶς ἐκ βύθρων ἀπολομένης τῆς ἁμαρτίας. ζῶντος γὰρ ἐτι τοῦ σώματος πρὸ τοῦ τεθνήξεσθαι συζῆν ἀνάγκη καὶ τὴν ἁμαρτίαν, ἐνδον τὰς ῥίξιας αὐτῆς ἐν ἡμῖν ἀποκρύπτουσαν, εἰ καὶ ἔξωθεν τομαῖς ταῖς ἀπὸ τῶν σωφρονισμῶν καὶ τῶν νοθεύσεων ἀνεστέλλετο, ἐπεὶ οὐκ ἂν μετὰ τὸ φωτισθῆναι συνέβαινε ἀδικεῖν, ἅτε παντάπασιν εἰλικρινῶς ἀφηρημένης ἀφ' ἡμῶν τῆς ἁμαρτίας. νῦν δὲ καὶ μετὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ ἐπὶ τὸ ὕδωρ εἰλεῖν τοῦ ἁγιοῦ πολλὰκις

1) Ἴνα μὴ . . ἀναβῆσονται. Apud Combefis. (Galland. p. 773, A. B.), emend. ex cod. Rupif., ut illa: p. 548, A. καθάπερ . . (D.) . . ἀφανισθήσεται (p. 773, C. — 774, A.): p. 549, D. — 551, B. φρε γὰρ . . ἀμύμπως ἀρεστόν (p. 774, A. — 775, A.): p. 553, D. — 555, A. οὐκ ἀρεστόν δὲ . . τὸν βρασμόν (p. 775, B. — 776, A.): p. 555, B. — 558, D. ἐὰν δὲ . . ὁ ἀποστρέφων οὐκ ἀναστρέψει (p. 776, A. — 779, A.)

ἐν ἁμαρτίαις ὄντες εὐρισκόμεθα. ἴσθεις γὰρ οὕτως ἁμαρτίας ἐκτὸς εἶναι ἑαυτὸν καυχῆσεται, ὡς μὴδὲ κἄν ἐνθυμηθῆναι τὸ σύνολον ὅλως τὴν ἀδικίαν. ὥστε συμβέβηκε συστέλλεσθαι μὲν καὶ κατευνάζεσθαι τῇ πίστει νῦν τὴν ἁμαρτίαν, εἰς τὸ μὴ οἶσαι καρποὺς βλαβηροῦς, οὐ μὴν ἀνηρῆσθαι καὶ τῶν ῥιζῶν ἄκρις. νῦν μὲν γὰρ ἐνταῦθα τὰς βλάστας ἐνοχλήσῃ, μὴ ἐώντες ἀναμῶναι καὶ διοίγνωσθαι τὰ μεμνηκῶτα στόμα πρὸς τὰς ἐκφυσεις, τοῦ λόγου δίκην ἀξίνης τὰς ῥίζας αὐτῆς τὰς κάτω φουρένας τέμνοντος· τότε δὲ καὶ τὸ ὅλως ἐνθυμηθῆσθαι περὶ κακίας ἀφανισθῆσεται.

XXIII. Οὐδὲ γὰρ ἁμάρτυρος ὁ λόγος γραφῶν τοῖς βουλομένοις εἰλικρινῶς τὸ ἀληθὲς λέγειν, ἐπεὶ οἶδεν ὁ ἀπόστολος μηδέπω τὴν ῥίζαν ἐξ ἀνθρώπων τῆς ἁμαρτίας ὁλοσχερῶς ἀνηρημένην, ὅτε μὲν „οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοὶ ἀγαθόν, τουτέστιν ἐν τῇ σαρκί μου“ φράζων, τὸ ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παρῴκεται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐ. οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω. εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία,“ ὅτε δὲ „συνήδομαι τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον· βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου, ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου, καὶ ἐκ παντὸς αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.“ οὕτως οὐδέπω τὴν ἁμαρτίαν αὐτόπρεμον ἐκ ῥιζῶν διακοπήναι συνέβη (οὐ γὰρ εἰς τέλος ἀπέθανεν), ἀλλὰ ἔην (πῶς γὰρ πρὸ τοῦ περιβεβληθῆσαι θανάτῳ τὸν ἄνθρωπον;), ἵνα αὐτῷ συμμαρανθῆσαι καὶ συμφθιγῆσασαι αὐτὴ μὲν εἰς ἄρῃαν ἀπόληται καὶ διαφθαρῆ καδύπερ φυτὸν, λυθέντος ἐν ᾧ κρύπτουσα τὰς ῥίζας, ὡς ἔφην, ἑαυτῆς διεσώζετο, ὁ δὲ ἄνθρωπος αὐτῆς μηκέτι ῥίζαν ἐμφωλεύουσιν πικρίας ἔχων ἐξεγεροθῆ ὡς περ ναός. ἀλεξιφαρμίκου γὰρ τρόπον ὑπὸ τοῦ ἀλεξιητήρος ἡμῶν ἀληθῶς καὶ ἰατροῦ Θεοῦ πρὸς ἐκρίζωσιν τῆς ἁμαρτίας παρελήφθη ὁ θάνατος καὶ ἀφανισμὸν, ἵνα μὴ διαιωνίζον ἐν ἡμῖν εἴη τὸ κακὸν ἀθάνατον, ἄτε ἐν ἀθανάτοις ἀνατεῖλαν, αὐτοὶ δὲ λελωρημένοι καὶ ἐκστάντες, νοσοῦντων τρόπον, τῆς οἰκειᾶς ἀρετῆς ἐπὶ πολὺ διατρίβωμεν, ἄτε ἐν ὑφαστηκίῳν ἀεὶ καὶ ἀθανάτοις σωμασι τὴν κατὰ τὸ ἁμάρτημα μεγάλην τρέφοντες νόσον. διὸ δὴ καλῶς ταύτην πρὸς ἄμφω σωτηρίαν καὶ ψυχῆς καὶ σώματος, φαρμακευτικῆς τρόπου καθάρσεως, τὸν θάνατον ὁ Θεὸς ἠῆρατο, ἵνα πινάμωμοι καὶ ἀσινεῖς ὄντως ἐξεργασθῶμεν.

XXIV. Φέρε γὰρ, ἐπειδὴ πολλῶν δεῖ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων, ἐντεῦθεν αὐτὰ μάλιστα σκεψόμεθα, μὴ ἀφιστάμενοι, πρὶν ἂν πρῶτον εἰς εἰδηλοτέραν ἐρμηνείαν ἀποτελεωτήσῃ καὶ ἀπόδειξις ὁ λόγος. φαίνεται τοίνυν, ὡς περ εἴ τις δημιουργὸς ἄκρις ἄγαλμα καλόν, ἀπὸ χρυσοῦ κατεσκευασμένον ἢ ὕλης ἑτέρας αὐτῷ, καὶ πάντα τὰ μέλη συμμέτρως εἰς κάλλος διακεκοσμημένον, πάλιν χωνεῖται, λελωρημένον ἄφρον Θεασάμενος ὑπὸ τίνος ἀνθρώπου πονηροτάτου, ὃς οὐκ ἐνεγκὼν ὑπὸ βασκανίας εὐφροπές εἶναι τὸ ἄγαλμα, ἐσίνατο, ματαίαν ἡδονὴν καρπούμενος τοῦ φθόνου (πρόσρχες γὰρ, ὃ σοφώτατε Ἀγλαοφῶν, ὅτι, εἰ βούλοιο μὴ εἶναι σεσινωμένον ὅλως ὁ δημιουργὸς καὶ ψεκτὸν τὸ μετὰ τοσαύτης αὐτῷ σπουδῆς τε καὶ φροντίδος πεπονημένον, πάλιν προτραπήσεται συγχωνεύσας αὐτὸ τοιοῦτο ποιεῖν οἶον καὶ πρόσθεν ἦν· εἰ δὲ μὴ ἀναχωνεῖται, μὴδὲ ἀνασκευάζοι, ἐψῆ δὲ οὕτως μένειν, Θεραπεύων αὐτὸ καὶ ἐπανορθούμενος, ἀνάγκη δὴ πυρακτούμενον καὶ χαλκευόμενον τὸ ἄγαλμα μηκέτι δύνασθαι διατηρηθῆναι τὸ αὐτό, ἀλλὰ διηλλαγμένον ἔσεσθαι καὶ ὑπεσπασμένον)· διὰ τούτα, εἰ βούλοιο καλὸν καὶ ἄμωμον εἶναι τὸ ἔργον, ἀναθλάσθαι αὐτὸ καὶ ἀναχωνεῖσθαι δεῖ, ὅπως τὰ μὲν αἰσχρὰ καὶ τὰ ἀλλοιώματα πάντα τὰ ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτῷ καὶ φθόνου ὑπάρξαντα αὐτῷ μὲν διὰ τῆς ἀνασκευῆς καὶ ἀναχωνευσῆς ἀπόληται, τὸ δὲ εἰς τὸ ἑαυτοῦ εἶδος ἀσινές καὶ ἀκίβδηλον αὐτῆς ἄγαλμα ὁμοιότατον ἑαυτῷ κατασταθῆ (τῷ μὲν γὰρ ἀγάλματι ἀπολέσθαι οὐκ ἔστιν ὑπὸ τῷ αὐτῷ τεχνίτῃ, κἄν πάλιν εἰς ὕλην λυθῆ, ἀποκατασταθῆναι δὲ ἔστι· τοῖς δὲ αἰσχεσι καὶ λωβήμασιν ἀπολέσθαι μὲν ἔστι — τήκονται γὰρ — ἀποκατασταθῆναι δὲ οὐκ ἔστι, διὰ τὸ ἐν πάσῃ τέχνῃ τὸν ἄριστον δημιουργὸν μὴ πρὸς τὸ αἰσχρὸν ἢ ἀπηχθῆμένον ὄραϊν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σύμμετρον καὶ εὐθές τοῦ δημιουργουμένου)· ταῦτον γὰρ φαίνεται δὴ μοι καὶ ἐφ' ἡμῶν ὁ Θεὸς διωκονομηκέναι. τὸν γὰρ ἄνθρωπον, τὸ εὐπρεπέστατον ἑαυτοῦ τέχνημα, βασκάνοις ἐπιβουλαῖς φθόνου κεκακωμένον ἰδίῳ οὐκ ἠέσχετο τοιοῦτον καταλείψαι, φιλόανθρωπος ὢν, ὅπως μὴ δὲ αἰῶνος εἴη λελωρημένον, ἀθάνατον ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὸν ψόγον, ἀλλὰ διέλυσεν εἰς ὕλην πάλιν, ἵνα διὰ τῆς ἀναπλάσεως ἐκτακῶσι καὶ ἐξαφανισθῶσι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ μωμήματα. τὸ γὰρ ἐκεῖ ἀναχωνεῖσθαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον τὸ ἐνταῦθα ἀποθανεῖν καὶ διαλυθῆναι τὸ σῶμα· τὸ δὲ ἐκεῖ ἀναμορφωθῆναι τὴν ὕλην ἢ ἀνακοσμοποιηθῆναι, τοῦτο ἐνταῦθα μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸ ἀναστῆναι. ὡς περ καὶ ὁ προφήτης Ἰερεμίας· τούτοις γὰρ ἤδη καὶ αὐτὸς

1) Οὐδεὶς γὰρ .. (p. 549, C.) .. ἵνα μὴ διαιωνίζον ἐν ἡμῖν εἴη τὸ κακόν. Photius cod. 234. p. 294, a. 8—17. horum summam refert, simul ille respiciens, quae p. 584, A. — p. 587, D. eandem in sententiam disputantur.

ὡδε τὰ αὐτὰ παρεγγυῖ „καὶ κατέβην“ λέγων „εἰς τὸν οἶκον τοῦ κεραμέως· καὶ ἰδοὺ, Jerem. 18, 3.
αὐτὸς ἐποίει ἔργον ἐπὶ τῶν λίθων, καὶ διέπεσε τὸ ἀγγεῖον ὃ ἐποίει ἐν ταῖς χερσὶν
αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἐποίησεν αὐτὸς ἀγγεῖον ἕτερον, καθὼς ἤρθεσεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ
ποιῆσαι. καὶ ἐγένετο λόγος κυρίου πρὸς με λέγων, εἰ καθὼς ὁ κεραμεὺς οὗτος οὐ 551
δυνήσομαι τοῦτο ποιῆσαι ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραὴλ; ἰδοὺ, ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως ὑμεῖς
ἐστὲ ἐν ταῖς χερσὶ μου.“

XXV. Πρόσρχες γὰρ ὅπως, ὡς ἔφην, μετὰ τὸ παραβῆναι τὸν ἄνθρωπον ἢ μεγάλη
χεὶρ εἰς νίκος καταλεῖψαι τὸ ἐαυτῆς ἔργον οὐκ ἠδύοκῆσεν ὡς κίβδηλον τῷ πονηρῷ ἀδί-
κως αὐτὸ λυμνηναμένῳ βασκάνοις αἰτίαις, ἀλλὰ ἀνατήξας ἀνέδεδυσεν αὐτῆς εἰς πηλόν,
οἷα κεραμεὺς ὁ ἀναπλάστων ἄγγος πρὸς τὸ ἀφανισθῆναι μὲν διὰ τῆς ἀναπλάσεως B
πάντα τὰ ἐν αὐτῷ αἰσχρὰ καὶ θλάσματα, γενηθῆναι δὲ τὸ πᾶν ἄνωθεν ἀμέμπτως ἀρε-
στον. „ἢ οὐκ ἔχει ἔξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φαρμάματος ποιῆσαι Rom. 9, 21.
σκευῶν, ὃ μὲν εἰς τιμὴν, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;“ ὃ δὴ ἐστὶ (τοῦτο γὰρ παντάπασιν ὁ ἀπό-
στολὸς μοι δηλοῦν φαίνεται) ἢ μὴ τὸ ἔξουσίαν οὐκ ἔχει ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς ὕλης ἐκάστου
τῆς αὐτῆς ἀναπλάσας καὶ ἀνακοσμήσας ἰδίως ἕκαστον ἢ εἰς τιμὴν ἡμῶν ἀναστῆσαι καὶ
δόξαν, ἢ εἰς ἀτιμίαν καὶ κατάρκισιν; εἰς ἀτιμίαν μὲν τῶν ἐν ἀμαρτίαις φαιῶς βιω-
σάντων, εἰς τιμὴν δὲ τῶν ἐν δικαιοσύνῃ. καθάπερ ἐδηλώθη καὶ τῷ Δανιὴλ ὅτι „πολ- C
λοὶ τῶν καθυδόντων ἐν γῆς χώματι“ λέγοντι „ἐξεγεροθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον,
καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμόν καὶ αἰσχρότητα αἰώνιον, καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ
λαμπρότης τοῦ στερεώματος.“ Ἐφ' ἡμῖν γὰρ οὐ τὸ ἀφανίσαι τὴν ῥίζαν τελέως τῆς
πονηρίας, ἀλλὰ τὸ μὴ πρὸς ἕκαστον αὐτὴν ἔσσαι φῶναι καὶ καρποφορεῖν. ἡ μὲν γὰρ
καθόλου καὶ παντελεῖα αὐταῖς ῥίζαις αὐτῆς ἀναίρεσις τε καὶ ἀπώλεια ὑπὸ τοῦ Θεοῦ
κατὰ τὴν τοῦ σώματος, ὡς εἴρηται, διάλυσιν γίνεται, ἢ δὲ ἐκ μέρους πρὸς τὸ μὴ
οἶσαι βλαστὸν ἢφ' ἡμῶν. καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐκθρέψαντα πρὸς αὐξήσιν αὐτὴν μᾶλλον D
καὶ μέγεθος, ἀλλὰ μὴ τι στεριώσαντα ὅσον ἐπ' αὐτῷ καὶ συμπλήσαντα ἀνάγκη διδό-
ναι δίκην, ὅτι δυνάμενος καὶ ἔχων πρὸς τοῦτο τὴν ἔξουσίαν εἴλατο τὸ βλάπτειν τοῦ
συμπερόντος μᾶλλον προτιμῆσαι.

XXVI. Ὡςτε μηδεὶς, αὐτὸς αἰτιος ὢν, ἀκολούστῳ γλώσση μωφέσθω τὴν θεῖαν φύσιν,
ὡς οὐκ ἐν δίκῃ διανεμόσων ἐκάστῳ κακίας καὶ ἀρετῆς τὰ ἀμοιβαῖα. „τίς γὰρ εἶ, ὡ Rom. 9, 20.
ἄνθρωπε, ὃ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίη- 552
σας οὕτως ἢ οὕτως;“ πῶς γὰρ ὅποτε ἀυτοδεδεσπότῳ βουλή κακίαν εἴλατο. διὸ καὶ οὐ
λέξει δικαιοσύνης δόγμασιν ἀπαρραλλάτοις κρίνοντι τῷ Θεῷ, τί με ἐποίησας οὕτως
κατακριθῆναι εἰς τὸ ἀλγύνεσθαι; πρόσρχες γὰρ ὅπως ὡσπερ ἀκοντιστῆς ὁ ἀπόστολος
δεινὸς συνεστραμμένα δῆματα τῶν λόγων εἰς μέσον ἐμβυλὸν ἀσφαλῆ καὶ ἐπικεκα-
λυμμένην ποιεῖται εἰς βράθος τῶν ἀγνωσμάτων τὴν ἐξεργασίαν, ἀληθεστάτην δὲ καὶ
ὀρθόδοξον καὶ μηδὲν ἔχουσαν ἀπημελημένον ἢ δύσφημον. τοῖς μὲν γὰρ μὴ μετὰ σπου-
δῆς, ἀλλὰ ἀγεννῶς ἐγκύπτουσι τοῖς λόγοις ἀσυνάρτητα ἔσθ' ὅτε δοκεῖ καὶ ἀσύμφωνα B
λέγειν, τοῖς δ' αὖ σπουδαίως καὶ λογισμῷ νήφοντι ὀπόσης τάξεως ἐμπλεα καὶ ἀλη-
θείας.

Δὶ ἀκριβείας μὲν οὖν περὶ τούτων διεξιέναι τὰ νῦν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ'
ἑαυτὸ μόνον ἔργον. καὶ γὰρ γελοῖον καταλείψαντάς που τὴν σκέψιν, ἥς ἔνεκα ταύτην
ἐπιτελέμεθα, εἰς ἄλλα μετιέναι. ταῦτα γὰρ ἡμῖν εἴρηται διὰ τὴν τῶν ἐθελόκακόντων
τιμωρὸν δίκην. ἀποδειχθέντος τοίνυν ἐνδηλότατα τὸν θάνατον τῷ ἀνθρώπῳ μεμηχα- C
νῆσθαι μὴ ἐπὶ κακῷ τινι, ἄλλα χρὴ λοιπὸν τὸν μὴ φαιῶς τούτοις ἐγκύπτοντα περὶ
τῆς ἀναστάσεως νοεῖν τοῦ σώματος. πῶς γὰρ οὐκ ἀφέλιμος ὁ θάνατος, διαφθερίων
ἡμῶν τὰ ληίζοντα τὴν φύσιν, εἰ καὶ παρὰ τὸν καιρὸν ἐπαχθῆς, καθ' ὃν προσφέρεσθαι
δοκεῖ καθάπερ αὐστηρότατον τῷ νοσοῦντι φάρμακον; καὶ ἵνα μὴ πολλάκις τὰ αὐτὰ
περὶ τῶν αὐτῶν διαλεγώμεθα, φέρε καὶ ἀπὸ τῆς ὥδῆς ἐτι τοῦ Δευτερονομίου βεβαιώ-
σαντες τὸν λόγον ἴωμεν τὰ ἐξῆς διαληψόμενοι. D

XXVII. Τὸ γὰρ „ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ζῆν ποιήσω, πατάξω, κάγω λάσομαι, καὶ οὐκ
ἐστὶν ὅς ἐξελεῖται ἐκ τῶν χειρῶν μου“ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τί ἄλλο διδάσκειν Deut. 32, 39.
βούλεται ἢ ὅτι διὰ τοῦτο τὸ σῶμα πρῶτον ἀποκτιννύται καὶ θνήσκει, ἵνα αὐτῆς ἀνα-
σταθῆ καὶ ζῆση; πατάσσεται πρῶτον καὶ θραύεται, ἵνα σὺν αὐτῆς πλασθῆ καὶ ὑγιές.
καὶ οὐδὲν ἐξελεῖσθαι ὄλως τὸ σύνολον τῆς μεγάλης καὶ κραταιᾶς αὐτοῦ χειρὸς πρὸς

1) Oecumenius Exposit. in Epistolas Pauli, ed. Veron. p. 327. ad Rom. 9, 21. ἔχει, φησὶν, ἔξου-
σίαν ὁ Θεὸς ὁ ἐλεῖρων τοὺς νεκροὺς τοὺς μὲν εἰς δόξαν, τοὺς δὲ εἰς αἰσχρότητα ἐγείρει, κατὰ τὴν
ἀναλογίαν τῶν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ βεβιωμένων. οὕτως ὁ ἐν ἁγίοις Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως
λόγῳ. Oecumenium exscripsit Theodulus Coelosyr. Presb. Comm. in Epist. ad Rom. cap. 9. Vid.
Biblioth. PP. max. T. 27. p. 606, F.

2) Ἐφ' ἡμῖν . . (D.) . . ἀρετῆς τὰ ἀμοιβαῖα. Locus exstat apud Leont. et Ioann. Rer. sacr.
Lib. II. Tit. περὶ αὐτεξουσίου. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII. p. 92, col. 2. Lemma: ἐκ
τοῦ αὐτοῦ λόγου, respicit ad Excerptum, de quo ad p. 545, B.

553 ἀπώλειαν καὶ ὄλεθρον σθένει, οὐ πῦρ, οὐ θάνατος, οὐ σκότος, οὐ χάος, οὐ φθορά.
 Rom. 8, 35 — „τίς γὰρ ἡμᾶς“ φησὶν „ἀπο τῆς ἀγάπης χωρήσει τοῦ κυρίου;“ — ὅς ἐρμηνεύεται χεῖρ
 37. τοῦ πατρὸς καὶ λόγος — „θλίψις, ἢ στενοχωρία; ἢ διωγμός; ἢ λιμός; ἢ γυμνότης; ἢ κίν-
 Psal. 43, 23. δυνος; ἢ μίχαιρα; καθὼς γέγραπται ὅτι ἔνεκεν σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογί-
 σθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος
 Deut. 32, 39. ἡμᾶς,“ ἀληθέστατα, ἵνα πληρωθῇ, καθὼς ἔφην, τὸ „ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ζῆν ποιήσω,
 Rom. 8, 39. πατάξω καὶ ἰάσομαι,“ καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἐξελεῖται ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν
 B Χριστῷ πρὸς ἀπώλειαν. διὸ καὶ ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, ἵνα ἀποθανόντες
 τῇ ἁμαρτίᾳ ζήσωμεν τῷ Θεῷ. καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοσοῦτου διεσκέφθω· τὰ δὲ συνεχῆ
 τούτοις ὡδὲ πάλιν προχειριστέον.

XXVIII. Εἰ πᾶν τὸ γεννώμενον νοσεῖ (προτείνει γὰρ οὕτως ὁ ἐξ ἐναντίας) καὶ κατὰ
 τὴν γένεσιν καὶ κατὰ τὴν τροφήν ἀπὸ τῶν προσιόντων, φησὶν, αἰσθεῖται, καὶ ἀπὸ
 τῶν ἀπίοντων ἐλαττοῦται, τὰ δὲ μὴ γεννώμενα ὑγιαίνει, ὅτι μὴ νοσεῖ μηδὲ προς-
 δεῖται ἢ ἐπιθυμεῖ, ἐπιθυμεῖ δὲ τὰ γεννώμενα καὶ συνουσίας καὶ τροφῆς, τὸ δὲ ἐπι-
 C θυμῶν νοσεῖν ἔστι, τὸ δὲ μὴ δεῖσθαι μηδὲ ἐπιθυμεῖν ὑγιαίνειν, νοσεῖ δὲ τὰ γεν-
 νώμενα, ὅτι ἐπιθυμεῖ, τὰ δὲ μὴ γεννώμενα οὐ νοσεῖ, πάσχει δὲ τὰ νοσοῦντα ἢ κατὰ
 πλῆθος, ἢ ἐνδειαν τῶν προσγινομένων καὶ ἀπογινομένων, τὸ δὲ πάσχον καὶ φθίνει καὶ
 ἀπόλλυται, διόπερ καὶ γεννᾶται, γεννᾶται δὲ ὁ ἄνθρωπος, — οὐ δύναται ἄρα ἀπαθῆς
 εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀθάνατος, κατωπίπτει μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ὁ λόγος.
 εἰ γὰρ πᾶν τὸ γιγνόμενον ἢ γεννώμενον ἀπόλλυται (διαφέρει γὰρ οὐδὲν οὕτως εἰ-
 D πτεῖν, ἐπειδὴ καὶ οἱ πρωτόπλαστοι οὐκ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ἐγενήθησαν), γενητοὶ δὲ
 Psal. 103, 4. καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ αἱ ψυχαὶ („ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους ἀπὸ πνεύματι“), ἀπόλλυνται
 ἄρα οἱ ἄγγελοι κατ' αὐτοὺς καὶ αἱ ψυχαί. ἀλλ' οὔτε οἱ ἄγγελοι οὔτε αἱ ψυχαὶ ἀπόλ-
 λυνται· ἀθάνατα γὰρ ταῦτα καὶ ἀδιάμαστα, καθὼς ὁ ποιήσας εἶναι βεβούλευται. ἀθά-
 νατος ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος. ἵ οὐκ ἀρεστόν δὲ οὐδ' ἐκεῖνο, τὸ λέγειν εἰς ἄρδην ἀπο-
 λείσθαι τὸ πᾶν, καὶ γῆν καὶ ἕρα καὶ οὐρανὸν μὴ ἔσεσθαι. ἐκπυρωθήσεται μὲν γὰρ
 πρὸς κάθαρσιν καὶ ἀνακαινισμόν καταβασίῳ πᾶς κατακλυζόμενος ὁ κόσμος πυρὶ, οὐ
 554 μὴν εἰς ἀπώλειαν ἐλείσεται παντελῆ καὶ φθοράν. εἰ γὰρ κρεῖττον τὸ μὴ εἶναι τοῦ
 εἶναι τὸν κόσμον, διὰ τὸ τὸ χεῖρον ἤρειτο ποιήσας τὸν κόσμον ὁ Θεός; ἀλλ' οὐδὲν ὁ
 Θεὸς ματαιῶς ἢ χεῖρον ἐποίησε. οὐκοῦν εἰς τὸ εἶναι καὶ μένειν τὴν κτίσιν ὁ Θεὸς διε-
 Sap. 1, 14. κοσμήσατο, καθάπερ καὶ ἡ σοφία διασυνίστησιν „ἔκτισε γὰρ εἰς τὸ εἶναι“ λέγουσα
 „τὰ πάντα ὁ Θεός, καὶ σωτήριος αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς
 Rom. 8, 19. φάρμακον ὄλεθρου.“ καὶ Παῦλος δὲ σιφῶς μαρτυρεῖ λέγων „ἡ γὰρ ἀποκαρδοκία
 B τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν νιῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. τῇ γὰρ ματαιότητι ἢ
 κτίσις ὑπετάγη, οὐκ ἐκούσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι καὶ αὐτὴ ἢ
 κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης
 τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.“ „τῇ γὰρ ματαιότητι“ φησὶν „ἢ κτίσις ὑπετάγη.“ ἐλευθερω-
 θήσεσθαι δὲ τῆς τοιαύτης δουλείας προσδοκῆ κτίσιν, τὸν κόσμον τοῦτον βουλόμενος
 νῦν καλεῖν. οὐ γὰρ τὰ μὴ βλεπόμενα τῇ φθορᾷ δουλεύει, ἀλλὰ ταῦτα δὴ τὰ βλεπόμενα.
 C μένει ἄρα ἢ κτίσις εἰς τὸ ἄμεινον ἀνακαινοποιηθεῖσα καὶ εὐπρεπέστερον, ἀγαλλομένη
 καὶ χαίρουσα ἐπὶ τοῖς τέκνοις τοῦ Θεοῦ τῇ ἀναστάσει, δι' οὓς στενάζει καὶ συνωδίνει
 νῦν, τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς φθορᾶς καὶ αὐτὴ τοῦ σώματος ἀπεκδεχομένη,
 ὅπως ἡμῶν ἐξεγεροθέντων καὶ ἀποτιναξαμένων τὴν νεκρότητα τῆς σαρκὸς, κατὰ τὸ γε-
 Esai. 52, 2. γραμμένον „ἐκτίναξαι τὸν χεῖρον καὶ ἀνάστηθι καὶ κάθισον, Ἱερουσαλὴμ,“ ἐλευθερω-
 D θέντων τε τῆς ἁμαρτίας ἐλευθερωθήσεται καὶ αὐτὴ τῆς φθορᾶς, μηκέτι τῇ ματαιότητι
 Rom. 8, 22. δουλεύουσα, ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ. „οἶδαμεν γὰρ (φησὶν) ὅτι πᾶσα ἢ κτίσις συστενάζει
 καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν. οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος
 ἔχοντες, καὶ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν τὴν νιοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρω-
 Esai. 66, 22. σιν τοῦ σώματος ἡμῶν.“ καὶ ὁ Ἡσαΐας δὲ „ὄν τρόπον γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ
 γῆ καινὴ, ἃ ἐγὼ (φησὶν) ποιῶ, μένει ἐνώπιόν μου, λέγει κύριος, οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα
 Esai. 45, 18. ἡμῶν καὶ τὸ ὄνομα ἡμῶν.“ καὶ πάλιν „οὕτως λέγει κύριος ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν,
 οὗτος Θεὸς ὁ κατασκευάσας τὴν γῆν καὶ ποιήσας αὐτήν· αὐτὸς διώρσεν αὐτήν, οὐκ
 555 εἰς κενὸν ἐποίησεν αὐτήν, ἀλλὰ κατοικεῖσθαι.“ ὄντως γὰρ οὐκ εἰς κενὸν οὐδὲ εἰς μά-
 την πρὸς ἀπώλειαν ἔκτισε, κατὰ τοὺς φρονοῦντας μάταια, τὸ πᾶν ὁ Θεός, ἀλλὰ εἰς τὸ
 εἶναι τε καὶ οικεῖσθαι καὶ διαμένειν. διὸ ἀνάγκη δὴ καὶ τὴν γῆν αὐτῆς καὶ τὸν οὐρα-
 νὸν μετὰ τὴν ἐκφλόγωσιν ἔσεσθαι πάντων καὶ τὸν βρασμόν. διὰ τί δὲ τοῦτο ἀνάγκη,
 λόγος ἂν ἔτι πλείων τῶν εἰρημένων γίγνωστο. οὔτε γὰρ εἰς ὕλην ἀρχὴν καὶ τοιαύτην

1) Οὐκ ἀρεστόν .. φθοράν. · Haec cum proximis: καὶ Παῦλος .. ἐπ' ἐλπίδι, afferuntur ab An-
 drea Caesar. Comment. in Apocal. p. 96, 49. — p. 97, 2. ed. Sylburg., laudato Methodio ἐν τῷ περι-
 ἀναστάσεως λόγῳ.

ἔτι κατάστασιν, οἷα καὶ πρὸ τῆς διακοσμῆσεως ἦν, διαλυθὲν ἀναστοιχειωθήσεται τὸ πᾶν, οὐτ' αὖ εἰς ἀπώλειαν παντελῆ καὶ φθορᾶν.

XXIX. Ἐὰν δέ, Πῶς οὖν, εἰ μὴ ἀπόλλυται τὸ πᾶν, οἱ ἐξ ἐναντίας εἴπωσι, ὁ μὲν B
 κύριος τὸν οὐρανὸν παρελεύσεσθαι ἔφη καὶ τὴν γῆν, ὁ δὲ προφήτης ἀπολεῖσθαι μὲν Math. 24, 35.
 τὸν οὐρανὸν ὡς καπνόν, τὴν δὲ γῆν ὡς ἱμάτιον καλυμνωθήσεσθαι; Ἐπειδήπερ ἔθος Psal. 101, 27.
 ταῖς γραφαῖς, λέξομεν, τὴν εἰς τὸ κρείττον καὶ ἐνδοξότερον ἀπὸ ταύτης τῆς καταστά- Esai. 51, 8.
 σεως τοῦ κόσμου μεταβολὴν ἀπώλειαν λέγειν, οἷον τοῦ πρόσθεν σχήματος ἀπολλυ-
 μένου κατὰ τὴν εἰς τὸ φαιδρότερον ἀπάντων ἑξῆς ἀλλαγὴν· ὅτι μηδεμίᾳ ὑπεναντίωσις C
 ἢ ἀτοπία ἐν τοῖς θείοις λόγοις. „παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου,“ καὶ 1 Cor. 7, 31.
 οὐχ „ὁ κόσμος“ εἴρηται. οὕτως ἔθος ἀπώλειαν καλεῖν τὴν εἰς τὸ ἄμεινον
 ἔσθ' ὅτε καὶ εὐμορφότερον τροπὴν τοῦ πρόσθεν σχήματος, οἷον ὡςπερ ὁπόταν τις
 ἀπώλειαν λέγῃ τοῦ κατὰ τὸν νῆπιον σχήματος τὴν εἰς τὸν ἄνδρα τὸν τέλειον μετα-
 λαγὴν, τρεπομένης εἰς μέγεθος καὶ κάλλος τῆς ἡλικίας τοῦ νηπίου. „ὅτε γὰρ ἦμην 1 Cor. 13, 11.
 νηπιος, ὡς νῆπιος ἐλάλουν, ὡς νῆπιος ἐφρόνουν, ὡς νῆπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέ-
 γονα ἄνθρωπος, κατήργησα τὰ τοῦ νηπίου.“ παραχθῆσεσθαι μὲν γὰρ τὴν κτίσιν, ὡςπερ D
 τεθνηξομένην κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν, ἵνα καὶ ἀνακαινισθῇ, οὐ μὴ ἀπολεῖσθαι προς-
 δοκητέον, ὅπως οἱ ἀνακαινοποιηθέντες ἐν ἀνακαινοποιηθέντι τῷ κόσμῳ ἀγευστοὶ λῦ-
 πης κατοικήσωμεν, κατὰ τὸ λεχθέν „ἔξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται“ Psal. 103, 30.
 ἐν ἑκατοστῷ τρίτῳ ψαλμῷ „καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς,“ τοῦ περιέ-
 χοντος τῆς εὐκρωσίας ἐπιτροπευόντος λοιπὸν τοῦ θεοῦ. ἐσομένης γὰρ καὶ μετὰ τοῦ-
 τον τὸν αἰῶνα γῆς ἀνάγκη πᾶσα ἔσεσθαι καὶ τοὺς οἰκήσοντας οὐκέτι τεθνηξομένους
 ἢ γαμήσοντας καὶ γεννησομένους, ἀλλ' ὡς ἀγγέλους ἀμεταστρόφως ἐν ἀφθαρσίᾳ τὰ 556
 ἀριστα πράξοντας. διὸ ληρώδες τὸ ἐν ποίᾳ διαγωγῇ τότε δὴ τὰ σώματα ἔσεσθαι
 λέγεσθαι, μήτε ἀέρος μήτε γῆς μήτε τῶν ἄλλων ἐσομένων.

XXX. Ἄξιον δὲ κάκεῖνο πρὸς τοὺς εἰρημένους ἐπισκοπεῖν, ὡς ἔχει πολλὴν διάπτω-
 ριν, εἰ δεῖ παρὸρσίαν ἄγειν περὶ τηλικούτων, ὡς Ἀγλαοφῶν, διαλεγόμενος πραγμά-
 των. φράσας γὰρ ἀπορήνασθαι τὸν κύριον ὡς οἱ τῆς ἀναστάσεως τευξόμενοι ἔσον-
 ται τότε ὡς ἄγγελοι, ἐνθα πειράζουσιν αὐτὸν οἱ Σαδδουκαῖοι, ἐπέφραξεν „οἱ δὲ B
 ἄγγελοι ἐκτὸς ὄντες σαρκὸς ἐν μακαριότητος ἀκρότητι διὰ τοῦτο καὶ δόξης εἰσὶ, καὶ Marc. 12, 25.
 ἡμᾶς δὲ ἄρα ἔξισάζεσθαι μέλλοντας ἀγγέλοις ἀνάγκη δὴ σαρκῶν ὡσαύτως ἐκείνοις
 γυμνοῦς ἔσεσθαι δεῖν,“ οὐκ ἐπιστήσας, ὡς ἀριστε, ὡς ὁ ποιήσας καὶ διακοσμήσας ἐξ
 οὐκ ὄντων τὸ πᾶν τὴν τῶν ἀθανάτων φύσιν οὐ μόνον εἰς ἀγγέλους καὶ λειτουργοὺς
 διανείμας διεκόσμησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀρχὰς καὶ θρόνους καὶ ἔξουσίας. ἄλλο γὰρ
 μένος τὸ τῶν ἀγγέλων καὶ ἄλλο τὸ τῶν ἀρχῶν καὶ ἔξουσιῶν, ὅτι μὴ τάγμα ἐν καὶ
 μία σύστασις καὶ φυλὴ καὶ πατριὰ τῶν ἀθανάτων, ἀλλὰ γένη καὶ φυλαὶ καὶ δια- C
 φοραί. καὶ οὕτε τὰ Χερουβὶμ τῆς ἰδίας ἔξιστάμενα φύσεως εἰς τὴν τῶν ἀγγέλων
 ἰδέαν μετασκευάζονται, οὐτ' αὖ πάλιν εἰς τὴν ἐτέρων οἱ ἄγγελοι. εἶναι γὰρ αὐτὰ
 χρῆ καὶ ὁ εἰσὶ καὶ ὁ γεγόνασιν. ἀτὰρ καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸν κόσμον οἰκεῖν καὶ τῶν
 ἐν αὐτῷ πάντων ἡγεμονεύειν κατασταθεὶς τῆς ἐξ ἀρχῆς διακοσμῆσεως, ἀθάνατος ὢν,
 τοῦ εἶναι ἄνθρωπος οὐποτε μεταβληθήσεται, οὕτε εἰς τὴν τῶν ἀγγέλων οὕτε εἰς τὴν
 τῶν ἐτέρων μορφήν, ὅτι μηδὲ οἱ ἄγγελοι εἰς τὴν τῶν ἄλλων τῆς ἐξ ἀρχῆς ἰδέας με-
 τακοσμούμενοι μεταβάλλονται. ὁ γὰρ Χριστὸς ἦκεν οὐκ εἰς ἐτέραν μορφήν πλασθῆ- D
 ναι κηρύσσων ἢ μετασκευασθῆναι τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ἀλλὰ εἰς ὃ ἦν ἐξ ἀρχῆς
 πρὸ τοῦ ἐκπεσεῖν, ἀθάνατος ὢν. χρῆ γὰρ ἐν τῷ ἰδίῳ τῆς ἕξεως ἑαυτοῦ τύπῳ τῶν
 γενητῶν ἕκαστον μένειν, ἵνα πάντα πάντων ὡς πεπληρωμένα, οὐρανοὶ μὲν ἀγγέλων,
 θρόνοι δὲ ἔξουσιῶν, φῶτα δὲ λειτουργῶν, καὶ οἱ θεϊότεροι τόποι καὶ τὰ ἀκρατα
 καὶ ἀκραίφῃ φῶτα τῶν Σεραφίμ, ἃ παρεστήκασιν τῇ μεγάλῃ βουλῇ διακρατούσῃ τὸ
 πᾶν, ὁ δὲ κόσμος ἀνθρώπων. ἐὰν δὲ μεταβάλλεσθαι δῶμεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς 557
 ἀγγέλους, ὡρα μεταβάλλεσθαι δοῦναι καὶ τοὺς ἀγγέλους εἰς ἔξουσίας, καὶ ταύτας εἰς
 ἄλλο καὶ ἄλλο, ἔστ' ἂν ὁ λόγος ἀναβᾷ εἰς κίνδυνον ἐμπέση.

XXXI. Ἄλλ' οὕτε ὡς φαῦλον τεκτινόμενος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ἢ διαμαρτήσας
 αὐτοῦ περὶ τὴν διάπλασιν, ἄγγελον αὐτὸν ὑστερον ἐπενόησε ποιῆσαι, μεταγνοῦς,
 ὡςπερ οἱ φανότατοι τῶν δημιουργῶν, οὕτε ἄγγελον κατ' ἀρχὰς θελήσας ποιῆσαι
 καὶ μὴ δυνθῆναι ἄνθρωπον ἐπλασεν. ἀσθενὲς τοῦτο γάρ. τί δῆποτε οὖν τὸν ἄ-
 θρωπον ἄνθρωπον ἐποίει καὶ οὐκ ἄγγελον, εἴ γε ἄγγελον τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐκ B
 ἄνθρωπον γενέσθαι ἤθελεν; ὡς οὐ δυνατός; βλάβσημον. ἀλλ' ἀνεβάλλετο περὶ τοῦ
 κρείττονος τὸ χεῖρον ποιῶν; καὶ τοῦτο ἄτοπον. οὕτε γὰρ διασφάλλεται περὶ τοῦ
 ποιεῖν τὸ καλὸν οὕτε ἀναβάλλεται οὕτε ἀδυνατεῖ, ἀλλὰ καὶ ὡς θέλει καὶ ὅτε θέλει
 τὸ δύνασθαι ἔχει, δύναμις ὢν. οὐκοῦν εἶναι τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπον θέλων ἐξ
 ἀρχῆς ἔκτισεν. εἰ δὲ θέλων, θέλει δὲ τὸ καλόν, καλὸν δὲ ὁ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος
 δὲ τὸ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος λέγεται συντεθέν, οὐκ ἔσται ὡρα ἐκτὸς σώματος ὁ

C ἄνθρωπος, ἀλλὰ μετὰ σώματος, ἵνα μὴ ἄλλος ἄνθρωπος παρὰ τὸν ἄνθρωπον γεννηθῆ. δεῖ γὰρ τῷ Θεῷ τὰ ἀθάνατα γένη πάντα σώζεσθαι, ἀθάνατον δὲ ὁ ἄνθρωπος.
 Sap. 2, 23. „ἔκτισε“ γὰρ φησὶν ἡ σοφία „τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀφθαρσίᾳ, καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἀιδιότητος ἐποίησεν αὐτόν.“ οὐκ ἄρα ἀπόλλυται τὸ σῶμα· ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος.

XXII. Διὸ ἐπίστησον ὡς καὶ ὁ κύριος τὰ αὐτὰ ταῦτα διδάσκειν θέλων, μὴ πιστευνόντων Σαδδουκαίων εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς σαρκός (δόγμα γὰρ τοῦτο Σαδδουκαίων·
 D ὅθεν συσκευασάμενοι τὴν κατὰ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς ἑπτά ἀδελφούς παραβολὴν, ἵνα τὸν περὶ ἀναστάσεως τῆς σαρκός λόγον ἀποκηρύσσῃ, προσῆλθον αὐτῷ· ἀμέλει αὐτὸς
 Math. 22, 23. ὁ εὐαγγελιστὴς ἐπεσημίηατο „προσῆλθον δὲ αὐτῷ“ εἰπὼν „καὶ Σαδδουκαῖοι, λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν“), ὁ οὖν Χριστὸς, εἰ μὴ ἦν ἀνάστασις σαρκός, ἀλλὰ μόνον ἐσώζετο ἡ ψυχὴ, συνέθετο ἂν αὐτοῖς ὡς καλῶς καὶ ὀρθῶς φρονούσι. νυνὶ δὲ ἀποκρίνεται λέγων „ἐν τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίσκονται, ἀλλ’ ὡς ἄγγελοι ἐν
 558 οὐρανῷ εἰσιν,“ οὐ τῷ σῶμα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τῷ μὴ γαμεῖν καὶ γαμεῖσθαι, ἀλλὰ εἶναι λοιπὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ. καὶ φησὶν ἀγγέλοις κατὰ τοῦτο παραπλησιασθέντας, ἵν’ ὡς περὶ οἱ ἄγγελοι ἐν τῷ οὐρανῷ, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ παραδείσῳ μὴ γαμοῖς ἢ εἰλαπίναις ἐτι σχολάζωμεν, ἀλλὰ τῷ βλέπειν τὸν Θεὸν καὶ γεωργεῖν τὴν ζωὴν πρυτανεύοντος ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ. οὐ γὰρ εἶπεν „ἔσονται ἄγγελοι,“ ἀλλ’ „ὡς ἄγγελοι,“
 Psal. 8, 5. οἶον δόξῃ μὲν καὶ τιμῇ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἔστιφανώμενοι, βραχὺ δὲ τι παρὰ τοὺς ἄγγέλους διαλλάσσοντες καὶ ἔγγυς ὄντες τοῦ εἶναι ἄγγελοι. καθάπερ εἰ ἔλεγεν,
 B οὐσῆς εὐταξίας κατὰ τὸν αἴρα καὶ γαλήνης νυκτὸς καὶ πάντων τῷ τῆς σελήνης αἰθερίῳ φωτὶ κεκοσμημένων, ἡ σελήνη φαίνει ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οὐ πάντως ἂν ἥλιον εἶναι τὴν σελήνην ἀπομαρτυροῦν αὐτὸν ἐλέγομεν, ἀλλ’ ὡς ἥλιον, ὡς περὶ καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον χρυσός, ἔγγυς δὲ τοῦ εἶναι χρυσὸς πεφυκός, ὡς χρυσὸς λέγεται καὶ οὐ χρυσός. εἰ δὲ ἦν χρυσός, οὐκ ἐλέγετο ἂν ὡς χρυσός, ἀλλὰ χρυσός. ἐπεὶ δὲ μὴ ἐστὶ χρυσός, ἀλλὰ ἔγγυς τοῦ εἶναι χρυσός καὶ φαντάζεσθαι τὸν χρυσόν, οὐ χρυσόν, ἀλλ’ ὡς χρυσός λέγεται. οὕτω καὶ ὡς ἄγγέλους ἔσεσθαι λέγοντος τοὺς ἁγίους ἐν τῇ ἀναστάσει,
 C οὐκ αὐτὸ τοῦτο ἄγγέλους αὐτὸν ἐπαγγέλλεσθαι ἀκούομεν τοὺς ἁγίους ἔσεσθαι ἐν τῇ ἀναστάσει, ἀλλὰ ἔγγυς τοῦ εἶναι ἄγγέλους. ὥστε ἀλογώτατον λέγειν, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς τοὺς ἁγίους ἀπεσήνατο ὀφθῆναι ὡς ἄγγέλους ἐν τῇ ἀναστάσει, τὰ σῶματα διὰ τοῦτο ταῦτα μὴ ἀνίστασθαι, καίτοι τῆς λέξεως αὐτὴν τὴν τάξιν δηλοῦσης σαφῶς τοῦ συμβαίνοντος. ἀνάστασις γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ μὴ πεπτωκότος, ἀλλ’ ἐπὶ τοῦ πεπτωκότος
 D λέγεται καὶ ἀνισταμένου· ὡς περὶ ὀπίσταν λέγει καὶ ὁ προφήτης „καὶ ἀναστήσω τὴν
 Amos. 9, 11. σκηπὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν.“ ἔπεσε δὲ οὐκ ἀλάσασα ἡ πατήρη σκηνὴ τῆς ψυχῆς εἰς
 Dan. 12, 2. γῆν χόματος. οὐ γὰρ τὸ μὴ θνήσκον, ἀλλὰ τὸ θνήσκον κλίνεται. θνήσκει δὲ σὰρξ· ψυχὴ γὰρ ἀθάνατος. καὶ τοῖνυν εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, σῶμα δὲ ὁ τεκρός, οἱ λέγοντες ἀνάστασιν μὲν εἶναι, σαρκὸς δὲ μὴ εἶναι, ἀρνούνται μὴ εἶναι ἀνάστασιν, ὅτι μὴ τὸ ἐστός, ἀλλὰ τὸ πεπτωκός καὶ κλιθὲν διανίσταται, κατὰ τὸ γεγραμμένον „μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται, ἢ ὁ ἀποστρέφων οὐκ ἀναστρέψει;“
 559 XXXIII. Ὅτι δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ εἶδαξεν ἀναφανδὸν ὁ κύριος καὶ δὲ ἑαυτοῦ καὶ διὰ Σολομῶνος εἰπὼν, δὲ ἑαυτοῦ μὲν ἐν τῇ κατὰ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πέννητα
 Luc. 16. Αἰζάρων ἱστορίᾳ, τὸν μὲν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ δούς ἀναπαύεσθαι μετὰ τὴν ἀπόθεσιν τοῦ σώματος, τὸν δὲ ἐν ἀλγηδόσιν, οἷς διαλεγόμενον τὸν Ἀβραὰμ εἰσηγάγε·
 Sap. 3, 1. διὰ Σολομῶνος δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ σοφίᾳ, ἔνθα „δικαίων αἱ ψυχαὶ ἐν χειρὶ“ γέγραπται „θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ’ ἡμῶν πορεία συντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης.“ ὅθεν σῶματος ἢ ἀνάστασις, καὶ οὐ ψυχῆς. οὐ γὰρ τὸν ἐστῶτα τις ἀνίστησιν, ἀλλὰ τὸν κείμενον, ὡς περὶ οὐδὲ τὸν ὑγιαίνοντα θεραπεύουσιν, ἀλλὰ τὸν πάσχοντα.
 Εἰ δὲ τις τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς σαρκὸς βιάζεται [λέγειν] ἔσεσθαι, πολλὴ μὲν μωρία τοῦτο καὶ ἀλογία. δεῖ γὰρ φθορὰν πρῶτον καὶ λύσιν τὸν τοιοῦτον τῆς ψυχῆς δεικνύναι, ἵνα δεῖξῃ δὴ καὶ τὴν ἀνάστασιν, μήτοι ληροῦντά γε, ἀλλὰ σαφῶς λέγοντά τι φαίνεσθαι. ὅμως γοῦν δοτέον αὐτῷ θνητὴν ὀρίσασθαι
 C τὴν ψυχὴν. δυοῖν γὰρ τοῦ θύτερον ταῦτα θετέον, ἢ ἀληθῆ τὸν κύριον ἀποφήνασθαι ἀθάνατον τὴν ψυχὴν διδάσκοντα, καὶ ψεῦδος αὐτὴν τὸ φθεῖρεσθαι λέγειν, ἢ φθεῖρεσθαι, καὶ ψεῦδος τὸ ἀνώλεθρον αὐτὴν καὶ ἀθάνατον εἶναι διδάσκειν τὸν Χριστόν, καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πέννητα φράσει, καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν Μωυσῆα
 Math. 17. καὶ τὸν Ἥλιον ὀπτασίᾳ. ἀλλ’ οὐδὲν ὁ κύριος ἄλλως ἐφθέγγετο, ἢ ἐφρευματο. οὐ γὰρ
 D εἰδῶλον ἢ φάσμα, τοὺς ἀποστόλους βουλόμενος ἀπατᾶν, ἐδείκνυεν αὐτοῖς ἐν τῷ ὄρει τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Μωυσῆα, ἀλλὰ τὸ ὅ ἦσαν ἀψευδῶς. ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, καὶ τὸν δυσμαθέστατον μαθεῖν ἀθάνατον αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνώλεθρον διαβεβαίωσθαι τὴν ψυχὴν.

XXXIV. Οὐκοῦν σαρκὸς ἡ ἀνάστασις γίνεται καὶ οὐ ψυχῆς, ὅπως ἡ πεπτωκυῖα Amos. 9, 11.
 τοῦ Δαβὶδ εἰς τὴν φθορὰν ἀνασταίῃ σκηνῇ, καὶ ἀναστᾶσα καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα, κα-
 θὼς αἱ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος, ἀπήμων λοιπὸν καὶ ἀδιάπτωτος διαμένοι, ὅτι μὴ τοῦ
 Θεοῦ τὴν λιθίνην οἰκίαν δειμῆσθαι τοῦ Δαβὶδ εἰς τὸ μέλλον, ἢ ἐν τῇ βασιλείᾳ 560
 τῶν οὐρανῶν οἰκίαν σχῆ καλὴν, ἀλλὰ τὴν σάρκα τὸ σκῆνος τῆς ψυχῆς, ἣν αὐτὸς ταῖς
 ἑαυτοῦ χερσὶν ἔτεκτῆναιτο. σκοπεῖσθαι δέ σε, ὦ σοφώτατε Ἀγλαοφῶν, οὕτως ἰχθῆ.
 πάντως δὲ ῥᾶστα μαθήσθαι τοῦτο, ἐὰν ἐπὶ τὴν τοῦ καθεύδειν εἰκόνα πρόσσχῃς καὶ
 ἀνίστασθαι. εἰ γὰρ τὸ ὑπνοῦν ἀπὸ τοῦ ἐγρηγορέναι καὶ τὸ ἀνίστασθαι ἀπὸ τοῦ
 καθεύδειν γίγνεται, καὶ τοῦτο θανάτου καὶ ἀναστάσεως μελέτη (ὑπνω γὰρ καὶ θά- n. 16, 672.
 νάτω διδυμάοσιν), ἀνάγκη δὴ καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι εἶναι ἐκ τοῦ τεθνᾶναι, εἰς B
 τὸ ζῆν τὴν σάρκα, εἶπερ καὶ τὸ ἀνεγείρεσθαι ἐκ τῶν καθευδόντων. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ
 καθεύδειν τὸ ἐγρηγορέναι γίγνεται, καὶ οὐ πάντως ὁ καθεύδων ἐν τῷ αὐτῷ διαμένει
 σχήματι καθεύδων αἰεὶ, ἀλλ' αὐθις ἀνίσταται, οὕτως καὶ τὸ ζῆν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν
 συμβήσεται, καὶ οὐ πάντως ὁ ἀποθανών, ἐπειδὴν ἀποθάνοι, ἐν τῷ αὐτῷ μένει. εἰ
 γὰρ ἐκ τοῦ κοιμᾶσθαι τὸ ἐγρηγορέναι καὶ ἐκ τοῦ πεσεῖν τὸ ἀνεγερθῆναι καὶ ἐκ τοῦ
 καταβληθῆναι τὸ ἀνοικοδομηθῆναι, τίς μηχανῇ καὶ ἐκ τοῦ κλιθέντος μὴ οὐκὶ προς-
 δοκᾶν τὸ ἀναστήσεσθαι καὶ ἐκ τοῦ θανόντος τὸ ἀναβιώσκεισθαι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ταῦτα C
 οὐκ ἔξυπατάμενοι ὁμολογοῦμεν, ἐκ τῶν τεθνεώτων σωμάτων τὸ ἀναβιώσκεισθαι συμ-
 βαίνειν. καὶ μὴ μόνον τοῦτο, εἰ βούλει, ἀπὸ τοῦ καθεύδειν σκόπει καὶ ἀνίστασθαι,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν σπερμάτων καὶ φυτῶν, ὡς ἐν πᾶσιν αὐτοῖς ἡ ἀνάστασις καταγγέ-
 λεται. κατὰμαθε γὰρ τὰ σπέρματα, πῶς γυνᾶ καὶ ἄσαρκα βάλλεται εἰς τὴν γῆν,
 καὶ τελεσφοροῦμενα πάλιν ἀποδίδονται. ἐπεὶ εἰ θνήσκω μὲν καὶ σῆποιτο τὰ σπέρ-
 ματα, ἐκ δὲ τῶν σπερμάτων μηκέτι τὸ ἀναζῆν καὶ φύειν γένοιτο, τίς ἡ ἀποκλήρωσις D
 μὴ οὐκὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνᾶναι;

XXXV. Ἀλλὰ γὰρ περὶ τούτων πλείω λέγειν τὰ νῦν, ὦ κράτιστε Θεόφιλε, παρή-
 σομεν, καὶ οἱ λοιποὶ κριταὶ τῶν λόγων. λάβωμεν δὲ καὶ τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἀκό-
 λουθα, ὡς ἀφῆσθηκε τοῦ δέοντος μακράν. ὁ Θεὸς γὰρ αὐτῷ πάλιν τὰς ψυχὰς ἐν τῇ
 κατὰ τὸν ἐξηκοστὸν πέμπτον ψαλμὸν προφητεία, βεβιωσμένων αὐτὴν καὶ ἀνοικείως
 ἐπιτεμένω, ὡς εἰς παγίδα τὴν σάρκα δίκην ὑφεξούσας τῶν ἡμαρτημένων ἐμβιβάσει, 570
 ὅπερ ἀτοπίως μᾶλλον ἢ ὀρθοδοξίας ἐστίν. εἰ γὰρ πρὸ τῆς παραβάσεως, κατὰπερ D
 ἤδη καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐξεθέμεθα, σῶμα ἐκέκτηντο αἱ ψυχαί, πῶς ὡς εἰς παγίδα
 ὑστερον, μετὰ τὴν παράβυσιν, εἰς τὸ σῶμα ἐμβιβάζονται, οὐκ ὄντος χρόνου ἐν ᾧ
 πρὶν αὐτὰς τὸ σῶμα λαβεῖν ἐξήμαρτον; οὐ γὰρ ἔμφορον ὅτε μὲν ὡς διὰ τὸ σῶμα
 λέγειν τὰς ψυχὰς ἡμαρτηκέναι, ὅτε δὲ, ἐπειδήπερ ἡμαρτον, διὰ τοῦτο δεσμὸν αὐτὸ 571
 καὶ παγίδα πρὸς κατάκρισιν γεγονέναι. εἰ γὰρ διὰ τὸ σῶμα ἡμαρτον, συνῆν ἄρα ἐξ
 ἀρχῆς αὐταῖς καὶ πρὸ τῆς ἁμαρτίας τὸ σῶμα. πῶς γὰρ διὰ τοῦτο ἡμάρτων, ὃ μὴ
 ἦν μὴτέπω; εἰ δὲ παγὶς πάλιν αὐτῷ τὸ σῶμα καὶ πέδαι νομίζεται καὶ δεσμός, οὐκέτι
 τὸ συναμφοτέρον αἷτιον, ἀλλὰ ψυχῇ μόνῃ, ἁμαρτήσαν. τί γὰρ μετὰ τὸ ἁμαρτῆσαι
 τῷ ἁμαρτήσαντι; δεσμὰ καὶ παγίδες καὶ πέδαι κατασκευάζονται. ἀλλὰ μὲν δὴ ὁμο-
 λογησάμεν μὴ δύνασθαι δεσμὸν εἶναι τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, ἐπειδὴ τὸ μὲν σῶμα πρὸς B
 ἐκίτηρα, καὶ πρὸς τὸ δίκαιον καὶ ἄδικον, συναρξεῖ, ὃ δὲ δεσμός εἶργει τοῦ ἀδικεῖν,
 ὥστε ὅπερ λέγω δυοῖν θάτερον· ἢ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἡμάρτομεν μετὰ σώματος, καὶ οὐ
 φαίνεται χρόνος, ἐν ᾧ ἐκτός ὑπῆρξαμεν σώματος, καὶ συναίτιον τὸ σῶμα καὶ κακῶν
 τῇ ψυχῇ καὶ ἀγαθῶν, ἢ χωρὶς σώματος ἡμάρτομεν διαγαγόντες, καὶ ἀναίτιον τὸ
 σῶμα κακίας ἐκ παντός. ἀλλὰ χωρὶς σώματος ὑπὸ ἀλόγου ἡδονῆς οὐ κρατεῖται ἡ
 ψυχὴ, ἐκρατήθησαν δὲ οἱ πρωτόπλαστοι ἀλόγῳ δελεασθέντες ἡδονῇ. ἦν ἄρα ἡ ψυχὴ Gen. 3.
 μετὰ σώματος καὶ πρὸ τῆς ἁμαρτίας. περὶ γὰρ δὴ τοῦ μὴ ἐγγωρεῖν αὐτὸ νομίζεσθαι C
 διὰ τὴν παράβυσιν δεσμὸν ἐπὶ τιμωρίᾳ γεγονότα, ἢ ἄκρατον ἢ ψυχῇ καὶ συνεχῆ κατ'
 αὐτοὺς βάσανον ἔχη νεκροφοροῦσα, δοκῶ μοι πλήρη ταῦτα ἡδὴ μετὰ πάσης ἀποδεί-
 ξως δεδηλωκέναι. ὅθεν ἀσυστατον καὶ ἀνένδεκτον τὸ μὲν σῶμα παγίδα τίθεσθαι
 καὶ δεσμῶ, τὸν δὲ Θεὸν εἰσαγεῖν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν παγίδα δίκην ὑφεξούσας, ἄνω-
 θεν ἐκ τοῦ τρίτου ἐκβάλλοντα οὐρανοῦ ἀνθ' ὧν παρήκουσαν τῆς ἐντολῆς. πρὸς τί D
 γὰρ τις βλέψας πιστεύσειε τοῖς οὕτως ἐπ' αὐτῶν προπετιῶς εἰρημένους; καίπερ οὐκ
 ἔχοντος οὕτως τοῦ ψαλμοῦ, κἄν βεβιωσμένων αὐτὸν ἐκτίθωνται. αὐτὰ δὲ προοίσω
 τὰ ἐγκείμενα, ἵνα δὴ καὶ τὸ μυθῶδες αὐτῶν τῆς ἐξηγήσεως φανῆ, ὀρθῶς μὴ θελόν-
 των νοεῖν τὰς γραφάς. εἰσὶ γὰρ οὕτω πως δήπου τὰ λεχθέντα· „ἐδοκίμασας ἡμᾶς
 ὁ Θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργυρίον. εἰσηγάγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα,
 ἔθου θλίψαι ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν. ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν. Psal. 65, 10
 572 διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχῆν.“ καὶ εὐθέως
 ἐπιφέρουσι, Ταῦτα δὲ ὑπὸ τῶν ψυχῶν εἰρηταί τῶν εἰς τὴν παγίδα τὸ σῶμα, ὡς εἰς
 ἄγωνισμα, κατενεχθεισῶν ἐκ τοῦ τρίτου οὐρανοῦ, ἐνθα ὁ παράδεισος. τὸ γὰρ „διήλ-

Θομεν διὰ πυρός και ὕδατος“ ἦτοι, φησί, τὴν διὰ μητρὸς εἰς τὸν κόσμον τῆς ψυχῆς πάροδον δηλοῦ, ἐπειδήπερ ἐν φλογὶ τοσαύτη και ὑγρασίᾳ καταγίγνεται, ἢ τὴν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν κατάπτωσιν εἰς τὸν βίον διερχομένης τῆς πηγᾶς τοῦ πυρός και τὰ ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος ὕδατα. πρὸς οὓς ἤξιον ἐνίστασθαι. φέρε γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς Ἀγλωφῶν, αὐτὸς ποιῆσαι τὴν ἀποκρίσιν, τί λέξουσι.

XXXVI. Πρῶτον γὰρ ὁ παράδεισος, ὅθεν και ἐξεβλήθημεν ἐν τῷ πρωτοπλάστῳ, ἐκ ταύτης ἐστὶ τῆς γῆς προδήλως τόπος ἐξαιρέτος, πρὸς ἄλυπον ἀνάπαυσιν και διαγωγὴν τοῖς ἁγίοις ἀφωρισμένος δηλονότι, ἀφ’ οὗ και τὸν Τίγριν και τὸν Εὐφράτην και τοὺς λοιποὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκεῖθεν προχομένους ἐνταῦθα φαίνεσθαι τῶν ῥευμάτων τὰς διεκβολὰς εἰς τὴν καθ’ ἡμᾶς ἡπειρον ἐπικλύζοντας. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἄνωθεν καταράσσονται χεόμενοι· ἐπεὶ οὐδὲ ὑπέστη ἂν ἡ γῆ ὄγκον τοσοῦτον ἀθρόως ἐξ ὕψους καταφερόμενον ὑποδέξασθαι ὕδατος. ἄλλ’ οὐδὲ ὁ ἀπόστολος ἵποτίθεται τὸν παράδεισον εἶναι ἐν τρίτῳ οὐρανῷ τοῖς λεπτῶν ἀκροῦσθαι λόγων ἐπισταμένοις.

2 Cor. 12, 2. „οἶδα“ γὰρ „ἀρπαγέντα ἕως τρίτου“ λέγων „οὐρανοῦ. και οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, εἴτε ἐν σώματι εἴτε χωρὶς σώματος, ὁ Θεὸς οἶδεν ὅτι ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον“ δύο ἀποκαλύψεις ἐωρακέναι μὲν, δις ἀναληφθεὶς ἐναργῶς, ἅπαξ μὲν ἕως τρίτου οὐρανοῦ, ἅπαξ δὲ εἰς τὸν παράδεισον. τὸ γὰρ „οἶδα ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ“ ἰδίως ἀποκάλυψιν αὐτῷ κατὰ τὸν τρίτον ἀναληφθέντι οὐρανὸν πεφηνέαι συνίστησι· τὸ δὲ „και οἶδα“ πάλιν ἐπιφερόμενον „τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, εἰς τὸν παράδεισον“ ἑτέραν αὐθις αὐτῷ πεφανερῶσθαι κατὰ τὸν παράδεισον ἀποκάλυψιν δείκνυσι. τερτισμὸς οὖν ἐστὶ και τερατολογία τὸ καταβάλλεσθαι λέγειν τὰς ψυχὰς ἐκ τῶν οὐρανῶν και διαβαίνειν τοῦ πυρός τὰς πηγὰς και τὰ ὕδατα τὰ ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος, εἰς τὸν καθ’ ἡμᾶς φερομένης κόσμον. ἐπεὶ μὴδὲ ὁ Ἀδάμ ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐξεβλήθη, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ κατὰ ἀνατολὰς ἐν Ἐδέμ πεφυτευμένου παραδείσου. οὐ γὰρ πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως τὸ παράπτωμα, καθάπερ ἐδιδάξαμεν ἱκανῶς, οὐδ’ αὖ τὸ σῶμα παγὶς τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ τὴν εἰς τὸ σῶμα σύμφυσιν τῆς ψυχῆς γίνεται τὸ παράπτωμα, ὅτι τὸ συναμφοτέρον ὁ ἄνθρωπος, και ἡ ἐκ τοῦ παραδείσου κατάπτωσις ἐνθάδε. ὁ δὲ ὅλως οὐ προσέσχεν ἐπιμελέστερον, Ἀγλωφῶν, τῷ λόγῳ, ἀλλὰ διετείνατο περὶ πραγμάτων διανόησιν οὐκ ἐχόντων ἀκίνδυνον, ἐπιχειρήσας κατὰ τὰς δόξας ἐξηγήσασθαι τῶν φαύλων τὸν ψαλμὸν, περὶ ὧν λέγειν πλείω παρήσομεν.

XXXVII. Βούλομαι γὰρ, ἐπειδὴ ἅπαξ εἰς τὸ διευθῆναι τὴν μοχθηρίαν αὐτῶν ἤκομεν, ἀπογυμνώσαι και ταύτης αὐτοῖς τῆς προφητείας τὴν προφασιν. „ἐδοκίμασας ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον.“ δοκιμασθέντες διαρκῶς οἱ μάρτυρες ἐν ταῖς κατὰ τοὺς πειρασμοὺς τῶν βασάνων προσβολαῖς (τὰ πολλὰ γὰρ ἐστὶ καθ’ ἡμᾶς ἐν προφητεῖαις· πίστει γὰρ πληροῦνται) και εὐκλεῶς και ἐρῶμενέστατα διαθλήσαντες εὐχαριστοῦσι τὸ „ἐδοκίμασας ἡμᾶς“ λέγοντες „τῷ Θεῷ,“ ὅς ἵνα τὴν δόξαν παρ’ αὐτῷ κτήσωνται μείζονα, διὰ πολλῶν αὐτοὺς ἤλεγχε πόνων, τὸν ἀληθῶς Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικῆσαι προθείς. και ἐπισκέψασθε ὡς τούτοις συνωδὰ σαφῶς τοῖς λόγοις περὶ μαρτυριῶν και ὁ Σολομὼν ἀναφθέγγεται (οὐ γὰρ ἁμάρτυρος ὁ λόγος και ἄλλων γραφῶν) ὅτι „ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, και εὗρεν αὐτοὺς ἄξιους ἐάντου, ὡς χρυσίον ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, και ὡς ὀλοκάρπωμα εὐωδίας προσεδέξατο αὐτοὺς, και ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν,“ πρόσθεν εἰπὼν „και γὰρ ἐὰν ἐν ὅψει ἀνθρώπων κολασθῶσιν, ἢ ἐπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, και ὀλίγα παιδεύθῆντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται.“ ἀλλὰ και ἐν τῷ ραγὶ ψαλμῷ τὸ „εἰ μὴ ὅτι κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους ἐφ’ ἡμᾶς, ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς· χεῖμαῖρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἄρα διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἀνυπόστατον. εὐλογητὸς κύριος, ὅς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θῆραν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν. ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρῶσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων. ἡ παγὶς συνετριβή, και ἡμεῖς ἐρῶσθημεν“ οἱ μάρτυρες εἰσιν οἱ ψάλλοντες. δύο δὲ τῶν καλλινικῶν οἱ χοροὶ μαρτύρων, εἰς μὲν τῆς διαθήκης τῆς καινῆς, ἑατέρου δὲ τῆς παλαιᾶς, ἀντίφθογγον ἕμνον συμφώνως τῷ ὑπερμάχῳ Θεῷ και βασιλεῖ τῶν ὅλων ἀναπέμποντες „ἐδοκίμασας ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον, εἰσῆγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα, ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν,“ τὸ δικαστήριον τῶν ἐθνῶν ἢ τοὺς πειρασμούς, καθ’ οὓς ἐκθλιβέντες και πτωθέντες ἰσχυρῶς ἐδοκίμασθησαν.

Psal. 65, 10. „δοκίμασόν με“ φησί „κύριε, και πείρασόν με. πύρωσον τοὺς νεφροὺς μου και τὴν καρδίαν μου.“ λεγέτω δὴ και ὁ Ἀβραάμ ἐπὶ τῷ μονογενεῖ πτωθείς τὰ σπλάγχνα, προτιμήσας τε τὸ τοῦ Θεοῦ μᾶλλον πρόσταγμα, μετὰ τὸ ἀκοῦσαι

1) Ἄλλ’ οὐδὲ ὁ ἀπόστολος .. (D.) .. ἀποκάλυψιν δείκνυσι. Photius cod. 234. p. 295, b. 30. — p. 290, a. 3. haec leviter immutata refert.

„Αβραάμ, φείσαι τοῦ παιδός σου“ ἀπορρίψας τὸ ξίφος, „ἔδοξίμασας ἡμᾶς ὁ θεός, Gen. 22, 12.
ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον.“ λεγέτω καὶ ὁ Ἰωβ μετὰ τὸ ἀπορρέυ-
σαι τὴν σαπρίαν καὶ ὄνειδισθῆναι τε ὑπὸ τῶν φίλων καὶ ἀλγήσαι τὸ σῶμα, διὰ
λαίλατος ἀκούσας λαλοῦντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ „οἶεὶ με ἄλλως σοὶ κεχρηματικέαι Job. 40, 8.
ἢ ἵνα ἀναφανῆς δίκαιος;“ „ἔθου ἑλίψεις ἐναντίον ἡμῶν, κύριε, ἵνα ἡμᾶς ὡς χρυ- C
σίον ἐν χωνευτηρίῳ δοκιμάσῃς.“ λεγέτωσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες Dan. 3.
δροσιζόμενοι, ἵνα μὴ καταφλεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ πυρός, „ἔδοξίμασας ἡμᾶς ὁ θεός,
ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον. διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος, καὶ
ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.“ δὸς εἰπεῖν καὶ μοι τῷ Μεθόδιῳ, ὁ θεός ὁ παν-
τοκράτωρ, ὁ μέγας, ὁ αἰώνιος, ὁ πατὴρ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου διαβάντι τὸ
πῦρ ἀναληγί, καὶ τῶν ὀστέων εἰς τὴν καυστικὴν μεταβληθέντων φύσιν ὑπεξάλυξαν-
τι τὰς ὀστέας, „διήλθον διὰ πυρός καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγές με εἰς ἀνάψυξιν.“ σὴ D
γὰρ αὕτη τοῖς ἀγαπῶσί σε ἢ ἐπαγγελία „ἐὰν διαβαίνῃς δι' ὕδατος, μετὰ σοῦ εἰμι, Esai. 43, 2.
καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσί σε. κἂν διαβαίνῃς διὰ πυρός, οὐ μὴ κατακαυθῆς·
φλόξ οὐ κατακαύσει σε.“ ἀλλὰ γὰρ περὶ τῆς κατὰ τὸν ψαλμὸν ἐξηγήσεως ἄλλος
ἔχει ταῦτα.

XXXVIII. Ἔτι ἐκεῖνο δὲ διασκεπτόν, ἐν ᾧ πολυμόρφοις ἐμφανιζόμενοι ἀπά-
ταις, καθυδρόντων τρόπον, ἀποφαίνονται τὸν ἀπόστολον εἰρηκέναι „ἐγὼ δὲ ἔζων Rom. 7, 9.
χωρὶς νόμου ποτέ.“ καὶ βούσι, Τὴν πρὸ τῆς ἐντολῆς ἡμῶν ἐν τῷ πρωτοπλάστῳ
διαγωγὴν πρὸ σώματος ἔφη, ὡς τὰ ἐπιφερόμενα συνίστησιν „ἐγὼ δὲ σάρκινός εἰμι, 575
πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν;“ ὅτι μὴ ἄλλως ὁ ἄνθρωπος ἄρχεσθαι ἡδύνατο καὶ
κυριεῦσθαι ὑπὸ τοῦ κακοῦ, πραγματεύσασθαι διὰ τὴν παραβάσιν, εἰ μὴ σάρκινος ἦν
γεγονώς. ἀληπτός γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἡ ψυχὴ, φησί, τῇ ἁμαρτίᾳ. διὸ δριμύτως ἐπήγαγεν
„ἐγὼ δὲ σάρκινός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν;“ πρόσθεν εἰπὼν τὸ „ἐγὼ δὲ
ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ.“ θαῦμα μὲν οὖν τοῖς πολλοῖς ταῦτα λεγόντων αὐτῶν τότε
ὑπέδεδετο καὶ κατὰ πληξίς, νῦν δὲ προκινύσας εἰς τὸ φανερώτερον ἤδη τῆς ἀληθείας B
οὐ μόνον μακροῦ πλανώμενοι καταφαίνονται, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς ἄκρας ἀναβαίνοντες
βλασφημίας. δόντες γὰρ ἀσωμάτως τὰς ψυχὰς πρὸ τῆς ἐντολῆς βεβιωκέναι, ἀλήπτους
τε εἶναι καθ' ἑαυτὰς ἐκ παντός τῇ ἁμαρτίᾳ διανοηθέντες, πάλιν ἀνέτρεψαν τὸν λό-
γον, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον. τὰ γὰρ δὴ σώματα κατασκευάζουσιν αὐταῖς ὑστερον
ἐπὶ τιμωρίᾳ, διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτὰς ἡμαρτηκέναι. καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις τε
ἐπὶ ἡλθον αὐτοῖς, δεσμοῖς ἀπεικάζουσι καὶ πέδαις τὸ σῶμα, ἄλλα τε ἀνόητα εἰπεῖν. C
νῦν δέ, ὅπερ εἴρηται, πᾶν τοῦναντίον ἔχει· χρὴ γὰρ πρὸ τῆς ἁμαρτίας τὴν ψυχὴν
ὑπάρχειν μετὰ σώματος. ἐπεὶ εἰ ἀληπτός ἡ ψυχὴ καθ' ἑαυτὴν τῇ ἁμαρτίᾳ, οὐκ ἂν
ἡμαρτεν ὄλως πρὸ τοῦ σώματος· εἰ δὲ ἡμαρτεν, οὐκέτι ἀληπτός καθ' ἑαυτὴν τῇ ἁμαρ-
τίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐσθλῶτος μᾶλλον καὶ εὐληπτός. διὸ καὶ πάλιν, κἂν μὴ λάβῃ τὸ σῶμα
τοῦτο, ἁμαρτησεται, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸ τοῦ λαβεῖν αὐτὸ ἡμαρτεν. διὰ τί δὲ ὄλως
καὶ σῶμα ἐλάμβανεν ὑστερον μετὰ τὸ ἡμαρτηκέναι; ἢ τίς αὐτῇ χρεῖα σώματος ἦν; D
εἰ μὲν οὖν ἵνα βασανίζηται καὶ ἀλγῇ, πῶς μᾶλλον ἐντροφεῖ καὶ ἀκολασταίνει μετὰ
σώματος; πῶς δὲ καὶ τὸ αὐτεξουσίον εἶναι ἐν τούτῳ φαίνεται ἔχειν τῷ κόσμῳ; ἐφ'
ἡμῖν γὰρ τὸ πιστεῦσαι κείτῃ καὶ τὸ μὴ πιστεῦσαι. ἐνθα δὲ ἐφ' ἡμῖν τὸ πιστεῦσαι
κείτῃ καὶ τὸ μὴ πιστεῦσαι, ἐφ' ἡμῖν τὸ κατορθώσασθαι καὶ ἁμαρτησασθαι, ἐφ'
ἡμῖν τὸ ἀγαθοποιῆσαι καὶ κακοποιῆσαι. ἀλλὰ καὶ ἡ κρίσις πῶς δὴ ἐπιφέρεσθαι,
ὡς μέλλουσα, προσδοκᾶσθαι ἔτι δύναται, καθ' ἣν ὁ θεὸς ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα καὶ
κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα ἀποδίδωσι, καὶ οὐχ ὡς ἤδη παροῦσα νομισθῆσεται, εἴ γε τὸ
γεννηθῆναι μὲν καὶ εἰς σῶμα ἐλθεῖν τὴν ψυχὴν κριθῆναι ἐστὶν ἤδη καὶ ἀνταπολα- 576
βεῖν, τὸ δὲ ἀποθανεῖν καὶ χωρισθῆναι τοῦ σώματος ἐλευθερωθῆναι τε καὶ εἰς ἀνά-
ψυξιν ἐλθεῖν, διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτὴν ἁμαρτησασαν ὡς εἰς κατάκρυσιν καὶ κατα-
δικὴν εἰς τὸ σῶμα ἐμβιβάζεσθαι καθ' ἡμᾶς; ἀπέδειξε δὲ διαρκῶς ἐκ περιουσίας ὁ
λόγος ἀνένδεκτον εἶναι νομίζεσθαι τὸ σῶμα βασανιστήριον καὶ πέδας τῆς ψυχῆς.

XXXIX. Ἦρκει μὲν οὖν ἀπὸ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀποδείξαντα πρὸς τὴν παραβύσεως
τὸν πρωτόπλαστον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὄντα καταπαύειν τὸν περὶ τούτων ἐνταῦθα B
λόγον. καὶ γὰρ μὲν νῦν ἐπὶ κεφαλαίῳ αὐτὰ διεξέρχομαι, ὅσον τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπι-
χειρημάτων αὐτῶν εὐθῦναι διαμιλλώμενος, ἵνα μὴ τὴν συμμετρίαν ἐκβαίνω τῶν λόγων.
πᾶρσι γὰρ ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς, ὡς δικασταί, ὅτι τὸ „ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου
ποτέ“ λεγόμενον ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους οὐ δύναται πίπτειν εἰς τὴν πρὸ σώματος κατ'
αὐτοὺς διαγωγὴν τῆς ψυχῆς, καθ' ἣν τὰ ἐπιφερόμενα τούτοις μνηύει, κἂν εἰ ὁ γεν-
ναῖος οὗτος ἰατρός τῶν ὀφθῶν τὰ ἐξῆς ὑφελόμενος πρὸς τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὸν νοῦν
ἐβιάσατο μεταπλάσαι τοῦ ἀποστόλου, ἀνιαιτρόν τι παθῶν λίαν καὶ παιδικόν. ἀντὶ C
γὰρ τοῦ πρὸς τὰς οἰκείας συμφύσεις καὶ ἀρμογὰς τὰ μέλη τηρεῖν τῶν σωμάτων, ἵνα
τὸ πᾶν ἄριον ἢ κατὰ φύσιν σχῆμα τοῦ σώματος, ἠκρωτηρίασε παρελθὼν τὸν εἰρηδόν

τῆς γραφῆς, καθάπερ Σκύθης ἐχθροῦ τινος ἀφειδῶς πρὸς ἀναίρεσιν κατατέμνων τὰ μέλη. Εἶεν· πῶς οὖν ὁ ἀπόστολος, λέξουσι, ταῦτα ἀπεφώνητο, εἰ σὺ μὴ οὕτως αὐτὰ ἀπέδειξας ἔχει; ὅτι Νόμον, εἶποίμ' ἂν, θέμενος εἶναι τὴν ἐντολὴν (δεδοσθῶ γὰρ πρῶτον

D κατὰ τὴν ὑμετέραν ὑπόθεσιν τὴν ἐντολὴν αὐτὸν νόμον εἰρηκέναι), οὐ παρὰ τοῦτο καὶ ἀσωμάτως πρὸ τῆς ἐντολῆς τὸν πρωτόπλαστον ὑπέθετο βεβιωκέναι, ἀλλὰ χωρὶς ἁμαρτίας. καὶ γὰρ ὀλίγος ὁ ἀπὸ τῆς κτίσεως αὐτῶν ἄχρι τῆς ἐντολῆς χρόνος, ἐν ᾧ διέζησε χωρὶς ἁμαρτίας, οὐκ ἐκτὸς¹ σώματος, ἀλλὰ μετὰ σώματος. εὐθέως γοῦν μετὰ τὴν ἐντολὴν ἐξεβλήθησαν βραχυτάτον ἐννεάσαντες ἐν τῷ παραδείσῳ χρόνον. εἰς δὲ τις

Rom. 7, 5. λαβόμενος τῆς ῥήσεως τῆς „ὅτε γὰρ ἡμεν ἐν σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου“ λεγούσης „ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν“ διαβάλλειν αὐτὸν τὴν

Rom. 8, 4—8. σάρκα νομίσει καὶ παραιεῖσθαι, παραφέρει τε ὅσα τοιαῦτα ἄλλα εἴρηται (οἶον „ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα“ ἢ τὸ „οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος· τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη, διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἐχθρὰ εἰς θεόν· τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται· ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί, ἀλλὰ ἐν πνεύματι“), λεκτέον αὐτῷ, Πότερον οὖν ἤδη ἀναλύσας ὁ ἀπόστολος ἦν ἐκ τοῦ βίου καὶ οἷς ταῦτα ἐπέστελλεν, εἰ μὴ τὴν κατὰ σάρκα νῦν παρηγεῖτο πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν σάρκα, ἢ ἔτι ἐν σαρκὶ ἦν; ἀλλὰ ἐν σαρκὶ μὴ ὄντα αὐτὸν ἐπεσταλκέναι ταῦτα, οὐ λεκτέον· φανερόν γάρ ὅτι ἦν ἐν σαρκὶ καὶ αὐτὸς καὶ οἷς ταῦτα ἐπέστελλεν. πῶς οὖν „ὅτε γὰρ ἡμεν ἐν σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν“, ὡς οὐκ ὦν οὔτε αὐτὸς ἔτι ἐν σαρκὶ οὔτε οἷς ταῦτα ἐπιστέλλει, λέγει; οὐκοῦν περὶ τῆς κατὰ ἀκρᾶσίαν πολιτείας διαλέγεται καὶ οὐ περὶ τῆς σαρκὸς αὐτῆς. ἔθος γὰρ αὐτῷ σαρκικὸν τὸν οὕτως ζῶντα ἄνθρωπον λέγειν, καθάπερ καὶ ψυχικὸν ἄνθρωπον τὸν ἀπληγῆκότα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀτενίσαι καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ μυστηρίου. ἐπεὶ λεγέτωσαν μὴδὲ τὴν ψυχὴν δύνασθαι σώζεσθαι τὸ σύνολον. γέγραπται γὰρ

1 Cor. 2, 15. „ψυχικός δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ θεοῦ· μαρῖα γὰρ αὐτῷ ἐστιν· ὁ δὲ πνευματικὸς πάντα ἀνακρίνει.“ ὥσπερ ἐκεῖ ψυχικός εἰσάγεται τις καὶ πνευματικὸς ἄνθρωπος, καὶ ὁ μὲν πνευματικὸς τῶν σωζομένων, ὁ δὲ ψυχικός τῶν ἀπολλυμένων, καὶ οὐ παρὰ τοῦτο δὴ ψυχὴ μὲν ἀπόλλυται, ἀλλὰ δὲ παρὰ τὴν ψυχὴν σώζεται, οὕτω δὴ καὶ ἐνθάδε σαρκικούς καὶ ἐν σαρκὶ ὑπάρχοντας ἀπόλλυσθαι λέγων, καὶ μὴ δύνασθαι ἀρέσαι θεῷ, οὐ τὴν σάρκα, ἀλλὰ τὴν κατὰ σάρκα πολιτείαν ἀναί-

Rom. 8, 8. ρεῖσθαι ἀγνωρίζεται. ὑποβάς δὲ καὶ εἰπὼν „οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες θεῷ ἀρέσαι οὐ δύναται“ εὐθέως ἐπιφέρει „ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί, ἀλλὰ ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα Χριστοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν.“ καὶ μετ' ὀλίγον „ὅτι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγειραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγεῖρας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ὑμῖν. ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμέν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν· εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.“ προσεκτέον γὰρ 577 ὡς τὴν τοῦ σώματος πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμὴν καὶ οὐχὶ τὸ σῶμα θανατοῦσθαι διαβεβαιώσατο.

Rom. 8, 7. XL. Ἐὰν δὲ πάλιν ἀνθυποφέρωσι λέγοντες, Πῶς δὴ οὖν „τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς“ εἶναι εἴρηται „ἐχθρὰ εἰς θεόν;“ „τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται,“ λεκτέον ὡς ἄρα καὶ ἐνθάδε διαπίπτουσιν. οὐ γὰρ τὴν σάρκα αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ὑποτάσσασθαι μὴ δύνασθαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ ὑπέθετο, ἕτερον παρὰ τὴν σάρκα ὑπάρχον. καθάπερ εἰ ἔλεγεν „ὁ ὄντιος τοῦ μὴ καλῶς ἀργύρου

B καθαρισθέντος εἰς τὸ γενέσθαι σκευὸς ἐπιτήδειον οὐχ ὑποτάσσεται τῷ δημιουργῷ· οὐδὲ γὰρ δύναται (ἐκβληθῆναι γὰρ αὐτὸν πρότερον καὶ ἐκτακῆναι δεῖ),“ καὶ οὐ παρὰ τοῦτο τὸν ἀργυρον ἀπεφαινότο μὴ δύνασθαι εἰς σκευὸς πονηθῆναι χρῆσιμον, ἀλλὰ τὸ χαλκῶδες τὸ ἐν τῷ ἀργύρῳ καὶ τὴν ἄλλην σκληρότητα· οὕτω καὶ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἰπὼν οὐ τὴν σάρκα ἔφη μὴ δύνασθαι ὑποτάσσασθαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τὸ ἐν τῇ σαρκί, οἷον τὸ πρὸς τὰς ἀκρᾶσίας αὐτῆς λέγων ὁρμημα. ὅπερ

C ἀλλαγῶν ὅτε μὲν παλαιὰν ζύμην κακίας καὶ πονηρίας ἐκάλεσεν, ἐπισπέρχων αὐτὸ τελέως

1 Cor. 5, 7. ἀφ' ἡμῶν αἰστωθῆναι, ὅτε δὲ νόμον ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς καὶ αἰχμα-

Rom. 7, 23. λωτίζοντα. ἐπεὶ, εἰ αὐτὴν τὴν σάρκα ἔλεγε μὴ δύνασθαι ὑποτάσσασθαι τῷ νόμῳ τοῦ

1) Σώματος .. τὴν τοῦ σώματος πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμὴν. Haec omnia vulgo omitti solebant, lacuna indicata, quam Oehlerus ope codicis Ven. primus explevit.

2) Oecumenius Exposit. in Epist. S. Pauli, ed. Veron. p. 308. ad Rom. 8, 7: φρόνημα τῆς σαρκὸς οὐχ ἢ σάρξ, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀκρᾶσίαν αὐτῆς ὁρμημα. οὕτως ὁ ἐν ἁγίοις Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως. Oecumenium exscripsit Theodulus Coelosyr. Presb. Comment. in Epist. ad Rom. c. 8. Vid. Biblioth. PP. max. T. 27. p. 602, E.

θεοῦ, πρῶτον οὐδὲ μέμψιν ἀσελγαίνοντες ἢ ληστεύοντες ἢ τὰ ἄλλα ὅσ' ἄττα διὰ σώματος πρῶσποντες ἢ ποιούντες ἔχειν ἐδύναμεθα παρὰ δικαίῳ κριτῆ, ἀδυνάτως ἐχούσης τῆς σαρκὸς ὑποτάσσεσθαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ. πῶς γὰρ ἂν μεμπτέον ἐδύνατο τὸ σῶμα κατὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ φύσιν βιοῦν εἶναι; ἀλλὰ οὐδὲ ἄλλως εἰς ἀγνεῖαν ἢ ἀρετὴν ὑπαχθῆναι τὸ σῶμα ἐδύνατο, πεφνκὸς μὴ ὑποτάσσεσθαι τῷ ἀγαθῷ. εἰ γὰρ ἡ φύσις τοιαύτη τῆς σαρκὸς, μὴ δύνασθαι ὑποτάσσεσθαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ, νόμος δὲ θεοῦ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, ἔχρῃν μήτε παρθενεύειν μήτε ἐγκρατεῦσθαι δύνασθαι τὸ σύνολον ὅλως ἐκ παντός εἰ δὲ παρθενεύουσι, καὶ ἐγκρατεύονται, ἐγκρατεύονται δὲ ὅποτε τὸ σῶμα ὑποτάσσουσιν (ἄλλως γὰρ ἐγκρατεῦσθαι ἀμαρτίας ἀδύνατον), οὐκ ἄρα οὐ δύναται τὸ σῶμα ὑποτάσσεσθαι τῷ τοῦ θεοῦ νόμῳ. ἐπεὶ πῶς ἂν ὁ Ἰωάννης ὑπέταξεν αὐτοῦ τὸ σῶμα εἰς ἀγνεῖαν; ἢ πῶς Πέτρος εἰς ὁσιότητα ἢ οἱ καθ' ἑξῆς εἰς δικαιοσύνην; πῶς δὲ 578 καὶ Παῦλος „μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἀμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν“ λέγει „σώματι εἰς Rom. 6, 12. τὸ ὑπακούειν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῆ ἀμαρτίας, ἀλλὰ παρσστήσατε ἑαυτοὺς τῷ θεῷ ὡς εἰ ἐκ νεκρῶν ζώντας καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ θεῷ;“ καὶ πάλιν „ὡςπερ γὰρ παρσστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δούλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτως νῦν παρσστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δούλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἀγιασμόν.“

XLI. Οὐκοῦν ἐγίνωσκεν δύνασθαι διευθύνεσθαι τὸ σκῆνωμα τοῦτο καὶ νεύειν πρὸς B τὸ ἀγαθόν, ἵνα νεκρωθῶσιν ἐν αὐτῷ τὰ ἀμαρτήματα. ἐπεὶ πῶς ἑτέρως δουλωθῆναι τῇ δικαιοσύνῃ δύναται ἄνθρωπος καὶ ἐφ' ἡμῶν, ἐὰν μὴ πρότερον ὑποτάξας ἑαυτοῦ τὰ μέλη τῆς σαρκὸς, εἰς τὸ μὴ ὑπακούειν αὐτῇ τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ, πολιτεῦσθαι κατ' ἀξίαν τοῦ Χριστοῦ; ἐπειδὴ τὸ ἀμαρτῆσαι καὶ τὸ μὴ ἀμαρτῆσαι διὰ τοῦ σώματος γίνεταί, τῆς ψυχῆς ἢ πρὸς ἀρετὴν ἢ πρὸς κακίαν ὁργάνῳ χρωμένης αὐτῷ. εἰ γὰρ οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοί- 1 Cor. 6, 10. ται οὔτε κλέπται οὔτε πλεονέκται οὔτε μέθυστοι οὔτε λοῖδοροὶ οὔτε ἄρπαγες βασι- C λείαν θεοῦ κληρονομήσαι δύναται, πληροῦνται δὲ ταῦτα καὶ κρατίνονται διὰ τοῦ σώματος, δικαιούται δὲ οὐδεὶς, ἐὰν μὴ πρῶτον κρατήσῃ τούτων, κρατεῖ δὲ τούτων ὁ ἐκνεύων πρὸς σωφροσύνην καὶ πίστιν, ὑποτάσσεται ἄρα τὸ σῶμα τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ· ὁ νόμος γὰρ θεοῦ σωφροσύνη. ὡςτε ὁ ἀπόστολος οὐ τὴν σάρκα μὴ ὑποτάσσεσθαι τῷ ἀγαθῷ ἔφη, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, οἷον τὴν ὁρμὴν αὐτῆς τὴν πρὸς τὰς ἀκρασίας ἀναιρῶν, ὡςπερ δὴ καὶ τῆς ψυχῆς τὴν πρὸς τὸ ἀδικὸν ἔκκαυσιν. ἐκκαθαίρεσθαι γοῦν ἄχρι καὶ τὴν γαστρομαργικὴν ἀκρασίαν διαμιλλώμενος, διδάσκων D τε τὰς τοιαύτας ὁρῆσεις καὶ ἡδονὰς ἐξαπόλλυσθαι, καὶ κατασχῶν τούς τὸ τρυφᾶν τοῦτο καὶ πολυτελεῦεσθαι ζῆν εἶναι νομίζοντας, οἱ θεὸν ἠγοῦνται τὴν κοιλίαν, „φάγω- Phil. 3, 19. μεν καὶ πίνωμεν“ αὔριον γὰρ ἀποθνήσκωμεν,“ καθ' ἅπερ ἀσφάγα θρέμματι κάτω περὶ 1 Cor. 15, 32. τὴν βροχάν μόνον καὶ τὰς τραπέζας ἀσχολούμενα, εἰπῶν τε „τὰ βρώματα τῆ κοιλία 1 Cor. 6, 13. καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν. ὁ δὲ θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει“ ἐπήγαγε „τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ κυρίῳ, καὶ ὁ κύριος τῷ σώματι. ὁ δὲ θεὸς καὶ 579 τὸν κύριον ἠγάρε, καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ μέλη ἡμῶν μέλη Χριστοῦ ἔστιν; ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο. ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρῃ ἐν σώμα ἔστι; ἔσονται γὰρ, φησὶν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. ὁ δὲ κολλώμενος τῷ κυρίῳ ἐν πνεύμα ἔστι. φεγγετε τὴν πορνείαν. πᾶν ἀμάρτημα, ὃ ἂν ἀμαρτήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτός τοῦ σώματος ἔστιν. ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει. ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σῶματα ὑμῶν ναὸς B τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου πνεύματος ἔστιν, οὐ ἔχετε ἀπὸ θεοῦ, καὶ οὐκ ἔστε ἑαυτῶν; ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς. ἄρα γε δοξάσατε τὸν θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν.“

XLII. Πρόσχετος ὅτι ἐπειδὴ τὸ σῶμα τοῦτο δύναται τὸν νόμον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασίαν ὑποδέξασθαι, ἐὰν καθάριστο τῆς ἀκρασίας τῶν ὑπεκκαυμάτων, μὴ χραίνόμενον ἀθέσμοις ὅλως οἰστρον παρστριβαῖς, ὁ ἀπόστολος ταῦτα ἀνεφθέγγατο. ποῖον γὰρ τὸ κολλώμενον ἕτερον τῇ πόρῃ καὶ πλησιάσον καὶ σὰρξ μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν συνέρξιν τῶν μελῶν καὶ τὴν κοινωνίαν μία γινόμενον παρὰ τοῦτο τὸ σῶμα τὸ ἔξω, δι' C οὐ ταῦτα πάντα πληροῦται τὰ πρὸς μῖξιν καὶ ἔκκαυσιν ἀμαρτήματα; ὅθεν καὶ πᾶν ἀμάρτημα, ὃ ἐὰν ποιήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκτός τοῦ σώματος ἔστιν, ὃ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει. τῦφος μὲν γὰρ καὶ ἀπιστία καὶ θυμὸς καὶ ὑπόκρισις ψυχῆς ἀμαρτήματα, πορνεία δὲ καὶ οἰστρος καὶ τρυφὴ σώματος· μεθ' ὧν οὔτε ψυχὴ πρὸς ἀληθείαν ἀναπτέχεται οὔτε σῶμα σωφροσύνης ὑποταχθήσεται δόγμασιν, ἀλλὰ ἄμφω διολισθησούσι τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. καὶ τοῖνυν εἰ τὰ σῶματα ἡμῶν ἐν ἀγιασμῷ διακρατούμενα ναὸς ἔστιν τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος πνεύματος, καὶ ὁ κύριος ἐν τῷ σώματι, D καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος μέλη Χριστοῦ, ὑποτάσσεται ἄρα τὸ σῶμα τῷ νόμῳ τῷ θεῷ καὶ κληρονομήσαι δύναται τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. „ὁ γὰρ ἐγείρας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποίησε“ φησὶ „καὶ τὰ θνητὰ σῶματα ὑμῶν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ Rom. 8, 11.

1 Cor. 15, 53. πνεύματος ἐν ὑμῖν, ἵνα τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται τὴν ἀθανάσιον καὶ τὸ φθαρτὸν τὴν ἀφθαρσίαν, εἰς νίκος τε καταποθῆ ὁ θάνατος.“ οὐ γὰρ περὶ ἄλλον διελάμβανεν καθ' ὑμᾶς ἐνταῦθα σώματος ὁ ἀπόστολος, ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ ἀποθνήσκοντος καὶ νεκρουμένου, δι' οὗ καὶ πορνεῦσαι καὶ ἀσελγήσαι δυνατὸν.

580 XLIII. Ἐὰν δὲ διαφορὰν εἶναι σώματος πρὸς σάρκα ὑποπαύωσιν, ἵνα δὴ καὶ ταῦτα αὐτοῖς ἐπιτρέψωμεν λογικεύεσθαι, καὶ σῶμα μὲν ἄλλο νομῶμεν, ὅλον αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ὃ μὴ βλέπεται, σάρκα δὲ τοῦτο τὸ ἔξω τὸ βλέπομενον, λεκτέον ὡς οὐ μόνον ὁ Παῦλος καὶ οἱ προφῆται σῶμα γινώσκουσι τὴν σάρκα ὀνομάζεσθαι ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, παρ' οἷς δὴ μάλιστα καὶ ἡ τῶν ὀνομάτων ἀκρίβεια παρατετήρηται. σὰρξ γὰρ ὅλως, εἰ βούλονται καὶ περὶ τούτων ἐπιστημότως ἐπισκέψασθαι, πᾶς ὁ ὄγκος οὗτος τοῦ σκηνώματος ἡμῶν κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ τι μέρος τοῦ ὅλου,

B καθάπερ ἢ ὅσα ἢ νεῦρα ἢ φλέβες, σῶμα δὲ τὸ ὅλον. ὅθεν καὶ ἱατροί, οἳ δὴ καὶ περὶ φύσεως σωμάτων ἀκριβῶς διειλήφασιν, σῶμα γινώσκουσι τοῦτο τὸ βλέπομενον. ἀλλὰ καὶ ὁ Πλάτων καὶ αὐτὸ τοῦτο σῶμα καὶ αὐτὸς ἐπίσταται. ἐν γούν τῷ Φαίδωνι ὁ Σωκράτης „ἄρα μὴ ἄλλο τι τὸν θάνατον ἡγούμεθα εἶναι“ ἔφη „ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος;“ ὁ γάρ τοι Μωυσῆς ὁ μακάριος (ἤκομεν γὰρ καὶ ἐπὶ τὰς κυριακὰς ἡθ' γραφάς)

C οὐ σῶμα τοῦτο ὀνομάζεσθαι ἐπίσταται, ὃ λέγομεν, „καὶ πλυνεῖ τὰ ἱμάτια“ λέγων Levit. 14, 88. „ἐν τοῖς καθαρισμοῖς ὁ ἐπιψαύσας τοῦ ἀκαθάρτου, καὶ λούσεται τὸ σῶμα αὐτοῦ ὕδατι, καὶ ἀκάθαρτος ἔσται ἕως ἐσπέρας; τί δὲ καὶ ὁ Ἰωβ; οὐ σῶμα ἐπίσταται καὶ αὐτὸς

Job. 7, 5. τοῦτο τὸ νεκρουμένον καλεῖν, „φύρεται δέ μου τὸ σῶμα ἐν σατρίαι σκολήκων“ λέγων;

Sap. 1, 4. ἀλλὰ καὶ ὁ Σολομῶν ὅτι „εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοική-

D sei ἐν σώματι καταχρῶν ἁμαρτίας.“ καὶ ἐν τῷ Δανιὴλ ἐπὶ τῶν μαρτύρων „οὐκ ἐκυ-

Matth. 6, 25. γίσθη.“ καὶ ὁ κύριος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ „διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τί φάγητε ἢ τί ἐνδύσθητε. οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλέον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύμα-

Rom. 6, 12. τος;“ καὶ ὁ ἀπόστολος ὅς „μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώ-

Rom. 8, 11. ματι.“ λέγων σῶμα γινώσκων τοῦτο ὃ περικείμεθα συνίστησι. καὶ πάλιν „εἰ δὲ τὸ

πνεῦμα τοῦ ἐγειράτος Ἰησοῦν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγειράς Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει

1 Cor. 12, 15. καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν.“ καὶ πάλιν „ἐὰν εἶπῃ ὁ πούς ὅτι οὐκ εἰμὶ χεῖρ, οὐκ

581 εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ σώματος.“ καὶ πάλιν „καὶ μὴ

Rom. 4, 19. ἀσθενήσας Ἀβραάμ τῇ πίστει οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα νεκρωμένον.“ καὶ πάλιν

2 Cor. 5, 10. ¹ „τοὺς γὰρ ἄπυκτας ἡμᾶς φανερωθήναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα

2 Cor. 10, 10. κομίσῃται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἐπραξέ.“ καὶ πάλιν „αἱ μὲν ἐπιστο-

2 Cor. 12, 2. λαὶ βαρεταὶ καὶ ἰσχυραὶ, ἢ δὲ παρουσίᾳ τοῦ σώματος ἀσθενῆς.“ καὶ πάλιν „οἶδα

ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτός

B τοῦ σώματος οὐκ οἶδα.“ καὶ πάλιν „οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν

Eph. 5, 28. γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα.“ καὶ πάλιν „αὐτὸς δὲ ὁ θεὸς τῆς ειρήνης ἀγιάσαι

1 Thess. 5, 23. ὑμᾶς ὀλοτελεῖς καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν

τῇ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖ.“ οἳ δὲ ἀσφαλῶς οὐ νοήσαν-

τες τούτων οὐδὲν ἐν σάλῳ καὶ ταραχῇ φέρεσθαι τὸν ἀπόστολον ὑπέλαβον, ὡς στίσι

αὐτοῦ τὰς διανοήσεις τῶν λόγων καὶ ἔδραν οὐκ ἔχουσας, ἀλλὰ ἀναπολούσας ἄνω

καὶ κάτω καὶ ὀμιλούσας παλίμφομα, ὅτε μὲν τὴν σάρκα ἀνίστασθαι, ὅτε δὲ οὐκ

ἀνίστασθαι.

C XLIV. Ὅθεν ἵνα μὴ παραλειφθῆ τῶν προταθέντων μηδὲ ἐν, ὅπως τελῶς ἐκτέμνω-

μεν Ὑδραν, εἰς τὸ προκείμενον πάλιν ἐπανελύσομαι. ἐφεξῆς γάρ, καθάπερ ὑπεσχόμην,

καὶ τὰ ἄλλα ἃ προσμποροῦσι κεφάλαια θεῖς, καὶ ἃ χρὴ πρὸς αὐτὰ λέγεσθαι ἀποδείξας,

ἀκόλουθα παραστήσω αὐτὸν καὶ σύμφωνα εἰς τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς σαρκὸς

πίστιν καὶ αὐτὰ εἰρηκότα. ² ἴωμεν δὴ οὖν ἐφ' ἃ τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἀπόστολον προ-

Rom. 7, 9. ἤχθημεν εἰπεῖν. τὸ γάρ „ἐγὼ δὲ ἔζων“ λεχθὲν αὐτῷ „χωρὶς νόμου ποτέ“ ἄνω τὴν

1) Methodium in pertexendo opere de hoc loco singillatim disputasse apparet ex Oecumenii ad 2 Cor. 5, 10 verbis hisce p. 526 ed. Veron. ἐπειδὴ πρὸς τε τὰ κατὰ καὶ μὴ τοιαῦτα τὸ σῶμα ὑπερέβησε τῇ ψυχῇ, καὶ τὰς ἀμοιβὰς μετ' αὐτῆς ἀπολαμβάνει. τοῦτο τῶν λεγόντων ἄλλο σῶμα τότε ἐγείρεσθαι ἐμφράττει τὰ στόματα. οὐ γὰρ ἂν ἄλλον σώματος ἀμαρτήσαντος ἄλλο ἐτιμωρεῖτο, οὐδὲ ἄλλον κατορθώσαντος ἄλλο ἔστεφανοῦτο. πρὸς ὃ ἐπραξεν. οὐδὲ γὰρ γυνὴ ἢ ψυχὴ, ἀλλὰ διὰ τοῦ σώματος κομίζεται ταῦτα, τοῦτέστι πρὸς ἃ ἐπραξε συμπάσχουσα καὶ συνδοξαζομένη τῷ συζύγῳ σώματι. οὕτως ὁ ἐν ἀγίοις Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ.

2) ἴωμεν δὴ οὖν . . . (p. 590, A.) . . . βασιλεύουσιν τῆς σαρκὸς. Haec, licet multis omissis, a Photio cod. 234. p. 294, a. 24. — p. 295, a. 34. referuntur. De singulis vid. Symbol. in Epiph. Panar. p. 58—65. Ceterum Excerptorum ex Methodii opere περὶ ἀναστάσεως apud Photium nova hic incipit series, ita inscripta p. 294, a. 22. 23.: ἀνεγνώσθη τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγον ἀποστολικῶν ῥητῶν ἐρημνεῖα.

ἐν τῷ παραδείσῳ, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπεθέμεθα, πρὸ τῆς ἐντολῆς, οὐκ ἐκτὸς σώμα- D
τος, ἀλλὰ μετὰ σώματος ἡμῶν ἐν τοῖς πρωτοπλάστοις διαγωγῆν παρεγγυᾷ, ἐπειδὴ πρὸ
τοῦ δοθῆναι τὴν ἐντολὴν χοῦν ὁ θεὸς λαβὼν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, ἐκτὸς τε ἐπιθυ-
μίας διήγομεν, οὐ γινώσκοντες ὅλως ἐπιθυμίας ἀλόγου προσβολάς, βαυσομένης ἡμᾶς
ἐλαττικαῖς ἡδονῶν περιαιγωγαῖς πρὸς ἀκρασίαν. τὸ γὰρ μὴ ἔχον διορισμὸν, καθ' ὃν δεῖ
πολιτεύεσθαι, μηδὲ ἐξουσίαν αὐτοδέσποτον λογισμοῦ ποίῳ χρῆσθαι αἰρεῖται πολιτεύ-
ματι, ἵνα δικαίως ἢ τιμηθῇ ἢ φεχθῇ, ἀνυπεύθυνον παντὸς λεκτέου ὑπάρχειν τοῦτο
ἐγκλήματος, ὅτι μὴ δύναται τούτων τις ἐπιθυμῆσαι, ὧν μὴ κεκώλυται· κἂν ἐπιθυμῆσῃ 582
δέ, οὐκ αἰτιαθήσεται. τὸ γὰρ ἐπιθυμῆσαι οὐχὶ ἐπὶ τῶν παρόντων καὶ ὑποκειμένων
ἐν ἐξουσίᾳ πίπτει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν παρόντων μὲν, μὴ ὄντων δὲ ἐν ἐξουσίᾳ. πῶς γὰρ οὐ
μὴ κεκώλυται τις μηδὲ ἐνδεής ἐστι, τοῦτου ἐπιθυμῆσαι καὶ ἐροᾷ; ὅθεν διὰ τοῦτο „τὴν Rom. 7, 7.
ἐπιθυμίαν οὐκ ἤδειν, εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν, οὐκ ἐπιθυμήσεις.“ ἀκούσαντες γὰρ „ἀπὸ Gen. 2, 17.
δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρῳ
φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε“, τότε τὸ ἐπιθυμῆσαι συνέλαβον καὶ ἐνεκίω-
σαν. οὐ γὰρ ὡν ἔχει καὶ ἐν ἐξουσίᾳζει καὶ κέχρηται αὐτοῖς ὁ ἐπιθυμῶν ἐπιθυμῆσαι, B
ἀλλ' ὧν κεκώλυται καὶ ἀφῆρηται καὶ οὐκ ἔχει. διὸ δὴ „τὴν ἐπιθυμίαν „καλῶς“ οὐκ
ἤδειν“ ἐλέχθη „εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν, οὐκ ἐπιθυμήσεις“ οὐδὲ ἐσθίειν, εἰ μὴ εἴρητο
„οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ.“ ἐντεῦθεν γὰρ ἐκτίσαστο τόπον καὶ ἀφορμὴν εἰσελθεῖν εἰς τὸ
διαπαῖξαι με καὶ παρατρέψασθαι ἢ ἁμαρτία.

XLV. Δοθεῖσθαι γὰρ τῆς ἐντολῆς ἔσχε λαβὴν διὰ τῆς ἐντολῆς ὁ διάβολος κατεργά-
σασθαι ἐν ἐμοὶ τὴν ἐπιθυμίαν, παροργίσας με καὶ προσκαλεσάμενος ἐντέχνως εἰς ὄρεξιν
καταπεσεῖν τῶν κεκωλυμένων. „χωρὶς γὰρ νόμου ἢ ἁμαρτία νεκρά“, οἶον, οὐ δοθεῖσθαι C
γὰρ οὐδὲ οὔσης οὐδέπω τῆς ἐντολῆς ἄπρακτος ἦν ἢ ἁμαρτία· ἐγὼ δὲ ἔξω ἀμέμπτως
πρὸ τῆς ἐντολῆς, οὐκ ἔχων διορισμὸν καὶ ἐπιταγὴν, καθ' ἣν ἔδει πολιτεύεσθαι, ἥς Rom. 7, 8.
καὶ διολισθῆσας ἁμαρτήσομαι. „ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς ἢ ἁμαρτία ἀνέστησεν, ἐγὼ δὲ Rom. 7, 9. 10.
ἀπέθανον, καὶ εὗρέθη μοι ἢ ἐντολὴ ἢ εἰς ζωὴν αὐτὴ εἰς θάνατον“, ὅτι μετὰ τὸ νομο-
θετῆσαι τὸν θεὸν καὶ διαστείλασθαι μοι ἢ ποιητέον καὶ μὴ ποιητέον, κατεργάσαστο
ἐν ἐμοὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὁ διάβολος. ἢ γὰρ παραινέσεις τοῦ θεοῦ καὶ παραγγελίαι ἢ D
δοθεῖσά μοι αὐτὴ εἰς ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν, ἵνα πειθόμενος αὐτῇ καὶ κατ' αὐτὴν βίους
ἀπήμονα καὶ μακαριστότατον δεῖ αἰῶνος καὶ αἰεὶ θάλλοντα πρὸς ἀθανασίαν βίον ἔχω
καὶ χαρὰν, ἀθετήσαντι αὐτὴν εἰς θάνατον ἀπέβη καὶ καταδίκην, ἐπειδὴ ὁ διάβολος,
ὃν ἁμαρτίαν νῦν οὗτος ἐκάλεσε διὰ τὸ δημιουργὸν αὐτὸν ἁμαρτίας ὑπάρχειν καὶ εὐρε-
τὴν, διὰ τῆς ἐντολῆς ἀφορμὴν λαβὼν πρὸς παρακοὴν ἐξηπάτησέ με καὶ ἀπατήσας ἀπέ- 583
κτεινεν, ὑπεύθυνον τῷ „ἢ δ' ἂν ἡμέρῳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε“ κατα-
κρίματι γενέσθαι κατεργασάμενος. „ὥστε ὁ μὲν νόμος ἄγιος καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ θεοῦ Rom. 7, 12.
ἅγια καὶ δικαία καὶ ἀγαθή“, ὅτι μὴ ἐπὶ τῷ βλάψαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ σώσει ἐδόθη. μὴ
γὰρ οἰώμεθα ὅλως ἀναφελές τι ποιεῖν ἢ βλαβερὸν τὸν θεόν. τί οὖν; „τὸ ἀγαθὸν
ἐμοὶ ἐγένετο θάνατος“, ὁ τοῦ μεγίστου μοι ὡς αἴτιον ἐσόμενον ἀγαθοῦ νομοθέτημα
ἐδόθη; „μὴ γένοιτο“, ὅτι μὴ ἢ ἐντολὴ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ καταδουλωθῆναι με ἐγένετο B
τῇ φθορᾷ καὶ ἐναπομάξασθαι κήρας ολέθρου αἰτίας, ἀλλ' ὁ διάβολος, ἵνα φανερωθῇ
διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ κακὸν ἐμοὶ κατασκευάσας, ἵνα γένηται καὶ ἐλεγχθῇ καθ' ὑπερβο-
λὴν ὁ εὐρετής καὶ τέκτων τῆς ἁμαρτίας ἁμαρτωλός, καὶ διορισθῇ ἀπὸ τοῦ καλοῦ τῶ-
ναντία τῆς ἐντολῆς τοῦ θεοῦ ἐπιτροπείσας. „οἰάμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος ἐστὶ πνευματι-
κός“, διὸ καὶ οὐδὲν αἴτιος βλάψαι οὐδενί· πόρρω γὰρ ἐπιθυμίας ἀλόγου καὶ ἁμαρ-
τίας ἐσκήνωται τὰ πνευματικά. „ἐγὼ δὲ σάρκινός εἰμι, πεπρωμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρ- C
τίαν“, οἶον, ἐγὼ δὲ σάρκινος ὧν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀγαθοῦ κατασταθεῖς
ὡς ἀτεξούσιος, ἢ ἐπ' ἐμοὶ ἐλέσθαι ὁ βούλομαι ἢ („τέθεικα“ γὰρ φησι „πρὸ προς-
ώπου σου τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον“), νεύσας πρὸς τὸ παρακοῦσαι μὲν τοῦ πνευ-
ματικοῦ νόμου, οἶον τῆς ἐντολῆς, ὑπικουῶσαι δὲ τοῦ ὑλικοῦ, οἶον τοῦ ὄφους τῆς συμ-
βουλίας, πέπραμαι διὰ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν, πεσὼν ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τῷ διαβόλῳ.
ὅθεν ἐντεῦθεν πολιορκησάν με τὸ κακὸν καὶ ἐνιζάνει καὶ ἐμπολιτεύεται εἰσοικισθὲν ἐν
τῇ σαρκί μου, καθάπερ κηρὴν ἐν κηρίῳ μελίσσης περιποτούμενος πολλάκις περὶ αὐτὸ D
καὶ βομβῶν, δίκης ἐπιτεθείσης μοι τὴν ἐντολὴν ἀθετήσαντι πραθῆναι τῷ κακῷ. διὸ
καὶ οὐ γινώσκω ὁ κατεργάζομαι, λογιζόμενος ὁ μὴ θέλω. τὸ γὰρ „ὁ κατεργάζομαι Rom. 7, 15.
οὐ γινώσκω“ καὶ „ποιῶ ὁ μωσὶ“ λεγόμενον οὐκ ἐπὶ τοῦ τελεσιουργῆσαι τὸ φαῦλον
καὶ δρᾶσαι παραληπτέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μόνον ἐνθυμηθῆναι, λογισμῶν ἀνοικεῖων ἡμῖν
προσιπταμένων πλεονάκεις καὶ ἐμφανταζόντων ἡμᾶς πρὸς ἢ μὴ θέλομεν, τῆς ψυχῆς τοῖς
λογισμοῖς περὶ πολλὰ περιαιγομένης.

XLVI. Οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ὅλως τὸ ἐνθυμῆσθαι ἢ μὴ ἐνθυμῆσθαι κέεται τὰ ἄτοπα, 584
ἀλλὰ τὸ χρῆσθαι ἢ μὴ χρῆσθαι τοῖς ἐνθυμήμασι. κωλύσαι μὲν γὰρ μὴ ἐπιπίπτειν εἰς
ἡμᾶς τοὺς λογισμοὺς οὐ δυνάμεθα, πρὸς δοκιμὴν ἡμῶν ἔξωθεν εἰσπνεομένους, μὴ πει-

σθῆναι μέντοι ἢ μὴ χρῆσθαι αὐτοῖς δυνάμεθα. ἐπεὶ πῶς ὁ ἀπόστολος τὸ μὲν κακὸν οὐχ ἤκιστα, ὡς ἀπῆρέσκετο, ἐποίει, τὸ δὲ καλόν, ὡς ἠρέσκετο, ἤκιστα, εἰ μὴ περὶ τῶν ὀφθνεῶν ἐνθυμημάτων ἔλεγεν, ἃ ἐνθυμούμεθα ἕσθ' ὅτε καὶ μὴ βουλόμενοι, ἕξ οἷας οὐ

B γινώσκοντες αἰτίας; ἃ ἀνατρέπεσθαι χρῆ καὶ ἐπιστομίζεσθαι, ἵνα μὴ εὐρυνόμενα τῶν περάτων κρατήσωσι τῆς ψυχῆς. ἀμήχανον γὰρ τούτων ἐνεκαιρυνταὶ ἐν ἡμῖν ἐπανα-
τεῖλαι τὸ ἀγαθόν. ὀρθῶς ἄρα „ὁ γὰρ καταργάζομαι οὐ γινώσκω“ ἔλεγεν. „οὐ γὰρ ὁ θέλω πρῶσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ, τοῦτο ποιῶ.“ θέλομεν γὰρ τὰ μὴ προσήκοντα καὶ ἃ μὴ θέμις μὴδ' ἐνθυμείσθαι, ἐπειδὴ τοῦτο ἀγαθὸν τέλειον, μὴ μόνον τοῦ ποιῆσαι αὐτὰ ἐγκρατεῦσεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνθυμηθῆναι, καὶ ὁ θέλομεν, τοῦτο ἀγαθὸν οὐ γίνεται, ἀλλ' ὁ οὐ θέλομεν, πονηρόν. ἐπιφοιτῶσι γὰρ ἐπὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ ἐπι-

C βαίνουνσιν, καὶ μὴ βουλόμενον ἡμῶν, πολλάκις μυρίῳ τε περὶ μυρίων, περιεργίας ἡμῶς καὶ φιλοπραγμοσύνης ἀλόγῳ ἐπιπλάντια. διὸ τὸ μὲν θέλειν αὐτὰ μὴδ' ἐνθυμείσθαι παρῴκειται, τὸ δὲ καταργάζεσθαι εἰς τὸ ἀφανίσαι, ἵνα μὴ καὶ αὐτὴς περὶ τὸν λογισμὸν ἀνέλθωσιν, οὐ, ὅτι μὴ κείται τοῦτο ἐφ' ἡμῖν, ὡς ἔφη, ἀλλὰ τὸ χρῆσασθαι μόνον αὐτοῖς πως, ἢ μὴ χρῆσασθαι. ὡς εἶναι τὸν νοῦν τοιοῦτον τοῦ ὀρθοῦ „οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν.“ θέλω γὰρ μὴ ἐνθυμείσθαι ἃ βλάπτει με, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ἀγαθὸν πανάμωμον, κατὰ τὸ λεγόμενον „ἄνεψόν μου τετυγμένον χερσὶ τε καὶ νόῳ τετραγώνον“, καὶ τοῦτο μὲν ὁ θέλω ἀγαθὸν οὐ ποιῶ, ὁ δὲ μὴ θέλω κακὸν πρῶσσω. οὐ

D θέλω ἐνοεῖσθαι, καὶ ἐνοοῦμαι ὅσα μὴ θέλω. καὶ ἐπισκέψασθε εἰ μὴ διὰ ταῦτα αὐτὰ καὶ ὁ Δαβὶδ ἐνετύγχανε τῷ θεῷ, δυσχεραίνων ἐπὶ τῷ λογίζεσθαι καὶ αὐτὸν ἃ

Psal. 18, 13, 14.

2 Cor. 10, 4, 5. 585 μὴ ἤθελεν, „ἀπὸ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με, καὶ ἀπὸ ἀλλοτριῶν φείσαι τοῦ δούλου σου. ἐὰν μὴ μου κατακυριεύσωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι καὶ καθαρισθήσομαι ἀπὸ ἁμαρτίας μεγάλης.“ καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀπόστολος ἐν ἑτέρῳ „λογισμοὺς καθαιρού-
τες καὶ πᾶν ὑψώμα ἐπαιρούμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ.“

XLVII. Εἰ δέ τις ὁμοσε τῷ λόγῳ λέναι τολμῶν ἀποκρίνοιο ὡς ἄρα διδάσκει ὁ ἀπόστολος ὡς οὐ μόνον ἐν τῷ λογίζεσθαι τὸ κακὸν ὁ μισοῦμεν καὶ ὁ οὐ θέλομεν πρῶσσομεν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ποιεῖν αὐτὸ καὶ καταργάζεσθαι, διὰ τὸ „οὐ γὰρ ὁ θέλω

Rom. 7, 19.

ποιῶ“ λελέχθαι „ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακόν, τοῦτο πρῶσσω“, ἀξιώσομέν που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, διασαφῆσαι τί ἦν τὸ κακὸν ὃ ἐμίσει ὁ ἀπόστολος καὶ

B ὃ οὐκ ἐβούλετο μὲν ποιεῖν, ἐποίει δέ, καὶ τὸ ἀγαθὸν ὃ ἐβούλετο μὲν ποιεῖν, οὐκ ἐποίει δέ, ἀλλ' ἀντιστρόφως, ὅσάκις μὲν ἤθελε ποιῆσαι τὸ ἀγαθόν, τοσαυτάκις οὐ τὸ ἀγαθὸν ὃ ἤθελεν, ἀλλὰ τὸ πονηρόν ὃ μὴ ἤθελεν ἐποίει. ἄρα γε οὐ θέλων εἰδωλο-
λατρεῖν, ἀλλὰ θεολατρεῖν, ὃ μὲν ἤθελε θεολατρεῖν οὐκ ἠδύνατο, ὃ δὲ μὴ ἤθελεν εἰ-
δωλολατρεῖν ἠδύνατο, ἢ σωφρονεῖν μὲν ὃ ἤθελεν οὐκ ἐποίει, ἀκολασταίνειν δὲ ὃ ἤχθετο ἐποίει; καὶ συλλήβδην κραιπαλῶν, ἀσωτεῦσεσθαι καὶ θυμοῦσθαι, ἀδικεῖν καὶ τὰ ἄλλα

Rom. 1, 32.

C ὅσα πονηρίας ἔργα, ἃ μὴ ἤθελε μὲν ἐποίει, ἃ δὲ ἤθελε, δικαιοσύνην καὶ ὁσιότητα, οὐκ ἐποίει; καὶ μὴν αὐτὸς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις προτροπιδὴν ἐξεγεῖρων πάντας εἰς τὸ μὴ ἀνομεῖν οὐ μόνον τοὺς ποιοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας τὰ ἄτοπα ὀλέθρῳ τηρεῖσθαι καὶ δογῆ παρεγγυῆ, ἀλλὰ καὶ τοὺς συννυδοκοῦντας αὐτοῖς εἰς ταῦτα, ἀμιγῆς ἁμαρτίας ἐν ἡμῖν τὸ δίκαιον ἀσκεῖσθαι διαμιλλώμενος. πᾶν γὰρ ἁμαρτημα καὶ ἐπιτηδευμα τὸ συμπέρασμα κῆτι δὴ τῆς σαρκός. πολλάκις γοῦν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἀναφανδὸν αὐτὰ

2 Cor. 6, 7.

D δὴ ταῦτα διδάσκων ἡμᾶς ὑπεκτρέπεσθαι καὶ μισεῖν „μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι“ βοᾷ „οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται οὔτε κλέπται οὔτε πλεονέκται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοιδόροι, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσουσι.“ καὶ τὸ κορυφαϊότατον, εἰς τὸ παντάπασιν ἡμᾶς ἐκ παντὸς ἀποδρᾶναι καὶ ἀποτινάξασθαι τὸ ἁμαρτάνειν προτρέπων „μμηταὶ μου“ ἀποφαινεται „γίνεσθε καθάπερ ἀγῶ Χριστοῦ.“

1 Cor. 11, 1.

586 οὔτως οὐ τὸ ποιεῖν ἢ μὴ ἤθελε καὶ πρῶττειν ὑπέθετο τὰ προειρημένια, ἀλλὰ τὸ μόνον λογίζεσθαι. ἐπεὶ πῶς ἂν ἦν μμητῆς ἀκριβῆς τοῦ Χριστοῦ; νυνὶ δὲ ἐπειδήπερ ἐπιπί-
πτουσι θηριώδεις πολλάκις λογισμοί, ἐπιθυμίας ἡμᾶς ἄλλοτε ἄλλως ἐπιπλάντες καὶ περιεργίας ἀλόγου,

II, 2, 489.

ἢ ὅτε μυιῶν ἀδινῶν ἔθνεα πολλά,

ἔφη „τὸ γὰρ ὁ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ.“ ἢ χρῆ τῆς ψυχῆς εὐθαρσῶς ἀποσοβεῖν, μὴ δὲν ὄλως εἰς τὸ ποιῆσαι τὰ ὑπ' αὐτῶν ὑπηχούμενα νεύοντας. ἵνα γὰρ ἐγκριθῶμεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐν πάσαις ἡδοναῖς καὶ λύπαις δοκιμισθέντες εἰ μὴ μεταβαλλοίμεθα, ἀλλὰ πανταχοῦ καθάπερ ἀκήρατος χρυσὸς διὰ πυρὸς βασανιζόμενοι οὐκ ἐξι-

B στάμεθα τῆς οἰκειᾶς ἀρετῆς, συμβαίνει τοῦτο, διοχλεῖσθαι τὸν νοῦν ὑπὸ πολλῶν. ὄθεν δὴ ἡ γενναίως ὡς περ στρατιώτας ἀρίστους ἀντιπαράταττεσθαι δεῖ, οἱ ἐπειδὴν ὑπὸ

1) Γενναίως .. (587, A.) .. κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ. Locum exscripserunt Leontius et Joann. Rer. sacr. Lib. II. Tit. περὶ τοῦ νήφειν. Falsum tamen lemma: τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐκ τοῦ περὶ αὐτεξουσίου. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII, p. 104, col. 1 et 2.

τῶν ἐχθρῶν αἰσθῶνται πολιορκούμενοι, τοξείας οὐδὲν φροντίσαντες καὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν ἀκοντισμάτων, ὑπὲρ τοῦ σώματος τὴν πόλιν προθύμως ἐπ' αὐτοὺς ἵενται, μηδὲν ἐλλείποντες σπουδῆς, ἐστὶ ἂν τὸ σῆφος αὐτῶν εἰς φουγὴν ἀνατρέψαντες ἀπώσωνται τῶν ὀρων ἔξω. ὁρῆς γὰρ ὡς οἱ λογισμοὶ διὰ τὴν ἐνοικοῦσαν ἁμαρτίαν ἐν ἡμῖν ἔξωθεν ἐπισυνίστανται, καθάπερ εἰ κίνες λυσσῶντες ἢ ἄγριοι καὶ θρασεῖς λησταὶ καθ' ἡμῶν αἰεὶ C παρορμώμενοι ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ ἄρχοντος τῆς ἀδικίας, δοκιμάζοντες ἡμᾶς εἰ ἀνδίασθαι αὐτοῖς ἀρκούμεν καὶ ἀντιπαράτασσεσθαι.

XLVIII. Ἄγε οὖν, μή ποτε ὑπενδούσα ἀρπασθῆς, ὡ ψυχὴ, πρὸς αὐτόν, καὶ οὐχ ἔσομεν ὑπὲρ σοῦ δοῦναι λύτρα. „τί γὰρ ἀντικατάλλαγμα δώσει ἄνθρωπος“ φησὶ „τῆς Math. 16, 26. ψυχῆς αὐτοῦ;“ καλὸν μὲν οὖν, εἰ μὴ εἶχομεν, ἦν ἄρα καὶ χαριτότατον, τοὺς ἀντι- D πρίσποντας ἡμῖν καὶ μαχομένους· ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, καὶ ὁ θέλομεν οὐ δυνά- μεθα (θέλομεν γὰρ μὴ ἔχειν τοὺς ἐξέλκοντας εἰς πάθη — ἦν γὰρ ἀνιδιὰ σωθῆναι — καὶ ὁ θέλομεν τοῦτο οὐ γίγνεται, ἀλλ' ὁ οὐ θέλομεν· δεῖ γὰρ ἡμᾶς δοκιμάζεσθαι, ὡς ἔφη), μὴ ἐνδιδῶμεν, ὡ ψυχὴ, μὴ ἐνδιδῶμεν τῷ πονηρῷ, ἀλλ' ἀναλαβόντες τὴν πα- Ephes. 6, 11. νοπλίαν τοῦ Θεοῦ ὑπερασπίζουσαν καὶ προαγωνιζομένην ἡμῶν ἐνδυσάμεθα τὸν θώρακα τῆς 13—17. δικαιοσύνης, καὶ ὑποδησάμεθα τοὺς πόδας ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου, ἐπὶ πᾶσι τε ἀναλάβωμεν τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσομεθα πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ 587 πεπυρωμένα σβέσαι, καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, καὶ τὴν μάχιαν τοῦ πνεύ- ματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι στήναι πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τοῦ διαβόλου, λογισμοὺς τε καθαιρεῖν καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ὅτι μὴ 2 Cor. 10, 5. ἔστιν ἡμῖν ἡ πύλη πρὸς αἶμα καὶ σάρκα. τούτου δὲ ἕνεκα ταῦτα λέγω, ὅτι οὗτος ὁ Ephes. 6, 12. τρόπος τοῦ ἀποστόλου τῶν συνταγμάτων. πολλὰ μὲν γὰρ ἔστι καὶ περὶ ἐκύστου τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ εἰρημένων ἀποδείξει, ὡς ὀρθοδόξως καὶ μεμελημένως ἔχει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη ἕκαστον αὐτῶν οὕτως διελεθῆν. τὸν γὰρ τύπον αὐτοῦ δεῖξαι μόνον καὶ B τὴν βούλησιν προσημαί νυν. „οὐ γὰρ ὁ θέλω, τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μωσὶ, τοῦτο ποιῶ. εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός· νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία. οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τουτέστιν ἐν τῇ σαρκί μου, τὸ ἀγαθόν“ ὀρθῶς λέγων. μέμνησθε γὰρ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ὡς διωριζόμεθα, εἰ καὶ σπεύδων ἐγὼ ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βρα- δύνω, μακροτέρας μου τῶν λόγων τῆς περιόδου ἢ προσεδόκησα γεγενημένης, ἦν προ- C θυμητέον δὴ διανύσαι. ἄλλως γὰρ τοῦ προκειμένου οὐποτε ἤξομεν ἐπὶ τέλος.

XLIX. Οἰκοῦν ἐλέγομεν ἀφ' οὗ τὸν ἄνθρωπον, εἰ μνημονεύετε, πλανηθέντα τὴν ἐντολὴν ἀθετήσαι συνέβη, ἐντεύθεν ἐκ τῆς παρακοῆς τὴν ἁμαρτίαν λαβοῦσαν γένεσιν εἰς αὐτὸν εἰσψηκέναι. οὕτως γὰρ πρῶτον στάσις ἐνέπεσε, σφραδισμῶν τε καὶ λογισμῶν ἀνοικείων ἐπληρώθημεν, κενωθέντες μὲν τοῦ ἐμφυσηματος τοῦ Θεοῦ, πληρωθέντες δὲ ἐπιθυμίας ὑλικῆς, ἦν ὁ πολὺπλοκος ἐνέπνευσεν εἰς ἡμᾶς ὄφρις, βραχυπορησάντων ἡμῶν τῆς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ τὸν κύκλον. διὸ καὶ τὸν θάνατον ὁ Θεὸς πρὸς ἀναίρεσιν D τῆς ἁμαρτίας ὑπὲρ ἡμῶν ἀνέυρατο, ἵνα μὴ ἐν ἀθανάτοις ἡμῖν ἀνατεῖλασα, ὡς ἔφη, ἀθάνατος ἦ. ὄθεν ὁ ἀπόστολος „οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τουτέστιν ἐν τῇ 1 Rom. 7, 18. σαρκί μου, τὸ ἀγαθόν“ λέγων ἵτην ἀπὸ τῆς παραβάσεως διὰ τῆς ἐπιθυμίας εἰσοικισθεῖσαν εἰς ἡμᾶς ἁμαρτίαν βούλεται μνηνεῖν, ἧς δὴ καθάπερ βλαστήματα καὶ κλαῖνες νέα οἱ φιλήθονοι περὶ ἡμᾶς αἰεὶ λογισμοὶ συνίστανται. δις δὲ γὰρ ἐν ἡμῖν λογισμῶν γένη, τὸ 588 μὲν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐμφωλευούσης ἐν τῷ σώματι συνιστάμενον, ἧτις ἐξ ἐπιπνοίας, ὡς ἔφη, ἐγενήθη τοῦ ὑλικοῦ πνεύματος, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν, ὃν ἐμφυτον ἐλάβομεν ἔχειν καὶ φυσικὸν νόμον, πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν ἐξεγείροντα καὶ ἐπανορθοῦμενον τὸν λογισμόν. ὄθεν τῇ μὲν νομοθεσίᾳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν νοῦν συνη- δόμεθα (τοῦτο γὰρ ὁ ἔσω ἄνθρωπος), τῇ δὲ νομοθεσίᾳ τοῦ διαβόλου κατὰ τὴν ἐνοι- κοῦσαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ σαρκί. ὁ γὰρ νόμος ἀντιστρατευόμενος καὶ ἀντιπράσσω τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, οἷον τῇ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὁρμῇ τοῦ νοός, οὗτός ἐστιν ὁ τοὺς ἐμπαθεῖς B ἀναφύων αἰεὶ καὶ ὑλικούς πρὸς ἀνομίαν περισπασμούς, παντάπασι πρὸς ἡδονὰς ὧν ἐλκτικός.

I. Ἐπεὶ γὰρ νόμους ὑποτιθέμενος ἀναφανδὸν ὁ Παῦλος ἐνταῦθά μοι καταφαίνε- ται, ἔνα μὲν τὸν κατὰ τὸ ἔμφυτον ἐν ἡμῖν ἀγαθόν, ὃν καὶ νόμον σαφῶς νοός ἐκέ- λεσεν, ἔνα δὲ τὸν ἐκ προσβολῆς ἐνιστάμενον τοῦ πονηροῦ καὶ εἰς τὰς ἐμπαθεῖς ἐξέλ- κοντι πολλάκις φαντασίας τὴν ψυχὴν, ὃν ἐπιστρατεύεσθαι τῷ νόμῳ τοῦ νοός ἔφη, καὶ

1) Conf. Oecumen. Exposit. in Epistolas S. Pauli, ed. Veron. p. 303. (ad Rom. 7, 18) τὴν ἀπὸ τῆς παραβάσεως εἰσοικισθεῖσαν [add. ἁμαρτίαν] λέγει. οὕτως ὁ ἐν ἁγίοις Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ. Oecumenium exscriptis Theodulus Coelosyr. Presb. Comm. in Epist. ad Roman. cap. 7. Biblioth. Patr. max. T. 27. p. 601, A.

2) Oecumenius l. c. ad Rom. 7, 22. 23. p. 305 sq. haec summam, nec satis accurate refert. Quem suo more exscribens Theodulus Coelosyr. Presb. l. c. p. 601, E. Methodio temere adscribit, quae apud Oecumenium sequuntur.

C ἕτερον τὸν κατὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἐσκιώδωσαντα ἐν τῇ σαρκί, ὃν ἁμαρτίας νόμον οἰκούντα ἐν τοῖς μέλεσιν ἐκάλεσεν· ᾧ ἐπιβαίνων ὁ πονηρὸς καὶ ἐπο-
χοῦμενος πολλάκις κατ' ἡμῶν ἐγκλεῦεται, πρὸς ἀδικίαν καὶ πράξεις συναλαίων κα-
κίας. ὁ γὰρ ἔξωθεν εἰσπνεόμενος ἀπὸ τοῦ πονηροῦ νόμου, καὶ διὰ τῶν αἰσθήσεων
καθάπερ ἀσφαλτῶδες ῥέυμα ἔνδον εἰς αὐτὴν ἐκχεόμενος τὴν ψυχὴν, ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ
σαρκὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὑπάρχοντος κραταιοῦται νόμου. φαίνεται γὰρ ὡς ἐν αὐτοῖς

D ἡμῖν τὸ μὲν βέλτιον, τὸ δὲ χεῖρον ὄν. καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος
ἐγκρατέστερον γενηθῆ, φέρεται ὅλος πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὁ νοῦς· ὅταν δὲ τὸ χεῖρον ἐπι-
βροῖσθι πλεονύσαν, ὁ ἀντιστρατεύεσθαι τῷ ἐν ἡμῖν λέγεται ἀγαθῷ, ἄγεται πάλιν ἀντι-
στρόφως πρὸς φαντασίαις παντοδαπῶν ὁ ἀνθρωπος καὶ λογισμῶν χειρῶν.

Ll. Οὐ δὴ καὶ χάριν ὁ ἀπόστολος εὔχεται ἔρυσθῆναι, θάνατον αὐτὸ καὶ ὄλεθρον

589 εἶναι ἡγούμενος, ὡς περὶ δὴ καὶ ὁ προφήτης „ἀπὸ τῶν κρυφίων μου“ λέγων „καθαίρι-
Psal. 18, 13. σὸν με.“ αὐτὰ γοῦν τὰ ῥήματα τοῦτο παρίστησιν „συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ
Rom. 7, 22 κατὰ τὸν ἔσω“ λέγοντος „ἀνθρώπων· βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου, ἀν-
—24. τιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρ-
τίας, τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου. ταλαιπῶρος ἐγὼ ἀνθρώπος. τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ
σώματος τοῦ θανάτου τούτου;“ οὐ τὸ σῶμα θάνατον ἀποφαινόμενος, ἀλλὰ τὸν νόμον
τῆς ἁμαρτίας τὸν ἐν τοῖς μέλεσι διὰ τῆς παραβάσεως ἐν ἡμῖν ἐμφωλευόμενον καὶ πρὸς

B θάνατον αἰετὸν τῆς ἀδικίας τὴν ψυχὴν ἐμφαντίζοντα. ἐπιφέρει γοῦν εὐθὺς ἀμέλει,
διαλεγόμενος ἀπὸ ποίου θανάτου ἐγλίχθητο ἔρυσθῆναι καὶ τίς αὐτὸν ὁ ῥυόμενος ἦν, „εὐ-
ibid. 25. χαριστῷ θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.“ προσεκτέον γὰρ ὅτι, εἰ τὸ σῶμα θάνατον τοῦτο,
ὡ Ἀγλαοφῶν, ὡς ὑπειλήφατε, ἔλεγεν, οὐκ ἂν τὸν Χριστὸν ὡς ῥυόμενον αὐτὸν ὕστερον
ἐκ τοῦ τοιούτου κακοῦ παρελάμβανεν. ἐπεὶ τί παραδοξότερον ἢ πλεόν ἀπὸ τοῦ Χρι-
στοῦ τῆς παρουσίας ἐσχέκαμεν; τί δὲ καὶ ὁ ἀπόστολος ὅλως, ὡς διὰ τῆς παρουσίας

C τοῦ Χριστοῦ δυνάμενος ἐκ τοῦ θανάτου ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐλευθερωθῆναι, τοῦτο ὑπεφθέγγε-
γετο, ὁπότε πᾶσι καὶ πρὸ τοῦ τὸν Χριστὸν ἐλθεῖν εἰς τὸν κόσμον συνέβαινε θνή-
σκειν; ἐρῶντο γὰρ χωρίζομενοι πάντες τῶν σωμάτων κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βίου ταύτην
ἐξοδον. ἀλλὰ καὶ ὡσαύτως δὲ πᾶσαι αἱ ψυχαί, καὶ αἱ τῶν ἀπίστων καὶ πιστῶν καὶ
τῶν ἀδίκων καὶ δικαίων, ἐχωρίζοντο τῶν σωμάτων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς. τί
οὐν ὁ ἀπόστολος πλεόν παρα τοὺς ἄλλους λαβεῖν τοὺς ἐν ἀπιστίᾳ διατριψάντας ἐσπού-

D दाξεν; ἢ διὰ τί ἔρυσθῆναι ἀπὸ τοῦ σώματος ἤγχετο, ὃ καὶ εἰ μὴ ἤθελε, πάντως ἂν
συνέβαινε αὐτῷ, καθάπερ δὴ καὶ πᾶσι κεῖται τὸ τελευτῆσαι καὶ χωρισθῆναι τὰς ψυχὰς
αὐτῶν ἀπὸ τῶν σωμάτων, εἴ γε θάνατον τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ὑπετίθετο; ὡς τε οὐ τὸ
σῶμα τοῦτο, ὡ Ἀγλαοφῶν, θάνατον, ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν τὴν κατοικήσασαν διὰ τῆς
ἐπιθυμίας ἐν τῷ σώματι λέγει, ἧς ὁ θεὸς αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐρῶ-

Rom. 8, 2, 11. σατο. ὁ γὰρ νόμος τῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς ἀπὸ
τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, ὅπως ὁ ἐγγείρας Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν διὰ τὸ
590 ἐνοικῶν αὐτοῦ πνεῦμα ἐν ἡμῖν ζωοποίησθαι καὶ τὰ θνητὰ σῶματα ἡμῶν, τῆς ἁμαρτίας
Rom. 8, 4. τῆς ἐν τῷ σώματι κατακριθείσης πρὸς ἀναιρέσιν, ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ κατὰ τὴν ἐντο-
λήν πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἡμᾶς ἐφελκομένοι φυσικοῦ νόμου φανερωθῆ ἔξαφθέν, τὸ ἀσθε-
νήσαν τῆς σαρκὸς κεκρατημένης τῇ ἁμαρτίᾳ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ταῖς ὑλι-

Rom. 8, 3. καῖς φροντισίᾳ ἐπιγωννυμένων. τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ ἐν ἡμῖν φυσικοῦ ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ
ἡσθάνει ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἠττώμενον τῆς ἐγκειμένης ἐν τῷ σώματι, ὁ θεὸς ἀνεθρό-
υστο, πέμψας τὸν υἱὸν ἑαυτοῦ, τὴν ὁμοίαν τῇ σαρκὶ τῆς ἁμαρτίας σάρκα ἀνεληφότα
B (ἀληθεία γὰρ καὶ οὐ δοκῆσει ἦν ὁ ἐφάνη), ἵνα τῆς ἁμαρτίας κατακεκριμένης πρὸς ἀναιρέσιν,
εἰς τὸ μηκέτι καρποφορῆσαι ἐν τῇ σαρκί, τὸ δικαίωμα τοῦ φυσικοῦ νόμου πληρωθῆ, πλεο-
νύσαν τῇ ὑπακοῇ τοῖς μὴ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ὑφήγησιν. ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς, ὃ δὴ
ἔστι τὸ εὐαγγέλιον, ἕτερος ὢν τῶν προειρημένων νόμων, διὰ τοῦ κηρύγματος πρὸς
ὑπακοὴν τεθεῖς καὶ ἄφεςιν ἁμαρτημάτων, ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρ-

C τίας καὶ τοῦ θανάτου, νικήσας ἐκ παντὸς τὴν ἁμαρτίαν βασιλεύουσαν τῆς σαρκὸς.
Ἄ μὲν οὖν δὴ προβάλλοντα καὶ ἐκ τῶν τῶν ἀποστόλου ὄντων, οὐκ ὀρθῶς αὐτὰ
ἐξηγούμενοι, σαφηνίσας ἔφη, ὡ Θεοφιλε· τρέψομαι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἔτερα, εἴνπερ
τὸν βοηθήσοντα ἡμῖν πρὸς τὴν διεξοδον εὔρωμεν τοῦ λόγου. ἄπορα γὰρ καὶ οὐ πῖνν
ῥάδια πρὸς καθαίρεσιν τὰ ἐξῆς. διὸ καὶ ὀκνηρότερον αὐτῶν ἄπτομαι, μακρὸν καὶ
χάλεπν αὐτῶν ὄρων τὴν ἀπόδειξιν ἐσομένην, εἴν μὴ τις ἡμᾶς αὔρα συνέσεως ἄφω ἐξ
D οὐρανοῦ καταπνεύσασα, καθάπερ ἐν μέσῳ νηχομένους πελάγει, εἰς ὄρμον τινα ἀκύμονα
καὶ ἀπόδειξιν ἀποκαταστήσῃ ἀσφαλεστέρην¹.

1) Hactenus fragmenta apud Epiphanium (vid. annot. ad p. 534, D.). Verba clausulae vulgo adiecta: ἔως ὧδε τὸ μέρος τῶν Μεθοδίου, Dindorfius uncinis circumscrispsit. Methodii fragmentis

I. "Οτι φησὶ μὴ τρέφεσθαι ἢ αὐξάνειν ἀπὸ τῆς γῆς τὰ φυτά. λέγει γάρ, Διαιπο-
ρήσαι δ' ἂν τις πῶς εἰς τὸν ὄγκον ἀναλαμβάνεσθαι δύναται τῶν δένδρων ἢ γῆ μετα-
λοιουμένη· ἐχρῆν γάρ, ἄτε τῆς ὑποκειμένης γῆς ἀναρπαζομένης αἰεὶ διὰ τῶν ῥιζῶν εἰς
ὄλην τὴν ἔξιν τοῦ ξύλου, τὸν τόπον, καθ' ὃν τὸ δένδρον βεβλάσθηκε, κοιλαίνεσθαι·
ὥστε μάταιος αὐτῶν ὁ τοιοῦτος τῆς περὶ τὰ σώματα ὁμοιωσμοῦ. πῶς γὰρ
ὅλως ἢ γῆ διὰ τῶν ῥιζῶν εἰς τοὺς κορμούς τῶν φυτῶν εἰσδουμένη, καὶ διὰ τῶν πόρων
εἰς πάντας αὐτῶν κατακερματιζομένη τοὺς κλάδους, εἰς φύλλα καὶ καρπὸν μεταβάλλει-
ται; εὐμήκη μὲν οὖν δένδρα, κέδροι ἢ πίτνες ἢ ἐλάται, καὶ πολλὰν φέροντα κατ' ἔτος
κόμην καὶ καρπὸν, ἰδέειν ἔστιν ὡς οὐδὲν τῆς ὑποκειμένης γῆς εἰς τὸν αὐτῆς ὄγκον τῆς
δρυάδος καταναλίσκουσιν. ἐχρῆν γάρ, εἰ ἀληθῆς ἦν διὰ τῶν ῥιζῶν ἀνερχομένη ἀπο-
ξυλοῦσθαι τὴν γῆν, ἅπαντα τὸν περὶ αὐτὰ τόπον τῆς γῆς κοιλαίνεσθαι, ὅτι μὴ ἐπιθ-
ρέσειν πέφυκε τὸ ξηρὸν, καθάπερ καὶ τὸ ἕγρον, αἰεὶ πρὸς τὸ κινούμενον. ἦδη δὲ καὶ
συκαὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυτὰ μνημεῖον ἐν οἰκοδομήμασι πολλάκις βλαστήσαντα οὐδὲν
εἰς ἑαυτὰ τῆς οἰκοδομῆς ὅλως ἰσοροῦνται καταναλωκέναί. εἰ γοῦν ἐτῶν πολλῶν συλ-
λογίσασθαι τις τὸν καρπὸν αὐτῶν καὶ τὰ φύλλα βουληθεῖη, κατίδιο ἐν πολλαπλῶσινα
τῆς ἐπὶ τῶν μνημεῖων γῆς τὸν ὄγκον αὐτῶν γεγενημένον. ὅθεν ἀτοπώτερον ἡγεῖσθαι
τὴν γῆν εἰς καρπῶν φορὰν μεταβαλλομένην καὶ φύλλα καταναλίσκεσθαι, κὰν δι' αὐτῆς
ἅπαντα γίνωνται, ἔδρα αὐτῆς χρώμενα καὶ τόπω. οὐδὲ γὰρ ἄρτος δίχα μύλου καὶ
τόπου καὶ χρόνου καὶ πυρὸς γίνεται, καὶ οὐδὲν ἔστιν ἢ γίνεται τούτων ὁ ἄρτος. καὶ
ἐπὶ ἄλλων μυρίων ὡσαύτως.

II. "Οτι τὸ „οἶδαμεν γὰρ ὡς ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνου καταλυθῆ“ 2 Cor. 5, 1.
καὶ ἔξῃς οἱ Ὁριγενισταὶ εἰς ἀναίρεισιν τῆς τῶν σωμάτων ἀναστάσεως προβάλλονται,
σκήνος τὸ σῶμα καὶ ἀχειροποίητον ἐν οὐρανοῖς οἰκίαν τὰ παρ' αὐτῶν πνευματικὰ ἐν-
δύματα λέγοντες. διὸ φησὶν ὁ ἅγιος Μεθόδιος, Ἐπίγειον οἰκίαν τὴν ἐνταῦθα βραχύ- 297. b.
βιον ζωὴν καταχρηστικῶς ληπτέον, καὶ οὐ τὸ σκῆνος τοῦτο. εἰ γὰρ ἐπίγειον οἰκίαν
καταλυομένην τὸ σῶμα τίθεσθαι αὐτὸν νομίζετε, φράσατε τὸ σκῆνος τί ἐστίν, οὐ ἢ
οἰκία καταλύεται; ἕτερον γὰρ τὸ σκῆνος, καὶ ἄλλο τοῦ σκήνου ἢ οἰκία, καὶ ἕτερον
ἡμεῖς, ὧν ἐστὶ τὸ σκῆνος. „ἐν γὰρ ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία“ φησὶ „τοῦ σκήνου κα-
ταλυθῆ“, οἷον ἡμᾶς μὲν τὰς ψυχὰς εἶναι δηλώσας, σκῆνος δὲ τὸ σῶμα, οἰκίαν δὲ τοῦ
σκήνου τὴν κατὰ τὴν παρουσίαν ζωὴν ἀπόλαυσιν τῆς σαρκὸς τροπικῶν. ἐὰν οὖν ἡ νῦν
δὴ αὐτῆ ἢ τοῦ σώματος ζωὴ δίκην οἰκίας καταλυθῆ, ἔξομεν τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀχει-
ροποίητον. ἀχειροποίητόν φησι διὰ τὸ χειροποίητον ταύτην λέγεσθαι τὴν ζωὴν κατὰ
ἀντιδιαστολήν, παρὰ τὸ πάντα ἡμῶν τὰ κοσμήματα καὶ σπουδάσματα τοῦ βίου χερσὶ
παλαμίσθαι ἀνθρώπων. τὸ γὰρ σῶμα δημιουργημάτων ὑπάρχον Θεοῦ χειροποίητον οὐ
λέγεται, ὅτι μὴ ἐπαλαμίσθη τέχναις ἀνθρώπων. εἰ δὲ διότι ὑπὸ Θεοῦ ἐδημιουργήθη,
χειροποίητον αὐτὸ λέξουσιν, χειροποίητοι ἄρα καὶ αἱ ψυχαὶ καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ ἐν-
δύματα αὐτὰ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· Θεοῦ γὰρ αὐτοεργήματα καὶ ταῦτα. τίς οὖν ἐστίν

haec subicit Epiphanius p. 590, D. Ταῦτα μὲν ἐστίν, ἃ ἀπὸ μέρους καθ' εἰρμόν τῶν ἐπὶ τοῦ μα-
καρίτου Μεθόδιου, τοῦ καὶ Εὐβόλου, περὶ τοῦ προειρημένου Ὁριγένους καὶ τῆς αὐτοῦ διὰ σοφι-
στικῆς πλάνης κακοπιστίας ἐν τῷ αὐτῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ ἃ [εἰρημένον adde] ἐνταῦθα
παρθέμενοι ἱκανῶς ἔχιν ἐνομισαμέν πρὸς τὰς ἐκείνου φλυαρίας καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνατροπὴν τῆς τῶν
ἀνθρώπων ζωῆς δι' ἐπιπλάστου ἐξ Ἑλληνικῆς δεισιδαιμονίας κακοηθείας. Πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα
ἐν τῇ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἀποκλυθεῖ τῷ προειρημένῳ Μεθόδιῳ, ἀνδρὶ λογίῳ ὄντι
καὶ σφόδρα περὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνισαμένῳ, εἴρηται, πάντως που καὶ ἐπὶ τὸσαῦτα ἕτερα.
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπηγγελάμεθα καθ' ἑκάστην αἵρεσιν ὀλίγα πρὸς τὴν αὐτῆς ἀνατροπὴν λέγειν ..., ἕως
ὅδε ἐν τῆς αὐτοῦ πραγματείας παραθέμενοι ἠρκέσθημεν. Ex quibus primum apparet, fragmenta
ab Epiphania allata ad primum Methodii librum περὶ ἀναστάσεως pertinere. Vid. Oehler. Addend.
et Corrigend. p. 668 et Dindorf. Annot. p. 797, quorum tamen prior quo iure Eustratium Presbyter.
C. Pol., infra laudandum, testem bipartiti operis Methodiani evocavit, nescire me fateor. Deinde illud
ex Epiphaniae verbis elucet, reliqua operis Methodiani partem libri primi ab Epiphaniae Exscriptam
amplitudine fere adaequasse. Iam quum Methodius in clausula fragmenti ab Epiphaniae allati no-
vam disputationem ordiatur, quumque minime verisimile sit, eum reliqua operis in plures libros,
primo longe breviores, divisisse, sequitur, ut quae Photius in reliquis Excerptis et praeter illum
alii apud Epiphanium non obvia, sed Photianis cognata, ex Methodii περὶ ἀναστάσεως opere retule-
runt, ea omnia ad eius librum secundum, a Io. Damasceno, ut postea videbimus, commemoratum,
pertinere censenda sint. Quare in numerandis fragmentis reliquis novum numerum ordinem insti-
tuimus. Ceterum Methodium libro II. argumenta Origenis physiologica potissimum evertere studuisse
ex fragmentis intelligitur. Conf. Epiph. Panar. LXIV, 67. p. 677, 20—28. ed. Dindorf.

1) Oecumenius ad 2 Cor. 5, 1. p. 524 ed. Veron. ἐπίγειος μὲν οἰκία ἢ ἐνταῦθα βραχύβιος ζωὴ,
σκῆνος δὲ τὸ σῶμα ἡμῶν τῶν ψυχῶν. ἄλλο γὰρ οἰκία, καὶ ἄλλο τὸ σκῆνος, οὐ ἐστὶν ἢ οἰκία, καὶ
ἄλλο ἡμεῖς, ὧν ἐστὶ τὸ σκῆνος ἴδιον. ἐὰν οὖν, φησὶν, ἢ οἰκία τοῦ σκήνου ἡμῶν καταλυθῆ, του-
τέστιν ἢ ἐνταῦθα βραχύβιος ζωὴ, ἔξομεν οἰκίαν ἀχειροποίητον, τουτέστι ζωὴν αἰώνιον, οὐ προς-
δομένην τῆς ἡμετέρας ἐργασίας καὶ τῶν ἡμετέρων χειρῶν πρὸς σύστασιν. καλῶς δὲ ὡς πρὸς ἀν-
τιδιαστολήν τῆς παρουσίας ζωῆς τὴν μέλλουσαν ἀχειροποίητον εἶπεν. ἢ γὰρ παρούσα ἀπὸ τῶν χει-
ρῶν ἔχει τὴν σύστασιν, ἄρτος, ποτὸν καὶ ἐνδύματος. οὕτως ὁ ἅγιος Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀνα-
στάσεως λόγῳ.

Phot.
cod. 234.
p. 297. a.
Bekk.

2 Cor. 5, 1.

297. b.

- Gen. 3, 19. ἡ χειροποίητος οἰκία; ἡ βραχύβιος, ὡς ἔφην, αὐτὴ ζωὴ, ἡ ἀπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν δρα-
ματουργουμένη („φαγῆ“ γὰρ φησιν „ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου τὸν ἄρτον σου“),
Luc. 16, 9. ἔδῃλωσε „ποιήσατε φίλους ἐκ τῆς ἀδικίας τοῦ μαμωνᾶ, ἵνα ὅταν ἐκλείψῃ, δέξονται
ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.“ ὁ γὰρ ἐκεῖ σκηνάς ὁ κύριος ἐκάλεσε, τοῦτο ἐνταῦθα ὁ ἀπόστολος ἐνδύματα· ὁ δὲ ἐκεῖ φίλους ἐκ τῆς ἀδικίας, ἐνταῦθα καταλυομένας ὁ ἀπό-
στολος οἰκίας. καθάπερ γοῖν, ἐὰν ἐκλείψωσιν αἱ τῆς παρούσης ζωῆς ἡμῶν ἡμέραι, τὰ
πρὸς εὐποίαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὑποδέχονται ἀγαθοεργήματα, ἃ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἀδικίᾳ
1 Ioan. 5, 19. ζωῆς ἐκτισάμεθα, τῷ τὸν κόσμον ἐν τῷ πονηρῷ κείσθαι, οὕτω τῆς ζωῆς καταλυθείσης
τῆς ὠκυμόρου τὴν πρὸ τῆς ἀναστάσεως ἔξομεν οἰκῆσιν αἱ ψυχὰι παρὰ τῷ θεῷ, ἔστ' ἂν
ἀνακαινοποιηθεῖσαν ἡμῖν ἄπυτον ἀναλάβωμεν οἰκίαν. ὅθεν καὶ στεναζόμεν, μὴ θέ-
2 Cor. 5, 2. 3. οἰκῆτηριον τὸ ἐξ οὐρανοῦ, ὃ ἐπιθυμοῦμεν ἐπενδύσασθαι, ἢ ἀθανασίαν ἐστίν· ἦν ἐὰν
Phot. ἐπενδυσάμεθα, καταποθήσεται πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ ὀλοσχερῶς ἀσθενές ὑπὸ τῆς ἀχρόνου
298. a. ζωῆς καταναλωθῆν καὶ θνητόν.
Ibid. 7. III. „Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἶδους,“ τουτέστι διὰ πίστεως γὰρ
ἐπιβαίνομεν ἐπὶ ἀτρατοτάτῳ λογισμῷ τὰ ἐκεῖ πράγματα κατοπτεύοντες, καὶ οὐ σαφῶς,
ὥστε καὶ ὁρᾶν καὶ ἀπολαύειν καὶ ἐν αὐτοῖς εἶναι.
1 Cor. 15, 50. IV. „Τοῦτο δὲ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα κληρονομήσαι βασιλείαν θεοῦ
οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.“ Σάρκα, φησὶν, οὐ τὴν σάρκα
αὐτὴν ἐδήλωσεν, ἀλλὰ τὴν ἄλογον πρὸς τὰς μαχλώμενας τῆς ψυχῆς ὁρμὴν ἠδονάς. εἰπὼν
οὖν ὅτι „σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται“ ἐπαπεφάνητο „οὐ-
δὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.“ φθορὰ δὲ οὐκ αὐτὸ ἐστὶ τὸ φθειρόμενον,
ἀλλὰ τὸ φθεῖρον. ἐπικρατήσαντος μὲν γὰρ τοῦ θανάτου κλίνεται τὸ σῶμα εἰς φθοράν·
Galland. ἐπιμενούσης δὲ ἐμπλαίν τῆς ζωῆς ἐν αὐτῷ ἔσθηκε μὴ καθαιρούμενον. διὸ ἔπειθ' ἡ με-
779, B θόριον τῆς ἀφθαρσίας ἐγενήθη καὶ τῆς φθορᾶς ἡ σὰρξ, οὐκ οὕσα οὐδὲ φθορὰ οὐδὲ
ἀφθαρσία, ἐκρατήθη δὲ διὰ τὴν ἠδονὴν ὑπὸ τῆς φθορᾶς, ποίημα τῆς ἀφθαρσίας καὶ
κτῆμα ὑπάρχονσι, διὰ τοῦτο γεγένηται εἰς φθοράν καὶ εἰς γῆν ἐκλίθη χύματος. καὶ
ἐπεὶ συνεκρατήθη ὑπὸ τῆς φθορᾶς καὶ θανάτῳ διὰ παιδείαν παρεδόθη, εἰς νίκος αὐ-
τὴν ὁ θεὸς τῇ φθορᾷ καθάπερ κληρονομίαν οὐ κατέλιπεν, ἀλλὰ πάλιν διὰ τῆς ἀνα-
στάσεως νικήσας τὸν θάνατον ἀπέδωκε τῇ ἀφθαρσίᾳ, ἵνα μὴ κληρονομήσῃ ἡ φθορὰ
τὴν ἀφθαρσίαν, ἀλλ' ἡ ἀφθαρσία τὸ φθαρτόν. ἐπαποκρίνεται γοῖν ὁ ἀπόστολος „δεῖ
1 Cor. 15, 53. γὰρ τὸ φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθα-
νασίαν.“ φθαρτόν δὲ καὶ θνητόν ἐνδύομενον ἀθανασίαν καὶ ἀφθαρσίαν τί ἂν ἕτερον
Ibid. 42. εἴη παρὰ τὸ σπειρόμενον ἐν φθορᾷ καὶ ἀνιστάμενον ἐν ἀφθαρσίᾳ (ὅτι μὴ φθαρτὴ
Ibid. 49. ἐστὶν ἡ θνητὴ ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ τὸ θνητόν τοῦτο καὶ φθειρόμενον σαρκίον), ἵνα καθὼς
ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ; ἢ γὰρ
Gen. 3, 19. εἰκὼν τοῦ χοϊκοῦ, ἣν ἐφορέσαμεν, τὸ „γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ“ ἐστίν, ἡ δὲ εἰκὼν
Rom. 6, 4. τοῦ ἐπουρανοῦ ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις καὶ ἡ ἀφθαρσία, ἢ ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη ὁ Χρι-
στὸς διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.
εἰ δὲ τις εἰκόνα μὲν χοϊκὴν τὴν σάρκα αὐτὴν οἴοιτο λέγεσθαι, εἰκόνα δὲ ἐπουρανοῦ
ἄλλο παρὰ τὴν σάρκα σῶμα πνευματικόν, ἐνθυμηθῆτω δὴ οὗτος πρότερον ὅτι Χριστὸς,
D ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος, τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν μελῶν καὶ εἰκόνα καὶ σάρκα τὴν αὐτὴν τῇ
ἡμετέρῃ φορέσας ἐφάνη, δι' ἣν καὶ, ἄνθρωπος οὐκ ὢν, ἄνθρωπος ἐγένετο, ἵνα καθά-
1 Cor. 15, 22. περ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθή-
σονται. εἰ γὰρ διὰ τὸ μὴ ἐλευθερωσαί τὴν σάρκα καὶ ἀναστήσαι σάρκα ἐφόρεσεν, τί
καὶ περισσῶς σάρκα ἐφόρει, ἣν οὔτε σῶσαι οὔτε ἀναστήσαι προήρητο; ἀλλ' οὐδὲν πε-
ρισσῶς ποιεῖ ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ. οὐκ ἄρα ἀνωφελῶς τὴν μορφήν τοῦ δούλου ἀνέλαβεν,
ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀναστήσαι καὶ σώσαι. ἀληθῶς γὰρ ἄνθρωπος ἐγένετο καὶ ἀπέθανε,
καὶ οὐ τῷ δοκεῖν, ἀλλ' ἵνα ἀληθῶς πρωτότοκος ἀναφανῆ τῶν νεκρῶν, τὸν χοϊκὸν με-
ταβαλὼν εἰς οὐράνιον καὶ τὸν θνητόν εἰς ἀθάνατον. Ἰουστίνος δὲ ὁ Νεαπολίτης, ἀνὴρ
οὔτε τῷ χρόνῳ πόρρω ὢν τῶν ἀποστόλων οὔτε τῇ ἀρετῇ, κληρονομεῖσθαι μὲν τὸ ἀπο-
θνήσκον, κληρονομεῖν δὲ τὸ ζῶν λέγει, καὶ ἀποθνήσκειν μὲν σάρκα, ζῆν δὲ τὴν βασι-

1) Ab his verbis (ap. Phot. cod. 234, p. 298, a. 18) incipit fragmentum, a Combefisio (ap. Galland. p. 779, B. — p. 780, A.) ex cod. Rupifucaldino Parallelorum SS. Io. Damasceni editum. Cf. Io. Damasc. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 763, A. ubi verbis: τοῦ αὐτοῦ, praecedens lemma: τοῦτο τὸ ἄγιον ἱερομάρτυρος Μεθόδιου Πατᾶρων ἐστίν, repetitur.

2) Oecumenius ad 1 Cor. 15, 49. p. 488. ed. Veron. ἡ εἰκὼν τοῦ χοϊκοῦ Ἀδὰμ τὸ γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπουρανοῦ Χριστοῦ ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις καὶ ἀφθαρσία. οὕτως ὁ ἐν ἄγιος Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ.

3) Excerptis Photianis hoc loco deficientibus (p. 298, a. 37), pergit fragmentum ex cod. Rupifucald. apud Galland. p. 779, C. usque ad illa: Ἰουστίνος δὲ cet., quae habet Phot. cod. 234, p. 298, a. 37.

λείαν τῶν οὐρανῶν. ¹ ὅποταν δὲ σάρκα ὁ Παῦλος καὶ αἷμα μὴ δύνασθαι τὴν βασι- 1 Cor. 15, 50.
 λείαν τοῦ Θεοῦ κληρονομήσαι λέγη, οὐχ ὡς ἐκφραζέμεν, ² φησί, τῆς σαρκὸς τὴν παλιγ- Phot.
 γενεσίαν ἀποφαινέται, ἀλλὰ διδύσκων οὐ κληρονομεῖσθαι βασιλείαν Θεοῦ, αἰώνιον 298. b.
 ὑπάρχουσαν ζωὴν, ὑπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς ζωῆς. εἰ γὰρ ἐκκληρο- Galland.
 μεῖτο ἢ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τοῦ σώματος, ζωὴ ὑπάρχουσα, συνέβαινε ἂν τὴν ζωὴν 779. E.
 ὑπὸ τῆς φθορᾶς καταπέσειν. νῦν δὲ τὸ τεθνηκὸς ἢ ζωὴ κληρονομεῖ, ἵνα εἰς νίκου
 καταποθῆ ὁ θάνατος ὑπὸ τῆς ζωῆς καὶ τὸ φθαρτὸν τῆς ἀφθαρσίας κτήμα καὶ τῆς ἀθα- 780
 νασίας ἀναφανῆ, ἄφρονι μὲν καὶ ἐλεύθερον θανάτου γενόμενον καὶ ἁμαρτίας, δοῦλον
 δὲ καὶ ὑπήκοον ἀθανασίας, ὅπως τῆς ἀφθαρσίας εἴη τὸ σῶμα κτήμα, καὶ μὴ τοῦ σώ-
 ματος ἢ ἀφθαρσία ³.

V. Ὅτι „καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες,“ 1Thess. 4,16
 ὁ ἅγιος Μεθόδιος οὕτω φησί. Τουτέστιν αὐτὰ ἡμῶν ταῦτα τὰ σώματα ἡμεῖς γὰρ οἱ
 ζῶντες αἱ ψυχαὶ ἔσμεν, οἱ ἀπολαμβάνοντες ἐγερθέντες ἐκ τῆς γῆς τοὺς νεκρούς, ἵνα
 εἰς ἀπάντησιν ἅμα αὐτοῖς ἄρπασθέντες τοῦ κυρίου ἐνδόξως ἐορτάσωμεν αὐτῶ τὴν φαι-
 δρὰν τῆς ἀναστάσεως ἐορτῆν, ἀνθ' ὧν αἰώνιους ἡμῶν τὰς σκηνάς, οὐκέτι τεθνηξομένας
 ἢ λυθησομένας, ἀπειλήφαμεν.

VI. ⁴ Εἰ ἐκ τοιαύτης σταγόνης βραχείας καὶ μηδέπω οὔσης τὸ σύνολον μηδὲν, ἐν
 ἴγρασι τοιαύτῃ καὶ συνοχῇ καὶ πνιγμῷ, ἐκ τοῦ μηδενὸς ἄνθρωπος γίνεται, πῶς οὐχὶ
 μᾶλλον ἐκ τοῦ ἤδη ὑπάρξαντος ἀνθρώπου ἄνθρωπος ἔσται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; οὐ γὰρ
 οὕτω μέγα τὸ ἤδη γεγεννημένον καὶ διαλυθὲν ποιῆσαι πάλιν, ὡς μηδέπω γεγεννημένον
 ἐκ τοῦ μὴ ὄντος κατασκευάσαι. εἰ δὲ ἐθέλωμεν δεῖξαι τὴν γοιὴν τὴν ἀπὸ τοῦ B
 ἄρρενος ἀπεκκρινομένην, παραγάγωμεν δὲ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ τεθνηκὸς σῶμα,
 ποῖον πιστεύουσιν ἡμῖν οἱ Θεωροὶ εἰς τὸ φανερὸν ἐκατέρωθεν κειμένων ἐσσεσθαι ἄνθρω-
 πον; ἄρα τὴν σταγόναν ἐκείνην τὴν ὅλως οὐδὲν ὑπάρχουσαν ἢ τὸν ἤδη σχῆμα καὶ μέγε-
 θος καὶ ὑπόστασιν ἔχοντα; εἰ γὰρ ἐκεῖνο τὸ ὅλως οὐδὲν μόνον ἐθέλησαντος Θεοῦ πω-
 λιν τὸ αὐτὸ ἄνθρωπος γίνεται, πολλῶ μᾶλλον τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ τετελειωμένον
 ἐθέλησαντος τοῦ Θεοῦ τὸ αὐτὸ πάλιν ἄνθρωπος γενήσεται. ἐπεὶ τί βουλόμενος ὁ
 Θεολόγος Μωυσῆς τὴν κατὰ τὴν σκηνοπηγίαν ἐορτῆν ἐν τῷ Λευιτικῷ μυστικῶς εἰση- Levit. 23, 39
 γήσας; ἄρα γε ἵνα οὕτως ἐορτάσωμεν τῷ Θεῷ, καθάπερ ἐξηγουῦνται χυδαιότερον οἱ
 Ἰουδαῖοι νοοῦντες τὰς γραφάς, ὡς τοῦ Θεοῦ σκηνᾶς τοιαύταις ἐκ καρπῶν καὶ κλάδων C
 καὶ φύλλων κατεσκευασμένας ἀρροκομένους, ἢ εὐθὺς μαραινόνται τὴν χλόην ἀποσυλῶ-
 μενα; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. τίνας μὴ ἢ σκηνοπηγία, φράσατε. εἰς ἡμέραν μίνυμα τῆς ἀλη-
 θινῆς ἡμῶν ταύτης σκηνῆς, ἣν καταπεσοῦσαν εἰς φθορὰν διὰ τὴν παράβασιν καὶ λελυ-
 μένην τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτὴς συμπήξας ἀνώλεθρον ἀναστήσειν ὁ Θεὸς ἐπηγγεῖλατο, ⁵ ὅπως
 ἐορτάσωμεν αὐτῷ ἀληθῶς τὴν μεγάλην ἐορτῆν καὶ πολυθρόλλητον τῆς σκηνοπηγίας ἐν
 τῇ ἀναστάσει, ὅποτε συμπηγνύμενα ἡμῶν εἰς κατακόσμησιν τῆς ἀθανασίας καὶ συμφω-
 νίαν τὰ σκηνώματα ἐκ τοῦ χόδς ἀφθαρτα ἀνίστανται, ὅποτε ἀκούσοσι τὰ ὄσα τὰ D
 ἔρη, κατὰ τὴν ἀψευδεστάτην προφητείαν, προσαγόμενα πρὸς τὰς ἀρμογὰς αὐτῶν ὑπὸ
 τοῦ ζωοπλάστου Θεοῦ καὶ ἀριστοτέχνου ἀνακαινοποιούντος αὐτὴς τὴν σάρκα καὶ συμ-
 μινύντος, οὐ τοιοῦτοις ἐτι δεσμοῖς οἷς καὶ πρῶτον συνείχετο, ἀλλ' ἀκηράτοις πύμπαν
 λοιπὸν καὶ ἀλλοις. ⁶ Ἐθεασάμην γὰρ ἐν Ὀλύμπῳ ἐγώ (ἄρος δὲ ἔστιν ὁ Ὀλυμπος τῆς
 Ἀσκίας) πῦρ αὐτομάτως κατὰ τὴν ἀκώρειαν τοῦ ὄρους κάτωθεν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδό-
 μενον, περὶ ὃ πῦρ ἄγνωσ φυτόν ἐστός, οὕτω μὲν εὐθαλὲς καὶ χλοερὸν, οὕτω δὲ σύ-
 σκιον, ὡς ὑποποπᾶσαι ὕδωρ μᾶλλον ἀένναον αὐτὸ βεβλαστηκέναι. δι' ἣν αἰτίαν οὖν,
 εἰ φύσεις εἰσὶ φθαρτῶν καὶ ὑπὸ πυρὸς καταναλισκομένων σωματῶν καὶ ἀδύνατον ἄκαν-
 στα διαμεῖναι τὰ ἄπαξ φύσεως ὑπάρχοντα τῆς καιστῆς, οὐ μόνον οὐ κάτωφλέγεται 781

1) Inde ab hoc loco Photiana Excerpta (cod. 234. p. 298, a. 37) fragmento Rupifucaldino apud Combesium (Galland. p. 779, D. — p. 780, A.) rursus comitantur.

2) Nimirum Iustinus Mart., cuius haec verba, a Methodio laudata, Grabius Spicileg. PP. T. II. p. 193, contentus praegressis, neglexit.

3) Hactenus fragmentum Rupifucaldinum ap. Combesium (Galland. p. 780, A.). Pergit Photius p. 298, b. 14—22. Quamquam, si quaeris, verba ab eo allata, exceptis istis p. 298, b. 14. καὶ οἱ νεκροὶ .. (18) .. τοὺς νεκρούς, proximo fragmento Rupifucaldino longe pleniora insunt, ut statim videbis. Ceterum de loco 1 Thess. 4, 16 conf. quae Eriphanus Panar. p. 601, A. B., commemorato Methodio, disputat.

4) Lacunam, apud Photium p. 298, b. 18. post verba: οἱ ἀπολαμβάνοντες ἐγερθέντες ἐκ τῆς γῆς τοὺς νεκρούς, latentem, sarcit fragmentum, editum a Combesio (apud Galland. p. 780, A. — p. 781, C.) ex cod. Rupifucald. Parallelorum SS. Io. Damasceni, cuius conf. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 763, A. ubi lemma: τοῦ αὐτοῦ, refertur ad praegressum: τοῦτο τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μεθοδίου Πατέρων ἐστίν.

5) Ὅπως ἐορτάσωμεν .. (D.) .. καὶ ἀλλοις. Horum summa inest Excerptis ap. Phot. cod. 234. p. 298, b. 18—22. ἵνα .. ἐορτάσωμεν αὐτῷ — ἀπειλήφαμεν.

6) Excerpta apud Photium p. 298, b. 23. sqq. fragmento Rupifucaldino hinc partim comitantur.

τὸ φυτόν τοῦτο, ἀλλ' ἀκμαιότερον μᾶλλον ὑπάρχει καὶ χλοηρότερον, ὃ τῆ φύσει ἐστὶ εὐκωνστόν, καὶ ταῦτα περὶ αὐτὰς αὐτοῦ τὰς ῥίζας τοῦ πυρὸς ἐντυφομένον; κλάδους γοῦν ἐγὼ δένδρων ἐκ τῆς παρακειμένης ὕλης ἔρριψα καθ' ὃν ἀνερεύγεται τὸ πῦρ τόπον, καὶ εὐθὺς εἰς φλόγα ἀρθέντες ἐτεφρώθησαν. φράσατε οὖν δὴ δι' ἣν αἰτίαν τὸ μὴ ὑποφύρον μὴδὲ τὴν ἐξ ἡλίου δέξασθαι ἔκκαυσιν, ἀλλὰ ξηραίνόμενον ἐὰν μὴ ἀρδευθῆ βροχέν, τοσοῦτ' πυρὸς φλογμῶ συνεχόμενον οὐ καταναλίσκεται, ἀλλὰ ζῆ τε καὶ θάλλει; τί οὖν βούλεται τὸ παράδοξον; δείγμα τοῦτο τῆς μελλούσης ὃ Θεὸς ἡμέρας καὶ προοίμιον ἔθετο, ἵνα γινώσκωμεν εὐδηλοτέρως ὅτι πάντων πυρὶ καταβασίῳ κατομβρομένων τὰ ἐν ἀγνεῖα σώματα καὶ δικαιοσύνη διαπρέψαντα καθάπερ ψυχρῷ ὕδατι τῷ πυρὶ, οὐδὲν ἀλγυνόμενα πρὸς αὐτοῦ, ἐπιβήσονται. ¹ ἄληθῶς γάρ, ὡ μεγαλωφελὲς καὶ μεγα-

8ap. 16, 24. λώδωρε δέσποτα, „ἡ κτίσις σοι τῷ ποιήσαντι ὑπηρετούσα ἐπιτείνεται εἰς κόλασιν κατὰ τῶν ἀδικῶν καὶ ἀνίεται εἰς εὐεργεσίαν ὑπὲρ τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων,“ καὶ θέλοντός σου πῦρ μὲν καταψύχει, λυμαινόμενον οὐδὲν ὦν αὐτὸς κρίνεις διασώζεσθαι, ὕδωρ καὶ ἔμπαλιν δριμυτέραις καταφλέγει πυρὸς προσβολαῖς, καὶ οὐδὲν ἀντιτάσσεται σου τῷ ἀνικητῷ κράτει καὶ τῆ σῆ ἰσχύϊ. πάντα γὰρ ἔκτισας ἐξ οὐκ ὄντων· διὸ καὶ πάντα

C μεταλλεύεις, σὰ ὑπάρχοντα, καὶ μετασκευάζεις, μόνος ὑπάρχων Θεός, ὡς θέλεις.

VII. ² Ὁ γοῦν ἀπόστολος τὸ φυτεύεσθαι καὶ ποτίζεσθαι τέχνη καὶ γῆ καὶ ὕδατι

1 Cor. 3, 7. δοὺς τῷ Θεῷ τὸ αὐξάνειν συνεχώρησε μόνω, ἔνθα „οὔτε ὁ φυτεύων οὔτε ὁ ποτίζων ἐστὶ τε, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός“ ἔφη. ἡπίστατο γὰρ πάντα γεννώσαν τὴν πρωτόγονον σοφίαν τοῦ Θεοῦ καὶ πάντων τεχνίτιδα πάντα εἰς τὸν κόσμον προφύρειν. ἦν καὶ παλαιοὶ ἄνδρες φύσιν ἐκάλεσαν καὶ πρόνοιαν, παρὰ τὸ φύειν αὐτὴν ἅπαντα καὶ αὐξάνειν προνοούμενην

Ioan. 5, 17. αἰεὶ καὶ φροντίζουσιν. „ὁ γὰρ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται“ φησὶ „καθὼ ἐργάζο-

8ap. 7, 21. μαί.“ ὅθεν διὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ Σολομῶν ἀπάντων αὐτὴν τεχνίτιδα ἐκάλεσεν, εἰς οὐ-

D δὲν πτωχεύοντος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πλουσίως πάντα καὶ κτίζειν καὶ ποιεῖν καὶ ποικίλειν καὶ αὐξάνειν δυναμένον.

VIII. ³ Τὰ πάντα δημιουργῶν ὁ Θεὸς καὶ πάντων φροντίζων καὶ προνοούμενος, λαβὼν χοῖν ἀπὸ τῆς γῆς, τὸν ἐξώθεν ἡμῶν ἐπλασεν ἄνθρωπον.

Phot. IX. ⁴ Ὅτι φησὶν, Ἐπίστησον δὲ μήποτε καὶ ὁ μακάριος Ἰωάννης „ἔδωκεν ἡ θά-

299. a. λασσα τοὺς νεκρούς τοὺς ἐν αὐτῇ“ λέγων „καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Αἰδῆς ἔδωκαν τὸν νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς“ τὰ ἀπὸ τῶν στοιχείων ἀναδιδόμενα πρὸς ἀποκατάστασιν ἐκά-

Apoc. 20, 3. στον μόρια ἐδήλωσε. τὴν μὲν γὰρ θάλασσαν εἶναι τὴν ὑγρὰν οὐσίαν, Αἰδην δὲ τὸν ἀέρα παρὰ τὸ ἀειδές, διὰ τὸ μὴ ὀρεῖσθαι, καθάπερ ἐλέχθη καὶ Ὁριγένει, καὶ θάνατον τὴν γῆν παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κλίνεσθαι τὰ θνήσκοντα, ὅθεν καὶ χοῦς ἐκλήθη θανά-

Psal. 21, 16. του ἐν ψαλμοῖς, εἰς χοῖν θανάτου κατήχθαι εἰρηκότος Χριστοῦ.

X. Ὅτι φησὶ, Πᾶν γὰρ τὸ ἐκ καθαροῦ ἀέρος καὶ καθαροῦ πυρὸς συνιστάμενον σύγκριμα, καὶ τοῖς ἀγγελικοῖς ὁμοούσιον ὑπάρχον, οὐ δύναται γῆς ἔχειν ποιότητα καὶ ὕδατος, ἐπεὶ συμβήσεται ἔδεσθαι αὐτὸ γεῶδες. τοιοῦτον καὶ ἐκ τούτων τὸ ἀναστῆναι μέλλον σῶμα ἀνθρώπου Ὁριγένης ἐφαντάζετο, ⁵ ὃ καὶ πνευματικὸν ἔφησεν.

XI. Ὅτι φησὶ, Ποδαπὸν ἄρα ἐστὶ καὶ σχῆμα τὸ ἀνιστάμενον, εἰ ὅλας τὸ ἀνθρωποειδὲς τοῦτο, ὡς ἄχρηστον ὃν κατ' αὐτόν, ἐξαφανίζεται, ὃ πάντων ἐστὶ τῶν εἰς ζωὰ συγκεκριμένων σχημάτων ἐρασμιώτατον, ὧ καὶ τὸ θεῖον χρῆται εἰκόني, καθάπερ καὶ ὁ σοφώτατος Παῦλος δηλοῖ „ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων,“ εἰς ὃ καὶ τὰ νοεῖα τῶν ἀγγέλων σώματα διεκοσμήθησαν; ἄρα κυκλοτερές ἢ πολυγώνιον ἢ κυβικὸν ἢ πυραμοειδές; πλείεται γὰρ τῶν σχημάτων αἱ παραλλαγαί. ἀλλὰ τοῦτο ἀμίχανον. οὐκοῦν τίς ἢ ἀποκλήρωσις τὸ μὲν θεοεικέλον σχῆμα (ὁμολογεῖ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοειδῆ εἶναι τὴν ψυχὴν τῷ σώματι) ἀπαγορεύεσθαι ὡς ἀκλεέστερον, ἂπουν δὲ καὶ ἄχειρον ἀνίστασθαι;

1) Hoc loco rursus deficiunt Excerpta apud Photium (p. 298, b. 40); pergit fragmentum Rupifucaldinum apud Combesius (Galland. p. 781, B.).

2) Hoc fragmentum Combesius (apud Galland. p. 781, C. D.) ex codice Rupifucaldino supra dicto edidit.

3) Hoc quoque fragmentum Combesius (ap. Galland. p. 781, D.) ex eodem cod. Rupifucald. edidit.

4) Hic denuo incipiunt Excerpta ap. Phot. cod. 234. p. 298, b. 41 sqq. Parum autem abfuit, quin ante fragmentum IX. illud, quo de Iona agitur (num. XIX.), interponerem. Certe illius fragmenti haec sedes esse videtur.

5) Contra Origenem ita interpretantem I Cor. 15, 44 Methodius hisce disputavit, quae Oecumenius p. 487 ed. Veron. ad eum locum summamim refert: Μεθ' οὗ σώμα λέγεται πνευματικόν, οὐδὲ λεπτομερές καὶ αἰρωδές, καθὼς λέγουσι τινες ὅτι τοιοῦτον αἱ ψυχαὶ ἐν τῇ ἀναστάσει λήφονται σώμα, ὧν ἐστὶν εἰς καὶ Ὁριγένης, ἀλλὰ πνευματικὸν λέγεται τὸ χωροῦν πᾶσαν τοῦ ἀγίου πνεύματος τὴν ἐνέργειαν καὶ κοινωνίαν, ὡς περὶ οἰνηρόν καὶ λαιηρόν σχεῖος καλεῖται τὸ τοῦτων χωρητικόν. ἀναλόγως οὖν καὶ ψυχικὸν ἐκάλεσε τὸ τῆ ψυχῆ καὶ οὐ πνεύματι ἀγίῳ διοικούμενον.

XII. "Οτι φησίν, 'Ο μετασχηματισμός ἢ εἰς τὸ ἀπαθές καὶ ἔνδοξον ἐστὶν ἀποκατάστασις· ἵν' ἂν μὲν γὰρ σῶμα ἐπιθυμίας ἐστὶ καὶ ταπεινώσεως (διὸ καὶ Δανιὴλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν ἦκουε), τότε δὲ μετασχηματισθῆσεται εἰς σῶμα ἀπαθές, οὐ τῇ ἐξάλλαγγῃ-τῆς διακοσμῆσεως τὴν μελῶν, ἀλλὰ τῷ μὴ ἐπιθυμεῖν τῶν ὑλικῶν ἡδονῶν. Dan. 9, 23.

XIII. "Οτι φησὶν ἐξελέγχων τὸν Ὠριγένην, ἡ Βούλεται τοίνυν ὁ Ὠριγένης τὴν μὲν αὐτὴν σάρκα μὴ ἀποκαθίστασθαι τῇ ψυχῇ, τὴν δὲ ποιῶν ἐκάστου μορφῆν, κατὰ τὸ εἶδος τὸ τὴν σάρκα καὶ νῦν χαρακτηρίζον, ἐν ἑτέρῳ πνευματικῷ ἐντετυπωμένην ἀναστήσεσθαι σῶματι, ἵνα ἕκαστος πάλιν ὁ αὐτὸς φανῆ κατὰ τὴν μορφῆν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν ἐπαγγελλομένην ἀνάστασιν. ἢ θενστοῦ γὰρ φησίν, ἢ ὑπάρχοντος τοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ μηδέποτε μένοντος ἐφ' ἑαυτῷ, ἀλλὰ ἀπογινομένου καὶ ἐπιγινομένου περὶ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὴν μορφῆν, ἢ οὐ καὶ συγκρατεῖται τὸ σχῆμα, ἀνάγκη δὴ τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ μόνου εἶδους ἔσεσθαι." εἴτι μετ' ὀλίγον φησὶν, Οὐκοῦν, ὦ Ὠριγένεες, εἰ ἐπὶ τοῦ εἶδους μόνον προσδοκᾶσθαι δισχυρίζῃ τὴν ἀνάστασιν ἐν πνευματικῷ μεταθησομένου σώματι, ἀπόδειξίν τε δοκιμωτάτην τὴν κατὰ τὸν Ἥλιον ἡμῖν ὀπτασίαν καὶ Μωυσέα παρέχεις, ἢ ὡς περ' ἐκεῖνοι γάμενος, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βίου ἔξοδον ὠφθῆσαν οὐχ ἕτερον παρ' ὃ εἶχον εἶδος ἐξ ἀρχῆς διασώζοντες, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ἡ πάντων ἔσται ἀνάστασις, ὃ Μωυσῆς δὲ καὶ ὁ Ἥλιος πρὸ τοῦ τὸν Χριστὸν παθεῖν καὶ ἀναστήναι ἦδη τὸ εἶδος τοῦτο ὃ φῆς ἔχοντες ἀνέστησαν καὶ ὠφθῆσαν, πῶς δὴ ἐπὶ ὁ Χριστὸς πρωτότοκος εἶναι τῶν νεκρῶν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων ἄδειται; εἰ γὰρ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν Χριστὸς εἶναι πεπίστευται, πρωτότοκος δὲ ἐστὶ τῶν νεκρῶν ὁ πρὸ πάντων ἀναστάς, ὃ δὲ Μωυσῆς ἦδη καὶ πρὸ τοῦ τὸν Χριστὸν παθεῖν ἔχων τὸ εἶδος τοῦτο ἐράνη τοῖς ἀποστόλοις, περὶ ὃ πληροῦσθαι φῆς αὐτὸς τὴν ἀνάστασιν, οὐκ ἄρα τοῦ εἶδους χωρὶς τῆς σαρκὸς ἐστὶν ἡ ἀνάστασις. ἦτοι γὰρ τοῦ εἶδους ἐστίν, ὡς παρεγγυᾷ, μόνου ἢ ἀνάστασις, καὶ οὐ δύναται ἐπὶ πρωτότοκος εἶναι ὁ Χριστὸς τῶν νεκρῶν, τῷ πρὸ αὐτοῦ ἐχούσας τοῦτο μετὰ τὴν τελευταίαν τὸ εἶδος περηνέαι ψυχᾶς· ἢ πρωτότοκος ἀληθῶς, ὡς περ' ἐστὶ, καὶ ἀδύνατον ὅλως ἠξιώσθαι πρὸ αὐτοῦ τινος τῆς εἰς τὸ μὴ αὐθις ἀποθανεῖν ἀναστάσεως. εἰ δὲ ἀνέστη οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Μωυσέα καὶ τὸν Ἥλιον σάρκας μὲν ἔχοντες τοῖς ἀποστόλοις οὐκ ὠφθῆσαν, μόνον δὲ τὸ εἶδος, ἢ ἄρα ἀνάστασις ἐπὶ τῆς σαρκὸς προφανῶς δηλοῦται. καὶ γὰρ ἀποκρίσθαι ἐπὶ μόνου τοῦ εἶδους τὴν ἀνάστασιν διορίζεσθαι, ὅποτε αἱ ψυχαὶ καὶ μετὰ τὴν τῆς σαρκὸς ἔξοδον οὐδέποτε φαίνονται τὸ εἶδος, ὃ φησὶ ἀνίστασθαι, ἀποτιθέμεναι. εἰ δὲ συμπαραέσται αὐταῖς τοῦτο ἀναφαίρετον, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῆς Μωυσέως καὶ Ἥλιου ψυχῆς, καὶ οὐτε φθίρεται κατὰ σέ οὔτε ἀπόλλυται, σὺν αὐταῖς πανταχοῦ συμπαρόν, οὐκ ἄρα τὸ εἶδος ἀνίσταται, ὃ μηδέποτε πέπτωκεν. ἐὰν δὲ τις δυσχεράνας, καὶ πῶς δὴ ἀποκριθῆ, ἢ εἰ μηδεὶς ἀνέστη πρὸ τοῦ κατελθεῖν εἰς τὸν Αἶδον τὸν Χριστὸν, ἀναστάντες ἦδη τινὲς ἰστορήθησαν πρὸ αὐτοῦ, ἐν οἷς τῆς Σαραφθίνης χήρας ὁ υἱὸς καὶ τῆς Σωμανίτιδος καὶ ὁ Λύζαρος; λεκτέον, ἢ ἀλλ' οὗτοι εἰς τὸ καὶ αὐθις ἀποθανεῖν ἀνέστησαν, ἡμεῖς δὲ περὶ τῶν μηκέτι μετὰ τὴν ἔγερσιν διοριζόμεθα τεθνηξομένων." ἐὰν δὲ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς διαπορήσας φράσῃ τοῦ Ἥλιου, ὡς τῶν μὲν γραφῶν ἀνειληφθαι αὐτὸν λεγόντων ἐν σαρκί, ἡμῶν δὲ ἀσύμπλοκον σαρκὸς τοῖς ἀποστόλοις ὠφθαι φασκόντων, λεκτέον ὅτι, καὶ μὴ μᾶλλον τὸ λέγειν αὐτὸν ὠφθαι τοῖς ἀποστόλοις ἐν σαρκὶ πρὸς ἡμῶν ἐστὶ. δείκνυται γὰρ καὶ διὰ τούτου ἀφθαρσίας ἡμῶν ὑπάρχον τὸ σῶμα δεκτικόν, καθάπερ ἐδείχθη καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνώχ μετατιθεμένου. εἰ μὴ γὰρ ἀφθαρσίαν ἠδύνατο δέξασθαι, οὐκ ἂν οὐδὲ διέμεινεν ἐν ἀπαθείᾳ τοσοῦτω χρόνῳ. εἰ τοίνυν ὠφθῆ μετὰ τοῦ σώματος, καὶ ἦν τελευτήσας μὲν, ἀναστάς δὲ ἦδη ἐκ νεκρῶν οὐδέπω. καὶ ταῦτα, ἵνα δὴ συγχωρησώμεν τῷ Ὠριγένει, καθ' ἑαυτὸ τὸ εἶδος λέγοντι μετὰ τὴν τελευτὴν ἀποξεγνύμενον ἀπὸ τοῦ σώματος τῇ ψυχῇ δίδοσθαι. ὅπερ ἐστὶν ἀπάντων ἀδυνατώτατον, τῷ προαπόλλυσθαι τὸ εἶδος τῶν σαρκῶν ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καθάπερ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ συγχωνευομένου ἀνδριάντος πρὸ τῆς διαλύσεως τοῦ ὄλου, ὅτι 299. b. 300. a. 3 Reg. 17, 22 4 Reg. 4, 35. Ioan. 11, 44. Gen. 5, 24.

1) Quid sibi velit τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως Philipp. 3, 21, Methodius hisce disputavit, quae Oecumenius ad eum locum p. 678 ed. Veron. affert: ἀλλ' ὅρα τί φησι Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ, καὶ τοῦτο ποτε ἡμῶν τὸ σῶμα σῶμα δόξης ἦν πρὸ τῆς παραβάσεως, καὶ οὕτως ἔνδοξον ἦν, ὅτι νῦν μετὰ τὴν παραβάσιν σῶμα ταπεινώσεως λέγεται. οὐ γὰρ ἂν εἰ μὴ ἔνδοξον ἦν, ταπεινώσεως νῦν ἐκλήθη. ταπεινοῦται γὰρ ἀπὸ σφάλματος τὸ ἔνδοξον. τὸ γὰρ αἰεὶ ταπεινὸν οὐκ ἂν τις εἶποι ὅτι διὰ τὴν παράβασιν ἐταπεινώθη. καὶ γὰρ καὶ περὶ τοῦ ἰσταμένου, εἰ πέσοι, λέγομεν ὅτι ἔπεσε, περὶ δὲ τοῦ αἰεὶ κειμένου οὐκ ἂν τις εἶποι ὅτι ἀμαρτήσας (l. ἀμαρτήσαν) ἔπεσεν. ὡστε τοῦτο τὸ σῶμα ἀφθαρτον καὶ ἔνδοξον γινόμενον ἀνίσταται καὶ οὐχ ἕτερον.

2) Conf. Eustath. Antioch. Contra Origen. de Engastrimytho p. 394 ed. Allat. ὅσα δὲ τῆς ἀναστάσεως ἔνεκα κακοδόξως εἰρηγείται, δηλώσαι μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐκ ὀλόν τε. Μεθόδιος γὰρ ὁ τῆς ἁγίας ἁγίας μνήμης ἔγραψεν ἀποχρώντος εἰς τόδε τὸ φερόμενον καὶ διέδειξεν ἀναφανδόν ὅτι τοῖς αἰρεσιώταις ἔδωκε πάροδον ἀβούλων, ἐπὶ εἶδους, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ σώματος αὐτοῦ τὴν ἀνάστασιν ὀρισάμενος.

μη δύναται χωρίζεσθαι καθ' ὑπόστασιν ἀπὸ τῆς ὕλης ἢ ποιότητος. χωρίζεται μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀνδριάντος χωνευθέντος ἢ περὶ τῷ χαλκῷ μορφῇ ἀφανιζομένη, οὐ μὴν ὑφαστώσα ἔτι κατ' οὐσίαν. ἐπεὶ δὲ λέγεται ἐν τῷ θανάτῳ τὸ εἶδος χωρίζεσθαι ἀπὸ τῆς σαρκός, φέρε τὸ χωριζόμενον ποσαχῶς λέγεται χωρίζεσθαι επισκεψώμεθα. λέγεται τοῖνυν χωρίζεσθαι τι ἀπὸ τινος ἢ ἐνεργεία καὶ ὑποστάσει, ἢ ἐπινοίᾳ, ἢ ἐνεργείᾳ μὲν, οὐ μὴν καὶ ὑποστάσει. ὡς εἰ πυρὸς τις καὶ κριθῆς μεμιγμένα χωρίζεσθαι ἀπ' ἀλλήλων· ἢ μὲν γὰρ κατὰ κίνησιν χωρίζεται, ἐνεργείᾳ λέγεται, ἢ δὲ χωρισθέντα ὑφέστηκεν, ὑποστάσει λέγεται κεχωρίσθαι. ἐπινοίᾳ δέ, ὅταν τὴν ὕλην ἀπὸ τῶν ποιότητων χωρίζωμεν καὶ τὰς ποιότητας ἀπὸ τῆς ὕλης. ἐνεργείᾳ δέ, οὐ μὴν καὶ ὑποστάσει, ὅταν χωρισθὲν τι ἀπὸ τινος μηκέτι ὑπάρχοι, ὑπόστασιν οὐσίας οὐκ ἔχον. γνοίῃ δ' ἂν τις καὶ ἐν τοῖς χειροτεχνήμασιν ὡς ἔχει, ἀνδριάντα ἰδὼν ἢ ἵππον χαλκοῦν. ταῦτα γὰρ λογιζόμενος ὄφεται τὴν ἐμφυτον μορφῇ διαλλάττοντα, εἰς δὲ ἐτέραν ὄψιν μεδιστάμενα, ὑφ' ἧς τὸ ζυγγενόμενον εἶδος ἀφανίζεται. εἰ γὰρ τις τὰ ἔργα τὰ σχηματιζόμενα εἰς εἶδος ἀνθρώπου ἢ ἵππου συντήκοι, εὐρήσει τὸ μὲν τοῦ σχήματος εἶδος ἀφανιζόμενον, αὐτὴν δὲ τὴν ὕλην μένουσαν. ὥστε ἀσύστατον τὸ λέγειν τὸ μὲν εἶδος ἀνίστασθαι ἡμαυρωμένον μηδὲν, τὸ δὲ σῶμα, ἐν ᾧ ἦν τὸ εἶδος ἐντετυπωμένον, διασφθίρεσθαι. ἀλλὰ „ναί“ φησιν· „ἐν πνευματικῷ γὰρ μετατεθήσεται σῶματι.“ οὐκοῦν ἀνάγκη τὸ μὲν εἶδος ἰδίως ὁμολογεῖν αὐτὸ τὸ πρῶτον μὴ ἀνίστασθαι, τῷ συνηλλοιωσθαι αὐτὸ συμφθίνον τῇ σαρκί. κὰν γὰρ ἐν πνευματικῷ μεταπλασθῇ σῶματι, αὐτὸ μὲν ἰδίως τὸ πρῶτον ὑποκείμενον ἔκεινο οὐκ ἔσται, ὁμοίότης δὲ τις ἐκείνου ἐν λεπτομερεῖ μεταπεπλασμένη σῶματι. εἰ δὲ μήτε τὸ εἶδος τὸ αὐτὸ μήτε τὸ σῶμα ἀνίσταται, ἀλλ' ἕτερον ἀντὶ τοῦ προτέρου (τὸ γὰρ ὁμοιον ἕτερον τοῦ ἑαυτοῦ ὁμοίου ὄν), αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, πρὸς ὃ ἐγένετο, εἶναι οὐ δύναται.

300. b.

XIV. Ὅτι εἶδος φησιν εἶναι τὸ τὴν ταυτότητα τῶν μελῶν ἐν τῷ χαρακτήρι τῆς μορφῆς ἐκάστου ἐμφαῖνον.

XV. Ὅτι τὸ παρὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ περὶ τῆς ἀναστήσεως τῶν νεκρῶν ῥητὸν εἰρημένον τοῦ Ὠριγένους ἀλληγοροῦντος, καὶ εἰς τὴν τῶν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωτισθέντων Ἰσραηλιτῶν ἐπάνοδον ἐκβιαζόμενον εἰρῆσθαι, ἐξελέγχων μετὰ πολλὰ ὁ ἅγιος καὶ τοῦτο φησιν· Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ πρὸς ἑλευθερίαν ἀνέσφηλαν καθαρὰν, οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν κατακρατήσαντες ἐξουσιαστικώτερον κατώκησαν τὴν Ἱερουσαλήμ. εἰργοντο γοῦν ὑπὸ τῶν ἄλλοεθνῶν πολλάκις οἰκοδομησαὶ θελήσαντες τὸν ναόν· ὄθεν καὶ ἐν μ' αὐτὸν καὶ ε' ἔτεσι μόλις ἠδυνήθησάν δείμασθαι, τοῦ Σολομῶντος ἐν ἑπταετεί χρόνῳ ἐκ θεμελίων αὐτὸν συμπληρώσαντος. καὶ τί χρῆ λέγειν; ἀπὸ γὰρ δὴ Ναβουχοδονόσορ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν Βαβυλῶνος βασιλευσάντων ἄχρι τῆς Περσῶν ἐπὶ τοὺς Ἀσσυρίους καθόδου, τῆς τε Ἀλεξάνδρου ἡγεμονίας, καὶ τοῦ Ῥωμαίων τοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους συρράγέντος πολέμου, ἐξάκις κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ τοῦτο Ἰώσηπος ἱστορεῖ λέγων „ἔπει δευτέρῳ τῆς Οἰεσπασιανῆς ἡγεμονίας, ἀλοῦσα δὲ καὶ πρότερον πεντάκις, τοῦτο δεῦτερον ἠρημώθη. Ἀσωχάιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀντίοχος, ἔπειτα Πομπήιος, καὶ ἐπὶ τούτοις σὺν Ἡρώδῃ Σόσσιος ἐλόντες ἐνέπηρσαν τὴν πόλιν· πρὸ δὲ τούτων ὁ τῶν Βαβυλωνίων βασιλεὺς κρατήσας ἠρημώσεν αὐτήν.“

301. a.

XVI. Ὅτι Ὠριγένης τάδε φησί· Περὶ δὲ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσίου ἀπορεῖσθαι δύναται, τῶν μὲν ἀπλουστέρων οἰομένων ταῦτα λελέχθαι, ὡς ἀμφοτέρων μετὰ τῶν σωμάτων λαμβανόντων τὰ ἄξια τῶν τῷ βίῳ πεπραγμένων, τῶν δὲ ἀκριβεστέρων, ἔπει μετὰ τὴν ἀνάστασιν οὐδεὶς ἐν βίῳ καταλείπεται, οὐκ ἐν τῇ ἀναστάσει οἰομένων ταῦτα γεγονέναι (λέγει γὰρ ὁ πλούσιος ὅτι „πέντε ἀδελφοὺς ἔχω, καὶ ἵνα μὴ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασιάνου, πέμπσον Λάζαρον ἀπαγγέλλοντα αὐτοῖς τὰ ἐνταῦθα“), καὶ διὰ τοῦτο ζητούντων τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν δάκτυλον καὶ τοὺς κόλπους Ἀβραάμ καὶ τὴν ἀνάκλισιν. καὶ τάχα τὸ τῆς ψυχῆς ἅμα τῇ ἀπαλλαγῇ σχῆμα, ὁμοιοειδὲς ὄν τῷ παχεῖ καὶ γηίνῳ σῶματι, δύναται οὕτως λαμβάνεσθαι. εἴ ποτε γοῦν ἱστορεῖται τις τῶν κεκοιμημένων φαινόμενος, ὁμοιος ἐώραται τῷ ὅτι τὴν σάρκα εἶχε σχῆματι. εἶτα, Ἀλλὰ καὶ ὁ Σαμουὴλ φαινόμενος, ὡς δῆλόν ἐστιν, ὄρατός ἐν παριστιγῶν ὅτι σῶμα περιέκειτο, μάλιστα ἐὰν ἀναγκασθῶμεν ὑπὸ τῶν ἀποδείξεων τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀσώματον εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἀποφύνασθαι. ἀλλὰ καὶ ὁ κολαζόμενος πλούσιος καὶ ὁ ἐν κόλποις Ἀβραάμ πένης ἀναπαυόμενος, πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ σωτήρος καὶ πρὸ τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος καὶ διὰ τοῦτο πρὸ τῆς ἀναστάσεως λεγόμενοι ὁ μὲν ἐν Αἴδου κολάζεσθαι, ὁ δὲ ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύεσθαι, διδάσκουσιν ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ σῶματι χρῆται ἡ ψυχή. πρὸς ταῦτα ὁ ἅγιος τάδε φησί· Ἰσχῆμα ἄλλο ὁμοιοειδὲς τῷ αἰσθητῷ τούτῳ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν

Luc. 16, 28.

1 Reg. 28, 12.

ἔχειν ἐκτιθέμενος τὴν ψυχὴν, ἀσώματος ὑπὸ τι Πλατωνικῶς ἀποφαίνεται αὐτὴν. τῷ γὰρ καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποφοίτησιν ὀχήματος αὐτὴν δεῖσθαι καὶ περιβολῆς λέγειν, ὡς οὐ δυναμένην κατασχεθῆναι γυμνὴν, πῶς οὐκ ἂν καθ' ἑαυτὴν ἀσώματος εἴη; ἀσώματος δὲ οὐσα πῶς οὐκ ἔσται καὶ ἀνεπίδεκτος παθῶν; ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀσώματι αὐτὴν ὑπάρχειν καὶ τὸ ἀπαθὴ εἶναι καὶ ἀπερίσπαστον. εἰ μὲν οὖν ὑπὸ ἀλόγου οὐ περιεῖλετο ὅλων ἐπιθυμίας, οὐδὲ συμμετεβάλλετο ἀλογοῦντι καὶ πάσχοντι τῷ σώματι (ἀσώματος γὰρ σώματι ἢ σῶμα ἀσώματῳ οὐκ ἂν ποτε συμπάθοι), ἦν ἂν ἀσώματος δόξαι αὐτὴν ἀκολουθῶς τοῖς εἰρημένοις. εἰ δὲ συμπάσχοι τῷ σώματι, καθάπερ καὶ διὰ τῆς ἐπιμαρτηρήσεως τῶν φαινομένων ἀποδείκνυται, ἀσώματος εἶναι οὐ δύναται. ἡ γοῦν ἀγέννητος καὶ ἀνευθεὴς καὶ ἀκάματος φύσις ὁ θεὸς μόνος ἄδεται, ἀσώματος ὢν. διὸ καὶ ἀόρατος· θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἑώρακεν. αἱ δὲ ψυχαὶ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς τῶν ὄλων, σώματι νοερὰ ὑπάρχουσαι, εἰς λόγῳ θεωρητὰ μέλη διακεκοσμηται, ταύτην λαβοῦσαι τὴν διατύπωσιν τῆς μορφῆς. ὅθεν καὶ ἐν τῷ Ἄιδῃ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσίου, καὶ γλῶσσαν καὶ δάκτυλον καὶ τὰ ἄλλα μέλη ἱστοροῦνται ἔχειν, οὐχ ὡς σώματος ἐτέρου συνυπάρχοντος αὐταῖς ἀειδοῦς, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ φύσει αἱ ψυχαί, παντὸς ἀπογυμνωθεῖσαι περιβλήματος, τοιαῦται κατὰ τὴν οὐσίαν ὑπάρχουσιν. ἄλλα γὰρ προδήλου ὑπάρχοντος μὴ εἶναι ἀπαθείς τὰς ψυχάς, μηδὲ αὐ μετὰ τὴν τοῦ βίου ἐξοδὸν ἕτερα σώματα ἔχειν, ἐν οἷς ἐπιφαίνονται πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ἀκολουθῶν ἂν εἴη διαφωνοῦντα αὐτὸν καὶ ὡς καὶ ἐναντιούμενον ἐαυτῷ δηλώσει.

XVIII. Ὁμολογεῖ γοῦν αὐτὸς „εἰ ποτε δὴ“ λέγων „ἱστορεῖται τις τῶν κεκοσμημένων φαινόμενος, ὁμοίος ἑώραται τῷ ὅτε τὴν σάρκα εἶχε σχῆματι.“ πῶς οὖν μὴ φώμεν σε ταῦτα, ὦ Ῥοιγένες, δηλοῦμενον λέγειν; εἰ γὰρ αὕτη ἡ ψυχὴ καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἐξοδὸν ὁμοειδής ἐστι τῇ σαρκί, εἰς τὰ αὐτὰ μέλη διατετυπωμένη, ὥστε καὶ γλῶσσαν καὶ δάκτυλον καὶ τὰ λοιπὰ ἔχειν, κατὰ τί δὴ τοῦ μὲν κυριωτέου καὶ πρώτου τῆς ψυχῆς εἰς τοῦτο διακεκοσμημένης τὸ σχῆμα οὐχὶ καὶ τὸ δι' αὐτὴν ἐσόμενον σῶμα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ αὐτῇ διατυπωθήσεται;

XIX. Ὅτι φησὶν ὁ ἅγιος ἐν τέλει· Ὡστε τὸ „διὰ τοῦτο Χριστὸς ἀπέθανε“ λεγόμενον „ἵνα ζῶντων καὶ νεκρῶν κυριεύσῃ“ ἐπὶ τῶν ψυχῶν καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων παραληπτέον, ζῶντων μὲν τῶν ψυχῶν, καθὼ ἀθανάτοι, νεκρῶν δὲ τῶν σωμάτων.

XX. Ὅτι εἰ τιμιώτερον σῶμα ἀνθρώπου τῶν ἄλλων ζῶων, ὅτι χερσὶ τε θεοῦ λέγεται πεπλάσθαι καὶ ὅτι τιμιώτερον τῆς ψυχῆς τετύχηκεν ὀχήματος, πῶς τοῦτο μὲν ὀλιγοχρόνιον, ἀλόγων δὲ τινων πολλῶ πολυχρονιώτερα; ἢ δῆλον ὡς ἡ τοῦτου πολυχρόνιος ὑπαρξίς μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἔσται;

XXI. Ἐπεριέχει δὲ καὶ μέγα μυστήριον ἡ κατὰ τὸν Ἰωάνη ἱστορία. ἔοικε γὰρ τὸ μὲν κῆτος νοεῖσθαι ὁ χρόνος, ἅτε μηδέποτε ἐστῶς, ἀλλὰ πορευόμενος ἀεὶ καὶ κατα-

1) Hactenus Photius cod. 234. p. 301, b. 12. Pergit Eustratius, Presb. CPol., in libro, qui inscribitur: *Εὐστρατίου, πρεσβυτέρου τῆς ἀγιοτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, λόγος ἀνατρεπτικός πρὸς τοὺς λέγοντας μὴ ἐνεργεῖν τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς μετὰ τὴν διάλειψιν τῶν ἑαυτῶν σωμάτων*, καὶ ὅτι οὐδὲν ὠφελοῦνται διὰ τῶν προσαγομένων ὑπὲρ αὐτῶν εὐχῶν τε καὶ προσφορῶν τῷ θεῷ. Eum edidit Leo Allatius in opere *De utriusque ecclesiae, occidentalis atque orientalis, perpetua in dogmate de purgatorio consensione* (Romae, 1655). Eustratius igitur apud Allatium p. 494 haec dicit: καὶ Μεθόδιος δὲ ὁ ἅγιος μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος ἐν τῷ λόγῳ τῷ πρὸς Ἀγλαοφῶντα τοιαῦτά φησιν, ὡς ἀπὸ τοῦ Ῥοιγένους παρατιθέμενος „αἱ δὲ ψυχαὶ cet., quae ap. Phot. cod. 234. p. 301, b. 4—12. exstant, et a Methodio sua ex sententia, non ex sententia Origenis, uti Eustratius vult, pronuntiantur. Deinde sequuntur, quae Photianis in contextu annexi. Eustratiana V. Cl. Migneus, Abbas, rogatus a Darembergio, V. Cl. mihique amisissimo, meum in usum describi officiosissime curavit.

2) Pergit Eustratius l. c. post interiecta haec verba: καὶ μετ' ὀλίγα. Postremo haec de suo addit Eustratius: *μειψόμενος ἐλέγχει τὸν Ῥοιγένην ὁ ἅγιος μάρτυρ Μεθόδιος, οὐχ ὅτι εἶπεν ἐπιφαίνεσθαι τὰς ψυχὰς τῶν ἐκδημονίων ἐκ τοῦδε τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὅτι σωματοειδῶς τὰς ἀσώματος διαπλάττει, γλῶσσαν καὶ δάκτυλον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη ὡς κατὰ φύσιν αὐτὸς τοιαύτας εἶναι λέγων. περιπίπτει οὖν ἐαυτῷ Ῥοιγένης, ὅτι τὴν μὲν ἀσώματος ψυχὴν σωματοποιεῖ, περιτιθεὶς αὐτῇ τοιοῦδε σχῆμα, τὸ δὲ ἀσώματον τὴν κατὰ φύσιν τοῦ σχήματος αὐτοῦς ἦγον ἰδεῖν μὴ ἔχειν ἀποφαίνεται. τὴν μὲν οὖν μίαν δόξαν ὅτι αἱ ψυχαὶ σώματ' εἰσιν ἀνατρέπει διὰ τὸ εἰρηκῆναι ἐναντίον ἑαυτῷ αὐτὸν ἀποδείχθαι, τὴν δὲ ὅτι ἐπιφαίνονται τῷδε τῷ βίῳ αἱ ψυχαὶ διὰ τὸ μηδὲν καταϊτάσασθαι τὸν Ῥοιγένην δὴλός ἐστιν ὁ μάρτυρ ὅτι ἀπεδέξατο αὐτὸν τοῦτο εἰρηκῆναι, ἐπειδὴ τοῦτο ἔδοξεν ἀληθῶς λέγειν, ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς ἀληθείας ἐναγόμενος. Leg. lin. 3: αὐτὰς τοιαῦτα ἔχειν, et l. 5. αὐτὰς οἷον ἰδεῖν.*

3) Sequuntur Excerpta ap. Phot. cod. 234. p. 301, b. 13—23, ubi in verbis: ἡ δῆλον ὡς ἡ τοῦτου πολυχρόνιος ὑπαρξίς μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἔσται; cod. 234 desinit. Ceterum cum proximis (num. XIX.) conf. Oecumen. in Rom. 14, 9. p. 361 ed. Veron. *ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζῶντων κυριεύσῃ: τοῦτ' ἐστὶν ψυχῶν καὶ σωμάτων. αἱ μὲν γὰρ εἰσιν ἀθάνατοι, τὰ δὲ θνήσκ'.* οὕτως καὶ ὁ ἅγιος Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ. Oecumenium rursus exscriptis Theodulus Coelosyrt. Presb. Comm. in Epist. ad Rom. cap. 14, Biblioth. PP. max. T. 27. p. 614, B.

4) Fragmentum istud Latine profert Combesius in *Bibliotheca conconatoria*, T. II, p. 263

δαπανῶν τὰ γεννώμενα μικροῖς τε καὶ βραχυτέροις διαστήμασιν, ὁ δὲ φεύγων Ἰωνᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὃς ἀθετήσας τὴν ἐντολὴν ἔφυγεν ἀφθαρσίας ὀφθῆναι γυμνός, τὴν πρὸς τὸ Θεὸν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας παρρησίαν ἀφρημένος. τὸ δὲ πλοῖον, εἰς ὃ ἐπιβὰς ἔχειμαζετο, ἡ κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν βραχύβιος ἐστὶν αὕτη καὶ δυσάρεστος ζωὴ, οἷον τραπέζην ἡμῶν καὶ μεταναστευσάντων ἀπὸ τῆς μακαριωτάτης ἐκείνης καὶ ἀκινδύνου ζωῆς εἰς τὸν πολυχειμαστότατον τοῦτον βίον καὶ ἀκατάστατον, καθάπερ ἀπὸ γῆς εἰς πλοῖον. ὁ γὰρ πλοῖον πρὸς γῆν, τοῦτο ὁ παρὼν βίος πρὸς τὸν ἀθάνατον. ὁ δὲ χειμῶν καὶ αἱ ἐπισυνιστάμεναι καθ' ἡμῶν λαίλαπες εἰσιν οἱ ἐνταῦθα πειρασμοί, ὡς περ ἐν κλύδωνι τῷ κόσμῳ ἀλύπως ἐθυδρομῆσαι τὸν βίον ἡμᾶς ἐν γαλήνῃ καὶ νηνεμία κακῶν μὴ ἐπιτρέποντες. ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν ἔκρημις τοῦ Ἰωνᾶ γεγεννημένη τὴν ἀπὸ τοῦ ζῆν εἰς τὸ τελευτῆσαι τοῦ πρωτοπλάστου δηλοῖ μεταπτώσιν, ἀποφάσεως τυχόντος, ἀνθ' ὧν ἁμαρτήσας ἀπέδρα τῆς δικαιοσύνης, τοῦ „γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελευση.“ τὸ δὲ καταποθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κήτους τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου γεγεννημένην ἀπαραίτητον ἡμῶν δηλοῖ ἀναίρεσιν. ἡ γὰρ κοιλία, ὑφ' ἧς ἐκαλυφθῆ καταποθῆς ὁ Ἰωνᾶς, ἡ παντοδόχος ἐστὶ γῆ, τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου δαπανώμενα δεχομένη.

Καθάπερ οὖν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας ἐνδιατρίψας καὶ νύκτας τοσαύτας αὐθις ἀπέδοθη, οὕτω δὴ καὶ πάντες τὰς τρεῖς τοῦ παρόντος αἰῶνος διαστάσεις ποιήσαντες ἐν τῇ γῆ, ἀρχὴν λέγω καὶ μεσότητα καὶ τέλος, ἐξ ὧν σύγκειται πᾶς οὗτος ὁ παρὼν χρόνος, ἀναστησόμεθα. τρία γὰρ καθολικὰ χρόνου διαστήματα, παρωχηκῶς καὶ μέλλων καὶ παρῶν. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ κύριος τοσαύτας ἡμέρας συμβολικῶς ποιήσας ἐν τῇ γῆ ἐδίδαξε σαφῶς ὅτι πληρωθέντων τῶν προειρημένων τοῦ χρόνου διαστημάτων ἔσται ἡμῶν ἡ ἀνάστασις, τοῦ μέλλοντος μὲν ἀρχὴ αἰῶνος ὑπάρχουσα, τούτου δὲ τέλος. ἐν αἰῶνι γὰρ οὔτε παρῶν καὶ οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφίστηκεν. ἐτι ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ποιήσας οὐ κατεφθάρη συντηκόμενον αὐτῷ τῶν σαρκῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ κοιλίᾳ γινομένην φυσικὴν σῆψιν τῶν εἰσφερομένων βρωμάτων διὰ τὴν πλείονα ἐν τοῖς ἐνδύροις θερμότητα, ἵνα δειχθῆ ὅτι δύναται εἶναι ἡμῶν τὰ σώματα ταῦτα ἀνώλεθρα. νόει γὰρ μοι τὸν Θεὸν τὰς μὲν ὡς ἀπὸ χρυσοῦ κατασκευασμένας ἔχειν εἰκόνας ἐαυτοῦ ἀπὸ τῆς πνευματικῆς καθαρωτέρας οὐσίας, οἷον τοὺς ἀγγέλους, τὰς δὲ ὡς περ ἀπὸ γύψου ἢ χαλκοῦ, οἷον ἡμᾶς· τῷ γῆνι γὰρ τὴν ψυχὴν ἠνωσε τὴν κατ' ἐσθία Θεοῦ γεγεννημένην. ὡς οὖν πάσας ἐνταῦθα τοῦ βασιλέως τὰς εἰκόνας τιμάσθαι χρὴ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς μορφήν, οὕτω δὴ καὶ ἡμᾶς ἀνένδεκτόν ἐστι Θεοῦ εἰκόνας ὑπάρχοντας πρὸς ἀπώλειαν ὡς ἡτιμωμένους χωρήσοι παντελῆ. ὄθεν καὶ κατήλθεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην ὁ λόγος καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τοῦ σώματος ἡμῶν, ὅπως εἰς τὸ θεοπροπέστερον τὴν εἰκόνα ἐπισκευάσας, καθάπερ ὑπὸ χρόνου διαλελυμένην, ἀναστήσῃ ἀνώλεθρον. καὶ γοῦν τὴν ἐπὶ τοῦ προφήτου μυστηριωδῶς πεπραγματευμένην οἰκονομίαν δηλοῦντες, ἅπαντα εἰς τοῦτο ἀναφανδὸν συντείνοντα εὐρομεν τὸν λόγον.

XXII. Ἐπί τῃ γοῦν τῶν τῆδε βασιλέων αἱ εἰκόνας, κὰν μὴ ἀπὸ τῆς πολὺ τιμωτέρας ὕλης χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ὡς κατασκευασμένοι, τιμὴν ἔχουσι πρὸς ἀπάντων· οὐ γὰρ τὰς μὲν ἀπὸ τῆς πολὺ τιμωτέρας ὕλης θεραπεύοντες οἱ ἄνθρωποι ἐξολιγοροῦσι τῶν ἐξ ἀτιμωτέρας, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπὶ γῆς τιμῶσιν, εἰ καὶ ἀπὸ γύψου ἢ χαλκοῦ ὑπάρχουσι, καὶ ὁ δυσφημῆσας εἰς ὀποτέραν οὔτε ὡς εἰς πηλὸν ἀφίεται, οὔτε ὡς χρυσὸν ἐξευτελίσας κρίνεται, ἀλλ' ὡς εἰς αὐτὸν ἀσεβήσας τὸν βασιλέα καὶ κύριον. ὡς μὲν

seq. et ex eo Galland. p. 831, A. — p. 832, A. Graeca ex cod. Vatic. 1611 exhibet Simon de Magistris in libro cui titulus: *Acta martyrum ad Ostia Tiberina sub Claudio Gothico*. Romae 1792, in fol., Append. p. 462. Migneus. Exstat hoc fragmentum etiam in Nicolai Diaconi CPol. Catena in Lucam, a Maio in Scriptor. vet. nov. collect. T. IX. edita, p. 680 sq., ubi, ut apud Simonem de Magistris, inscriptio haec est: *Μεθοδίου Πατέρων*. Codex ms., ex quo Maius eam Catenam edidit, olim Palatinus 20. fuit. Vid. Monumenta viror. illustr. P. I. p. 9. Ceterum hoc fragmentum ad libri II. *περὶ ἀναστάσεως* eam disputationem pertinere, ex qua sumtum est Excerptum ap. Phot. cod. 234. p. 298, b. 41. — p. 299, a. 9, dixi p. 94 annot. 4, ubi pone num. XXI pro num. XIX.

1) Gallandius recte fecit, quod haec conferri iussit cum fragmento apud Io. Damascenum (vid. num. XXII). Quid? quod illa Methodii apud Damascenum verba: *ἐπί τῃ γοῦν ... ὡς εἰς αὐτὸν ἀσεβήσας τὸν βασιλέα καὶ κύριον*, si post ista: *ὡς οὖν πάσας .. διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μορφήν*, per parenthesis illata accipiantur, suam in sedem restitui videntur.

2) Ex Io. Damasceni Orat. III. De imaginibus, Opp. ed. Lequien. T. I. p. 389, E. 390, A. B. Fragmenti inscriptio haec est: *τοῦ ἀγίου Μεθοδίου, ἐπισκόπου Πατέρων, περὶ ἀναστάσεως λόγῳ β.*

3) Haec novissima ab aliena manu adscripta videntur. Sive enim τῶν αὐτοῦ ἀγγέλων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας cum Lequieno scribitur, sive, quod praestat, τῶν αὐτοῦ ἀγγέλων, τῶν τε ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξουσιῶν cum Combefisio corrigitur, verborum sententia putida est et aliena a prae-

ἀπὸ χρυσοῦ κατεσκευασμένας εἰκόνας τῶν αὐτοῦ ἀγγέλων, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, εἰς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτοῦ ποιοῦμεν.

XXIII. Ἐκάστῳ προσώπῳ τὰ ἀκόλουθα περὶ τοῦ παντός τηρεῖν ἀναγκαῖον.

Fragmentis libri II. περὶ ἀναστάσεως; accedant, quae personatus Origenes, ille de fabula gradulus, Dial. c. Marcionit. V. p. 131—135 inde ita exscripsisse censendus est, ut, mutatis personis, Methodii et Auxentii partes Adamantio suo et Eutropio, Aglaophontis vero sive Procli Marino tribueret, ceterum elegantiam Methodii parum curaret. Adamantius igitur et Eutropius adversus Marini argumenta, a fluxa corporis natura petita (conf. Origen. ap. Epiph. p. 535, A. B. C. 536, B. C. et Procl. ibid. p. 540, A. 560, D. 561, A. B. C. D.) hisce disputant, a me emendatis, p. 131: **ΑΔΑΜ.** Εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἀπὸ γραφῶν ἐπαγγελιάμενος πείθει τοὺς ἀκροατὰς, **λατρικὴ ἐπιστήμη** προσπλάσας ἐπελήσθης τοῦ θρόνου, οὐκ ὄνησῶ καὶ αὐτός, εἰ καὶ μὴ ἤσχημαι **λατρικὴν**, ἀποκρούσαι σου τὰ ἄδικα τῆς ἐννοίας φρονήματα. εἰ γὰρ ῥευστὴς οὐσίας ἦν τὸ σῶμα, (p. 132) ἔτερον ἀνθ' ἑτέρου γινόμενον, ἔχρῃν τὰ ἀποκοπτόμενα μέλη, τουτέστιν ὅτιον ἢ δάκτυλον ἢ ῥίνα, αὐδὴς ἐκ τῆς τροφῆς ἀναπληροῦσθαι. ἔδει δὲ καὶ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων, μὴ παραμένειν, μέχρι γήρωσ ὑπεκροέντων κατὰ σὲ τῶν σωμάτων. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐν ταῖς νόσοις ὑπεκρεῖ σώματα, αὐδὴς ἕτερα γένομενα. ἀλλ' ὅταν ἡ ψυχὴ μὴ δέξηται τὰ αὐτῆ ὀρεκτὰ, μύσει τὸ σῶμα, καθάπερ ὅταν ψυχραίνόμενον πληθῆι· ὅταν δὲ δέξηται τὰ αὐτῆ ὀρεκτὰ, αὐδὴς παινόμενον ὀγκοῦται. οὐ γὰρ οὕτω ὅραστα ἀνασφάλλαντες ἐκ νόσου τοῦ σώματος ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἀποκαθίσταται τὰ διὰ τοσοῦτον χρόνον αὐξάνοντα. **ΕΥΤΡ.** Εἰ ῥευστόν ἦν τὸ σῶμα, ἔτερον ἀνθ' ἑτέρου γινόμενον, ἀδύνατον ὃ ἦν εὐρεῖν, καὶ τὸ σῶμα ἀνυπόστατον. **Μ.ΑΡ. Πῶς;** **ΕΥΤΡ.** Ἐπὶ ἀνθρώπου τὸ παράδειγμα λάβε· ὃν τρόπον εἰ τις βούλοιο ἀπὸ κηροῦ ἀνδροεικέλον κατασκευάσαι, καὶ πρότερον μὲν βραχεῖς ὑποστάσεις ἀποτυπωσάμενος, αὐδὴς ἕτερον κηρὸν ἐπιχέων εἰς ὕψος καὶ μέγεθος βούλοιο τοῦτον πλάττειν, ἀδυνάτως ἔχει. οὐτε γὰρ τὸ γινόμενον τέλος τυχεῖ δυνήσεται, τῆς πρώτης ὑποστάσεως τοῦ κηροῦ ὑπεκροέσεως καὶ ἕτερας γιγνομένης, οὐτε ὁ ἀνδροεικέλοπιος τελεῖσι τὸ ἔργον. ὁ δὲ ἄνθρωπος τὴν ἐκ παλῶν τοῦ σώματος ὑπόστασιν ἔχων (p. 133) προσλαμβάνει τὴν αὐξήσιν, μενούσης τῆς παιδικῆς ὑποστάσεως. ὅθεν καὶ τῶν τραυμάτων αἱ οὐλαὶ μέχρι γήρωσ παραμένονσι καὶ αἱ τῶν μελῶν ἀποκοπαί, καὶ περισσὸν τὸ λέγειν ῥευστόν τὸ σῶμα. **Μ.ΑΡ.** Εἰ τὸ ἐκ παλῶν μέχρι γήρωσ σῶμα ἀνίσταται, ἀποκοινέσθω ὅποιον αἷμα συνανίσταται τῷ ἀνθρώπῳ· τὸ ἐν ταῖς φλεβοτομίαις; ἀλλὰ τὸ ἐν ταῖς αἰμορραγίαις; ἔνοι δὲ τῶν ἀνθρώπων καθ' ἕκαστον ἐναντῶν φλεβοτομούμενοι ἐκκρίνουσι. λεγέτω οὖν μοι ποῖον αἷμα συνανίσταται τῷ ἀνθρώπῳ. (Conf. Origen. ap. Epiph. p. 535, A. εἰ συναναστήσεται τὰ ἀπορρέοντα ἐν φλεβοτομίαις αἵματα.) **ΑΔΑΜ.** Οὐ τὸ γονιμώτατον καὶ κύριον αἷμα ἐκκρίνουσιν οἱ φλεβοτομούμενοι, ἀλλὰ τὸ ῥόδον καὶ ἐπίεσκατον ἐκ τῶν χυμῶν ἐπιγινόμενον. ὅθεν καὶ ἐν ταῖς αἰμορραγίαις προσηδῆ, οὐκ ὄν γονιμώτατον οὐδὲ κύριον. διὰ τοῦτο καὶ οἱ τῆς λατρικῆς ἐπιστήμης μέτροι, εἰδότες τὸ ἐκ τῶν χυμῶν ἐπίεσκατον ἐρυσθαινομένον καὶ ὁμόχροον γινόμενον τῷ αἵματι, οὐ μὴ γονιμώτατον ὄν, ἐπιχειροῦσι ταῖς φλεβοτομίαις, ἐστ' ἂν ἐκκρίνηται πᾶν τὸ ῥόδον, τὸ λεγόμενον μέλαν· τοῦ δὲ ξανθοῦ καὶ γονιμώτατον προκύψαντος εὐδῶς στάσεις ποιοῦνται, μὴ πῶς ἐκρέσσαν τὸ γόνιμον διὰ λύσιν τὸ ζῶον. **ΕΥΤΡ.** Ἀνεπιστήμων πρότασις τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἐκ τῆς τροφῆς ἐπίεσκατα, ταῦτα κύρια καὶ γονιμώτατα ὑπολαμβάνειν. εἰσπμπομένη γὰρ ἡ τροφή εἰς τὸ ἔνδον καὶ χυλομένην (p. 134) πῆ μὲν εἰς αἷμα, πῆ δὲ εἰς φλέγμα, πῆ δὲ εἰς στέλον ἐκκρίνεται. ἔλαττες οὖν τὰ ἄκυρα ἐπὶ τὰ κυριώτερα ἐλθετε. **Μ.ΑΡ.** Ὁ ἄνθρωπος ἐκ γῆς καὶ ὕδατος καὶ πυρός καὶ ἀέρος συνέστηκεν. ἐπὶν οὖν ἀποθάνῃ καὶ διαλυθῆ, ἐκάστη οὐσία τὸ ἴδιον ἀπολαμβάνει συγκρινωμένη, οἷον τὸ τοῦ πυρός μέρος τὸ πῦρ, τὸ τοῦ ὕδατος τὸ ὕδωρ, τὸ τοῦ ἀέρος τὸ ἀήρ, τὸ τῆς γῆς ἡ γῆ. πῶς οὖν ἐν τῇ ἀναστάσει δυνατόν αὐτῶν τὸν ἄνθρωπον ἀναστήναι, οὐ τὰ μέρη συνέκρῃ; ὥσπερ γε εἰ τις οἶον ἐν πελάγει θαλάττης ἐκχέας ὕδωρ τὸ αὐτὸ αὐδὴς ἀνακομίσασθαι διαβεβαίωτο, τοῦ πράγματος ἀδυνατοῦτος. ἀνάγκη γοῦν ἄλλον ἀντ' ἄλλον ἄνθρωπον ἀνάστασθαι. **ΑΔΑΜ.** Σφόδρα κατὰ σὲ δυνατώτεροι οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεοῦ δεικνύνται, καὶ περισσὸν τὸ λέγειν τὸν σωτήρα „τὰ παρὰ ἀνθρώπου ἀδύνατα παρὰ τῷ θεῷ δυνατά.“ (Luc. 18, 27) **Μ.ΑΡ.** Πῶς εἰσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεοῦ δυνατώτεροι; **ΑΔΑΜ.** Οἱ ἄνθρωποι μὲν γὰρ οἶνον ὕδατι συγκραθέντα χωροῦσι, τέχνη καὶ ἐπιστήμη χρώμενοι, καὶ ἀργύριον ἀπὸ χαλκοῦ, καὶ πλείστον ὅσων τὰς διακρίσεις ἴσασιν ποιεῖσθαι. ὁ δὲ θεός, ὁ ἀνυπέβλητος δυνάμει τεχνίτης τε καὶ δημιουργὸς παντων, ᾧ ὑποτέτακται ἀήρ, ὕδωρ, γῆ, φῶς δουλεύοντα καὶ ἕκαστον τηροῦντα τὸ ἴδιον μέρος, πῶς οὐκ ἂν ἐκάστῳ ἐν τῇ ἀνα- (p. 135) στάσει ἀποδοῖ τὸ ἴδιον σῶμα: τὸ μὲν γὰρ πῦρ ὑποτεταγμένον τῷ θεῷ καὶ νεύματι πειθόμενον τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς εἰς κάμνον πυρὸς οὐκ ἠδίκησεν, ἀλλὰ σώους τῷ δεσπότη παρέδωκεν, τὸ δὲ ὕδωρ τὸν Ἰωάνν δεξάμενον ἐν τῷ βυθῷ ἐν τρισὶ νυχθημέροις ὁλόκληρον ἀποκατέστησεν, ὁ δὲ ἀήρ τὸν Ἥλιον εἰς οὐρανὸν ἀνεκόμισεν, ἡ δὲ γῆ Ἀΐζαρον τετραταῖον ἀπέδωκεν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ γλυκὰ ὕδατα ἐπιρρόοντα τῇ θαλάσῃ, συγκρινωμένα καὶ συγκυλινδούμενα πάλιν ὕδατα γλυκὰ διὰ τῶν νεφελῶν χεῖται, διαχωριζόμενα ἀπὸ τῶν αἰμυρῶν. καθὼς καὶ ὁ προφήτης φησὶν „ὁ προσκαλούμενος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐκχέων αὐτὸ ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς.“ (Amos 5, 8) **ΕΥΤΡ.** Ἀπὸ γραφῶν ἐπαγγελιάμενος δεῖξαι, εἰς φυσικολογικὰς καὶ λατρικὰς ζητήσεις ἐκτραπέις τοὺς ἀνθρώπους δυνατώτερους τοῦ θεοῦ ἀπέδειξε (scil. Marinus). Ex hisce quae p. 131—134 (supr.) exstant, in lacunam, quae libri II. fragmentum I. praecedit, incidere videntur, reliqua in eam, quae inter fragm. VIII. et IX. hiat. Omnia sumpta puto ex disputatione Methodii, quam tangit Epiphanius. Panar. LXIV, 67. p. 677, 26—28. ed. Dindorf. Conf. annot. extr. ad p. 90.

gressis, quae quo pertinent supra diximus. Adde quod sacrarum imaginum cultus post Methodii tempora invaluit. Vid. Casauboniana p. 106, 137.

1) Ex Leontii et Ioannis Rerum sacr. libro II. Tit. περὶ ἰσότητος, ubi lemma: τοῦ ἁγίου Μεθόδίου ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII, p. 102, col. 2.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΕΝΗΤΩΝ.

Phot.
cod. 235.
p. 301, b.

Math. 7, 6.

I. Ὅτι τὸ „μὴ βάλητε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί, μηδὲ τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων“ μαργαρίτας μὲν τοῦ Ξένωνος τὰ μυστικώτερα τῆς Θεοσδότου θρησκείας ἐκλαμβάνοντος μαθήματα, χοίρους δὲ τοὺς ἔτι ἀσεβεῖα καὶ ἡδοναῖς παντοίαις δίκην χοίρων ἐν βορβόρῳ καλινδουμένους (τούτοις γὰρ εἰρησθαι παρὰ Χριστοῦ ἔλεγε μὴ παραβαλεῖν τὰ θεῖα μαθήματα, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὰ φέρειν, ἅτε τῇ ἀσεβείᾳ καὶ ταῖς ἀγρίαις ἡδοναῖς προκατισχημένους) ὁ μέγας Μεθόδιός φησιν, Εἰ μαργαρίτας τὰ σεμνοπρεπῆ καὶ θεῖα μαθήματα δεῖ ἑξακοῦσιν, χοίρους δὲ τοὺς ἀσεβεῖα καὶ ἡδοναῖς συζῶντας, οἷς καὶ ἀπαράβλητα καὶ ἀπόκρυφα τὰ πρὸς εὐσέβειαν καὶ τὴν εἰς

302. a. Χριστὸν πίστιν ἀποστολικὰ διεγείροντα κηρύγματα δεῖ εἶναι, ὅρα ὡς οὐδένα λέγεις τῶν Χριστιανῶν τοῖς τῶν ἀποστόλων κηρύγμασιν ἔξ ἀσεβείας αὐτῶν τῆς προτέρας ἐπιστρέψαι· οὐδὲ γὰρ ἂν πάντως παρέβαλον τὰ κατὰ Χριστὸν μυστήρια τοῖς δι' ἀπιστίαν χοίροις ἐοικόσιν. ἢ οὖν πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπίστοις ταῦτα παρεβλήθη παρὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ μαθητῶν καὶ ἐκηρύχθη, καὶ ἀπὸ τῆς ἀσεβείας μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὥσπερ οὖν καὶ πιστευόντες ὁμολογοῦμεν, καὶ οὐκέτι δύναται νοεῖσθαι τὸ „μὴ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων“, ὡς ἐρῶνθη ἢ τούτου ὡς ἐλέχθη νοουμένου, ἀνάγκη ἡμᾶς λέγειν ὡς οὐδενὶ τῶν ἀπίστων, οὗς χοίροις ἀπεικάζομεν, ἐκ τῶν ἀποστολικῶν διδαγμάτων, μαργαριτῶν δίκην τὰς ψυχὰς καταναγάζοντων, ἢ εἰς Χριστὸν πίστις καὶ ἡ τῆς ἀσεβείας ἐλευθερία γεγένηται. βλασφημον δὲ τοῦτο. οὐκ ἄρα δεῖ μαργαρίτας μὲν τὰ μυστικώτερα τῶν μαθημάτων ἐκλαμβάνειν ἐνταῦθα, χοίρους δὲ τοὺς ἀσεβεῖς, οὐδὲ τὸ „μὴ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων“ εἰς τὸ „μὴ παραβάλητε τοῖς ἀσεβεῖσι καὶ ἀπίστοις τὰ μυστικά καὶ τελειοποιᾶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως διδάγματα“ παραλαμβάνειν· ἀλλὰ μαργαρίτας μὲν τὰς ἀρετὰς ἐκδέχεσθαι χρή, αἷς ὥσπερ πολυτίμοις μαργαρίταις ἢ ψυχῇ καθωραΐζεται, μὴ παραβαλεῖν δὲ αὐτοὺς τοῖς χοίροις, τοῦτέστι μὴ παραβαλεῖν αὐτὰς τὰς ἀρετὰς, οἷον ἀγνεΐαν καὶ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν, αὐτὰς δὲ μὴ παραβαλεῖν ταῖς μαχλώσιαις ἡδοναῖς (χοίροις γὰρ ἐοίκασιν αὐταί), ἵνα μὴ τὰς ἀρετὰς αὐταὶ καταφαγοῦσιν χοιρώδη βίον καὶ πολυπαθῆ τὴν ψυχὴν βιοτεύειν παρασκευάσωσιν.

II. Ὅτι ὁ Ὁριγένης, ὃν Κένταυρον καλεῖ, ἔλεγε συναΐδιον εἶναι τῷ μόνῳ σοφῷ καὶ ἀπροσδεῖ θεῷ τὸ πᾶν. ἔφασκε γάρ, Εἰ οὐκ ἔστι δημιουργὸς ἄνευ δημιουργημάτων ἢ ποιητὴς ἄνευ ποιημάτων, οὐδὲ παντοκράτωρ ἄνευ τῶν κρατουμένων (τὸν γὰρ δημιουργὸν διὰ τὰ δημιουργήματα ἀνάγκη καὶ τὸν ποιητὴν διὰ τὰ ποιήματα καὶ τὸν παντοκράτορα διὰ τὰ κρατούμενα λέγεσθαι), ἀνάγκη ἔξ ἀρχῆς αὐτὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγενῆσθαι, καὶ μὴ εἶναι χρόνον ὅτε οὐκ ἦν ταῦτα. εἰ γὰρ ἦν χρόνος ὅτε οὐκ ἦν τὰ ποιήματα, ἐπεὶ τῶν ποιημάτων μὴ ὄντων οὐδὲ ποιητῆς ἐστίν, ὅρα οἷον ἀσεβὲς ἀπολουθεῖ. ἀλλὰ καὶ ἀλλοιοῦσθαι καὶ μεταβάλλειν τὸν ἀτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον συμβήσεται θεόν. εἰ γὰρ ὕστερον πεποίηκε τὸ πᾶν, δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ μὴ ποιεῖν εἰς τὸ ποιεῖν μετέβαλε. τοῦτο δὲ ἄτοπον μετὰ τῶν προεξηρημένων. οὐκ ἄρα δυνατόν λέγειν

302. b. III. Πρὸς ὃν φησι δι' ἑτέρου προσώπου ὁ ἅγιος ἐρωτῶν, Ἄρα γε σοφίας καὶ δόξης καὶ συλλήβδην πάσης ἀρετῆς ἀρχὴν καὶ πηγὴν οὐσιωδῶς, ἀλλὰ μὴ ἐπικτήτως ἢ τὸν θεόν; ὁ δὲ, Ναί. Τί δὲ πρὸς τούτοις; οὐχὶ τέλειος πάντη δι' ἑαυτὸν καὶ ἀπροσδεής; Ἀληθῆ. Ἀμύχανον γὰρ τὸ ἀπροσδεὲς δι' ἑτερον εἶναι τι ἀπροσδεές; Ἀμύχανον. Πᾶν γὰρ τὸ δι' ἑτερον πλήρες ὃν καὶ ἀτελὲς λεκτέον; Ἀνάγκη. Τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἑαυτὸ ἑαυτοῦ πλήρωμα ὃν καὶ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ μένον, τέλειον εἶναι τοῦτο μόνον δοξασιόν; Ἀληθέστατα λέγεις. Τὸ δὲ μήτε αὐτὸ δι' ἑαυτὸ μήτε αὐτὸ ἑαυτοῦ πλήρωμα ὃν φαίης ἂν ἀπροσδεές; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἄρα ὁ θεὸς τέλειος διὰ τι νομισθήσεται; ὁ γὰρ διὰ τι τέλειόν ἐστιν, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀτελὲς ἀνάγκη τυγχάνειν. Ἀνάγκη. Οὐκ οὖν καὶ ὁ θεὸς αὐτὸς δι' ἑαυτὸν τέλειος, ἀλλ' οὐ δι' ἑτερον λογισθήσεται; Ὁρθότατα. Ἐτερον θεὸς κόσμου, καὶ ἑτερον κόσμος θεοῦ; Παντελῶς. Οὐκ ἄρα τέλειον φατέον καὶ δημιουργὸν καὶ παντοκράτορα διὰ κόσμον τὸν θεόν; Οὐ. Ὅπως δι' ἑαυ-

1) Ex Phot. Biblioth. c. 235. p. 301, b. 28. — p. 304, b. 20. ed. Bekker. Excerpta ita inscribitur: p. 301, b. 25—27. Ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μεθοδίου καὶ ἐπισκόπου τοῦ περὶ τῶν γενητῶν ἐκλογή κατὰ σύνοψιν.

τόν, ἀλλὰ μὴ διὰ κόσμον, καὶ ταῦτα τρεπτόν, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τέλειος εὐρίσκειτο. Προσηκόντως. Τί δέ; τὸν πλούσιον διὰ τὸν πλοῦτον λεκτέον πλούσιον; Ὁρθῶς. Καὶ τὸν σοφὸν κατὰ μετοχὴν τῆς οὐσιώδους σοφίας, οὐκ αὐτὸν σοφίαν ὄντα, σοφὸν προσαγορευτέον; Ναί. Τί δέ; καὶ τὸν θεόν, ἕτερον ὄντα κόσμον, διὰ κόσμον ταύτη πλούσιον καὶ εὐεργέτην καὶ δημιουργὸν κλητέον; Οὐδαμῶς, ἄπαγε. Οὐκοῦν αὐτὸς ἑαυτοῦ πλούτος καὶ δι' ἑαυτὸν πλούσιος καὶ δυνατὸς τυγχάνει; Ἔοικεν. Ἦν ἄρα καὶ πρὸ κόσμου πάντη ἀπροσδεγὴς ὢν καὶ πατήρ καὶ παντοκράτωρ καὶ δημιουργός, ὅπως αὐτὸς δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ μὴ δι' ἕτερον ταῦτα ἦ; Ἀνάγκη. Εἰ γὰρ διὰ κόσμον καὶ οὐχὶ δι' ἑαυτὸν, ἕτερος ὢν κόσμον, παντοκράτωρ γνωρίζοιτο (συγγνώμην ὁ θεός· ἀναγκάζομαι γὰρ τοῦτο εἰπεῖν), αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀτελής ἂν ἔσται καὶ προσδεγὴς τούτων, δι' ἃ παντοκράτωρ καὶ δημιουργός ἐστιν. Ὑπερφυῶς. Οὐκ ἄρα ἀποδεκτέον ταύτην τὴν ὀλέθριον ἀμαρτίαν περὶ θεοῦ τῶν λεγόντων παντοκράτορα καὶ δημιουργόν διὰ τὰ κρατούμενα καὶ δημιουργούμενα τρεπτά, ἀλλ' οὐ δι' ἑαυτὸν εἶναι τὸν 303.a. θεόν.

IV. Ὅρα δὲ καὶ ὦδε. εἰ ὕστερον, ἔφησ, πεποιήται ὁ κόσμος, μὴ πρότερον ὢν, μεταβάλλειν ἀνάγκη τὸν ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοιώτον θεόν· τὸν γὰρ ποιοῦντα πρότερον μηδὲν, ὕστερον δέ, ἀπὸ τοῦ μὴ ποιεῖν εἰς τὸ ποιεῖν μεταβάλλειν καὶ ἀλλοιοῦσθαι ἀνάγκη. Ἐλεγον γάρ. Πέπαιται δὲ τοῦ ποιεῖν ποτε τὸν κόσμον ὁ θεός, ἢ οὐ; Πέπαιται. Οὐπω γὰρ ἦν τετελειωμένος ἂν. Ἀληθές. Εἰ οὖν τὸ ποιεῖν ἐκ τοῦ μὴ ποιεῖν ἀλλοιοῦσιν τοῦ θεοῦ καταψηφίζεται, οὐχὶ καὶ τὸ μὴ ποιεῖν ἐκ τοῦ ποιεῖν; Ἀνάγκη. Ἠλλοιωῦσθαι δὲ αὐτὸν φαίης μὴ ποιοῦντα σήμερον παρ' ὃ ἦν ὅτε ἐποίει; Οὐδαμῶς. Οὐδ' ἄρα ὅτ' ἐποίει τὸν κόσμον, ἡλλοιωῦσθαι αὐτὸν ἀνάγκη παρ' ὃ ἦν ὅτε οὐκ ἐποίει· καὶ οὔτε ἀνάγκη συνυπάρχειν αὐτῷ τὸ πᾶν δεῖν λέγειν διὰ τὸ μὴ ἀναγκάζεσθαι λέγειν ἡλλοιωῦσθαι, οὔτε συναϊδίον δὲ αὐτὸ τοῦτο.

V. Καὶ μοι φαθὶ καὶ ὦδε. γενητὸν τὸ μὴ γενέσεως ἔχον ἀρχὴν φαίης ἂν; Οὐ δῆτα· εἰ γὰρ μὴ ὑποπίπτει γενέσεως ἀρχῇ, ἐξ ἀνάγκης ἀγένητόν ἐστιν. Εἰ δὲ γέγονεν, ὑπὸ αἰτίου τινὸς δίδως αὐτὸ γεγονέναι· πάντη γὰρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν ἔχειν; Ἀδύνατον. Κόσμον δὲ οὐν, καὶ ὅσα ἐν αὐτῷ, μὴν ἄλλου τινὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος φήσομεν γεγονέναι ὕστερον, πρότερον οὐκ ὄντα; Ἀῆλον ὅτι θεοῦ. Ἀδύνατον γὰρ τὸ γενέσεως ἀρχῇ περιορισθὲν συναπέραντον εἶναι τῷ ἀπεράντῳ; Ἀδύνατον.

VI. Πάλιν δὲ οὖν, ὦ Κένταυρε, ἐξ ἀρχῆς διαλεγώμεθα. θεία ἐπιστήμη τὰ ὄντα φατέ γεγονέναι, ἢ οὐ; Ὡ βάλε, λέξουσιν, οὐδαμῶς. Ἀλλὰ ἀπὸ τῶν στοιχείων ἢ ὕλης ἢ στοιχημάτων, ἢ ὅπως αὐτοὶ ταῦτα βούλεσθε ὀνομάζειν (οὐδὲν γὰρ διαφέρει)· τούτων ἀγενήτως προϋφεστηκότων καὶ πλημμελῶς φερομένων ὁ θεὸς διακρίνας ἐτεχνάσατο τὰ πάντα, ὡς περ ἀγαθὸς ζωγράφος ἀπὸ πολλῶν χρωμάτων μίαν τεχνησάμενος ἰδέαν; Οὐδὲ τοῦτο. πάντως γὰρ ἀποφεύξονται ὁμολογῆσαι καθ' ἑαυτῶν, ἵνα μὴ τῆς διακρίσεως καὶ τῆς μεταμορφώσεως τὴν ὕλην συγχωροῦντες ἀρχὴν ἐσχηκυῖαν, ἀναγκασθῶσι τῷ λόγῳ κατὰ πάντα τὸν θεὸν ἤρχθαι τοῦ διοικεῖν λέγειν καὶ κατακοσμεῖν 303.b. τὴν πρότερον ἀμορφον οὖσαν ὕλην.

VII. Φέρε γάρ, ἐπειδὴ (σὺν τῷ θεῷ φάναί) ἐνταῦθα τοῦ λόγου γεγονάμεν, ἦτω τις ἀνδριάς, ἔστως ἐπὶ βάσει, καλός· οὐ θαυμάζοντες οἱ θεώμενοι τὴν εὐρυθμίαν καλλονὴν διαφερέσθωσαν πρὸς ἀλλήλους, πῆ μὲν γενητόν, πῆ δὲ καὶ ἀγένητον πειρώμενοι λέγειν. ἐροίμην γὰρ σφᾶς, Αἰ ἦν αἰτίαν ἀγένητον αὐτὸν φατε; πότερον διὰ τὸν τεχνίτην, ὅπως μηδαμῶς ἀργήσας τῆς δημιουργίας νομίζοιτο, ἢ δι' αὐτόν; ἂν μὲν γὰρ διὰ τὸν τεχνίτην, πῶς ἀγένητος ὢν πρὸς τοῦ τεχνίτου δημιουργεῖται; εἰ γὰρ ὅλως ἐν ἐνδείᾳ τῆς τέχνης καθέστηκεν χαλκουργούμενος πρὸς τὸ σχεῖν ὅποιον ὁ δημιουργός ἐθέλοι χωρακτῆρι, ποίῳ τρόπῳ ἀγένητος ἔσται πάσῃν τε καὶ δρώμενος; εἰ δὲ αὐτὸς δι' ἑαυτὸν τέλειος καὶ ἀγένητος λέγοιτο μὴ δεῖσθαι τῆς τέχνης ὁ ἀνδριάς, κατὰ τὸ ὀλέθριον δόγμα, ἀνάγκη αὐτοματισμὸν ὁμολογεῖν. εἰ δ' οὐδὲ τοῦτον ἴσως ἐθέλησαντες προσήκασθαι τὸν λόγον πικρότερον ἀποκρινοῦνται, τὸ μὲν βρέτας ἀγένητον οὐκ εἶναι λέγοντες, γενητὸν δὲ εἶναι αἰεὶ γενέσεως ἀρχὴν οὐκ ἔχον, ὅπως ἀνάγκη λέγοιτο κρατεῖν τοῦ τεχνιάματος ὁ τεχνίτης, Οὐκοῦν, ὦ οὔτοι, λέξομεν αὐτοῖς, εἰ μὴ χρόνος μῆτε αἰὼν εὐρίσκειτο ἐπάνω, ὅτε οὐκ ἦν τέλειος ὁ ἀνδριάς, τί παρέσχεν αὐτῷ ὁ τεχνίτης ἢ τί ἐνήργησεν εἰς αὐτόν, φατέ. εἰ γὰρ ὁ αὐτὸς ἀνεσθῆς ὢν καὶ οὐκ ἔχων ἀρχὴν γενέσεως τυγχάνει, ταύτη μᾶλλον καθ' ἑμᾶς ὁ δημιουργός οὐδέποτε δημιουργήσας οὔτε δημιουργῶν εὐρεθῆσεται, καὶ πάλιν εἰς αὐτὸ ἔοικετ' ὁ λόγος περιδεδραμηκέναι, αὐτοματισμὸν ὁμολογεῖν. ἐὰν γὰρ κἄν τὸ ἀκαριαίτατον τὸν ἀνδριάντα κινήσῃ ὁ δημιουργός λεχθῆ, ἀρχῇ ὑποπεσεῖται, καθ' ἣν πρότερον αὐτὸν ἄκοσμον καὶ ἀκίνητον ὄντα ἤρξατο κινεῖν καὶ κοσμεῖν. οὐκοῦν καὶ ἦν καὶ ἔσται διηνεκῶς ὁ αὐτὸς αἰεὶ κόσμος· ἀπεικιστέον γὰρ τῷ μὲν θεῷ τὸν τεχνίτην, τὸν δὲ

ἀνδριάντα τῷ κόσμῳ. πῆ δὴ οὖν, ὡς ἠλίθιοι, οἴεσθε τὴν κτίσιν συναπέραντον οὖσαν τῷ δημιουργῷ μὴ δεῖσθαι τοῦ δημιουργοῦ; τὸ γὰρ συναπέραντον, μηδ' αὖτως ἀρχὴν γενέσεως ἔχον, καὶ συναγένητον καὶ ἰσοδύναμον ἀνάγκη τυγχάνειν. τὸ δὲ ἀγένητον, 304. a. αὐτοτελές καὶ ἀτρεπτον φανθέν, καὶ ἀπροσδεές καὶ ἀφθορον ἂν ἔσται· καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐκ ἐτι ὁ κόσμος τρεπτός καθ' ὑμᾶς.

VIII. "Ὅτι ἐκκλησία παρὰ τὸ ἐκκεκλικέναι τὰς ἡδονὰς λέγεσθαι φησιν.

IX. "Ὅτι φησὶν ὁ ἅγιος, Δύο δὲ δυνάμεις ἐν τοῖς προωμολογημένοις ἔφαμεν εἶναι ποιητικᾶς, τὴν ἐξ οὐκ ὄντων γυνῶ τῷ βουλήματι χωρὶς μελλησμοῦ ἅμα τῷ θελήσει αὐτουργοῦσαν ὃ βούλεται ποιεῖν· τυγχάνει δὲ ὁ πατήρ· θεατέραν δὲ κατακοσμοῦσαν καὶ ποικίλλουσαν κατὰ μίμησιν τῆς προτέρας τὰ ἤδη γεγυότα· ἔστι δὲ ὁ υἱός, ἡ παντοδύναμος καὶ κραταιὰ χεὶρ τοῦ πατρὸς, ἐν ἧ μετὰ τὸ ποιῆσαι τὴν ὕλην ἐξ οὐκ ὄντων κατακοσμεῖ.

X. "Ὅτι τὸ Ἰσὺ βιβλίον Μωσέως εἶναι ὁ ἅγιος φησι.

Gen. 1, 1. XI. "Ὅτι περὶ τοῦ „ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν“ φησὶν, Ἀρχὴν δὲ αὐτὴν τὴν σοφίαν λέγων τις οὐκ ἂν ἀμάρτοι. λέγεται γὰρ παρὰ τινι τῶν ἐκ τοῦ Prov. 8, 22. θεοῦ χοροῦ λέγουσα περὶ αὐτῆς τὸν τρόπον τοῦτον „κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐτοῦ πρὸ τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με“. ἦν γὰρ ἀκολουθὸν καὶ προεπωδῆστερον πάντα ἢ εἰς γένεσιν ἤλθον εἶναι ταύτης νεώτερα, ἐπεὶ καὶ δι' αὐτῆς γέγονασιν. 304. a. ἐπίστησον γὰρ εἰ μὴ καὶ τό „ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν“ κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν „καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος“ οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν“, εἰ μὴ τοῦτοις ὁμαρτεῖ. τὴν μὲν γὰρ ἀρχὴν, ἀφ' ἧς ἀνεβλάστησεν ὁ ὀρθότατος λόγος, τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν τῶν ὄλων φατέον, ἐν ᾧ ἦν· τῷ δὲ „οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν“ τὸ ἐξουσιαστικὸν τοῦ λόγου, ὃ εἶχε παρὰ τῷ πατρὶ καὶ πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἰς γένεσιν παρελθῆν, ἔοικε σημαίνειν, τὴν ἐξουσίαν ἀρχὴν εἰπών. οὐκοῦν ἀρχὴ μετὰ τὴν ἰδίαν ἀναρχὸν ἀρχὴν, τὸν πατέρα, αὐτὸς τῶν ἄλλων γίνεται, δι' ἧς ἅπαντα δημιουργεῖται.

XII. "Ὅτι Ὠριγένης μετὰ τὸ πολλὰ μυθήσασθαι περὶ τῆς τοῦ παντὸς αἰδιότητος ἐπάγει καὶ τοῦτο, Οὐτε οὖν ἀπὸ Ἀδάμ, ὡς φασι τινες, πρότερον οὐκ ὦν ὁ ἄνθρωπος τότε πρώτως πλασθεὶς εἰς κόσμον παρῆλθεν, οὔτε αὖ κόσμος πρὸ ἑξ ἡμερῶν τῆς τοῦ Ἀδάμ γενέσεως ἤρξατο δημιουργεῖσθαι. εἰ δὲ φιλοφρονοῖτο διαφέρεισθαι πρὸς ταῦτά τις, πρότερον φρασαίτω εἰ μὴ εὐαρίθμητος ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως κατὰ 304. b. τὴν Μωσέως βίβλον τοῖς οὕτως αὐτὴν ἐκλαμβανόμενοις ὃ χρόνος ἔσται, τῆς προφη- Psal. 90, 2. 4. τικῆς καὶ ἐνθάδε βοώσης φωνῆς „ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἰ· οὐ χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου ὡς ἡμέρα ἡ χθές, ἥτις διῆλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί.“ χιλίων γὰρ ἐτῶν περιοριζομένων εἰς μίαν ἡμέραν ἐν ὀφθαλμοῖς θεοῦ, ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως μέχρις ἡμῶν, ὡς οἱ περὶ τὴν ἀριθμητικὴν φάσκουσι δεινοί, ἐξ ἡμέραι συμπεραιοῦνται. ἑξακισχιλιοστὸν ἂρ' ἔτος φασὶν ἀπὸ Ἀδάμ εἰς δεῦρο συντείνεσθαι· τῇ γὰρ ἑβδομάδι τῷ ἑπτακισχιλιοστῷ ἔτι κτίσιν ἀφίξεισθαι φασιν. οὐκοῦν αἱ πᾶσαι ἡμέραι δέκα καὶ τρεῖς ἀφ' ἡμῶν ἕως εἰς τὴν ἐν ἀρχῇ, ἐν ἧ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, μετροῦνται. ὦν ὁ θεὸς ἀνώτερον κατὰ τὴν σφῶν αὐτῶν ἄνοιαν οὐδὲν οὐδαμῶς δημιουργήσας ἐγεγύμνωτο τοῦ πατρὸς καὶ παντοκράτωρ εἶναι· εἰ δὲ τρισκαίδεκά εἰσιν ἡμέραι ἐν ὀφθαλμοῖς θεοῦ ἀπὸ γενέσεως κόσμου, πῶς φησὶ 304. b. ἡ ἐν τῷ Σειράχ σοφία „ἄμμον θαλασσῶν καὶ σταγόνων ὑέτου καὶ ἡμέρας αἰῶνος τίς ἐξαριθμήσει;“ Ταῦτά φησιν ὁ Ὠριγένης σπουδάζων, καὶ ὄρα οἶα παίζει.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

I. ¹ Ἐπεδήμησεν ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ Χριστὸς ἐπιταγαῖς τοῦ πατρὸς τῇ ὀρατῇ κτίσει, ἵνα δὴ τὰ κράτη τῶν τυραννούντων ἀνατρέψας δαιμόνων ἐξέλθῃ τῆς πικρᾶς τὰς ψυχὰς δουλείας, ἀνθ' ὧν φύσις πᾶσα ταῖς προποσίαις τῆς ἀδικίας γεγοητευμένη θορύβου τε καὶ ἀταξίας ἐπεπλήρωτο, οὐκ ἔτι τῶν συμφερόντων εἰς ἀνάμνησιν ἀναδραμεῖν οὐδαμῶς δυναμένη. διόπερ καὶ πρὸς τὰ εἰδῶλα ῥαδίως εἰλκετο, ἅτε ἐπικλύ-

1) Ex Gretsero De sancta cruce T. II. pp. 500. 502. ed. Ingolstadt. 1600. Fragmentum ita inscribitur: Μεθοδίου ἐπισκόπου πρὸς τοὺς λέγοντας „τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ σαρκωθεὶς ἐπὶ γῆς καὶ γενόμενος ἄνθρωπος; καὶ διὰ τί τῷ τῷ σταυροῦ σχήματι ἠνέσχετο παθεῖν καὶ οὐκ ἄλλῃ τινὶ τιμωρίᾳ; καὶ τί τὸ χρήσιμον τοῦ σταυροῦ;“

σαντος πάντα τοῦ κακοῦ καὶ πάσας ἐπινενεμημένους τὰς γενεάς, κατὰ τὴν ἀλλοίωσιν τὴν ἐκ τῆς παρακοῆς προσγεγεννημένην ταῖς ἐνσάρκοις ἡμῶν σκηναῖς, ἕως ὃ κύριος Χριστός δι' ἧς ἐπεφάνη σαρκὸς τῷ βίῳ ἀμυδρώσας τῶν ἡδονῶν τὰς ἐπιβολάς, αἷς αἱ κάτω δυνάμεις καθ' ἡμῶν ὠπλιζόντο καταδουλώσαι τὸ διανοητικόν, ἐλευθερον πάντων τὸν ἄνθρωπον διέδειξε κακῶν. τοῦτου γὰρ ἕνεκα καὶ σάρκα ἐφόρεσεν ὁ κύριος Ἰησοῦς, καὶ ἄνθρωπος ἐγένετο καὶ προσηλώθη τῷ σταυρῷ οἰκονομούμενος, ὅπως δι' ἧς σαρκὸς οἱ δαίμονες ἀναδειξοῦν θεοῦ ἠλαζονεύσαντο, πρὸς θάνατον τὰς ψυχὰς μεθόδοις ἀπάτης ἀγκιστρευσάμενοι, διὰ ταύτης ἀνατραπέντες κατοπιτευθῶσιν οὐκ ὄντες θεοί. κωλύων γὰρ ἐπὶ πλέον ἀρθῆναι τὴν μεγαλαύχησιν αὐτῶν ἄνθρωπος ἐγένετο, ἵνα δι' οὐ σώματος τὸ λογικὸν γένος τῆς τοῦ ὄντος ἀπαλλοτριώσαντες θεοῦ θρησκείας ἐλυμῆναντο, διὰ τοῦτου ἀρρόητοι τέχνης σοφίας τὸν λόγον χωρήσαντος ὀλετήρες ἐλεγχθῶσιν, ἀλλ' οὐκ εὐεργεταί τῶν ψυχῶν.

Οὐκ ἦν μὲν οὖν οὐδὲν θαναμιστὸν τῷ Χριστῷ τοῦ θεοῦ καταπλήξει καὶ δυνάμει ἀτρέπτου μεγέθει τὰς ἀντιστατικὰς ἀμυδρώσαι φύσεις τῶν δαιμόνων. ἀλλ' ἐπειδὴ ἄχος αὐτῶν δὴ καὶ σφαιδασμὸν τοῦτο προσέφερεν (νικηθῆναι γὰρ ὑπὸ τοῦ κρείττονος μᾶλλον ἢ εἶλοντο), διὰ τοῦτο δι' ἀνθρώπου τὴν ἐπὶ σωτηρίαν πάντων ὠκονομήσατο ἐκβασιν, ὅπως οἱ μὲν, τῆς ζωῆς αὐτοῖς αὐτῆς σωματικῶς καὶ τῆς ἀληθείας ἐσκηψάσης, οἱ ἄνθρωποι πρὸς μόρφωσιν ἀναδραμεῖν καὶ τὸν φωτισμὸν ἐπίσχωσιν τοῦ λόγου, τὰ τῆς ἀμαρτίας ὑπερβάντες θέλγητρα, οἱ δὲ πρὸς τοῦ ἀσθενεστεροῦ νικηθέντες καὶ καταπεφρονημένοι οἱ δαίμονες λήξωσι τοῦ θράσους, τῆς κατὰ τὸν Τυφῶνα δεθέντες φλεγμονῆς. διὰ τοῦτο γὰρ μάλιστα εἰσῆχθη καὶ ὁ σταυρός, τρόπαιον κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ ἐκπλήγμα τεθεῖς, ὥστε μῆκετι τῇ ὀργῇ ὑπεύθυνον εἶναι ἀπεντεῦθεν τὸν ἄνθρωπον, ἀναπαλαίσαντα μὲν τὸ κατὰ τὴν παρακοὴν ἥττημα, νικήσαντα δὲ τὰς κάτω δυνάμεις ἐνόμως καὶ ἐλευθερον ὀφλημάτος παντός δωρεαῖς ἀναδειχθέντα θεοῦ, ἐπειδὴ οὕτω γε ὁ πρωτόγονος λόγος τοῦ θεοῦ δικαιοσύνης φράξας τὸν ἄνθρωπον ὅπλοισι, ἐν ᾧ ἐσκήνωσε, τὰς δουλωσαμένας ἡμᾶς δυνάμεις κατηγωνίσαστο διὰ τοῦ σταυροειδοῦς, ὡς εἴρηται, σχήματος, τὸν τῇ φθορᾷ δεδυναστευμένον ἄνθρωπον δείξας ἐλευθερον χερσὶν ἠλωμέναις.

Ἔστι γὰρ τοῦτο, εἰ χρὴ ὀριστικῶς εἰπεῖν, τὸ σχῆμα νίκης κραταιώμα, θεοῦ κάθοδος ἐπ' ἄνθρωπον, τρόπαιον κατὰ τῶν ὑλικῶν πνευμάτων, ἀπαλλαγὴ θανάτου, ὑπόθεσις ἀνόδου πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν καὶ διαβάθρα τῶν ἐπειγομένων ἀπολαύσαι τοῦ ἐκεῖ φωτός, μηχανὴ δὲ ἧς οἱ εἰς τὴν οἰκοδομὴν εὐθετοῦντες τῆς ἐκκλησίας κἀτωθεν, ἐν ᾧ ἐσκήνωσε, τὰς δουλωσαμένας ἡμᾶς δυνάμεις κατηγωνίσαστο διὰ τοῦ σταυροειδοῦς, ὡς εἴρηται, σχήματος, τὸν τῇ φθορᾷ δεδυναστευμένον ἄνθρωπον δείξας ἐλευθερον χερσὶν ἠλωμέναις.

Ἔστι γὰρ τοῦτο, εἰ χρὴ ὀριστικῶς εἰπεῖν, τὸ σχῆμα νίκης κραταιώμα, θεοῦ κάθοδος ἐπ' ἄνθρωπον, τρόπαιον κατὰ τῶν ὑλικῶν πνευμάτων, ἀπαλλαγὴ θανάτου, ὑπόθεσις ἀνόδου πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν καὶ διαβάθρα τῶν ἐπειγομένων ἀπολαύσαι τοῦ ἐκεῖ φωτός, μηχανὴ δὲ ἧς οἱ εἰς τὴν οἰκοδομὴν εὐθετοῦντες τῆς ἐκκλησίας κἀτωθεν, ἐν ᾧ ἐσκήνωσε, τὰς δουλωσαμένας ἡμᾶς δυνάμεις κατηγωνίσαστο διὰ τοῦ σταυροειδοῦς, ὡς εἴρηται, σχήματος, τὸν τῇ φθορᾷ δεδυναστευμένον ἄνθρωπον δείξας ἐλευθερον χερσὶν ἠλωμέναις.

Ἔστι γὰρ τοῦτο, εἰ χρὴ ὀριστικῶς εἰπεῖν, τὸ σχῆμα νίκης κραταιώμα, θεοῦ κάθοδος ἐπ' ἄνθρωπον, τρόπαιον κατὰ τῶν ὑλικῶν πνευμάτων, ἀπαλλαγὴ θανάτου, ὑπόθεσις ἀνόδου πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν καὶ διαβάθρα τῶν ἐπειγομένων ἀπολαύσαι τοῦ ἐκεῖ φωτός, μηχανὴ δὲ ἧς οἱ εἰς τὴν οἰκοδομὴν εὐθετοῦντες τῆς ἐκκλησίας κἀτωθεν, ἐν ᾧ ἐσκήνωσε, τὰς δουλωσαμένας ἡμᾶς δυνάμεις κατηγωνίσαστο διὰ τοῦ σταυροειδοῦς, ὡς εἴρηται, σχήματος, τὸν τῇ φθορᾷ δεδυναστευμένον ἄνθρωπον δείξας ἐλευθερον χερσὶν ἠλωμέναις.

Ἔστι γὰρ τοῦτο, εἰ χρὴ ὀριστικῶς εἰπεῖν, τὸ σχῆμα νίκης κραταιώμα, θεοῦ κάθοδος ἐπ' ἄνθρωπον, τρόπαιον κατὰ τῶν ὑλικῶν πνευμάτων, ἀπαλλαγὴ θανάτου, ὑπόθεσις ἀνόδου πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν καὶ διαβάθρα τῶν ἐπειγομένων ἀπολαύσαι τοῦ ἐκεῖ φωτός, μηχανὴ δὲ ἧς οἱ εἰς τὴν οἰκοδομὴν εὐθετοῦντες τῆς ἐκκλησίας κἀτωθεν, ἐν ᾧ ἐσκήνωσε, τὰς δουλωσαμένας ἡμᾶς δυνάμεις κατηγωνίσαστο διὰ τοῦ σταυροειδοῦς, ὡς εἴρηται, σχήματος, τὸν τῇ φθορᾷ δεδυναστευμένον ἄνθρωπον δείξας ἐλευθερον χερσὶν ἠλωμέναις.

1) Ex Grelsero, *ibid.*, pp. 502. 504. Inscriptio fragmenti haec est: Πρὸς τοὺς ἐπαισχυνομένους ἐπὶ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ.

2) Κάλιστον . . νομίζουσι. Haec ex cod. Rupificald. Parallelorum SS. Io. Damasceni cum lemimate: Τοῦ ἀγίου Μεθοδίου, ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Πορφύριου, apud Combessium et ex eo apud Galland. p. 803, D. E. Cf. Io. Damasc. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 778, A. Itaque non dubitavi, hoc fragmentum II. cum reliquis duobus cognati argumenti fragmentis I. et III. ad opus adversus Porphyrium referre. Gallandius haec tria fragmenta ad Methodii nescio quam homiliam de s. cruce perperam retulit.

τε καὶ χλευάζεται, ἀλλ' οὐχ ὅπερ οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν. ὄθεν, εἰ καὶ διὰ τοῦτου τοῦ σχήματος τῶν θυμοφθόρων ἐλευθερώσαι τὴν ψυχὰς παθῶν ἐβουλήθη κατασχόντων τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων, ἀποδέχεσθαι ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ δυσφημεῖν, ἐλευθεροποιῶν αὐτὸ καὶ λυττήριον τῶν ἐκ τῆς παρακοῆς κατασκευασθέντων ἡμῖν δεσμῶν δοθέν. ἔπαθε γὰρ σαρκὶ τῷ σταυρῷ προσπαγεῖς ὁ λόγος, ἵνα ἀπλώσῃ ἀπονευρακωμένον πλάνη τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ ἄνω τε καὶ θεῖον μέγεθος, τῷ θεῷ ἐξισώσας τῆς ζωῆς αὐτὸν οὐ πρόσθεν ἀπῆλαστο, ὅτι τούτῳ τὰ πάθη τῷ σχήματι ἡμβλονται, πάθος παθῶν διὰ τοῦ παθεῖν γενόμενος καὶ θάνατος διὰ τοῦ θανεῖν θανάτου, οὐ χειρωθεὶς ὑπὸ θανάτου, οὐδὲ ἀλγυνθεὶς ὑπὸ πάθους. οὔτε γὰρ πάθος ὅλως αὐτὸν ἐξέστησεν οὔτε θάνατος ἐλυμήνατο, ἀλλ' ἦν ἐν τῷ παθητῷ μένων ἀπαθῆς καὶ ἐν τῷ θνητῷ ἀθανάτος, πᾶν ὅσον ἀῆρ καὶ μέσον καὶ ἄνω κατειληγὼς καὶ τὸ θνητὸν θεότητι κερύσας ἀθανάτω, ἠττήθη τε τελῶς ὁ θάνατος εἰς ἀφθαρσίας ἐκτύπωμα ἀνασταυρωθείσης τῆς σαρκός.

III. ¹ ... ἐπειδὴ γε δύναμις αὐτῷ τοῦτο ἦν· δυνάμεις γὰρ τὸ συστέλλεσθαι μὲν ἐν τοῖς ὀλίγοις καὶ βραχύνεσθαι, χεῖσθαι δὲ ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ μεγαθύνεσθαι. εἰ δὲ τὸ συνεκτείνεσθαι μὲν τοῖς μεγάλοις καὶ συνεξισάζεσθαι δυνατόν αὐτῷ, τὸ δὲ βραχύνεσθαι ἐν τοῖς μικροῖς καὶ συστέλλεσθαι ἀδύνατον, οὐκ ἦν δύναμις. δυνάμει γὰρ εἴναι τὸδε μὲν δυνατόν εἶναι φῆς, τὸ δὲ ἀδύνατον, τὸ εἶναι αὐτῇ δύναμιν παραγρῶφῃ, ἀσθενεῖν περὶ ἃ μὴ δύναται. οὐ μὴν δέ, ἀλλ' οὐδὲ ὑπεροχὴν τινα ἐτι θεοτικῆς ἔξει πρὸς τὰ μεταβαλλόμενα καὶ τὰ ἐρχόμενα τῶν ζώων χαμαί, ἃ ἐφ' ὧν μὲν ἄν δύνωνται τι δοῦσαι ἐνεργοῦσιν, ἐφ' ὧν δ' ἄν μὴ δύνωνται φθίνουσι. διόπερ ταύτη μᾶλλον κενώρηται ἐν ἀνθρώπῳ ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, ὅτι μὴ ἦν αὐτῷ τοῦτο ἀδύνατον· ὅτι δυνάμει καὶ ἔπαθεν ἀπαθῆς μένων, καὶ ἔθανεν ἀθανασίαν τῷ θνητῷ χαρίζομενος. σῶμα μὲν γὰρ ὑπὸ σώματος τυπτόμενον ἢ τεμνόμενον τοσοῦτον τύπτεται ἢ τέμνεται, ὅσον ἂν τὸ τυπτόν τύπτεται καὶ τὸ τεμνόμενον τεμνῆται. κατὰ ἀντιτύπησιν γὰρ τοῦ υποκειμένου τῷ τύπτοντι ἢ πληγῇ γίνεται, ἐν ἴσῳ πάθει τῶν ἐκατέρων ὄντων, καὶ τοῦ δρωῦτος καὶ τοῦ δρωμένου. ἀμέλει εἴαν μὴ τὸ τεμνόμενον μετὰ ὀλίγης ἔξεως ἀντιτονήσῃ τῷ τεμνοντι, τὸ τεμνον τέμνειν οὐ δυνήσεται. τῇ γὰρ φορᾷ ξίφους οὐκ ἀντιπαραμείναντος τοῦ υποκειμένου σώματος, ἀλλὰ συνείξαντος μᾶλλον, ἄπρακτος γίνεται ἢ ἐνέργεια, οἷον καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν λεπτομερεστέρων σωμάτων, πυρός, ἀέρος· ἐκλύεται γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνερέργητος ἢ τῶν στερεωτέρων ὁρμῇ σωμάτων. εἰ δὲ πῦρ ἢ ἀέρα λίθος ἢ σίδηρος ἢ ξύλον ἢ ἄλλο, οἷς οἱ ἄνθρωποι χρώμενοι καθ' ἑαυτὸν ἀλλήλοφονοῦσι, τρώσαι τε καὶ διελεῖν οὐ δύνανται, παρὰ τὸ τῆς εἰκτικῆς ἴτε αὐτὸ καὶ λεπτομερεστέρως φύσεως τυγχάνειν, πῶς οὐ μᾶλλον ἄτρωτός γε ἔμεινεν ἢ σοφία καὶ ἀπαθῆς, οὐδὲν πρὸς οὐδενὸς κακνυμένη, κἂν τεμνομένῳ συνῆν καὶ προσηλωμένῳ τῷ σώματι, βελτίων καὶ καθαρωτέρῳ φύσεως πάσης μετὰ τὸν γεννησάμενον αὐτὴν θεὸν ὑπάρχοῦσα;

IV. ² Μετάνοια τότε ἀμαρτήματος παντὸς γίνεται ἀπαλειπτική, ὅταν ἐπὶ τῷ γενομένῳ ψυχῆς σφάλματι ἀναβολὴν μὴ δέξῃται, μηδὲ παραπέμψῃ τὸ πάθος εἰς χρονικὸν διάστημα· οὕτω γὰρ οὐχ ἔξει καταλείψαι ἴχνος ἐν ἡμῖν τὸ κακόν, ἄτε ἅμα τῷ ἐπιβῆναι, ἀποσπασθὲν δίκην φωτοῦ ἀρτισιστάτου.

V. ³ Ἡμέτερον μὲν ὄντως ἐστὶ κακόν ἢ πρὸς τὸν θεὸν ἀνομοίότης τε καὶ ἄγνοια· ἀγαθὸν δὲ ἔμπαλιν πηλίκον ἢ πρὸς αὐτὸν ἑξομοίωσις; φαίνεται γοῦν οἰκεῖον μὲν ἀληθῶς ἀγαθὸν ἢ περὶ τὸ ἀφθαρτὸν τε καὶ θεῖον ἐπιστροφὴ καὶ πίστις, κακὸν δὲ ἢ περὶ αὐτὸ ἄγνοια καὶ ῥαθυμία, εἴ γε τὰ ἐν ἡμῖν καὶ ἐξ ἡμῶν φυόμενα, ταῦτα ἡμέτερα τυγχάνουσι, κακοποιητικὰ ὄντα πονηρία.

1) Ex Allatii Diatr. de Methodiorum scriptis, p. 349 sq. Fragmentum ita inscribitur: Τοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου, πῶς ὁ τοῦ θεοῦ υἱὸς ὁ Χριστὸς ἐν βραχείῃ τε καὶ περιορισμένῳ χρόνῳ διαστολαῖς σώματι ἐκεχώρητο; καὶ πῶς ἀπαθῆς ὧν ἐγένετο ὑπὸ πάθος;

2) Ex cod. Rupilucald. Parallelorum SS. Io. Damasceni apud Combesium et ex eo apud Galland. p. 803, E. 804, A. Cf. Io. Damasc. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 784, B., ubi lemma: τοῦ ἀγίου Μεθοδίου, κατὰ Πορφύριου.

3) Indidem apud Combesium et ex eo apud Galland. p. 804, A. B. Cf. Io. Damasc. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 785, E., ubi lemma: Μεθοδίου, ἐκ τοῦ κατὰ Πορφύριου.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΛΟΓΟΥ.

¹ Οὕτω γὰρ θαναμαστόν καὶ περισπούδαστόν ἐστι τὸ μαρτύριον, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τιμῶν αὐτὸ ἐμαρτύρησεν, „οὐχ ἀρπαγμὸν ἡγησάμενος τὸ εἶναι ἴσα· Phil. 2, 6. θεῶν,“ ἵνα καὶ τούτω τὸν ἄνθρωπον τῷ χαρίσματι εἰς ὃν κατέβη στέφῃ.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΤΑΡΩΝ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

Ed. Pant.
p. 18

Εἰς τὸν Συμεῶνα καὶ εἰς τὴν Ἄννην, τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀπαν-
τήσεως, καὶ εἰς τὴν ἀγίαν Θεοτόκον.

I. Πάλαι ἰκανῶς, ὡς οἶόν τε, διὰ βραχέων τὰ περὶ παρθενίας ἐν τοῖς περὶ ἀγνείας
συμπόσις κατεστρωκότων ἡμῶν, σήμερον αὐτὴν τὴν τῆς παρθενίας ὀλοῦρδιζον δόξαν
καὶ ἀμαράντινον στέφανον εἰς εὐφροσύνην ὁ χρόνος ἐν μέσῳ προήγαγε τοῖς τῆς ἐκκλη- 20
σίας τροφίμοις. σήμερον γὰρ τὸ βουλευτήριον τῶν θείων χρησμάτων ἐξανοίγεται, καὶ
τὰ τῆς παρουσίας ἐνδόξου ἡμέρας σύμβολα καὶ ἀποτελέσματα παρὰ τῶν ἱεροκηρύκων τῷ
ἐκκλησιαστικῷ συλλόγῳ ἐπαναγινώσκονται. σήμερον ἡ περὶ αἰῶνις τῆς ἀρχαίας βουλῆς
καὶ ἀληθινῆς διὰ τῶν ἔργων ἐνδόξως τῷ κόσμῳ ἐμφανίζεται. σήμερον ἄγρο διακαλύμ-
ματος ἀνακαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν κυρίου καὶ τῆς θείας καὶ ἀληθινῆς αὐτοῦ 2 Cor. 3, 18.
κιβωτοῦ κατοπτρίζομεθα. σήμερον τὴν καταδοκῆθεῖσαν οὐράνιον χάριν ταῖς γενεαῖς
ἐπ' ὧμων φέρουσα ἡ ἀγιωτάτη πανήγυρις τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἀποδίδωσι. „παρ- 22
ῆλθε τὰ παλαιά, καὶ ἤνθησε τὰ νέα καὶ οὐ παλαιούμενα.“ οὐκέτι νόμου αὐστηρὸν 2 Cor. 5, 17;
δόγμα προεδρεύει, ἀλλὰ χάρις δεσπότητο βασιλεύει, σωτηρίῳ μακροθυμίᾳ πάντας πρὸς
ἑαυτὴν ἐπιστρέφουσα. οὐ πάλιν Ὁζᾶν τις ἀοράτως μαστίγεται, προσψαῦσαι τοῖς ἀψά-
στοις κατατολμῶν. Θεὸς γὰρ προτρέπεται, καὶ τίς ἐτι δειλιάσει; „θεῦτε πρὸς με πάντες 2 Reg. 6, 6.
οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι“ βοᾶ, καὶ τίς οὐ προσδραμεῖται; καὶ μηδεὶς Ἰουδαίων
ἀντιλεγέτω τῇ ἀληθείᾳ, πρὸς τὴν προτίπωση βλέπων τοῦ οἴκου Ἀβδαρά. εἰς τὰ ἴδια 2 Reg. 6, 10.
ῆλθεν ὁ κύριος ἐμφανῶς, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐμφύχου κιβωτοῦ, ὡς ἐπὶ ἰλαστηρίου, ἐπὶ γῆς
κομπέυει. ταύτης προσψαύσας τελώνης δίκαιος ἀναδεικνύεται. ταύτη προσελάσασα
πόρῃ σάφρων ἀναπλάττεται. ταύτης θείας λεπρὸς ἀνωδύνως ἀνακαλύκεται. οὐδένα 24
ἀπωθεῖται, οὐδένα βδελύσσειται. μεταδίδοι τῶν ὑγιεινῶν, οὐ μεταλαμβάνουσα τῶν
νοσηρῶν· ὁ γὰρ τῆς φιλανθρωπίας κύριος ἐπαναπαύεται αὐτῇ. ταῦτα τῆς νέας χάριτος
τὰ δωρήματα. τοῦτο πρόσφατον γέγονεν ὑπὸ τὸν ἥλιον, οὐ πάλαι γεγονός, οὐδ' αὖ
μετέπειτα γενησόμενον. ὁ προώρισε δι' οἶκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς, ῆλθε, καὶ ἐπλήρωσε
διὰ φιλανθρωπίας τὴν αὐτῷ πρέπουσαν. εἰκότως γοῦν καὶ ἀνέκραγεν ἡ ἱερὰ σάλπιγξ 26
„τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά.“ καὶ τί ἐνόησω ἢ τί λαλήσω 2 Cor. 5, 17.
ἐπάξιον τῆς ἡμέρας, τοῖς ἀνεφίκτοις ἐπεκτεινόμενος; φέρει γὰρ αἰεὶ τῆς ἀγίας παρθένου
ἡ μνήμη κατὰ παντὸς λόγου τὰ νικητήρια. διὰ τοι τοῦτο δυσωπῆσαν ἡμῶν τὴν ἀσθέ-
νειαν τὸ μέγεθος τῶν ἐγκωμίων, ἐπὶ τὸν δυνατὸν ὕμνον καταφεύγωμεν, καὶ τὴν ἀνί-
κητον ἦταν ἐγκωμησάμενοι τῷ φιλέορτῳ Χριστοῦ ποιμνίῳ γεγηθότες συγχορεύσωμεν.
οὐδέ μοι, ὦ θειότατον καὶ ἱερώτατον ἀκροατήριον, τὸ σιγηλὸν ἄσκει, ὅπως διὰ τῶν
πορθμῶν τῶν ἀκοῶν γαληνῶς ταῖς διανοίαις ἐγκαθορμισθῇ τῆς ἀληθείας τὰ ἀγώγισμα.
ἑορτὴν ἄγομεν οὐχ Ἑλληνικῆς εἰκασιμονθίας, γελωτοποιὸν καὶ ἐμβρόντητον θεῶν ἐστία- 28
σιν φέρουσαν, ἀλλὰ τῆς ἀστέκτου δόξης τοῦ ἐπὶ πάντων Θεοῦ συγκατάβασιν ἐκπαι-
δεύουσαν. Rom. 9, 5.

II. Φέρε τοίνυν, σεμνολόγε κηρύκων καὶ μέγιστε προφητῶν Ἡσαΐα, τὰ τῆς ἐνδόξου
πανηγύρεως φιλοσόφει τῇ ἐκκλησίᾳ μυστήρια, καὶ θαυσιλῶς ἐμφορηθῆναι τῶν ἀναφαί-
ρέτων ἀγαθῶν πρότρπε τοὺς καλλίστους δαιτυμόνας, ὅπως τῷ παρὰ σοὶ ἐσόπτρῳ τὴν
παρ' ἡμῖν ἀλήθειαν ἀντιξέυξας, ὡς ἀψευδῆς ὑποφήτης, χεῖρα ἐπὶ χεῖρα κροτήσης τῷ
τέλει τῶν προῤῥήσεων. „ἐγένετο“ φησί „τοῦ ἐνιαυτοῦ οὐ ἀπέθανεν Ὁζίας ὁ βασιλεὺς, 28
εἶδον τὸν κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνον ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου. καὶ πλήρης ὁ οἶκος 30

1) Apud Theodoretum Dial. 1. Ἀρεπ., Opp. ed. Sirmond. T. IV, p. 37.

- τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ Σεραφίμ εἰσῆκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ· ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καὶ ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί. καὶ ἐκέκραγεν ἑτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος Σαβαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ. καὶ εἶπα, ὦ τίλας ἐγώ, ὅτι κατανένυμαι· ὅτι ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος οἰκῶ, καὶ τὸν βασιλέα κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. καὶ ἀπεστύλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν, ἰδοὺ ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἀμαρτίας σου περικαθαριεῖ. καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς κυρίου λέγοντος, τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαόν τούτον; καὶ εἶπα, ἰδοὺ ἐγώ, ἀπόστειλόν με. καὶ εἶπε, πορεύου, καὶ εἶπον τῷ λαῷ τούτῳ, ἀκοῆ ἀκούητε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψητε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. τὰῦτα τοῦ προφήτου διὰ τοῦ πνεύματος τὰ προκηρύγματα. σὺ δέ μοι, ἀγαπητέ, σκόπει τῶν εἰρημένων τὴν δύναμιν, ἵνα συνήσης τῶν μυστηρίων τὴν ἐκβασιν καὶ μάθης τίς καὶ ποταπὴ ἡμῶν ἡ συνάρησις καὶ προχηρηματίσαντος τοῦ προφήτου τὸ θάυμα δέυρο ἀπιδι καὶ πρόσβαινε θερμοτάτα καὶ φαιδρότατα καὶ προθυμώτατα τῇ ὀξυωπία τῆς διανοίας ἐπὶ τὴν εὐκλεεστάτην Βηθλεέμ, καὶ ἀνατύπωσαι σεαυτῷ ἐμφανῆ εἰκόνα, τῆς ἐκβάσει τῶν πραγμάτων τὴν προφητείαν συγκρίνων· οὐ γὰρ
- Prov. 8, 9. δεήσῃ μακρῶν λόγων εἰς ἐφόδιον γνώσεως τοῖς ἔκτεσε ἔργοις ἐνατενίζων. πάντα γὰρ ἐνώπια τοῖς συνιοῦσι καὶ ὁρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. ἰδοὺ γὰρ αὐτόθι, ὡς θρόνος
- 36 ὑψηλὸς καὶ ἐπηρμένος τῇ δόξῃ τοῦ κτίσαντος, ἡ παρθενομήτωρ εἰδρεπιζέται φανερωτάτα τῷ βασιλεῖ κυρίῳ Σαβαώθ. ἐπὶ τούτον κατανόησον τὸν νῦν πρὸς σέ διὰ σαρκὸς ἐπιδημήσαντα κύριον. ἐπὶ τούτον (τὸν παρθενικὸν φημι θρόνον) προσκύνησον, τὸν πρὸς σέ τὴν νέαν ταύτην καὶ πανύμνητον πορείαν στειλάμενον. περιβλεψαί δὲ τοῖς τῆς πίστεως ὄμμασι, καὶ εὐρήσεις περὶ τούτου καὶ τὸ βασιλικὸν τῶν Σεραφίμ ἱερούμεμα ἔπεσθαι γὰρ φιλεῖ πως τῇ βασιλείῳ παρουσίᾳ καὶ ἡ τούτου δορυφορία. ὅθεν καὶ ἀνυμνηκέναι τὸ τηρικαῦτα λέγονται οὐ μόνον τὸ τρισηπόστατον τῆς θεῖας ἐνάδος, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν καταντήσασαν τὰ νῦν ἐπὶ γῆς διὰ τῆς θεοφανείας τοῦ ἐνὸς τῆς ἁγίας τριάδος πιστοπροσκύνητον δόξαν ἐν τῷ λέγειν „πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.“
- Ephes. 1, 5. συμπαρεῖναι γὰρ πεπιστεύκαμεν τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι υἱῷ κατὰ τὴν εὐδοκίαν καὶ τὸν ἀδιόστατον αὐτοῦ πατέρα κατὰ τὴν θεότητα, σὺν τῷ ὁμοουσίῳ αὐτοῦ πνεύματι. „θεὸς“ γὰρ φησιν ὁ ἱεροφάντης Παῦλος „ἦν ἐν τῷ Χριστῷ κόσμον ἐαυτῷ καταλλάσσειν, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν,“ τὸν πατέρα ἐν τῷ υἱῷ διὰ τὸ ἐν θέλημα ἐμφαίνων.
- III. Κατανόησας δέ, ὦ φιλέορτε, περὶ τὴν Βηθλεέμ τὰ οὕτως ἐνδοξα καὶ διὰ σὲ τελοῦμενα, συνασμένειζε τοῖς ἐπουρανίοις μεγαλοφῶς τὴν περὶ σέ ἐορταίζουσι σωτηρίαν.
- 40 χόρευε πρὸ προσώπου τοῦ παρθενικοῦ θρόνου, ὡς πύλαι Δαβὶδ πρὸ προσώπου τῆς κιβωτοῦ. ἀνευφήμησον τὸν ἀπανταχοῦ πάντοτε παρόντα, καὶ ἐκ Θεμάν, ὡς φησιν ὁ
- 2 Reg. 6, 14. προφήτης, ἐπιφανῆσαι κατὰ σάρκα τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων εὐδοκῆσαντα κύριον.
- Hab. 3, 3. λέγε Μωσαϊκῶς „οὗτός μου θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, θεὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν.“ ἔχόμενοι δὲ τῶν εὐχαριστηρίων ἐξετάσωμεν χρησιμώτατα τίς ἡ ἐν Βηθλεέμ ἐξεγείρασα πρόφασις τὸν βασιλέα τῆς δόξης. τὸ μὲν γὰρ ἐν Βηθλεέμ σωματικῶς γεννηθῆναι ἢ περὶ ἡμᾶς εὐσπλαγχνία ἐξεβιάσατο τὸν ἀβίωτον· τὸ δὲ ὑπο-
- 42 τίθιον τυγχάνοντα τὸν ἐν χρόνῳ ἄχρονον, καὶ τοῖς σπαργάνοις ἐγκατεχόμενον ἀκυτόχως, μέτοικον τε καὶ μετανάστην γενέσθαι ποῖα ἔρα γεγένηται ἀνάγκη; εἰ δὲ βούλει γινῶναι καὶ τοῦτο, ὦ θειότατόν μοι καὶ θεόπνευστον σύστημα, ἄκουε Μωυσέως δια-
- Exod. 34, 19. προσώως κηρύττοντος τῷ λαῷ, καὶ εἰς γνῶσιν τῆς ὑπερφουῶς γεννήσεως ἐγκεντρύζοντος αὐτοὺς καὶ λέγοντος „πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν ἅγιον τῷ κυρίῳ κληθήσεται.“ ὦ
- Luc. 2, 23. τοῦ θαύματος. ὦ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ. ἔπρεπε γὰρ τῷ κυρίῳ νόμου καὶ προφητῶν κατὰ νόμον ἅπαντα τὸν ἴδιον διαπράξασθαι, καὶ μὴ ἄτε-
- 44 τητὴν εἶναι νόμου, ἀλλὰ πληρωτὴν, συνάψαι τε ἐντεῦθεν τῇ τοῦ νόμου περαιώσει τὴν τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀοχὴν. διὰ τοῦτο ἡ ὑπερέρα νόμου μήτηρ τῷ νόμῳ ὑποκίπτει, καὶ ἡ εὐαγγῆς τὸν κατὰ τὴν ἀναγῶν φυλάττει ὀρισμὸν τὸν τετραράκοντα ἡμερῶν, καὶ γίνε-ται νόμου ὑπήκοος ὁ τοῦ νόμου ἐλευθερωτής, καὶ προσφορὰ προσάγεται ὑπὲρ τοῦ
- Luc. 2, 24. ἡμᾶς ἀγιάσαντος ζεῦγος ὀρνέων ἀκεραιῶν, εἰς μαρτύριον τῶν ἀμωμήτως προσόντων. ὅτι δὲ ἀμόλυντος ὁ τόκος καὶ καθαρῶν ἀνεύθυνος, μαρτυρεῖ μου τῷ λόγῳ Ἡσαΐας
- Esai. 66, 7. διαρρήδην τῇ ὑφ' ἡλίῳ κηρύττων „πρὶν ἢ τὴν ὠδίνουσαν τεκεῖν, πρὶν ἢ ἔλθειν τὸν
- 46 πόνον τῶν ὠδίνων, ἐξέφυγε καὶ ἔτεκεν ἄρρην. τίς ἤκουσε τοιοῦτον, ἢ τίς εἰώρακεν οὕτως;“ ἐκπέφυγε τοίνυν ἡ παναγία παρθενομήτωρ τὰ γυναικεία, καὶ πρὶν ἢ τεκεῖν, εἶπεν ἄνευ συνοουσίας συλλαβεῖν, πνεύματος ἁγίου προνουμφέσαντος καὶ ἀγιάσαντος τέτοκε τὸν πρωτότοκον καὶ μονογενῆ τοῦ πατρὸς υἱόν, τὸν ἄνω μονογενεῖς ἄτερ μη-

τρὸς ἐκ τῆς πατρικῆς οὐσίας ἐκλάμπαντα, καὶ τὴν παρθενίαν τῆς φυσικῆς ἐνάδος ἀμέριστον καὶ ἀδιάστατον φυλάξαντα, καὶ κάτω ἐκ παρθενικῆς παστάδος νυμφικῶς ἐνώσαντα ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἀτρέπτως, καὶ ἀδιάσταστον καὶ ἀκήρατον τὴν μητρικὴν ἀγγείαν διατηρήσαντα, τὸν ἄνω ἀρρέφουσως γεννηθέντα καὶ κάτω ἀφράστως τεχθέντα. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανύξωμεν τὸν λόγον.

IV. Προφήτης τοιγαροῦν ἐκ Ναζαρεθ ἀνήγαγε τὴν παρθένον ἀποκοῦσαι ἐν Βηθλεὲμ τὸ σωτήριον κήρυμα, καὶ προφήτης ἐξήγαγεν ἐμφανίσαι τῷ κόσμῳ τῆς ζωῆς τὴν ἐλπίδα. ὅθεν ἀπάρασα ἐκ σταδμῶν Βηθλεὲμ ἢ κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ (αὐτῷ γὰρ ἀπετίννε τῷ νόμῳ τῆς τεσσαρακοντάδος τὴν οὐ κατὰ χρέος, ἀλλὰ κατὰ χάριν οφειλήν) ἐπὶ τὰ ὄρη κατέπαισε τῆς Σιών, καὶ ἀναλαβοῦσα τοῖς ἀχράντοις κόλποις, ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπεῖαν ὑπερβαίνοντος φύσιν, τὸν βασιλέα τῶν ἀπάντων τῷ Θεῷ καὶ πατρι, τὸν σύνθρονον αὐτοῦ καὶ ἀνεκφοίτητον υἱόν, ἐνεφάνισεν ἐκεῖ μετὰ τῆς ἐξ αὐτῆς προσλήψεως ἀχράντου. ἄνεσιν ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἢ ἱερὰ μήτηρ ἐμφανίσαι τῷ νόμῳ ξένον θάυμα καὶ τὸν ζητούμενον τόκον, τὸν διανοίζοντα μήτραν παρθενίας καὶ κλειῖθρα παρθενίας μὴ διαρρήξαντα, τὸν ἀνώτερον νόμου καὶ πληρωτὴν νόμου, τὸν προγενέστερον καὶ μεταγενέστερον, τὸν ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα ὑπὲρ νόμον φύσεως· διότι πᾶσα μήτρα ἐκ συναφείας πρῶτον διανοιομένη καὶ ἐνσπειρομένη ἀρχὴν τοῦ τίκτειν λαμβάνει, καὶ τελεσφόροις ὡδίσι τὸν λογικὸν καὶ κατάλληλον τῆς φύσεως καρπὸν τῆ τοῦ δημιουργοῦ γόντος σοφία εἰς τοῦμφανῆ προφέρει, κατὰ τὸ „αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρῶσατε τὴν γῆν“ τοῦ Θεοῦ λέγοντος, ἢ δὲ ταύτης γαστήρ, οὐτε μὲν προδιανοιοεῖσα, οὐτε δὲ προσσπερματισθεῖσα, ὑπερφῶν τε καὶ συμφῶν καρπὸν ἐβλάστησε, καθ' ἑνωσιν ἀδιάσπαστον ἀλωβήτως εἰς ἐπίτασιν θαύματος ἐν ταυτότητι διαιμείνασα τῆς παρθενίας. ἄνεσι τοιγαροῦν εἰς τὸ ἱερὸν ἢ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, δισσοῦν κλέος περικειμένη, παρθενίας φημί ἀχράντου καὶ παιδοποιίας ἀφράστου, εὐλογίαν νόμου καὶ ἁγιασμόν χάριτος. διό φησιν ὁ βλέπων „καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ Σεραφὶμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, καὶ ἐνέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, κύριος Σαβαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.“ τοῦτο δὲ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος προφήτης Ἀμβακουμ ἀστείως ἐμελώδησε φάσκων „ἐν μέσῳ δύο ζῶων γνωσθήσῃ“ ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ· ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ· ὅρα μοι τηλαυγῶς τοῦ πνεύματος τὴν ἀκρίβειαν· γνώσιν φησιν, ἐπίγνωσιν, ἀνάδειξιν. αἴτια δηλοῖ, τὸ μὲν „ἐν μέσῳ δύο ζῶων γνωσθήσῃ“ τὴν τε κατὰ νόμον ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπεράνωθεν τοῦ ἱλαστηρίου τῆς κιβωτοῦ μεταξύ τῶν τυπικῶν Χερουβὶμ ἐπισκίασιν τῆς Θείας αὐτοῦ δόξης, ὡς φησὶ πρὸς Μωυσῆν „ἐντεῦθεν σοὶ γνωσθήσομαι,“ τὴν τε κατατήσασαν τὴν νῦν διὰ τὴν κατὰ σάρκα πανῦμνητον αὐτοῦ τὸν σωτήρος Θεοφάνειαν ἀγγελικὴν συνέλευσιν, εἰ καὶ πρὸς ἡμῶν ἀθεώρητος, καθὼς προοδηλόικεν Ἡσαίας· τὸ δὲ „ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ“ τὴν πανένδοξον, ὡς προεῖρηται, κατὰ σάρκα ἐπίγνωσιν τοῦ ἀοράτου σωτήρος ἡμῶν Θεοῦ, ὡς ποῦ φησιν ὁ μέγας ἱερομύστης Παῦλος ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πληρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.“ τὸ δὲ ἐπαγόμενον „ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ“ ποῖας ἂν καὶ δέοιτο ἀντιφράσεως τῶν εὐσκοπων πρὸς τὸ εὐραζόμενον ἀπεθύνοντι τὸ ὄμμα; ἀναδειχθήσῃ, γὰρ φησιν, ὡς ἐπὶ πῖνακι βασιλικῷ, ὑπὸ τῆς τεκοῦσης σε ἀχράντου μητρὸς ἐν τῷ ναῷ, ἐν τῇ τῆς σαρκώσεώς σου εὐπρεπέει. ταῦτα δὲ ἀνακεφαλαιούμενος ὁ προφήτης πρὸς τὸ σαφέστερον, ἀνακέκρυψε λέγων „κύριος ἐν ναῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· εὐλαβεῖσθω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ.“

V. Φρικτὸν γὰρ ὄντως τὸ περὶ σὲ μυστήριον, μήτηρ παρθένη καὶ νοητὸ θρόνε, δεδοξασμένη καὶ Θεοῦ ἐπίξιε. προήγαγε γὰρ θαῦμα ἐπουρανίους καὶ ἐπιγείους ἐξαισίων. καὶ παρῶδειγμα τούτων καὶ ἀόρατης ἐλεγχος τὸ κατὰ τὸ καινὸν τῆς ὑπερφουῦς σου λοχείας ἀγγέλους ἐπὶ γῆς ἴδειν „δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία,“ τῷ τριπλασιασμῷ τῆς ὡδῆς τὸν τριπλασιασμόν τῆς ἁγιότητος εἰς- ἄγοντας. μακαρία σὺ ἐν γενεαῖς γυναικῶν, Θεομακάριστε, ὅτι διὰ σοῦ ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς Θείας δόξης τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ ἐν ψαλμοῖς ἴδεται „εὐλογητὸς κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ· γένοιτο, γένοιτο.“ „καὶ ἐπήρθη“ φησὶ „τὸ ὑπέρθρον ἀπὸ τῆς φωνῆς ἧς ἐκέκρυγον.“ ὁ σημαίνει τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα, τὸ συσκιάζον κατὰ πρόσωπον τῆς προτυπωσάσης σε κιβωτοῦ διαθήκης, ἵνα μοι φανερωθῇ τὰληθές, καὶ διὰ τῶν προφησαμένων τύπων τε καὶ ὑποδειγματικῶν παιδαγωγηθῶ ἀλδοῖ καὶ τρόμῳ τιμῶν καὶ προσκυνεῖν τὸ περὶ σὲ μυστήριον, χαλιναγωγηθῶ τε αὐτὸ διὰ τῆς νομικῆς σκιαγραφίας τῆς τολμηρῆς καὶ ἀναιδοῦς ἀσκαρδαμύκτως ἀνορθοπαλῆσαι ἀντωπίας τὸν τὰ πάντα ἐν ἀκαταληψίᾳ ὑπεριδρυμένον. εἰ γὰρ τῇ εἰκόνι τῆς σῆς ἁγιότητος τοσαύτη πρὸς τοῦ Θεοῦ ἀπενεμήθη τιμὴ, ὡς μηδενὶ βῆσιμον ἢ πρόχειρον εἰς κατανόησιν εἶναι τὴν ταύτης εἰσόδον ἢ μόνη τῇ ἱερατικῇ εὐκοσμίᾳ, τοῦ

κατακετύσματος διορίζοντος και πυλωρούντος ως βασιλίδι τὰ προπύλαια, τί ἄρα και
 64 ποταπὸν τὸ παρ' ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων ἐποφειλόμενόν σοι σέβας τῇ ὄντως βασιλίδι, τῇ
 ὄντως ἐμφύγῳ κιβωτῷ τοῦ νομοδότου Θεοῦ, τῇ ὄντως χωρητῷ οὐρανῷ τοῦ ἀχωρήτου
 Θεοῦ γενομένη; σοῦ γὰρ τῆς παναγίας ως φωταυγῶς ἡμέρας ἐπιφανείσης τῷ κόσμῳ
 και τὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον προαγαούσης ἐκποδῶν μὲν γέγονε τὰ τοῦ σκότους στυ-
 γηρά, φρούδος δὲ και ὁ τυραννος κατέστη, και διόλωλε μὲν θάνατος, κατεπόθη δὲ και
 ὁ Αἰδης, και πῦσα ἡ ἔχθρα κατελύθη πρὸ προσώπου τῆς εἰρήνης, νόσοι δὲ φθοροποιοὶ
 ἄπωθεν ἔστησαν τῆς σωτηρίας προκτυφάσης, και φωτὸς ἀνάπλευς γέγονεν ἡ ἐπ' οὐρα-
 Cant. 2, 16. 17. νὸν τῆς ἀκραίφουως ἀληθείας. ἅτινα προοιμιῶζων ἐν τοῖς Ἰουδαίοις ἔλεγεν ὁ Σολομών
 66 „ἀδελφιδός μου ἐμοί, καὶ γὰρ αὐτῷ, ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρῖνοις, ἕως οὗ ἡ ἡμέρα δια-
 Psal. 83, 8. πνεύσῃ και κινήσῳ αἱ σκιαί.“ ἔπει οὖν „ὠφθη ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν ἐν Σιών“ και
 Psal. 96, 6. „ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραίστητος αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐξεφάνθη“ και „φῶς ἀνέτειλε τῷ
 Psal. 98, 11. δικαίῳ και τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία εὐφροσύνη“ κατὰ τὸν μακάριον Λαβίδ, ὁ τῶν τε-
 λουμένων τελειωτῆς και δεσπότης τὸν τοῦ νόμου διδακτικὸν και λειτουργικὸν συνεκά-
 λεσεν εἰς λειτουργίαν και μαρτυρίαν διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου τῶν πραττομένων.

VI. Ὄθεν ἀπεκδυσάμενος τὸ ἄτονον τῆς ἡλικίας ὁ πρεσβύτερος Συμεών, και τὸ εὐτο-
 68 νον τῆς ἐλπίδος ἐπενδυσάμενος, ἀπολαβεῖν ἔσπευθεν εἰς πρόξωπον τοῦ νόμου τὸν τοῦ
 νόμου πάροχον, τὸν αὐθέντην διδάσκαλον, τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ, τὸν σκεπαστὴν τοῦ
 Exod. 33, 23. Ἰσαάκ, τὸν ἄγιον τοῦ Ἰσραήλ, τὸν μυσταγωγὸν τοῦ Μωσῆ, τὸν τὴν Θεῖαν ἐναν-
 θρώπησιν ὡς ὀπίσθια γνωρίσαι αὐτῷ ὑποσχόμενον, τὸν ἐν πτωχείᾳ πλούσιον, τὸν ἐν
 νηπιότητι προαιώνιον, τὸν ἐν ὀράσει ἀόρατον, τὸν ἐν περιλήψει ἀπεριληπτον, τὸν ἐν
 σμικρότητι ὑπεριμεγέθη, τὸν ἐν ναῷ και ἐν ὑψίστοις, τὸν ἐπὶ θρόνου βασιλικῷ και ἐπ'
 ὀρήματος Χερουβικῷ, τὸν κάτω και ἄνω ἀδιαστάτως, τὸν ἐν μορφῇ δούλου και ἐν μορφῇ
 Θεοῦ πατρός, τὸν ὑπήκοον και βασιλέα τῶν ὑπάντων. ὅλος γέγονε τῆς ἐφέσεως, ὅλος
 70 γέγονε τῆς ἐλπίδος, ὅλος γέγονε τῆς χαρᾶς· οὐδέ τι ἦν ἐν αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἐλπισθέντος.
 τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον εὐηγγελίστατο, και ἡ φύσις ἀνεξωπύρρησε· και πρὶν ἢ κατεilahφέναι τὸν
 ναόν, τοῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς ἀναπτερούμενος, ὡς ἔχων ἤδη τὸν πεποθημένον, ἐγεγῆ-
 θει. ἀγόμενος δὲ οὕτω και μετεωροπορῶν τοῖς διαβήμασιν ὠκυτάτως τὸν πάλαι ἱερον
 καταλαμβάνει σκῆνον, και οὐ προσχῶν τῷ τοῦ ἱεροῦ κρυπταίνει τις ἱεράς ὠλένης ἐφη-
 πλωσε, τοιαύδε λέγων ἅμα και ἤδων, ἡ και τῆ ἄσπαστῆ τελετῇ προσῆκε· σὲ ἐπιποθῶ,
 δέσποτα Θεὲ πατέρων και κύριε τοῦ ἐλέους, τὸν καταξιώσαντα τῇ ἰδίᾳ δόξῃ και ἀρετῇ,
 72 ὡς πάντων προνοητικῆ, αἰδοῦ τῆς πρὸς ἡμᾶς συγκαταβάσεως, κάθαρος σπονθηφόρος
 μυστεῖαί, εἰς φιλικὴν ὁμηρεῦσαι συμφωνίαν τοὺς ἐπουρανίους πρὸς τοὺς γηγενεῖς. σὲ
 ἐπιζητῶ τὸν αὐτοργὸν τῶν ὑπάντων, σὲ καραδοκῶ τὸν περιέχοντα λόγῳ τα πάντα, σὲ
 ἀπεκδέχομαι τὸν ζωῆς και θανάτου δεσπότην, σὲ ἀναμένω τὸν νομοδότην και τοῦ
 νόμου διάδοχον, σὲ πεινῶ τὸν ζωοποιὸν τῶν νεκρωμένων, σὲ διψῶ τὴν ἀνάψῃν
 τῶν κεκμηκότων, σὲ ἐπιθυμῶ τὸν κτίστην και λυτρωτὴν τοῦ κόσμου. σὺ ἡμῶν Θεός,
 και σὲ προσκυνῶμεν. σὺ ἡμῶν ναὸς ἄγιος, και ἐν σοὶ προσευξόμεθα· σὺ Θεσμῶν
 74 Θεσμοθέτης, και σοὶ κειθαρχοῦμεν. σὺ Θεὸς πρῶτος· ἐμπροσθέν σου οὐκ ἐγενήθη
 Esai. 43, 10. Θεὸς ἄλλος ἐκ Θεοῦ και πατρός, και μετὰ σὲ οὐκ ἔσται ἄλλος υἱὸς τῷ πατρὶ ὁμοούσιος
 Sep. 15, 3. και ὁμότιμος. και τὸ ἐπίστασθαι σε ὀλόκληρος δικαιοσύνη, και εἰδέναι σου τὸ κρά-
 Psal. 117, 21. τος ῥῖζα ἀθανασίας. σὺ εἶ ὁ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν λίθος ἀκρογωνιαῖος, πολυ-
 Esai. 28, 16. τήλης τε και ἐντιμος τῆ Σιών προαναγορευθεῖς. ὑποβέβηται γὰρ σοι τὰ πάντα ὡς
 1 Petr. 2, 6. αἰτίῳ, ὡς παραγαγόντι τὰ ὅλα ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι και σύστασιν εὐπαγῆ τοῖς
 ἀστάτοις παρασχόντι, ὡς συνοχῆ και φρουρῆ τῶν παρενηνεγμένων, ὡς φύσεων δια-
 Act. 17, 28. ὡς εὐταξίας ἀπάσης ῥυθμῷ, ὡς συμφωνίας και εἰρήνης ἀβραγεῖ συνδέσμῳ. ἐν σοὶ γὰρ
 Exod. 15, 2. ζῶμεν και κινούμεθα και ἐσμέν. διὰ τοῦτο, κύριε ὁ Θεὸς μου, δοξάσω σε, ὑμνήσω
 Esai. 25, 1. τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστὰ πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινήν, ἐξομολό-
 Psal. 103, 1. γησιν και μεγαλοπρέπειαν ἐνδυσάμενος. τί γὰρ περιφανέστερον βασιλεῖ περιανθούσης
 Esai. 42, 7. πορφυρίδος και ἐπιλάμποντος διαδήματος; ἢ τί μεγαλοπρεπέστερον Θεῷ φιλανθρώπων
 Luc. 1, 79. φιλανθρώπων ἐνανθρωπήσεως, ταῖς πανφανοτάταις ἐξανγείας τοὺς ἐν σκότει και σκῆ
 1 Tim. 1, 17. θανάτου καθήμενος καταλαμπούσης; και μὴν εἰκότως και προανεφύμησέ σε τὸν βα-
 Psal. 44, 3. τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐν ἀνθρώποις Θεὸς και ἄνθρωπος. περιεζώσω γὰρ διὰ
 Esai. 11, 5. τῆς Θεῖας σου σαρκώσεως δικαιοσύνη μὲν τὴν ὀσφῶν, ἐνηλείψω δὲ και ἀληθεία τὰς
 πλευράς, αὐτόχημα δικαιοσύνη και ἀλήθεια ὑπάρχων και ἀγαλλίαμα τῶν ὑπάντων.
 Esai. 45, 8. τοιγαροῦν ἐφρανήθη ὁ οὐρανὸς σήμερον ἅμα ἐμοί, ὅτι ἠλέησεν ὁ Θεὸς τὸν λαόν
 Esai. 45, 8. αὐτοῦ· θανάτωσαν δὴ και αἱ νεφέλαι δικαιοσύνην τῷ κόσμῳ· σαλπιατῶ και τὰ θε-
 μέλια τῆς γῆς εἰρήνην τοῖς ἐν Αἰδοῦ (πύρεστι γὰρ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων).

- ἀνατειλάτω καὶ ἡ γῆ ἔλεος τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν. πεπλήρωμαι γὰρ τῇ παρακλήσει 80
καὶ ὑπερπερισσεύομαι τῇ χάριτι, ὅτι εἶδόν σε τὸν σωτήρα τῶν ἀνθρώπων. 2 Cor. 7, 4.
- VII. Χορεύοντος δὲ οὕτω τοῦ πρεσβύτου καὶ γανυμένου τῇ θείᾳ εὐφρασίᾳ, τὰ κε-
χηματισμένα τυπικῶς τῷ προφήτῃ Ησαΐα περιφανῶς ἢ ἱερά θεομήτωρ ἐξετέλει, καὶ 81
ὅη λαβομένη τὸν ἐκ τοῦ ἀχράντου καὶ παναμίμου αὐτῆς θυσιαστηρίου σαρκωθέντα
ζωοποιῶν καὶ ἀνέκφραστον ἄνθρωπον, ὡς λαβίδι, τῇ συζεύξει τῶν ἁγίων αὐτῆς χειρῶν,
τῷ δικαίῳ προτείνει, τοιαῦτα (ἐμοὶ δοκεῖ) λέγουσά τε ἅμα καὶ παρακελεύουσα· ἀπό-
λαβε, πρεσβύτα τίμιε καὶ ἱερέων ἄριστε, ἀπόλαβε τὸν κύριον καὶ ἀπόλαυε τῆς οὐ χη- 82
ρευσίας σου ἐλπίδος. ὑπόδεξαι θησαυρὸν ἀνέκλειπον καὶ πλοῦτον ἀναφαίρετον, μεγα-
λοφρόντα. ἐναγκάσαι κράτος ἀνεκδιήγητον καὶ δύναμιν ἀνεξερεύνητον ἐρείδουσάν
σε, σοφώτατε. περιλαβε μέγεθος ἀπεριόριστον καὶ ἰσχὴν ἀνείκαστον, ἱεροκόρε. περι-
πλάκηθι αὐτῇ τῇ αὐτοζωῇ καὶ ζῆθι, αἰδεσιμώτατε. περιπτύξαι τὴν ἀφθαρσίαν καὶ
ἀνακαινοποιήθῃτι, δικαιοῦτατε. οὐ τολμηρὸν τὸ ἐγχείρημα· μὴ ὀκλαῖζε, ὀσιώτατε.
ἐμφορήθῃτι τοῦ ποθουμένου καὶ κατατρυφήσον τοῦ ἐπιδιδόμενου, μάλλον δὲ ἑαυτὸν
ἐπιδιδόντος, ἱεροπρεπέστατε. ἐναγλαῖσθῃτι τῷ διὰ τοῦ ἀηλιδιώτου ἐσόπτρου τῆς σαρ- 84
κὸς περιστῆλβοντι ἡλίῳ τῆς δικαιοσύνης, εὐλαβέστατε. μὴ δειλία τὴν γαληνότητα, μηδὲ
καταπλάγῃς τὴν ἡμερότητα, μακαριώτατε. μὴ πτήξῃς τὸ εὐμενές, μηδὲ πτοηθῆς τὸ
προσγνές, ἐπεικέστατε. εὐθύμως προσκολλήθῃτι, καὶ μὴ ἀναβάλλου πρὸς τὸ εὐχκοῦν.
οὐ θρασύτητος τὸ λαλούμενον, οὐδὲ τὸ προτεινόμενον· μὴ ἀφηνίαζε, ἀστικώτατε. οὐ
καταφλέγει τὸ πῦρ τῆς τοῦ κυρίου μου χάριτος, ἀλλὰ φωτίζει, δικαιοῦτατε. βίτος σε 85
πεισάτω ἡ τὸν τύπον μου περιτρησαμένη πρὸς ὑπόστασιν τοῦ ἀνυποστάτου πυρός, νο-
μομαδέστατε. δροσοσυρίζουσα κάμινος πειθέτω σε, παιδοτρίβα, τοῦ μυστηρίου τὴν 86
οικονομίαν. πρὸς ἐπὶ τούτοις ἡ ἐμὴ γαστήρ σε διδάξάτω, ἐν ἣ ἐχωρήθῃ ὁ ἀχώρητος,
ἐξ ἧς καὶ ἐσαρκώθῃ ὁ ὕσαρκος λόγος. οὐ πάλιν σάλπιγγες ἐκδειματοῦσι τοὺς προς- 87
ιώντας, οὐδ' αὖ ὄρος καπνιζόμενον δέος ἐμποιεῖ τοῖς προσπελάζουσιν, οὔτε μὴν νόμος
κολάζει ἀφειδῶς τὸν θιγόντα τολμηρῶς. φιλανθρωπίας γὰρ τὰ πυρόντα, συγκατα-
βάσεως τὰ τελούμενα, ἀγαθότητος τὰ φαινόμενα. εὐχαρίστως ἀπόλαβε τὸν πρὸς σὲ 88
ἐλθόντα θεόν· αὐτὸς γὰρ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθα-
ριεῖ. ἐν σοὶ προτυπωθήτω ἡ τοῦ κόσμου κάθαρσις, ἐν σοὶ καὶ διὰ σοῦ προμηνυθήτω
τοῖς ἔθνεσιν ἡ κατὰ χάριν δικαίωσις. σὺ ἄξιός τῆς ζωοποιῶ ἀπαρχῆς. ἀπῆλυσας 88
νόμον; ἀπόλαυσαι καὶ τῆς χάριτος. κέκμηκας τῷ γράμματι; ἀνακαινίσθῃτι ἐν τῷ
πνεύματι. ἀπέκδυσαι τὴν παλαιότητα καὶ ἔνδυσαι τὴν καινότητα. ταῦτα γὰρ σε ἤγνοη-
κένα οὐ δοκῶ.
- VIII. Ἐπὶ τούτοις πᾶσι παρόρησιασάμενος ὁ δίκαιος, καὶ τῇ προτροπῇ εἶξας τῆς
διακονησαμένης θεῷ πρὸς ἀνθρώπους θεομήτορος, ὑπεδέξατο μὲν ταῖς γηραλέαις ἀγά-
λαις τὸν ἐν νηπιότητι παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, εὐλόγησε δὲ τὸν θεὸν καὶ εἶπε „νῦν ἀπο- 89
λύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ἦφθαλμοί
μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀπο-
κάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.“ ἀπέλαβον τὴν παρὰ σοῦ ἄλυτον χαρὰν·
ἀπόλαβε με χαίρομενον καὶ ἀνευφημοῦντα τὰ ἑλέη σου, κύριε. ἀπέδωκάς μοι τὴν εὐ-
θυμίαν· ἀποδίδούμι σοι εὐθύμῃς τὰ εὐχαριστήρια. ἔγνω ἀγάπης θεοῦ δύναμις· δι'
ἐμὲ γὰρ ὁ ἐκ σοῦ θεὸς ἀνεμνηνέτως καὶ ἀρρευστως γεννηθῆναι ἀνθρώπου γέγονεν.
ἔγνω τῆς σῆς περὶ ἡμᾶς κηδεμονίας τὸ ἀνέκφραστον μέγεθος, ὅτι τὰ σὺ θεῖα σπλάγγνα
ἐξαπέστειλας εἰς βοήθειαν ἡμῶν. ἔγνω ὃ ἐδιδάχθῃν ὑπὸ Σολομῶντος „κραιτά“ 90
λέγοντος „ὡς θάνατος ἡ ἀγάπη.“ διὰ ταύτης γὰρ συντροβήσεται τοῦ θανάτου τὸ
κέντρον· διὰ ταύτης νεκροὶ ζῶν ὄψονται· διὰ ταύτης θάνατος μαθήσεται θάνατον,
παισάμενος τῆς κατ' ἡμῶν ἐπικρατείας· διὰ ταύτης καὶ ὁ ἀρχέκακος ὄφις αἰχμάλωτος
γενήσεται καὶ ὑποβρούχιος. ἐγνώρισας ἡμῖν, κύριε, τὸ σωτήριόν σου, ἀναστήσας ἡμῖν
φῶτον εἰρήνης, καὶ οὐκέτι ἐσόμεθα πλανώμενοι. ἐγνώρισας ἡμῖν, κύριε, ὅτι οὐκ εἰς
τέλος ὑπερείδες τοὺς δούλους σου, ἀγαθέ, οὐδὲ ἐπελάθου ἔργα χειρῶν σου. κατοικ- 91
τειρήσας γὰρ ἡμῶν τὴν ἐλεεινότητα δαψιλῶς ἐξέχεας ἐφ' ἡμᾶς τὴν ἔμφυτον καὶ ἀνεξ-
άντητόν σου ἀγαθότητα, διὰ τοῦ μονογενοῦς καὶ ἀπαραλλάκτου καὶ ὁμοουσίου παι-
δός σου τὴν λύτρωσιν ἡμῶν ποιησάμενος, ἀνάξιον κρίνας τῆς σῆς μεγαλοσύνης καὶ
χρησιότητος οἰκέτη τὴν τῶν σῶν οἰκετῶν καταπιστεῦσαι σωτηρίαν καὶ εὐεργεσίαν, ἢ
λειτουργῶ ἐγχειρήσαι τὴν τῶν προσκεκρονκότων καταλλαγὴν. ἀλλὰ διὰ τοῦ ὁμοουσίου
πατρός φῶς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις ἐδώρησω, ἵνα ἐν τῷ σὺ φωτὶ
ἰδῶσι φῶς γνώσεως· καὶ διὰ τοῦ δεσπότη καὶ δημιουργοῦ εὐδόκησας ἀναπλάσαι ἡμᾶς 92
εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ διὰ τοῦ ἀφορίσαντος ἐκ παραδείσου τρυφῆς τὴν εἰς παράδεισον
αὐθις ἐπανάξεν εὐχαρίσω· καὶ διὰ τοῦ ἔχοντος ἔξουσίαν ἀφιέναι ἁμαρτίας τὸ κατ' 93
ἡμῶν χειρογράφων ἐξήλειψας· καὶ διὰ τοῦ συνθρόνου καὶ ἀνεκφοιτήτου τῆς θείας σου
φύσεως τὴν πρὸς σὲ καταλλαγὴν καὶ προσαγωγὴν ἐν πεποιεθῆσει ἐφιλοτιμῶσω, ὅπως 94
Coloss. 2, 14.

821. 9, 2;
42, 71.

Psal. 35, 10.

Marc. 2, 10.

Coloss. 2, 14.

- διὰ δεσπότου ἀρασιλεύτου καὶ Θεοῦ ἀληθινοῦ καὶ ἔξουσιαστοῦ ὁ τῶν τοσούτων καὶ
 πληκούτων ἀγαθῶν Θεσμός ὑπογραφόμενος ἀναμφίβολα τοῖς ἐλευομένοις καταστήσῃ τῆς
 Esai. 63, 9. χάριτος τὰ δίκαια. περὶ οὗτον καὶ ὁ προφήτης προεμήνυσε λέγων „οὐ πρόςβυς, οὐκ
 98 ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς παρὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς καὶ φείδεσθαι
 αὐτῶν, καὶ ἀνέλαβεν καὶ ὑψώσεν αὐτούς.“ καὶ ταῦτα πάντα οὐκ ἔξ ἔργων ἡμῶν τῶν
 Tit. 3, 5. ἐν δικαιοσύνῃ, οὐδ' ὅτι ἡμεῖς σε ἠγαπήσαμεν (ὁ γὰρ γηγενὴς ἡμῶν προπατέρω καὶ τὴν
 ἐν παραδείσῳ αἰδίδιμον τρυφὴν καὶ διαγωγὴν τιμῆς, τὴν θείαν καὶ σωτήριόν σου
 ἐκφανλίσας ἐντολήν, ἀποδόκιμος ζωηροῦ χώρου ἐκρίθη, καὶ τὸ πᾶν αὐτοῦ σπέρμα ἀκιδ-
 νότατον κατέστησε, τοῖς νόθοις μωσχέυμασι τῆς ἁμαρτίας συμφυρούσας), ἀλλὰ δι' ἑαυτὸν
 καὶ τὴν περὶ τὸ πλάσμα σου ἄφατον ἀγάπην ἐκραταιώσας ἐφ' ἡμᾶς τὸ ἔλεός σου,
 κύριε, κατωκτιερίσας τε τὴν ἀπαγωγὴν ἡμῶν καὶ ἑαυτὸν ἐδυσώπησας ἐπὶ τῇ καταφθορᾷ
 1 Joann. 4, 19. ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμᾶς εἰς οἰκτιρισμούς. ὅθεν ἔορται ἡμῖν λοιπόν συγκεκορητῆται τοῖς
 100 Ἀδαμιαίοις, ὅτι ὁ πλουστοργὸς τοῦ Ἀδάμ ἐκοντὶ νέος Ἀδάμ γέγονε· καὶ ἡ λαμπρό-
 Psal. 105, 46. τῆς κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μεθ' ἡμῶν κατεγένετο, ὥστε ἰδεῖν Θεὸν πρόσωπον πρὸς
 πρόσωπον καὶ σωθῆναι. τούνεκα, ὦ δεσποτα, τὴν παρὰ σοῦ ἀπόλυσιν ἐπιζητῶ. εἶδοι
 τὸ σωτήριόν σου· ἀπολυθῶ τοῦ γραμματοκύφου ζυγοῦ. εἶδον βασιλέα αἰδίδον καὶ αἰδιά-
 δοχον· ἀπολυθῶ τοῦ δουλικοῦ καὶ ἀχθοφόρου κλοιοῦ. εἶδον φύσει δεσπότην ἀδέσποτον
 καὶ ἐλευθερωτὴν· τύχοιμι τοῦ ἐλευθερικοῦ αὐτοῦ δεσμοῦ. λῦσον με τοῦ ζυγοῦ τῆς
 2 Cor. 3, 6. κατακρίσεως καὶ ὑπόξενον τῷ ζυγῷ τῆς δικαιοσύνης. λῦσον με τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀρε-
 102 καὶ τοῦ ἀποκτείνοντος γράμματος καὶ ἐνεῖρον τῷ ἀρεθμῷ τῆς ἐλογίας τῶν εἰς νόθε-
 σίαν εἰσπιουμένων τῇ χάριτι τοῦ ἀληθινοῦ καὶ ὁμοδόξου καὶ ὁμοδυνάμου τούτου νόου
 σου.

- IX. Ἔστωσαν δέ μοι, φησί, τὰ θεία εὐχαριστήρια πρὸς τὸ παρὸν ἄχρι τῶν βρα-
 χυτάτων τούτων. τί δὲ πρὸς σὲ φθέγγομαι, ὦ μητὲρ παρθένε καὶ παρθένε μητὲρ; ἢς
 γὰρ τὸ ἔργον οὐκ ἀνθρώπινον, ταύτης καὶ ὁ ἐπαινος ὑπὲρ ἀνθρώπων. διὸ τῆς ἀπο-
 κρίας τὸ σκυθρωπὸν ἐκ τῶν τοῦ πνεύματος περὶ σὲ καταλαμπρυνῶ γερῶν, καὶ τὰ σοὶ
 σοὶ προσκομίζων ἐκ λειμώνων ἀθανάτων τὴν ἱεράν σου καὶ Θεοστεφῆ ἀνυμνήσω κύριαν.
 πατρικοῖς σε ὕμνοις προσφθέγγομαι, θύγατερ Δαβὶδ καὶ μητὲρ τοῦ κυρίου καὶ Θεοῦ
 104 Δαβίδ. αἰσχρὸν γὰρ ἅμα καὶ ἀνεύφημον ἄλλοτρίοις κόσμοις κοσμησαί τὴν τῇ οικείᾳ
 δόξῃ διαφερούσαν. δέχου τοίνυν, εὐμενεστάτη, δῶρα τίμια καὶ σοὶ μόνη ἀρμόδια, ὡ
 πασῶν γενεῶν ὑψηλοτέρα καὶ πάντων ὄρατῶν τε καὶ ἀόρατων δημιουργημάτων τιμω-
 τέρα φανεῖσα. μακαρία ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσοῦ, καὶ τριζυμμάριος ὁ οἶκος Δαβίδ, ἐν ᾧ
 Psal. 45, 6. 5. ἐβλάστησας. „ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ σου, καὶ οὐ σαλευθήσῃ· ἠγάπασε γὰρ τὸ σκῆνωμα αὐ-
 τοῦ ὀψιμοτος.“ ἐν σοὶ γὰρ διαθήκαι καὶ ὄρκωμοσίαι Θεοῦ πρὸς τοὺς κατέρας ἡμῶν
 τέλος ἐκτελέσταντο ἐδέξαντο, ὅτι διὰ σοῦ γέγονε κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων μεθ'
 106 ἡμῶν. τὸν σὸν προδιαγράφουσα Θεοπρεπῆ χαρακτῆρα Θεὸν ἔφερεν ἀφλέκτως ἡ ἄφω-
 Exod. 3, 2. στος βάτος, ἐμφανιζόμενον τῷ προφήτῃ ὡς ὄραθῆναι ἠδόκησε. στερέμνιος δ' αὐ
 Exod. 17, 6. πέτρα καὶ ἀκρότομος τὴν παγκόσμιον ἐκ σοῦ πηγασσάν χάριν καὶ ἀνάψυξιν προεξε-
 κονίζουσα παραμύθιον ἴαμα ἐκλείποντι λαῷ ἐκ λαγόνων ξηρῶν ἐν ἐρήμῳ σαφιλῶς
 Num. 17, 8. προϊύγανεν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τοῦ ἱερέως ἢ ῥάβδος οὐκ ἀδόκιμον σύστημα παρ-
 Hebr. 9, 4. ἔσχετο τῆς ὑπερφουδῆ σου λοχείας, ἀγεώρηταν καρπὸν ἐξανθήσασα, ἱερατείας ἐνδελ-
 Exod. 25, 8. χούς ἀρῥαβῶνα. τί δέ; καὶ ὁ μέγας Μωυσῆς οὐ κομιδῆ παρέστησε, διὰ τοὺς περὶ σὲ
 108 δυσκαταλήπτους τύπους ἐγχρονίσας τῷ ὄρει, ἀγνωστα περὶ τῆς ἀγνῆς ἐκδιδύσκεισθαι
 μυστήρια; πῆξαι γὰρ κατὰ σύμβολον καὶ πρὸς ἀφομοίωσιν κιβωτὸν καὶ ταύτην προσ-
 ταχθεῖς, οὐ παρέργως ἐχρήσταντο τοῖς προστεταγμένοις, εἰ καὶ τραγηθόμενα συμβέ-
 Exod. 32, 1. βηκεν ἐπὶ τῇ καταβάσει, ἀλλ' εἰς πέντε ἡμισυπήχεις ταύτην συντελέσας νομοδόχον
 ἀνέδειξε τοῖς Χερουβὶμ συγκαλυπτομένην, ἐκφαντικώτατά σε τὴν Θεοτόκον προσημαινου-
 σαν, τὴν ἀφθόρως ἐγκυμονήσασαν καὶ ἀφρόστως ἀποκνήσασαν τὴν τῆς ἀφθαρσίας
 σύστασιν ἐπὶ τέλει τῶν πέντε ἡμίσεος τοῦ κόσμου κύκλων. διὰ σὲ καὶ τὴν ἐκ σοῦ
 110 ἄκρανον τοῦ Θεοῦ λόγου σύρκωσιν, τὴν εἰς αἰεὶ ἀτρέπτως τε καὶ ἀμερίστως ἐν αὐτῷ
 Hebr. 9, 4. διαμένουσαν, καὶ ἡ χρυσῆ στάμνος, ὡς τύπος ἀφενδέστατος, τὸ πρὸς ἡμέραν τρεπόμε-
 νον καὶ ἀλλοιούμενον μάννα ἄτρεπτον καὶ διαιωνιζόν ἐνδον αὐτῆς διεφύλαττε. τῆς
 4 Reg. 2, 11. σῆς ἀγνεῖας καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας προθεωρὸς καὶ ζηλωτῆς ὑπάρχων διὰ τοῦ πνεύμα-
 Eccl. 48, 1. τος, πυρφόρον πολιτείας ἀνεδήσαντο στέφανον, κρείττων θανάτου ἀναδειχθεῖς θείᾳ
 4 Reg. 2. ψήφῳ ἄχρι τῆς δεῦρο. σὲ καὶ ὁ τούτου διύδοχος Ἐλισσαῖος παρὰ σοφοῦ διδασκάλου
 μνηθεῖς, καὶ ὡς παροῦσαν τὴν μήτηρ οὐσαν προδιαιτυπῶν, ὑπερφυῆς τοῖς τεκμηρίοις
 ibid. 20. τῶν ἀληθινῶν τὰς ἐπικουρίας ἐποιεῖτο τῶν δεομένων, πῆ μὲν δι' ὑδρίας καινῆς καὶ
 112 τοὺς νοστήτους ἐχούσης ἄλλας τὰ φθοροποῦα ὕδατα ἰάμενος, εἰς ἐνδείξιν τοῦ ἀνασφῆ-
 4 Reg. 4, 41. λαντος κόσμου διὰ τοῦ ἐπὶ σοὶ μυστηρίου, πῆ δὲ ἀλεύρω ἀζύμῳ, λοχείας ἀσπόρον
 ἀντιτύπῳ, θανάτου πικρίας ἀναστῆλων ἀπὸ τῶν ἐδωδῶμων, ἄλλοτε δὲ τοῖς ὑπερφουδῆσι
 4 Reg. 5, 10. τὰ κατὰ φύσιν ὑπερνεκῶν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, καὶ διὰ τούτων τὴν κατὰδυσιν τοῦ κυρίου

ἡμῶν εἰς Ἀθήναι καὶ παράδοξον ἀνδράσιν τῶν ἐν φθορᾷ κατεχομένων προϊστορῶν. πάντα γὰρ εἰκόν τε καὶ ὑπέκλυτον τῆ σὴ θεῖα εἰκόνι ἐκνικώμενα.

X. Καὶ τί ἐτι περιπλέκων μὲν τὸν λόγον, τοῖς ποικίλοις προγράμμοις ἐπαφί- 114
 σας τοῦ λόγου τὰς ἡνίας, καὶ μάλιστα πρὸ ὀφθαλμῶν ἐστηλωμένης τῆς ἐπὶ σοὶ ἀρε-
 κείας, ἣ καὶ κατατροφῆσαι ἄμενον καὶ ἐπικερδέστερον; τοιγαροῦν χαίρειν φράσας
 τοῖς τῶν ἁγίων κατὰ πᾶσαν γενεὰν πνευματικοῖς διηγήμασι καὶ τερατοργήμασιν, ἐπὶ
 σὲ μετάγω τοὺς τῆς εὐωχίας οὐκάς, παντομημόνευτε. εὐλογημένη σὺ, παντευλόγητε
 καὶ πᾶσι ποθητέ. ἐπ' εὐλογίαις κυρίου τὸ θεοχαριτώτατόν σου ὄνομα, θεογεννητορ
 καὶ δεδούχε τῶν πιστῶν, ἡ περιγραφή, ἢ οὕτως εἶπω, τοῦ ἀπεριγράπτου, ἡ ὄψις τοῦ
 ὠραιότητος ἀνθρώπου, ἡ μήτηρ τοῦ πλάσαντος, ἡ τιτθὴ τοῦ τρέφοντος, ἡ περιοχὴ τοῦ
 περιέχοντος, ἡ φέρονσα τὸν φέροντα ὀφθαλμῶν τὰ πάντα, ἡ πύλη τῆς ἐν σαρκὶ ἀνατολῆς
 τοῦ θεοῦ, ἡ λαβὴς τοῦ καθαρτικοῦ ἀνθρώπου, ὁ βραχὺς κόλπος τοῦ πάντων κόλπου, ἐκε- 116
 ὁ πόκος τῆς ἀκαταλήπτου δρόσου, ὁ τῆς ἐπιθυμίας Λαβὴν ζωοδόχου λάκκος τῆς Βηθ-
 λέμ ἀφ' οὗ πόμα ἀθανασίας ἐξέβλυσε, τὸ ἰλαστήριον ἐξ οὗ θεὸς ἐγνώσθη ἀνθρώποις
 ἀνθρωπομορφῶς, τὸ ἄσπιλον ἔνδυμα τοῦ ἀναβαλλομένου φῶς ὡς ἰμάτιον, ἡ δανείσασα
 θεῷ τῷ ἀνευδρεῖ σάρκα ἥπερ οὐκ εἶχεν, ἵνα ἡ ὁ παντοδύναμος ὡς ἡδύνησε. τί
 τοῦτου περιφανέστερον; τί τοῦτου ὑψηλότερον; ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν πληρῶν, οὐ
 τὰ σύμπαντα κτίματα, σοὺς γεγένηται ἐπιδήξ· σὺ γὰρ ἐδάνεισας θεῷ θεῖαν σάρκασιν,
 ἣν οὐκ εἶχε. σὺ ἐθωράκισας τὸν δυνατόν τὴν εὐπρεπῆ τοῦ σώματος πανευχίαν, δι' 118
 ἧς αὐτὸς μὲν ὀφθῆναι χωρὶς ἐμοὶ δεδύνηται, ἐγὼ δὲ εὐπροσῆτως ἀντιώπησαι αὐτῷ
 ἐνίσχυσα, δι' ἧς καὶ πάντα τοῦ πονηροῦ τὰ πεπωρωμένα βέλη σβησθήσεται. εὐ γε, εὐ γε
 μήτηρ θεοῦ καὶ δούλη· εὐ γε, εὐ γε ἡ ὑπόχρεω ἔχουσα τὸν πάντων δανειστήν. πάντες
 μὲν θεῷ ἐποφειλομεν, σοὶ δὲ ἐποφείλεται. ὁ γὰρ εἰπὼν „τίμιμα τὸν πατέρα σου καὶ
 τὴν μητέρα“ πολλῶ μᾶλλον αὐτὸς ἐν τοῦτοις ἐξετάζεσθαι ἐλόμενος φυλάξει τὴν χάριν
 καὶ τὸ ἴδιον δόγμα τῆ διακονησαμένη τὴν ἀφαιρετον γέννησιν, καὶ δοξάσεις θεοτρε- 120
 πῶς ἦν ἐπεγράψατο ἀπῆλως ὡς ἀνανδρον μητέρα. ἔσται τοίνυν ταῦτα οὕτως, ἔσται.
 οὐ γὰρ κομψοπειρίας ἀκάρπου οἱ προσαχθέντες σοι παρ' ἡμῶν ὕμνοι, παναγιώτατον
 καὶ ἀξιόγαστον τοῦ θεοῦ ἐνδιαίτημα, οὐδ' αὖ κοσμικῆς λογολεσχίας καὶ ψευδαρεσκείας
 λαογγίσματα ὁ πνευματικὸς σου ὕμνος, θεοεπαίνετε καὶ θεὸν ἔχουσα ὑπομάζιον, τὸν
 τοῖς βροτοῖς ἀρχὴν τοῦ εἶναι διὰ γεννήσεως παρέχοντα, ἀλλ' ἐναργούς ἀληθείας. ἐπι-
 λείπει γὰρ ἡμῖν ὁ χρόνος καὶ ταῖς μετέπειτα γενεαῖς τὸν κατ' ἀξίαν σοι ἀποδοῦναι
 μακαρισμὸν τῆ μητρὶ τοῦ βασιλέως τῶν αἰώνων, ὡς πού φησιν ὁ ἀοίδιμος προφήτης, 1 Tim. 1, 17.
 καὶ τῆς σῆς ἀκαταλήψιας ἡμᾶς ἐκπαιδεύων, „ὡς μέγας ὁ οἶκος τοῦ θεοῦ καὶ ἐμμέλης“ 122
 τύπος τῆς κτήσεως αὐτοῦ· μέγας, καὶ οὐκ ἔχει τελευτήν· ὑψηλὸς καὶ ἀμετρήτος.
 ὄντως γὰρ, ὄντως προφητικὸς χρησμός καὶ ἀψευδὴς λόγος οὗτος τῆς περὶ σὲ μεγα-
 λειότητος· διότι καὶ μόνη συμμερίσασθαι θεῷ τὰ τοῦ θεοῦ κατηξίωσαι, θεὸν γεννή-
 σασα σαρκὶ μόνη τὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς μονογενῶς καὶ συναϊδίως γεννηθέντα. φιλαλή-
 θεις οἶδε λόγοι πίστεως ἀκραιφνοῦς ἀντεχομένων.

XI. Ἀπολάβωμεν δὲ λοιπόν, ὡ φιλομαθέστατοι, τὸν θεοδόχον πρεσβύτερον καὶ
 εὐσεβῆ διδύκαλον, ὡδὲ πον διανήξαντα σωτηρίως ἐκ τοῦ παρθενικοῦ πελάγους, καὶ
 διανακτώσασμεν ἐμπεφορημένον ἡμῶν τῆς θείας ἐφέσεως καὶ ἐμπορευομένου ἡμῖν τὴν 124
 παρόλβιον θεολογίαν, καὶ ἴωμεν ἡμεῖς πρὸς τὰ ἐξῆς τοῦ λόγου, ἀπλανῶς πρὸς τὸν
 προκείμενον σκοπὸν ἀπευθύνοντες σὺν ὁδηγίᾳ τοῦ κρείττονος τὴν τρίβον, ὅπως μὴ
 κινῆται ὡμεν ἀκαρποὶ καὶ ἀσυντελεῖς πρὸς τὰ δέοντα. ἐπεὶ οὖν συνεκλήθησαν πρὸς
 τὰ ἱερῶς τελούμενα ἱερωσύνη τε καὶ προφητεία, καὶ παρεστήκει τῷ ἐνδόξῳ καὶ παρ-
 θενικῷ θρόνῳ ξυνορίως θεοκλήτων δικαίων, Συμεῶνος φημι καὶ Ἄννης, ἐκατέρων τῶν
 λαῶν ἐναργεστίας φερόντων τὰς εἰκόνας (ὁ μὲν πρεσβύτερος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ γηρά-
 σματος νόμου, ἡ δὲ χῆρα τῆς ἐξ ἔθνων χῆρας τὸ τνικαῖτα ἐκκλησίας)· ὁ μὲν οὖν 126
 πρεσβύτερος προσωποποιούμενος τὸν νόμον τὴν ἀπόλυσιν ἐξεῖλε, ἡ δὲ τῆς ἐκκλησίας
 προσωποποιὸς τὴν ἀνθομολόγησιν προσεκόμιζε, καὶ τοῖς ἀπεκδεχομένοις λύτρωσιν ἐν
 Ἱερουσαλὴμ τὰ περὶ αὐτοῦ ἐλάλει, καθὼς γέγραπται εὐ μᾶλα ἁρμοδίως καὶ ὑπερφυῶς
 τὰ παρ' ἐκατέροις λαλούμενα καὶ τῆ ἱερᾷ τελστῆ σύμφημα. ἔδει μὲν γὰρ, ἔδει σαφῶς
 τὸν μὲν πρεσβύτερον ἐπιστάμενον τὸ φάσκον τοῦ νόμου διάταγμα „αὐτοῦ ἀκούετε“ καὶ 19.
 „πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἀν μὴ ἀκούσῃ αὐτοῦ, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς“ ἀπόλυσιν
 ἐπιζητήσαι εἰρηνικὴν τῆς νομικῆς παιδαγωγίας (ὕβρις γὰρ ἡμῶν καὶ προπέτεια βασιλέως 128
 παρόντος καὶ δημηγοροῦντος ὑπασπιστῆν κατάντικρον ἀντιφθέγγεσθαι, καὶ τούτῳ ἐπι-
 κλῖναι τοὺς ὑπηκόους τὰ ὠτα)· ἔδει δὲ καὶ τὴν χῆραν τυχοῦσαν τῶν ὑπὲρ λόγον τὰ
 ἐχαριστήρια εορτάσαι τῷ θεῷ, ὥστε συνωδᾷ τῷ νόμῳ τὰ ὡδε τελούμενα. ἐπιζητήσαι
 δὲ λοιπόν τῶν ἀναγκαιῶν κατέστηκε, πῶς, τῶν προφητικῶν προτυπώσεων, καθὼς ἀπο-
 δέδεικται, ἐπὶ τῶν ἐξαιρέτων τούτων εορτασμάτων ἀραρότως ἐχόντων τὴν ἀναφορὰν,
 καπνοῦ τὸν οἶκον ἐμπεπλήσθαι λέλεκται, καὶ τοῦτο οὐ παρενθέτως, ἀλλ' ἐνημιμέντως 190.
 Esai. 6, 4.

- 130 ἀπὸ τῆς τρισαγίας φωνῆς φάσκων ὁ εἰσηγητής, ἧς ἐκέκραγον οἱ τῶν ἐπουρανίων μύσται. ἀναλαβὼν δ' οὖν, ὡ φιλήκοε, τῆς ἱστορίας τὸ ἐπαγόμενον, εὐρήσεις τὴν αἰτίαν.
Essai. 6, 9. „ἀκοῆ“ γὰρ φησιν „ἀκούσητε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψητε, καὶ οὐ μὴ ἴδῃτε.“ ἐπεὶ τοίνυν εἶδον ἀγνώμονες Ἰουδαίων παῖδες τέρατα ἔνδοξα, ἃ ἔθετο ὁ θεός
Psalm. 45, 9. ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸν μελωδὸν Δαβὶδ, ἔθεύσαντο δὲ καὶ σημεῖον ἐκ βάρους καὶ ἐξ
Essai. 7, 11. ὕψους κατὰ σύνοδον ἀσύγχυτον καὶ ἀδαιρίετον, ὃν τρόπον προανεφώνησεν Ἡσαΐας (τί τοῦτο; μητέρα ὑπὲρ φύσιν, καὶ τόκον ὑπὲρ λόγον, μητέρα ἐπίγειον καὶ υἱὸν οὐράνιον, καινὴν φημι θεανδρίαν, καὶ λόγον ἀπειρόγαμον· ὦν τί καὶ γένοιτ' ἂν ἔνδοξότερον
132 καὶ περιβοητότερον ἀμφὶ τὴν κτίσιν;), καὶ ταῦτα θεασάμενοι ὡς μὴ θεασάμενοι διετέθησαν, μωσπαντες καὶ ὑπτιούμενοι πρὸς τὴν αἴνεσιν· διὰ τοῦτο ἐπλήσθη ὁ οἶκος τῆς καυχῆσεως αὐτῶν καπνοῦ.
XII. Καὶ ἐπεὶ περ ἤκουσαν καὶ αὐθὺς πρὸς τῇ θεῶ τῶν ὑπὲρ θεῶν, πρεσβύτου δικαιοτάτου, ἀνδρὸς ἀξιολίστου, ἀνδρὸς ἀξιοζηλωτοῦ, ἀνδρὸς πνευματοφόρου, ἀνδρὸς νομοδιδασκάλου, ἱερωσύνη τιμημένου, προφητεία λελαμπρυσμένου, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐλπίδι τὸ ζῆν παρεκτείναντος καὶ θανάτου ὀφειλῆν ὑπεριθεμένου, χροεύοντος, ἀνεφημοῦντος, συμμεταμορφουμένου τῇ θυμηδία, ὅλου ἐξεστηκότος θεῶ τὴν καλὴν ἔκστασιν, ἡλλοιωμένου εἰς ἄγγελον τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν, τῇ ἀμετρίᾳ τῆς χαρᾶς τὰ εὐχαριστήρια ἀναμέλποντος, „φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ“ ἀνακρηύττοντος, καὶ οὐχ εἴλατο ἀκοῦσαι τὰ ἀκουστά καὶ τοῖς ἐπουρανίοις προσκυνήσας· διὰ τοῦτο ἐπλήσθη ὁ οἶκος τῆς καυχῆσεως αὐτῶν καπνοῦ. καπνὸς δὲ ὀργῆς σημεῖον
Psalm. 17, 9. καὶ τεκμήριον, ὡς γέγραπται „ἀνέβη καπνὸς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ πῦρ ἀπὸ προσώπου
Eccle. 22, 7. αὐτοῦ καταφλεγῆσεται“ καὶ ἐν ἐτέρῳ „ἐν ἔθνει ἀπειθεῖ ἔκκαυθήσεται πῦρ.“ ὅπερ δὴ
Math. 23, 38. σημαίων ὁ κύριος ἐν τοῖς σεβασμίῳις εὐαγγελίῳις ἔλεγε τοῖς Ἰουδαίοις „ἰδοὺ ἀφίεται
134 ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος,“ πῆ δέ „πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἀπώλεσε τοὺς φωνεῖς ἔκρηους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησεν ἐν πυρὶ.“ ταῦτα τῆς Ἰουδαϊκῆς
Math. 22, 7. ἀπειθείας πρὸς τὴν τριαδικὴν δοξολογίαν ἐναντιώτατα τὰ ἔπαθλα. ἐπεὶ γὰρ ἠγιάσθη τὰ πέρατα τῆς ὑπ' οὐρανὸν καὶ τῆς δόξης κυρίου πλήρης γέγονεν ὁ μέγιστος οἶκος τῆς
Essai. 6, 3, 4. ἐκκλησίας διὰ τοῦ τρισαγίου κηρύγματος, ὡς ὕδωρ πολὺ κατακαλύπτει τὰς θαλάσους, ἀπέβη μὲν αὐτοῖς τὰ ἡδόμενα, συνεβεβιωθῆ δὲ τῷ τέλει καὶ ἡ τῆς προφητείας ἀρχὴ, ἐπισημηναμένου, καθ' ἕνα ἕλεκεται, διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ κήρυκος τῆς ἀληθείας ἐν
138 υποδείγματι τὴν μέλλουσαν κακίστην τούτων καταστροφήν, ἐν οἷς φησι „τοῦ ἐνιαυτοῦ
Essai. 6, 1. οὐ ἀπέθανεν Ὁξίας ὁ βασιλεὺς εἶδον τὸν κύριον.“ ὡς τοῦ ἀποστατοῦ Ὁξίου εἰς παράδειγμα παντὸς τοῦ ἀποστατικοῦ σώματος, οἷά τε κεφαλὴ τούτου τυγχάνοντος, ἐκλαμπανομένου· ὅς καὶ δίκην τίσας τῆς ἀθθαδείας ἰσοῴητον, ἐγκολαπτόν ὡς χαλκῷ ἀνδριάντι τῷ μετώπῳ ἀπηγέκατο τὴν θεῖαν ἀπόφασιν, βδελυρία λέπρας τῆς βδελυρωτικῆς ἀσεβείας τὰς ἀμοιβὰς πᾶσιν ἐπιδεικνύμενος. Θεοσόφως τοιγαροῦν τῇ παρεξαγωγῇ τῆς ἀγαρίστου συναγωγῆς τὴν ἀντεισαγωγὴν ἐποιήσατο τῆς εὐχαρίστου χάριτος Ἀννης ὁ τῶν τελεσθέντων προγνώστης, ἧς καὶ τὸ ὄνομα προδηλωτικῶν τῆς κατὰ χάριν Χριστοῦ τοῦ
140 θεοῦ δεδικαιωμένης ἐκκλησίας ἐν τῷ βαπτίσματι· Ἄννα γὰρ χάρις ἐρμηνεύεται.
XIII. Ἄλλ' αὐτοῦ που τοῖς προσόμοις καταπαύσωμεν τὴν σταυροφόρον ὀλκάδα τοῦ λόγου, διὰ τὸ σύμμετρον τὰ ἰστία χαλάσαντες, καὶ μικρὰ τινα ὡς οἶόν τε χαιρετίσαντες τὴν πόλιν τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου ἅμα τῷ ἐκκλησιαστικῷ λαῷ, ὡς τῷ πνεύματι συμπαρόντες καὶ συνεορτάζοντες τοῖς ἐκεῖσε τιμιωτάτοις πατράσι καὶ ἀδελφοῖς. χαιροῖς, ἡ πόλις τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἐν ἧ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐτελεσιουργήθη μυστήρια.
Essai. 1, 26. χαιροῖς, ὁ ἐπίγειος οὐρανός, Σιών πόλις πιστῆ τοῦ λοιποῦ τῷ κυρίῳ. χαιροῖς ἄνθρωπε, ὁ φησὶ, ἡμεῖς σου τὸ φῶς τὸ αἶδον, φῶς τὸ ἀέναντον, φῶς τὸ ἐπὶ πνεύματι καὶ ἐν ᾧ ὁ πατήρ, φῶς τὸ ὁμοούσιον τοῦ θεοῦ καὶ πατρός, φῶς τὸ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὰ ἐγκόσμια, Χριστός ὁ ἀληθινὸς ἡμῶν θεός. χαιροῖς, πόλις ἁγία καὶ ἐκλελεγμένη τῷ κυρίῳ, ἐόρταζε ἐν εὐφροσύνῃ τὰς ἐορτάς σου, αἶ οὐ μὴ προσθῶσι διελεθῆναι
Ps. 131, 15, 16. εἰς παλαιώσιν. χαιροῖς, πόλις ἡ πανευδαίμων, ὅτι δεδοξασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ. οἱ
Psalm. 86, 3. γὰρ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοι σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται, καὶ
144 οἱ πτωχοὶ σου χορηγήσονται ἔργων. χαιροῖς καὶ εὐφραίνου, Ἰερουσαλήμ, ὅτι ἐβασίλευσε κύριος ἐν μέσῳ σου. οὗτος κύριος ὁ γυμνὴ καὶ ἄνυλον τῇ θεότητι ἐπιβὰς τῇ ἡμετέρᾳ φύσει καὶ ἐκ τῆς παρθενικῆς νηδύος ἀφράστως σαρκωθείς, οὗτος κύριος ὁ μηδενὸς ἐτέρου ἐν μεθέξει γενόμενος πλὴν τοῦ φουράματος Ἀδάμ, τοῦ ὑπὸ τοῦ ὄφως
Hebr. 2, 16. σκελισθέντος. οὐ γὰρ ἀγγέλων ἐπιλαμβανόμενος ὁ κύριος, τῶν μὴ ἀποπεπτικῶν τῆς ἐξ ἀρχῆς ἀποκληρωθείσης αὐτοῖς αἰοιδίμου τάξεως καὶ καταστάσεως, συγκατάβασις ἐνεδείξατο ὁ αἶ ἐν τῷ πατρὶ ὦν θεὸς λόγος, οὐδὲ τοὺς ἀποπεπτικῶτας τοῦ φωτός ἀλάστορας δαιμόνας ἀνακαλούμενος ἢ καὶ ἀνακαλεσόμενος, κατὰ τοὺς ἀσεβεστάτους τοῦ
146 πονηροῦ συνηγούρους, τῷ κόσμῳ ἐπεφοίτησεν, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαβόμενος,

κατὰ τὸν θειότατον Παῦλον, καὶ δι' αὐτοῦ παντὸς τοῦ ἀνθρωπιῶν φύλου, ἀνθρώπος ἀμεταβλήτως γέγονεν ὁ δημιουργὸς καὶ πλαστοργὸς τῶν ἀπάντων, ὅπως διὰ τῆς αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς κοινωνίας καὶ ἡμῶν πρὸς αὐτὸν συναφείας ὑπολωφίση τῆς ἐν ἡμῖν ἀμαρτίας ἢ εἰςδύσει, ἐξαπονήσασα κατὰ βραχὺ καὶ ἐκδαπανήθεισι ὡς κηρὸς τῷ θείῳ πυρὶ, ὃ ἐλθὼν ὁ σωτὴρ ἔβαλεν ἐπὶ τὴν γῆν ἡμῶν. χαίροις τοῖνυν καὶ σύ, ἐκκλησία καθολικὴ ἢ ἐν πάσῃ τῇ ὑπ' οὐρανόν. σκίριτησον σὺν ἡμῖν, μὴ φοβοῦ, τὸ μικρὸν ποιμνιον, τὰς τρικυμίας τοῦ ἐχθροῦ, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ δοῦναι σοὶ τὴν βασιλείαν καὶ ἐπὶ τραχήλου τῶν ἐχθρῶν σου ἐπιβῆναι. χαίρε καὶ εὐφραίνου, ἢ πάλαι στείρα καὶ ἄγονος πρὸς εὐσέβειαν, νυνὶ δὲ πολλὰ τὰ τῆς πίστεως ἔχουσα τέκνα. χαίροις καὶ σύ, λαὸς τοῦ Θεοῦ, λαὸς περιούσιος, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν· ἐξῆγγελλε τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκ σκότους σε καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς· ἵπτερ ἐλέους δὲ δόξαζε αὐτόν.

Luc. 12, 49.

148

Ibid. 32.
Ecol. 54, 1.

1 Petr. 2, 9.

XIV. Χαίροις εἰς αἰεὶ, ἢ ἄληκτος ἡμῶν χαρὰ· ἐπὶ σὲ γὰρ πάλιν ἀνατρέχομεν. σὺ τῆς ἐορτῆς ἡμῶν ἀρχή, σὺ μεσότης, σὺ τέλος, ὁ πολυτίμος μαργαρίτης τῆς βασιλείας, τὸ ὄντως οὐδαμ πᾶσης ἀμισθείας, τὸ ἔμμηχον θυσιαστήριον τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς. χαίροις, ἀγάπης Θεοῦ θησαυρὲ· χαίροις, φιλανθρωπίας υἱοῦ πηγῆ· χαίροις, πνεύματος ἁγίου κατάσκιον ὄρος. ἤστραψας, γλυκύδωρε γεννητορ φωτὸς ἡλιακοῦ, πυρσοῖς ἀκαρτερήτοις ἀγάπης ὑπερξεούσης, τὸ πρὸ ἀρχῆς συλληφθὲν ἐν τῷ τέλει τεκοῦσα, φανερώσασα τὸ κρυπτόν μυστήριον καὶ ἀλάλητον, τὸν ἀοράτου πατρὸς υἱόν, εἰρήνης βραβεύτην, πίσσης γενόμενον ἥττονα βραχύτητος παραδόξως. διὰ τοῦτο ἐκλιπαροῦμέν σε τὴν ἀμείνω πάντων καὶ μητρούμεις ἐπανχοῦσαν τιμαῖς καὶ παρρησίαις· μνήμην ἀδιάλειπτον ἡμῶν ποιῶν, παναγία Θεοτόκε, τῶν εἰς σὲ κατακαλλυνομένων καὶ ὕμνοις Θεοπρεπέσι γεμυρόντων σου τὴν αἰεζῶνον καὶ ἀνεξάλειπτον μνήμην. καὶ σὺ δὲ αὐτός, ὡς πρεσβύτερα τίμει Συμεῶν, τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν θρησκείας προδοχεῦ καὶ τῆς τῶν πιστῶν ἀναστάσεως ἐξηγητῆ, συμπρεσβευτῆς ἡμῶν γενοῦ πρὸς τὸν σωτήρα Θεόν, ὃν ἀγκάλαις ὑποδέξασθαι κατηξιώθης. συνάδομεν γάρ σοι καὶ ἡμεῖς Χριστῶ τῇ τῆς ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσιαστῇ, σὺ εἶ φῶς, λέγοντες, ἀληθινὸν ἐκ φωτὸς ἀληθινοῦ, Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, εἰς κύριος πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ μετὰ τὴν πανῦμνητον ἐνανθρωπήτην, ἐξ ἑαυτοῦ μὲν καὶ οὐ κατὰ χάριν Θεός, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ τέλειος ἀνθρώπος, ἐξ ἑαυτοῦ μὲν φῶσει ἀβασιλευτος παμβασιλεύς, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ ἐν δούλου μορφῇ ἀχράντως καὶ ἀμάντως· ἀφθαρσία γὰρ ὦν, λῦσαι φθορὰν προῆλθες, ἵνα ὑφάρτα πάντα τεύχοις, ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, μεγαλοσύνη τε καὶ μεγαλοπρέπεια σὺν πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

150

Hab. 3, 3.

152

154

1 ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΙΑ.

1. Εὐλογητὸς ὁ Θεός· ἐκ θαυμάτων ἐπὶ θαύματα τοῦ κυρίου βαδίσωμεν, ἀδελφοί, καὶ φθάσωμεν ὡς ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν. καθάπερ γὰρ ἐν ἀλύσει χρυσῇ κροικίσις ἀλληλενδέτοις συμβεβλημένη ἐν τοῦ ἐνὸς κατέχεται, καὶ τῶν συμβεβλημένων ἕκαστον συνάπτεται θάτερον θάτερον καὶ παραπέμπεται, οὕτω καὶ τὰ τῶν ἁγίων εὐαγγελίων θαύματα ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλα ποδηγοῦσι τὴν φιλέορτον τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν καὶ εὐφραίνουσιν, οὐ τῇ ἀπολλυμένῃ βρώσει, ἀλλὰ τῇ μενούσῃ εἰς ζωὴν αἰώνιον. φέρε τοῖνυν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί, ἐν ετοιμασίᾳ καρδίας καὶ ὡσὶν εὐηκόοις ἀκούσωμεν τὴν λαλήσει ἐν ἡμῖν κύριος ὁ Θεὸς ἐν τε προφήταις καὶ εὐαγγελίοις περὶ τῆς θειοτάτης ταύτης ἐορτῆς. λαλήσει δὲ πάντως εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν. σήμερον προφητικαὶ σάλπιγγες τῆν οἰκουμένην ἀνεπτέρωσαν καὶ τὰς ἀπανταχῇ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας ἐφαιδρυναν καὶ

Psal. 83, 8.

Joan. 6, 27.

Psal. 84, 9.

1) Confer Io. Chrysost. Opp. ed. Paris. II. T. VIII, p. 908 — p. 913. Montefalconius recte fecit, quod hanc orationem in spurias reiecit, sed temere ille eandem Graeculo nescio cui tamquam inficetum opusculum adscripsit p. 908. Tu vide Prolegomena §. VI et attende orationis locum cap. 5, ubi sententia exploditur, a nonnullis Origeni adscripta, qua Christi βασιλεία temporis finibus circumscripta esse dicitur. Conf. Petav. Dogm. Theol. T. VI, p. 139 sq. ed. Antverp. Nihil obstant illa: ἐξεμπλάριον c. 2, πραιτώριον c. 7. Conf. p. 103 βήξιλλα. In voce πραιτώριον c. 7 Jo. 18, 28. 33 et 19, 9 respicitur. Ex locutionibus Methodio tritis, ut hoc exemplo defungar, est ἄδυστον φῶς c. 3. Conf. Sympos. p. 146. 178 Allat.

Θεοῦ μου τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν ἁγίῳ,“ δεύτερον φοβερός ἐπὶ τῶν νεφελῶν, ὑπὸ ἀγγέλων καὶ δυνάμεων δορυφορούμενος. ὡς τῆς μελιχρότου τῶν καιῶν γλώττης· ὡς τῆς ἀκαπηλεύτου διδασκαλίας τῶν Θεαρέστων. Δαβὶδ προφητεύσας ὑπὸ τὸ γράμμα ἐκάλυψε τὸ νόημα· παῖδες τὸν Θεσαυρὸν ἀνοίξαντες ἐπὶ γλώττης τὸν πλοῦτον προσήνεγκαν, καὶ λόγῳ κεχαριτωμένῳ διαπρυσίως πάντας ἐπὶ τὴν ἀπόλαυσιν συνεκάλεσαν. ἀντλήσωμεν τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς τὸν ἀναφαιρέτον πλοῦτον· ἀπλήστοις κόλποις καὶ ταμείοις ἐναποθώμεθα τὰ Θεῖα χαρίσματα· βοήσωμεν ἀπέραντα „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ Θεὸς ἀληθινὸς ἐν ὀνόματι Θεοῦ ἀληθινοῦ, παντοκράτωρ ἐκ τοῦ παντοκράτορος, υἱὸς ἐν ὀνόματι πατρὸς, βασιλεὺς ἀληθινὸς ἐξ ἀληθινοῦ βασιλέως, συναῖδιον καὶ προαιώνιον τὴν βασιλείαν ἔχων, ὡς ὁ γεννήσας αὐτόν. κοινὴ γὰρ ἡ βασιλεία, καὶ οὐκ ἔξωθεν τὴν ταύτης τιμὴν τῷ υἱῷ ὁ λόγος προσελθροῖ, οὐδὲ ἀρξάμενην οὐδὲ προσγενομένην, ἄπαγε, ἀλλὰ φυσικὴν καὶ ιδιόκτητον ἀληθῶς. μία γὰρ ἡ βασιλεία πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος, ὡς περ καὶ μία οὐσία καὶ μία κυριότης. ὄθεν καὶ μὴ προσκινήσει λατρευόμεν μίαν τριεπίδοσιτον Θεότητα, ἀναρχον, ἀκτιστον, ἀπέραντον καὶ ἀδιάδοχον. οὔτε γὰρ ὁ πατὴρ παυθήσεται ποτε τοῦ εἶναι πατὴρ, οὔτε ὁ υἱὸς τοῦ εἶναι υἱὸς καὶ βασιλεὺς, οὔτε δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ εἶναι τοῦτο ὅπερ ἐστὶ τῆ ὑποστάσει. οὐδὲν γὰρ τῆς τριᾶδος ἐλαττωθήσεται ἢ παυθήσεται ποτε ἢ τῆς ἀδιδιότητος ἢ τῆς κοινότητος καὶ βασιλείας. οὐ γὰρ ὅτι ἄνθρωπος γέγονε δι' ἡμᾶς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν καθ' ἡμῶν τύραννον κατέβαλεν, ἐν τῇ σαρκὶ ταύτῃ πραγματευσάμενος τὴν κατὰ τοῦ δυσμενοῦς αὐτῆς ἐχθροῦ νίκην, διὰ τοῦτο βασιλεὺς ἐχημάτισεν· ἀλλ' ὅτι κύριος καὶ Θεὸς αἰεὶ, διὰ τοῦτο καὶ βασιλεὺς, ὡς ὁ γεννήσας αὐτόν, νυνὶ τε καὶ μετὰ τῆς προσλήψεως καὶ εἰς τὸ διηνεχές. μὴ βλασφήμει τὴν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν, αἰρετικέ, ἵνα μὴ τὸν γεννήσαντα ἀτιμάσῃ. εἰ πιστὸς εἶ, πιστῶς πρόσελθε

1 Petr. 2, 16. Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχων τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίων εἰ δοῦλος εἶ, ἐντρόμως τῷ δεσπότη ὑποτάγηθι. ὁ γὰρ λογομάχος οὐκ εὐγνώμων δοῦλος, ἀλλὰ προδῆλος δυσμενής. γέγραπται γάρ „ὁ μὴ τιμῶν τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.“

Joan. 5, 23.

VI. Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί, ὄθεν ἐξέβημεν ἐπανελθόμεν τῷ λόγῳ, βοῶντες „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός, Θεῖναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκουσίως ὑπὲρ τῶν προβάτων αὐτοῦ, ἵν', ὡς περ τοὺς πρόβατα σιτουμένους λύκους προβάτω ἄλίσκουσιν οἱ λυκόθρηες, οὕτω τοῖς νοητοῖς καὶ ψυχοφθόροις λύκοις ἑαυτὸν

1 Petri 5, 4. ὡς ἄνθρωπον προθεῖς ὁ ἀρχιποιμὴν θήραμα ποιήσῃ τοὺς θηρεύσαντας τῷ πάλαι θηρευθέντι ὑπ' αὐτῶν Ἀδάμ. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ Θεὸς κατὰ τοῦ διαβόλου, οὐ φανερώς διὰ τῆς ἀπροσβλέπτου δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσθενείας

Matth. 12, 20. τῆς σαρκὸς θῆσαι τὸν καθ' ἡμῶν ἰσχυρόν. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦ τυράννου, οὐ διὰ τῆς παντοκρατορικῆς δυνάμεως καὶ σοφίας,

1 Cor. 1, 21. ἀλλὰ διὰ τῆς νομοθεΐσης τοῦ σταυροῦ μωρίας τοῦ ἐν κακίᾳ φρονίμου ὄψεως τὰ σκῆλα διαρπάσαι. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, ὁ ἀληθινὸς κατὰ τοῦ ψευδοῦς

Esa. 9, 6. σπου, ὁ σωτὴρ κατὰ τοῦ λυμεάνου, ὁ εἰρηναρχὴς κατὰ τοῦ πολεμήτορος, ὁ φιλόανθρωπος κατὰ τοῦ μισανθρώπου. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ κύριος ἐλεῆσαι τὸ πλάσμα τὸ ἴδιον. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ κύριος σῶσαι τὸν πλανηθέντα ἄνθρωπον, καταλύσαι τὴν πλάνην, φωταγωγῆσαι τοὺς ἐν σκότει, καταργῆσαι εἰδώλων ἀπάτην, ἀντεισῆσαι Θεογονσίαν σωτήριον, ἀγιάσαι κόσμον, ἀπελάσαι τὸ μῦθος καὶ ἄγος τῆς τῶν ματαίων Θεῶν Θεραπειίας. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, εἰς ὑπὲρ πολλῶν, ῥύσασθαι πτωχὸν γένος ἀνθρώπων

Psal. 34, 10. ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένθη ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ ἐπιχέαι οἶνον καὶ ἔλαιον ἐπὶ τὸν ἐμπε-

Luc. 10, 34. σόντα εἰς τοὺς ληστὰς καὶ παρεωραμένον. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ σῶσαι ἡμᾶς δι' ἑαυτοῦ, ὡς φησὶν ὁ προφήτης „οὐ πρόσβυς οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς.“ διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐλογοῦμέν σε, κύριε, τὸν σὺν πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι πρὸ αἰῶνων καὶ εἰς αἰῶνας αἰῶνων εὐλογημένον, πρὸ μὲν τῶν αἰῶνων καὶ μέχρι τῆς δεῦρο ἀσώματον, τὰ νῦν δὲ καὶ εἰς αἰῶνας μετὰ τῆς Θείας καὶ ἀμεταβόλου καὶ ἀμερίστου σου σαρκώσεως.

Matth. 21, 14
— 16.

VII. Ἴδωμεν καὶ τὰ ἐξῆς, τί λέγει ὁ Θεϊότατος εὐαγγελιστής. „εἰσελθόντος“ γὰρ φησι „τοῦ κυρίου εἰς τὸ ἱερόν προσήλθον αὐτῶν χωλοὶ καὶ τυφλοί, καὶ ἔθεράπευσεν αὐτούς. ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας κρίζοντας καὶ λέγοντας· ὡσανῶν τῷ υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου, οὐκ ἤνεγκαν τὴν τούτου τιμὴν. ὄθεν προσελθόντες αὐτῷ εἶπον· οὐκ ἀκούεις τί οὕτοι λέγουσιν;“ οὐ βαρύνῃ δοξαζόμενος ὡς Θεός; οὐκ ἄχθη ἀκούων παρὰ τῶν ἀκίμων

Esa. 42, 8. κων τὰ τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ πρόποντα; οὐ πάλαι δεδήλωκεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου

Joan. 10, 33. „τὴν δόξαν μου ἐτέρῳ οὐ δώσω;“ καὶ πῶς σὺ, ἄνθρωπος ὢν, ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν;

ἀλλὰ τί πρὸς ταῦτα ὁ μακρόθυμος, ὁ πολὺς ἐν ἐλέει καὶ βραδύς εἰς ὀργήν; ἀνέχε-
 ται τῶν μεμνητότων, ἀναστέλλει τῇ ἀπολογία τὴν φλεγμονήν, ἀνθυπομνήσκει γραφάς,
 προφέρει μαρτυρίας τῶν τελομένων, καὶ οὐκ ἀπηναιίνεται πρὸς τὴν πεῦσιν. διὸ καὶ
 φησιν· οὐδέποτε καὶ ὑμεῖς ἠκούσατέ μου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος „τότε γνώσε-
 σθε ὅτι ὁ λαλῶν αὐτὸς πάρεμι;“ οὐδ' αὖ πάλιν „ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλα-
 ζόντων κατηγόισω αἶνον ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλύσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικη-
 τήν;“ οὔτινές ἐστε ὑμεῖς, οἱ νόμῳ προσανέχοντες καὶ προφήτας ἀναγινώσκοντες,
 καμὲ τὸν ἐν νόμῳ καὶ προφήταις κηρυττόμενον ἀθετοῦντες. δοκεῖτε μὲν γὰρ ἐν
 σχήματι εὐλαβείας διεκδικεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν, μὴ συνιέντες ὅτιπερ ὁ ἐμὲ ἀθετῶν
 καὶ τὸν πατέρα μου ἀθετεῖ· ἐγὼ γὰρ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν
 κόσμον, καὶ ἡ ἐμὴ δόξα καὶ τοῦ πατρὸς μου ἐστὶ δόξα. ἐλεγχθέντες δὲ οὕτως οἱ
 ἀνόητοι ὑπὸ τοῦ σωτήρος ἡμῶν Θεοῦ, ἐπαύσαντο μὲν τῆς ἀντιλογίας, φημιθέντες τῇ
 ἀληθείᾳ· ἔτερον δὲ ἐπισπασάμενοι ἀνοήσι λογισμὸν, συμβούλιον κατ' αὐτοῦ ἐποιοῦντο.
 ἡμεῖς δὲ ψάλλωμεν „μέγας ὁ κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ, καὶ τῆς συν-
 ἔσεως αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἀριθμὸς.“ ταῦτα γὰρ ἅπαντα γέγονεν, ἵνα ὁ αἰὼν τὴν
 ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ἄμνος καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τὸ σωτή-
 ριον πάθος ἔλθῃ καὶ ἐπὶ τὸ πραιτώριον γνωρισθῇ, καὶ οἱ ἐξωνούμενοι τὸν ἐξωνού-
 μενον τῷ ζωοποιῷ αὐτοῦ αἵματι τὸν κόσμον συμφωνήσωσι τριάκοντα ἀργυροῖς, καὶ
 τὸ πάσα τιθῇ ὑπὲρ ἡμῶν Χριστός, ὅπως οἱ τῷ τιμίῳ αὐτοῦ αἵματι ἠαντιζόμενοι
 καὶ τὰ χεῖλη ὡς φλιάς σφραγίζόμενοι ἐκφύγωσι τοῦ ὀλοθρευόντος τὰ βέλη, καὶ
 οὕτως ὁ πατρῶν σαρκὶ Χριστὸς καὶ ἀναστὰς τριήμερος τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύ-
 ματι ὁμοτίμως καὶ ὁμοδόξως παρὰ πάσης κτίσεως συμπροσκυνηθῇ, ὅτι αὐτῷ κάμψει
 πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, δόξαν αὐτῷ ἀναπέμποντες εἰς
 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΩΒ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ.

I.

ἴσως δέ, ἐπεὶ οἱ φίλοι τοῦ Ἰωβ ᾤοντο τὴν αἰτίαν κατειληφέναι, δι' ἣν ταῦτα
 ἐπασχε, πρὸς ἐκείνους ἀποτεινόμενος ὁ δίκαιος τὴν περὶ τῶν κριμάτων τοῦ Θεοῦ
 σοφίαν ἄληπτον εἶναι ὁμολογεῖ, οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ, καὶ τὴν
 ἐπιστήμην τῆς βουλής τοῦ Θεοῦ μὴ ἰκανὸν εἶναι παραδέξασθαι τὸν περιγέγονον τόπον
 ἀποφαίνεται. φαίη δ' ἂν τις σοφίαν ἐνταῦθα τὴν τελείαν εἰσέβειαν εἰρήσθαι, πράγ-
 μα θεῖον, ὑπὸ μόνον τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις δωρούμενον. ὁ δὲ νοῦς τῶν ἡτῶν
 οὗτος· μεγάλα, φησὶν, ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, ἐν τῇ φύσει κατασπεύρας
 αὐτῶν τὸ ἐρευνητικὸν καὶ σοφὸν καὶ τεχνικόν, ὅπερ λαβόντες οἱ ἄνθρωποι γῆν τε
 μεταλλεύουσι καὶ γεωργοῦσι. τὴν δὲ κατὰ θεοσέβειαν σοφίαν οὐκ ἐν τόπῳ τινὶ
 ἐστὶν εὑρεῖν· οὐκ οἶκοθεν ταύτην ἄνθρωπος ἀναλαβεῖν δύναται, οὐκ ἄλλοις παρα-
 δοῦναι. ὅθεν καὶ οἱ Ἕλληνας σοφοὶ ἰδίᾳ δυνάμει τὴν θεοσέβειαν ζητήσαντες ἠστό-
 χησαν. τὸ γὰρ πρῶγμα, ὡς ἔφημεν, οὐκ ἀνθρώποις ἐστὶν ἐφικτόν, ἀλλὰ τῆς θείας
 δωρεᾶς τε καὶ χάριτος. διὰ τοῦτο καὶ ἐξ ἄρχῆς ὁ Θεὸς τὰ μὲν δι' ὀπτασιῶν, τὰ δὲ
 δι' ἀγγέλων ἐπιφοιτήσεως, τὰ δὲ διὰ τῶν θεοφορουμένων ἁγίων προφητῶν τὴν θεο-
 σέβειαν τοὺς ἀνθρώπους ἐξεπαίδευσε. καὶ ἡ θεωρητικὴ δὲ σοφία Θεοῦ δῶρον, ἐξ ἧς
 κινούμεθα περὶ τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἦν πάντες κοινῶς ἔχομεν, ἄδι-
 κοί τε καὶ δίκαιοι· ἡ γὰρ ζῶα γέγοναμεν λογικὰ, ταύτην εἰλήφαμεν. ταύτη τοι καὶ
 ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγτο „πότερον οὐχ ὁ κύριος ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστή-
 μην;“ ὡς τοῦ κτήματος Θεοδωρήτου τυγγάνοντος.

Job. 21, 22;
22, 2.

1) Ex Nicetae Catena in Job. c. XIX, p. 429 ed. Londin. a. 1637. Hoc fragmentum et reliqua ex eadem Catena sumta inscribuntur: *Μεθοδίου*. In Catena in Job. codicis olim Palatini 230, nunc Vaticani item insunt Methodii fragmenta. Vid. Monum. Viror. Illustr. P. I. p. 70. Methodius Sidae, cuius in Catenis mss. in Job. multae expositiones leguntur, a Patavensi non diversus esse videtur. Vid. Allat. Diatr. de Methodior. script. p. 352, Colomes. Opp. p. 704 sq. et Fabric. Biblioth. Gr. ed. Harles. T. VII, p. 266.

Θεοῦ μου τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν ἀγίῳ,“ δευτέρον φοβερὸς ἐπὶ τῶν νεφελῶν, ὑπὸ ἀγγέλων καὶ δυνάμεων δορυφορούμενος. ὡς τῆς μελιρρύτου τῶν παιδῶν γλώττης· ὡς τῆς ἀκαπηλεύτου διδασκαλίας τῶν θεαρέτων. Δαβὶδ προφητεύσας ὑπὸ τὸ γράμμα ἐκάλυψε τὸ νόημα· παῖδες τὸν θησαυρὸν ἀνοίξαντες ἐπὶ γλώττης τὸν πλοῦτον προσήνεγκαν, καὶ λόγῳ κεχαριτωμένῳ διαπρυσίως πάντας ἐπὶ τὴν ἀπόλαυσιν συνεκάλεσαν. ἀντλήσωμεν τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς τὸν ἀναφαίρετον πλοῦτον· ἀπλήστοις κόλποις καὶ ταμείοις ἐναποθώμεθα τὰ θεῖα χαρίσματα· βοήσωμεν ἀπέραντα „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ Θεὸς ἀληθινὸς ἐν ὀνόματι Θεοῦ ἀληθινοῦ, παντοκράτωρ ἐκ τοῦ παντοκράτους, υἱὸς ἐν ὀνόματι πατρὸς, βασιλεὺς ἀληθινὸς ἐξ ἀληθινοῦ βασιλέως, συναϊδίων καὶ προαιώνιον τὴν βασιλείαν ἔχων, ὡς ὁ γεννήσας αὐτὸν. κοινὴ γὰρ ἡ βασιλεία, καὶ οὐκ ἐξώθεν τὴν ταύτης τιμὴν τῷ υἱῷ ὁ λόγος προσκληροῦ, οὐδὲ ἀρξαμένην οὐδὲ προγενομένην, ἄπαγε, ἀλλὰ φυσικὴν καὶ ιδιόκτητον ἀληθῶς. μία γὰρ ἡ βασιλεία πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος, ὡς περ καὶ μία οὐσία καὶ μία κυριότης. ὅθεν καὶ μὴ προσκινήσει λατρευομένην μίαν τριζυπόστατον θεότητα, ἀναρχον, ἀκτιστον, ἀπέραντον καὶ ἀδιάδοχον. οὔτε γὰρ ὁ πατὴρ παυθήσεται ποτε τοῦ εἶναι πατὴρ, οὔτε ὁ υἱὸς τοῦ εἶναι υἱὸς καὶ βασιλεὺς, οὔτε δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ εἶναι τοῦτο ὅπερ ἐστὶ τῆ ὑποστάσει. οὐδὲν γὰρ τῆς τριάδος ἐλαττωθήσεται ἢ παυθήσεται ποτε ἢ τῆς ἀδιδιότητος ἢ τῆς κοινότητος καὶ βασιλείας. οὐ γὰρ ὅτι ἄνθρωπος γέγονε δι' ἡμᾶς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν καθ' ἡμῶν τύραννον κατέβαλεν, ἐν τῇ σαρκὶ ταύτῃ πραγματευσάμενος τὴν κατὰ τοῦ δυσμενοῦς αὐτῆς ἐχθροῦ νίκην, διὰ τοῦτο βασιλεὺς ἐχημάτισεν· ἀλλ' ὅτι κύριος καὶ Θεὸς αἰεὶ, διὰ τοῦτο καὶ βασιλεὺς, ὡς ὁ γεννήσας αὐτόν, νυνὶ τε καὶ μετὰ τῆς προσλήψεως καὶ εἰς τὸ διηνεκές. μὴ βλασφήμει τὴν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν, αἰρετικέ, ἵνα μὴ τὸν γεννήσαντα ἀτιμάσῃ. εἰ πιστὸς εἶ, πιστῶς πρόσελθε

1 Petr. 2, 16. Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχων τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν. εἰ δοῦλος εἶ, ἐντρομίως τῷ δεσπότη ὑποτάγηθι. ὁ γὰρ λογομάχος οὐκ εὐγνώμων δοῦλος, ἀλλὰ προδότης δυσμενής. γέγραπται γὰρ „ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱὸν οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.“

Joan. 5, 23.

VI. Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί, ὅθεν ἐξέβημεν ἐπανελάθωμεν τῷ λόγῳ, βοῶντες „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου,“ ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός, θεῖναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκουσίως ὑπὲρ τῶν προβάτων αὐτοῦ, ἵν' ὡς περ τοὺς πρόβατα σιτουμένους λύκους προβάτῳ ἄλίσκουσιν οἱ λυκόθρηες, οὕτω τοῖς νοητοῖς καὶ ψυχοφθόροις λύκοις ἑαυτὸν

1 Petri 5, 4. ὡς ἄνθρωπον προθεῖς ὁ ἀρχιποιμὴν θήραμα ποιῆσιν τοὺς θηρεύσαντας τῷ πάλαι θηρευθέντι ὑπ' αὐτῶν Ἀδάμ. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ Θεὸς κατὰ τοῦ διαβόλου, οὐ φανερώς διὰ τῆς ἀπροσβλέπτου δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσθενείας

Matth. 12, 29. τῆς σαρκὸς θῆσαι τὸν καθ' ἡμῶν ἰσχυρόν. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου,“ ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦ τυράννου, οὐ διὰ τῆς παντοκρατορικῆς δυνάμεως καὶ σοφίας,

1 Cor. 1, 21. ἀλλὰ διὰ τῆς νομοθείσης τοῦ σταυροῦ μωρίας τοῦ ἐν κακίᾳ φρονίμου ὄψεως τὰ σκῆλα διαρπάσαι. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου,“ ὁ ἀληθινὸς κατὰ τοῦ ψευδοῦς.

Esai. 9, 6. σπου, ὁ σωτὴρ κατὰ τοῦ λυμεῖνος, ὁ εἰρηναρχὴς κατὰ τοῦ πολεμήτορος, ὁ φιλήνθρωπος κατὰ τοῦ μισανθρώπου. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ κύριος ἐλεῆσαι τὸ πλάσμα τὸ ἴδιον. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ κύριος σώσαι τὸν πλανηθέντα ἄνθρωπον, καταλύσαι τὴν πλάνην, φωταγωγήσαι τοὺς ἐν σκότει, καταργῆσαι εἰδώλων ἀπάτην, ἀντεισάζει θεοργωσίαν σωτήριον, ἀγιάσαι κόσμον, ἀπελάσαι τὸ μῦθος καὶ ἄγος τῆς τῶν ματαίων θεῶν θεραπείας. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου,“ εἰς ὑπὲρ πολλῶν, ῥύσασθαι πτωχὸν γένος ἀνθρώπων

Psal. 34, 10. ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ ἐπιχέαι οἶνον καὶ ἔλαιον ἐπὶ τὸν ἐμπε-

Luc. 10, 34. σόντα εἰς τοὺς ληστὰς καὶ πιρωραμένον. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ-

Esai. 63, 9. ρίου“ σώσαι ἡμᾶς δι' ἑαυτοῦ, ὡς φησὶν ὁ προφήτης „οὐ πρέσβυς οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς.“ διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐλογοῦμέν σε, κύριε, τὸν σὺν πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι πρὸ αἰῶνων καὶ εἰς αἰῶνας αἰῶνων εὐλογημένον, πρὸ μὲν τῶν αἰῶνων καὶ μέχρι τῆς δευρο ἀσώματον, τὰ νῦν δὲ καὶ εἰς αἰῶνας μετὰ τῆς θείας καὶ ἀμεταβόλου καὶ ἀμερίστου σου σαρκώσεως.

Matth. 21, 14
— 16.

VII. Ἴδωμεν καὶ τὰ ἐξῆς, τί λέγει ὁ θειότατος εὐαγγελιστής. „εἰσελθόντος“ γὰρ φησὶ „τοῦ κυρίου εἰς τὸ ἱερὸν προσήλθον αὐτῶν χωλοὶ καὶ τυφλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς. ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας κρίζοντας καὶ λέγοντας· ὡσανῶν τῷ υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου, οὐκ ἤνεγκαν τὴν τούτου τιμὴν. ὅθεν προσελθόντες αὐτῷ εἶπον· οὐκ ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν;“ οὐ βαρύνῃ δοξαζόμενος ὡς Θεός, οὐκ ἄχθῃ ἀκούων παρατῶν ἀκούων τὰ τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ πρόποντα; οὐ πάλα δεδῶλκεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου

Esai. 42, 8. κων τὰ τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ πρόποντα; οὐ πάλα δεδῶλκεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου

Joan. 10, 33. „τὴν δόξαν μου ἐτέρῳ οὐ δώσω;“ καὶ πῶς σὺ, ἄνθρωπος ὢν, ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν;

ἀλλὰ τί πρὸς ταῦτα ὁ μακρόθυμος, ὁ πολὺς ἐν ἐλέει καὶ βραδύς εἰς ὀργήν; ἀνέχε- Joel. 2, 13.
ται τῶν μεμνηγῶτων, ἀναστέλλει τῇ ἀπολογία τὴν φλεγμονήν, ἀνθυπομνήσκει γραφάς, Jac. 1, 19.
προφέρει μαρτυρίας τῶν τελουμένων, καὶ οὐκ ἀπαινᾷται πρὸς τὴν πῦσιν. διὸ καὶ
φθῆσιν· οὐδέποτε καὶ ὑμεῖς ἠκούσατέ μου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος „τότε γνώσε- Esai. 52, 6.
σθε ὅτι ὁ λαλῶν αὐτὸς πάρεμι;“ οὐδ' αὖ πάλιν „ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλα- Psal. 8, 3.
ζόντων κατηρτίσω αἶνον ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικη-
τὴν;“ οἵτινές ἐστε ὑμεῖς, οἱ νόμῳ προσανέχοντες καὶ προφήτας ἀναγινώσκοντες, Joan. 5, 39.
καμὲ τὸν ἐν γόμῳ καὶ προφήταις κηρυττόμενον ἀθετοῦντες. δοκεῖτε μὲν γὰρ ἐν
σχηματι εὐλαβείας διεκδικεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν, μὴ συνιέντες ὅτιπερ ὁ ἐμὲ ἀθετῶν Joan. 15, 23.
καὶ τὸν πατέρα μου ἀθετεῖ· ἐγὼ γὰρ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν Joan. 16, 28.
κόσμον, καὶ ἡ ἐμὴ δόξα καὶ τοῦ πατρὸς μου ἐστὶ δόξα. ἐλεγχθέντες δὲ οὕτως οἱ
ἀνοητοὶ ὑπὸ τοῦ σωτήρος ἡμῶν Θεοῦ, ἐπαύσαντο μὲν τῆς ἀτιολογίας, φημιθέντες τῇ
ἀληθείᾳ· ἕτερον δὲ ἐπισπασάμενοι ἀνοίας λογισμόν, συμβούλιον κατ' αὐτοῦ ἐποιούντο.
ἡμεῖς δὲ ψάλλωμεν „μέγας ὁ κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συν- Psal. 145, 5.
έσεως αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἀριθμὸς.“ ταῦτα γὰρ ἅπαντα γέγονεν, ἵνα ὁ αἶρων τὴν Joan. 1, 29.
ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ἄμνος καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τὸ σωτή-
ριον πάθος ἔλθῃ καὶ ἐπὶ τὸ πραιτώριον γνωρισθῇ, καὶ οἱ ἐξωνούμενοι τὸν ἐξωνού- Joan. 18, 28.
μενον τῷ ζωοποιῶ αὐτοῦ αἵματι τὸν κόσμον συμφωνήσωσι τριάκοντα ἄργυρίοις, καὶ 33.
τὸ πάσχα τυθῇ ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸς, ὅπως οἱ τῷ τιμῷ αὐτοῦ αἵματι ὀφειζόμενοι Math. 26, 15.
καὶ τὰ χεῖλη ὡς φλιάς σφραγιζόμενοι ἐκφύγῃσι τοῦ ὀλοθρευμένου τὰ βέλη, καὶ 1 Cor. 5, 7.
οὕτως ὁ παθὼν σαρκὶ Χριστὸς καὶ ἀναστὰς τριήμερος τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύ-
ματι ὁμοτίμως καὶ ὁμοδόξως παρὰ πάσης κτίσεως συμπροσκυνηθῇ, ὅτι αὐτῷ κάμψει Exod. 11, 7.
πᾶν γένν ἑπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, δόξαν αὐτῷ ἀναπέμποντες εἰς Phil. 2, 10.
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΩΒ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ.

I.

Ἰσως δέ, ἐπεὶ οἱ φίλοι τοῦ Ἰωβ ᾤοντο τὴν αἰτίαν κατεληφέναι, δι' ἣν ταῦτα
ἔπασχε, πρὸς ἐκείνους ἀποτεινόμενος ὁ δίκαιος τὴν περὶ τῶν κριμάτων τοῦ Θεοῦ
σοφίαν ἀληπτον εἶναι ὁμολογεῖ, οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ, καὶ τὴν
ἐπιστήμην τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ μὴ ἱκανὸν εἶναι παραδέξασθαι τὸν περιέργειον τόπον
ἀποφαίνεται. φαίη δ' ἂν τις σοφίαν ἐνταῦθα τὴν τελείαν εὐσέβειαν εἰρησθαι, πρᾶγ-
μα θεῖον, ὑπὸ μόνου τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις δωρούμενον. ὁ δὲ νοῦς τῶν ῥητῶν
οὗτος· μεγάλα, φησίν, ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, ἐν τῇ φύσει καταστειράς
αὐτῶν τὸ ἐρευνητικὸν καὶ σοφὸν καὶ τεχνικόν, ὅπερ λαβόντες οἱ ἄνθρωποι γῆν τε
μεταλλεύουσι καὶ γεωργοῦσι. τὴν δὲ κατὰ θεοσέβειαν σοφίαν οὐκ ἐν τόπῳ τινὶ
ἐστὶν εὐρεῖν· οὐκ οἴκοθεν ταύτην ἄνθρωπος ἀναλαβεῖν δύναται, οὐκ ἄλλοις παρα-
δοῦναι. ὅθεν καὶ οἱ Ἕλλήνων σοφοὶ ἰδίᾳ δυνάμει τὴν θεοσέβειαν ζητήσαντες ἠστό-
χησαν. τὸ γὰρ πρᾶγμα, ὡς ἔφημεν, οὐκ ἀνθρώποις ἐστὶν ἐφικτόν, ἀλλὰ τῆς θείας
δωρεᾶς τε καὶ χάριτος. διὰ τοῦτο καὶ ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς τὰ μὲν δι' ὀπτασιῶν, τὰ δὲ
δι' ἀγγέλων ἐπιφοιτήσεως, τὰ δὲ διὰ τῶν θεοφορομένων ἁγίων προφητῶν τὴν θεο-
σέβειαν τοὺς ἀνθρώπους ἐξεπαίδευσε. καὶ ἡ θεωρητικὴ δὲ σοφία Θεοῦ δῶρον, ἐξ ἧς
κινούμεθα περὶ τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἦν πάντες κοινῶς ἔχομεν, ἄδι-
κοί τε καὶ δίκαιοι· ἡ γὰρ ζωὴ γέγοναμεν λογικά, ταύτην εἰλήφραμεν. ταύτη τοι καὶ
ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγετο „πότερον οὐχ ὁ κύριος ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστή- Job. 21, 22;
μην;“ ὡς τοῦ κτήματος θεοδωρήτου τυγχάνοντος. 22, 2.

1) Ex Nicetae Catena in Job. c. XIX, p. 429 ed. Londin. a. 1637. Hoc fragmentum et reliqua ex eadem Catena sumta inscribuntur: *Methodiou*. In Catena in Job. codicis olim Palatini 230, nunc Vaticani item insunt Methodii fragmenta. Vid. Monum. Viror. Illustr. P. I. p. 70. Methodius Sidae, cuius in Catenis mss. in Job. multae expositiones leguntur, a Patarsensi non diversus esse videtur. Vid. Allat. Diatr. de Methodior. script. p. 352, Colomes. Opp. p. 704 sq. et Fabric. Biblioth. Gr. ed. Harles. T. VII, p. 266.

II.

¹ Ἐπισήμεναι ὅτι κύριος ἀρχῆθεν ἀνθρώποις οὐ λαλεῖ· ἀλλ' ἐπὰν παρασκευάσῃται ψυχὴ διὰ πλειόνων καὶ ἐγγυμνάσῃται καὶ ἀναβῆ ἕως ὕψους, καθ' ὅσον δυνατόν ἀνθρωπίνῃ φύσει, τότε λαλεῖ καὶ τοὺς αὐτοῦ λόγους ἀποκαλύπτει εἰς τοσοῦτον ἀναβηβηκόσιν. ἐπειδὴ δὲ ἡ λαίλαψ χειμῶνός ἐστι ποιητικὴ, ἐν δὲ χειμῶνι περιστάσεων ὁ Ἰωβ περὶ τὴν πίστιν οὐκ ἐναυάγησεν, ἀλλὰ καὶ διέλαμψε, διὰ τοῦτο ὁ χρηματίζων

Job. 38, 1. αὐτῷ πρὸς σύμβολον τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν χειμῶνος διὰ λαίλαπος χρηματίζει·

Ibid. 40, 1. λαίλαπος, ἀλλὰ καὶ διὰ νεφῶν λαλεῖ.

III.

² Πολλοὶ καταβέβηκαν εἰς ἄβυσσον, οὐχ ὥστε περιπατεῖν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὥστε δέσμιον εἶναι. Ἰησοῦς μόνος ἐν ἄβύσσῳ περιεπάτησεν ὡς ἐλεύθερος, ὅπου ἴχνη περιπατούντων οὐκ ἐνι. εἴλετο γὰρ θάνατον, οὐχ ὑπεύθυνος ὢν, ἵνα τοὺς ὑποκειμένους θανάτῳ λυτρώσῃται, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς· ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· ἀνακαλύψθητε, ᾧ καὶ τὰ ἐξῆς συμφωνοῦσιν.

Esai. 49, 9.

IV.

³ Ὁρᾶς, ἐπὶ τέλει τῶν ἀθλῶν ἀναγορεύει τὸν ἀθλητὴν λαμπρῶ τῷ κηρύγματι, καὶ γυμνοὶ τῆς πληγῆς τὸ ἀπόρρητον „οἶμι με ἄλλως σοι κεχρηματικέναι“ λέγων „ἵνα ἀναφανῆς δίκαιος;“ τοῦτο τῶν τραυμάτων τὸ φάρμακον, τοῦτο τῆς ὑπομονῆς ἡ ἀντίδοσις. τὰ γὰρ ἐξῆς ἴσως μικρά, κὰν μεγάλα τισὶ δοκῆ, καὶ μικρῶν ἔνεκεν οἰκονομηθέντα, εἰ καὶ διπλασίῳ τῶν ἀφηρημένων ἀντιλαμβάνει.

Job. 40, 3, sec. LXX.

V.

⁴ Μεθόδιος δὲ „πνεῦμα θεῖον,“ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπὸ θεοῦ δοθέν, περὶ οὗ καὶ

Sap. 12, 1. Σολομὼν ἐφρασκε „τὸ γὰρ ἀφθαρτὸν σου πνεῦμά ἐστιν ἐν πᾶσι,“ τὸ συνειδὸς ἐκλαμβάνει, ὃ καὶ καταγινώσκει τῆς ψυχῆς ἀμαρτανούσης.

VI.

⁵ Ἐμοὶ φιλονεικεῖς καὶ πρὸς ἐμὲ ἴστασαι καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀθληταῖς ἀνταγωνίζῃ. ποῦ δὲ ἦς, ὅτε ἐγὼ τὴν γῆν εἰργαζόμεν; τίς ἦς τότε; ἤδη, φησί, πεπτῶκεις; καὶ γὰρ

Job. 38, 4. ἐν ἀρχῇ τῆς κοσμοποιίας σκότος ἦν, φησὶν, ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, σκότος τοῦτο οὐ κτισθέν σκότος, ἀλλὰ προαιρετικῶς ἀρξάμενον σκότος τῆ τοῦ φωτός στερήσει.

Gen. 1, 2.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΤΙΝΑ.

I.

⁶ Οὐ δύναται ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει αὐτὸ καθαρῶς τὸ δίκαιον [ἐν] ψυχῇ θεάσασθαι, τὰ πολλὰ τῷ λογισμῷ ἀμβλυώτουςα.

II.

⁷ Πάσης ἀγαθῆς ἡ καταρχὴ πράξεως ἐν τῇ ἡμετέρῃ βουλῇ τὴν ὑπόστασιν κέκτηται, τὸ δὲ συμπέρασμα ἐν τῷ θεῷ.

1) Ibid. c. XXVI, p. 538.

2) Ibid. p. 547.

3) Ibid. c. XXVIII, p. 570.

4) Ibid. c. XIX, p. 418, ex Olympiodoro.

5) Ex Catena in Job., apud L. Allat. Not. in Eustath. Antioch. Comment. in Hexaem. p. 33, ubi male τίς εἰς pro τίς ἦς scriptum. Πεπτῶκεις i. q. de matre cecideras. Vid. Rittershus. ad Oppian. Hal. I. 738. p. 217 sq. De caligine, quam Methodius tangit, vid. Allat. l. c. et Animadv. in Basil. I, p. 10.

6) Ex Parallelis SS. Jo. Damasceni, Opp. T. II. p. 438, B., ubi lemma: Μεθοδίου.

7) Ex Parall. SS. Jo. Damasceni Opp. T. II. p. 684, B., ubi lemma codicis Rupifucald.: τὸ ἐγὼν ἱερομάρτυρος Μεθοδίου Πατέρων. Conf. S. Nil. Epist. IV, 15. p. 470 Allat. ἡμέτερον μὲν ἐστὶ τὸ προελεσθαι μόνον τὸ κρεῖττον καὶ σπουδάσαι, θεοῦ δὲ τὸ εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ἀγαθὴν ἐφραση.

III.

¹ Πονηρία ἀρετὴν τε καὶ ἑαυτὴν οὐδέποτε ἄν ᾤοιη.

IV.

² Ἡ τοῦ Θεοῦ δικαιοκρασία ταῖς ἡμετέραις διαθέσειν ἐξομοιοῦται· καὶ οἷαπερ ἂν τὰ παρ' ἡμῶν ἦ, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων ἀντιπαρέχεται.

V.

³ Μὴ πως ἄρα αἱ τρεῖς αὐτῶν τῶν προγόνων κεφαλαὶ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος ὁμοῦσι οἰοῦνται ὑποστάσεις κατ' εἰκόνα τινά, ὡς καὶ Μεθοδίῳ δοκεῖ, τυπικῶς γεγόνασι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος, τοῦ μὲν ἀναιτίου καὶ ἀγεννήτου Ἀδὰμ τύπον καὶ εἰκόνα ἔχοντος τοῦ ἀναιτίου καὶ πάντων αἰτίου παντοκράτορος Θεοῦ καὶ πατρός, τοῦ δὲ γεννητοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰκόνα προδιαγράφοντος τοῦ γεννητοῦ υἱοῦ καὶ λόγον τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ἐκπορευτῆς Εὐας σημαίνουσης τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκπορευτὴν ὑπόστασιν.

1) Hanc sententiam tamquam ex Parallelis Damascenicis haustam profert Combefsius. At in editione Lequieniana eam nusquam detegere licuit. Galland.

2) Haec recitat Combefsius velut e Stobaei sermone 52 excerpta. Verum ex Methodio nihil apud Stobaeum legitur, sed apud Antonium Melissam, ex cuius lib. I, cap. 13, et S. Maximi cap. V conflatus est sermo 52 in editione Wechelliana. Sic monet Fabricius Bibl. Gr. tom. VIII, p. 715. In editione autem Genevensi anni 1619 Locorum communium Antonii et S. Maximi occurrit hoc dictum serm. 11, p. 60, atque Gregorio Nysseno tribuitur. Galland.

3) Ex Anastasio Patriarch. Antioch. *περὶ τοῦ κατ' εἰκόνα*, ap. Mai. Script. Vet. Nov. Collect. T. IX. p. 619, vel si mavis ex Anastasio Presb. Sinaita *περὶ τοῦ κατ' εἰκόνα* cet. post Origen. Philocal. ed. Tarin. p. 565 sq. — Suspectae fidei est fragmentum, quod Aegid. Tschudius in Gallia Comata p. 182, nescio unde sumtum, affert: „Methodius Martyr. Insignia fuere Burgundionibus Elurus, Cymbris Taurus, Francis Leo (antequam in Gallia figerent pedem), Gepidis navis.“ Fac enim Methodius alicubi scriptorum suorum, velut in libris adversus Porphyr., insignia populorum attigerit (id quod coll. p. 103 concedamus), vix tamen ac ne vix quidem ille scribere potuit, quae fragmentum a Tschudio allatum narrat. Methodii enim aetate, id est altero dimidio seculi III, Burgundiones et Gepidae orbi Romano innotescere coeperunt, Franci autem Rhenum transgredi primum tentaverunt; Cimbri soli de scena historiae dudum decesserant. Aelurum Burgundionum insigne fuisse, multi, licet ἀνιστορήτως, repetierunt. Fingendi commentum de navi, Gepidarum insigne, Jordanis narratio de Gepidis ansam dedisse videtur. De tauro Cimbrico vide Berndii librum, qui inscribitur: Die Hauptstücke der Wappenwissenschaft, P. I, 2. 264. Fragmentum Tschudianum Berndium fugit.

INDEX CAPITUM SYMPOSII S. METHODII, EPISCOPI ET MARTYRIS.

<p>Introductio. Operis consilium. Iter ad paradysum. Virtutis descriptio et prosopopeia. Agnus, vitex, symbolum castitatis. Marcella, inter Christi virgines senior et prima. Pag. 10 sq.</p> <p>Oratio I. Marcella.</p> <p>Caput I. Virginitatis arduitas et praestantia. Doctrinae studium virginibus necessarium. 11 sq.</p> <p>Cap. II. Virginitas e coelis planta, sero tandem agnita. Hominis ad perfectionem, provectio quomodo instituta. 12</p> <p>Cap. III. Abrahami circumcisione sublata sororum conjugia. A propheticis temporibus repudiata polygamia. Castitas coniugalitatis ipsa modis coercita. 12 sq.</p> <p>Cap. IV. Unus Christus virginitatem edocuit, aperte praedicans regnum coelorum. Dei similitudo divinarum virtutum luce perficienda. 13</p> <p>Cap. V. Christus, incorruptam carnem in virginitate servans, ad virginitatem excolendam allicit. Virginum exiguus numerus praeter multitudinem aliorum sanctorum. 13</p> <p>Oratio II. Theophila.</p> <p>Cap. I. Non sublatae nuptiae virginitatis praeconio. 14</p> <p>Cap. II. Generatio affinis primae Evae ex costa et osse Adae formationi. Deus hominum conditor in consueta generatione. 14</p> <p>Cap. III. Locus Scripturae vexatus. Spurii non solum fideles, sed et quandoque praelati. 14 sq.</p> <p>Cap. IV. Humana generatio, Deique in ea opus declaratum. 15</p> <p>Cap. V. Idem argumentum persequitur S. Patet. 15 sq.</p> <p>Cap. VI. Etiam adulterinorum partuum cura Deo; iis angeli curatores dati. 16</p> <p>Cap. VII. Anima rationalis ab ipso Deo. Castitas non una bona, etsi melior et honoratior. 16 sq.</p> <p>Oratio III. Thalia.</p> <p>Cap. I. Locus Geneseos II, 23, 24 cum textu Paulino Ephes. V, 28—32 collatus. 17</p> <p>Cap. II. Pauli apostoli digressiones. Eius doctrinae character; nihil in eo dissentaneum. Suffixus Origenes, qui improbe omnia ad allegoriam trahit. 17 sq.</p> <p>Cap. III. Primi Adam et secundi comparatio instituta. 18</p> <p>Cap. IV. Nonnulla hic dura et simplicius dicta, nec satis ex theologiae norma prolata videntur. 18</p> <p>Cap. V. Ieremiae locus expensus. 18</p> <p>Cap. VI. Spiritualium ovium integer numerus. Homo alter ab angelis in Dei laudem chorus. Ovis perditae parabola exposita. 18 sq.</p> <p>Cap. VII. Christi opera Dei et hominis propria, eius ipsius qui unus sit. 19</p>	<p>Cap. VIII. Sapientiae ossa et caro. Costa ex qua formata spiritualis Eva. Spiritus sanctus. Adae adiutrix mulier, desponsae Christo virgines. 19 sq.</p> <p>Cap. IX. Gratiae oeconomia in Paulo apostolo. 20</p> <p>Cap. X. Eiusdem apostoli doctrina de castimonia. 20 sq.</p> <p>Cap. XI. De eodem argumento. 21</p> <p>Cap. XII. Paulus viduis exemplum, et iis qui uxoribus non uterentur. 21</p> <p>Cap. XIII. Pauli de virginitate doctrina expenditur. 21 sq.</p> <p>Cap. XIV. Virginitas Dei donum, nec cuivis temere arripiendum eius propositum. 22</p> <p>Oratio IV. Theopatra.</p> <p>Cap. I. Laudandae virtutis necessitas, cui suppetit facultas. 22 sq.</p> <p>Cap. II. Castimoniae virginitatisque praesidium divinitus datum hominibus, ut ex vitiorum coeno emergant. 23</p> <p>Cap. III. Expenditur Davidicum illud: Super flumina Babylonis etc. Organa e salicibus suspensa quid innuant. Salix symbolum castitatis. Salices aquis irriguae. 23</p> <p>Cap. IV. Interpretationem eiusdem loci prosequitur auctor. 23 sq.</p> <p>Cap. V. Virginum dotes, quibus ornatae uni viro exhibentur Christo. 24</p> <p>Cap. VI. Virginitas omni loco ac tempore colenda ac laudanda. 24 sq.</p> <p>Oratio V. Thallusa.</p> <p>Cap. I. Magnum votum est oblatio castitatis. 25</p> <p>Cap. II. Abrahae sacrificium vaccae triennis et caprae trimae et arietis annorum trium quid significet. Omnis Deo consecranda aetas. Triplex vigilia est aetas nostra. 25</p> <p>Cap. III. A puero virtutem colere longe optimum. 25 sq.</p> <p>Cap. IV. Perfecta Deo consecratio et devotio quaenam. 26</p> <p>Cap. V. Votum castitatis eiusque ritus in Lege. Vites, Christus et diabolus. 26 sq.</p> <p>Cap. VI. Siceram vinum facticium et spurium, perinde inebrians. Cavenda virgini ipsa quae peccato vicina. Altare incensi virgines. 27</p> <p>Cap. VII. Ecclesia media inter legales umbras et coeli veritates. 27</p> <p>Cap. VIII. Duplex altare viduae et virgines. Aurum virginitatis symbolum. 28</p> <p>Oratio VI. Agatha.</p> <p>Cap. I. Virginitatis decoris tenacis praestantia. Anima ad Dei imaginis, id est Filii, imaginem. Diabolus animae procus. 28</p> <p>Cap. II. Parabola decem virginum. 28 sq.</p>
---	---

Cap. III. Virginitatis idem conatus et aggressio, dispari exitu. 29
 Cap. IV. Quid oleum in lampadibus. 29 sq.
 Cap. V. Virginitatis praemium. 30
 Oratio VII. Procilla.
 Cap. I. Quinam verus ac gravis laudandi modus. Pater maior Filio auctoritate principii, non substantiae. Virginitas lilium. Fideles animae ac virgines una unius Christi sponsa. 30 sq.
 Cap. II. Loci Cant. IV, 9—12 interpretatio. 31
 Cap. III. Virgines ipsae martyres, inter Christi sodales, primae. 31 sq.
 Cap. IV. Locus Cant. VI, 7. 8 expensus. Reginae, sanctae ante diluvium animae. Concubinae, animae prophetarum. Divinum semen ad spirituales fetus in prophetarum libris. Quasi clandestinae cum prophetis Verbi nuptiae. 32
 Cap. V. Sexaginta reginae cur sexaginta, et cur reginae. Primi aevi sanctorum praestantia. 32
 Cap. VI. Octoginta concubinae quanam. Factae prophetis Incarnationis notiones. 32
 Cap. VII. Adolescentulae, iusti veteres. Ecclesia, una illa sponsa, reliquis praestantior. 32 sq.
 Cap. VIII. Christi natura humana, una illa eius columba. 33
 Cap. IX. Virgines statim post Reginam ac Sponsam. 33
 Oratio VIII. Thecla.
 Cap. I. Vocis *παρθενία* Methodianum etymon: paene divina. Virtus, *ἀρετή* Graecae, unde dicta. 33 sq.
 Cap. II. Alta sacrarum virginum mens et constantia. Virginum in beatas sedes ante reliquos introductio. 34
 Cap. III. Virginitatis sors et hereditas. 34
 Cap. IV. Paraenesis ad virginitatem excolendam. Proponitur excutiendus locus Apoc. XII, 1—6. 34 sq.
 Cap. V. Mulier pariens infesto dracone, Ecclesia: eius cultus et gratia. 35
 Cap. VI. Ecclesiae opera, filiorum in baptismo parturitio. Luna in baptismo: plenilunium Christi passionis. 35 sq.
 Cap. VII. Mulieris partus in Apocalypsi, non ille Christi, sed fidelium in lavacro. 36
 Cap. VIII. Fideles in baptismo mares, Christo configurati. Sancti, ipsi Christi. 36
 Cap. IX. Filius Dei, qui ipse semper, hodie gignitur in animis sensuque fidelium. 36 sq.
 Cap. X. Draco, diabolus. Stellae, draconis cauda coelo excussae, haeretici. Trinitatis numeri, id est personae numeratae: circa eas errores. 37
 Cap. XI. Mulier cum filio masculino in deserto, Ecclesia. Virginum sanctorumque desertum. Numerorum perfectio ac mysteriorum. Senarii aequalitas et perfectio. Senarius in Christum relatus. Ex hoc item numero mundi creatio et harmonia tota conflata. 37 sq.

Cap. XII. Ad imitationem Ecclesiae, in solitudine degentis et draconem superantis, provocantur virgines. 38
 Cap. XIII. Bestiae diademata septem, victrice castitate tollenda. Draconis cornua decem, Decalogo opposita vitia. Fati opinio, malum maximum. 38 sq.
 Cap. XIV. Mathematicorum doctrina non prorsus spernenda, quamdiu in astrorum versatur notitia. Duodecim zodiaci signa, nomina mythica. 39 sq.
 Cap. XV. Argumenta a fati et geneseos novitate. Aureum genus, prisci homines. Argumenta adversus mathematicos, sane solida. 40
 Cap. XVI. Alia complura in eosdem mathematicos intorta. 40 sq.
 Cap. XVII. Concupiscentia carnis et spiritus: vitium et virtus. 41 sq.
 Oratio IX. Tysiana.
 Cap. I. Castitas, veri tabernaculi ornatus praecipuus. Ad tabernaculorum festum celebrandum, septem dies Judaeis indicti quid significant. Septenarii huius incerta summa, nec ulli liquet, quando futura mundi consummatio sit. Mundi fabrica etiamnum completur. 42 sq.
 Cap. II. Figura, imago, veritas: lex, gratia, gloria. Homo immortalis conditus: mors inveccta destruendo peccato. 43
 Cap. III. Quomodo se quisque ad futuram resurrectionem comparare debeat. 43 sq.
 Cap. IV. Mens depurgatis vitii perspicacior. Animi ornatus ac virtutum series. Caritas densa et constipata. Castitas, omnium postremus ornatus. Ipse matrimonii castigandus usus. 44 sq.
 Cap. V. Mysterium tabernaculorum. 45
 Oratio X. Domnina.
 Cap. I. Sola efficit ac praestat castitas, ut anima laudatissime gubernetur. 45 sq.
 Cap. II. Locus Iudic. IX, 8, 15 expensus. Arborum regem exposcentium allegoria. 46
 Cap. III. Rhamnus et agnus, castitatis symbolum. Quatuor Evangelia, id est praedicationes sive leges ad salutem instituentes. 46 sq.
 Cap. IV. Lex inutilis ad salutem. Castitatis postrema lex sub rhamni specie. 47
 Cap. V. Diaboli aemula in omnibus malignitas. Duo genera ficuum et vitium. 47 sq.
 Cap. VI. Visionis Zachariae mysterium. 48
 Oratio XI. Arete.
 Cap. I. Verae virgines et castae paucae. Castitas certamen. Thecla virginum princeps. 48 sq.
 Thecla hymnum composite canente, reliquae virgines illi succinunt: Ioannes Baptista, martyr castitatis; Ecclesia, Dei sponsa, intacta virgo, cet. 49 sq.
 Epilogus. Utri meliores, continentes, an qui gaudent ipsa mentis tranquillitate. Pugnae castitatis periculum: tranquillitatis felicitas. Depurgatae ac tranquillae mentes, dii, Deum visurae. Virtus tentationibus exercita probatur. 51 sq.

EPIMETRUM ANNOTATIONIS

IN

S. METHODII OPERA.

Visum est, hoc loco nonnulla, quae posterioris aetatis scriptores ex Methodio in medium attulerunt vel compilando tacite delibarunt, recensere et specimine quodam rationem illustrare, qua eiusmodi locis ad crisin facitandam usus sum (vid. Epist. ad Lector. p. VIII), praesertim quum Excerpta, de quibus acturus sum, quippe postmodum investigata, in Methodio Platonizante non tractaverim. Ac per hanc occasionem alia plura expromam, quae ad Methodium vel emendandum vel illustrandum pertinent.

Prolegomn. p. 3. b. D. In eo autem ... disputantes. De personis dialogi optime exposuit Gataker. Advers. Misc. Posth. cap. 34, Opp. T. I, p. 784, C. — G.

Sympos. p. 12 (Allat. p. 16) *μεγάλη* .. (19) .. *τὸ δὲ πλεϊόνων*] Allatius Not. in Eustath. Antioch. Hexaem. p. 256 sq. haec ex Methodii Symposio, tum temporis nondum edito, attulit. Quae illic ab Allatii editione discrepant, exceptis operarum erratis, haec sunt: P. 16. *μεγάλη* .. *ὑπερβολῆ*] *μεγάλη* .. *ὑπερβολή*. Cum A. (ed. Allat.) recte consentiunt P. (ed. Possin.) et C. (ed. Combeffs.) *σπουδαίως σπουδαίων: σπουδαίων V.* (cod. Vatic.), *σπουδαίως*, ut A., M. (cod. Mazar.) P. C. P. 17. *παραπεμφθῶσι παραπεμφθῶσιν*, recte, si *ὑποστιγμῆ* ante *κἀκείθεν* ponatur (vid. Method. Platoniz. annot. 673 et 734), quamquam ὄ etiam P. C. om., qui *ὑπο* distinguunt. P. 18. *τῶνδὲ τῶν δέ*, errore in libris mss. pervagato; *τῶνδὲ*, ut A., P. C. *ὀρμίζονται ἀφῶρος ὀρμίζ.*: *ἀφῶρος ἑνορμίζ.* V. et sic P. C. Vid. Method. Plat. annot. 190. P. 19. *διαθήκη*] *διαθήκη*, ἵ adscripto pro ὄ male accepto; *διαθήκη*, ut A., P. C. *περιτεμνόμενος*] *περιστέλλόμενος*, ut V.; *περιτεμνόμενος*, ut A., M. P. C. *ἀδελφῆς, οἶα σαρκός*] *ἀδελφῆς οἶα σαρκός*, melius. P., ut A.; *ἀδελφῆς, δια σαρκός* pessime C. Vid. Method. Platon. annot. 352.

P. 13 (25) *ὁ χριστόληπτος* .. *ἐν βιβλίῳ τῆς ἀποκαλύψεως Ἰωάννης λέγει*] Hic locus et qui eius similes in Symposio (p. 146. 181. al.) inque aliis Methodii scriptis reperiuntur (v. c. in libro *περὶ ἀναστάσεως*, vide infra), obversati sunt Andreae Cret. Comment. in Apocal. p. 2, 37 — 43. ed. Sylburg. *περὶ μέντοι τοῦ θεοπνεύστου τῆς βίβλου περικτὸν μηκύνει τὸν λόγον ἠγοούμεθα, τῶν μακαρίων Γρηγορίου [φρημὶ] τοῦ θεολόγου καὶ Κυρίλλου, προσέτι δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων Παπῶν, Εἰρηναίου, Μεθόδου καὶ Ἰππολίτου ταύτην προσμαρτυροῦντων τὸ ἀξιόπιστον*, qui locus veterum testimoniis de Methodio adiciatur. Minus docte Arethas, Caten. Graec. PP. in N. T. ed. Cramer. T. 8. p. 176. *περὶ δὲ τοῦ θεοπνεύστου τῆς βίβλου ὁ ἐν ἀγίοις Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ὁ θεῖος τὸν λόγον καὶ Κύριλλος καὶ Παπίας καὶ Εἰρηναῖος καὶ Μεθόδιος καὶ Ἰππόλυτος, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ πατέρες, ἐγγέγνοι πιστάσασθαι.*

P. 14 (32) *ἐκταρασσομένης* .. *ἐξέσσεται γῆν*] Theophanes Cerameus nonnihil hinc hausit Homil. 17. p. 106, D. ed. Scors. *οἱ γὰρ πρὸς τὴν λυσσώδη μίξιν ἐρεθισμοὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος πᾶν τὸ γόνιμον τοῦ αἵματος καὶ μυελώδες* (p. 107, A.) *ἐξοίσουσι. Γόνιμον* ille pro vulg. *γονιμώτατον*, fortasse recte, ut *τὸ μυελώδες τοῦ αἵματος καὶ γόνιμον* apud Methodium idem sit atque *ὁ γόνιμος μυελὸς* ap. Plat. Tim. p. 77, D., quo cum loco conf. p. 91, A. *Ἐξοίσουσι* ap. Theoph. Scorsus male vertit: extrahunt. Legendum: *ἐκπέουσιν*, quemadmodum nos ap. Method. *ἐξέσσεται* pro vulg. *ἐξέεται* (A. *ἐξέσσεται*) reposuimus. Vid. Method. Plat. annot. 107.

P. 16 (43) *τοὺς δηλήμονας* .. *τοῦ βίου*] Theophanes Ceram. flosculum decerpit Hom. 45. p. 316, B. *οἱ γάμων ἀλλοτρῶν δηλήμονες καὶ διαβόηται τῆς ἀρμοστίας τοῦ βίου*, omisso quidem τῶν *χορδῶν*, quod ap. Method. sequitur, et, si lectio sana est, posita voce inaudita *ἀρμοστία* pro *Platonica ἐναρμοστία*, de qua conf. Ast. Lex. Plat. I. 840. Sed confirmat Theophanes *γάμων*, ex V. M. repositum pro *νόμων*, quod A. habet. Adulteri sunt *δηλήμονες γάμων* et ea re infringunt leges, quippe *διαβόηται τῆς ἐναρμοστίας τῶν χορδῶν τοῦ βίου*. Conf. Plat. Gorg. p. 484, A. *διὰ ῥήξας* .. *νόμους*. *Ἄλλοτρῶν* Theophanes de suo addidit.

P. 16 (44) *τίς γὰρ* .. (45) .. *τὰς ἰδέας*] Locus exstat ap. Jo. Damasc. Parall. SS., Opp. ed. Lequien. T. 2. p. 310, D. 311, A. cum falso lemmate: *τοῦ ἀγίου Μεθόδου περὶ ἀναστάσεως*, et cum hac lectionis varietate: *γὰρ*) om. *ἀτηκτον ἐπῆξεν*] *ἐπῆξεν ἀτηκτον*, quorum prius respui, coll. Platone Tim. p. 73, E. *στέγασμα* .. *ξυμπηγνύς* .. *δοτεῖνον*. *Ἄτηκτον* loco vulgati *ἀτηκτον* recepi, coll. Tim. p. 73, E. *ὅπ' ἀμφοῖν ἀτηκτον ἀπειργάσατο*. A. et C. *ἀτηκτον ἐπῆξεν* nervosa transpositione, P. languide *ἐπῆξεν ἀτηκτον*. *ξυνέδησε νεύροις ἐπιτείνεσθαι*) *συνέδησε*, neglecta

dialecto Attica, quam Methodius Platonicus exemplo sequitur. Dein *ἐπιτείνεσθαι νεύροις*, ut VB. (VV. LL. ex Vatic. et Barber. ap. Allat.), unde P. et C. receperunt. Sed praestat *ξυνέδησε* (nim. τὰ ὀστέα) *νεύροις* cum A. coniungere, ut *ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνέσθαι* .. τὰ μέλη sit structura consequentiae. *ἀνέσθαι* Confirmat D. (Damasc.) receptam ex VB. vulg. lectionem; A. *ζυγνυτείνεσθαι* (sic). *τίς δ' ὑπόνομος* .. *πνεύματι* om., ut V.; P. verba ab A. suo ex cod. expressa et a C. servata deletiv. Sed *ὑπόνομος* quum proprie dicatur *ὄχετός*, *διωρῆς* (Suid.), translate *ὑπόνομοι* sanguinis sunt venae, quae alias *ὄχετοι* et *ὄδραγωγαί* *αίματος* figurate vocantur. Vid. *Animadv.* in S. Basil. I. p. 160. ἢ *τίς θεός* .. *σάρκα* In hisce, ab A. et M. omissis, D. *τίς ὁς*, omisso ἢ. ἢ *τίς θεός* VB. et sic P., ἢ in ἢ deformato. C. de suo: *τίς ἄλλος*. Sed verba *τίς θεός* — ἢ *μόνος ὁ ἀριστοτέλης* — respiciuntur p. 45. *ὁ ἀριστοτέλης, ὡς ἔφην, θεός*. Dein D. *χυμούς*, quod recepi; *χυμῶ* VB., *χυμόν* P. C. Porro D. *μαλθακῆν*, et sic P. C.; *μαλακῆν* VB. Paulo ante *μαλακῆν ἀρτηρίαν*. Sed utraque forma, *μαλακός* et *μαλθακός*, Methodio, ut Platoni, usitata. De hac conf. Method. Symp. p. 15. *μηδὲν ἔρῳνον μηδὲ μαλθακὸν ἔχειν*, et vide Ast. Lex. Plat. II. 277. Post *μαλθ.* D. addit *ἡμῖν*, quo facile caremus. Idem *ἐκ χόος σάρκα*, ut P. C.; *σάρκα ἐκ χ.* VB. languide. Post *σάρκα* D. interrogationis notam habet, ut C., non magis recte quam VB. et P. punctum. Ne *ὑποστιγμῆ* quidem opus, quam M. habet. ἢ *μόνος*) ἢ male om. P. 45. *ἐαυτοῦ*) D. A. M., et sic P. C.; *ἐαυτῶ* VB. certe V. *μὴ συμπνίγ.*) D. VB., et sic P. C.; A. *καὶ συμπνίγ.* Hoc ex loco emendavi verba Methodii in fragmento operis *περὶ ἀναστάσεως*, a Combeffio ex cod. Rupifucald. Parallelorum SS. Jo. Damasc. edito, ap. Galland. p. 780, A. *ἐν ὄδρασί τοιαύτῃ καὶ συνοχῆ καὶ πυγμῶ*. Videlicet *πυγμῶ* scripsi pro *πυγμῶ*, quod Combeffio iure suspectum est visum. *τῶ ὄγγῳ*) D. A. M., et sic P. C.; *τὸ ὄγγον* V. *ἐν τῇ*) καὶ *τῇ* D., et sic P. C.; ego *ἐν τῇ* cum A. Conf. Method. I. c. *ἐν ὄδρασί τοιαυτῇ καὶ συνοχῆ. ἐπικλυόμενον*) D. *ἐπικλυόμενον*. *τῶ Χριστῷ*) D. A. M., et sic P. C.; *τοῦ Χριστοῦ* VB., certe V. Sed Christus Methodio reapse est vis effectrix, licet dei administra et imitatric. Vid. fragm. libri *περὶ τῶν γενητῶν* ap. Phot. cod. 235. p. 304, a. 5—13. Bekk., cuius loci sententiam, quippe *ἀρειανίζουσαν* et paullo diuorem, emollire studet Petav. Dogm. Theol. ed. Antverp. T. 1. p. 229. Eandem tamen tamquam fidei catholicae contrariam notat T. 2. p. 27 sq. Tu de fonte Platonico sententiae, postea ab Ario et ab Arianae celebratae, vide Symbol. in Epiph. p. 82. Methodius cum aliis Patribus Eccl., praesertim Antineaenis, propter eiusmodi sententias posterioris aetatis scriptoribus minus congrua fidei catholicae proferre visus est. Quem excusare studet Photius, Patriarcha, opere Contra Latinos, eo loco, quem Allatius Diatr. de Methodior. script. p. 320 ed. Rom. consignavit. Photii verba repeliit et amplificavit Georg. Coreyr. Metropol., ab Allatio ibid. p. 320 sq. laudatus. Cuius verba, tamquam Photiana, longe emendatoria exhibet Euthym. Panopl. P. 2, Tit. 12 extr. ap. Petav. Dogm. Theol. T. 2. p. 398. Photii et Georgii loci veterum de Methodio testimoniis, quae nos attulimus, p. 8 (num. IX) adiciantur. *μεταζωγραφῶν*) D. VB., certe V., et sic P. C.; *ζωγραφῶν* A. M. Tu vide Method. Plat. annot. 94. *τὰς ἰδέας*;) Sic D. et P. C.; *τὰς ἰδέας*. A. Apud Jo. Damasc. continuo et indistincte sequuntur, quae habet Methodius *περὶ ἀναστάσεως* ap. Epiph. Haer. p. 541, B. C., nec nisi in hanc Excerpti partem lemma cadit, de quo supra.

P. 16 (45) *ῥθεν δὴ .. γράμμασιν*] Petav. Dogm. Theol. T. 1. p. 70. not. 59. locum affert ex Jo. Damasc. Parall. SS. Tit. 53, nimirum ex cod. Rupifucald. *Γράμμασιν* ille, ut A. P. C.; *γραφαῖς* VB.

P. 17 (52 sqq.) S. Nilus Epist. I. 254. p. 95 Allat. summam exponit disputationis, qua Methodius secundum Phil. 5, 32 connubium Adami et Evae ad coniunctionem Christi cum ecclesia retulit. Sic autem ille: *πίσηον πρώτον τὸ οὐχὶ νοητῶς, ἀλλ' αἰσθητῶς παρὰ Χριστοῦ εἰρημένον ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ κτίσας ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν, καὶ ὅπερ ὁ θεὸς συνέλεξε, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω* (Math. 19, 24), *καὶ ὕστερον ἀλλογήσει, ὅπερ φησὶν ὁ ἀπόστολος, τὸ μέγα μυστήριον* (Phil. I. c.) *εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ καὶ ὀστέων ἐσμὲν διὰ τὸ μετέχειν Χριστοῦ καὶ συννηώσθαι αὐτῷ ἐν πίστει καὶ γνώσει καὶ ἀρετῇ*. Quibuscum praecipue comparanda sunt, quae Noster p. 70 sqq. disputat.

P. 20 sq. (78) *ὁπως μὴ παράσχη λαβὴν τοῖς* (p. 79) *κεφαλαίοις καταχορήσασθαι τοῦτοις τοῦς πρεσβεύοντας προφάσει τεκνογονίας σωματῶν παρατριβάς.*] *Ἀσὴν* A. P. C. recte; *λαβὴν* VB. *Κεφαλαίοις*, quod A. om., add. VB. P. C. *Καταχορήσασθαι* iidem; *καταχορήσθαι* A. *Τοῦς πρεσβεύοντας* VB. P. C.; *πρεσβεύοντα* A. *Προφάσει* VB. P. C.; *τὰς περὶ Α. Παρατριβάς* M. P. C., recte, ex loquendi usu, de quo vid. Symbol. in Epiph. p. 23 sq. et Method. Plat. annot. 406; *περιτριβάς* VB. V., quod merito reprobatur Vales. Not. p. 184; peius etiam A. *διατριβάς*.

P. 20 sq. (137 sqq.) S. Nilus Epist. III. 298. p. 444 Allat. parabolam de decem virginibus ex Methodii sententia interpretatus est, simul adhibitis, quae Symp. p. 116 sq. et p. 281 sq. de vera virginitate docentur. Sic autem ille: *ὅσοι ἀνωμόν τε καὶ ἀδίκτον τὴν οἰκίαν παρθένην φυλάξαι σπουδάζουσι καὶ τὰ ἐαυτῶν σώματα θυσίαν ζώσαν τῷ θεῷ παραστήσασιν, οὐ μόνον τὴν ἐπιθυμίαν πολάσαι θφελουσιν, ἀλλὰ καὶ φιλοχρηματίαν καὶ κενοδοξίαν καὶ γαστρομαργίαν καὶ δόλον καὶ ἔριν καὶ ὄκνον καὶ γογγυσμὸν* (I. γογγυσι.) *καὶ μέθην καὶ φλυαρίαν σὺν πάσῃ κακίᾳ. ἐκείνον γὰρ ἐγὼ παρθένον καλῶ, τὸν καὶ ψυχῇ καὶ σώματι παρθενεύοντα. καὶ γὰρ ὅτεκα παρθένων ἐν παραβολῇ μνημονεύσας ὁ κύριος τὰς μὲν πέντε εἰς τὸν νυμφῶνα τῆς βασιλείας εἰσῆγαγε διὰ τὸ τῇ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκὶ καθαρεύειν, τὰς δὲ πέντε ἀπέκλεισεν, ἐπειδὴ τῷ σώματι μόνῳ ἐπαρθένηνον, τοῖς δὲ λογισμοῖς ἐρῶνπαίνοντο ἐαυτὰς ἀπατώσασιν.*

P. 31 (155) *καὶ φυλαὶ καὶ πατριαὶ καὶ τάγματα κατ' ἀναλογίαν ἐκάστων ἔσονται τῆς πίστεως*] Haec Noster de beatorum gradibus. De immortalium gradibus agens, idem voces *φυλὴ* et *πατριά* rursus coniungit ap. Epiph. Haer. p. 556, C. *μὴ τάγμα ἐν καὶ μίᾳ σύστασι καὶ φυλῇ καὶ πατριά τῶν ἀθανάτων, ἀλλὰ γένη καὶ φυλαὶ καὶ διαφοραί*. Confirmat illic comparato nostro loco vox *πατριά*, quam Dindorfius, deceptus mendosa scriptura libri Ven. *φθαρτοῖα*, in *φατριά* commutavit. Oportebat eum saltem *φατριά* scribere; nam *φατριά* sive *φατρία*, ut alii scribunt, ap. Suid. v. *φατρία* et ubicunque reperitur, stribligo est et hallucinantium librorum peccatum. *Πατριά* utroque Methodii loco fluxit ex Eph. 3, 14, ubi nonnulli vocem non de gente et familia, sed de paternitate dictam temere acceperunt. Vid. Lequien. ad Jo. Damasc. Opp. T. 1. p. 136. T. 2, p. 184 et Schleusner. Nov. Lex. in N. T. v. *πατριά*.

P. 35 (183) ἡ *δφθείσα* cet.] Andreas Caesar. Comment. in Apocal. p. 49, 22—47. ed. Sylburg., initio hinc facta, usque ad p. 36 (191) nonnulla ex Symposio excerpit. Praecedunt apud eum p. 49, 16—22. verba, a nobis p. 7 sq. in veterum testimoniiis de Methodio laudata, in quibus Sylburgius ἡμῶν, post τὸν κέριον in reliquis libris mss. omissum, ex Palat. adiecit. Pro *μεμνήσθαι* Sylburg. *μνησθῆναι*, sed recte cod. A. *μεμνήσθαι*. Oecumenii et Arethae Comment. in Apocal., a Cramero editus Caten. Gr. PP. in N. Test. T. 8, p. 352, eadem depravata sic exhibet: *ἔτεροι πάλιν, ὧν καὶ Μεθόδιος ὁ ἅγιος ὁ Πατάρων, εἰς τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν ἀρμόζει* (sic) *τὸ ὄραμα, ἀσύμβατα τῆς θεοπτικῆς γεννήσεως νομισας ταῦτα διὰ τὴν ἥδη πρό πολλοῦ τετέχθαι τὸν κέριον*. Sed comparemus singula, ab Andrea ex Methodio citata cum auctoris verbis. ἡ *δφθείσα* .. *μητέρα ἡμῶν*] Andr. p. 49, 22. 23. ἡ *γυνή* ἡ *περιβεβλημένη τὸν ἥλιον ἐστὶν ἡ ἐκκλησία*.

P. 35 (185 sq.) ὁ γὰρ ἡμῶν .. (186) .. *ἐφ'εγγέστερα*] Andr. p. 49, 24—26. ὁ δὲ ἡμῶν *ἐσθής*, τούτο *ἐκείνη φῶς*· ὁ δὲ ἡμῶν *χρυσὸς ἡ διαφανὴς λίθος*, τούτο *ἐκείνη τὰ ἄστρα*. [ta add. cod. Palat., et sic semper ubi [] ponitur] *ἄστρα δὲ κρείττω καὶ ἐμφανέστερα*. *ἐφ'εγγέστερα* Sylburgii cod. A. recte. *Τὰ* ante prius *ἄστρα* add. etiam A. C.; red recte om. VB. P. P. 35 sq. (186) *βεβηκέναι* .. (187) .. *Χριστοῦ*] Andr. p. 49, 27—32. *ἐπιβέβηκε δὲ ἐπὶ σελήνης· σελήνην δὲ τροπικῶς ἡγοῦμαι τὴν πλάτην τῶν ἀποκαταρουμένων τὴν φθορὰν τῷ λουτρῷ, τῷ (om. προσκοι... πᾶσαν) ἐκ τῆς σελήνης ἠρτῆσθαι τὴν ἕγγραν οὐσίαν* (om. *ἐφ'εστῆκεν .. ἐνῶν*)· *ὠδίνουσα καὶ ἀναγεννώσα τοὺς ψυχικοὺς εἰς πνευματικοὺς* (om. *καθ' ὃν .. τὴν ἐκκλησίαν*) *καὶ τὴν καθ' ὁμοίωσιν ἰδεῖν αὐτοὺς καὶ μορφῶσαν μορφῶσα τοῦ Χριστοῦ*. Initio Andreas *ἐπιβέβηκε* (nimir. ἡ *γυνή*) pro vulg. *βεβηκέναι* (αὐτήν), nimir. *φρσίν*. Dein δὲ pro *τε*, quod VB. P. male om., sed habent A. C. In verbis *ἐπὶ σελήνης· σελήνην* cet. Andreas om. vulg. *τῆς*, ut VB., et *σελήνην*, a C. male omissum, recte repetit. Idem, licet a vulg. paululum discrepans, favet positioni verborum *τροπικῶς τὴν πλάτην* ap. A. C.; *τὴν π. τρ.* P. Andreae cod. A. *σελήνην δὲ τρ. τὴν π. εἰρησθῆναι ἡγοῦμεθα τῶν ἁ. cet.*, cod. Bav. *σ. τρ. ἡγοῦμαι τῶν ἁ. cet.* Pro *διὰ τὸ* Andr. τῷ eodem sensu. Pro *αὐτοὺς* cod. A. ap. Sylburg. *αὐτοῖς* male. *Μορφῶσαν* Andr., ut A. P., *μόρφωσαν* C. pessime. Methodii vel potius Andreae verba mutilata exstant in Oecumenii et Arethae Comm. in Apocal., Caten. Gr. PP. in N. Test. ed. Cramer. T. 8, p. 352. *ἀλλὰ γε δὴ ὁ αὐτὸς Μεθόδιος καὶ ὡς τῆς σελήνης ἠρτημένης τῆς ἕγγρας οὐσίας, ἧτις τροπικῶς καλεῖται θάλασσα, τὸ ἅγιον βάπτισμα δηλοῦν*. Ceterum ex Methodii verbis apparet, ei ab Aretha Comm. in Apocal. p. 947 ed. Veron., loco a nobis p. 8 allato in testimoniis veterum de Methodio, falso attribui interpretationem allegoricam, qua *σελήνη* Apocal. 12, 1. ad synagogam Iudaeorum pertrahitur. P. 36 (186) *οὐδὲν σοι ..* (189) .. *φ'εσ'μ'φ'δεῖ*] Andreas p. 49, 33—37. verbis *καὶ πάλιν φρσίν* praemissis: *οὐ γὰρ τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι νομίζον τὸν γεννώμενον· πάλαι γὰρ πρό τῆς [Ἰωάννου] ἀποκαλήσεως ἐπεπλήρωτο τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ [θεοῦ] λόγου. ὁ δὲ Ἰωάννης περὶ παρόντων καὶ μελλόντων θεσμοθεῖ*. Eadem fere idem p. 23, 56. — p. 24, 4. Methodium *ἐπὶ λέξεως* docere non satis accurate refert. *Γεγεννημένην* illic Andreas, *γεννώμενον* prout vulgatur idem posteriore loco (p. 49, 34), ubi tamen cod. A. *γεγεννημένον νῶν*. *Ἰωάννου* priore loco (p. 24, 1) recte deest. Pro *θεῖον* priore loco [θεοῦ], utrumque vulgo recte omissum. Pro ὁ δὲ *Ἰωάννης* posteriore loco cod. A. ἡ δὲ *ἀποκαλήσεως Ἰωάννου* ex interpretamento. *τῶν*, priore loco ante *παρόντων* adiectum, posteriore recte abest. Methodii verba, ab Andrea allata, rursus depravata sunt in Comm. Oecumenii et Arethae, a Cramero Caten. Gr. PP. in N. Test. T. 8, edito, p. 353. *γάλα* (leg. *πάλαι*) *γὰρ τούτο τετέλεστο τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως. ὁ δὲ Ἰωάννης τῶν μελλόντων, οὐ τῶν ἥδη γεγεννημένων* (leg. *γεγεννημ.*) *τὴν γνώσιν ἀποκαλύπτει*. P. 36 (189) *ὥστε ἀνάγκη ..* (190) .. *τὸν ἄρσενά*] Andreas p. 49, 38—43, verbis *καὶ μετ' ἕτερα* praemissis: *ὥστε ἀνάγκη ὁμολογεῖν δεῖ τὴν ἐκκλησίαν εἶναι τὴν ὠδίνουσαν καὶ γεννώσαν τοὺς ἀπολυτρωμένους, ὡς φρσίν ἐν Ἡσαΐα τὸ πνεῦμα· πρὶν τὴν ὠδίνουσαν τεκεῖν* (om. *καὶ πρὶν .. ὠδίνων*), *ἐξέφρυνε καὶ ἔτεκεν ἄρσεν*. (om. *τῆς .. 190 .. αὐτῆς*) *τίνα ἐξέφρυνε; ἢ πάντως τὸν δράκοντα, ἵνα γεννήσῃ τὸν λαὸν ἡ νοητὴ Σιών τὸν ἄρσενά*. Negligentius haec refertur in Comm. Oecumenii et Arethae ap. Cramer. l. c. ἡ *τοῦν ἐκκλησία, ἡ ἦσον ἢ νῆα Σιών, ὠδίνει, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον εἰπεῖν, καὶ στενάξει γεννώσα τοὺς ἀπολυτρωμένους, ἄρσις οὐ μορφοθῆ Χριστὸς ἐν αὐτοῖς*. Initio Andreas *ἀνάγκη ὁμολογεῖν δεῖ*, omissis verbis *καὶ σέ*. *Alatiatus ἀνάγκη ὁ δεῖ καὶ σέ*: *δεῖ* etiam M. Sed melius P. C. *ἀνάγκη ὁ*: *δὴ καὶ σέ*. Dein Andr. *ἀπολυτρωμένους* pro *ἀπολυτρουμένους*, quod habent cod. A. ap. Sylburg., Oecum. et Areth. ap. Cramer. l. c. et A. Melius P. C. *ἀπολυτρουμένους*. Conf. p. 187. *τῷ λουτρῷ τοὺς λουμοῦντας* et p. 188. *τῶν ἀπολυτρουμένων* (ita P.: *ἀπολοσομένων* A. C.). Notandum rarius verbum *ἀπολοσοῦσα*. Tum *ἄρσεν*, ut A. C.; *ἄρσενά* cod. A. ap. Sylburg., *ἄρσενά* P. Porro Andr. *ἵνα γεννήσῃ τ. λ. ἢ ν. Σ. τὸν ἄρσενά*. Cod. A. ap. Sylburg. *ἵνα γ. ἢ ν. Σ. ἄρσενά λαόν*. Prior lectio cum vulg. ap. Method. conspirat, nisi quod *ἄρσενά* pro vulg. *ἄρσενά* exhibet, quod ap. Method. post paulo recurrit. P. 182 in Apoc. 12, 5, quo hic respicitur, Allat. cum vulg. *ἄρσενά*, P. C. *ἄρσενά*. Postremo *τίνα ἐξέφρυνε; ἢ πάντως* Andreas, et sic C. recte; A. τ. ἐ., ἢ πάντως, P. τ. ἐ.; ἢ π.

P. 36 (191) *ὥστε .. γεννηθῆ*] Andreas p. 49, 44—47, praemisso *καὶ ἐξῆς*, haec refert cum ista lectionis discrepantia: *σπαργῆ*) *σπαργανὸ* ridicule. Tu vide Method. Plat. annot. 134. Genuinam scripturam habet Comm. Oecumenii et Arethae, a Cramero editus Caten. Gr. PP. in N. Test. T. 8, p. 353, ubi Methodii verba ceteroquin negligentius ita exhibentur: *δέδοικε δὲ τὸν δράκοντα, ἐστὶ ἂν ἐκφύγη τὰς μηχανὰς αὐτοῦ καὶ τέχη κατ' ἀνδρά ἕκαστον τὸν Χριστὸν, νοητῶς ἐμμορφοθῆναι ἐν ἐκάστῳ. διὸ καὶ σπαργῆ καὶ ὠδίνει* (Cram. *ὠδίνει*), *ἄρσις οὐ μορφοθῆ Χριστὸς ἐν ἡμῶν γεννηθείς, ὥστε ἕκαστος τὸ μετέχειν* (leg. *τῷ μ. Χριστοῦ*) *Χριστὸς γεννᾶται. μέγριπε ἂν ἄρσις ἂν*. (om. *ἢ ἡμῶν μορφοθῆ*) μ. ἐ. ἢ. *τῶν ἁγίων* om. *γεννηθῆ*) *γέννηται*. Quae ap. Andr. p. 49, 48—55. sequuntur, ἡ *ἐκκλησία .. δλέθριον*, nonnisi summam continent verborum antea ex Methodio allatorum. Interpres Lat. verba p. 49, 48—53. ἡ *ἐκκλησία στέφανον*, et p. 49, 56 — p. 50, 3. *ὠδίνων .. θάνατον*, Methodio perperam tribuit.

P. 36 (192) *τὸ μὲν νῖδὸν αὐτοῦ εἶναι ἀορίστως ἀπεφῆνατο καὶ ἀχρόνως*] Gatakerus Opp. T. I. p. 202, D. apud Photium, cod. 237. p. 311, a. 27—41. exhibentem Methodiana p. 192. *λοιπε δὲ ..* (193) *οὐδέπω περανέρωται, pro νῖδὸν αὐτοῦ εἶναι, cuius loco alios νῖδὸν αὐτὸν εἶναι habere dicit, νῖδὸν αὐτοῦ αὐτὸν εἶναι scribi voluit, quam emendationem Bekkerus commemorare satis habuit, quum pronomen sponte intelligatur. Sed comparemus reliqua Photiana cum Methodii contextu. προσκοι. καὶ) om. τὸ χρησμ.) Phot. cum M. et sic A. P. C.; τὸν male V. ἐπὶ ὀδα-*

τος) om. Ceterum A. ἐπὶ τὸν ἀγγισμὸν κατὰ τοῦ ὕδατος. Eodem teste VB. ἐ. τ. ἀ. ἤκοντι κ. τ. ὅ. Sed recte P. C. ἐ. τ. ἀ. ἤ. τ. ὅ. καὶ ἀχρόνος] Phot. VB., et sic P. C.; A. αἰτε ἀχρόνος. „εἰ“ γὰρ „νός“ αὐτῷ ἔφη, καὶ οὐ „γένονας“] Hinc emendandus Phot. Bekkeri: εἰ γὰρ νός αὐτῷ ἔφη [καὶ οὐ γέγονας]. Novissima Bekkerus uncis inclusit, quum codd. A. B. eorum loco lacunam habeant. Allat. post αἰτε ἀχρόνος (vide superiora) continuo pergit: συνόντια αὐτῷ ἔφη καὶ οὐ γέγονας. Sed recte ap. eundem VB., prout scripsi secundum Ps. 2, 7. in Act. Apost. 13, 33. Atque recte ita Gatak. l. c., simul notato memoriae lapsu, quo Methodius illa verba de Christo in Jordane dicta refert. Ceterum P. C. νός male om.

P. 37 (194) ὁ δράκων .. (195) .. οὗτός ἐστιν] Andreas p. 50, 31—34, quem Oecumenius et Arethas Comment. in Apocal. (Caten. ed. Cramer. T. 8) p. 355 sequuntur, post verba: περὶ δὲ (δὲ om. Cram.) τούτων (nimir. de verbis Apocal. 12, 3, 4) καὶ ὁ μακάριος (μέγας Cram.) Μεθόδιος φησὶν οὕτως ἐπὶ λέξεως (ἐπὶ λ. οὐτ. φησὶ Cram.), hunc locum refert, omissis tamen vocibus ὁ πολὺτροπος, ὁ πολυσχιδής, ὁ κεραφόρος, γυναικός et οὗτος, quarum prima apud A. quoque deest. Sed habent eam P. C. Ἔστηκεν Andr., Oecumen. et Areth., atque ita A. P.; ἐστιν C. Tu conf. Apocal. 12, 4. ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικός. ὁ διάβολος] ὁ male om. Andr., Oecum. et Areth. Sequitur autem Andreas hoc loco Methodium, qui draconem Apocal. 12, 3, 4 Diabolum interpretatus est. Bestiam vero, de qua Apocal. 13, 1, 2, Methodius Antichristum esse voluit. Conf. Andr. p. 55, 26—29. τοῖς δὲ ἁγίοις, Μεθόδω καὶ Ἰππολύτῳ καὶ ἑτέροις, εἰς τὸν ἀντίχριστον τὸ παρὸν θηρόν ἐξείληπται, ἐκ τῆς πολυταραχῆς τοῦ βίου τούτου θαλάσσης καὶ πολυχρόνου ἕξερχόμενον, quae testimoniis veterum de Methodio accedant. Eadem uberius disputantur ab Oecumenio et Arethas Comment. in Apocal. (Caten. ed. Cramer. T. 8) p. 369 sq: ἐν μὲν τῇ πρό ταύτης θεωρησάμενος δράκων πυρόσος ἐν τῷ οὐρανῷ θράσται, νῦν δὲ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβαίνων. ὁ μὲν οὖν ἀπ' οὐρανοῦ δράκων τὸν κατ' ἀρχάς τῆς οὐρανόου δόξης ἐκπεπωκότα σημαίνει, ὁ δὲ νῦν πάλιν τὸν αὐτὸν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβαίνοντα, θάλασσαν τὸν ἀστατον τούτον καὶ αἰετάρχον παρωστων βίον, ἀπ' ἧς καὶ ἀναβαίνει τὸ θηρόν, τὰς τῶν ἀνθρώπων πλημεκίς (l. πλημ.) καὶ ἀσθηρότους ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς πράξεως λαβῶν (l. λαβόν) εἰς ἐμφάνειαν. ὁ οὐκ ἄλλο ἢ ὁ Ἀντίχριστος, ἐπὶ τῷ πρώτῳ καὶ (p. 370) δευτέρῳ Σατανᾷ τρίτος αὐτὸς προΐων. τὸ δὲ δεύτερον καὶ μέσον, ὁ καὶ νῦν πρόκειται εἰς θεωρίαν, δύναμις τῶν τυγχάνει, τῷ ἀποστάτῳ Σατανᾷ συνεκπεπωκότα (l. — υία), ἐκένου μὲν ἦτο (l. ἦττων), τῶν δὲ λοιπῶν εἰς κακίαν προύγουσα. ὅς ἐστιν ὁ Ἀντίχριστος, ὁ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν συγκαταβηβλημένων αὐτῷ δαιμονικῶν δυνάμεων προήχόμενος (l. προερχ.), εἰ τι Μεθόδιω καὶ Ἰππολύτῳ καὶ τοῖς ἁγίοις πείθεσθαι (adde δεῖ) πατρῶν. Quam interpretationem in Symposio, ut in reliquis Methodii scriptis, frustra quaesiveris.

P. 37 (195) ἀλλ' ἀστοχεῖ .. ἀναγεννωμένων] Andreas p. 50, 35: 36. haec verbis: καὶ τὰ ἐξῆς, cum prioribus connectit, nullā lectionis discrepantiā. Unde verba ἀνω ... ἀναγεννωμένων, in VB. cum proximis πρὸς ὃ δὴ ἐστι omissa, confirmantur. Apud Cramerum, Caten. T. 8. p. 355, ubi Methodii verba ex Andrea repetuntur, ἀστοχεῖ pro ἀστοχεῖ perperam scribitur.

P. 37 (196) ὁ θεὸς καὶ τρίτον ... διεσφαλμένοι.] Andreas p. 50, 37—39, verbis καὶ μετ' ἄλλα interpositis, haec ita refert: τρίτον δὲ τὸν ἀστέραν ἐκλήθη μέρος οἰ περὶ ἕνα τὸ ἀριθμοῦ τῆς ἁγίας τριάδος ἐσφαλμένοι. Vulgo melius: ἐκλήθησαν — οἶον — τῆς τριάδος, omisso ἁγίας, — διεσφαλμένοι. Pro ἕνα τὸν ἀριθμοῦ A. et P. ἕνα τὸν ἀριθμὸν, C. melius τὸν ἀριθμὸν.

P. 37 (197) ἡ δὲ ἐρημος .. (198) .. φθορᾶς] Andreas p. 50, 39. 40. ἡ δὲ ἐρημος εἰς ἣν ἐλθούσα τρέφεται (om. τὰς .. ἐξήκοντα) ἡ ἐκκλησία ἡ κακῶν ἐρημος (om. ἀληθῶς καὶ ἀγνος) καὶ στείρα φθορᾶς. Ἐλθούσα τρέφεται, ut VB. P. C.: ἐλθὼν ἐπέφερε A. Ἡ ἐκκλ. Andr. de suo et contra Methodii sententiam adiecit. Κακῶν ἐρημος, ut VB. P. C.: κακῶν πλήρης A. Ceterum hunc locum eique proxima respicit Andreas p. 51, 47—49. (οἱ τῆς ἐκκλησίας ἐκλεκτοί) εἰς τὴν ἐρημον πάσης κακίας, πάμφορον δὲ πάσης ἀρετῆς πολιτείας φεύζονται κατὰ τὸν μέγαν Μεθόδιον.

P. 37 (199) τὰ γὰρ χίλια .. περιέχει] Andreas p. 50, 41. 42. τὰ δὲ χίλια cet., post χίλια adiecto φασί. Idem τὸν ἐν ἐκατοντάσι πολλαπλασιασθέντα, cod. A. τ. ἐ. δεκαπλασιασθέντα, et sic A. P. C., qui tamen τὸν recte om. Reliqua Andreae excerpta ex Symposio infra vide.

P. 37 sq. (200) ἐπειδὴ περὶ ὁ τῶν ἔξ .. (201. 202) .. εἰς τὴν ἑαυτοῦ συμπλήρωσιν] Hinc hortulos suos irrigavit Theophanes Ceram. Homil. 18, p. 115, D. 116, A., qui quum Methodii verba in breve contraxerit et fere pro lubitu inverterit, parum subsidii ad crisis loci difficilioris praestat. Operae tamen pretium est eius discrepantiā scripturae hic consignare. ἐπειδὴ περὶ ἐπειδὴ γὰρ. ὁ τῶν ἔξ ἀπὸ μονάδος] ὁ ἀπὸ τῶν μονάδων τῶν ἔξ. ἐξ] recte, ut V. et cum eo P. C.; A. ἐπὶ. Recta scriptura recurrit ap. Theophan. Hom. 53. p. 361, A., ubi eadem breviter repetuntur. συντιθέται] συντιθέμενος. ὥστε] ὡς. λείπειν ἐν ἐ. τι] τὸ (leg. τι) ἐλλείπειν ἐν ἐ. Ἐλλείπειν Theoph. de suo, ut videtur, pro λείπειν. Idem ἐαυτῷ, ut C.: αὐτῷ A. P. Tu conf. p. 201. πλεονάζον ἐαυτοῦ. εἰς τὰ ἐ. μέρη γὰρ .. (201) .. ἀναπληροῖ τὸν ἔξ] Theophanes: (εἰς γὰρ ἐαυτοῦ μέρη ἀναλυόμενος, φημί δὴ εἰς τρεῖς δύο καὶ δις τρεῖς καὶ ἑξάκις ἐν, ἔξ αὐτῶν πάλιν συνίσταται (p. 116, A.) συντιθέμενων τῶν τριῶν καὶ τοῖν δυοῖν καὶ τοῦ ἑνός) τρεῖς ἐστί, in unum conflatis verbis εἰς τὰ ἐ. μέρη γὰρ ἀναλυόμενος συμπληροῦται et illis (p. 201) εἰς γὰρ δις τρία .. ἐν, et verbis τέλειός ἐστι pro ἀναπληροῖ τὸν ἔξ positis. Γὰρ apud Theophanem post primum ponitur vocabulum, post tertium apud P. C., post quartum apud A., quem secutus sum. Τὰ ap. Theoph. ante ἐαυτοῦ excidit. Ἀναλυόμενος idem, ut cod. M. et A. P. C.; V. ἀναλυόμενος. Proxime, quod obiter dico, τῶν ἔξ pro vulg. τῶν ἔξ ex coniectura reposui, τεμνομένων ex V. M. A.: τεμνόμενος P. ex Valesii coniectura, τεμνόμενος C. Dein τρεῖς δύο καὶ δις τρεῖς Theophanes negligentius pro δις τρία καὶ τρεῖς δύο apud P. C.; sed melius tamen idem τρεῖς δύο quam τρεῖς δύο apud A. Quod τοῖν δυοῖν pro vulg. τῶν δύο ponitur, δύο hoc loco, ut saepe alias, indeclinabile est. Videamus reliqua. — τέλειον δὲ] τ. γὰρ. μήτε προσδεόμενον .. πάποτε] inverse μήτε πλ. ἐ. π., μήτε τινός ἐτέρον προσδ. εἰς συμπλ. οἱ μὲν ὑπερτέλειοι εἰσιν] οἱ μὲν εἰσιν ὑπερτ. δώδεκα] δωδέκατος. τὸ γὰρ ἴσον .. τὸν δώδεκα] οὐ τὰ μέρη συντιθέμενα ὑπερεκπύπει τὰ δώδεκα. οὐ τηρήσ. ... ὡς ὁ ἔξ] om. ὑποτελείου] ἀτέλειου. ὁ δὲ τῷ γενώ. τὸ γὰρ ἤμισον .. (202) .. συμπλήρωσιν] οὐ τὰ μέρη συντιθέμενα προσδέεται μονάδος εἰς τὸ ἐκείνῳ δέσθαι.

P. 38 (202) (ὁ ἔξ ἀριθμὸς) τὴν ἀναφορὰν .. τοῦ τέλειος εἶναι μειωθεῖς] Theophanes Ceram. Homil. 53. p. 361, A. haec cum praegressis p. 200. ὁ τῶν ἔξ .. (201) .. ἀναπληροῖ τὸν ἔξ, ita expressit: φασὶ δὲ τὸν ἔκτον (l. ἔξ) ἀριθμὸν τέλειον ὄντα, ὡς ἐκ τῶν ἰδίῳ μέρων συμπλη-

ρούμενον, τὴν ἀναφορὰν ἔχειν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, θεὸν τέλειον ὄντα καὶ τέλειον ἄνθρωπον. καὶ ὡς περ οὗτος ὁ ἀριθμὸς εἰς τὰ ἴδια μέρη ἀναλυόμενος, συντεθέντων αἰθῆς (B.) τῶν μερῶν εἰς ἑαυτὸν πάλιν ἀποκαθίσταται, οὕτως ὁ τοῦ θεοῦ μονογενὴς υἱός, κενωθεὶς καὶ δούλου μορφῆν λαβὼν καὶ οἰοεὶ σμικρυνθεὶς, εἰς τὴν ἑαυτὴν (I. ἑαυτοῦ) τελειότητα καὶ ἀξίαν πάλιν ἀνεπληρώθη, οὐδέποτε τοῦ τέλειος εἶναι ζημιωθείς. Τὴν ἀναφορὰν recte Theophanes, ut A. P.: τὴν C. male om. Dein τὴν ἀναφορὰν εἶχε melius, quam t. d. ἀνελλήφει, quod A. P. C. exhibent. In usu enim sunt τὴν ἀναφορὰν ἔχειν vel λαμβάνειν εἰς τι, non ἀναλαμβάνειν. Vid. El. Cret. col. 818. annot. 7. Itaque praepositionem ἀνά, ex ἀναφορᾷ temere repetitam, delevi. Articulum ante δούλου, μορφήν et ἀξίαν Theoph. om., duobus locis prioribus secundum Phil. 2, 7. Ἐαυτὴν mendum est pro ἑαυτοῦ. Illa: ἐν ἑαυτῷ σμικρυνθεὶς, Theoph. mitigavit scribendo: οἰοεὶ σμ. Pro μειωθεὶς idem ζημιωθείς, per se recte; sed μειωθεὶς mathematicis Methodii rationibus magis accommodatum est.

P. 38 (202) ἀλλὰ καὶ .. (203) .. ἐκ τῶν τριγῶνων ἐστὶ συγκελευμένος] Theophanes Ceram. Homil. 18. p. 116, A. B. huius loci non tam verba quam sententiam secutus est hunc in modum: ἔχει δὲ ὁ ἀριθμὸς οὗτος καὶ τὴν τριγῶν διάστασιν, μῆκος καὶ βάθος καὶ πλάτος, ὡς ἐκ τριγῶνων συγκελευμένος. (B.) ἐκ τούτων δὲ πάντων τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ ἡ τοῦ κόσμου κτίσις τὴν τῆς ἐξάδος ἀρμονίαν οὐκ ἔφηνεν. ἐν γὰρ ἑξ ἡμέραις ὁ δημιουργὸς πᾶν τὸ φανόμενον ἐτεκτήνητο. De senarii numeri vi a Methodio celebrata conf. Jos. Scalig. Opuscul. ed. Francofurt. a. 1612, p. 356.

P. 38 (206) ἡ γὰρ καταγωνισαμένη .. ἐγκρατῆς γίνετα] Andreas Cret. Comment. in Apocal. post verba ad p. 199 allata, interpositis hisce: καὶ ἐξῆς φησι περὶ τῶν στεφάνων αὐτοῦ, in Methodio excerpto pergit p. 50, 43—46. ἡ δὲ καταγωνισαμένη κατὰ τοῦ διαβόλου cet. Cod. A. ap. Sylburg. καταγων. τον διαβόλον, quod recepi. Vid. Schleusner. Lex. in Nov. Test. ed. IV. T. 1, p. 1198. Vulgo: καταγων. τοῦ διαβόλου. Γίνεται Andr., ut A. C.; γίνετα P., per se melius, quippe ex Attica consuetudine, quamquam in Symposio libri mss. in vulgari forma γίνεσθαι fere consentire videntur.

P. 49 (282) χλεῖη γὰρ ... συνεσφιγμένα] Locus exstat apud Jo. Damascen. Parall. SS., Opp. ed. Lequien. T. 2. p. 643 cum lemmate: Μεθοδίου, cod. Rupif. ἐκ τῶν περὶ ἀγγείας συμποσίων. Discrepantia lectionis apud eum haec est: γὰρ) om. παιδοποιήσεως) παιδοποιίας, quae forma Platoni usitata. Vid. Ast. Lex. Plat. T. 3. p. 12. Sed amat Noster Platonis ἀπαξ λεγόμενα, e quibus παιδοποιήσεως Legg. XII. p. 947, D. παρθένα] Ita D., ut A. C.; παρθένα P. γλώτταν) γλώσσαν, quod vulgo insequitur. Ego utrobique γλώτταν scripsi; neque enim probabile est, Methodium uno in enuntiatu eiusdem vocis forma Attica et vulgari simul usum esse. ἡ ταῦτα μὲν .. καρδίαν δὲ μὴ τηρ.) om. πάντως .. τῆς ἀγγείας) om. τὰ μέλη πάντα) π. τ. μ. συνεσφιγμένα) συνεσφραγισμένα. Tu confer proxima: καθάπερ δὲ καὶ πλοῖον (vulgo male add. ὦν) οὐ κυβερνήται τὰς ἀρμογὰς σφίγγουσι — Translatum συσφιγγεῖν item occurrit p. 107. συσφιγγουσα τὴν πρόθεσιν τῆς ψυχῆς εἰς ἀγγελίαν. Figuratus verbi usus ex Stoicorum doctrina de sapiente sensus colligante et in se collecto fluxit.

P. 49 [284] 7. Vulgo ante Ψαλμὸς verba, quae infra sequuntur: ἀγγεῖω σοι cet. cum inscriptione Ὑπακοῆ temere inculcantur, quasi vero Ὑπακοῆ Ψαλμὸν antecedere possit. Tu confer superiora: τὴν Θέκλαν — μὲν — ψάλλειν, τὰς δὲ λοιπὰς — ὑπακοῦειν αὐτῇ. Itaque illa verba rescere et inscriptionem Ὑπακοῆ infra ante ἀγγεῖω σοι cet. ponere non dubitavi. Quo magis autem de ratione constet, quam ego, amicum auxilium praebente Clariss. Rettigio, in restaurando choro gravissimo secutus sum (conf. Praefat. in S. Method. Platoniz. p. IX, not. 12), visum est integram scripturae varietatem hoc loco apponere. 8. βοῆς) om. A. praeter metrum, quod in seqq. multifariam vitiatum est. ἐγεσθίνεκος) ἐγεσθίνεκος C., num ἐγεσθίνεκος? [285] 1. ἦλθε) vulgo: ἦλθε.

νυμφῶν) vulgo: ν. ἔγων. λευκαίων) λευκείων ἐν στολαῖς A. C.; λευκαίων ἐν στ. P. 2. ἀπολάς) ἀνατολῆς C. φθάσει) φθάσει A. 7. τρυφῆς) vulgo add. ἀδονῆς. ἀγκάλαις) ἀγγάλαις A. 12. θνητὰ) τὰ θν. P. C. 14. 15. ὅπως φθάσω .. μολεῖν) φθάνω c. infinit. exstat p. 253 et infra p. 50 (287, 9. 10) recurrit. Vulgo post μολεῖν puncto distinguunt. [286] 2. θελητήριος) θελητήριος A. ἔτλην δὲ) ἐτι δὲ P., ἔτλην, omisso δέ, C. 4. προσμένουσ') προσμείνουσα P. C.

P. 50 [286] 2. καὶ) vulgo om. 7. Χριστῆ) vulgo: Χριστῆ, τυγχάνεις, voce τυγχάνεις ex superioribus temere repetita. 9. προσενέπει) προσενέπει P. C. [287] 1. δέδεξ' ἡμᾶς) vulgo: δέδεξο θαλάμων εἰσω χ' ἡμᾶς. 2. καλλίπνου) καλλίπνου P. C. 3. πανόλβιαι) sic VB.; πανόλβιαι A.; πανόλβιον P. C. 8. νυμφῶνος) om. P. C. 10. ταμῆων) vulgo: ταμῆων. εἰσδέειν) εἰσδέειν C. prave coni. 13. ἐκτραπέσαι) τραπέσαι A. 15. πύρος φέρουσαι) φλογεροῦ λαμπάδας) vulgo: φλ. π. φ. λ. [288] 2. γὰρ ἐστὶ) γὰρ, vulgo om., VB. add.; ἐστὶ om. P. C. 7. σου τὸν θάνατον) σε A. 8. οὐρανός) οὐρανόν P. C. 9. χερὶ) χερσὶ vulgo. 13. σου παῖς) vulgo: ὁ καρτερός σου παῖς, Λόγε. Sed ut ὁ x. stare poterit, si ἀγγείας abiciatur et ἀθλον per se de virtutis praemio dictum accipiat, ita Λόγε, quippe ex superioribus temere repetitum, omnino repudiandum est. 14. εἰλαυσεῖν) vulgo: βιαλὸς εἶλε. 15. φλογομένη) φλογουμένη A. P.; φλογουμένη C. ὁ δ') ὁ δὲ A.; ὁ δὲ P. C. [289] 1. κόρη ἦγε) vulgo: κόρη ἀνήγε. 2. ἀμφὶ βωμόν) ἀμφίβωμον A. P.; om. C. 3. ἡ δ') ἡ δὲ A., ἡ δὲ P. 4. τελοῦσ') τελοῦσα A. C. 7. ξένων) vulgo: ξένων. 9. οὐ) οὐδὲ vulgo. 10. νικαφόροις) νικηφόροις P. C. ἐρη) vulgo: δ' ἐρη.

13. ὕφης) ὕφ' ἦς A. C.

P. 51 [289] 2. γάμων) vulgo: σου γάμων. λέχη ποθοῦντες) λεχποθοῦντες (sic) P. C. 3. ἡ δ') ἡ δὲ A.; ἡ δὲ P., ἡ δὲ C. ἐρη) vulgo: ἐρησε. [290] 3. ἐμπόροις) vulgo: ἐμπυροῖς. 9. φοινίω) vulgo φοινίω. 13. ἀτεκτός) ἀτεκτος A. Tu vide Method. Platoniz. annot. 381 extr. [291] 3. ἡκουσίω) vulgo: ἡκασί. 7. θεόνυμφε) νυμφε P. 8. αἰέν σε) vulgo: αἰ σε. 14. ἠρέθη) ἠρέθη A. 16. χάρις) χαρὰ vulgo. 19. βροτῶν) vulgo: ὁ βο. [292] 1. οἰκεῖ) om. A. 5. τὸ x.) τὸν x. P. C. ἄσμα) ἄσμα A.; ἄσμα P. 6. ὄλος) vulgo: ὄλη. 8. χερσὶν) χερσὶ vulgo. σελασφόρος) σελασφόρος A. P. Sed φλόγας σελασφόρος φέρειν non minus recte dicitur quam λαμπάδας φαιεφόρος κρατεῖν. 11. ὦ) ὁ C. Tu confer Eurip. Phoen. v. 1. ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμναν ὀδόν. 12. συγκρατῶν) συγκροτῶν A. P. C.; συγκρατῶν Migneus recte. Vid. Animadv. in Basil. I. p. 123 et Method. Platoniz. annot. 300. ἡμᾶς) ἡμᾶς C.

Ceterum quod Petavius Dogm. Theol. ed. Antverp. T. 3. p. 162 nonnulla tamquam Methodiana affert ex iis quae Photianis Excerptis ex Symposio in calce subiecta sunt: tu vide annot. p. 46.

De libero arbitrio p. 55, annot. 2. Breviatum interlocutoris nomen *ΟΥΛΑ*. Allatius l. c. vult esse Valentini. Tu vide Method. Platoniz. annot. 733. Fabricius Delect. argumentor. pro verit. relig. christ. p. 164 et Biblioth. Gr. ed. Harles. VII, 265 Valentinianis, adversus quos Methodium hoc libro disputasse recte docet, Origenem adiungit errore vulgari et a nobis Prolegom. p. 3, col. 1 extr. indicato. Sed recte idem ll. cc. notat ignorantiam Honorii Augustodun. et Trithemii, operis inscriptionem interpretantium: de animae exitu. Scripturae discrepantia apud Allatium l. c. fere nulla est. *Τι* ille, ut vulgatur, p. 55 (95 extr. Meurs.) in verbis *ὁ δὲ πάσχει ... λέγειν οὐ τοιάυτ', ubi* vocem, quippe post λέγειν perperam intrusam, uncis circumscripti. Quod autem Allatius p. 46 Methodii opus *περὶ τοῦ αὐτέξουσίου* se editurum promisit, id vix de integro opere accipiendum esse ex Diatr. de Methodior. script. p. 339 sq. ed. Rom. apparet.

P. 57, annot. 1. In codice Mediceo, quo libri *περὶ τοῦ αὐτέξουσίου* pars a Meursio edita continetur, hic nova incipit disputatio, quae inscribitur *περὶ Θεοῦ καὶ ὄλης*. Vid. Bandin. Catal. Cod. Graec. I. 430.

P. 63 (lin. 10—25, et 28—31). *εἰ γὰρ ὡς ἐν τι ... μὴ ὑπακούειν τοῖς προστάγμασιν. et ὥστε οὐχ ... ἐξουσίαν ἔχων.*] Haec citatur a Franc. Turriano Adv. Magdeburg. Centuriat. pro Canonib. Apostol. et Epist. Decret. Pontif. Apostol. Lib. IV, c. 2, p. 362 ed. Florent. a. 1572. Ea in quibus ille a Combeffisio et a Maio discrepat, haec sunt: Lin. 10. *γὰρ* om. T. (Turrian.) *γέγονε* γέγονεν M. (Maius) 11. *δουλούντων* ἀνάγκη δ. T. M. optime; conf. p. 63, l. 1. 2 et Methodiana, ex Pseudo-Origene in annot. 1 allata: ἀνάγκη τινὶ δουλείων τῷ δεσπότηι et τὰ ἄλλα ἀνάγκη δουλεύει τῷ πεποιηκότι. οὐκ ἔτι) οὐκέτι M. 15. *θεόν, οὕτω τὸν* om. T., librario vel typographo a priori τὸν ad posterius aberrante. 17. *παραινεῖν* παραινεῖ M. 18. *τὸ αὐτέξ.* — τὸ κρείττον) τὸν αὐτ. — τὸν χρ. C. (Combeffis.). *μηνύειν* μηνύσαι M. 19. *καὶ* χῆν M. *παραινῶν* παραινεῖ T. C. M. 24. *προστάγμασιν* προστάγμασι T., πράγμασιν M. 25. *προστάγμασιν* προστάγμασι T. πράγμασι C., πράγμασιν M. In seqq. *καὶ γὰρ ... προστάγματι*, quae T. non citat, l. 25 τὴν ἀρχὴν τοῦ C. M. Ego tō scripsi, ut ἀφείλε (ἀφείλεν M.) subiectum habeat, quo referatur. *Τὴν ἀρχὴν* est omnino; vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 284. 28. *ἔδωκεν* ἔδωκεν T. M. Tu conf. superiora: *τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ ... δέδωκεναι*. 29. *ὑπήκουσε*) ὑπήκουσεν M. Verisimile autem est Turrianum haec ex Leontii συλλογαῖς excerpssisse, quas laudat p. 361.

P. 63 (lin. 32). *ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ ὑπακούειν τῷ θεῷ καὶ μὴ ὑπακούειν αἰτίαν μόνην.*] Vocem *διὰ*, quippe ad sensum necessariam, ego adieci, deleta ante ἀλλὰ lacunae nota, quae ap. Combeffis. exstat. Dein Leont. et Combeffis. recte *αἰτίαν μόνην* pro *αἰτίου μόνου ἦν*, quod Phot. habet. Statim post ἐβούλετο Phot., ἠβούλετο Leont. et Combeffis., quae forma a Methodio Platonizante abiudicanda est. *Τότε*, quod Leont. et Combeffis. om., ego ex Photio adieci.

De Resurrectione p. 72 (541, B. — D.). *ὁ δὲ θεὸς ... καὶ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον*] Locum affert Jo. Damascen. Parall. SS., Opp. ed. Lequien: T. II, p. 311, A., post ea, quae sub falso lemmate τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως ex Sympos. p. 44 sq. ed. Allat. excerpta exstant. Lectionis discrepantia ap. Jo. Damasc. haec est: (541, B.) *ὁ δὲ θεὸς καὶ ἀθανασία*) δὲ et καὶ om., adiecto ἔστι post ἀθανασία. ἀθάν. ἀρα ὁ ἄνθρωπος.) om. διὸ δὴ) δὴ om. αὐτοῦργησεν ὁ θεός) ἠτοῦργησεν αὐτός, posterius, ut cod. Ven. ἄνθρωπος δὲ ἀληθεύματα .. (541, C.) .. *ἠράσκοντα*) om. λέγεται) λέγων. ψυχῶν ζωῶν) ζῶων ψ. ὡσαύτως ἐκείνοις om. (541, D.) ἡ γῆ ... φωστήρες) om. κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὅμοιον. ἡμ.) κατ' εἰκ. ἡμ. κ. ὅμοιον καὶ ἀρχεῖ. .. *πηνῶν*) om. τὸν ἄνθρωπον) αὐτόν.

P. 75 (546, D.). *τὴν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τῶν ζῶων νεκρότητα κατεσκευασμένην*] Vulgo: *τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου τ. ζ. ν. κ.* nullo sensu. Mea ex emendatione τὸ λογικὸν τῶν ζῶων est homo (cf. Method. fragm. I. Comm. in Job. p. 117. *ζῶα γεγόναμεν λογικά.* et vid. Front. Ducae. ad Jo. Chrysost. p. 146, B. Not. p. 34, b. sq.) et ἡ ἐπὶ τοῦ λ. τ. ζ. νεκρότης κατεσκευασμένη corporea et mortalis natura in homine a deo instituta. *Ἀλόγου* tamen cod. Ven., quod tuearis, si τὸ ἄλογον τῶν ζῶων de natura corporea et cum brutis animalibus communi dictum accipias et verba *τὴν ἀπὸ τοῦ ἀλόγου τ. ζ. ν. κ.* de mortalitate hominis interpreteris, quae ex hac eius natura efficitur. Conf. Theophan. Ceram. Homil. 6. p. 32, C. *φιλανθρωπία γὰρ γέγονεν ἡ τοῦ θανάτου τιμωρία κατὰ τὴν τοῦ θεολόγου φωνήν* (Gregor. Naz. Or. 38. p. 619, C. Bill.), *τὴν προσεφθεῖσαν ἡ ψυχῇ τῶν ἀλόγων φύσιν ἀποκαθαίρουσα.*

P. 75 (548, A. B.). Duplex fuit Casauboni error, qui Comm. in Pers. I. 25 haec a Proclo contra Origenem, deque ficus grano, non de caprifico dicta autumavit. Tu vide Gataker. Advers. Misc. Posth. cap. 34, Opp. T. I, p. 782, G. 784, B. — 785, A. et 786, C. D. De caprifico, aedificis et monumentis pernicioso, praeter scriptores a Casaubono et Gatakerō laudatos, conf. ipsum Methodium p. 91 (cap. I). Ceterum Gatakerus l. c. p. 783, A. imaginem, a Methodio p. 75 (548, A. B.) depictam, iure meritoque elegantissimam vocat verbaque eius non orichalco tantum, sed auro obrusso cara non esse pronuntiat.

P. 75 (540, D. — 550, D.). Similitudo ἀνδριάντος ἀναγωνιζομένου in eadem re apud Nostrum recurrit p. 95 inf. et seq. (in Excerptis ex libro περὶ ἀναστάσεως apud Phot. cod. 234, p. 300, a. 21—26). Conf. S. Nil. Epist. II. 100. p. 224 Allat. *εὐμαρῶς μίαν τῶν θανόντων ἀνθρώπων τὰ σώματα ὁ σωτὴρ Χριστὸς ἀναστήσει θάπτον πιαροῦ. ποῖον γὰρ, εἰπέ μοι, μῆλον ἐν συγκοίσει καμάτων, ἀνδριάντα πλάσει τὸν μὴ ὑφεισάτα ἢ τὸν διαπισσόντα ἀναγωνεῦσαι (l. ἀναγων.) εἰς τὸ αὐτό. (pone;) ὁ τοῖνον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παιήσας ἡμᾶς θεός δῆλον ὅτι καὶ πεπρωκότας ἡμᾶς ξηναστήσας δυνήσεται.* Nec non vasis reflecti simile in eodem argumento usitatum est. Conf. Method. p. 76 inf. et seq. (549, D. — 550, A. B.) et vid. Animadvers. in S. Basil. M. I. ...

P. 77, annot. 1. Quae post Methodii fragmentum apud Oecumenium l. c. insequuntur, Methodio temere attribuit Petav. Dogm. Theol. ed. Antwerp. T. I, p. 392 et 399.

P. 78, annot. 1. Andreas Cret. p. 96, lin. 49—54 in verbis p. 553, D. *οὐκ ἀρεστόν .. (554, A.) .. καὶ φθοράν* a recensione Dindorfiana ita discrepat: *οὐκ ἀρεστόν δὲ ἐκείνο*) οὐδ' ante ἐκείνο add., quod recepi. ἀπολεισθῆναι) ἀπολέσθαι cod. A. ap. Sylburg. *καταβασίω πᾶς ὁ κόσμος κατακλιζ, πῦρ*) omisio καταβασίω, ante πᾶς add. [κατὰ Βασίλειον], quasi vero Basilius Methodium aetate praecesserit. Dein *πᾶς κατακλιζ, πῦρ*) κόσμ. cod. A. ap. Sylburg. p. 125. Combeffis.

ap. Galland. p. 775, B. καταβ. πρὸς πᾶς κατακλυζ. ὁ x. Ego saltem voce κατακλ. post πᾶς transponenda Methodiano verborum traiciendorum studio indulsī. — Porro in verbis p. 554, A. καὶ Παῦλος .. (B.) .. τῆς φθορᾶς ap. Andream Cret. p. 96, 54 — p. 97, 3 haec est scripturae discrepantia: καὶ Παῦλος καὶ ὁ Παῦλος, ut ante Dindorf. scribi solebat, qui cum cod. Ven. ὁ om. τῆ γὰρ ματαιότητι ἢ κτίσις ὑπετάγη] haec uncis inclusa ap. Sylburg., ut omnia ab eo ex cod. Palat. assumpta. ὑποτάξαντα] [αὐτῆν]. διὲ καὶ αὐτῆ] διότι Sylb., διὲ cod. Pal. et Bavar.

P. 84, annot. 1. De summa disputationis, licet lacunosae, scite tamen iudicavit Gataker. Adv. Misc. Posth. c. 1. Opp. T. I, p. 412, E., qui post οὐκ ἐπιός saltem σώματος (sive, ut ipsi visum τοῦ σ.) excidisse vidit.

P. 84, annot. 2. Brevius et minus docte, quam Oecumenius, auctor Catenae in Epist. D. Pauli ad Rom. ap. Cramer. Caten. Gr. PP. in N. T. T. 4, p. 221 (ad Rom. 8, 7): Μεθοδίου. τὸ φρόνημα, φησί, τῆς σαρκὸς οὐχ ἡ σάρξ, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀκρασίαν αὐτῆς ὄρημα. Codex Monac., qui illam in Epist. ad Rom. Catenam continet, olim fuit Augustanus. Vid. Reiser. Index MSS. Bibliothecae Augustanae p. 9 (num. 23).

P. 87 (582, C.) ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς ... ὁ διάβολος] Similiter S. Nil. Epist. II. 9. p. 125 Allat., omissa tamen diaboli mentione.

P. 89, annot. 1. Négligenter auctor Catenae in Epist. ad Rom. ap. Cramer. T. 4, p. 196 (ad Rom. 7, 20): Μεθοδίου Πατάρως (I. Πατάρως). ἔφη δὲ τις ἀμαρτίαν ἐνταῦθα τὴν ἀπὸ τῆς παραβάσεως εἰκοισθεῖσαν. Quasi vero haec non Methodii ipsius fuerit sententia.

P. 89, annot. 2. Non magis accurate, quam Oecumenius, Methodii sententiam ita refert auctor Catenae in Epist. ad Rom. ap. Cramer. T. 4, p. 204 (ad Rom. 7, 23): Μεθοδίου. τέσσαρας δὲ τις ἐνταῦθα λέγεσθαι νόμους εἰπών (leg. εἶπεν). ἕνα μὲν τὸν νόμον τοῦ θεοῦ, δεύτερον δὲ τὸν ἀντιστρατευόμενον, τρίτον, περὶ οὗ φησιν „τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου“, τέταρτον, περὶ οὗ λέγει „τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσι μου.“ τούτων ὁ πρῶτος, φησί, τὸ εὐαγγελικόν ἐστι παιδεύμα, ἔξωθεν διὰ τοῦ κηρύγματος εἰσὶν καὶ τὴν ψυχὴν ῥυθμιζών· ὁ δεύτερος, ὁ ἀντιστρατευόμενος, καὶ (del. καὶ) οὗτος τῶν ὑπεριόντων ἔξωθεν ἐστὶ κατ' ἐνέργειαν τοῦ πονηροῦ, τὴν ψυχὴν αἰχμαλωτίζων· ὁ τρίτος, ὃν φησι νόμον νοός, οὗτός ἐστιν ὁ τῆ φρέσις ἡμῶν ἔγκρασις παρὰ τοῦ δημιουργοῦ, ἐπὶ τὰ τῷ θεῷ φέλλα παροτρύνων· ὁ τέταρτος, ὁ τῆς ἁμαρτίας νόμος, οὗτός ἐστιν ὁ φιλαμαρτημῶν, ὃς διὰ τῆς πρὸς τὸ κακὸν συνηθείας ἐνσπιρῶσεν ἐν ἡμῶν τὴν ἁμαρ- (p. 205) τὴν. ὅρα οὖν, φησί, πῶς ἐκ διαμέτρου ἐναντίως περιεστρωμένον νόμοις. οἱ μὲν γὰρ δύο ἔξωθεν ἡμῶν ἐπιερέουσιν, ὁ μὲν πρὸς ἀγαθοεργίαν ἔκκαλούμενος, ὁ εὐαγγελικός, ὁ δὲ πρὸς κακίαν παρακαλῶν, ὁ ἀντιστρατευόμενος τοῦ πονηροῦ νόμος. οἱ δὲ λοιποὶ δύο ἐνδον εἰσὶ καὶ τὴν ψυχὴν συνέχουσιν, ὁ μὲν τοῦ νοός παρὰ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῶν ἔγκρασις παρὰ τοῦ νοός, ὁ δὲ δηγῶν πρὸς τὰ καλὰ, ὁ δὲ τέταρτος, ὁ καὶ νόμος τῆς ἁμαρτίας, διὰ τὴν πρὸς τὸ κακὸν ἔξιν ἐνσπιρῶσεν ἐν ἡμῶν. διὰ πρόσ- σης πῶς ἀκριβῶς εἶπε „βλέπω — νοός μου,“ τούτῳ δὲ τῷ ἐμφύτῳ πρὸς τὰ καλὰ, „καὶ αἰχμάλ. — μέλεσι μου.“ ὡς εἰ ἔλεγε· ἔξωθεν εἰσπνέων συγκινεῖ καὶ ἐρεθίζει πάντα τὸν ἐν ἐμοὶ ἀποκειμένον κοροστον καὶ βόρβορον, ὃν ἢ πρὸς ἁμαρτίαν μοι ἔξιν ἐνσπιρῶσεν καὶ ἐνέκυσσε· καὶ ὁ νόμος δὲ τοῦ θεοῦ ὁ εὐαγγελικός κινεῖ καὶ ἐρεθίζει τὰ ἐν ἡμῶν ἐμφύτῳ καὶ ἔγκρασις παρὰ τοῦ νοός ἀγαθοεργίαν σπέρματα. ἕκαστος γὰρ τῶν ἔξωθεν ὑπεριόντων τὸν οὐλοῦν καὶ κατάλληλον ἐνδον καὶ ἐν ἡμῶν ὄντα μόνον κινῶν καὶ ἐρεθίζων ἢ εὐσεβεῖν ἢ ἀσεβεῖν ἡμῶν προτρέπτει. Quae non magis Methodiana, quam quae uno tenore coniuncta sequuntur: ἄλλος δὲ, τρεῖς, ἔφησεν, εἰσὶν ἐνταῦθα νόμοι cet.

P. 90 (589, A.) ταλαίπωρος ... τὴν ψυχὴν ἐμφαντίζοντα] Hinc quoque hortulos suos irrigavit S. Nilus Epist. I, 249. p. 93 Allat. „ταλαίπωρος ἕγω ἄνθρωπος, τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;“ οὐχὶ τὸ σῶμα θάνατον ὑπάρχειν ἀποφαινεται ὁ θεὸς ἀπόστολος, ἀλλὰ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας τὸν ἐν τοῖς μέλεσι (I. μέλεσι) τοῦ σώματος ὄντα, διὰ τῆς ἐν τῷ Ἀδάμ παραβάσεως φωλεύοντα ἐν ἡμῶν καὶ πρὸς τὸν θάνατον τῆς ἀδικίας τὴν ψυχὴν ἐπισπεύδοντα. in quibus ἀποφαινεται opitulatur scripturae ἀποφαινόμενος, quam Photius pro vulg. ἀποφηνάμενος exhibet, et quam ego, commendatam a Dindorfio Annot. p. 796, recepi. Τὴν ψυχὴν, in cod. Ven. omissum, confirmat Nilus. Apud eundem ἐπισπεύδων i. q. ἐμφαντίζων ap. Method. Conf. p. 87 (583, D.) λογισμῶν .. ἐμφαντίζόντων ἡμᾶς πρὸς ἃ μὴ θέλομεν. Idem usus simplicis verbi p. 74 (545, D.) ἕνα τὸν ἄνθρωπον φαντίζοντα αἰεὶ πρὸς ἀδικίαν ἔχη καὶ κινεῖν. Ceterum S. Nilus, qui fertur, in epistolis fere totus est de fabula graeculus. Cf. Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. X, p. 12.

P. 91, annot. 1. Oecumenius h. l. Methodio paullo plura adscribit, quam quae ille dixit. Cum Oecumenio conspirat auctor Catenae ap. Cramer. T. 5, p. 379 (ad 2 Cor. 5, 1), ubi ex Oecumenio rescribit προσδεομένην προ προσδεομένους, et ὡς ante πρὸς ἀντιδιαστολὴν adde. Ibidem ὁ ἐν ἁγίοις M. pro ὁ ἅγιος M., ut est apud Oecumenium.

P. 92 (IV.) inf. et seq. Iustini Martyris sententia, a Methodio laudata, tamquam ab ipso prolata ita refertur in Catenae ap. Cramer. T. 5, p. 329 (ad 1 Cor. 15, 50): Μεθοδίου. τὸ ἀποθνήσκον κληρονομεῖται, τὸ δὲ ζῶν κληρονομεῖ· διὸ οὐ τὸ ἀποθνήσκον σῶμα κληρονομεῖ τὴν ἀφθαρσίαν καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' αὐτὸ ὑπὸ τοῦτων κληρονομεῖται, εἰς τὸ γενέσθαι ἀφθαρτον καὶ δεκτικόν τῆς βασιλείας.

P. 93 (VI.) inf. et sq. ἔθεασάμην γὰρ ... τοῦ πυρὸς ἐντυφομένου.] Conf. Aristot., qui fertur, Mirab. Auscult. c. 139. κατεῖται δὲ συνεχῶς περὶ Λυκίαν, quod de Chimaera, Lyciae monte, Beckmann. p. 283 interpretatur. Methodii locus eum fugit, pariter ac Humboldtum Cosm. IV. 296 sq. 530 sq. In Apollonia, iuxta Taulantiorum regionem, prope sulphuris venam ingiter ardentem arbores et herbas enasci auctor Mirab. Auscult. ibid. narrat.

P. 94 (IX.) Quod h. l. ὁ μακάριος Ἰωάννης tamquam auctor Apocalypseos expresse laudatur, eiusmodi loci in Methodii opere περὶ ἀναστάσεως respiciuntur in proemio commentarii Oecumenio adscripti in Apocal. ap. Montefalc. Bibl. Coislin. p. 277 et in Cramerii Cat. Gr. PP. in N. T. Vol. 8, p. 173. πιστέον (I. πιστόν) Ἀθανασίῳ τῷ γαμμελίστῳ, ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν κανονιζόμενων τῆς παλαιᾶς τε καὶ νέας (διαθήκης) βιβλῶν τοῖς γνησίοις καὶ τούτῳ (nim. Apocalypsin) ἐγκρίνοντι. ἀλλὰ καὶ Βασίλειῳ τῷ θεῷ τούτῳ ἐν τῇ περὶ οὐνοῦ συζητήσει συντόμῳ ἔδειξε (I. ἔδειξε) καὶ Γρηγορίῳ τῷ θεῷ τὸν λόγον ἐν τῷ συντακτικῷ αὐτοῦ λόγῳ, καὶ Μεθοδίῳ τῷ σοφωτάτῳ ἐπισκόπῳ Πατάρων ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως.

P. 98 (XXII.) *Ἀδτικά γούν ... ἐπὶ γῆς τιμῶσιν*] Γούν Combeffs. ap. Galland. p. 781, E.; ὀδῶν Lequien. male. Tu de voce *αδτικά* vide Method. Platon. annot. 75 deque *αδτικά γούν* confer Eustath. Antioch. Comment. in Hexaëm. p. 33 Allat. *αδτικά γούν ἀνδριαντοποιῶ ἔννοιαν λαμβάνομεν*, ubi post *γούν* verba *ἀνδριάντα ἰδόντες* vel similia excidisse videntur. Mox vocem ὄλης, quam habet Combef., om. Lequien., uncis inclusit Galland. Sed opus est ea voce, praesertim si fragmenti ea sedes est, quam nos coniectamus (vid. p. 94 annot. 4). Dein τῶν ἐξ ἀτιμοτέρας Comb., Gall. et Mign.; τῶν ἐξ ἀτιμῶν τιμωτέρας Lequien. Sed ἀτιμῶς nihili vox est, et ἐξ ἀτιμῶν τιμωτέρας secum ipsum pugnat. Tu scribe: τῶν ἐξ ἀτιμοτέρας aut τῶν ἐξ ἀτιμῶν, deleto τιμωτέρας. Postremo ἐπὶ γῆς Comb., Gall. et Mign.; ἐπίσης Lequien., quod Gallandio placuit et citius responi oportet.

I N D E X.

	Pag.
I. Prolegomena de S. Methodio	1
II. Veterum testimonia de S. Methodio	6
III. <i>Συμπόσιον ἢ περὶ ἁγνείας</i>	10
IV. <i>Περὶ τοῦ αὐτεξουσίου</i>	54
V. <i>Ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως</i>	64
VI. <i>Ἐκ τοῦ περὶ τῶν γενητῶν</i>	100
VII. <i>Ἐκ τῶν κατὰ Πορφυρίου</i>	102
VIII. <i>Ἐκ τοῦ περὶ μαρτύρων λόγου</i>	105
IX. <i>Εἰς τὸν Συμεῶνα καὶ εἰς τὴν Ἄννην</i>	105
X. <i>Εἰς τὰ βαίτα</i>	113
XI. <i>Ἐκ τῆς εἰς τὸ Ἰωβ βιβλίον ἐρμηνείας</i>	117
XII. <i>Ἀποσπασμάτια</i>	118
XIII. Index capitum Symposii	120
XIV. Epimetrum annotationis	122

ERRATA.

- Pag. 7 context. lin. 4 ante fin. scribe 16 pro 6.
" 41 " (229, lin. 6) scribe *πειθα* pro *πειθα*.
" 51 " (291 " 16) " *χαρις* pro *χαρις*.
" 68 " (581, B. lin. 3) scribe *σαρκων* pro *σαρκων*.
" 68 not. 2 lin. 5 scribe *philologiae* pro *philologicae*.
" 75 context. (546, D. lin 6) scribe *απο* pro *απο*.
" 80 " (559, B. " 7) " *της* pro *της*.
" 84 " (577, A. " 1) " *διεβεβαιωσατο* pro *διεβεβαιωσατο*.
" 85 " (577, D. " 4) post *παντος* adde punctum, quod excidit.
" 91 " (297, b. " 5) in *εστι* adde *ι*, quod excidit.
" 95 not. 2 lin. 2 scribe *Μεθόδιος* pro *Μεθόδιος*.
" 97 " 1 " 12 " *amicissimo* pro *amisissimo*.
" 104 " 2 " 2 " lemma pro lemma.
" 122 lin. 3 scribe *X* pro VIII.

Ista errata, et sic quae sunt alia, minus mirandum est restitisse, quam plura non succrevisse, quum editori procul Halis habitanti pleraeque plagulae nonnisi semel ad corrigendum transmissae fuerint.

S. METHODII OPERA

ET

S. METHODIVS PLATONIZANS.

EDIDIT

ALBERTVS JAHNIVS.

PARS II.

S. METHODIVS PLATONIZANS.

HALIS SAXONVM

C. E. M. P F E F F E R.

M. DCCC. LXV.

S. METHODIVS PLATONIZANS

SIVE

PLATONISMVS SS. PATRV M ECCLESIAE GRAECAE
S. METHODII EXEMPLO ILLVSTRATVS.

IN VSVM

THEOLOGORVM ET PHILOLOGORVM

CONSCRIPSIT

ALBERTVS JAHNIUS

PRAEFECTVS BIBLIOTHECAE CONFOEDERATIONIS HELVETICAE

ACADEMIAE LITERARVM ET SCIENTIARVM REGIAE BOICAE SOC. ORD.

ET

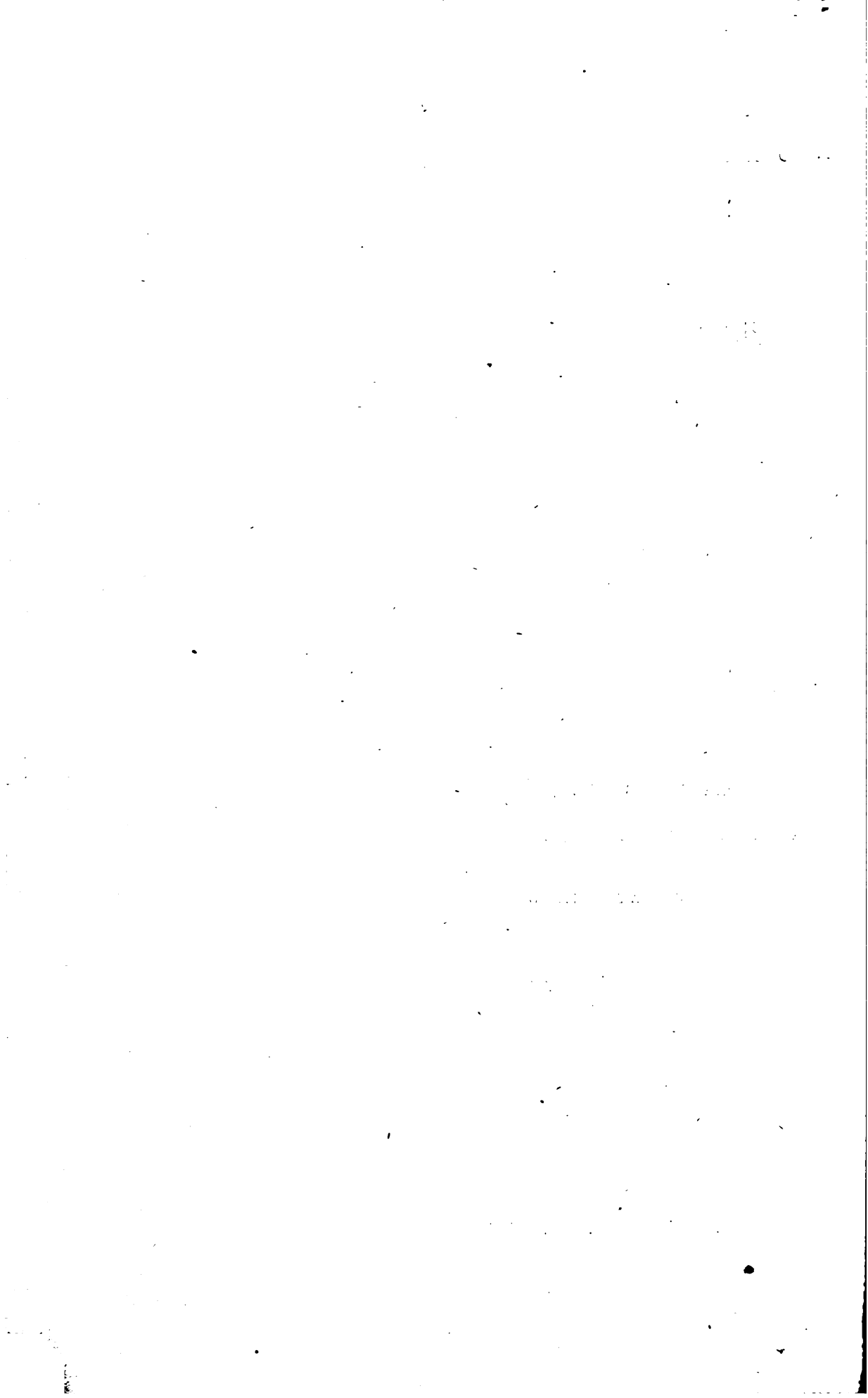
SOCIETATIS HISTORICO-THEOLOGICAE LIPSIENSIS

SODALIS.

HALIS SAXONVM

C. E. M. P F E F F E R.

M.DCCC.LXV.

VIRO ILLVSTRISSIMO
GODOFREDO BERNHARDYO

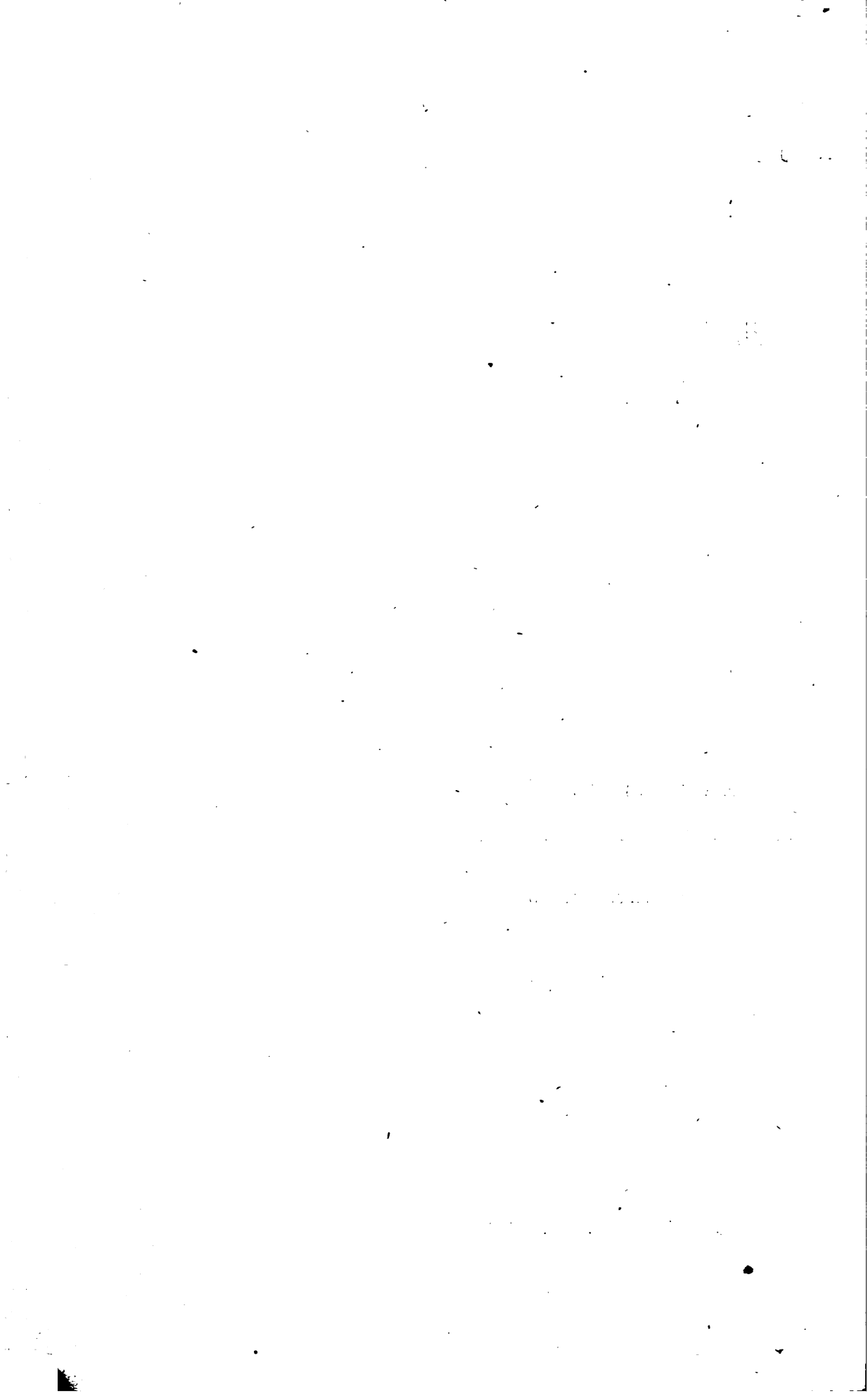
FAVTORI OPTIMO

OPVS

IN LVCEM VINDICATVM

D. D. D.

GRATISSIMVS AVCTOR.

VIRO ILLVSTRISSIMO
GODOFREDO BERNHARDYO

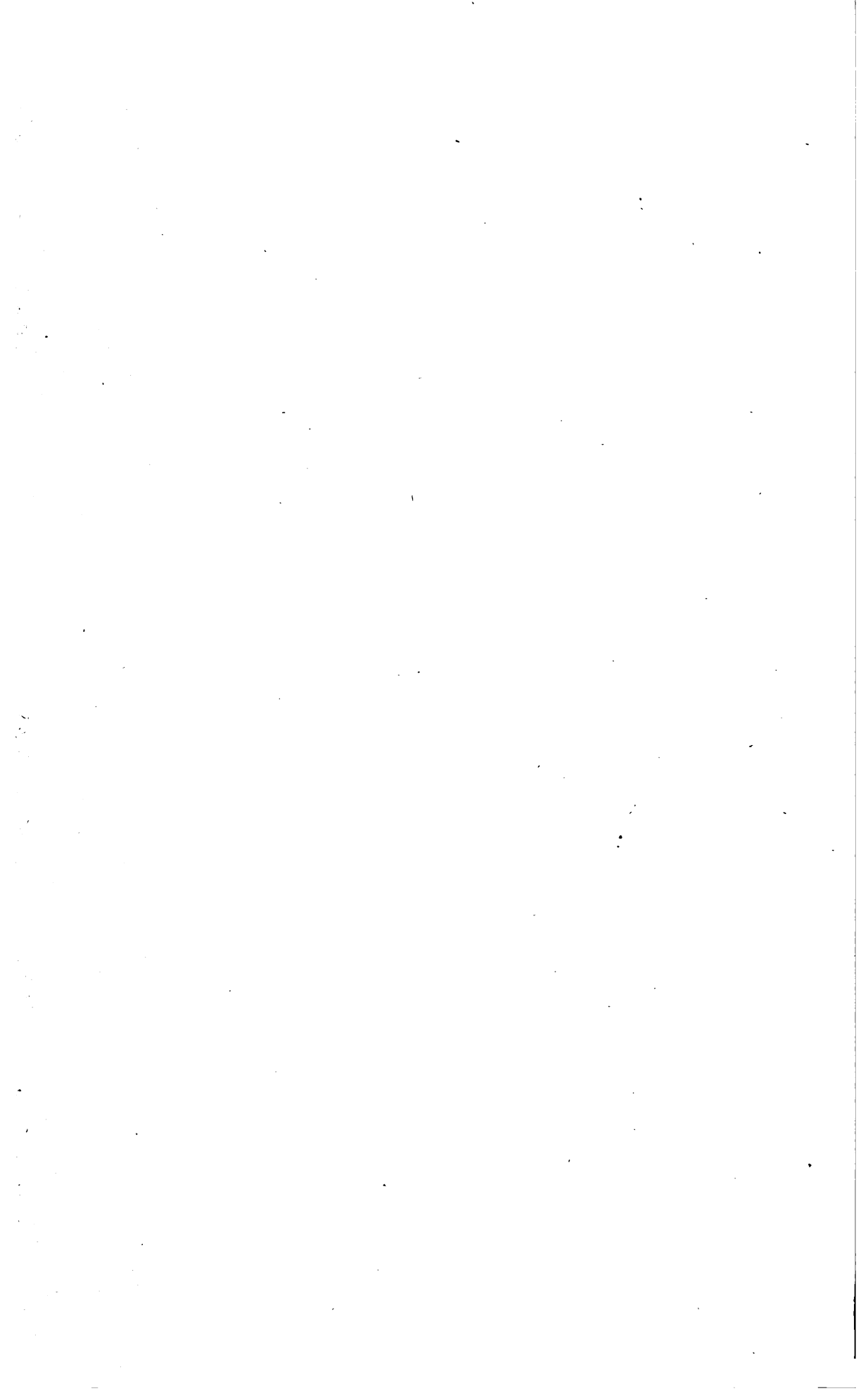
FAVTORI OPTIMO

OPVS

IN LVCEM VINDICATVM

D. D. D.

GRATISSIMVS AVCTOR.

P R A E F A T I O.

Septimus et vicesimus hic est annus, ex quo ego S. Basilii Magni Plotinizantis exemplo ostendi, quantum SS. Patres ecclesiae Graecae ex doctrina Neoplatonica hauserint¹⁾. Qui Basilio Plotinizanti comitem se hodie adiungit S. Methodius Platonizans, quaestionem de Platonismo, qui dicitur, SS. Patrum ecclesiae Graecae, diu agitatam necdum ad finem perductam, si minus profligabit, at egregie, opinor, promovebit.

Quod si enim demonstratum erit (id quod nos hoc libro praestitisse censemus), Methodium, id est acerrimum Origenis adversarium²⁾, vel in primariis doctrinae Christianae placitis, magis etiam quam Origenem ipsum, ex philosophia Platonica hausisse: quis in posterum negare audebit, philosophiam Platonice seculo III. latissime pervagatam esse in ecclesia Graeca, neque eos tantum Patres, qui iam olim propter Platonismum *ἑρεσοδοξίας* crimen incurrerunt, sed *ὀρθοδοξίας* etiam patronos Platonismo deditos fuisse? Sensisse id videntur posterioris aetatis theologi Graeci, Photius et alii, quum dixere, Methodium postmodum cum Origene in gratiam rediisse adque eius doctrinam inclinasse, porro Methodii scripta ab Arianis interpolata fuisse. Nimirum hoc illi sibi et aliis persuadere conati sunt, ut ne Methodius, qui vulgo orthodoxus haberi soleret, cum Origene et Ario Platonice secutus videretur doctrinam. Atqui Origenianae doctrinae vestigia, quae in Methodii scriptis deprehenduntur³⁾, ex communi fonte, videlicet ex philosophia Platonice, repetenda sunt, et quae Ariana Photio et aliis in Methodio visa sunt, reapse sunt Platonice, ut fuit omnino Arius merus Platonice⁴⁾. Eodem nomine plerosque Patres Antenicenae Arianos vocare eorumque scripta ab Arianis interpolata censere possis, quum plena sint eiusmodi sententiarum, quas posterior aetas tamquam Arianas proscripsit⁵⁾. Ceterum ne Patres quidem Nicaenos a philosophia Platonice abstinuisse, in Animadversionibus in S. Basilii Magni opera inque nuper annotatis in S. Gregorium Nazianzenum obiter demonstrasse nobis videmur⁶⁾.

Sed tempus est narrare, quomodo haec de S. Methodio Platonizante scriptio orta sit.

1) Vid. Basilius Magnus Plotinizans, supplementum editionis Plotini Creuzerianae, Basilii M. Garnerianae. Edidit A. Jahnius, Bernae Helvetius. (Bernae, apud C. A. Jennium filium. MDCCCXXXVIII. 4°.) Qua de commentatione praeter alios viros doctos Creuzerus in Praefatione editionis Plotini Didotianae honorificum iudicium tulit.

2) De Methodii vita et scriptis deque eius cum Origene controversia vid. Allat. De Methodiorum scriptis diatriba, post Methodii Symposium, ab eodem a. MDCLVI. Romae editum, p. 260—272. Huet. Origenianor. lib. II. p. 197. Galland. Biblioth. PP. Vol. III. Prolegom. cap. XX. p. LI, a. A. — p. LIV, b. D. Fabric. Biblioth. Gr. ed. Harles. Vol. VII. p. 260 — p. 272. Neand. Hist. Eccl. T. I. P. III. p. 984 sq. p. 1232 — p. 1234. Ritter. Hist. Philos. T. VI. p. 4 — p. 12. Neque poenitebit consuluisse Fessler. in Encyclopaedia Theologiae, a Wetzero et Welteio nuper edita, T. VII. p. 132 sqq.

3) Vid. annot. 114. 256. 711.

4) Vid. annot. in Eliam Cret. Comment. in Gregorii Naz. Oratt. XIX. (Patrol. Gr. ed. Migne T. XXXVI) col. 800 (4) et col. 833 (2), praeterea col. 827 (2).

5) Vid. Vales. infra annot. 139.

6) Vid. Animadversiones in S. Basilii Magni opera, supplementum editionis Garnerianae secundae. Elaboravit Albertus Jahnius, Bernae Helvetius. Fascic. I. continens animadversiones in Tom. I. Accedunt emblemata Plutarcaea ex Basilii Hom. in Psalm. XIV. (Bernae. Impensis Huberi et Soc. MDCCCXLII. 8°.) et Eliae Metropolitae Cretae Commentarii in S. Gregorii Naz. Orationes XIX e codice ms. Basileensi excerptis et annotationem cum in Eliae Commentarios, tum in S. Gregorii Orationes XIX adiicit A. J. cet. (Patrol. Gr. ed. Migne T. XXXVI) multis locis.

Iam pridem in vulgus notum fuit, S. Methodium in Symposio X. Virginum Platonis Symposium ita imitatum esse, ut iis, quae Plato a convivis de Amore disputari fecisset, orationes de castitate, a decem virginibus in Symposio prolatas, opponeret. Sed quale id esset, nemo ex iis, qui seculo XVII. Methodii Symposium operam navarunt, explorandum sibi sumsit. Ne Valesius quidem hanc in rem plura dixit, quam quae in annotatione (2) repetit. Philologi autem, qui nostra aetate in Platonis Symposium operam certatim collocarunt, excepto fortasse uno Ludovico Sinnero, Methodium ne nomine quidem novisse videntur, ut sunt omnino nostrae aetatis philologi iusto negligentiores Patrum ecclesiae, in quibus illi philologiae heroes seculorum XVI. et XVII. non minus quam in classicis, qui vocantur, scriptoribus habitare solebant. Quo magis Sinneri laudanda est industria, qui in editione Symposii Platonici, quae anno MDCCCXXXIV. Parisiis prodiit, non solum de ratione, quae inter Platonis et Methodii Symposium intercedit, in universum monuit⁷⁾, sed etiam singulis Platonis locis, a Methodio imitando expressis, ea quidem Symposii in parte, in quam annotationes speciminis causa conscripsit, imitationem accurate indicavit⁸⁾. Adhuc haec erant, quum ego, qui, pueros vix egressus, in Platone studiorum domicilium posuissem, et iuvenis factus illustrando Platonis Symposium operam darem, in posterioris aetatis scriptoribus; etiam ecclesiasticis, quos Platonis causa excutiebam, ad Methodium quoque perveni et operam, a Sinnero in eo poni coeptam, absolvere studui. Inde a me facta larga messis animadversionum, quibus singulos locos in Platonis Symposium, a Methodio imitando expressos, ad sedes suas revocavi et quid alter scriptor alteri prodesset explicui. Nam praeter pauca illa, quae Sinnerus in Methodii Symposium ex Platónico hausta indicaverat, plurimis locis ἀπηχρήματα Platonica deprehendi. Deinde progressus ad fragmenta Methodii operum, quae apud Epiphanium et Photium exstant, post messem spicilegium feci. Cuncta autem, quae hoc ex genere apud Methodium a me reperta erant, in commentarios in Platonis Symposium simul cum iis retuli, quae, ex hoc uberrimo philosophiae Platonicae promptuario desumpta, per totam antiquitatem colligere et ad fontes suos revocare institueram. Ceterum in examinandis Methodii scriptis complurá, reliquis ex Platonis dialogis mutuo sumta, iam tum me adverterunt, quae ego in usus posteros in schedis Platonis item consignavi. Neque enim tunc id agebam, ut data opera omnia imitationis Platonicae apud Methodium vestigia indagarem et descriptionis peculiaris argumentum facerem; sed satis habebam, quae sponte se mihi proderent, in adversaria referre. Sicuti autem ea, quae ex Methodii Symposium in Platonicum a me annotata erant, potissimum peculiari eius dialogi editioni destinaveram, ita reliquas in Methodium animadversiones, sicubi usu venirent, proferre visum est. Itaque in variis descriptionibus meis philologis⁹⁾, occasione oblata, illa mea ἑρμηνεία Methodiana passim expromsi. Nuper autem, quum, sepositis, quibus me per aliquot annos dederam, studiis archaeologicis et historicis, ad philologiam denuo appulsem, et quae a me inchoata erant opera philologa ad umbilicum perducere instituissem, constitui, antequam Platonis Symposium ederem, ea, quae in illum Platonis dialogum ex Methodio a me annotata erant, cum reliquis in hunc Patrem animadversionibus Platonis separatim prode. Cui penso persolvendo, quae ex Methodio in commentarios in Platonis Symposium inque adversaria Platonica retuleram, relegi, collegi et augere studui. Denuo igitur exorsus a Symposio X. Virginum, quidquid operum S. Methodii ad nos pervenit scrupulose eum ad finem perlegi, ut, si quid offenderem, quod in oratione inque doctrinae ratione ex Platone fluxisset, id omne

7) Vide eius Notas in Wolfii Introductionem p. 30 et p. 32.

8) Vide eius Adnotat. p. 69—87. (in Sympos. p. 172, A. — p. 175, E.)

9) In gratiam eorum, quibus illae minus notae sunt, placet eas hoc loco enumerare, praesertim quum ad eas in annotatione passim provocaverim. Sunt autem hae potissimum: 1o. Symbolae ad emendandum et illustrandum Philostrati librum de Vitis Sophistarum. Bernae, MDCCCXXXVII. 8o. — 2o. Anecdota Graeca. Fascic. I. continens Jo. Glycae opus de Vera Syntaxeos Ratione. Bernae, MDCCCXXXIX. 8o. — 3o. Dissertatio Platonica, qua tum de causa et natura mythorum Platoniorum disputatur, tum mythus de Amoris ortu, sorte et indole, a Diotima in Convivio narratus, explicatur. Accedunt scholia et enarratio eorum, quae inde a Plutarcho ad illustrandum mythum allata fuerunt. Bernae, MDCCCXXXIX. 8o. Omitto alia mea scripta philologa, in diariis sparsa vel in aliorum virorum doctorum libris edita. Huc accedunt scripta, in genere philologiae patologicae a me elaborata, quae ego in praefatione in Eliae Cret. Commentarios in S. Gregorii Naz. Orationes XIX. (Patrol. Gr. ed. Migne T. XXXVI) col. 753 sq. inque epistola dedicataria, praemissa meis Symbolis in emendanda et illustranda S. Epiphanii Patnaria (Corp. Haereseol. ed. Oehler. T. III), p. 5 enumeravi.

cum pulvisculo excuterem et cum pridem a me observatis in descriptionis corpus redigerem. Ibi tum rem miram ac maxime memorabilem expertus sum. Quo enim magis Methodii in scripta me insinuavi, eo crebriora imitationis Platonicae documenta se mihi, saepe nec opinanti, obtulerunt, quumque antea potissimum in Symposium dictiones et sententiae Platonis me advertissent, iam idem mihi contigit in reliquis Methodii scriptis, praesertim in Epiphaniis et Photianis excerptis ex opere *περὶ ἀναστάσεως* inque iis, quae ex operibus *περὶ τῶν γενητῶν* et *περὶ τοῦ ἀντιξουσίου*¹⁰⁾ apud Photium et alios excerpta exstant. Quid multa? Novis copiis me quasi obrutum vidi et quas pridem collegeram decemphicatas gavisus sum.

Est autem duplex apud Methodium imitationis Platonicae genus, unum, quo ille Platonis dictiones et sententias de industria suum in usum convertit, alterum, quo dicendi et sentiendi rationem, quam ex Platonis consuetudine imberat, memoriter ac sponte sequitur. Quo quidem in duplici imitandi negotio tantum abest, ut se putidum praebet Methodius, ut sollers et ingeniosus reperiat, qui Platonis verba et sententias imitando saepe immutat et vel amplificet vel in brevius contrahat vel denique ad alia argumenta transferat. Trivis autem Methodius ex libris Platonis praecipue Symposium, Phaedrum, Gorgiam, Phaedonem, Politiam, Timaeum, Leges et Protagoram, et ex his Symposium et Phaedro potissimum usus est suo in Symposium, Gorgia autem et Phaedone in opere *περὶ ἀναστάσεως*. Ceteris, quos dixi, dialogis aequabiliter usus est suis in libris. Sed ne reliquos quidem Platonis dialogos neglexit; ex spuris Epinomis et Axiochus ei maxime placuerunt. Quo autem agnoscas, Methodium non unius Platonis libris inhaesisse: idem Xenophontis lectionem subinde prodit, et praeter hos Socratis discipulos etiam alios philosophos veteres, praesertim Stoicos¹¹⁾, ex recentioribus Philonem Iudaeum in dicendo inque docendo sequitur. Quid? quod idem in veterum poetarum scriptis probe versatum se ostendit, qui Homerum crebro ad partes vocet, Euripidis aliorumque versus poetarum, interdum, uti videtur, etiam deperditorum, orationi immisceat et ipse quoque versus bonos fundat¹²⁾.

Sed, ut ad hoc meum opus redeam, in eo conscribendo hunc secutus sum ordinem. Fundamenti loco esse volui, a quo profectus eram, Symposium X. Virginum [p. 1—72]. Dein sequuntur excerpta Epiphaniis ex libro *περὶ ἀναστάσεως* [p. 73—113], subiectis Photianis ea ex libri parte, quae apud Epiphanium deest [p. 113. 114]. Hisce succedunt excerpta ex libro *περὶ τῶν γενητῶν*, quae apud unum Photium exstant [p. 115—117], porro fragmenta libri *περὶ τοῦ ἀντιξουσίου*, initio facto a prooemio, quod Meursius edidit, et additis iis, quae Photius et alii conservarunt [p. 117—126]. Agmen claudunt fragmenta de Cruce et Passione Christi [p. 127—129], quibus fragmentum a Joanne Damasceno servatum corollarii instar accedit [p. 130]. Homilias in Symeonem et Annam inque Ramos Palmarum, fragmenta operis adversus Porphyrium, quae quidem vulgo feruntur¹³⁾, aliorumque fragmenta operum nonnisi obiter in annotatione attigi. Ceterum permulta quoque, quae in scriptis contextum facientibus memoratu digna occurrunt, brevitatis studio ductus, in annotationem relegavi.

In Graeco operis contextu e regione Methodii locorum Platonicos apposui, unde ille integras sententias vel dicendi formulas et exquisitiora verba mutuatus est. Ubi vero Methodius non hunc vel illum locum respexit, sed proprietatem sermonis Platonici in hac vel illa re secutus est, id uno saltem exemplo, ex Platone hanc in rem sumto, et adiecta voce al., id est et alibi, significavi¹⁴⁾. Semel et iterum aliorum locos scriptorum, Xenophontis, Euripidis et auctoris Aurei Carminis, cum Methodianis inde expressis commisi¹⁵⁾. Homerica, quibus Methodius usus est,

10) Qui haec opera attigit Ritterus Hist. Philos. T. VI. p. 4, de imitatione Platonis, quae in iis cernitur, recte et primus, uti videtur, monuit.

11) Recte Ritterus Hist. Philos. T. VI. p. 12 ait, Methodium ad Stoicorum doctrinam inclinasse (vide nostram Annotationem passim); sed idem, commemorato Methodii Symposium, perperam docet, eum a Platone nil fere, nisi formam scribendi, mutuatum esse.

12) Vid. Allat. De Methodior. Scriptis Diatr. p. 360. Carmen, quod ille attigit in Methodii Symposium p. 284 — p. 292, in editione Operum S. Methodii numeris suis restitui, adiutus docta solertia viri clarissimi mihique amicissimi, G. F. Rettigii, philologiae professoris in universitate literarum Bernensi.

13) Nam alia supersunt praeter ea, quae vulgo feruntur. Vid. annot. 792.

14) In toto hoc comparandi negotio multum me adiuvit Astii Lexicon Platicum; magno opere tamen falli, qui me eius unius ope rem confecisse opinetur, argumento est vel illud, quod ne eos quidem locos, quos Astius neglexit, ad partes vocare supersedi.

15) In Methodii Symposium plura restant, quae imitationem antiquioris aetatis scriptorum prouident, sed quorum fontes reperire mihi nondum contigit; sunt autem fortasse sumta ex scriptoribus deperditis.

quippe notiora, contextui inserere supersedi, nisi si partem excerptorum faciunt. Origeniana autem, a Methodio in fragmentis *περὶ ἀναστάσεως* apud Epiphanium allata, Methodianis ideo inserui, quod, quum ipsa quoque Platonis dictionibus et sententiis resonent, hisce notandis specimen Origenis Platonizantis dare visum est.

Sequitur, ut univere exponam de ratione critica, qua in constituendo duplici contextu versatus sum.

Et in recensendo quidem contextu locorum Platonis iuxta positorum optimis quibusque subsidiis religiose usus sum, idque simul ubique spectavi, ut, si quid ex Methodio ad crisin illorum locorum profici posset, id meos in usus converterem. Qua tamen in re eo cautior fui, quod liberior multorum locorum imitatio usui critico haud raro officit. Adde, quod Methodius Platonica interdum ita imitatus est, ut iis sui ingenii inventa opponere voluisse videatur. Nihilo minus plurima apud Methodium restant, quae dubiis apud Platonem lectionibus confirmandis, nonnulla etiam, quae mendosis emendandis egregie inserviunt. Quae omnia ut palam facerem, omnem dedi operam.

De subsidiis, quibus in constituendo Methodii contextu usus sum, nolo repetere, quae in capite singulorum librorum et alibi passim annotavi. Sum autem iis ita usus. — In Symposio quidem fundamenti instar mihi fuit editio Allatiana, id est princeps, expressa ex Allatii codice manu scripto, a qua nunquam recessi, nisi si Possiniana manifesto meliora praeberet. Quamvis enim Possinus et, qui eius editioni curam criticam adhibuit, Valesius multis locis medicinam e codicibus Vaticano et Mazarineo attulerint, Valesii eruditio ac diligentia non tantum valuit, ut nova tolleret menda, quae Possinus pro sua negligentia et linguae Graecae inscientia larga manu sparsit. Huc accedit, quod Valesius nimium tribuit codici Mazarineo, qui interpolatoris manum haud uno loco prodit. Longe melioris notae et vel Allatiano in multis praeferendi sunt codices Vaticanus et Barberinus, quorum scripturae discrepantiam ab Allatio promiscue exscriptam doleas, praesertim quum prior (si fides habenda collationibus) diversus esse videatur a Vaticano, quo Possinus et Valesius usi sunt. Excerpta apud Photium Biblioth. cod. 237, quae Valesius hic illic cum fructu critico consultavit, post operam criticam, a Bekkero in iis positam, maiori etiam mihi usui fuere. In manifestis vitiis editionis Possiniana Combesisii, ceteroquin homo Graece parum doctus, recte fecit, quod in Symposii editione, quam Bibliothecae Graecorum Patrum Auctario Novissimo inseruit, lectiones Allatianas multis locis revocavit et codicem Mazarineum denuo examinavit, quamquam idem non satis cavet, ne Methodii contextus typographorum socordia novis mendis commacularetur. Gallandii autem opera critica prorsus nulla fuit, qui Combesianam recensionem cum omnibus eius vitiis renovaverit. Idem fere valet de nupera editione, Mignei Patrologiae Graecae T. XVIII. inserta, cui Methodii opera ex editione Gallandii (Bibl. PP. T. III.) vel potius Combesisii insunt. — In fragmentis operis *περὶ ἀναστάσεως*, quae apud Epiphanium exstant, magno emolumento meo consultavi copias criticas, ab Oehlero et Dindorfio ex codice Veneto allatas. Quibus ut Oehlerus non sua, sed mancae collationis culpa, in contextu refingendo non pro codicis praestantia usus est (quod tamen damnum in Addendis et Corrigendis ex parte resarsit), ita Dindorfius in nova Panarii recensione codici Veneto, qui haud ita raro scioli corrigentis manum prodit, nimium fidei habuisse videtur. Adde, quod codex Venetus multis locis manifesto corruptis nos cum reliquis codicibus destituit et plurima menda peculiaris habet. Secundario subsidio mihi fuere copiae criticae, a Combesio ex codice Rupifucaldino allatae, et Epiphanianis respondentia excerpta Photiana ex recensione Combesisii et Bekkeri, quae omnia ego, uti fragmenta a Photio uno servata, accurate examinavi. Sed vel sic multis locis coniectandi medela opus fuit, quam ego, ut in Symbolis in Epiphanium p. 4 significavi, potissimum Platonis ope Methodio adhibui. — In fragmentis operis *περὶ τῶν γενητῶν*, quae apud Photium unum supersunt, Combesiana recensio nonnihil mihi profuit, multum Bekkeriana, cui tamen supplendae, ut in reliquis apud Photium excerptis ex Methodio, Scaligeri, Casauboni et Hoeschelii emendationes admovi, quas habent Hoeschelii Notae in Photii Bibliothecam, a Bekkero fere neglectae. — Longe uberioribus, quae mihi in opere *περὶ τοῦ ἀριστοῦσιον* suppeditarunt, subsidiis ita sum usus, ut excerpta Eusebiana ex recensione Routhii et Gaisfordii (nam Methodii sunt, quae Maximo adscribit Eusebius¹⁶), Photiana, a Combesio et Bekkero recognita, et Meursiana,

item quae Pseudo-Origenes in dialogo contra Marcionitas Methodio suffuratus est, inter se compararem et optimas quasque lectiones meas facerem, raro ad coniecturam confugerem. Qua quidem multo magis opus fuit in fragmentis de S. Cruce et Passione Christi, a Gretsero et Allatio editis, a Combefisio repetitis, ut in fragmentis apud Joannem Damascenum, a Combefisio et Lequienio recognitis. Ceterum in recensendis Methodii scriptis hanc mihi regulam feci, ut Atticismum, cuius ille studiosissimus fuit, ubicunque per libros mss. et per analogiam sermonis Methodiani liceret, in locum τῆς κοινῆς reponerem et formas Alexandrinas proscriberem, quibus praesertim pars operis *περὶ ἀναστάσεως* ab Epiphanio servata commaculata est, quum librarii, qui Panarium descripserunt, formas Alexandrinas Epiphanio usitatas Methodianis temere intulerint.

Venio ad annotationem. Et de universa quidem, quam ego sequor, commentandi ratione velim sic habere, malle me, quippe profectum ex di disciplina Creuzeriana, Ruhnkeniis et Wyttenbachiiis aemulari, quam iis, quibus exilitas aut declamatoria garrulitas est pro eruditione. Videamus singula.

Primum contextus, in excerptis Platonice et Methodianis a me constituti, rationem singillatim reddidi. Itaque quid alter scriptor alteri ad emendandum prosit, ea quam supra dixi cautione adhibita, exposui, nec non omnem scripturae discrepantiam utrimque diiudicavi tum ex linguae Graecae legibus, tum ex Platonis et Methodii loquendi usu, plurimis in rebus conspirante. Deinde in vindicando loquendi usu Platonico et ecclesiastico multa obiter sparsi, quae tum Platoni et Platonice, tum Methodio aliisque ecclesiae scriptoribus emendandis vel explicandis prodessent, eaque potissimum in re multa, in contextu omissa, ex Methodio attuli, ut supra dictum. Tum de artificio, quo Methodius in imitando Platone usus est, quoties id opus videbatur, monui. Porro sententias, a Methodio ex doctrina veterum, praesertim Platonis, petitas, indicatis eorum fontibus, illustravi operamque ea in re dedi omnem, ut Methodii aliorumque Patrum ecclesiae exemplo patefacerem rationem, qua antiqua eruditio et summus eius flos, id est philosophia Platonica, cum eruditione atque philosophia Christiana vel in gravissimis rebus cohaerent¹⁷⁾. Neque denique illustrare supersedi, quae Methodius doctrinae Christianae peculiaria profert.

17) Qui nuper de historia philosophiae Patrum ecclesiae summam exposuit Ueberwegius (*Grundriss der Gesch. der Philosophie der patrist. Zeit.* Berl. 1864), etsi ex doctrinae Platonicae vestigiis apud Gnosticos obvis, quorum bona pars a me in Symbolis in Epiphanium indicata est, nonnulla attingit (vid. p. 27 de Carpocrate et p. 30 de Basilide), tamen ad illustrandum Patrum ecclesiae Graecae Platonismum perparva attulit. Nam primum quidem in Iustino Martyre, quem p. 36 philosophiae Patrum fundamenta icisise cumque philosophia Platonica Stoicam commisisse ait, quid ex utraque fluxerit minime explicat. Sed, ut mittam Stoicum Iustini *λόγον σπέρματικόν* p. 34 sq. et Stoica *σπέρματα τῆς ἀληθείας* p. 35, conferatur modo Dial. c. Tryph. c. 56. *ἐν τοῖς ὑπερουρανίοις μένοντος*, ap. Ueberweg. p. 35, cum Timaeo p. 42, E. et Apolog. I. c. 6. *τὸν τῶν ἄλλων ἐπομένων καὶ ἐξομοιούμενων ἀγαθῶν ἀγγέλων στρατόν*, ap. Ueberweg. p. 36, cum Phaedro p. 246, E., quem locum Animadv. in Basil. I. p. 189 Iustini loco cit. iam adhibui. Deinde Ueberwegius p. 36 nihil quidquam praeter eloquentiam Graecam in Athenagora animadvertit, qui, utpote non catecheticae solum, sed academicae etiam scholae Alexandrinae praesul, philosophia Platonica penitus imbutus fuit. V. c. conferantur argumenta ab eo pro resurrectione allata, ap. Ueberweg. p. 40, quae fere eadem sunt atque illa, quae Plato pro immortalitate animi protulit. Porro, quamvis laudatis p. 54 eorum scriptis, qui de Platonismo Patrum, praesertim Alexandrinorum, egerunt, Ueberwegius ipse p. 53 non nisi hoc universe ponit, Clementem et Origenem Graecorum philosophiam sectatos esse, et p. 53 sqq. in Clemente quidem doctrinae Platonicae vestigia prorsus negligit, in Origene autem uno dumtaxat exemplo demonstrat. Tu v. c. confer c. Cels. V. 608. Filius *δεύτερος θεός*, ap. Ueberweg. p. 58, cum Plat. Epist. II. p. 312, E. (cuius ex loci perversa interpretatione hanc de Filio doctrinam fluxisse Symbol. in Epiph. p. 10 docui) et c. Cels. VI. 64. *Deus ἰδέα ἰδέων*, cum Pol. VII. p. 517, B. C., ubi Bonum, i. e. Deus, omnium idearum summa esse dicitur, quo sensu etiam Synesio Hymn. 4, 68 Deus est *ἰδέων ἰδέα*. Quoniam vero Ueberwegius vel in Platonismo Patrum Alexandrinorum parum vidit, minus mirandum est, eundem in Methodio, quem p. 68 obiter tantum, nec nisi tamquam Origenis adversarium commemorat, inque Basilio M. et Gregorio Naz. innumera doctrinae Platonicae vestigia levi pede transire. Nyssenum autem quod attinet, de quo uno ex Patribus Cappadocibus uberius disputat, in uno tantum eius scripto *περὶ κατασκευῆς ἀφθρόπων* Platonis sententias perfunctorie commemorat p. 72. Tu vero vide, quae de Methodio in Methodio Platonizante ex professo, deque tribus illis Cappadocibus in Animadv. in Basil., in annot. in Greg. Naz. orationes (Patrol. Gr. ed. Migne T. XXXVI) et in Nysseni Dialog. c. Macrina ed. Krabinger. plurimis locis disputavi. Nysseni unum saltem h. l. afferam exemplum, sumtum ex ipso illo dialogo p. 210, A., ubi quod Hades *τὸ ἀφανές τε καὶ ἀειδές* intelligitur (ap. Ueberweg. p. 73): hanc interpretationem, a Platone primum prolatam, Origenes quoque et Methodius secuti sunt. Vid. Method. Platoniz. annot. 711. Paulo accuratius quam de Platonismo Patrum ecl. Gr. Ueberwegius p. 90 sqq. de Neoplatonismo posterioris aetatis scriptorum ecclesiae Graecae egit. Quod autem apud hos demum doctrinae Neoplatonicae vestigia deprehendit: alii eam a scholae academicae Alexan-

Spero igitur fore, ut hoc opus, tamquam *προπαιδεία* studiorum Platoniorum et Patrologicorum, prosit tum theologis antiquae eruditionis capacibus, tum philologis, qui Patrum ecclesiasticorum studium a se non alienum habent. Et illi quidem, opinor, intelligent, quid philosophia antiqua, praesertim Platonica, Patribus ecclesiae profuerit, quorum eruditissimi quique tantum abfuit, ut scriptores classicos alto supercilio despicerent (id quod tetrici quidam nostrae aetatis magistelli nobis suadent), ut eruditionis ac sapientiae classicae florem delibarent eoque scripta sua ornarent. Quam ob rem illi, si quidem in fide Christiana perstiterunt, adeo non sunt reprehendendi, ut divinis praeceptis Christi Matth. 13, 52 et Pauli Apostoli 1 Thess. 5, 21 satisfecisse videantur. Alioquin ego hunc meum librum flammis potius tradi, quam legi vellem. Iam vero philologi Methodii Platonizantis exemplo se edoceri patiantur, quanta copia eruditionis antiquae Patrum ecclesiae scriptis abscondita sit, operaque philologa, si modo in iis ponatur, quantum et ipsis, et scriptoribus veteribus, praesertim Platoni, prosit. Profecto latus hic est campus, in quem philologi excurrant, et in quo excolendo plus proficient, quam quā, dummodo aliquid novi de scriptoribus veteribus proferant, eos exili vel praepostera crisi excruciant aut commentis, quae dies delet, obruunt. Sed nimirum diu est, quod destitimus a regia illa via, qua grassati philologiae heroes, Scaliger et Casaubonus, horumque aemuli viri eruditi et classici et ecclesiasticos scriptores pari studio amplexi sunt, et philologi, si diis placet, hodie nonnisi eos advertunt Patres ecclesiae, qui de antiquitate ex professo scripserunt¹⁹⁾. Quae contra ego sic statuo, largos philologiae fructus esse duros omnes melioris notae Patres, modo philologo studio tractentur.

Quod superest, operis mei censores non solum intelligentes, sed etiam benevolos mihi vehementer opto. Quotus enim quisque eorum, qui haec antiquarum literarum studia colunt, tantis eorum obsitus est impedimentis, quantis me hic Bernae circumdari omnes sciunt, qui meas res norunt? Namque ego, in Republica Bernensi, sive hominum sive temporum vel loci iniquitate, antiquarum literarum professione eheu! exclusus, quum Confoederationis Helveticae beneficio munus acceperim, quo rem familiarem honeste sustento, interim publice omnia alia potius quam humanitatis studia agito, quibus ut maximam vitae privatae partem impenderem, immensus eorum amor me impulit. Tametsi autem, seculi dimidium vita iam emensus, nondum eo pervenerim, ut illis muneris ergo vacare possim, ideo tamen ani-

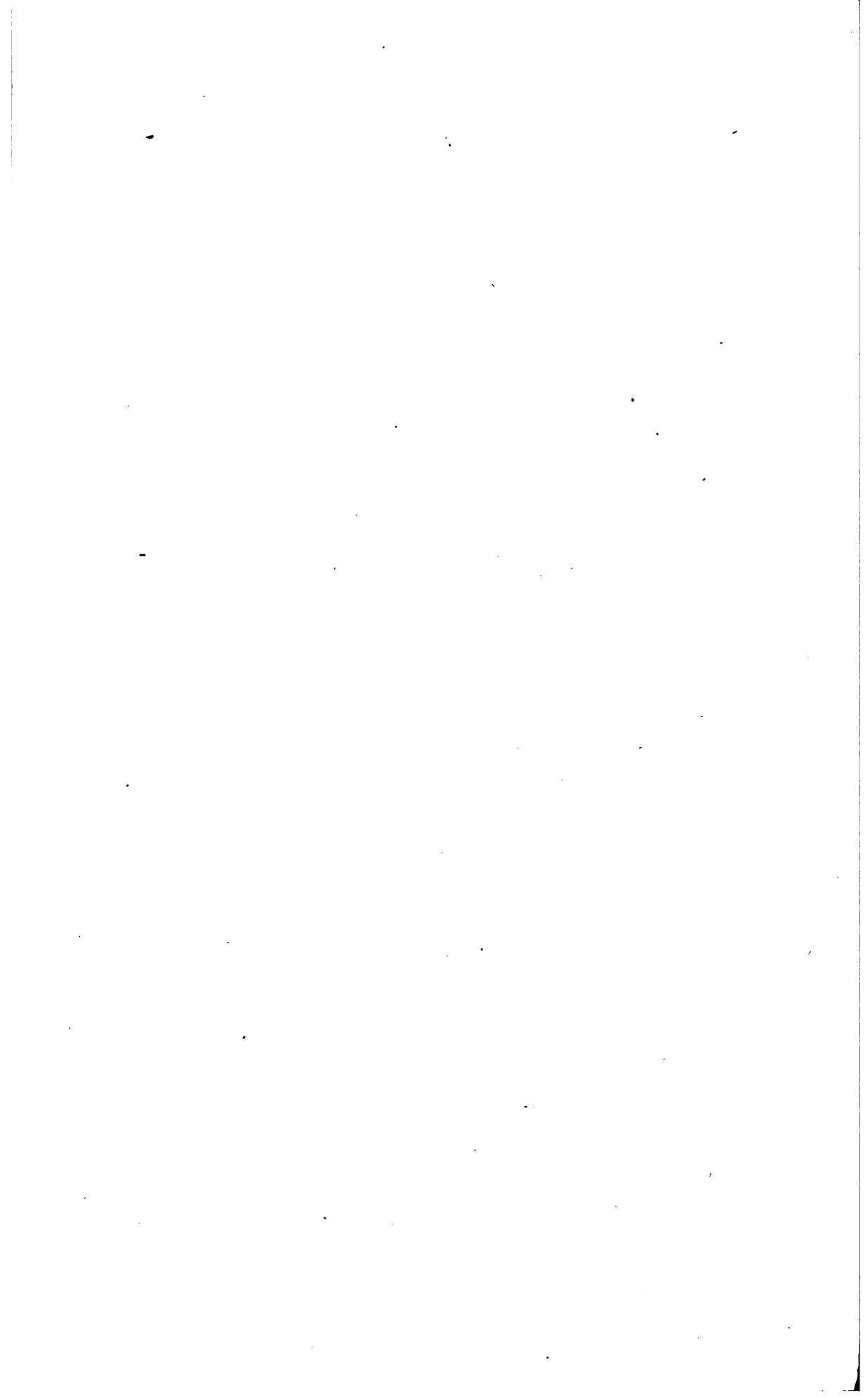
drinae primordiis repetunt eoque nomine Patres Alexandrinos Neoplatonismo iam imbutos fuisse statuunt. Sin autem recentiore philosophiam Platoniam a Plotino demum conditam esse statuitur: ex Basilio meo Plotinizante satis constat, S. Basilium M., etiamsi ab eo abiudicaretur disputatio de Spiritu Sancto, libris contra Eunomium subiecta, certe in libro de Spiritu Sancto Plotinianas sententias in theologiam Christianam transtulisse, eamque licentiam multo magis sibi sumsisse auctorem disputationis commemoratae, qui, si minus fuit Basilius, certe aetate ei haud multum cessit. Porro Gregorius Naz. in Orationibus ea Neoplatonicis ex fontibus hausit, quae Elias Cret., eruditissimus eius commentator, ex Dionysii Areop. scriptis repetenda esse existimavit. Qui etsi haec scripta temere pro genuinis habuit, pulchre tamen vidit, multa Gregorio cum Dionysio, qui fertur, communia esse, praesertim theologiae reconditoris sententias, quas propter ille *θεολόγος* nomen nactus est. Vid. Eliae Comment. locis a me indicatis Ind. I. v. Dionysius Areopagita. Quod quum ita se habeat, aut Gregorius ex Pseudo-Dionysio, aut hic ex illo, aut denique uterque ex Plotino hausit. Est autem per se veri similis, Gregorium Naz. theologiae mysticae sententias, hic illic sparsas, a Pseudo-Dionysio mutuatum esse, quam hunc, qui theologiam mysticam ex professo docuit, ex illo profecisse. Quo posito, necesse est, Pseudo-Dionysium Gregorium Naz. aetate aliquantum antecesserit et priori dimidio seculi IV. adscribatur. Favet autem huic opinioni illud, quod etiam apud Eusebium, praesertim in Orat. de Laudib. Constantini Imp., plura reperiuntur, quae colorem aliquem ex Pseudo-Dionysio traxisse videntur. Sin vero secundum opinionem hodie receptam (vid. Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII. p. 7 sqq.) Pseudo-Dionysium V. demum seculo vixisse evinci poterit, Gregorius pariter et personatus Dionysius, pro se quisque, ex Plotino hortulos suos irrigasse censendi sunt. Et Ueberwegius quidem p. 93 Pseudo-Dionysium sub finem demum seculi V. scripsisse statuit. Sed nimirum perperam idem facit, quod Pseudo-Dionysium tamquam sectatorem non tam Plotini, quam recentiorum Platoniorum, Jamblichii et Procli, nobis proponit p. 93 sq. Enimvero Pseudo-Dionysius interdum Platonem ipsum (vid. Basil. Plotiniz. Epimetr. I. p. 45), Plotinum autem persaepe presse sequitur (vid. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 198. 205. 334. 371. 376). Sed, ut de Neoplatonicae doctrinae vestigiis in Gregorio Naz. conspicuis indicatur, illud certe negari nequit, vel nonnullos ex Patribus Nicaenis ei doctrinae amplum locum dedisse. Quo minus mirabere, Haereticos, Sabellium, Arium et alios, Neoplatonismo iusto plus indulsisse. Qua de re, ab Ueberwegio p. 47. 51 sqq. prorsus neglecta, vide v. c. Eliae Cret. Comm. in Greg. Naz. Orat. XIX, locis in Praefat. col. 750 et in Ind. v. Haeretici indicatis, measque Symbolas in Epiphani. passim. Ceterum quod Ueberwegius, vir alioqui sollers neque indoctus, in iis quae reprehendi penso suo minime satisfecit: est hoc unum ex crebris indicis decrescentis etiam in Germania interioris eruditionis Graecae.

19) Vid. F. A. Wolf. Mus. Antiquit. Studior. T. I, p. 26.

mum non despondebo, neque antiquitatis studia tamquam ingrata aut sordentia seponam. Spero enim fore, ut fautores, sive apud Helvetios sive apud externos, mihi existant, qui munus meis laboribus adaptatum mihi deferendum curent efficiantque, ut genio et studiorum deliciis indulgere possim, neque paginam aliquando faciam libri de infelicitate hominum literatorum. Faxit Deus Optimus Maximus, ut hunc meorum laborum fructum, quamvis sero, tamen percipiam.

Bernae Helvetiorum,
X. Cal. Iun. MDCCCLXV.

Albertus Jahnus.

I.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΠΕΡΙ ΑΓΝΕΙΑΣ¹.

Pag. 1. ΕΥΒΟΥΔΙΟΣ². Εὐκαιρό-
τατα ἐπέστης³, ὡ Γρηγόριον⁴· καὶ γὰρ
ἐναγχός⁵ σε ἐξήτουν, βουλόμενος⁶ μα-

Plato Symp. 172, A. καὶ γὰρ ἐπιστάς
περιέμεινα. καὶ ὅς, Ἀπολλόδωρε, ἔφη,
καὶ μὴν καὶ ἐναγχός σε ἐξήτουν, βουλό-

1 Symposium decem virginum Hieronym. de Eccles. Scriptorib. cap. 83. Περὶ ἀγνείας et plenius Συμπόσιον ἢ περὶ ἀγνείας Phot. Bibl. cod. 237. Συμπόσιον δέκα παρθένων Sophron. et Suid. Συμπόσιον τῶν δέκα παρθένων A. C. Συμπόσιον περὶ ἀγνείας VB. ap. Allat. p. 323. Συμπόσιον παρθένων P. Ego pleniorē inscriptionem Photianam praetuli, in qua περὶ ἀγνείας congruit cum illis aliorum Methodii operum inscriptionibus: περὶ ἀναστάσεως, περὶ τοῦ ἀπτεξουσίου, περὶ τῶν γεννητῶν. Ad rem facit, quod Methodius initio Homiliae in Symeon. et Annam p. 18 ed. Pantin. hoc suum περὶ ἀγνείας opus ita laudavit: Πάλαι ἱκανῶς, ὡς οἶόν τε, διὰ βραχέων τὰ περὶ παρθενίας ἐν τοῖς περὶ ἀγνείας συμποσίοις κατεστρωκότων ἡμῶν — De hoc Methodii opere vid. Fabric. Biblioth. Graec. ed. Harles. T. VII, p. 263 sq. et Galland. Biblioth. Patr. T. III, Prolegom. p. LII, a. C. — b. C. Editiones longe accuratius, quam Fabric., Harles. et Galland. II. cc., enarravit Lud. de Sinner in Notis ad F. A. Wolfii Introductionem in Platonis Symposium, Francogallice versam et cum specimine editionis Symposii Parisiis a. MDCCCXXXIV. editam, p. 30 — 32. Ad quem lectores remitto, satis habens, hoc loco subsidia, quae mihi praesto fuerunt, explicandis siglis, ea significantibus, breviter indicasse. Sunt mihi igitur ex editionibus A. Allatiana, quam Leo Allatius suo ex codice a. MDCLVI. Romae edidit, P. Possiniana, a Petro Possino a. MDCLVII. Parisiis edita, et C. Combefisiana, in Franc. Combefisii Auctario Noviss. Bibliothecae Graecor. Patr. (T. I. Paris. a. MDCLXXII. p. 64—142.), quam fere constanter sequitur G. Gallandiana, in Gallandii Bibliotheca Vet. Patrum T. III. Venet. a. MDCCLXVII. p. 662—750. Ex codicibus manu scriptis VB. mihi sunt Vaticanus et Barberinus, quorum varias lectiones Allatius ad calcem suae editionis promiscue annotavit, V. Vaticanus, quem P. saepe, non ubique expressit, et cuius lectiones cum aliis, a Valesio ex M., id est codice Mazarineo, excerptis et partim receptis, in Valesii Notis ad calcem editionis P. exhibentur. Qua quidem de editione vid. annot. 486.

2 ΕΥΒΟΥΔΙΟΣ pro ΕΥΒΟΥΔΙΟΝ, quod A. VB. V. M. C. habent, de Valesii emendatione, a P. recepta, scribere non dubitavi. Ex similitudine nominis Γρηγόριον errandi occasionem librariis oblatam esse, Valesius recte iudicavit. Emendationem confirmat, ad quem ille provocavit, Epiphani. Opp. ed. Petav. T. I, p. 590, D. ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μεθοδίου, τοῦ καὶ Εὐδουλλίου, ubi Petavius Animadvss. in Epiphani. p. 261: „Notabis Methodium alio nomine dictum Eubulium.“ Combefisii nugae nos non magis morantur, quam librorum errores, qui feminina passim Eubulii nomini adiunxerunt. Vid. annot. 4. 6. Ceterum scite haec Valesius annotavit: „[Gregorium, ministrae] apte fingitur Theopatrae, unius e sodalibus, relatu didicisse [orationes convivantium virginum], sicut Apollodoros narrator Convivii Socratici, quae retulit, ex Aristodemo, qui interfuerat, se accepisse profitetur in eo Platonis libro, quem hic manifeste Methodius aemulatus est.“

3 Ἐπέστης P. C. „bene“: ὑπέστης A. „male“, ut recte indicat Sinner. Annot. in Plat. Symp. p. 72, ubi de exscriptis a Methodio verbis monet. Non est tamen illud silentio praetereundum, quod ἐπιστῆναι ap. Plat. est subsistere, ap. Method. inopinatio ad stare. Est autem ἐπιστῆναι usitatum de omni re, quae subito apparet, nec non de diis hominibusque, praeter expectationem, etiam per somnum, praesentibus. Conf. Plat. Symp. p. 192, D. 212, D. Ep. VIII, p. 357, C. et vid. Gronov. ad Arrian. Exp. Alex. II, 3, 9. Elsner. Obs. SS. T. I, p. 469 sq. et Sched. Crit. p. 27. Valckenar. Scholl. Sell. in N. T. T. I, p. 75. Ellendt. ad Arrian. T. I, p. 147. Verbum ἐπίστημι, subsistendi potestate, ut ap. Plat. Symp. p. 172, A., positum, Salmas. ad Hippocr. Aphor. XXIV, 4, p. 127 sq. et Hemsterhus. ad Luc. Nigr. c. 17. T. I, p. 56 docte illustrantur.

4 Γρηγόριον est ex feminarum nominibus, Graece in —ιον (lat. in —ium) exeuntibus, de quibus Allat. Not. p. 387. docte monuit, in eo tamen falsus, quod personam feminae, Εὐδουλλιον denominatae, a Methodio susceptam existimavit. Tu vide annotat. 2. deque illis feminarum nominibus consule Dorvill. ad Charit. p. 344 ed. Lips.

5 Omisit Methodius καὶ, ante ἐναγχός ap. Plat. e codd. adiectum, quod Bastius Tent. Crit. p. 86 et Creuz. Lectt. Plat. post Plot. de Pulcr. p. 517, coll. Plat. Prot. p. 309, A. (315, D. male Stallb., etiam in Ed. III.) καὶ πρώην ἰδόντι. et Hipp. Mai. p. 286, A. καὶ ἐναγχός αὐτόθι εὐδοκίμῃσα. commendarunt. Quod autem Creuzer. l. l. de καὶ παραπληρωματικῶ monuit: iunctionis vis istiusmodi locis omissione, uti Stallbaumius pulcre vidit, explicanda est, veluti Symposii loco ad verba: καὶ ἐναγχός σε ἐξήτουν, haec subaudiuntur: ὡς περὶ καὶ νῦν σε ζητῶ. De voce ἐναγχός vid. Victor. ad Aristot. Rhet. Lib. I, p. 292 ed. Basil. et quos Sinner. laudavit, Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 100 et Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 98 sq. qui quod ἀγχιστα pro ἐγγιστα in Timaeo scribi voluit, me adsentientem habet. Nimirum ἀγχι et ἐναγχός communem originem habent verbum ἀγχειν, quod est prope admovere (vid. Perizon. Diss. de Morte Iudae et verbo ἀπάγχουσαι c. IV. p. 31), et loci pariter ac temporis notio iis subiecta est. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 18 sq. Quamquam vocem ἐναγχός posterioris tantum aetatis scriptores de loco usurparunt, v. c. Anonym. in Combefisii Novo Auct. T. I, p. 895, C. πρὸς τὸ ἐναγχός τῆς μονῆς καταγώνων. Atticorum more temporis propinquitatem ea voce declarant auctor anonymus sermonis Περὶ Ἱππομάχου Anecd. Paris. ed. Cram. T. I, p. 170, 31. Nil. Narrat. p. 79. Gregor. Palam. in Theophane Lectt. Mosq. II, p. 7 et 22.

6 Βουλόμενος A. V. M. P.: βουλομένη B., quod miror probatum Sinnero Annot. in Plat. Conv. p. 72. Quamquam si Εὐδουλλιον scribatur, necesse est, lectio codicis Barb. recipiatur, nisi cum Allatio et Combefisio Εὐδουλλιον nomen androgyni esse et βουλόμενος ad illud referre velis. Tu vero vide annot. 2.

θεῖν τὴν Μαρκέλλης συνουσίαν ἢ καὶ Θεοπάτρας καὶ τῶν λοιπῶν παρθένων τῶν τότε ἐν⁸ τῷ συνδέει— (μ. 2) πῶς παραγενομένων, περὶ τῶν τῆς ἀγγελίας⁹ λόγων, τίνες ἦσαν. φασὶ γὰρ σφόδρα μεγαλοπρεπῶς¹⁰ οὕτως αὐτὰς καὶ ἰσχυρῶς ἠγωνίσθαι¹¹ — —. εἰ οὖν ἕτερον τινὸς ἕνεκα ἤλθες, τοῦτο¹² εἰσαυθίς ἀναβαλλομένη μὴ ἀκνήσης¹³ νῦν περὶ

μενος διαπυθέσθαι τὴν Ἀγάθωνος (B.) ξυνουσίαν καὶ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδέει πῶς παραγενομένων, περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων, τίνες ἦσαν. 199, C. καὶ τὰλλα καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς διῆλθες. al. 194, A. καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγωνίσθαι, al. 174, E. εἰ δ' ἄλλον τινὸς ἕνεκα ἤλθες, εἰς αὐθίς ἀναβαλοῦ. Gorg.

7 Quod Methodius formam ξυνουσίαν in συνουσίαν commutavit: utriusque promiscuus apud Platonem est usus (cf. modo Symp. p. 172, B. C. 173, A. B.), et, uti temere quispiam faciat, qui pro συνουσία ubique ξυνουσία propter Atticismum scribere velit, ita posterior forma religiose servanda est. Vide F. A. Wolf. Praefat. in Plat. Sympos. p. XVI sqq. meque in Nov. Annal. Philol. T. XLIX, Fasc. IV, p. 377 sq.

8 Ἐν, quod A. P. habent, C. temere omisit. Est quidem, ubi παραγίνεσθαι etiam cum rei dativo copulatur (cf. Symp. p. 172, B. οὐ αὐτὸς παρεγένον τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ ἢ οὐ; Phaed. p. 90, D. Gorg. p. 458, D. Charm. p. 153, C. Pol. II, p. 368, B.); sed locutio παραγίνεσθαι ἐν τινι non minus recte habet. Praeter Platonis locum παράλληλον cf. Symp. p. 173, B. παραγεγόνει δ' ἐν τῇ συνουσίᾳ. Prot. p. 337, A. Lach. p. 183, C. Pol. IX, p. 577, A. Duplex structurae genus Ast. Lex. Plat. T. III, p. 30 sq., ut sexcenta alia, non distinxit. Ceterum Sinner. Annot. in Plat. Conv. p. 72. hunc Methodii locum cum testimoniis, a Creuzero Annal. Vindob. T. LVI, p. 135, pro voce σύνδειπνον allatis, tuendae receptae ap. Plat. lectioni: ἐν τῷ συνδέει πῶς (δέει πῶς Bekk. ex uno cod.) scite adhibuit. Bekkero nomen σύνδειπνον, quippe ἀπαξ apud Platonem λεγόμενον, fraudi fuit; nam quod Athenae. Lib. VIII, p. 365, B., eius nominis exempla afferens, docet: καὶ Πλάτων δέ φησι „τοῖς τὸ σύνδειπνον ποιησαμένοις“, horum verborum nec vola nec vestigium apud eum exstat.

9 Sinnerus Annot. in Plat. Conviv. p. 72. περὶ ante verba τῆς ἀγγελίας addi jubet. Sed putidus sit, qui dicat: περὶ τῶν περὶ τῆς ἀγγελίας λόγων, et solent sic λόγος, μῦθος simm. cum genitivo obiecti, quod vocant, construi. Plato Pol. p. 285, D. τῆς ὑφαντικῆς... λόγον. et Noster p. 230. μετὰ τοὺς (τῆς recte add. VB. P. C.) ἀγγελίας λόγους. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 77. Ceterum verba: περὶ... λόγων, ut ap. Plat., ἐπεξηγητικῶς interiecta. Male nonnulli ap. Plat., Schleiermachers auctore, illa connectunt: τὴν ξυνουσίαν.. περὶ τῶν ἐρωτ. λόγων. Nam inauditus est ξυνουσία περὶ τινος, et περὶ c. genit. enuntiationibus ἐπεξηγητικαῖς interdum inservit. Similia illa ap. Plat. Symp. p. 175, E. ταῦτα —, περὶ τῆς σοφίας. quibuscum Rueckertus haec: τὴν ξυνουσίαν —, περὶ τῶν ἐρωτ. l. apte comparavit.

10 Μεγαλοπρεπῶς h. l. et p. 117. ὑμῆσαι μεγαλοπρεπῶς.. τὸν θεόν. est magnifice, luscule, voce in meliorem partem accepta (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 287 sq.), ut ap. Plat. Symp. l. l. Quamquam illic vox ironiā non magis caret, quam aliis locis, quibus eadem notatur ratio confidenter et superbe disputandi, qua Sophistae eorumque discipuli in disputando utebantur. Primarius in hanc rem locus est Meno. p. 70, B. Adde Theaet. p. 161, C. Lys. p. 215, E. Hipp. Min. p. 366, E. quibus cum locis conf. Gorg. p. 492, D. 521, A. Vid. Heindorf. ad Lys. l. l. Ceterum οὕτως, adverbio adiectum, eius vim intendit. Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 365. Lex. Plat. T. II, p. 495. qui οὕτως adverbio nunc praemittit, nunc postponi docet. Posterior ratio, de qua etiam Schoemann. ad Isae. p. 248. et Baehr. ad Plut. Philopoem. p. 48 sq. monuerunt, hoc loco obtinet, ubi tamen οὕτω, post illud σφόδρα illatum, φορητικόν est. Adde annot. 506.

11 Ἀγωνίζεσθαι, quod solemne est verbum de oratoribus coram populo perorantibus (vid. Loers. ad Plat. Menex. p. 74), interdum etiam de omni genere decertationis declamatoriae usurpatur, ut ap. Plat. Symp. l. l. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 567. Metaphoram a palaestra sumtam esse, diu est quod Salmas. Confut. Cercoetii p. 179 docuit. Et simplex et compositum verbum ap. Nostrum de declamandi certamine usurpatum reperitur, veluti ἀγωνίζεσθαι etiam p. 9. 51. 169: διαγωνίζεσθαι p. 283. ὑμᾶς δὲ διαρκῶς διαγωνισαμένους (sic VB. loco vulgati ἀγωνισαμένους) τῷ λόγῳ.. πᾶσας ἀποφαίνομαι νικᾶν: προαγωνίζεσθαι p. 93. ἀποκτείνῃ ἐπιχειροῦσαν τοῖς ἤδη προῆγωνισμένοις. ubi τὰ προηγωνισμένα, verbo vi passiva posito, sunt antea declamata: συναγωνίζεσθαι, declamanti opem ferre, p. 209. 210. Ἀγωνιστικῶς est oratorie p. 231. ὡς λέαν ἀγωνιστικῶς ἢ θέλει καὶ ἐνδόξως. ubi Allatius male vertit: contentiose. Alio ex genere est ἀγωνίζεσθαι, disputando contendere, ap. Method. Epiphani p. 536, B. περὶ τῆς ἀναστάσεως ἀγωνίσασθαι. et p. 576. (in supplemento lacunae et cod. Venet. edit. Oehler. p. 324.) τὴν κατὰ σάρκα πολιτείαν ἀναρεῖσθαι ἀγωνίζεται.

12 Τοῦτο, quod ap. Plat. Symp. l. l. sponte intelligitur, Methodius de suo adiecit. Εἰσαυθίς, quod Method. habet, est scriptura vulgata ap. Plat. Symp. l. l. Εἰς αὐθίς, quod ego saltem ap. Plat. rescripsi, Ast. Lex. Plat. T. I, p. 641. comprobavit et Rueckertus et cod. Zitt. recepit; de reliquis non liquet. Notum est autem, quantopere senior Graecitas vocibus in unum conflandis delectata sit. Atque huic consuetudini librarii saepe perperam obtemperarunt. Εἰς αὐθίς ἀναβάλλεσθαι i. q. alias εἰς αὐθίς ἀποθέσθαι. Xenoph. Symp. II, 7. τοῦτο μὲν.. εἰσαυθίς (l. εἰς αὐθίς) ἀποθώμεθα. ubi Herbst. praeter Plat. Symp. l. l. Lucianum confert Philops. extr. οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰς αὐθίς ἀναβαλώμεθα: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Adde Damasc. de Principp. p. 220. et 249. et conf. omnino de hoc verbi ἀναβάλλεσθαι usu Eustath. ad Od. α, p. 1406 sub init. et Valckenar. Scholl. Sell. in N. T. T. I, p. 606.

13 Quod Methodius μὴ ἀκνήσης, quam μὴ ὀκνεῖ (vid. Gorg. l. l.) dicere maluit: haec immutatio contraria est, quam annot. 26. notavimus. Deinde idem ad ἀκνήσης retulit νῦν, quod ap. Plat. Symp. l. l. alii VV. DD., in quibus Sinnerus Annot. p. 69., ad οὐκ ἀμελέτητος, alii, quibuscum Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 175. contra Sinnerum facit, ad πυνθάνεσθε retulerunt. Plerique tamen editores eam vocem, in tribus tantum codd. repertam et a Ficino omissam, deleverunt. Recte vero

ὄν πυνθανόμεθ' ἀκολουθῶς ἡμῖν
ἀπαντα διελθεῖν. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ. — —
σφόδρα μέγα ἐφρόνουν ἐπὶ τούτῳ καὶ
ἐκαλωπιζόμεν¹⁴ ὡς πρώτη σοὶ μέλ-
λουσα ἐξαγγέλ- (p. 3) λειν. — — —

ΕΥΒΟΥΔ. Θάρσει¹⁵. καὶ γὰρ οὐ-
δὲν ἀκριβῶς, ὃ μακαρία¹⁶, πεπύσμεθα
τῶν γεγονότων. οὐ γὰρ ἔσχεν ὁ ἀναγ-
γείλας¹⁷ ἀφηγήσασθαι πλέον ἢ ὅτι διά-
λογοι γεγένητο. — — ΓΡΗΓΟΡ. Οὐκ-
οὖν βούλεσθε¹⁸, ἐπειδὴ δι' αὐτὸ ἐν-
ταῦθα παρεγενομένη, ἀπάντη ἐξ ἀρχῆς
ἐπακοῦσαι τῶν εἰρημένων¹⁹; ἢ τὰ μὲν
παραλείψω, τῶν δὲ ἐπιμνησθῶ, ἃ καὶ
ἀξιωμαθμόνευτα ἡγοῦμαι τυγχάνειν²⁰;
ΕΥΒΟΥΔ. Οὐπω πάντως²¹. ἀλλ' ἐξ
ἀρχῆς ἡμῖν, ὃ Γρηγόριον, (p. 4) πρῶτον
εἰσηγήσαι²² τὴν τε συνέλευσιν ἐνθα

475, D. μὴ ὄκνει ἀποκρίνασθαι. al. Symp.
172, A. δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε
νῦν οὐκ ἀμελέτητος εἶναι. Symp. 198, D.
καὶ πάνν δὴ μέγα ἐφρόνουν ὡς εἰ ἐρῶν.
Theaet. 195, D. ἐκαλωπιζόμεν ὡς τι εὐ-
ρηκτότων ἡμῶν καλόν. al.

Prot. 314, E. ἀλλὰ θάρσει. al. Symp.
198, B. ὃ μακάριε. al. Charm. 153, C. οὐ
γὰρ τί πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα.
Symp. 172, B. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν εἶχε σα-
φῆς λέγειν. Prot. 338, C. ἴν' ... διάλογοι
ἡμῖν γίνωνται. al. Symp. 178, A. πάν-
των μὲν οὖν, ἃ ἐκαστος εἶπεν, οὔτε πάνν
ὁ Ἀριστόδημος ἐμὲμνητο οὐτ' αὐτὸ ἐγὼ ἃ
ἐκεῖνος ἔλεγε πάντα· ἃ δὲ μάλιστα καὶ
ὧν ἔδοξέ μοι ἀξιωμαθμόνευτα [εἶναι],
τούτων ὑμῖν ἐρῶ ἐκαστοῦ τὸν λόγον. 173,
C. ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν ... (174, A.) .. πειρά-
σομαι διηγήσασθαι (τίνας ἦσαν οἱ λόγοι).

Sianerus l. l.: „Legisse n̄n videtur in suo codice S. Method. Conv. X. Virg. p. 2.“ nimirum hoc nostro loco. Quod idem adiiicit: „Totus tamen Methodii locus e tribus fere Platonicis in unum conflatus est,“ praeter Gorgiae et Symposii locos, ex quibus Methodius profecit, conf. Phaed. p. 88, E. πάντα ἡμῖν διελθε ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα. unde illa ap. Method.: ἡμῖν ἀπαντα διελθεῖν, sumta videntur.

14 Καλωπιζεσθαι h. l., ut ap. Plat. Theaet. l. c., est superbire, se iactare. Vid. Ast. Annot. in Plat. Prot. p. 63. et Lex. Plat. T. II, p. 132 sq. Verbi, cum ὡς et participio, ut h. l., coniuncti, exemplum ex Platone adde Crit. p. 52, C. σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλωπιζόν ὡς οὐκ ἀγαναπτιῶν. Noster ap. Epiphan. p. 563, B. καλωπιζόμενοι ὡς πάντα γινώσκων ὑπάρχοντες δεινοί. Mox σοί, omissum ab A., P. C. apte addiderunt.

15 Θάρσει Noster dicere maluit, quam θάρσει, qua imperativi forma Plato Prot. l. l. et alias usus est. Omnino apud illum veteris dialecti Atticae forma θαρσῶ nunquam, θάρσος non nisi in var. lect. Phaed. p. 95, C. et in scriptis spuris Axioch. p. 371, E. Defin. p. 412, A. reperitur. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 717. et Lex. Plat. T. II, p. 46 sq.

16 Μακάριος est ubi dicitur divinus, i. e. eximia, divina scientia praeditus. Vid. Buttmann. Ind. IV. Dialogg. Plat. Ast. Comm. in Plat. Polit. Ind. h. v. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 326. Baehr. ad Plut. Pyrrh. p. 183. Deinde vox cum ironia usurpatur (cf. v. c. Plutarch. Mor. p. 1019, E. ὡς ἡδύς εἰ καὶ μακάριος), praesertim in blanda obiicientis compellatione, cui lenis significatio imprudentiae inest. Conf. Plat. Symp. l. l., p. 214, C. 219, A. et aliis locis, partim consignatis ab Astio Lex. Plat. T. II, p. 270. Alloquendi formula ironica, a Platone frequentata, apud Nostrum p. 36. 37. 51. 294. recurrit. Crebrum eiusdem usum ap. Plutarch. annotarunt Wytttenbach. Ind. Plut. v. μακάριος, et Baehr. l. l. Apud Themist. Or. 29. p. 346, A. ὃ μακάριε Hard. recte habet; glossema est θανμάσι, quod Dindorf. e cod. A. recepit.

17 Ἀναγγείλας A., quod praecedente ἐξαγγέλλων commendatur: ἀγγείλας VB. P. C., syllaba αν in proximam αν transfusa. Cum proximis: διάλογοι γεγένητο, praeter Prot. l. l. conf. Alcib. I, p. 110, A. ἵνα μὴ μάτην οἱ διάλογοι γίνωνται.

18 Βούλεσθε P.: βούλεσθαι mendose A.

19 Εἰρημένων P.: ἡρημένων pessime A. Deinde τῶν δὲ A. P. convenienter priori τὰ μὲν: τούτων δὲ ex glossemate VB. Post paullo ἃ καὶ A.: ἃ, omissio καὶ, VB. P. Sed καὶ, voci ἀξιωμαθμόνευτα praemisum, ad praecedens ἐπιμνησθῶ refertur estque i. q. gerade, eben. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 124.

20 Τυγχάνειν A.: τυγχάνοντα P. C. Atqui id, quod de obiecto verbi ἡγοῦμαι enuntiatur, ab Atticis quidem nunquam participio verbi εἶναι, cui h. l. τυγχάνειν respondet, sed infinitivo efferrī solet, qui tamen haud raro subauditur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 18 sq. et infra annot. 66. Est autem hic Methodii locus notabilis propter imitationem Platonicam et Convivio, quem VV. DD. non minus quam librarii perturbant. Videlicet primum verba: ἃ δὲ μάλιστα, referuntur ad μέμνημαι, quod ex ἐμὲμνητο in verbis: οὐτ' αὐτὸ ἐγὼ, repetendum est (id quod Methodium quoque fugit); deinde ad ἀξιωμαθμόνευτα, quae est lectio non infimae notae codicum, ex prioribus subaudiendum: ἃ ἐκεῖνος ἔλεγε sive τὰ λεχθέντα. Denique verba: τούτων ... λόγον, quorum loco expectabas: ταῦτα ὑμῖν ἐρῶ, ad ὧν per anacoluthiam referuntur. In summa loci brevilientia εἶναι, quippe optimorum codd. auctoritate destitutum, uncis includere non dubitavi. Idem fecere Bernhardt. Synt. p. 336. et Stallbaum. Symp. ed. III.

21 Οὐπω πάντως A. V. C.: οὐτω πάντως P. de Valesii coniectura, qui οὐτω π. in hunc locum difficile quadrare putat. Atqui Eubulius Gregorium, orationes ipsas statim enarraturam, verbis οὐπω πάντως differt, utque primum de congressu virginum referat, in seqq. hortatur. Verum Combesius pulcre vidit.

22 Ne quis de εἰσηγήσαι in ἐξήγησαι vel διήγησαι commutando cogitet: εἰσηγήσασθαι, cui post paullo p. 4. διηγείσθαι respondet (conf. illa: ἀλλ' ὅπερ ἰδεόμεθ' ἀπαντα, διήγησαι ἡμῖν cet.), interdum est memorare, narrare. Sic Plato Tim. p. 20, D. ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιῆς ἀκοῆς. Method. p. 230. ματαιοσκόπων ἀνθρώπων ... δόξας εἰσηγήσασθαι. ubi Combesius male ἐξηγήσασθαι pro εἰσηγήσασθαι, quod habent A. P. Allatius verbum Latina locutione: in medium

ἐγενήθη —. ΓΡΗΓΟΡ. Ἀεὶ²³ δει-
νός²⁴ ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ φιλοπαίσμων
σφόδρα τυγχάνει, ἅπαντας ἀτεχνῶς²⁵
ἐξελέγχων. ΕΥΒΟΥΛ. Οὐκ ἄξιον περὶ
τούτων, ὦ Γρηγόριον, νῦν σε φιλονει-
κεῖν· ἀλλ', ὅπερ ἐδεόμεθά σου, διήγησαι
ἡμῖν τὰ γεγονότα ἐξ ἀρχῆς καὶ μὴ ἄλ-
λως ποιεῖς²⁶. ΓΡΗΓΟΡ. Ἐγὼ δὲ πει-
ράσομαι.

Pag. 5. ὡς τραχεῖαν καὶ δύσβατον
ἀδεδύσαμεν .. καὶ ἀνάντη τρίβον²⁷.

μεγάλη τις καὶ ἐδειδῆς ἡσυχῇ βαλ-
νουσα καὶ ἐδσχημόνως ὑπήντησεν ἡμῖν

Symp. 173, D. Ἀεὶ ὁμοίος εἶ ... καὶ
δοκεῖ μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους
ἡγεῖσθαι. Pol. V, 452, E. εἴτε τις φιλο-
παίσμων εἴτε σπουδαστικός ἐθέλει ἀμ-
φισβητῆσαι. Symp. 173, E. ἘΤΑΙ. Οὐκ
ἄξιον περὶ τούτων, ὦ Ἀπολλόδορε, νῦν
ἐρῶμεν· ἀλλ' ὅπερ ἐδεόμεθά σου μὴ
ἄλλως ποιήσης, ἀλλὰ διήγησαι τίνας
ἦσαν οἱ λόγοι. ΑΠΟΛ. — ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν
— — πειράσομαι διηγήσασθαι.

Pol. II, 364, D. ὁδὸν μακράν τε καὶ
ἀνάντη. VII, 515, E. διὰ τραχείας τῆς
ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους.

Xenoph. Mem. II, 1, 22. καὶ φανῆναι
αὐτῶ δύο γυναῖκας προσιέναι μεγάλας,

afferre, apte reddidit. Alias apud Nostrum εἰρηγεῖσθαι est ostendere, exponere, docere, velut p. 86. ubi v. annot. p. 116 (cum πῶς). 149 (c. περὶ). 155. 212. 216. ubi A. ἡγεῖσθε, VB. P. C. melius εἰρηγεῖσθε (c. acc. et infin.): 220 (c. acc. obiecti et praedicati, ut ἀποφαινεσθαι in seqq.). Sic Plato Symp. p. 189, D. ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰρηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. Quod h. l. εἰς ἐρηγήσασθαι τὴν δύναμιν (τινός), idem ἐπιδεδίξασθαι τ. δ. (τινός) ap. Plat. Euthyd. p. 274, D. Id quod est suadere, commendare verbum declarat p. 9 (in verbis ex Plat. Symp. p. 176, E. mutuo sumtis) et p. 136. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 643.

23 Ἀεὶ P.: αἰεὶ A. Eadem lectionis varietas ap. Plat. Symposii loco iuxta posito, unde Methodius h. l. profecit. Loco vulgati αἰεὶ octo ibi codd. αἰεὶ, eaque potior lectio visa Bastio, Astio et Sinnero, quod vis particulae, sententiae initio positae, emineat. Vid. Sinner. Annot. p. 78 sq. qui de imitatione apud Method. monuit, lectionis apud eum varietatem neglexit. Verum enimvero αἰεὶ utrobique recte habet. Nimirum elegans est vocis αἰεὶ usus in exprobandis rebus iis, quae nobis in aliis molestae sunt, quod plerumque fit ita, ut αἰεὶ reliquae orationi cum vi quadam praemittatur. Praeivit Homerus, vocibus αἰεὶ, αἰεὶ et αἰέν promiscue sic usurpatis II. α., 107. 541. 561. γ, 60. ε, 873. 891. ι, 372. μ, 211. ν, 634 [Τρωσῖν, τῶν μένος αἰέν ἀτάσθαλον. ubi Eustath. p. 951. ἐνθα καὶ ὄρα τὸ αἰέν, ψεκτὸν ὄν ὁμοίως τῶ· αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις φίλη, II. ε, 891.], φ, 215. ψ, 478. ω, 63. Od. ο, 394. Apud Tragicos autem et Comicos, non minus quam apud solutae orationis scriptores Atticos eorumque imitatores, αἰεὶ saepissime, αἰεὶ nunquam cum exprobandi significatione dictum reperitur. Aeschyl. Prom. vs. 42. αἰεὶ γε δὴ νηλῆς σὺ καὶ θεῶσσι πλέως. ex emendatione Brunkii, hodie recepta loco Ald. lectionis: αἰεὶ τε δὴ — ex qua Elmslei. in Edinb. Rew. Nr. XXXIII, p. 228. infelici coniectura haec exsculpit: αἰ, αἰ τί δὴ —; Eurip. Hipp. 662. αἰεὶ γὰρ οὖν πῶς εἰσὶ κἀκεῖναι κακά. Phrynich. ap. Athenae. L. IV, p. 165, C. Antiphanes ap. Athenae. L. II, p. 47, B. Plato Phaedo. p. 63, A. Gorg. p. 491, A. B. 497, B. Menex. p. 235, C. Xenoph. Symp. I, 5. VIII, 23. (ubi αἰεὶ et τοί, ut ap. Homer. II. γ, 60. ε, 873. et ap. Plat. Phaed. I. c., coniunctim posita, id quod H. Stephanum, τοί in τί commutari iubentem, fefellit) Lucian. Tim. c. 46. Contempl. c. 12. Dio Chrys. Or. XXI, p. 271, 41. Reisk. Vid. Fr. V. Fritzschn. in Jahnni Annal. Vol. II. (X.) Fasc. I, p. 21. qui merito comprobavit Elmslei emendationem, ἀεὶ pro ἡδὴ rescribentis ap. Aristoph. Acharn. vs. 1083. οἱμοὶ κακοδαίμων, καταγελῆς αἰεὶ (v. ἡδὴ) σὺ μου.

24 Δεινός A. M. C.: δεινόν V. P., quod miror probatum Valesio, quum neutro γνομικῶ, de quo annot. 368., hic locus sit nullus. Non minus mendose in seqq. V. P. φιλόπευστον, VB. φιλοπευστόν, ubi A. M. C. φιλοπέσμων, quod, licet spretum a Valesio, Combefisio cum insequentibus ἐξελέγχων melius concinere est visum. Sed donec exemplis meliora edocear, vocem φιλοπέσμων nihili esse existimabo. Itaque φιλοπαίσμων scripsi, quae vox ap. Plat. Pol. I. c. et Crat. p. 406, C. loco olim vulgatae φιλοπαίμων e codd. restituta est. Vid. Schneider. ad Civit. T. II, p. 18. Inest autem lenis locus praecedentibus, quae nos omisimus, Eubulii verbis.

25 Ἀτεχνῶς A. M. P. C.: ἀτέχνους VB. V. Valesius: „elegantius, ni fallor, ἀτεχνῶς.“ Vide licet ἅπαντας, ut ap. Plat. Symp. I. l. πάντας, adiecto ἀτεχνῶς, prorsus, omnino, exaggeratur; postpositum autem ἀτεχνῶς voci πᾶς, ut voci ὅλος ap. Plat. Pol. IV, p. 432, A. Alias ἀτεχνῶς similitudini ad rem transferendae et comparationi corroborandae inservire, notum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 801, et quos Sinner. ad Symp. p. 79 laudavit. Varias lectioni ἀτέχνους ortum dedisse videtur ἀτεχνῶς in ἀτέχνως depravatam, cuius mendi contrarium interdum occurrit. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. (p. 100, D.) p. 750. Corai. ad Xenoph. Memm. 3, 11, 7. Σημ. p. 285.

26 Imitationem loci, ex Plat. Symp. iuxta positi, indicavit Sinner. Annot. p. 80. qui concinnitas orationis, inquit, ποιήσεως requirit. Atqui Methodius praesens imperat, quippe in eadem formula Platonica frequentissimum (vid. Sinner. I. l.), ponere maluit. De contraria immutatione supra annot. 13. monui. Cum proximis: ἐγὼ δὲ πειράσομαι, sc. τὰ γεγονότα ἐξ ἀρχῆς διηγῆσασθαι, praeter Plat. Symp. I. l. conf. quae ex Platone ad eum locum Reynders. p. 9. attulit. Adde Epist. VIII, p. 352, B.

27 Virtutis callem dicit, informatum ab Hesiodo loco celeberrimo, quem Allatius comparavit, Opp. et D. vs. 288 sq. — μακρός δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτὴν | καὶ τροχὸς τὸ πρῶτον. quae verba Plato Pol. II. I. l., praegressis versibus 285—287. accuratius recitatis, breviter retulit. Quod ibi quinque codd. ante ἀνάντη addunt τραχεῖαν καί: haec verba fortasse a docto librario adiecta, qui illa Poëtae: καὶ τροχὸς τὸ πρῶτον. neglecta nollet. Habes tamen vocem τραχὺς, copulatam cum altera illa ἀνάντης, Pol. VII. I. l., ubi Platoni in informanda adscensione ad veritatem Hesiodia imago obversata est. Eandem Methodius non tam Poëtae, quam Platonis verbis adumbravit.

γυνή, στολήν πάνυ ἔκλαμπρον²⁸ ὡς περ
ἀπὸ χιόνος ἠμφιεσμένη· θείον δέ τι
καὶ ἀμήχανον²⁹ ἀληθῶς ἀπασα κάλλος
ἦν· αἰδῶς γὰρ αὐτῇ τῷ προσώπῳ πολλή
μετὰ σεμνότητος ἐπήνθει, τό τε βλέμμα
βλοσυρόν μετὰ πραότητος ἰλαρός οὕτω
κεκρασμένον οὐκ οἶδα, ἔφη, ποτέ θεα-
σαμέ- (p. 6) νη· πάντα γὰρ ἀκαλλώ-
πιστος ἦν καὶ νόθον ἔφερον οὐδέν³⁰.
εἰς τὸν λειμῶνα τῆς ἀφθαρσίας³¹.

καὶ ἅμα (p. 7) ταῦτα λεγοῦσῃς³²

τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ
ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν
σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ,
τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ
λευκῇ· τὴν δὲ ἑτέραν — — κεκαλλω-
πισμένην — τὸ μὲν χρῶμα —.

Plat. Phaedr. 248, B. ἐκ τοῦ ἐκεῖ λει-
μῶνος.

Symp. 174, D. ἀναγωγμένην καταλαμ-

28 Ἐκλαμπρον A. P.: εὐλαμπρον C. de suo, ut videtur. Tu cf. p. 101. τὴν ἔκλαμπρον ἀγάπην: p. 123. ἴνα ... ἔκλαμπρον τὴν λαμπάδα τοῦ φωτός τῆς δικαιοσύνης ἐξάπτη: p. 175. ἔκλαμπρα .. κάλλι. ubi vid. annot.: p. 198. τὸν ἀλουργῆ στέφανον καὶ ἔκλαμπρον τῆς παρ-
θενίας. Vid. Wyttenbach. ad Plat. Phaed. (p. 110, C.) p. 295 sq. ed. Lips. qui tamen var. lectio-
nem ἔκλαμπροτέρων merito respuit. Eodem ex genere sunt ἐκδήλος καὶ ἐκφανής, quod Wyttenba-
chius comparavit. Videsis mea in Jahni Nov. Annal. Philol. Vol. LIII. Fasc. I. p. 21. ubi simul
monui de confusis ἐκφανής καὶ ἐμφανής. Proclus, illic a me laudatus, Theol. Plat. I, 24, p. 60. ap.
Plat. Phaedr. p. 250, D. non ἐμφανέστατον (quod est operae mendum), sed ἐκφανέστατον legit.
Eodem tamen respiciens, idem p. 60. voce ἐμφανής uti maluit, ut ibid. docui. Quemadmodum au-
tem ἔκλαμπρος hoc Methodii loco in εὐλαμπρος depravatam est, ita ἔκλαμπής, quod rarius etiam
quam ἔκλαμπρος, obliteratum suspicor ap. Maxim. Tyr. XVII, 10. ἰόντι δὲ ἐκείσε καὶ ἀρισταμένῳ
τῶν κάτω αἰεὶ τὰ πρόσθεν σαφῆ καὶ εὐλαμπέστατα (sic vulgo et Cod. Bern.) καὶ τὴν τοῦ θεοῦ
φύσιν προοιμιαζόμενα. Scribendum: ἔκλαμπέστατα, coll. Plat. Phaedr. l. I., ubi pulcrum ἐκφανέ-
στατον ex rebus divinis esse dicitur, quarum de cognitione, ex mundi pulcritudine capienda, Ma-
ximus loquitur. — De comparatione: ὡς περ ἀπὸ χιόνος, voci ἔκλαμπρος adiectae, vid. Schleusner.
Lex. N. T. T. II, p. 1360 v. χιών. Huc pertinet, quod in hymno apud Nostrum p. 291. Ecclesia
tanquam virgo voce χιονόσωμος ita ornatur: Ἐκκλησία, χιονόσωμε, κvanoβόστρουχε. Combefisius
in Glossario h. v. comparat vocem χιονόχρωσ ap. Athenaei. Lib. II. Albam Virtutis vestem, quam
Methodius cum reliqua illius descriptione a Xenophonte mutuatus est, illustratur Davis. ad Maxim.
Tyr. XX, 1. et Cubaeus in Hercule Prodicio p. 22. Perquam apposite Silius Ital., illis laudatus,
Punic. XV, 30. de Virtute: — niveae fulgebant stamine pallae. Omnino tenendum illud
Platonis Legg. XII, p. 956, A. χρώματα δὲ λευκὰ πρόποντ' ἂν θεοῖς εἶη καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ.
Cum prioribus ap. Method. ἡσυχῇ βαίνουσα καὶ εὐσχημόνος conf. haec Maximī Tyr. l. I. ex eodem
fonte hausta: εὐσχημῶν ἰδεῖν, βαδίζουσα ἡρέμα.

29 Ἀμήχανον κάλλος, immensa pulcritudo, est locutio Platonica Symp. p. 218, E. Pol. VI,
p. 509, A., quae apud Nostrum bis recurrit, p. 133, et 173. ubi ἀμήχανα κάλλι. Priorem locum,
quo animae ἀμήχανον κάλλος tribuitur, Anastasius Sinaita De Imagine Dei in Homine p. 569. lau-
dat et vocem ἀμήχανον adiectis καὶ ἀδιήγητον interpretatur. Quod Plotino p. 522, B. et alias κάλ-
λος ἀμήχανον, idem illi p. 677, (7.) B. κάλλος ἀφραστον. Vid. Creuzer. ad Plot. de Pulcr.
p. 330 sq. Sed aliis quoque substantivis vox ἀμήχανος Platonico loquendi usu adici solet. Vid.
Ast. Lex. Plat. T. I, p. 123. Creuzer. l. I. Adde Plotin. p. 513, (16.) A. ἀμήχανος δύναμις. 613, A.
ἐν τούτῳ (τῷ add.) μεγάλῳ νῷ καὶ ἀμηχάνῳ. Quod autem Methodius in exornanda Virtute cum
proceritate (cf. supra μεγάλῃ τις-) h. l. pulcritudinem coniungit, in hac re communem Graecorum
de pulcro sententiam sequitur. Cf. Lucian. Pro Imagg. c. 4. et vid. Symbol. ad Philostr. De V. S.
p. 47. 96, a. Similiter Noster de Ecclesia, tanquam muliere divina, loquitur p. 185. θεάσασθε ...
γοναίκα μεγάλῃν, καθαρὸν καὶ ἀχαρτὸν ὅλον καὶ μόνιμον κάλλος .. ἀποστύβουσαν. ubi P. C.
recte μόνιμον κ. (conf. Plat. Symp. p. 183, E.): νόμιμον κ. A. crebra permutatione, de qua ad El.
Cret. col. 868 (5.). — De proximis: αἰδῶς .. τῷ προσώπῳ ἐπήνθει, vid. Wyttenbach. Ind. Plu-
tarch. v. ἑπανθῆιν, Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 592. Illis: βλέμμα βλοσυρόν, adhibenda, quae
Creuzer. ad Plot. de Pulcr. p. 228 sq. de voce βλοσυρός docte exposuit. Formam participii κεκρα-
σμένον infra annot. 36. attigi.

30 Haec, in Virtutis laudibus posita, sumta sunt ex contrariis de Vitio ap. Xenoph. l. I. Simi-
liter Cebet. Tab. p. 41 ed. Johnson. de Παιδεία: στολήν .. ἔχουσα ἀπλήν καὶ οὐδένα καλλωπισμένον.

31 Beatorum sedes significat, nomen λειμῶν in hanc rem mutuatus a Platone ex Phaedri loco
laudato, ubi ὁ ἐκεῖ λειμῶν i. q. paullo ante τὸ τῆς ἀληθείας πεδῖον in supercoelestis loco. Contra
Empedocles terram, quippe mali sedem, ἄτης λειμῶνα nuncupavit. Platonice imagini ansam de-
dit antiquitus celebrata opinio de λειμῶνι apud inferos. Cf. Homer. Od. λ, 538. 572. ω, 13. Vulga-
rem opinionem Plato Gorg. p. 524, A. Pol. X, p. 614, E. 616, B. ita secutus est, ut eam in sublimis
exornaret. In Phaedro autem idem λειμῶνα illum ad beatas supra coelum sedes prorsus transtulit.
Quae contra auctor Axiochi p. 371, C. Platicum figmentum πεδῖον ἀληθείας καὶ λειμῶνος supercoelestis
ad vulgarem opinionem de beatorum sedibus rursus accommodavit. Atque ad Axioch. l. I. Methodius
p. 173 et 175. magis quam ad Phaedr. respexit. Vid. qui illa, de quibus diximus, attigerunt, ne-
que tamen satis distinxerunt, Windet. de Vita Functor. Statu p. 180 sqq. 186. Creuzer. ad Procl.
p. 102 ed. Plotin. de Pulcr. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 422. in Gorg. p. 461. Karsten. Comm.
in Empedocl. Reliqq. p. 167. Uster. ad Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 113.

32 Λεγοῦσῃς A. M. C.: λέγουσα V. P. quod miror probatum Valesio, quum verbis: ἅμα ταῦτα
λεγοῦσῃς, hoc significetur: statim ut haec dixit. De adverbii ἅμα structura cum genitivo
absoluto vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 565, annot. 2.

εις τὸν περιβόλον, ἔφη, φθάνομεν³³, ἀνερωμένων ἔτι τῶν θυρῶν, εἰσελθούσαι³⁴ δὲ³⁵ καταλαμβάνομεν ἤδη τὴν Θέκλαν καὶ τὴν Ἀγάθην καὶ τὴν Μαρκέλλαν μελλούσας δειπνεῖν. εὐθέως οὖν τὴν Ἀρετὴν ἔφη φάναι.

ἄηρ .. ἐκέχυτο καθαραῖς φωτὸς βολαῖς ἀνακεκρασμένους³⁶.

πηγὴ .. ἠσύχως³⁷ ἐλαίου δίκην ἀνέβρουε γλυκύτατον πόμα, ἅφ' ἧς (p. 8) ὕδωρ διειδὲς καὶ καθαρόν³⁸ ῥέον ἐποίει κρήνας.

(λειμῶνες) ἅφ' ὧν προσέβαλεν³⁹ ἠπίως πνεῦμα πολλὴν εὐωδίαν φέρον. ἦν δὲ ἐγγύς⁴⁰ ἄγνος δένδρον ὑψηλόν,

βάνειν τὴν Θύραν. 174, E. καταλαμβάνειν ἤδη μέλλοντας δειπνεῖν. εὐθέως δ' οὖν .. τὸν Ἀγάθωνα .. φάναι.

Ax. 371, D. εὐκρατος ἄηρ χεῖται ἀπαλαῖς ἡλίον ἀπῆλιν ἀνακρινόμενος.

Theaet. 144, B. οἶον ἐλαίου ρεῦμα ἀποσφῆτι ῥέοντος. Phaedr. 229, B. χαριεντα γόνυ καὶ καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται.

Pol. III, 401, C. ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς .. ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβάλῃ ὥσπερ αὐρα φέρουσα ἀπὸ ὕψ'

33 Φθάνομεν A. V. M. C.: φθάνομεν P. ex Valesii coniectura, qui fatuas Evangelicae Parabolae virgines hic tangi parum probabiliter finxit. Quod commentum miror placuisse Combesisio, praesertim quum scripturam φθάνομεν recte revocaverit. Nimirum eodem tenore pronuntiata sunt verba: φθάνομεν ... καταλαμβάνομεν.

34 Εἰσελθούσαι recte VB. V. P.: εἰσελθούσας A. M. C. „non magni momenti discrimine,“ si Valesium audias, reapse maximo, neque sine orationis perturbatione, quae in verbis: εἰσελθούσαι δὲ καταλαμβάνομεν rite procedit, quum εἰσελθούσας cum seqq. μελλούσας δειπνεῖν male concinat.

35 Δὲ V. P. C. recte: τε VB.: om. A. Deinde ἤδη recte A. C.: δὴ P. Tu ἤδη ad μελλούσας δειπνεῖν referes, coll. Plat. Symp. l. c. ἤδη μέλλοντας δειπνεῖν. Omnia apud Methodium plena istiusmodi verborum transpositionibus.

36 Forma κεκράσμαι posterioris aetatis scriptoribus usitata est. Vid. Buttmann. Gr. Gr. §. 114. v. κεράννυμι. Sic Noster supra p. 5. κεκρασμένον. Verbum ἀνακρινῆμι, quod Axiochi loco παραλλήλω in participio ἀνακρινόμενος occurrit, est τῶν ἀπαξ λεγομένων in Platoniceis, quae vulgo feruntur, scriptis. Quod illic variatur κινάμενος et ἀνακρινάμενος (vid. Fischer. Not. p. 132.): scripturam receptam confirmat, quam Methodius ponere maluit, ἀνακεκρασμένους. Sunt autem haec ex Axiocho: εὐκρατος ... ἀνακρινάμενος, non minus poetica, quam illa p. 371, C. ἐνθα ἀφθονοὶ μὲν ὄραι παγκάρπου γονῆς βρούσι, πηγαὶ δὲ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι. quorum priora: ἐνθα .. γονῆς, si ἐνθ' ἀφθονοὶ scribas, iambicum senarium tragicum cuiusdam veteris esse, H. Stephanus pulcre vidit. Ceterum beatorum sedem Noster similiter depingit p. 178. περιεχόμενοι ... αὐταῖς ἄηρ καθαρὸς καὶ μὴ καθιπευόμενος ἡλίω.

37 Ἡσύχως habent A. M. C.: om. V. P. Recte vero Valesius: „Ratio similitudinis aquae scaturientis e fonte, cum oleo, innuit, in lenitate nimirum fluxus minime praecipitis sita.“ Eadem est ratio vocis ἀποσφῆτι in illa, quam Methodius imitatus est, ab oleo petita similitudine ap. Plat. Theaet. l. l. ubi lenis et placidus ingenii cursus in philosophiae studiis cum olei fluente comparatur. Simile, a Constantino Logotheta temere reprehensum (vid. annot. ad Jo. Glyc. De V. S. R. p. 85), multos imitatores nactum est, qui eo fere usi sunt in depingendo leni et placido cursu fluminis vel orationis, cum flumine comparatae. Vid. Cresoll. Vacatt. Autumnal. p. 602. Boissonad. Anecd. T. V, p. 383. Ruhnken. ad Longin. XIII, 1. p. 309 Weisk. Nam quae idem V. D., a Stallbaumio laudatus, ad Longin. p. 229 sq. Weisk. annotavit, ad πλοῖων ἀνεκραισμάτων imaginem ap. Plat. Theaet. p. 144, A. pertinent, de qua videas mea in Jahnii Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII, Fasc. III, p. 459. Sed de altera illa imagine conf. Scriptor anonymus Cod. Palat. Heidelberg. 129, f. 104, b. κούρος τε δῆμι τοὺς λόγους καὶ ἀπατάστος καὶ ἀμαλῆς οἶον ἐλαίου ρεῦμα ῥέον ἀποσφῆτι. Methodius h. l. eadem imagine usus est in depingendo placido fontis cursu, sicuti Penei lenem cursum cum olei flumine comparavit Aelian. V. H. III, 1. διὰ μέσων δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἐργεῖται, σχολῆ καὶ πρᾶγος προῖων ἐλαίου δίκην. Inepte ibi Abr. Gronov. conferri iussit Hom. II, β, 259—261. ubi alia imaginis ratio, siquidem poeta Titaresium, quippe Peneo innatantem, cum oleo comparavit.

38 Haec propius etiam ad iuxta posita Platonis verba accedent, si in illis cum cod. Σ. scribatur: διαφανῆ x. καθαρὰ. Neque tamen ea mutatione opus est, et vel sic de imitatione constat.

39 Προσέβαλεν A. C.: προσβάλλειν minus bene V. P. Verbo προσβάλλειν Plato Pol. l. l. res, quae visum aut auditum tangunt, declaravit; Methodius eo ad odorem translato uti maluit. Videlicet omnis res, quae sensibus obicitur, προσβάλλειν dicitur. Vide VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 36 sq. Symbol. ad Philostr. Vit. Soph. p. 50 sq. 130. ubi hunc Methodii locum attuli, et Jahnii Annal. Philol. Supplem. Vol. X. Fasc. II, p. 169. Est autem ap. Method. πνεῦμα, quod Platoni l. l. αὐρα. Sic enim hodie pro olim vulgato αὐρα scribitur. Vid. Schneider. ad Civit. T. I, p. 268. Locum elegantissimum, ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 310 v. αὐρα neglectum, Dionys. Halicarn. Historiogr. ed. Krüg. p. 16. imitando sic expressit: ὥσπερ ἀπὸ τῶν εὐωδιστάτων λειμῶνων αὐρὰ τις (l. αὐρα τις) ἡδεῖα ἔξ αὐτῆς φέρεται. Ceterum ἠπίως male om. M.: pessime ἠπίως A. P. C.: ἠπίως V., quod non solum ferri potest, ut Valesius iudicavit, sed moderando verbo προσβάλλειν apte adiungitur.

40 ἦν δὲ ἐγγύς recte P. C.: ἦν γὰρ ἐγγύς A.: ἦν δὲ ἐγγύς γὰρ, utraque lectione conflata, M. quod miror Valesio placuisse. Statim post ἄγνος δένδρον ὑψηλόν A. C.: δένδρον ὑψηλόν ἄγνος M.: ἄγνος om. V. P. sed recte Valesius tuetur, coHato Dioscoride Lib. I, cap. 26. Combesisius ad Dioscorid. I, 135. et Plin. XXIV, 19. provocat, et Bodaeum a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. Lib. III, p. 264. consuli iubet. Quod idem ἄγνον nomen ex Epiphania et Photii Methodianis excerptis suppleri potuisse dicit: eius fruticis mentio facta est a Methodio ap. Phot. cod. 234, p. 298, b. 26 sq. Bekk. et plenius in fragmento e cod. Rupif. ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 780, D. ubi vid. Com-

ἢ ἀναπανόμεθα διὰ τὸ λίαν ἀμ-
φιλαφῆς αὐτῶ καὶ σύσκιον τυγχάνειν.
ΕΥΦΩΛ. Δεύτερον δοκεῖ μοι κατα-
ργεῖον⁴², ὃ μακαρία, τοῦ παραδείσου
χρησμοφδεῖν⁴³. ΓΡΗΓ. Ἀληθῶς προ-
μηθεῖ⁴⁴.

P. 9. Ἔφη τὸ μετὰ ταῦτα εἰσελ-
θοῦσαν⁴⁵ εἰσηγήσασθαι τὴν Ἀρετὴν
ταύδε.

τί οὖν ἐστίν, ὃ θέλω λοιπὸν ἤδη,
καὶ τί προσδοκῶ; λόγον ἐκάστην ὑμῶν
ἐγκωμιαστικὸν περὶ⁴⁶ παρθενίας εἰπεῖν.

χρηστῶν τόπων ὑγίειαν. Phaedr. 230, B.
καλή γε ἡ καταγωγὴ. ἢ τε γὰρ πλάτα-
νος αὐτὴ μάλ' ἀμφιλαφῆς τε καὶ ὑψηλή,
τοῦ τε ἄγνον τὸ ὕψος καὶ σύσκιον
πάγκαλον. Ibid. εὐωδέστατον ... τὸν
τόπον. 259, A. καταγώγιον. Pof. IX, 586,
B. παντελῶς ... τὸν τῶν πολλῶν χρη-
σμοφδεῖς βίον. Prot. 316, C. ὀρθῶς ..
προμηθεῖ .. ὑπὲρ ἐμοῦ.

Symp. 176, E. τὸ μετὰ τοῦτο εἰς-
ηροῦμαι .. ἡμᾶς .. διὰ λόγων ἀλλήλοις
συνεῖναι τὸ τήμερον. καὶ δι' οἷων λό-
γων .. ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι.

177, D. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἔκα-
στον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἐρω-
τος ... ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον,

beis. et Galland. Oportebat autem Valesium et Combefisium ante omnia provocare ad Methodii Conviv. p. 250. (ubi adiectiv. ἄγνινος) et p. 265. (ubi ἄγνον et ἑάμων eandem esse docemur), deque fonte Platonico Phaedr. l. I. monere. Plura ibi de ἄγνῳ Ast. Annot. in Phaedr. p. 241 sq. post Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Plat. p. 12. quorum copiis accedant veterum testimonia ap. Hieronym. in Zachar. cap. 14. Scholiast. Nicandri Ther. vs. 71, p. 51. Etymol. Paris. in Cramerii Anecd. Par. T. IV, p. 86, 31 sq. (ubi ἄγνος dicitur esse λυγαρέα vel κολιανδρον), et quae dederunt Hoeschel. ad Phot. Biblioth. p. 972, a. Bern. Martin. Varr. Lectt. Lib. II, c. 10, p. 84. Interpretes Aelciph. I, 39. III, 8. Schneider. ad Theophrast. H. Pl. T. III, p. 91 sqq. et Ind. v. ἄγνος. Hanc plantam hodie quoque, ut olim Platonis aetate (vid. Phaedr. l. I. coll. p. 229, A.), ad Hissi ripas florere, et nomine Komapicha notam esse, Dodwellus Itinerar. T. I, P. II, p. 295 vers. German. docet. Constat autem, descriptionem illam ap. Plat. Phaedr. l. I., in qua, tanquam ἐιδυλλῶ, praeter alia ἄγνος commemoratur, multos imitatores nactam esse. Vid. Ruhnken. ad Timae. Lex. V. Pl. p. 26. Ast. Annot. in Phaedr. p. 240. 241. Boissonad. ad Theophylact. Simoc. Opusce. p. 186. Winkelmann. ad Plutarch. Erot. p. 102. Qui elegantissimam descriptionem emendandi libidine foedare conatus est vir doctus in Diar. Class. T. 26, p. 122, saltem abstinuisset a voce ὕψος in ὑφαντικὸν commutanda, si imitatores ante oculos habuisset, e quibus Methodius h. l. verbis: ἄγνος δένδρον ὑψηλόν, Platonica: τοῦ .. ἄγνον τὸ ὕψος, adumbravit. Theophylactus Simocatta dialogo Historiis praemisso p. 2, C. ed. Pontan. et Quaest. Phys. p. 12 ed. Boissonad. locum ex Phaedro totidem literis sic reddidit: τοῦ τε ἄγνον τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

41 Ἐφ' ὃ A. M.: ἔφ' ὃ VB. V. P. male, ἔφ' ὃ peius etiam C. Mox σύσκιον A. P.: εὐσκιον VB. Tu confer Plat. Phaedr. l. I. τοῦ .. ἄγνον τὸ .. σύσκιον, ibique Ast. Annot. p. 242. Methodius in fragmento e cod. Rupif. ap. Combefis. in Galland. Bibl. PP. T. III, p. 780, D. περὶ ὃ πῦρ (sc. in monte Olympo Lyciae) ἄγνου φυτόν ἐστὸς, οὕτω μὲν ἐθαλῆς καὶ χλοερόν, οὕτω δὲ σὺ-
σκιον, ὡς ὑποτοπᾶσαι ὕδωρ μᾶλλον ἐνναον. αὐτὸ βεβλαστηκέναι. quae insigni lectionis varietate ap. Phot. cod. 234, p. 298, b. 26 sq. ita scripta: περὶ ὃ πῦρ ἄγνος (ita Bekk. cum B. et rc. A. pro vulg. πύραγνος) φυτόν ἐστιν (v. l. ἐστὶ φυτόν B.), ... ὡς ὑπὸ πηγῆς μᾶλλον αὐτὸ δοκεῖν (hoc B. add.) βεβλαστηκέναι. Sed praestit lectio codicis Rupif., modo scribatur: περὶ ὃ πῦρ ἄγνος φυτόν (conf. nostro loco: ἄγνος δένδρον) ἐστὸς, οὕτω cet. in quibus ὑποτοπᾶζειν c. accus. et inf., ut ap. Method. Epiph. p. 580, A., et βλαστάνειν transitiva potestate est positum. Ceterum Methodius ad ἄγνον transtulit vocem ἀμφιλαφῆς, qua Plato Phaedr. l. I. platanum ornavit. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 241. et scholium, quod e cod. Basil. attuli in Jahnii Nov. Annal. Philol. Supplem. Vol. XI. Fasc. III. p. 350 (1.).

42 Καταγώγιον Plato Phaedr. l. I. deversorium illud vocat, quod καταγωγῆς nomine p. 230, B. declaravit. Utraque vox ex ἀπαξ λεγόμεναις ap. Platonem. Καταγώγιον ap. Anacr. Od. XXII, 8. Astius Annot. in Phaedr. (p. 230 B) p. 239 sq. apte comparavit. Τὸ καταγώγιον καὶ ἡ σκέπη iuxta posita apud Nostrum p. 266. ubi sermo de rhamno, sub qua Elias delituerit.

43 Verbum χρησμοφδεῖν h. l., ut ap. Plat. Pol. I. I., est velut oraculo canere. Male Possinus: adumbrare. Alias Methodius eo verbo scriptorum sacrorum effata declarat, velut p. 82. 106. 156. 192. In eadem re idem θεσμοφδεῖν p. 189. et simpliciter ᾄδειν, decantare, celebra-
re, ap. Phot. cod. 234. p. 299, b. 17. p. 301, b. 3.

44 Ἀληθῶς A.: ἀληθῆ VB. P. C. Sed recte habet adverbium; conf. Plat. Prot. l. I. ὀρθῶς προμηθεῖ. Προμηθεῖ A.: προμηθεῖς P. C. Prior genuina est lectio, eamque VV. DD. ap. Plat. l. I., ubi vulgo προμηθεῖ legebatur, e codd. restituerunt. Vid. Ast. Annot. in Prot. p. 57. et Buttman. ad Crit. p. 44, E.

45 Εἰσελθοῦσαν, quod habent A. M. C., om. V. P. Atqui Methodius hac voce adiecta significat, Areten, postquam convivas exceperisset et ad coenam invitasset, foras exiisse, neque ipsam coenae accubuisse. De verbo εἰσηγήσασθαι, quod Methodius in seqq. a Platone Symp. l. I. mutuatus est, supra diximus annot. 22. Mox ἤδη A. C.: δὴ P. minus bene.

46 Ἐγκωμιαστικὸν περὶ add. A. M. C.: om. V. P. male, siquidem λόγος ἐγκωμιαστικός (περὶ-) idem qui λόγος ἔπαινος (c. gen.) ap. Plat. Symp. l. I., substantivo ἔπαινος instar adiectivi appositus. Male illic edd. Basil. I. et II. λόγων pro λόγον. Vid. Ast. p. 209. Eodem modo in codd. Monacc. peccatum ap. Plat. Phaedr. p. 260, B. λόγον ἔπαινον. ubi vid. Ast. Annot. p. 517. Maximus Tyr. Diss. XXIV, 7. τὸν δὲ ἐν συμποσίῳ λόγον εἰς ἔρωτα ἔπαινον Μαντινῆ γυναικὶ ἀνατίθειν. Reiskii coniecturam, λεγόμενον pro λόγον legi iubentis, Creuzerus in Studiis T. II, p. 267, comparato Symp. l. I., refutavit. Similiter Legg. XII, p. 947, B. ἕμιον .. ἔπαινον. De substantivo, adiectivi

καταρχέτω δὲ Μαρκέλλα, ἐπειδὴ καὶ πρώτη ἀνάκειται καὶ ἔστιν ἅμα πρεσβυτέρα.

Oratio I.

P. 10. Τὴν μὲν⁴⁷ οὖν Μαρκέλλαν ἐντεῦθεν, ὡς οἶμαι, ἀρξάμενην εὐθέως ἔλεγεν εἰπεῖν ὅτι Μεγάλη τίς ἐστιν . . καὶ θανμαστή . . ἢ παρθενία.

P. 11. (αἱ γενναῖαι φύσεις⁴⁸) ἀθρόως τῆς ἡδοναθείας τὸ ἄνμα ὑπερπτάμεναι⁴⁹ ἄνω μετέωρον ἀπενθύνοσι τὸ ὄχημα⁵⁰ τῆς ψυχῆς, μὴ ἀπολήγουσαι τοῦ σκοποῦ⁵¹, ἔστ' ἂν⁵² ὑπερρηδήσα-

ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατὰκειται καὶ ἔστιν ἅμα πατὴρ τοῦ λόγου.

178, A. πρῶτον μὲν γάρ, ὡς περ λέγω, ἔφη Φαῖδρον ἀρξάμενον ἐνθένδε ποθὲν λέγειν ὅτι μέγας θεὸς εἶη ὁ Ἔρως καὶ θανμαστός.

Phaedr. 246, D. πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριδὲς ἄγειν ἄνω μετεωρίζουσα. Phaedr. 246, A. εὐκίετω δὴ ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρον ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου. Pol. VI, 490, B. οὐδ'

instar appposito, vid. Eustath. ad Il. ι, p. 775 supr. ad Il. ω, p. 1339, 6 sqq. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 362. Casaub. Lectt. Theocrit. cap. I, p. 15 sq. Croi. Obs. in N. F. p. 252 sq. Cuper. Obs. Lib. I, cap. 17, p. 124. Jens. Lectt. Lucian. p. 89—94. Hemsterhus. ad Poll. X, 38, 165. Abresch. Lectt. Aeschyl. L. I, c. 7, p. 43. Albert. ad Hesych. T. I, p. 143, not. 1. Schrader. ad Musae. p. 341 sq. Poppe de Eloc. Thucyd. p. 164. Spohn. ad Blemmyd. p. 22. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 483. Cursor. ad Lucian. Asin. p. 266 sq. Bagueet in Act. Acad. Lovan. T. IV, p. 133. et VV. DD. quos Ast. locis supra indicatis et ad Legg. p. 213. laudavit, denique etiam Matthiae. Gr. Gr. §. 429. 4. et Bernhardt. Synt. Gr. p. 48.

47 *Μέν*, quo aegre caremus, add. P. C.: om. A. Mox ὡς οἶμαι i. q. si recte memini. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 422. Idem sibi vult ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Symp. p. 173, B. ubi vid. Sinner. p. 77. Deinde pro simpliciter ἔλεγεν, quod habent P. C., ὡς ἔλεγεν A. Sed ἔλεγεν εἰπεῖν recte habet; cf. Plat. Symp. l. I. ἔφη — λέγειν —. Omnino crebra in Platonis Symposio illa: εἰπεῖν ἔφη, ἔφη φάναι simm. in recitatione ex ore interlocutoris. Sic Noster supra p. 7. εὐθέως οὖν τὴν Ἀρετὴν ἔφη φάναι. Cum verbis: ἐντεῦθεν . . ἀρξάμενην, cf. p. 258. διὸ ἐνθένδε γὰρ κατὰρξομαι. ubi P. C. κατὰρξ. male omiserit. Apud Plat. Symp. p. 199, C. ἐνθένδε ποθὲν ἀρξασθαι recurrit. Ceterum orationis I. inscriptionem A. post ὅτι, P. ante ὅτι ponit, male uterque.

48 In verbis, quae praecedunt: ἐρῶμένων καὶ γενναίων φύσεων, voce φύσεις, ad animum translata, in doles, ingenium declaratur, loquendi usu Platoni perfamiliari. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 848 (9.). Sic Noster infra p. 15. μικρολόγῳ . . φύσει καὶ ταπεινῇ. ubi conf. iuxta posita verba ex Pol. VI, p. 486, B.

49 *Ἀθρόως* . . ὑπερπτάμεναι V. P. (C. ὑπεριπτάμεναι): ἀθρόως τὸ ἄνμα μετοχετεύσασαι τῆς ἡδοναθείας A. M. mirā discrepantiā et quae duplicis recensionis (cf. annot. 238.) suspicionem iniicere possit. Nam, quod Combesio iam visum, utraque lectio habet, quo se commendat. Cum recepta praeter Plat. Phaedr. l. I. conf. p. 171. τῶν ἀνθρωπίνων ἐξέπασθαι . . σπουδασμάτων. ubi v. annot. 294: p. 172. ἀνανεόντας ἄνω δεῖ καὶ ἀνιπταμένους μετεωρίζεσθαι. Utrobique praesens ἵπταμαι, de quo Butt. Gr. Gr. Ampl. §. 114 v. πέτομαι, recte habet: nostro loco aoristus ἵπταμην unice accommodatus. Alteram illam lectionem: μετοχετεύσασαι, tuearis coll. Plat. Pol. VI, p. 485, D. ὡς περ ὅτιμα ἐκείσε ἀπωχετευμένον. ubi Schneider. T. II, p. 145, b. imitationem binis Themistii locis indicavit. Mihi tamen lectio a me recepta cum reliqua Methodii oratione melius congruere videtur. Ceterum de locutione: τῆς ἡδοναθείας τὸ ἄνμα, vid. annot. 144.

50 *Ὀχημα* animae h. l. non corpus intelligitur, qua de vocis significatione vid. annot. 713.; est potius τὸ ὄχημα τῆς ψυχῆς currus animae (cursum male verit P.) sive vehiculum (ita recte A.), quemadmodum Plato Phaedr. p. 247, B. θεῶν ὄχηματα fingit, nimirum ea imagine, quam verbis p. 246, A. supra allatis instituit.

51 Conf. p. 12. ὀπίταν . . μὴ ἀπολήγωσι, πρὶν —. ubi plenorem attulimus hic iuxta positum Platonis locum Pol. VI, p. 490, B. Verbum ἀπολήγειν ap. Platon. semel tantum recurrit, Tim. p. 80, B. Magis illi usitatum λήγειν. Conf. v. c. quos p. 173. iuxta posui locos, et vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 246. meaque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 168. ed. Krabing.

52 *Ἔστ' ἂν* A.: ἔως ἂν P. C. ex glossemate. Scholiastae enim Atticum ἔστ' ἂν fere interpretantur ἔως ἂν. Conf. v. c. Schol. Philostr. Her. p. 627 Boissonad. Est autem perfrequens corruptela, qua ἔστ' ἂν in glossema ἔως ἂν abiit vel alio modo oblitteratum fuit. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 472 sq. ed. Schaef. Valckenar. ad Schol. Eurip. Phoen. vs. 641, p. 679, et ad Eurip. Hippol. vs. 659. Brunk. ad Eurip. Phoen. vs. 89, p. 312—314, ad Sophocl. Aiac. vs. 1117, ad Philoct. vs. 1330, ad Electr. vs. 104. Lenting. Observatt. Critt. in Eurip. p. 34 Act. Traiect. Nov. Praeter hos VV. DD. de Attico ἔστ' ἂν, deque varia eius structura consulendi sunt Sturz. Lex. Xenoph. T. II, p. 373. Hermann. ad Sophocl. Aiac. vs. 568. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 221. 369. 616, b. qui ἔστ' ἂν etiam cum indicativo componi docet. Apud Platonem ἔστ' ἂν, quippe ἀπαξ λεγόμενον, et libris et viris doctis fraudi fuit Symp. p. 211, C. ἔστ' ἂν . . ἐπ' ἐκείνο τὸ μάθημα τελετήσῃ. quo loco Stallbaumius, codicum mss. discrepantia turbatus, quum olim ἔως ἂν scribi iussisset, istud glossema Rueckerto et C. Fr. Hermanno probavit, quorum posterior ἔως, omisso quidem ἂν, in contextum recepit. Stallbaumius tamen ipse, ab Hommelio admonitus, in ed. III. errore retractavit, coll. Xenoph. Anab. I, 3, 9. Qui Symposii locum imitatus est Plotin. V, 9, p. 556, B. vulgari ἔως ἂν, quam Attico ἔστ' ἂν uti maluit. Erit autem ἔστ' ἂν non ἀπαξ, sed δις λεγόμενον ap. Plat., si ἔστ' ἂν e codd. Vat. n. Ambr. loco vulgati ἔως ἂν reposeris Symp. p. 192, E. ἔως ἂν ἔστ' ἂν ἔστ' ἂν quamquam illic ἔστ' ἂν quamdiu, Symp. l. I. dum, donec valet. Ap. Xenoph. K. II, V, 3, 13. καὶ θεοῦ γ' ἂν αὐτοῦ μένειν, ἔστε σὺ ἀπέλθοις. Cod. Victor. Mon. teste Jacobsio ad Ach. Tat. p. 589. ἔως ἂν παρελθῃς. Fortasse legendum: ἔστ' ἂν σὺ ἀπέλθοις. coll. Plat. Phaed. p. 101, D. ubi post optativum ἔως ἂν cum optativo coniunctum. Placet hoc loco, priusquam de Methodio videamus, particulae ἔστε, cum ἂν et subiunctivo coniunctae, nonnulla exempla ex posterioris ae-

σαι κούφως⁵³ τὸν κόσμον ὀξυτάτῳ δια-
νοίας τάχει, καὶ ἐπὶ τὴν οὐράνιον⁵⁴
ἀληθῶς ἀψίδα σταθεῖσαι, αὐτὴν εἰλι-
κρινῶς⁵⁵ θεάσωνται τὴν ἀφθαρσίαν.

(παρθενία) ἣς δὴ ἐφιέμενοι καὶ
(p. 12) πρὸς μόνον τὸ τέλος αὐτῆς ἀφο-
ρῶντές τινες, ἀνίπτους ποσὶν⁵⁶ ἀτελεῖς
ὑπὸ βαναυσίας⁵⁷ προσελθόντες, ἐκ μέ-
σης ἀνεκαμψαν ὁδοῦ.

ἀπολλῆγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν —. Phaedr.
250, E. ὀξέως ἐνθένδε ἐκείσε φέρεται
πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος. 247, B. ἄκραν
ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀψίδα πορεύονται.
C. ἔστησαν ἐπὶ τῷ τῷ οὐρανῷ νώτῳ.
Symp. 211, E. τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρι-
νές. al.

Pol. VI, 495, D. (φιλοσοφίας τὸ ἀξίω-
μα) οὐ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν
τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν .. τὰς
ψυχὰς .. ἀποτεθρυσμένοι διὰ τὰς βα-
ναυσίας τυγχάνουσιν.

tatis scriptoribus asferre. Conf. igitur Aristid. T. I, p. 69. 209. Lucian. Rhet. Praec. cap. 1. τάχιστα
δεῦός ἀνὴρ ἔση .. ἦν .. ἐθειλήσης .. προθύμως ἀνένειν τὴν ὁδόν, ἔστ' ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέμα.
Maxim. Tyr. Diss. XVII, 8. ἔπον τῷ λόγῳ, ὃ δὲ ἐρήσεται (Cod. Bern. αἰρήσεται: sed leg. ὃ δὲ
ὀδηγήσεται) διαιρούμενος τὰς γνωριμότητας φύσεις δέχα, καὶ τὴν ἑτέραν τὴν τιμιωτέραν τέινων
αἰ, ἔστ' ἂν ἐβίηται τοῦ νῦν ζητουμένου. Clem. Alex. Strom. VII, p. 726. πεπεισμένος ... εἰς τὸ
ἀμεινον αἰ τὴν προκοπὴν προΐεται τὰς ἀρετὴν ἐλουμένας ψυχὰς, ἔστ' ἂν ἐπ' αὐτὸ ἀφίκωνται τὸ
ἀγαθόν. Denique unus Methodius, quippe Atticisimè studiosissimus, plurima exempla praebet, vi-
delicet p. 56. 74. 75. (ubi ἔστ' ἂν VB. P. C. recte pro ἐπειδὴν A.) 90. 173. 188. 253. ap. Epiphan.
p. 557, A. 568, D. 586, B. (ubi Leontius male ἔως ἂν pro ἔστ' ἂν) et ap. Phot. cod. 234, p. 297, b.
37. Bekk. ἔστ' ἂν ἀνακαυοποιηθεῖσαν .. ἀναλάβωμεν οἰκταν. ubi Combef. ap. Galland. Biblioth.
PP. T. III, p. 791, A. male εἰς τ' ἀνακαυο. cet. ἔστ' ἂν Noster p. 75. dicere maluit, quam ἄχρις
οῦ, quod insequitur p. 76. in loco ex Galat. 4, 19. Sic enim illic P. C.: ἔως οὔ A.

53 Cf. p. 147. ἴτε τὰς ἴσχυας καὶ τὰ θελήγητρα κοῦφως παραμέλησασαι τοῦ βίου. ubi P. κοφῶς,
hac nota a Vaesio adiecta: „κούφως, quod legebatur, videtur per errorem factum ex κοφῶς.“
Coniecturam sanequam speciosam Combefisius recte reprobavit, nec tamen satis refutavit. Nam
quod parum verisimile esse dicit, Methodium hic Homericam de Sirenibus fabulam respexisse, ea
fabula ille revera usus est Symp. p. 172. et in libro περὶ τοῦ αὐτεξουστοῦ ap. Meurs. Varr. Divinn.
p. 91. idque in declaranda voluptatis vi, cuius symbolum Sirenes sunt. Vid. mea in Nov. Annal.
Philol. Vol. XLIX, Fasc. IV, p. 413. Verum enimvero scriptura κούφως melius, quam κοφῶς, cum
verbo παραμέλησασαι concinit, et comparato nostro loco corroboratur. Adiectivum similiter trans-
latum p. 173. ubi animae εὐπιεροι καὶ κούφραι laudantur. Isidor. Pelus. Epist. I, 53. μηδὲν κώλυμα
πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἔχοντα, κούφον δὲ καὶ εὐπαράλλακτον τῆς θνητῆς ἀναχωροῦντα ἴλλος. Vid.
mea ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 260. ed. Krabing. De verbo κουρῆσει, Platonicè
ad animam translato, ad p. 171. monemus. Ceterum cum istis: ὑπερπηθήσασαι .. τὸν κόσμον,
comparanda Platonica Phaedr. p. 249, C. ὑπερδοῦσα ἂ νῦν εἶναι φαιμεν, καὶ ἀνακύνθασα εἰς τὸ
ὄν ὄτως. In proximis: ὀξυτάτῳ διανοίας τάχει, ὀξὺς ad mentis pernicitatem translatum, ut ὀξέως
ap. Plat. Phaedr. I. I.

54 Οὐράνιον VB. V.: οὐράνιον A. M. P. C. Eadem scripturae discrepantia ap. Plat. Phaedr.
I. I. Nos cum Astio Annot. in Phaedr. p. 408. οὐράνιον scripsimus, et eundem p. 410. secuti, ἀψίδα
A. P. in ἀψίδα refleximus. Ἀψίδα pessime Combefis. Platonis locum Astius I. c. p. 409 sq. illustra-
vit et scriptorum, οὐράνιον vel οὐρανίαν vel οὐρανοῦ ἀψίδα celebrantium, testimonia attulit. Adde
Creuz. Annot. in Plot. p. 309, b. Damascius Vit. Isid. ap. Phot. cod. 242, p. 335, b. 7. Bekk. καὶ
ἔσται αὐτὴ κατὰπτῖσα τῆς οὐρανίας ἀψίδος τοῦ χθονίου βίου. Gregor. Nyss. ap. Procop. Cat. in
Cant. Cantic. ed. Mai. p. 283. τὸ πῆδον τοῦτο (terram dicit) συγκρίσει τῆς οὐρανίας ἀψίδος κοιλίας
δομοῦται. Ceterum Methodium non fugit, τὴν οὐράνιον ἀψίδα ap. Plat. Phaedr. I. I. eandem rem
significare, atque in sqq. τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον. Vid. annot. 639.

55 Εἰλικρινές et εἰλικρινῶς, sive εἰλικρινές et εἰλικρινῶς, ut alii scribunt, solemnna Platoni
vocabula in argumento de ideis deque earum cognitione. Vid. Stallb. ad Pol. V, p. 477, A. qui
vulgare per spiritum lenem scripturam, et ad Phaed. p. 66, A., Valckenario auctore, derivationem
ab εἰλέω sequitur. Aliis viris doctis illa ratio potior visa, qua eae voces, ab εἰλη derivatae, per aspe-
rum scribuntur. Vid. Kuhn. ad Polluc. VI, 23, 97. Schneider. ad Plat. Civit. V, p. 477, A. Ast.
Annot. in Phaedon. p. 540. et Lex. Plat. T. I, p. 617 sq. Ideler. ad Aristot. Meteor. I, 3, 12, p. 344—
346. Apud Nostrum tum h. l., tum p. 190. 241. et ap. Epiphan. p. 548, C. D. vulgaris scriptura εἰλι-
κρινῶς obtinet. De codd. non liquet; quapropter tutius visum nihil mutare. Videsis mea in Jahni
Annal. Philol. Supplem. Vol. X. Fasc. II. p. 171. Apud Plat. tamen Symp. I. I. εἰλικρινές Bekkerus
cum pf et plerisque codd. quos ego secutus sum.

56 Vid. Adagior. Collect. Francofurt. a. 1670, p. 684 sq. Ceterum προσελθόντες A., προσυπελ-
θόντες P. C. verbo vitioso.

57 Βαναυσίαν Methodius dicit indolem illiberalem, minime ingenuam. Βάναυσοι
τέχνηι sive βαναυσίαι, ut ap. Plat. Pol. I. I., sellulariorum artes, βάναυσοι τεχνίται sive
βαναυσοὶ sellularii proprie vocantur, neque tamen sine contemptu significatione, siquidem vete-
res sic statuebant, opifices omnes in sordida arte versari, neque quidquam officinam honestum aut
liberale habere posse. Vid. Desider. Herald. De Rer. Inducator. Auctorit. Lib. I, c. 5, §. 7. Valckenar.
ad Ammon. p. 214 sq. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 176, C. Ast. Animadvss. in Legg. p. 265. (ad
V, p. 741, E.). Indé nata, quae h. l. usu venit, translata notio vocis βαναυσία; inde βάναυσον
dicitur, quidquid rerum vel hominum illiberali et sordida est indole. Sic Noster p. 279. βαναυσίος
ἐπιθυμίας. Conf. Platonis locum, ibi iuxta positum, et quos Ast. Lex. Plat. T. I, p. 335 v. βάναν-
σος, consignavit. Thom. Mag. Laud. Greg. Naz. p. 34 ed. Norm. οἱ τῶν ἀνθρώπων ἀνδραποδώ-
δεις καὶ τὴν γνώμην ὡς ἀληθῶς βάναυσοι. Ἀτελεῖς sunt imperfecti et ineruditi, ut ap. Plat.

τὰς ψυχὰς ἀγάλματα τῶν σωμάτων⁵⁸ οὐσας θεραπεύεσθαι χρὴ κοσμημέναις⁵⁹ δικαιοσύνη.

ὅπῳταν⁶⁰ ἀόκνως κατακοίειν τῶν θείων ἀμιλλώμεναι λόγων μὴ ἀπολήγῃσι, πρὶν αὐτοῦ ἐφάψασθαι⁶¹ ὃ ἔστιν ἀληθές, ἐπὶ σοφῶν ἀφικνουμέναι θύρας⁶².

P. 15. ἄς (nim. ignavas virgines) ἐκκριτέον⁶³. μικρολόγῳ γὰρ φύσει καὶ ταπεινῇ καὶ ἐπιμορφαζομένη σοφίαν⁶⁴ οὐ χρὴ μαθημάτων θείων κοινωνεῖν. ἡ γὰρ οὐ γελοῖον ἐκείναις ἀδολεσχεῖν, αἰτινες ἐπὶ μὲν τοῖς μικροῦ ἀξίοις⁶⁵ πάντα ποιεῖν συντείνονται, ὅπως ἀκριβέστατα ἔξουσι τὰ τελειουργούμενα, ἐπὶ δὲ τῶν ἀναγκαίων, δι' ὧν μᾶλλον

Symp. 216, E. τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. Pol. III, 410, C. ἵνα . . . θεραπευοῦντο . . . τὴν ψυχὴν. al. Phaed. 114, E. κοσμήσας τὴν ψυχὴν . . . σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη.

Pol. VI, 490, A. ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφουκῶς εἶη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γὰρ φιλομαθῆς, καὶ . . . οὐκ ἀμβλύνοιο οὐδ' ἀπολήγοιο τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν ἐκάστου τῆς φύσεως ἐφάψασθαι. Phaedr. 245, A. ὅς . . . Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται.

Politi. 303, B. ἐκείνην γὰρ ἐκκριτέον. Pol. VI, 486, A. ἐναντιώτατον γὰρ πῶς μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς αἰεὶ ἐπορέξεσθαι θείου τε καὶ ἀνθρώπινου. VI, 486, B. δειλῇ δὲ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς . . . οὐκ ἂν μετεῖη. VI, 504, E. ἡ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις μικροῦ ἀξίοις πάντων ποιεῖν συντείνουμένους, ὅπως

l. l. et ap. Nostrum p. 74. οἱ δὲ ἀτελεῖς εἰσι καὶ ἀπαρχόμενοι τῶν μαθημάτων. quibus οἱ τελειότεροι opponuntur.

58 Praeclaræ imaginis ansam dedisse videtur Plato, Symp. l. c. ἀγάλματα nuncupans rerum divinarum virtutisque species, Socratis animo impressas. Quæ de metaphora, a Platonicis celebrata, vid. Ruhnk. ad Tim. L. V. Pl. p. 7. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. X, 12, p. 187. Hinc Noster animas ipsas, quippe quæ naturæ divinæ speciem impressam gerant, ἀγάλματα vocavit, adiecta voce σωμάτων, quæ animas corporum, tanquam templorum (cf. I Cor. 6, 19.), simulacra esse significat. Apposite Cicero De Legg. l. 22. Qui se ipse norit, primum aliquid se habere sentiet divinum, ingeniumque in se suum, sicut simulacrum aliquod, dedicatum putabit. Similis, nec tamen eadem est metaphora, de qua vid. annot. ad p. 136.

59 Platonis exemplo, usitata Methodio κόσμος et κοσμίειν de omni virtutum ornatu. Conf. p. 136. τὸ κάλλος ἡμῶν ἀριστα τότε τηρεῖται . . . ὅπῳταν δικαιοσύνη κοσμηται: p. 145. λαμπιάδας (animas dicit) φέρουσαι κεκοσμημένας οὐκ ἀλλοτριῶν καὶ κοσμητῶν κόσμῳ τινί, ἀλλὰ τῷ φρονήσεως καὶ σωφροσύνης. ubi imitatio loci ex Phaed. supra allati: κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτριῶν, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ cet., magis etiam elucet: p. 153 sq. τὸν . . . κόσμον . . . τῆς σωφροσύνης. ubi cf. Pol. IV, p. 430, E. loco iuxta posito: p. 154. ἐνδοθεν . . . τὸν κόσμον ἐξάπτονται, τὸν . . . τῆς ἐλευθερίας (cf. Phaed. p. 114, E. τῷ ἐαυτῆς κόσμῳ, . . . ἐλευθερία), τῆς μεγαλοφροσύνης, τῆς σοφίας, τῆς σωφροσύνης: ibid. διπλοῦς . . . ὃ περὶ τὸν ἀνθρώπον φαίνεται κόσμος cet.: p. 166. τῷ τῆς δικαιοσύνης κόσμῳ καὶ κάλλει: p. 167. τῷ διαχόσῳ τῆς ἀρετῆς κόσμῳ: ibid. (ἀγαθὰ) ἃ δὴ . . . κοσμεῖ τὸν ἀνθρώπον (p. 168.) κόσμῳ χρυσῷ: p. 170. εἰς κάθαρσιν καὶ κόσμον . . . ψυχῆς. p. 243 saep. Adde verba ex p. 247 suo loco allata, quorum in proximis κόσμητρον in eodem argumento sic positum: καθαρὸς καὶ κεκοσμημένος . . . ὥσπερ (p. 248) κοσμητῶν ταῖς ἀσκήσεσι. Adde Animadvss. in Basil. I, p. 52.

60 Ὅπῳταν A. P.: ὅπῳτε male C. Deinde τῶν θείων addunt A. M. C., recte probante Valesio: perperam om. V. P. Ἀμιλλώμεναι mendose A.: ἀμιλλ. recte V. M. P. Ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τι, ut Plato loco παραλλήλῳ, Methodius dicit ap. Epiphani. p. 563, A. πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλώμενων: p. 563, D. πρὸς ὅσων μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀμιλλώμενον (ἀμιλλ. male edd. Bas. et Pet.). Ἀμιλλᾶσθαι, uti h. l. ἀμιλλᾶσθαι, cum infinitivo Methodius coniungit ap. Epiphani. p. 576, B. 578, D. 585, C. Apud Platonem neque ἀμιλλᾶσθαι, quod est Latinum aemulari, neque διαμιλλᾶσθαι cum infinitivo coniunctum reperitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 124. 486.

61 Praeter Platonica ex Pol. l. l.: πρὶν . . . ἐφάψασθαι, cf. Symp. p. 212, A. ἄτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ. Est omnino frequens ap. Plat. usus verbi ἐφάπτεσθαι, ad cognitionem veri rerumque divinarum translatis. Qui quidem usus ad illud metaphoraῖς genus pertinet, quod in Bas. Plot. p. 22 illustrativum.

62 Ad normam formulae Platonicae: Μουσῶν ἐπὶ θύρας ἀφικνεῖσθαι, Methodius dicit: ἐπὶ σοφῶν θύρας ἀφικνεῖσθαι. Ididem fluxerunt locutiones: ἐπὶ φιλοσόφων vel σοφιστῶν θύρας ἔπειν vel φοιτᾶν. Vid. Ast. ad Phaedr. l. c. Annot. p. 376 sq. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 225.

63 Ἐκκρίνειν h. l. discernendi, segregandi significatum habet, ut ap. Plat. Polit. l. l., ubi male variatur: ἐκκριτέον. Ibid. p. 286, C. pro ἐκκρίνοντες Flor. i. ἐγκρίνοντες, quod Heusd. coniecit et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 661 probavit. Tu v. Stallbaum. p. 180.

64 Σοφίαν V. P.: σοφία A. M. C. Prior genuina est lectio. Vid. Schneider. Lex. v. ἐπιμορφαζώ. Mox ἡ γὰρ A. V. P.: ἡ γὰρ M. non bene, si Val. audias. Atqui ἡ haud raro, ut ap. Plat. Pol. l. l., interrogantis est, etiam non precedente interrogatione. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 13. Alias tamen ἡ γὰρ —; recte dicitur. Vid. Schneider. Civit. T. III, p. 246 (X, p. 607, D.): Interrogandi signum, ab A. omissum, cum P. in clausula posuit.

65 Τοῖς μικροῦ ἀξίοις A. M. P.: τοῦ μικροῦ ἀξίου male VB. V. Atticam formam μικρός, quæ est ap. Plat. l. l., Methodius h. l. non magis servavit, quam paulo ante in voce μικρολόγος. Vid. annot. 314. 333. Mox ἔξουσι A. M. P.: ἔξουσι V. nec minus mendose idem in seqq. αὐτὸς pro αἰταῖς ap. A. M. P.

αὐταῖς ὁ τῆς σωφροσύνης ἔρος αὐξεται, μὴ μεγίστας ἡγείσθαι⁶⁶ τὰς ἀ- (p. 16) κριβείας;

P. 17. εἰς διδασκάλων συμπελλιζόντων⁶⁷ ἀποστέλλουσιν, ἔστ' ἂν ἀποβαλόντες τὴν μειρακιώδη τρίχα τοῦ νοῦ⁶⁸ εἰς τὴν τῶν μειζόνων ἀσκησιν παραπεμφθῶσι.

τὸν θεὸν καὶ πατέρα τῶν ὄλων⁶⁹

οὐκέτι⁷⁰ τοῖς αὐτοῖς (p. 18) ἐπιμένει τὸν ἄνθρωπον ἐπέτρεπεν ὁ θεός, σκοπῶν ὅπως ἀπὸ τῶνδε εἰς τὰδε μεταβαίνοντες πλησιαίτερον προκοπήσιν ἔρχεσθαι τῶν οὐρανῶν, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μέγιστον μάθημα καὶ κορυφαίωτατον τῆς παρθενίας⁷¹ φθάσαντες τελειωθῶσιν, ἀπὸ τῆς ἀδελφομιξίας ὁδεύσαντες πρῶτον εἰς τὸ δδνηείας ἐπάγεσθαι γαμετάς, καὶ κεῖθεν εἰς τὸ μηκέτι πολλαῖς ἐπιβαίνειν τετραπόδων νόμφ⁷², καθά-

ὅτι ἀκριβέστατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιούν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας;

Prot. 325, D. εἰς διδασκάλων πέμποντες. Alcib. I, 120, B. ἔτι .. τὴν ἀνδροποδώδη τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ .. καὶ οὕτω ἀποβεβληκότες.

Timae. 28, C. τὸν .. ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὄλων.

Symp. 211, B. τοῦτο γὰρ δὴ ἔστι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικά ἵεναι ..., ἀρχόμενον (C.) ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἕνεκα τοῦ καλοῦ ἀεὶ ἐπανιέναι, ὡς περ ἀναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἐνὸς ἐπὶ δύο καὶ ἀπὸ δύο ἐπὶ πάντα τὰ καλὰ σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδεύματων ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, ἔστ' ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκείνο τὸ μάθημα τελευ-

66 Vox ἡγείσθαι Valesio mendosa est visa. Sed, quod pace viri eruditissimi sit dictum, non dum in scripo quaesivit. Videlicet ἡγείσθαι respondet verbis: ἀξιούν εἶναι, ap. Plat., et μεγίστας ἡγείσθαι est: maximi facere, id quod Combefisium non latuit. Ne quis autem εἶναι post ἡγείσθαι desideret, vid. annot. 20.

67 Εἰς διδασκάλων συμπελλιζόντων A. C.: εἰς διδάσκαλον συμπελλιζόντας P. de suo, ut videtur, certe male intellecta formula εἰς διδασκάλων, de qua v. Ast. ad Prot. l. i. Annot. p. 101. Φελλίζειν autem sive φελλίζεσθαι quum proprium sit puerulorum blaterantium (cf. v. c. Plat. Gorg. p. 485, B. C.), Methodius h. l. ludimagistros, qui in docendo puerili captui se accommodant, συμπελλιζέειν dicit. Idem Orat. in Ram. Palmar. cap. 2. ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 820, C. de Davide: οἷς (νηπίοις) συγχορεύων τῷ πνεύματι καὶ συνευωχούμενος — (D.) — συμμοουσουργεὶ καὶ συμπελλιζέει ἡδέως. Legendum: συμπελλιζέει. Ibid. p. 823, A. αἱ γλώσσαί αἱ φελλίζουσαι μαθήσονται λαλεῖν εἰρήνην ex LXX. Esai. 29, 24.

68 Νοῦ A. M.: νόος V. P. C. forma posterioris aetatis scriptoribus usitata, quae tamen in Methodio vix ferenda est. Vid. annot. ad Eliam Cret. col. 801 (6). Proverbiali locutioni ap. Plat. l. i. Methodius ita usus est, ut verba: τὴν μειρακιώδη τρίχα, substitueret illis: τὴν ἀνδροποδώδη τρίχα, de quibus vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 36. et quos Platonis interpretes laudarunt: Schol. Arist. Av. 911. Diogen. Adag. LXXIII. Erasm. Adag. Chil. II. Cent. III, 28. p. 257. Hadr. Jun. Comm. De Coma p. 500 ed. Hag. Lysidis Pythagorei dictum ap. Jamblich. V. P. cap. 17. Junius, auctore Eustath. ad Il. A. p. 79, cum Platonis loco comparavit; sed illud multum differre, Ruhnken. in Tim. Ed. I. p. 36. recte pronuntiavit. Olympiodori scholium, a Ruhnkenio allatum, p. 148 sqq. ed. Creuz. exstat. Platonem imitatus, scriptor nescio quis ap. Suid. T. I, p. 188. τὴν ἀνδροποδώδη τρίχα ἐπιδείκνυσθαι dixit. Ἀποδέσθαι τὴν πρώτην τρίχα est ap. Greg. Naz. in Apologia, laudatum Casaubono ad Pers. Sat. V, 116. De anima inducta Demetr. Cydon. De Cont. Morte p. 102. τὴν πρώτην ἐτι φέρουσα τρίχα. ubi v. Kuinoel. Audacius Zachar. Mityl. Dial. ed. Boissonad. p. 109. οὐδὲ τὴν τρίχα τῶν πονηρῶν καὶ ἀθέων δοξασμάτων καὶ τῆς συντρόφου πλάνης, ἣν κατὰ τὴν ψυχὴν περιφύρετε, ... ἀποκείραι βούλεσθε. ubi Boissonad. Not. p. 403. Barthium nugantem recte reprehendit, neque tamen ipse quidquam lucis attulit. Ceterum τὴν μειρακιώδη τρίχα Methodius eo aptius dixit, quod h. l. sermo est de pueris, ad maturiorem aetatem provecit.

69 Ad Timaei locum propius etiam accedunt haec Methodii ap. Phot. cod. 234, p. 304, a. 27. Bekk. τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν τῶν ὄλων. Idem ap. Phot. cod. 234, p. 301, b. 4. 5. ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς τῶν ὄλων. in quibus δημιουργοῦ nomen, de Deo usurpatum, item Platonice esse, annot. 251. docemus. Platonice de Deo formulam: ὁ πατὴρ τῶν ὄλων sive τοῦ παντός, attigi ad Eliam Cret. col. 803 (1). Ποιητοῦ nomine in eadem re, Platone auctore, Methodius utitur p. 47. et 48.

70 Οὐκέτι A.: οὐκ ἐτι P. C. Sed recte habet οὐκέτι, iam non. Vid. Ast. Annot. in Plat. Protag. p. 86. et Lex. Plat. T. II, p. 489 sq.

71 Τῆς παρθενίας V. P.: τὴν παρθενίαν A. M. C. Tu cf. Plat. Symp. l. i. τοῦ καλοῦ μάθημα. Μάθημα Methodio παρθενία etiam p. 23. μόνω .. ἄρα ἐφυλάσσετε τοῦτο πρεσβεῦσαι τὸ μάθημα τῷ κυρίῳ. Θεῖα μαθήματα idem disciplinas vocat, quibus ad Deum perducimur, p. 15. et p. 247. Similiter Plato summam quamque cognitionem μάθημα nuncupat, Symp. l. i. Pol. VI, p. 505, A. ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα. al. Adiectivum κορυφαῖος tertio gradu, ut h. l., in virginitatis laude positum p. 11. et 170. quorum locorum priore offendor verbis: ὅσω κορυφαίωτατον καὶ μεγαλοπρεπές (ἡ παρθενία), τοσοῦτω καὶ τοὺς κινδύνους μείζονας ἔχον. Fortasse legendum: ὅσω κορυφαίωτατον καὶ μεγαλοπρεπέστερον —.

72 Τετραπόδων A. M. P. C.: τετράποδος V. quod, licet ad Platonis verba Phaedr. l. c. propius accedens, tamen ab hoc loco alienum est. Νόμφ est lectio olim ap. Plat. vulgata, cuius loco VV. DD. e codd. νόμον reposuerunt, i. e. ritu, qui accusativus, ut τρόπον (cf. v. c. Method. ap. Epiph. p. 549, B. C.) et δίκην, de quo annot. 189., adverbii instar habet. Scripturam vulgarem et ex inter-

περ εἰς ὄχλειαν γεγονότας, κἀντεῦθεν εἰς τὸ μὴ μοιχοῦς γεγονέναι⁷³, καὶ αὐτὸ πάλιν εἰς σωφροσύνην, καὶ ἀπὸ σωφροσύνης εἰς παρθενίαν.

μελετήσαντες⁷⁴ τῆς σαρκὸς ὑπερφρονεῖν.

P. 21. αὐτίκα⁷⁵ γοῦν —.

P. 22. Περὶ μὲν οὖν τῶν καιρῶν τῆς ἀνθρωπότητος .. εἴρηται· περὶ δὲ τῆς παρθενίας λείπεται⁷⁶. ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον φράσαι. καὶ πρῶτον ἐξεταστέον δι' ἣν αἰτίαν πολλῶν πατριάρχων καὶ⁷⁷ πολλῶν προφητῶν καὶ δικαίων πολλὰ καὶ καλὰ διδασκάντων καὶ ἐργασασμένων παρθενίαν οὐδεὶς οὔτε ἐνεκωμίασεν⁷⁸ (p. 23) οὔτε εἶλετο.

τὴν ἡμετέραν μορφήν .. πολλοῖς ἀμαρτήμασι κατεστιγμένῃ⁷⁹.

P. 24. καθ' ὁμοίωσιν γὰρ ἀκριβοῦς θῆναι τότε πάρεστι θεοῦ, ὅποτε δὴ τοὺς αὐτοῦ⁸⁰ χαρακτῆρας τῆς κατὰ ἀνθρώπου πολιτείας ζωγράφων δικὴν ἐπιστημῶν ἐν ἑαυτοῖς ὥσπερ σάνισιν⁸¹ ἐκτυπωσάμενοι⁸² ἀσινεῖς κατέχωμεν, ἣν αὐτοὺς ἐφανέρωσε μαθητεύοντες τρίβον.

ὅπως ὥσπερ ἐν πίνακι θεῖον ἐκτύπωμα⁸³ βίον βλέποντες ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν γράψαντα μιμῆσθαι.

τήσῃ, ὃ ἐστὶν οὐκ ἄλλου ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μᾶθημα. Phaedr. 250, E. τετραπόδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ.

Phaed. 67, E. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφούντες ἀποθνήσκουσιν μελετώσι.

Leg. V, 735, C. αὐτίκα γὰρ —.

Symp. 196, D. Περὶ μὲν οὖν δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας τοῦ θεοῦ εἴρηται· περὶ δὲ σοφίας λείπεται. ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον μὴ ἐλλείπειν. καὶ πρῶτον μὲν —. 179, C. πολλῶν πολλὰ καὶ καλὰ ἐργασασμένων. 177, B. τῷ δὲ Ἐρωτι .. μῆδὲ ἓνα πάποτε .. πεποιηκέναι μῆδὲν ἐγκώμιον.

Gorg. 524, E. κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιᾶς ὄν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλλῶν μεστήν.

Pol. X, 613, B. ἐπιτηδεύων ἀρετῆν εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ. Pol. V, 472, C. VI, 484, C. D. 500, E. οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγαίρειαν οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι.

Pol. VI, 501, A. λαβόντες .. ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἡθῆ ἀνθρώπων usque ad illa: (C.) Καλλίστη γοῦν ἂν, ἔφη, ἡ γραφὴ γένοιτο.

pretatione profectam Ast. Annot. in Phaedr. p. 448. tueri male conatus est; sed idem Lex. Plat. T. II, p. 392 in scriptura hodie recepta adquevit.

73 Κἀντεῦθεν ... γεγονέναι habent A. P. C., om. V. Omissionis causa fuit oscitantia librarii, qui a voce γεγονότας ad ea, quae post γεγονέναι sequuntur, aberravit, intermedia neglexit. Simili mendo p. 22. verba: πολλῶν πατριάρχων καὶ, ante πολλῶν προφητῶν ap. P. C. omissa sunt. Cf. annot. 357.

74 Μελετήσαντες A. M. P. C.: ἀμελήσαντες V. ex interpretatione eius, cui structura: μελετήσαντες ... ὑπερφρονεῖν insolita accideret. Tu confer Plat. l. c. ἀποθνήσκουσιν μελετώσι, quae etiam propter sententiam apposita, de qua monui ad Eliam Cret. col. 763 (3).

75 Αὐτίκα h. l. est eius, qui exemplum in promptu positum affert, quemadmodum latine statim et continuo usurpantur. Vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 417 Schaeff., Ochsner. ad Eclog. Ciceron. p. 104. Graecae vocis perfrequens iste usus apud Platonem. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 56. Ast. ad Plat. Legg. p. 235. et Lex. Plat. T. I, p. 311. A voce sic usurpata incipit fragmentum libri Methodiani περὶ ἀναστάσεως ap. Joann. Damasc. Or. II. De Imagin. T. I, p. 389 ed. Lequien. αὐτίκα γοῦν τῶν τῆδε βασιλέων αἱ εἰκόνες ... τιμὴν ἔχουσι πρὸς ἀπάντων. Alia quaedam exempla annotavi in Jahni Annal. Philol. Supplem. Vol. X. Fasc. II. p. 171. et Vol. X. Fasc. III. p. 352 (5).

76 Similiter haec in transitione enuntiantur p. 84 sq. καὶ περὶ μὲν ἐγκρατείας ... σχεδὸν ἤδη μοι τέλος ἔχει· περὶ δὲ παρθενίας εἰρησθαι λείπεται λοιπόν. in quibus articulus ante παρθενίας deest, ut nostro loco, quo P. C. articulum ab A. adiectum recte omiserunt. Λοιπὸν per pleonasmum adiectum est, nisi forte λείπεται delere, λοιπὸν autem ea positum potestate accipere mavis, de qua v. annot. 111. Paulo aliter p. 162. καὶ περὶ μὲν τούτων αὐτάρκως· περὶ δὲ τῶν παλλακῶν πάλιν λεκτέον. Mox φράσαι VB. P. C.: φάναι minus recte A.

77 Πολλῶν πατριάρχων καὶ A.: om. P. C. Vid. annot. 73.

78 Ἐνεκωμίασεν P.: ἐνεκωμίασεν A. C. Tu vide Buttman. Gr. Gr. Ampl. §. 86. 2. not. 4.

79 Animam vitii tanquam stigmatibus notari, usitata est fictio, cuius fons ap. Plat. Gorg. l. c. reperitur. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 464. Animadvss. in Basil. I, p. 132. 174. Idem valet de animae vitiis. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 171. Methodius ap. Phot. cod. 237, p. 312, b. 41 sq. Bekk. διὰ τὸ ... ἀνιάτως ἔχειν τοὺς τῆς ψυχῆς μάλωπας. quae, in Excerptis ex Convivio p. 269. posita, illic non comparent.

80 Τοὺς αὐτοῦ P. C.: τοὺς αὐτοὺς αὐτοῦ A. male, mendosa scriptura ante genuinam illata.

81 Verba: ὥσπερ σάνισιν, ab A. omissa, adiecta a P. C., recte habent. Conf. in seqq. ὥσπερ ἐν πίνακι. Notabis autem vocem σάνισιν, hoc loco de pictoris tabula raro significatu dictam.

82 Sic refixi scripturam ἐκτυπωσάμενοι A. P. C. Similiter in seqq. peccatum, ubi ἐκτύπωμα V. pro ἐκτύπωμα A. M. P. Locutione: ἐκτυποῦσθαι ἐν —, Plato bis usus est. Vid. Ast. Lex. Pl. T. I, p. 671. In vulgata scriptura ἐκτυπ. praepositio ex prioribus male repetita. Statim post ἀσινεῖς habent A. V., om. P. C., neque tamen ea voce facile caremus.

83 De varia lect. ἐκτύπωμα vide supra annotata. Mox verba: καὶ ἡμεῖς, quae habent A.

P. 25. ὁμοίωσις γὰρ θεῶν φθορᾶς ἀποφυγή.

P. 28. Οὗτος, ὃ Ἄρστέ, ὁ παρ' ἐμοῦ σοι περὶ παρθενίας, ἔφη, λόγος. εἰ δέ τι παρέλειπον, ἀναπληροῦτω διαδεξαμένη με Θεοφίλα.

Oratio II.

Οὐκοῦν δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ καλῶς ἢ Μαρκέλλα ὁρμήσασα ἐπὶ τὸν λόγον οὐχ ἱκανῶς ἐπλήρωσεν, ἐμὲ πειρᾶσθαι δεῖν τέλος ἐπιδείναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ εἰς

Theaet. 176, B. φωνή δὲ ὁμοίωσις θεῶν.

Symp. 197, E. Οὗτος, ἔφη, ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὃ Φαίδρε, τῷ θεῷ ἀνακείσθω. 189, E. ἀλλ' εἰ τι ἐξέλειπον, σὸν ἔργον, ὃ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι.

Symp. 185, E. Εἰπεῖν δὴ τὸν Ἐρμῆμαχον. Δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ Πανσανίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον (186, A.) καλῶς οὐχ ἱκανῶς ἀπέτελεσε, δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος

P. C., male om. V. De imagine, qua imitatores Christi ad divinum in eo vitae humanae exemplar suam vitam conformare et quasi depingere finguntur, conf. p. 208. ὡς οὐκ ἄνθρωπος ... ἔσται .. ἀγαθός, εἰ μὴ τῷ ἀνθρωπίνῳ παραδείγματι χρώμενος τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς ἑκείνον ἐκείνον ζωγραφῶν κακείνον μιμούμενος βιώσει. Imaginis ansam dedit Plato Reip. II. II., V, p. 472, C. D. VI, p. 484, C. D. 500, E. — 501, C. docens, philosophos beatae civitatis imaginem ad divinum exemplar, quod mente informant teneant, delineare.

84 Θεῶν A.: θεοῦ P. C., ut supra p. 24. καθ' ὁμοίωσιν ... θεοῦ. Sed altera illa structura: ὁμοίωσις θεῶν, quae ap. Plat. Theaet. I. c. reperitur, non minus recte habet. Vid. Basil. Plot. p. 44. De Platonica ὁμοίωσει θεοῦ sive θεῶν post alios VV. DD. ipse docui Animadv. in Basil. I, p. 147 sq. haud neglecto hoc Methodii loco. Adde eundem Symp. p. 171. παρθεῖα .. ἢ παρθενία .. καλεῖται .., ὡς δὴ μόνη τὸν ἔχοντα .. θεῶν περιεκάουσα. et in fragmento ex libris Advers. Porphyri. ap. Jo. Damascen. Parall. Opp. ed. Lequien. T. II, p. 785, E. ἡμέτερον μὲν ὄντως ἐστὶ κακὸν ἢ πρὸς τὸν θεὸν ἀνομοιότης τε καὶ ἀγνοία (conf. Plat. Theaet. p. 176, C. E.) ἀγαθὸν δὲ ἐμπαιν πηλίκον ἢ πρὸς αὐτὸν ἰσομοιωσις; De Theaeteti loco scite disputat Theodoret. Therap. Disp. ed. Schulz. XI, p. 985. et XII, p. 1017. Cf. etiam Suid. v. φευκτέον, ubi Kusterus ad Πλάτων temere annotat: „Ex Plotino.“

85 Hac de clausula orationis vid. annot. 126. Μοι pro σοι C., omisso ἔφη, pessime.

86 Ἀναπληροῦτω VB. P. optime: ἀποπληροῦτω A. C. cui scripturae tuendae noli abuti iis, quae Ast. Annott. in Protag. p. 119 de verbo ἀποπληροῦν bene monuit. Tu praeter Platonis locum, iuxta positum, haec confer Methodii ex libro περὶ τοῦ ἀπτεξουσίου ap. Meurs. Var. Div. p. 94. τὰ λείποντα τῷ ἀδελφῷ ἀναπληροῦν. ubi, ut h. l., sermo de supplenda oratione manca. Neque vero apud alios scriptores verbi sic usurpata exempla desunt. Ptolemae. Tetrab. Lib. III, p. 106 ed. Camerar. προδέστωσ .. ἡμῖν οὐσης καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐφοδικῶς ἀναπληρῶσαι. Herm. Trismeg. Poemand. ed. Paris. p. 5. καὶ ὁ Ποιμανδρὸς εἶπεν· ἀλλὰ σίωπα. οὕτω γὰρ σοι ἀνεπλήρωσα τὸν πρώτων λόγον. Id. p. 70. σὺ δέ μοι καὶ τὰ ὑστερήματα ἀναπλήρωσον. Basil. Sel. Vit. S. Thecl. II, p. 178 Pant. ἐνδείκνυσθαι μοι .. ἐδόκει .. ὡς δέη (Pant. in marg.: „al. δέοι,“ recte) με ἀναπληρῶσαι τὸν πόρον τοῦτον καὶ μὴ ἀτέλεστον καταλιπεῖν. Eustath. ad II. γ. p. 415 Rom. Ἀγαμέμνων .. οἶον ἐπιδιορθοῦμενος καὶ ἀναπληρῶν ὅπερ ἐκέλευεν ὁ ἀδελφός .. προστίθησι κτλ. Id. ad Od. Prooem. p. 1380. cum simpliciter ἀναπληροῦν compositum προσαναπληροῦν coniungit: ἀναπληροῖ δὲ πως καὶ τὴν Ἰλιάδα ἢ βιβλὸς αὐτῆ. ἢ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐκεῖ ἐκέλιπεν, ἐνταῦθα προσαναπλήρωσε. Id. Praef. Comm. in Dionys. Perieg. ed. Bernhard. p. 71, 7. ὁ λόγος οὗτος .. οὐκ ἀναπληροῖ ὡς ἀτελῆ εἰπόντα τὸν Διονύσιον. Omnino ἀναπληροῦν in usu est de omni re manca, quae suppletur. Clem. Alex. Protr. I, 1. ὁ φθός τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδῆν. Aristid. T. III, p. 177. τὰ ἐλαττώματα ἀναπληροῖ. Alex. Aphrod. Probl. Lib. II, cap. 68. de animalibus, quae raro pariunt: ἤκει ὁ χρόνος ἀναπληρῶσαι τὴν σπῆν τὸν τιχομένον. Damascius msc. ap. Creuz. ad Cic. De Rep. L. III, 23, p. 614, b. ὁ Τελεφερόρος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καταδέστερος, ὅτι τὸ ἐλλείπον ἀναπληροῖ. Ap. Simplic. in Categ. f. 80, b. inf. artes vitae humanae penuriam ἀναπληρῶσαι dicuntur. Greg. Nyss. T. I, p. 43, B. ἀναπληροῦντες .. τὰ ἐλλείμματα, quae locutio p. 746, B. recurrit: Id. T. I, p. 778, C. τὸ ἐνδὲον ἀναπληροῦν. Ἀναπλήρωσις ap. eund. T. I, p. 45, C. ἢ τοῦ λείποντος ἀναπλήρωσις. Jo. Climac. Scal. Parad. p. 379 Rad. πολλάκις τὴν τοῦ ἔργου ἔλλειψιν ἀνεπλήρωσεν ἢ τοῦ λόγου ἀφέλεια. Psell. Epist. 2, p. 603. Vol. II. P. IV. Miscell. Crit. ed. Seebod. ἀλλ' εἰ τι ἐλλείπει τούτω πρὸς τὴν τοῦ δικαίου ἰσχύν, σὺ ἀναπλήρον τῷ ἐφευρίσκων αὐτῷ πόρον ἐν τοῖς ἀπόροις. Vid. Rudolph. ad Ocell. Luc. p. 40. 293 sq. Wyttenbach. Ind. Plat. h. v. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 156. Geminum Lat. implere, i. e. efficere, ne quid desit. Vid. Schulting. ad Senec. Controv. I, 5.

87 Οὐκοῦν A. M. recte: ὅτι VB. V. P. C. Tu vide Ast. Annott. in Gorg. p. 83 sq. Simile orationis exordium p. 170, ac ponitur οὐκοῦν etiam in orationis decursu, ubi nimirum orator nova argumenta aggreditur, velut p. 194. οὐκοῦν περὶ μῦθον πάλιν ... δηλοῦν.

88 Λεῖν ex Platone reposui: δεῖ A.: om. VB. P. C. Librariis fraudi fuit non intellectus pleonasmus, de quo vid. Stallbaum. ad Plat. I. c. et quae dedi annot. 612.

89 Τέλος ἐπιδείναι V. P. C.: τ. ἐπιθῆναι VB.: προσεπιθῆναι, omisso τέλος, A. M. Usitata autem Platonum formula: τέλος ἐπιθῆναι τι, finem imponere rei. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 298. Stallbaum. ad Phileb. p. 66, D. cuius coniecturam, ibi reponi suadentis: ὡςπερ κεφαλὴν ἐπιθῆναι (v. ἀποδοῦναι) τοῖς εἰρημέτοις, confirmant loci in Gorg. p. 505, D. et Tim. p. 69, B. κεφαλὴν .. τῷ μύθῳ ἐπιθῆναι. Politici loco p. 277, B. τῷ μύθῳ τέλος οὐκ ἐπέθεμεν, inest parodia Homerii II. XIX, 107. ψευστήσεις οὐδ' αὐτὲ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. quae verba, a Platone aliam in sententiam usurpata, hoc sibi volunt: verba factis non consummabis. Conf. II. XX, 369. et vid. Carpzon. Aristonis. Chii Parad. Stoic. p. 297. Prorsus ἄκρον est: ἀρχὴν ἐπιθῆναι τῷ λόγῳ, quod habet Auctor Vitae Euthymii ap. Coteler. Monumm. II, p. 340 supr. Geminae sunt formulae: τὸν κολοφῶνα ἐπιθῆναι τῷ λόγῳ (v. Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 136), τὴν κο-

παρθενίαν ἐκ προβάσεως⁹⁰ προκόψαι τὸν ἄνθρωπον, τοῦ θεοῦ παρορμήσαντος αὐτὸν κατὰ καιρὸν καὶ και- (p. 29) ρόν⁹¹, δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι, τὸ δὲ μηκέτι χρῆναι λέγειν τὸν τεῦθεν τεκνογεῖν οὐ καλῶς. ἐγὼ γὰρ καθεωρακέναι μοι δοκῶ σαφῶς ἀπὸ τῶν γραφῶν ὅτι παρθενίας ἐλθούσης ὁ λόγος οὐκ ἀνείλε πάντη τὴν τεκνογονίαν. — ἀρξώμεθα⁹² δὲ ἀπὸ τῆς Γενέσεως, ἵνα δὴ καὶ πρεσβεύωμεν μᾶλλον τὴν γραφήν.

τοῦτο γὰρ καὶ παντὶ⁹³ καταφανές, ὡς ἄρα τὸν κόσμον ἀκμὴν ἐργάζεται ζωγραφῶν ὁ (p. 30) θεός⁹⁴.

P. 34. ἦκει γὰρ ἐκεῖνος ὁ λόγος⁹⁵, ὃν ἴσως (p. 35) ἀπαιτῶν σέ τις, ὡ σοφωτάτη⁹⁶, λέξει —.

ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ διπλοῦν εἶναι τὸν Ἔρωτα δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι· ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς καλοῦς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, τοῖς τε σώμασι τῶν πάντων ζώων καὶ τοῖς ἐν τῇ γῆ φυομένοις καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς οὐσι, καθεωρακέναι μοι δοκῶ ἐκ τῆς Ιατρικῆς, τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡς μέγας καὶ θαυμαστός (B.) καὶ ἐπὶ πάν ὁ θεὸς τείνει —. ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς Ιατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην.

Timae. 28, C. 29, A. ἐπισκεπτέον πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειρογάζετο. usque ad illa: παντὶ δὴ σαφές ὅτι πρὸς τὸ αἰδιον.

Gorg. 521, E. ὁ αὐτὸς δέ μοι ἦκει λόγος, ὃν περ πρὸς Πῶλον ἔλεγον. al. Pol. I, 339, E. ὡ σοφωτάτε Θερασύμαχε.

ρωνίδα ἔ. τῷ λ., qua posteriore utitur Pallad. Dial. de S. Chrysost. p. 3 ed. Bigot. ἐπιθεῖς οὖν τὴν κορωνίδα τῷ λόγῳ, ἀφήγησαι ἡμῖν πόθεν παραγέγονας. Ceterum istae formulae: τὸν κολοφῶνα sive τὴν κορωνίδα ἐπιθεῖναι, non minus quam τέλος ἐπιθεῖναι, etiam de consummandis rebus vel factis in usu sunt. Nilus Ep. 60, p. 27 ed. Allat. χρῆ μὴ μόνον ἐνάρξασθαι τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ κορωνίδα καὶ τέλος ἐπιθεῖναι. Vid. Adagiorum Collectio Francofurt. a. 1670, p. 570. 574 sq. Krabing. ad Synes. de Provid. p. 283.

90 Προβάσεως VB. P. C.: προσβάσεως perperam A. Sed fortasse προβιβάσεως scribendum, col-latis seqq.: θεοῦ παρορμήσαντος αὐτῶν. Προβιβάειν enim, unde προβίβασις, id significat, quod est incitare. Apud Platonem id verbum semel, et hac ipsa potestate positum, reperitur, Prot. p. 328, B. προβιβάσαι εἰς ἀρετήν. Verbi usum attigi in Jahni Nov. Annal. Phil. Supplem. Vol. XI. Fasc. III, p. 351. 1.

91 Καὶ καιρὸν add. P. C.: om. A. Sed repetitum καιρὸς stare posse videtur, si de Hebraismo cogites et veritas: iteratis temporum momentis. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 70. Ceterum τοῦ θεοῦ A.: θεοῦ P. C. Sed cf. p. 18.

92 Quod Methodius ἀρξώμεθα quam ἀρξομαι propter insequens πρεσβεύωμεν ponere maluit, notus est loquendi usus, quo una eademque persona, de se verba faciens, singulari et plurali numero promiscue uti solet. Vid. annott. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. 78 sq. (ubi hunc Methodii locum attigi) et p. 131.

93 Παντὶ reposuit pro vulg. πάντη. Plato Tim. p. 53, C. δῆλόν που καὶ παντί. Symp. p. 187, A. μουσική δὲ καὶ παντὶ κατάδηλος ... ὅτι cet. quibus locis, uti nostro, καὶ vocem πᾶς intendit. Method. p. 105. δῆλον καὶ παντί: παντί που σαφές simpliciter idem p. 59, adiecto tamen που, ut ap. Plat. Tim. l. 1.

94 Methodius hoc loco Platonem Tim. l. c. ita respexit, ut Platonico mundi opifici pictorem substitueret. Eiusdem loci imitatio magis etiam elucet p. 128, ubi sermo est de mundi gubernatione, et p. 133. 135. in argumento de animae creatione. Quo quidem in argumento illustrando Methodius Deum cum pictore itidem comparat. Quemadmodum autem ibi Deus pulcrum in animi humani natura ζωγραφεῖν dicitur, ita Methodius p. 60. eundem, humana natura in Christo redintegrandam, hominem μεταζωγραφεῖν docet. Id quod est μεταζωγραφεῖν Deo tribuitur p. 45. ὁ ἀριστοτέγγης .. θεός, τῇ ποιητικῇ δυνάμει τῷ Χριστῷ (ita A. M. P. C.: τοῦ Χριστοῦ VB. V.) μετασχηματῶν καὶ μεταζωγραφῶν (ita VB. V. P. C.: ζωγραφῶν A. M.) τὰς ἰδέας. id est: corporis humani formas et species, pro hominis aetate, variegans. Adde annot. 721. extr.

95 Usitata Platoni formula: ὁ λόγος ἦκει, de oratione vel ratione, quae usu venit seque offert. Praeter Gorg. l. c. conf. Symp. p. 187, D. πάλιν γὰρ ἦκει ὁ αὐτὸς λόγος (unde Methodius profectus ap. Epiphani. p. 545, A. πάλιν γὰρ ὁ αὐτὸς ἡμῖν ἦκει λόγος). Epist. VII, p. 339, D. καὶ πάλιν ὁ λόγος ἦκει ὁ αὐτὸς, τὸ μὴ δεῖν προσδοῦναι Δίωνα. Philostr. Her. p. 739 Olear. p. 230 Boiss. ἄλλος αὖ λόγος ἦκει. Plotin. p. 211, D. ἦξει ὁ λόγος ἀναφέρων τὸν κόσμον ἐπὶ τὰ πρῶτα. Damasc. De Princip. p. 207. οὕτως οἱ .. πρότεροι λόγοι ἤξουσιν ἡμῖν. Similiter ἔλεγχοι εἰδεν ἦκειν dicuntur p. 205. εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχοντα φαίνονται, οἱ αὐτοὶ ἤξουσιν ἔλεγχοι. Omnino ἦκειν usitatum est de omni re, quae usu venit. Cf. Hipparch. p. 232, A. οὐκοῦν .. οὐ τὸ κερδαλέον ἀγαθὸν αὐ πάλιν τρίτον ἢ τέταρτον ἦκει ἡμῖν ὁμολογούμενον; Liban. Oratt. T. I, p. 946, B. ἦκει καὶ τοῦτο. Plotin. p. 739 (c.) C. πάλιν αὐ ἦκει οὐκ ἐν πράξει τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐν νῷ ἡσύχω τῶν πράξεων. ubi Ficinus errat. Jamblich. De Myst. Aeg. V, 15, p. 130, 13. πάλιν οὖν ἦκει τῆς θρησκείας ὁ διπλοῦς τρόπος.

96 Ὡ σοφωτάτη A.: ὡς σοφωτάτην VB. P. C. Eodem modo p. 41. in VB. V. peccatum: ὡ σοφωτάτα C. typographi errore. Recte illic A. M. P. ὡ σοφωτάτη, quod, uti nostro loco, Platonis exemplo Pol. l. c., εἰρωνικῶς est positum. Adde p. 295. φράσον ἐμοί, ὡ σοφωτάτη, —. Vid. annott. in Eliam Creț. col. 858 (3). et infra annot. 602.

κατασκευασθέντος αὐτῷ⁹⁷ τοῦ σκηνώματος⁹⁸ πρὸς τοῦ Θεοῦ.

ἵνα μὴ καταφύγῃς ὡς περ⁹⁹ εἰς τειχίον, ἐχέγγυον προχειριζομένη τὴν .. γραφήν.

ὦ οὗτος¹⁰⁰.

P. 37. ἴθι¹⁰¹ δὴ .. ἀπόκριναι.

Axioch. 366, A. τὸ δὲ σκῆνος τουτί πρὸς κακοῦ περιήρμωσεν ἢ φύσις.

Pol. VI, 496, D. οἶον ... ὑπὸ τειχίον ἀποστάς.

Symp. 172, A. ὦ Φαληρεὺς .. οὗτος Ἀπολλόδορος.

Gorg. 452, D. ἴθι οὖν ... ἀπόκριναι. a!.

97 *Αὐτῷ*, A. M. recte pro αὐτοῦ VB. V. P. C. Dativus est qui dicitur ethicus. Vid. Bernhardy. Synt. Graec. p. 85.

98 *Σκηνή*, *σκῆνος* et *σκήνωμα* usitata Methodio de corpore humano. De voce *σκηνή* cf. p. 241—243. (saep.) 246. 252. *τὴν σκηνὴν ἑαυτῶν, τὴν σάρκα*. 254 sq. (saep.), quorum locorum nonnullis *σκηνή* corpus coeleste intelligitur. Adde dictionem αἱ ἑσσαροὶ ἡμῶν *σκηναι* in Methodii fragmento I. de S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 826, B. Cum auctore libri Sap. IX, 15. et S. Paulo 2 Cor. 5, 1. 4. *σκῆνος* corpus vocat Methodius ap. Epiphani. p. 560, A. (ad Amos. 9, 11.) *τὴν σάρκα τὸ σκῆνος τῆς ψυχῆς*: ap. Phot. cod. 234, T. II, p. 297, a. 36. — b. 10. Bekk. (in interpretatione 2 Cor. 5, 1.). Vocis *σκήνωμα*, translate, ut 2 Pet. 1, 13, 14., de corpore usurpatae, conferantur exempla p. 98. 140. (ad Luc. 12, 49.) *τὴν ἡμῶν τὰ σκηνώματα φράσας*: p. 144. (ad Thess. I, 14, 16. *οἱ νεκροί*) *τούτῃσι τὰ σκηνώματα*: p. 236. *τὴν ἀνάστασιν καὶ πῆξιν τοῦ πεπτωκότος εἰς γῆν ἡμῶν σκηνώματος*: p. 255: ap. Epiphani. p. 578, B. 580, A. *Ἐγκατασκηνῶσεν ἐνανθρωπήσας εἰς αὐτὴν* (sc. εἰς τὴν σάρκα). Sic A. M. recte et secundum Jo. Ev. I, 14.: *ἐγκατέσκηψε* VB. P. quod Combeffsius Not. p. 154. col. 2. *respuere* debebat. Conf. Porphyg. De Abstin. Lib. IV, 9. *οὐτε ψυχὴ ἐν μόνῳ ἀνθρώπῳ ἐπὶ γῆς κατεσκήνωσεν* — ubi vid. Rhoer. p. 322. Ad idem metaphorae genus pertinet formula: *ἡ ἀληθινὴ σκηνοπηγία*, qua Methodius corporis resurrectionem significat p. 236. 243. 254. Conf. eundem in luculento fragmento libro *περὶ ἀναστάσεως*, quod Combeffsius e cod. Rupif. protulit (ap. Galland. Bibl. PP. T. III. p. 780. 781.), p. 780, C. quo loco quae exstant, in brevius contraxit epitome ap. Phot. cod. 234. p. 298, b. 18—22. De voce *σῆνος*, ad corpus translata, sigillatim tenendum est, eius exempla tum apud scriptores sacros et ecclesiasticos, tum apud profanos reperiri. Quocirca non adsentior Gruppo, qui in descriptione de Archytae et antiquiorum Pythagoreorum fragmentis, p. 129 sq. et p. 134, usum vocis *σκῆνος* vel *σῆνος*, in illis fragmentis obvium, a scriptoribus Graecis abjudicavit, et collato loco in libro Sap., quem supra excitavimus, ex loquendi usu Judaeorum Alexandrinorum repetiit. Tu, vide Rhoer. l. l. Schleusner. Lex. N. T. II, p. 886, v. *σκῆνος*, Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 443. Cruzer. Annot. in Vit. Plot. p. CXXXII, a. b. Gelder. ad Tim. Locr. p. 117. Eius usus nonnulla hoc loco adiciam exempla: Herm. Trismeg. ed. Paris. p. 74. *τὸ σκῆνος τοῦτο*, et simpliciter *τὸ σκῆνος* p. 75.: id. p. 82. *περὶ ἀληθείας οὐκ ἔστι δυνατόν ἀνθρώπον ὄντα, ζῶον ἀτελές, ἐξ ἀτελῶν συγκείμενον μελῶν καὶ ἐξ ἄλλοτρῶν σωματίων καὶ πολλῶν τὸ σκῆνος συντεστός, τολμήσαντα εἶπαι*: p. 84. *ἔτι ὅν ἐν τῷ σκῆνῳ*, dum est in corpore, nim. homo: Euseb. Demonstr. Ev. VII, p. 348, D. Ceterum Methodius, uti nostro loco, *τὸ σκῆνωμα* a Deo, non a natura repetens, auctorem Axiochi l. c. notare voluisse videtur, ita p. 98. *τὰ ὄργανα* Ps. 136, 1. *σκηνώματα* intelligens, Timaei Locri locum ibi juxta positum manifesto respexit.

99 Ὡς περ, quod P. C. habent, male om. A. Tu conf. Plat. l. c. *οἶον ὁ τ. δ.* Est autem huic loco in summa argumenti diversitate tamen communis cum Platónico *τειχίου* imago, in declarando tuto refugio adhibita. Platonis locum multi laudarunt vel eius argumentum, servata *τειχίου* imagine, imitando expresserunt. Vid. Ast. Comm. in Pol. p. 544. Stallbaum. Pol. T. II, p. 49 sq. Schneider. T. II, p. 188, b. Simplicius in Epict., a me in ed. Turic. II. Reipubl. T. I. (Symbol. Crit. p. 8.) laudatus, in imitatione illius loci p. 247 ed. Schweighaeus. haec inter alia ponit: *ὡς ὑπὸ τειχίον τι κρυβήσεται*. Vocem *ἐχέγγυον* A. P. C. interponendo inepte referunt. Tu confer p. 49. *καὶ τούτων μὲν ἐχέγγυον μάρτυρα παρῆξομαι τὸν Παῦλον*. et p. 61. *καὶ μοι ἐχέγγυος μάρτυς .. ὁ προφήτης Ἰερεμίας παρῶν*. et vid. Ruhnk. ad Tim. L. V. Pl. p. 128.

100 ὦ οὗτος VB. P. C. recte: *ὡς οὗτος* A. M. pessime. Tu vide Ruhnk. ad Timaei glossam Platoniam: *ὦ οὗτος*: *ὦ σύ*, p. 279 sq. Reisig. Conject. in Aristoph. p. 166 sq. Ast. Annot. in Plat. Protag. p. 16. Stallbaum. ad Symp. l. l., insuper Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 312, 1. Thiersch. Gramm. Gr. §. 277. 5. a. Symposii l. l. lectionem: *ὦ .. οὗτος ..*, Viri Docti, etiam Stallb. ed. I. et Bernhard. Synt. p. 67, auctore Bastio Tentam. Crit. p. 85 sq., olim reprobarunt; iam vero eam lectionem Stallbaum. ed. II. et III. recepit, suadente nimirum contra Rueckertum Astio Ephemerid. Litt. Jenens. 1832, num. 52, p. 410. Receptam confirmat Timaei auctoritas, qui necesse est glossam Platoniam: *ὦ οὗτος*, ex ipso illo loco in Lexicon retulerit, quum vocis *ὦ*, cum *οὗτος* in appellando coniunctae, apud Platonem nuspiam alias vestigium reperitur. ὦ οὗτος Noster etiam p. 34. 83.: *ὦ οὔτοι* p. 79. 87. 153. Quod autem ap. Method. Photii cod. 235, p. 303, b. 22—25. Bekk. *οὐκοῦν*, *ὦ οὔτοι*, ... *φάτε*. codd. A. B. ὦ omittunt, notum est, etiam simplex *οὗτος* in alloquendo poni. Vid. VV. DD. supra laudatos.

101 ἴθι A. P.; ἴσθι C. typographi errore. Tu v. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 627, et conf. Method. p. 92. *ἀλλ' ἴθι καὶ τὰ λοιπὰ ... διέλθωμεν*: p. 295. *ἀλλ' ἴθι φράσον ἑμοί* — (*ἡμῖν* A: melius *ἑμοί* VB. P. C.) et apud Epiphani. p. 567, B. *ἴθι οὖν προθύμως πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποσάφει*. ἴτε, agitedum, habet Plat. Legg. VII, 797, D. *ἴτε δὴ μεζῶνας αὐτὸν ἀκούσομεν*, Noster p. 146. *ἴτε οὖν, ὦ νεολαία τῶν καινῶν αἰῶνων, ἴτε τὰ ἀγγεῖα πληρώσατε σφῶν δικαιοσύνης*: p. 147. *ἴτε τὰς ἰούγας καὶ τὰ θέληττα κούφως παραμείρασαι τοῦ βίου* — p. 185. *ἴτε* (ἴδε P. pessime) *γὰρ ἀναβάσαι τῷ λόγῳ θεάσασθε* (sic P. C.: *θεάσασθαι* A. male) — *γυναῖκα μεγάλην*: p. 244. *ἴτε γὰρ καὶ τὰ ἐξῆς ἐπισκευώμεθα*: p. 251. *ἴτε γὰρ ... τὴν γραφήν αὐτὴν ἐπισκέψασθε* (ita A. C.: *ἐπισκέψασθαι* P. male). ἴθι cum partic. fut. coniunctum p. 173. *ἴθι μοι συναυτιληρομένη τοῦ λόγου*. item

Ἡ δὲ ὑπὸ γυναικῶν ὡςπερ ληφθεῖσα τῶν μέσων ἀνταγωνιστοῦ¹⁰² ἐσκοδινίασε, καὶ μάλᾳ μόλις¹⁰³ ἀναπνεύσασα¹⁰⁴ ἔφη, Ἐρωτᾶς ἐρώτημα διὰ παραδειγματος, ὦ μακαρία, χρῆζον¹⁰⁵ ἀποδειχθῆναι, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδης ὡς —

οὐ γὰρ τὸ σπειρόμενον αἰτιατέον¹⁰⁶, ἀλ- (p. 38) λὰ τὸν εἰς ἀλλοτριαν ἄρουραν¹⁰⁷ .. τὴν ἰδίαν .. πιπράσκοντα σποράν. ἀπεικασον γὰρ τοιοῦτω τινὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν εἰς τὸν βίον, οἷον οἴκῳ παρακειμένην¹⁰⁸ ἔχοντι τὴν εἰσοδὸν ὄρεσιν ὑψηλοῖς· διήκειν δὲ τὸν οἶκον ἐπὶ πολὺ κάτω μέχρι μακρῶν¹⁰⁹ τῆς εἰσοδοῦ, ἔχοντα πολλὰς ὄπας ἐκ τῶν ὀπίσω καὶ περιφερῆ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος γεγονότα. Ἀπεικᾶζω, ἔφη ἡ Μαρκέλλα. — νόησον —. (p. 39) — θεώρησον¹¹⁰ —.

Prot. 339, E. ὡςπερ εἰ ὑπὸ ἀγαθοῦ πυκτοῦ πληγῆς ἐσκοτῶθην. Pol. I, 342, C. μάλᾳ μόλις. al. Euthyd. 276, C. πρὶν ἀναπνεύσαι. Pol. VI, 487, E. Ἐρωτᾶς .. ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης. — ἄκουε οὖν τῆς εἰκόνας, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδης ὡς —.

Tim. 87, B. ὧν αἰτιατέον μὲν τοὺς φυτεύοντας ἀεὶ τῶν φυτευομένων μᾶλλον. 91, D. ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν .. ζῶα κατασπειραντες. Pol. VII, 514, A. ἀπεικασον τοιοῦτω πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν — ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει σκληλαῖσθε ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσοδὸν ἐχούση μακρῶν παρ' ἄπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παιδῶν ὄντας ἐν δεσμοῖς — Ὁρῶ, ἔφη. Pol. VI, 488, A. νόησον —. Pol. VII, 514, B. Ὁρα —.

ἴωμεν ap. Epiphani. p. 546, D. 552, C. nimirum ex alio verbi *εἶμι* usu, cuius exempla ap. Platon. non desunt (v. Ast. Lex. Pl. T. I, p. 628), tametsi ille nunquam ita eo usus est. Ceterum istud *ἴδι* est in Sophistarum flosculis, quos Ammianus (vid. Ruhnken. ad Tim. L. V. Pl. p. 282) salse ridet.

102 Ἡ δὲ et ὡςπερ ἀπὸ γ. A.: καὶ ἡ Θεοφίλα et ὑπὸ γ. ὡςπερ P. C. quorum posteriorum praetuli. Platoniam pugilis imaginem, luctatore substituto, ingeniose Methodius imitatus est. Ex eodem illo Protagorae loco idem imitando profecit ap. Epiphani. p. 562, C. σκοτιζόμενος (ἐβεβλήμην γὰρ ... τῇ δεινότητι κατηντημένος τῶν λόγων) ... ἔφην. Ceterum σκοτιζομένη et, quod Noster habet, σκοτοδιναῖν non inusitata Platoni in declaranda animi perturbatione, quae ex quaestionis difficultate oboritur. Cf. Soph. p. 284, C. Legg. X, p. 892, E. Theaet. p. 155, C.

103 Μάλᾳ μόλις Plato Pol. I. I. et Theaet. p. 142, B. quibus locis hodie μόλις loco olim vulgati μόλις scribunt. Omnino VV. DD. priorem formam, quippe Atticis magis usitatam (v. Gregor. Cor. p. 64 sq. Ast. Comm. in Pol. p. 634), in Platone alteri et codd. crebro substituerunt. Neque tamen μόλις a Platone aut ab Atticis abiudicandum est. Vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. I. c. Schneid. ad Civit. T. II, p. 208 sq. Winkelman. ad Euthyd. p. 43 sq. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 359. Noster p. 48. ἐπειθὲ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε. et p. 257. μόλις ἀναπνεύσαι. Idem tamen ap. Epiphani. Haer. p. 562, C. ὡς οὖν ἐπαύσατο μόλις καὶ ὁ Πρόκλος. ubi vid. annot. 446. Μάλᾳ μόλις, ut Methodius nostro loco, Epiphanius Haer. p. 806, A. καὶ μάλᾳ μόλις διεδράσαμεν τὸ δευθαλάττιον τοῦτο χωρίον. p. 1078, C. In glossariis vett. μόλις Latine vix, tandem redditur. Vid. Routh. Reliqq. SS. T. I, p. 510.

104 Conf. Method. ap. Epiphani. p. 562, C. ἡρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπάρας καὶ ἀναπνεύσας. ubi vid. annot. 451.

105 Χρῆζον et mox ἵν' ἔτι P. C.: χρῆζον et ἵνα ἔτι negligentius A. Deinde ἴδης ex Platone reposui: εἰδῆς A. P. C.

106 Αἰτιατέον VB. V. P. recte et secundum Platonem Tim. I. I.: αἰτιαται perperam A. M.

107 De metaphora, qua matrix cum arvo vel sulco vel omnino cum terra comparatur, conf. p. 31. ἡ τοῦ σπέρματος εἰς τὰς αὐλάκας τῆς μήτρας ... καταβολή: p. 32. (semen) διὰ τῶν παιδογόνων ὀργάνων εἰς τὴν ἐμψυχὸν τῆς θελήας ἐξίσσεται γῆν. ubi male A. ἐξίσσεται, P. C. ἐξέεται. Tu cf. Democrit. ap. Stob. Flor. Tit. 6. p. 82 = 193. ξυνουσία ἀποπληξή σμικρῆ· ἐξέσεται γὰρ ἀνθρώπος ἐξ ἀνθρώπου. qua de sententia, ab aliis Pythagorae attributa, vid. Menag. ad Diog. L. VIII, 9. IX, 43. cui Stobaei testimonium in promptu non fuit. Eadem metaphora γεωργεῖν ponitur ap. Phot. cod. 237, p. 313, 41, a. — 2, b. ἀνθρώπος ... σπορᾶς καταβολῆ ὁμοιον ἀνθρώπων γεωργῶν. quae in fine Excerptorum e Convivio apposita, in eo frustra quaesiveris. Vid. Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 410. (ad Legg. VIII, p. 839, A. ἄρουρας θελήας) Stallbaum. ad Plat. Tim. I. I. et ad Cratyl. p. 406, B. Ceterum quod h. l. ἀλλοτρία ἄρουρα, idem ἀλλοτριος κῆπος p. 44. ἀπ' (sic P. C.: ὑπ' A. ἐπ' VB.) ἀλλοτριῶν .. κῆπων τὰς παιδογόνους λυμαίνονται κλέπτοντες συμπλοκάς. Vid. Barnes. ad Anaer. Fragm. LXV. de hac metaphora vocis κῆπος.

108 Παρακειμένην A. P. quod ad τὴν εἰσοδὸν refertur: παρακειμένην VB. perperam. Προκειμένην VB. P. C. in eadem re infra p. 41, ubi A. male προκειμένην.

109 Μέχρι μακρῶν A.: μέχρι ἄκρων VB.: μέχρις ἄκρων P. C. qui ante μέχρις comma ponunt. Sed recte habet μέχρι μακρῶν, si verba: διήκειν .. εἰσοδὸν, uno tenore legas, et cum A. post εἰσοδὸν distinguas. Μακρῶν enim, quod ap. Plat. Pol. loco παραλλήλῳ nude est positum, h. l. genitivum habet, ut p. 223. τῆς χειρὸς μακρῶν. In N. F. μακρῶν fere ἀπὸ secum habet. Vid. Schleusner. Lex. N. T. Tom. II. p. 67 sq. Μέχρι autem, quod Atticum pro vulgari μέχρις (vid. Ast. Annot. in Protag. p. 100 sq.), interdum cum adverbis conjungi, Dorvillius ad Charit. p. 481 ed. Lips. recte monuit.

110 Attendas velim Platoniam in Methodio elegantiam, qua imaginibus instituendis voces ἰδέ, ὄρα, νόησον simm. praemitteri solent. Praeter locos iuxta positos conf. πλαττε Pol. IX, p. 588, C., δεῖς Theaet. p. 191, C. Minus Platonica, sed obiter notanda, quae Noster p. 38 sq. interponit: δὲ, fac, et δεδόσθω, concedatur.

P. 40. Οὐκοῦν λοιπὸν δὴ [καί— (p. 41) ρός] τούτων ἤδη προδηνησμένων¹¹¹, ταύτην σε πᾶσαν προσάπτειν, ὃ σφωτάται¹¹², τὴν εἰκόνα τοῖς ἤδη ἔμπροσθεν εἰρημένους, τὸν μὲν οἶκον ἀφομοιοῦσαν τῇ ἀοράτῳ τῆς γενέσεως ἡμῶν φύσει, τὴν δὲ προσκειμένην¹¹³ εἴσοδον τοῖς ὄρεσι τῇ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν εἰς τὰ σώματα καταβάσει καὶ παραπομπῇ¹¹⁴ τῶν ψυχῶν.

(ἡ ποιητικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ) τὰ ἐνδύματα ταῖς ψυχαῖς ἐργαζομένη¹¹⁵.

P. 42. Θείας ... μοίρας τῆς δημιουργικῆς τὸ σπέρμα μεταλαμβάνον¹¹⁶.

οὐδὲν γὰρ αὐτό τι¹¹⁷ καθ' ἑαυτὸ τῶν πραγμάτων ἡγήτεον εἶναι κακόν, ἀλλὰ παρὰ τὴν πράξιν τῶν χρωμένων

Pol. VII, 517, A. Ταύτην τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ὃ φίλε Γλαύκων, προσάπτειν ἅπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις (B.), τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἐδραν τῇ τοῦ δεσμοτηρίου οἰκῆσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρός ἐν αὐτῇ φῶς τῇ τοῦ ἥλιου δυνάμει. Pol. X, 614, D. καταβαίνειν ἐτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαρὰς.

Gorg. 523, D. τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα καὶ τὰ τῶν κρινομένων.

Symp. 206, C. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα (nim. ἡ συνουσία).

Symp. 180, E. πᾶσα γὰρ πράξις ὡδ' ἔχει· αὐτῇ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη (181, A.) οὔτε καλῇ οὔτε αἰσχροῖ. οἶον δ' νῦν

111 Οὐκοῦν ... προδηνησμένων A. M. P. (hic quidem προδηνησμένων, typographi errore) C. Οὐκοῦν δὴ λοιπὸν τούτων προδηνησμένων, omisso καιρός, V. (προδηνησμένων item VB.). In priore lectione λοιπὸν adverbii instar est positum et iam significat (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 260), in posteriore λοιπὸν, seq. accus. cum inf., vertendum: reliquum est, ut —. Conf. Plat. Pol. IV, 466, D. οὐκοῦν ... ἐκεῖνο λοιπὸν διελθεῖται —; Mihi quidem καιρός ex interpolatione adiectum videtur.

112 Vid. annot. 96.

113 Vid. annot. 108.

114 Παραπομπῇ A. P.: καταπομπῇ C. ex errore, ut videtur, operae typographici, praepositionem κατὰ in voce παραπομπῇ ex antegressa καταβάσει temere repetentis. Παραπομπῇ h. l. dicitur traiectio animarum in corpora descenduntium. Quidquid enim Allatius et Combellius obloquuntur, Methodius h. l. cum Origene Platonis sententiam de descensu animarum (cf. Plat. l. l.) manifesto sequitur, licet non adiecta significatione poenae, quam Origenes illi inesse voluit.

115 De imagine Platonica, qua corpus vestimentum animae esse fingitur, vide Creuzer. ad Plotin. De Pulcrit. p. 303 sq. laudatum Astio Annot. in Gorg. p. 458. ad ista Platonis, quae locum παράλληλον ex Gorgia praecedunt: ἡμφιεσμένοι ... σώματα κτλ. Ἐνδύμα, ut h. l., corpus significat p. 66. τὸν ἀνθρώπον ὄργανον γεγονότα καὶ ἐνδύμα τοῦ μονογενοῦς, nimir. quod ille corpus humanum induit. Τὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς τὸν σάρκινον corpus dicit Methodius p. 46. Simile illud Empedoclis de natura: σαρκᾶν ἀλλοιοχρωτὶ περιστέλλουσα χιτῶνι. de quo vid. Karsten. Philos. Graec. Vet. Reliq. T. II, p. 272. Idem sibi volunt δερμάτινοι χιτῶνες apud LXX. Genes. 3, 21. ex interpretatione Philonis Iudaei, quam postea non solum Valentinus, sed etiam Origenes et ambo Gregorii eorumque exemplo alii scriptores eccles. adoptarunt, et cuius vestigium vel apud Porphyrium reperitur. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 31. Porro comparanda sunt: ἰμάτιον, περιβολή, περίβλημα, περιβόλαιον, προκάλυμμα similia, ad corpus translata, de quibus v. Animadvss. in Basil. I, p. 136. Eodem pertinent induendi et exuendi verba, de corpore translata dicta. Conf. Plat. Gorg. p. 523, C. ἡμφιεσμένοι εἰς σώματα: Method. p. 64 sq. βασιτάσαντος (βαστάζοντος VB.) αὐτὸν (sc. τὸν ἀνθρώπον) τοῦ κυρίου καὶ ἡμφιεσμένον: p. 145. (τὰ σηνώματα) ἀπαμφιασθέντα τῶν ψυχῶν. i. e. corpora, animis exuta. Περιεῖσθαι (σῶμα) dicit Method. ap. Epiphani. p. 535, A. 564, D. 580, D., περιτθεσθαι idem ap. Epiphani. p. 536, D. De Deo, hominem mortali corpore circumiiciente, idem ap. Epiph. p. 545, D. (secundum recensione vulg.) νεκρότητα περιβαλὼν αὐτόν. ubi leg. νεκρότητι, ut est ap. Phot. cod. 234. p. 293, b. 26., coll. Symbol. in Epiphani. p. 51. Homo νεκροφορεῖν dicitur p. 565, A. D. 571, C. Plura ex hoc genere dedi in Animadvss. in Basil. I, p. 135 sq. et ad Marc. Eugenic. p. 50. Ceterum Allatius h. l. inepte comparavit Platonis locos, quibus σῶμα quasi σῆμα esse docetur (vid. annot. in El. Cret. col. 820. 5.); nec magis recte idem Pauli Apost. οἰκίαν στήνους 2 Cor. cap. I. (imo cap. V, l., vid. annot. 98.) ad partes vocavit.

116 Platonicā dicendi formulā: θείας μοίρας μετέχειν, i. e. divinae sortis participem esse (Prot. p. 322, A. Phaedr. p. 230, A.), Noster ita utitur, ut vocem θείας adiectis verbis: ὡς ἔπος εἰπεῖν, leniter affirmet. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 540. et Lex. Pl. T. I, p. 632. Quod autem divinam semini naturam Methodius tribuit, Platonem in ea re sequitur, qui Symp. l. l. procreationem negotium divinum vocat. Sic Aristot. Oec. cap. 4. et Ocell. Luc. IV, 2. concubitum, quaeque ei inservant, divinitus esse instituta docent. Philo parentes in confinio immortalis naturae esse dicit, διὰ τὴν τοῦ γεννᾶν πρὸς θεὸν τὸν γεννητὴν τῶν ὄλων ἐξομοίωσιν, Opp. T. II, p. 198. ubi vid. Mangei. Clemens Alex. Strom. II, p. 505 Pott. θεῖαν γένεσιν nuncupat generationem, rem divinitus institutam. De γάμῳ Hierocles Fragm. p. 302 ed. Needh. θεῖον ὡς ἀληθῶς φέρεαι καρπὸν, τὴν τῶν παίδων γένεσιν. Phallos ἔμβολον τοῦ θείου πράγματος, i. e. generationis, vocat Aretaeus De Caus. et Sign. Morb. Acut. II, 12, p. 25, B. ubi vid. Petit. p. 166. Adde Hesych. παρὲς τὸ θεῖον χοῦμα· ἔξω τῆς μίξεως. quae, ut Aretaei verba, apprime conspirant cum Platonis dicto Symp. l. l.: ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα.

117 Αὐτό τι A. M.: αὐτόθι V. P. C. Sed recte habet αὐτό τι, si οὐδὲν ... τι conjungas. Vid. Bernhard. Syntax. Gr. p. 442. et annot. 316. Insequentia: καθ' ἑαυτὸ, inservitur tuendis verbis ap. Plat. καθ' αὐτό, quae, licet in multis ommissa codd., Stallbaumius tamen recte defendit, coll. p. 183, D. Adde Phaedr. p. 66, A. αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ, et vide Boissonad. ad Marin. V. P. p. 74 sq. et ad Theophyl. Simoc. p. 266.

τοιουτώδες¹¹⁸ γίνεσθαι. κοσμίως μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ σωφρόνως κόσμιον ἀπέβη, αἰσχρῶς δὲ καὶ ἀσχημόνως αἰσχρόν¹¹⁹.

P. 43. ἀτὰρ δὴ καὶ¹²⁰ —.

P. 44. Καὶ τί δεῖ παραδείγμασι τοσούτοις καταχρωμένην μηκύνειν τὸν λόγον;

ὁ ἀριστοτέλης¹²¹ .. (p. 45) .. τὸν ἄνθρωπον .. τεκταινόμενος¹²² καὶ κηροπλαστών¹²³ ἐξ ὕγρῶν .. σπερμάτων ἐν μήτρᾳ.

P. 47. τὸ .. ἀθάνατον καὶ ἀγήρων¹²⁴ μόνος ὁ παντοκράτωρ ἐμφυσᾷ (sc. τῇ ψυχῇ).

P. 47. ἀμέλει¹²⁵ ... ὁ λόγος ... φησί.

ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν ἢ ἀδειν ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὀρθῶς καλὸν γίγνεται, μὴ ὀρθῶς δὲ αἰσχρόν.

Pol. II, 367, E. ἀτὰρ οὖν καὶ —. al. Menex. 244, D. καὶ μηκύνειν μὲν τί δεῖ; Pol. 277, D. παραδείγμασι χρωμένον.

Legg. V, 746, A. πλάττων καθάπερ ἐκ κηροῦ ... πολίτας. VII, 789, E. τὸ γενόμενον .. πλάττειν οἶον κήρινον, ἕως ὕγρῶν.

Polit. 273, E. ἀθάνατον αὐτὸν καὶ ἀγήρων ἀπεργάζεται.

Pol. V, 450, A. ἀμέλει ... πᾶσι ταῦτα δεδομένα ἡμῖν νόμιζε. al.

118 Τοιουτώδες A.: τοιωσθε VB. P. C. Τῦ confer τοιόνθε ap. Plat. Symp. l. 1., neque in Methodio mirare serioris Graecitatis vocem τοιουτώδης. Μοχ πραττόμενον VB. V. P. C.: inepte πλαττώμενον A. M.

119 Platonicae in Symposio sententiae adhibeantur eiusdem philosophi loci: Men. p. 188, C. D. E. Euthyd. p. 281, D. E. Alcib. I, p. 115, E. collato Proclo Comm. ed. Creuz. p. 215. Convivii locum cum Aristot. Eth. Nic. V, 8 init. Camerarius comparavit annot. p. 237 ed. Wechel. Isocratem in hac sententia inculcanda sibi placuisse, te docebit Benseler, ad Areopag. cap. 2, §. 4, p. 103. Egregie in eandem sententiam Seneca De Benef. I, 6. animus ... rebus. Plura dederunt Wass. ad Sallust. Jug. cap. 4. Krabing. ad Synes. De Regno p. 8, A. annot. p. 189 ed. pecul. Quod autem Plato Symp. l. 1. universe ponit, idem de divitiis Clem. Alex. Q. D. S. cap. 14, §. 6., de artibus Basil. M. Epist. 223, p. 356, B. ed. Garn., de voluptate Man. Palaeologus Or. V, p. 228 sq. sigillatim pronuntiant. Ceterum similiter Noster libro περὶ τοῦ αὐτέξουσίου, ap. Phot. cod. 236, p. 307, b. 35. Bekk. τῇ φύσει κακὸν οὐδὲν ἔστιν, ἀλλὰ τῇ χρήσει γίνεται κακὰ τὰ κακὰ.

120 Ἄτὰρ est ex vocibus Platoni familiaribus. Vid. Tim. Lex. V. Pl. p. 52. ibique Ruhnk., Ast. Lex. Pl. T. I, p. 299. Simpliciter posita, vox est leniter adversantis p. 93. binis locis, quorum cum posteriore, praeter locum ex Hipp. Mai. iuxta positum, conf. Theaet. p. 154, D. εἰ γε νῆ τὴν Ἥραν, ὡ φίλε, καὶ θεῖως· ἀτὰρ cet. Vid. Heusd. Spec. Crit. p. 27. Heindorf, ad Theaet. p. 142, D. Ἄτὰρ δὴ καὶ, initio enuntiationis, ut h. l., positum, p. 148. tantum a genere ad peculiare quidpiam facit. Eadem vis formulae ἀτὰρ οὖν καὶ, post μὲν illatae, ap. Plat. Pol. I. c. Vid. Perizon. ad Ael. V. H. 3, 6. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 49. Post μὲν illatum ἀτὰρ δὴ καὶ ap. Jamblich. De Myst. Aeg. III, 26 init., ἀτὰρ οὖν καὶ post τε ap. Themist. Or. XI, p. 147, C. Ἄτὰρ καὶ recte Oehler. et Dindorf. cum Combefisio pro vulg. εἰ γὰρ in Methodianis ap. Epiph. p. 556, C. ubi cod. Ven. ἀτὰρ confirmat. Mox δεῖ A. C.: χρῆ P. Deinde καταχρωμένην A. P.: κεχρωμένην C.

121 Plenius ὁ ἀριστοτέλης θεός post paulo p. 45, ubi huc respicitur. Methodius in fragmento libri περὶ ἀναστάσεως ap. Galland. Bibl. Patr. T. III, p. 780, D. ἐπὶ τοῦ ζωοπλαστοῦ θεοῦ καὶ ἀριστοτέλῃ. Idem ap. Epiph. p. 542, C. ὁ θεός ὁ ἀριστοτέλης, ὃς πάντα δύναται καὶ ἐξ οὐκ ὄντων ποιεῖν. Vid. Symbol. in Epiph. p. 49. Simpliciter: ὁ θεός ὁ τεχνίτης, Methodius ap. Epiph. p. 548, B. ubi sermo de officio hominis, tanquam templi dei.

122 Platonis exemplo, qui Deum τεκταίνεσθαι mundum dixit, Methodius eo verbo cum in eadem re utitur (conf. p. 161. et quos ibi attuli locos παραλλήλους ex Plat. Tim.), tum in declaranda fabrica hominis h. l. et ap. Epiph. p. 557, A., animae p. 134. et corporis ap. Epiph. p. 560, A. Σολοικῶς idem p. 30. συνεστῶτος τοῦ κόσμου καὶ τεκταινομένου, verbo vi passiva posito. Secundum astrologorum doctrinam stellae mala τεκταίνεσθαι dicuntur p. 218. 220. Τὰ ἐναντία φρονῶν καὶ τεκταινόμενος, nim. Dei jussis, est Diabolus p. 207.

123 Imagine, a χοροπλαστοῖς sive κηροπλαστοῖς sumta, qua Plato Legg. V, p. 746, A. cives tanquam ex cera, VII, p. 789, E. tenera infantia cerae instar fingi dicit, Methodius in depingenda foetus humani formatione utitur. Similis metaphora verbi πηλοπλαστεῖν p. 58. ubi sermo de formatione Adami.

124 Formula Homerica ἀθάνατος καὶ ἀγήρων (Od. ε, 218, η, 94.) ap. Plat. etiam Phil. p. 15, D. reperitur. Extra hanc formulam ἀγήρων translate positum Tim. p. 33, A. et ap. Nostrum p. 134, ubi pro ἀγήρω A. P. C. ex VB. ἀγήρων rescripsi, qua neutri forma Plato Phil. p. 15, D. Tim. p. 33, A. usus est. Eandem scripturam pro ἀγήρω A. M. P. C. hoc loco reposui: ἀγήρων V. quod est corruptum ἀγήρων sive ἀγηρων, ut nonnulli male scribunt (v. Stallb. ad Phil. I. c.). Neutrum ἀγήρω, de quo Buttmann. Gr. Gr. Ampl. §. 37, not. 4. §. 61, not. 3., in Methodio vix ferendum.

125 Adverbio ἀμέλει, i. e. utique, profecto, Methodius Platonis exemplo (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 120 sq.) saepe utitur, velut p. 13. 79. 86. 106. 193. 245. (ubi cum P. C. interrogatio- nis signum, non comma cum A. ante ἀμέλει ponendum) ap. Epiph. p. 546, D. 589, B. et in fragmento ap. Allat. Diatr. de Methodior. scriptis p. 350. ed. Rom., praesertim in principio enuntiationum vel membrorum enuntiationis, interdum etiam in orationis decursu. Sic apud Epiph. p. 589, B. ἀμέλει quarto loco est positum et, antecedente γοῦν, languet. Nonnulli VV. DD. post ἀμέλει,

P. 50. Ταῦτά σοι κατὰ δύναμιν καὶ γὰρ τὴν ἑμμαντιῆς, ὡς Ἀρετῆ, εἰς τὸν περὶ τῆς ἀληθείας συμβάλλομαι λόγον¹²⁶. Εἰπούσης δὲ ταῦτα τῆς Θεοφίλας¹²⁷ Θόρυβον (p. 51) γενέσθαι ἔφη ἡ Θεοπάτρα ἐκ πασῶν τῶν παρθένων¹²⁸ παραπεμπουσῶν¹²⁹ τὸν λόγον.

ταύτη .. ἐκ τρίτων¹³⁰ ἐπετέτραπτο .. ἀγωνίζεσθαι.

Oratio III.

Ἵπολαβοῦσα¹³¹ .. ἔφη.

οὐδ' εἰ παντάπασι φιλόνεικος εἶη καὶ ἀντιλογικός¹³².

ἐκεῖνό με .. δοκεῖ ταράττειν τε καὶ ἀνιᾶν.

P. 52. τὴν σύνερξιν¹³³ τοῦ πρωτοπλάστου καὶ τῆς γυναικός.

Symp. 185, C. Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχοῆμα, ὡς Φαῖδρε, περὶ Ἐρωτος συμβάλλομαι. 198, A. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀγαθῶνος πάντας ἔφη ἀναθορυβῆσαι τοὺς παρόντας, ὡς πρεπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ καὶ τῷ θεῷ.

Gorg. 500, A. σύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ οὗ ἐκ τρίτων. al.

Symp. 176, D. φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον. al.

Gorg. 515, B. φιλόνεικος εἰ. al. Theaet. 197, A. εἰ ... ἦν ἀντιλογικός. al.

Phaed. 103, C. πολλά με ταράττει. al. Gorg. 485, B. ἀνιᾶ μου τὰ ὄτα. al.

Timae. 18, D. εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερξιν.

media in oratione collocatum, male comma ponunt, sicuti fecit Stallbaumius apud Platonem Hipp. Mai. p. 295. B. Pol. VI, p. 500, A. Tu vide Schneid. ad Pol. l. c. T. III, p. 200. et Symbol. in Eriphan. p. 64.

126 Conferantur orationum clausulae: p. 92. Ταῦτά σοι κατὰ δύναμιν ὑπὲρ ἀγνείας, ὡς Ἀρετῆ, καὶ γὰρ συνεφέρω. quae item ex Symposii loco laudato expressa, pariter atque ea, quae ex p. 131 sq. in contextu suo loco allata videas: p. 169. Ταῦτά σοι καὶ παρ' ἡμῶν (ἡμῶν Allatius male; ἡμῶν P. C.), ὡς Ἀρετῆ, τὰ γυμνάσματα τῶν λόγων ὑπὲρ ἀγνείας ἐστηλιτεύσθω: p. 230 sq. Ταῦτά σοι καὶ (τὰ male addit A.) παρ' ἡμῶν (τῶν ἡμ. pessime C.), ὡς θέσπινα Ἀρετῆ, ἀπὸ θεοδότηων συγκαθαρσάμενα λόγων προσκομιζέσθω τὰ δῶρα. quibus imago subest, expressa in hisce p. 255. Τοῦτῳ καὶ γὰρ, ὡς Ἀρετῆ, κατὰ τὴν ἑμμαντιῆς (ἑμμαντιῆς A., ἑμμαντῆν P.), θέσπινα, δύναμιν δωροῦμαι σε τῷ πέλλῳ. Illa p. 278. Οὐτός, ὡς Ἀρετῆ, καὶ ὁ παρ' ἐμοῦ σοι, καθ' ἕσπον ἐγὼ δύναμαι, λόγος ὑπὲρ ἀγνείας. colorem saltem aliquem duxerunt ex Platonis Symp. p. 197, E. Οὐτός ... ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὡς Φαῖδρε, τῷ θεῷ ἀνακίσεθω, τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ἕσπον ἐγὼ δύναμαι, μετέλων. Priorem huius loci particulam assimili clausulae p. 28. adhibuimus. Eundem Methodius tantum non descripsit p. 107 sq. ubi vid. annot.

127 Θεοφίλας P.; Θεοφίλης A. Sed Methodius nomen Θεοφίλα (conf. p. 28. Θεοφίλα: p. 28. 51. Θεοφίλαν: p. 51. ὡς Θεοφίλα) ad normam illorum: Διοτίμα, Φιλομήλα simm. declinasse videtur.

128 Θόρυβον γενέσθαι ἐκ πασῶν, ἔφη ἡ Θ., τῶν παρθένων συμβέβηκε A.; Θόρυβον γενέσθαι ἡδὸν ἐκ πασῶν ἔφη ἡ Θ. τῶν π. VB.; Θόρυβον ἡδὸν ἐκ πασῶν ἡ Θ. ἔφη γεγονέναι τῶν π. P. C. Ego putidum istud Allatii συμβέβηκε delevi, neque ἡδὸν, quippe glossema vocis Θόρυβος, recepi. Nimirum Θόρυβος, θορυβεῖν et composita, ut ἀναθορυβεῖν, quo Plato loco παραλλήλῳ utitur, ambiguae potestatis sunt. voces, neque de tumultu tantum improbantium auditorum dicuntur, sed etiam de secunda acclamatione, praesertim de insana illa, qua sophistarum discipuli magistros prosequi solebant. Vid. Cresoll. Theatr. Rhet. III, 20, §. 1. §. 3. Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 107. Lex. Plat. T. II, p. 74 sq. v. Θόρυβος. θορυβῶ. T. I, p. 144. v. ἀναθορυβῶ (ἐπιθορυβῶ Prot. p. 339, E. idem omisit), Winkelmann. ad Plat. Euthyd. p. 276, B. 303, A. Wyttenbach. Ind. Plutarch. vv. Θόρυβος. θορυβῶ. Contra est, ubi κροτεῖν plausum avversantium indicat. Vid. Wyttenb. Ind. Plut. h. v. Graeco Θόρυβος, in meliorem partem usurpato, respondent latina: rumor secundus, fremitus secundus, de quibus Barth. ad Claudian. In Rufin. I, 69.

129 Παραπεμπουσῶν A.; ἐπαινουσῶν VB. P. C. quod est glossema, siquidem παραπέμπειν hoc loco id ipsum significat: laudibus prosequi. Propria verbi potestas est honorifice deducere. Vid. Wyttenb. ad Plut. p. 37, B. Παραπέμπειν et θορυφοεῖν p. 168. juxta posita.

130 Mendosum ἐκ τριῶν A. M. in ἐκ τρίτων commutavi; ἐκ τρίτων VB. V. P., sicuti VV. DD. apud Plat. Tim. p. 54, A. pro ἐκ τρίτων cum codd. scripserunt. Vid. Lindav. p. 82. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 413. Contra apud Euripidem Or. v. 1178. loco vulgati ἐκ τρίτου hodie ἐκ τρίτων scribunt, cui formulae apud Plat. Symp. p. 213, B. τρίτος respondet. Vid. Routh. et Heindorf. ad Plat. Gorg. l. l., Ast. ad eund. loc. Annot. p. 346. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 337. qui etiam locutionis ἐκ τρίτου exempla attulit. Adde ἐκ τρίτων ap. Aristid. T. I, p. 340. Tertium ἐκ τρίτων significat ap. Porphy. Vit. Plot. p. 120. 123. ubi Creuz. Annot. p. CXVIII, a.

131 Conf. p. 93. ἡ Θεοπάτρα ἐμεγὶς ὑπολαβοῦσαν ἐαυτὴν ἔφη εἰπεῖν τάδε. ubi A. P. mendose ὑπολαβοῦσα, et peius etiam ἀπολαβοῦσα C. De verbo ὑπολαμβάνειν vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 453. Ceterum A. P. C. orationis III. inscriptionem post verba: ὑπολαβοῦσα ... καὶ αὐτή, perperam collocant.

132 Ἀντιλογικός VB. V. P. recte; ἀντιλεκτικός A. M. Tu vide Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 90, B. Annot. p. 239 sq. Ast. ad eund. loc. Annot. p. 693 sq. Argutiae adversariae Nostro sunt σοφίσματα ἀντιλογικά ap. Epiph. p. 563, A. ubi vulgo: ἀγε οὐδ' ἀντιπαραταξώμεθα τοῖς σοφίσμασιν αὐτῶν, μηδὲν τῶν ἀντιλογικῶν, οἷς οἱ θεοὶ βάλλονται, φοβηθέντες. Dindorf. cum cod. Ven. ἀντιπαρατασσώμεθα τῶν σοφισμάτων — οἷς δ. φοβ. βάλλονται. Tu scribe: ἀντιπαρατασσώμεθα, τῶν σοφισμάτων αὐτῶν ἡδὲν τῶν ἀντιλογικῶν, οἷς οἱ δ. β., φοβηθέντες. — De verbo ταράττειν in seqq. vid. annot. 168.

133 Σύνερξιν, i. e. copulationem, coniugium, V. P.; σύζευξιν A. M. quod, quippe glossema, C. merito respuit, comparatis Methodii verbis p. 53. ἐπὶ συνέρξεως ... γυναικός τε καὶ ἀνδρός. Idem ad Platonium vocis usum provocat, quo σύνερξιν connubium vocatur. Adde Method.

P. 53. ἵνα .. τὸ ἀπὸ τῶν ὀστέων ὀστοῦν ἄνθρωπος ἕτερος ληφθῆν γεννηθῆ, ταύτη συνείναι τὰ ζῶα σπαργῶντα δένδρων¹³⁴ δίκην ἐν (p. 54) ὦρα τοῦ κνεῖν¹³⁵.

P. 55. τὸν περὶ τῆς ἀγγελίας ... ἐθελήσας, ὡς εἰκός, μεμελημένως¹³⁶ αὐτῷ κρατυνθῆναι λόγον.

P. 56. ὁ δια- (p. 57) κοσμῆσας¹³⁷ νομοθέτης.

P. 59. φέρε¹³⁸ γὰρ ἡμεῖς ἐπισκεψώμεθα πῶς —.

Symp. 206, D. τῷ κνεῖντι τε καὶ ἦδη σπαργῶντι. Tim. 91, C. ἐξαγαγόντες οἶον ἀπὸ δένδρων καρπῶν.

Prot. 344, B. πάνυ γὰρ χαριέντως καὶ μεμελημένως ἔχει.

Phaedr. 246, E. διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος. al.

Prot. 330, B. Φέρε δὴ .. κοινῇ σκεψώμεθα ποῖον —. al.

p. 71. διὰ τὴν σύνεξιν καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ λόγου (ubi sermo de connubio ecclesiae cum Christo), et ap. Epiphani. p. 579, B. κατὰ τὴν σύνεξιν τῶν μελῶν καὶ τὴν κοινωνίαν. ubi σύνεξις cod. Ven. et ex eo Dindorf. pro vulg. ζεύξιν. Timaei loco laudato, ubi Scholiastes Bekkeri p. 423. eam vocem repetit, ad Pol. V, 460, A. ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως. respicitur, ut haec vox in Platonis ἀπαξ λεγομένους censenda sit. "De copulatione animae cum corpore eam usurpavit Plutarch. in fragm. ap. Stob. Serm. CXIX. post librum De S. N. V. ed. Wytttenbach. p. 138. ἐπεὶ τὸ γε (leg. ἐπεὶ τοῖ γε) παρα φύσιν τὴν πρὸς τὸ σῶμα τῆ ψυχῆ (leg. τῆς ψυχῆς) συμπλοκῆν εἶναι καὶ σύνεξιν, ἐκείθεν ἂν συνίδοις. Verbo συνέργειν Plato duobus tantum locis usus est, Tim. p. 34, C. et Pol. V, p. 461, B. quorum posteriorem: μὴ συνέρξαντος (al. ξυνέρξ.) ἀρχοντος, Ast. l. c. cum illo Pol. loco V, p. 460, A. apte comparavit.

134 Ἄνθρωπος ἕτερος VB. P. C.; ἀνθρώπου ἕτερον A. Deinde δένδρων A. M.; δρῶν V.; δρυῶν P. C. ex coniectura Possini Valesio probata, qui δένδρων pro glossemate habet et Not. p. 183 haec annotat: „*Δρῶς*, ut Graece scientibus notum, non solum quercum, sed omnino genus omne arborum significat, imo et plantarum. Nam ἀκρόδρυα de omni fructu dici Caius etiam Jurisconsultus annotavit. Si cui tamen magis probetur δένδρων, non repugnabimus.“ Mihi illud δρῶν V., unde P. δρυῶν efficit, ex male intellecto compendio vocis δένδρων ortum videtur. Videlicet Methodius, adiectis istis: δένδρων δίκην, Platonem secutus est Tim. l. l., ubi verbis οἶον ἀπὸ δένδρων (v. δένδρον) cet. parentes in generandi negotio cum arboribus comparantur. Verbum σπαργῶν h. l. ea positum potestate, de qua Pollux I, 230. ἐπὶ φρυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς ἀκμάζειν, δργῶν, σπαργῶν, βρύειν. Ita Eustath. ad Od. ε, p. 1524, 21. τετάνυστο δὲ ἡ τοιαύτη ἡμερῆς, διὰ τὸ μηδὲ κλαδίσθαι ὡς εἰκός, διὸ καὶ σπαργῶσα ἦν καὶ διὰ τοῦτο πλατυνομένη. Dicuntur autem σπαργῶν non solum arbores pullulantes, sed etiam animalia parturientia, eamque vim verbum habet ap. Platon. Symposii l. c. quem Methodius, adhibita ex Plat. Tim. l. l. arborum imagine et immutata verbi σπαργῶν metaphora, imitatus est. Ad turgorem parturientis animi, qui Symposii l. c. item significatur, Methodius verbum transtulit p. 191. ἡ ἐκκλησία σπαργῶ καὶ ὀδίνει, μέγχιπερ ἂν ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν μορφωθῆ γεννηθεῖς. ubi ad Gal. 4, 19. respicitur, uti nostro loco in verbis: τὸ ... ληφθῆν, ad Gen. 2, 23. Plura de verbo σπαργῶν alias post Ruhnck. ad Tim. L. V. Pl. p. 234 sq. Est autem id verbum ex eo genere, quod Lobeck. ad Phryn. p. 80. illustravit. Adde μαργῶν, formatum a μαργός, de quo Ast. Animadv. in Plat. Leg. p. 345. Method. p. 20. τοὺς εἰς διαφόρους μαργῶντας γυναῖκας. ita A. M. C.: μαργῶντας VB. P. ex interpretamento.

135 Κνεῖν A. M. P. C.; ποιεῖν V. Prior multo melior lectio Valesio visa; sed sola vera κνεῖν, quam ego ex Platone reposui, et cui ποιεῖν quodammodo auxiliatur.

136 Adverbio μεμελημένως, cuius loco codd. nonnulli ap. Plat. Prot. l. c. μεμελετημένως habent, Methodius etiam alias utitur, velut p. 169. μεμελημένως εἰπεῖν καὶ εὐσχημένως. et apud Epiphani. p. 587, A. ubi manifesta apparent vestigia imitationis loci cit. ex Prot. Exstat quidem illic in cod. Ven. eadem, quae ap. Platonem scripturae discrepantia; sed dubium non est, quin Methodius suo in Platone μεμελημένως, non μεμελετημένως, scriptum repererit. Sunt autem eiusmodi adverbia scriptoribus recentioribus multo magis usitata quam veteribus illis, ex quibus Plato semel tantum μεμελημένως dixit. Apud Methodium haec insuper exempla exstant, a simplicibus derivata verbis: βεβιασμένως, Epiph. p. 560, D. 571, D.: ἡρμωσμένως, Conv. p. 56.: τεθεωρημένως, Conv. p. 81. 160. ubi V. male τεθεωρημένοι, τεθεωρημένως A. M. recte. A compositis profecta: ἀπηνυθριασμένως, Epiph. p. 546, B.: ἀπολελυμένως, Conv. p. 80.: ἐπιμεμορφασμένως, Conv. p. 102 sq. ubi V. male ἐπιμεμορφωμένοι. Dupliciter compositum: προκαθηγουμένως, Epiph. p. 545, A. Plura de hoc genere ad El. Cret. col. 798 (11.) et Symbol. in Epiphani. p. 69 sq. Ferrara sunt adverbia verbalia passiva et media, a praesenti derivata tempore, velut ἔχομένως ap. Cornut. p. 191 ed. Osann. cuius vid. annot. crit. Dubium est φανταζομένως ap. Nostrum p. 230. ὡς ἐνδιαθέτως καὶ τῷ ὄντι φανταζομένως περὶ ὧν ἀφηγγεῖτο διετέλει. Φανταζομένη A.: φανταζομένης VB. M.: φανταζομένως V. P. C. Sed fortasse legendum: ἐνδιαθέτος et φανταζομένη, quibus de vocabulis vid. mea ad El. Cret. col. 759 (4). et Ernest. Lex. Rhet. Gr. p. 373.

137 Διακοσμῶν usitatum Methodio de Deo, mundum eiusque partes adornante. Conf. Epiphani. p. 540, C. 544, A. 556, B. Medium διακομῆσθαι exstat p. 554, A. Διακόμισις eidem mundi adornatio, ap. Epiphani. p. 555, A. 556, C. Praeivit Plato Phaedr. l. c. et Tim. p. 37, D. 53, B., 69, C., Anaxagoram ille secutus, de quo conf. Phaedr. p. 97, C. Crat. p. 400, A. 413, C. Ceterum Deus Methodio Stoicorum auctoritate νομοθέτης, mundi legislator. Confer Cleanth. Hymn. in Jov. vv. 2. 38. quibus νόμος divinae gubernationis celebratur. Neque minus Stoicum ἀπειθῶναι, de eadem in praegressis usurpatum. Cf. κατευθύνειν ap. Cleanth. v. 12.

138 Platonis exemplo (v. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 478.) Methodius dialogicum φέρε, ut Lat. age exhortandi vi positum, frequentat. Conf. p. 20. φέρε δὴ συστήσωμεν πάλιν δπως —: p. 80. φέρε γὰρ αὐτὰ τὰ κείμενα διαδρῶσωμεν: p. 98. φέρε δὴ τὸν ψαλμὸν ἐξηγησάμεθα: p. 116. φέρε γὰρ εἰςγησώμαι πῶς —. ubi VB. M. P. C. εἰςγησώμαι (leg. εἰςγησώμαι) pro εἰςγηγῆτον A.: p. 128. φέρε δὴ ... ἐπισκεψώμεθα γυμνῶς τὴν ἀκρίβειαν: Epiph. p. 541, D. φέρε .. καὶ τοῦτο δια-

P. 60. τὸ πρωτόγονον τοῦ Θεοῦ καὶ πρῶτον βλάστημα¹³⁹ καὶ μονογενὲς τὴν σοφίαν.

P. 63. ὁ ἀρχιστράτηγος¹⁴⁰ καὶ ποιμὴν τῶν κατ' οὐρανῶν, ᾧ πάντα πείθονται¹⁴¹ καὶ ὁμαρτοῦσι τὰ λογικά, καὶ ποιμαίνων εὐτάκτως καὶ ἀριθμῶν¹⁴² τὰ πλήθη τῶν μακαριῶν ἀγγέλων. οὗτος γὰρ ἴσος καὶ τέλειος ἀριθμὸς ἀθανάτων ζώων κατὰ γένη καὶ κατὰ φυλάς διηρημένων¹⁴³. P. 64. καταλελοιπότεα τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατόπεδα τῶν ἀγγέλων.

Symp. 208, B. τὸ αὐτοῦ ἀποβλάστημα. Pol. VI, 508, B. τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τάγαθὸν ἐγέννησεν.

Phaedr. 246, E. ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῷ δ' ἔπεται στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη. — τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἄρχοντες ἡγούνται κατὰ τάξιν ἦν ἕκαστος ἐτάχθη.

λάβωμεν: p. 549, D. φέρε .. ἐντεῦθεν αὐτὰ μάλιστα σκεπώμεθα (vulg. σκεπώμεθα, sicuti peccatum in simili loco p. 567, C.): p. 552, C. φέρε ... ἴωμεν: p. 561, A. in comparatione instituenda, ubi in seqq. pro vulg. εἰ μὴ .. ἀνάγκη —. fortasse legendum: μὼν οὐ .. ἀνάγκη —; collato Plat. Legg. VII, 805, D. φέρε .. μὼν οὐκ ἀνάγκη —; quem locum Astius Lex. Plat. T. II, p. 372. neglectit. Φέρε δὴ et μὼν οὐν, de quo Ast. T. II, p. 371, sunt in flosculis Sophistarum, ab Ammiano irrisis; vid. Ruhnkens. ad Tim. L. V. Pl. p. 282.

139 Τοῦ ὀμ. solus A. Βλάστημα, quod A. P. habent, om. C. qui tamen in versione voce germen expressit. Possinus minus accurate: semen. Ad rem Valesius Not. p. 183.: „Intelligentum salva aeternitate et consubstantialitate cum Patre Verbi eiusdem.“ Idem Methodium cum reliquis Patribus Anticaenis minus accurate de S. Trinitate locutum docet, laudato Petavio lib. I. de Trinit. cap. 3—6. cap. 4. num. 12. Inde Photio Convivium admixtis opinionibus Arianis depravatum esse visum; sed multo duriora apud alios illius aevi Patres legi. Adde Coteler. ad Recogn. Clem. 3, 52: — primo germi suo, PP. Apostt. T. I, p. 534 ed. Amstelod., qui praeter hunc Methodii locum ista eiusdem ex Or. 3. adfert: τὰς δύο ἀρχηγόνους δυνάμεις. Tu vero vide Or. 10. p. 276. ibique annot. Noli autem illud negligere, quod Methodius σοφίαν eam, quam auctor libri Sapientiae in personam divinam animavit, Dei λόγον interpretatur. Quem locum βλάστημα Dei vocat, similiter Synesius Hymno 5, vs. 10. et vs. 53. Filium tanquam Dei βλάστηαν celebrat. De Deipara Methodius Hom. in Sym. et Annam, ed. Pantin. p. 52. ὑπερφῶν .. καρπὸν ἐβλάστησε. Verbum ἀναβλαστάνειν, quod est ex Platonico ἀπαξ λεγομένου (Legg. VIII, p. 845, D.), Methodius in eodem argumento usurpat ap. Phot. cod. 235, p. 304, a. lin. 26 sq. Bekk. τὴν .. ἀρχὴν, ἀφ' ἧς ἀνεβλάστησεν ὁ θεοφάτος λόγος, τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν τῶν ὄλων φρατίον. Est autem poetarum, praesertim tragicorum, ille loquendi usus, quo βλάστημα proles translate vocatur (conf. Aeschyl. Sept. c. Th. 533. Eurip. Med. 1099. Herc. Fur. 177.), eumque usum Methodius cum Sophistis (conf. Himer. Or. XIII, §. 9. Themist. Or. VIII, p. 120, A.) secutus est, auctore nimirum Platone Symp. I. c., ubi compositum ἀποβλάστημα. Istud vocabulum, quod est ex Platonico ἀπαξ λεγομένου, ap. Nostrum reperies p. 159. in imitatione loci e Symp. p. 209, D. ubi quae ἔκγονα sunt Platoni, a Methodio ἀποβλαστύματα vocantur, sicuti nostro loco voc. βλάστημα Platonico ἔκγονος Pol. I. c., de quo Pfanner. Syst. Theol. Gent. cap. 3, §. 2, p. 133, aliquatenus respondet. Ceterum voce πρωτόγονος Noster λόγον rursus ornat Fragm. I. De Sancta Cruce, ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 826, D. ὁ πρωτόγονος λόγος τοῦ Θεοῦ.

140 Ἀρχιστράτηγος mentium coelestium Christus a Methodio eodem loquendi usu vocatur, quo στρατός vel στρατιὰ ἀγγέλων et similia a Patribus Ecclesiae dici solent, partim secundum Luc. 2, 13. et Act. 2, 13. partim imitatione Platonis, Phaedri I. c., qui Nostro h. l. obversatus est. Idem post paullo p. 64. τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατόπεδα τῶν ἀγγέλων. Hymni militares in Codice Tacticorum Bernensi 97. fol. 145 inf. ὁ τάξις νοεράς στρατευμάτων ἀγγέλων καὶ πορφύρων (sic; legendum: πορφύρων, siquidem pro πορφύροι στρατηγοὶ astra intelliguntur) στρατηγῶν τῷ σῶ, παμβασιλεῦ, ἰσοστήτας βουλήματι —. fol. 146 med. φάνηθι ἐξ ἑνους, μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, σὺν στρατεύμασι τῶν ἀγγέλων —. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 189. Baumgarten-Crus. Hist. Dogm. T. II, p. 976, not. ***). Alias Michaël, tanquam ἀρχάγγελος, ἀρχιστράτηγος vocatur, ut in Hymn. Milit. Cod. Bern. 97, f. 146 l. c., et in Laudatione S. Michaëlis Cod. Mon. 547, fol. 303, b., loco in Animadvss. in Basil. I, p. 189 allato. Alio ex genere illud est, quod Methodius, fortasse iuxta Plat. Symp. p. 193, B. ὢν ὁ Ἐρως ἡμῖν ἡγεμὼν καὶ στρατηγός, Christum singulorum hominum στρατηγὸν vocat, p. 64. ἀναζητῆσαι κατελθὼν τὸ ἀπολωλὸς ὁ στρατηγός καὶ ποιμὴν: p. 107. ὁ στρατηγός ἡμῶν (ita VB. P.: ὁ στρατηγῶν A.) καὶ ποιμὴν Ἰησοῦς. quorum locorum priore ad Luc. 15, 4. respici, ex p. 62 sq. patet. Utroque loco, uti nostro, Christus ποιμὴν dicitur eo loquendi usu, de quo Schleusner. Lex. N. T. Tom. II, p. 637. Idem ibid. p. 636. verbum ποιμαίνειν, de Christo, ut in seqq. nostri loci, usurpatum, illustravit.

141 Πείθονται A. M. P. C.: πείθεται VB. V. Num iidem etiam ὁμαρτεῖ pro ὁμαρτοῦσι in seqq. habent? Certe numerus singularis h. l. respuendus est; vid. Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 300. I. p. 599 sq. Contra singularis recte habet p. 66. οὐ τὰ ἄλλα κατὰ μετοχὴν γίνονται καλά. Sic VB. C.: γίνονται male A. P. Eadem ratio horum locorum: p. 125. ἂ δὴ καὶ αὐτὰ μεθύσκει (ita A. V. P. C.: μεθύσκουσιν M.) τὴν ψυχὴν: p. 152. ἐν ᾧ πάντα τῆς εὐωδίας .. φέει (ita VB. P. C. pro φύουσι A.) τὰ ἀρώματα: p. 154. ἐνθέματα .. τραχὴλον κλέιται (ita VB. pro vulg. καλοῦνται) τὰ περιδέραμα (περιδέρφ. A. P.): p. 167. ἂ δὴ ... κοσμεῖ (ita VB. P. pro κοσμοῦσι A.) τὸν ἀνδροπον κόσμῳ χρυσῷ. Est tamen, ubi codd. in numero plurali consentiunt, v. c. p. 125. ἂ περιδουοῦσι καὶ κυκῶσι τὸν λογισμόν.

142 Ἀριθμῶν A. M. P. C.: κυβερῶν VB. V. Tu attende seqq.: οὗτος γὰρ ἴσος καὶ τέλειος ἀριθμὸς —. in quibus ἴσος P. C. melius quam ἴσως VB. Peius etiam ἀέτος A. pro ἴσος. In seqq.: ἀθανάτων ζώων, attende locutionem Platoniam: ζῶα ἀθάνατα Tim. p. 69, C. 92, C.

143 Κατὰ γενεάς καὶ κατὰ φυλάς διωρισμένοις A.: κατὰ γένη καὶ φυλά διηρημένοις V. B. P.:

P. 65. ἵνα δὴ μὴ πάλιν .. ταῖς τρι-
κυμιαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις τῆς ἡδονῆς¹⁴⁴
περικλυθεῖς καταποντωθῆν.

P. 66. -- σχεδὸν ἤδη μοι δοκεῖ τέ-
λος ἔχειν¹⁴⁵.

τὸ .. αὐτοφρίσει¹⁴⁶ καλὸν καὶ αὐτο-
φύσει δίκαιον καὶ ὄσιον¹⁴⁷, οὗ τὰ ἄλλα
κατὰ μετοχὴν γίνεται καλὰ¹⁴⁸, τὴν σο-

Pol. X, 611, E. (ψυχῇ) ἐκκομισθεῖσα
ἐκ τοῦ πόντου ἐν ᾧ νῦν ἐστί.

Phaedr. 241, D. ἤδη σοι τέλος ἐχέτω
ὁ λόγος. al.

Symp. 211, B. (τὸ καλόν) αὐτὸ καθ' ἑ-
αὐτὸ μεθ' αὐτοῦ μονοειδὲς αἰεὶ ὄν, τὰ
δὲ ἄλλα πάντα καλὰ ἐκείνου μετέχοντα.

κατὰ γενεάς καὶ φυλάς διηρημένων C. Ego κατὰ γένη καὶ κατὰ φυλάς scripsi, Methodium secutus loco propter argumenti affinitatem comparando, ap. Epiph. p. 556, B. ὁ ποιήσας .. τὸ πᾶν τὴν τῶν ἀθανάτων φύσιν οὐ μόνον εἰς ἀγγέλους καὶ λειτουργοὺς διανέμει διακόσμησεν (ἐξόσμ. cod. Ven. et Dindorf.), ἀλλὰ καὶ εἰς ἀρχαίς καὶ θρόνοις καὶ ἔξουσιαι. ἄλλο γὰρ γένος τῶν ἀγγέλων καὶ ἄλλο τὸ τῶν ἀρχῶν καὶ (d. z. add. Combeff. et Dindorf.) ἔξουσιῶν, ὅτι μὴ τάγμα ἐν καὶ μίαι σύστασις καὶ φυλὴ καὶ πατριὰ (conf. p. 155.: cod. Ven. φθασιότρα: φατριὰ Dindorf. in contextu et Annot. p. 784.: φρατριὰ Oehler. Addend. p. 663.) τῶν ἀθανάτων (C.), ἀλλὰ γένη καὶ φυλαὶ καὶ διαφοραί. Praepositio autem (hoc loco κατὰ) in distinguendis disparis generis substantivis eo aptius repetitur, quod repetitio vel in distinguendis eiusdem generis substantivis locum habet. Cf. v. c. Plat. Legg. III, p. 692, D. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Denique verbi διαίρεισθαι scum praepos. κατὰ coniuncti non desunt exempla ap. Platonem. Vid. Ast. Lex. Pl. T. I, p. 469 sq. et T. II, p. 145 v. κατὰ.

144 Ἴνα δὲ μὴ π. A.: ἵνα μὴ καὶ π. P. C. Ego δὲ in δὴ mutavi et κατ, quippe otiosum, coll. p. 62. Ἴνα μὴ πάλιν —, delevi. Dein τῆς ἡδονῆς A.: male om. VB. P. C. Tu de ἀπάτη, sensuum et voluptatum propria, vide Basil. Plotin. p. 19. Noster p. 107. ἀπάταις .. καὶ περισπασμοῖς. Ἀπάτην sensuum, indagatiōni veritatis officientem, idem secundum Platonem, Phaedr. p. 83, A. egregie describit ap. Epiph. p. 567, D. 568, A. De metaphora: ταῖς τρικυμιαῖς .. τῆς ἡδονῆς περικλυθεῖς, conf. p. 62. τοῖς τῆς φθορᾶς ἔξωθεν ἐπικλυθεῖς ῥέμμασι. quo Methodius nostro loco respicit: p. 95. τὸ ῥέμμα τῆς φθορᾶς ... κατέκλυσε τὰς ψυχὰς: p. 96. τοῦ τῆς ἀνοσίας ἐπικλύσαντος εἰσω κύματος: p. 97. οἱ κύμασι τῆς ἡδονῆς. Τρικυμιαὶ τῶν παθημάτων, ut h. l. τῆς ἡδονῆς, commemorantur p. 298. ψυχῆν τὴν περιαντλουμένην ταῖς τρικυμιαῖς τῶν παθημάτων. Ad idem metaphoraee genus pertinent: τὰ ῥέματα πάθη p. 97 inf. et p. 104 supr., τὸ ῥέμμα s. τὰ ῥέματα τῆς ἡδονῆς p. 11. 100. Est autem totum hoc translate loquendi genus mere platoniceum. Nimirum Plato et Platonici cum universam materiae rerumque corporearum naturam cum salo comparaverunt, tum corporis et sensuum affectus tanquam fluctus in animam redundare docuerunt (confer primum locum Tim. p. 43, A. — 44, A., quem nos Methodio p. 95 sq. adhibemus), eamque doctrinam Patres Ecclesiae ita secuti sunt, ut non solum vitae humanae instabilitatem, sed etiam pravorum affectuum, praesertim voluptatis, vim animos obruentem maris et fluctuum imagine illustrarent. Vid. Basil. Plot. p. 20 sq. Animadvss. in Basil. I, p. 115 med. 139 supr. De loco in Plat. Pol., quem Methodii contextui adhibui, conf. Basil. Plot. p. 20. et Zeitschr. f. d. Alterthumswissenschaft, a. 1842., p. 554.

145 Enuntiatio, cuius clausulam apposui, hunc tenorem habet: καὶ περὶ μὲν τοῦ τὸν ἀνθρώπου ... τοῦτο ἀπειρογῆσθαι cet. Similiter haec sunt enuntiatia: p. 85. καὶ περὶ μὲν ἑγκρατείας ... σχεδὸν ἤδη μοι τέλος ἔχει: p. 182. τὰ μὲν οὖν περὶ τῆς γυναικὸς ἱστορούμενα ... ὡς ἐν ἐπιτομῇ τέλος ἔχει. ubi confer locum παράλληλον ex Tim. p. 40, D. quo τὰ εἰρημένα dicuntur τέλος ἔχειν, uti λόγος Phaedri loco supra allato. Adde p. 48. ἐπειδὴ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, λοιπὸν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα λεκτέον. et conf. annot. 76.

146 Αὐτοφρίσει P. C. hic et in seqq.: αὐτὸ φύσει A. M. utrobique, 'pleonasmus' vix ferendo. Nam pulcrum, quod per se est, Platonice dicitur αὐτὸ τὸ καλόν (cf. Symp. p. 211, D. E. Pol. V, p. 476, B. VI, p. 493, E.) vel τὸ φύσει καλόν (cf. Pol. VI, p. 501, B.), nunquam τὸ αὐτὸ φύσει καλόν. Neque magis Platoniceum est τὸ αὐτὸ φύσει δίκαιον, siquidem Plato justum, quod per se est, αὐτὸ δικαιοσύνην vel αὐτὴν δικαιοσύνην (v. Ast. Annot. in Phaedr. p. 418 sq. et cf. infra annot. 324.) vel τὸ φύσει δίκαιον (cf. Pol. VI, p. 501, B.) vocare solet. Quod autem Methodius αὐτοφρίσει pro simplici φύσει ponere maluit: nomen αὐτόφρσις ex eo est genere, quod, ab Aristotele inventum et a Neoplatonicis frequentatum, per totam posterioris aevi Graecitatem laetissime pullulavit. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 814 (10.) sq. et Symbol. in Epiph. p. 33 sq. Adde Herm. Trismeg. p. 82 ed. Turneb. πῦρ αὐτοπῦρ — γῆ αὐτογῆ — ἀήρ αὐτοαήρ.

147 Ne id quidem ζῆλω Platonice caret, quod τὸ δίκαιον καὶ ὄσιον coniunctim sunt posita; nam Plato voces δίκαιος et ὄσιος copulare amat. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 480 v. ὄσιος.

148 Haec ex Platonis doctrina de summi pulcri μετοχῇ sive μεθέξει, de qua praeter Symp. l. I. conf. Phaedr. p. 100, B. — E. Pol. V, p. 476, D. Hipp. Mai. p. 242, C. D. 294, A. Eodem pertinent illa in Phaedr. p. 250, E. θεώμενος αὐτοῦ (sc. τοῦ κάλλους) τὴν τῆδε ἐπωνυμίαν. quibus illustrandis Helindorfius praeter Phaedr. p. 102, B. et Parm. p. 140, C. etiam Parm. p. 133, D. adhibere poterat. Ex posterioris aetatis scriptoribus, qui hanc doctrinam certatim celebrarunt, conf. Philo Opp. ed. Mang. T. I, p. 154. Plutarch. Amat. p. 765, F. Plotin. I, 6, p. 50, C. (ubi vid. Creuz. ed. Plot. de Pulcr. p. 138). I, 6, p. 52, A. I, 6, p. 55, E. VI, 5, p. 668, A. B. Procl. in Timaeo. p. 128. τὸ μὴ πρώτως καλόν, ἀλλὰ μετέχον κάλλους. Herm. in Phaedr. p. 79. ὅπερ (leg. ἄπερ) ἂν κατάσχη τὸ καλόν, καλὰ ἐκείνα δεικνύει. in quibus verbum κατέχειν ideae παρουσίαν sive κοινωνίαν, quam Plato Phaedo. p. 100, C. vocat, significat. Porro conf. Maxim. Tyr. XVII, 10, p. 203. Davis. XVII, 11, p. 205. ubi vid. Davis. p. 565, a. b. cuius copiis Astius ad Sympos. l. I. in edit. Landishut. p. 276. usus est. In Jamblich. a Davisio laudati, loco ex Vit. Pyth. cap. 12. §. 59. p. 118. 120 ed. Kiessling. τις post ἐπιστήμη delent-

φίαν ὁ λέγων τυγχάνειν μετὰ Θεοῦ¹⁴⁹ ὁρθότατα λέγει.

P. 67. ἄρμονία μὲν ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ φρόνησις, ἀναρμοστία δὲ ἢ ἀδικία¹⁵⁰ καὶ ἢ ἀφροσύνη. ὁ δὲ ἀνθρώπος, τούτων ὧν μεταξὺ, οὔτε αὐτὸ τοῦτο δικαιοσύνη¹⁵¹ οὔτε μὴν ἐστὶν ἀδικία· ἀλλὰ τῆς ἀφθαρσίας ἐν μέσῳ βεβηκώς¹⁵² καὶ τῆς φθορᾶς, εἰς ὁπότερον αὐτῶν νεύσας προσκλιθῆ¹⁵³, εἰς τὴν τοῦ κρατήσαντος μεταβάλλεσθαι λέγεται φῶσιν. ἐκκλίνας μὲν γὰρ εἰς τὴν φθορῶν φθαρτὸς γίνεται καὶ θνητὸς, εἰς δὲ τὴν ἀφθαρσίαν ἀφθαρτος¹⁵⁴ καὶ ἀθάνατος. μεθόριον¹⁵⁵ γὰρ τοῦ τῆς ζωῆς

Phileb. 34, A. σωτηρίαν .. αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὁρθῶς ἂν τις λέγοι. al.

Phaed. 93, E. εἶπερ ἢ μὲν κακία ἀναρμοστία, ἢ δὲ ἀρετὴ ἄρμονία εἴη. Symp. 202, B. τὸν Ἔρωτα ἐπειδὴ αὐτὸς ὁμολογεῖς μὴ εἶναι ἀγαθὸν μηδὲ καλόν, μηδὲν τι μᾶλλον οἴου δεῖν αὐτὸν αἰσχρὸν καὶ κακὸν εἶναι, ἀλλὰ τι μεταξὺ τούτων. Legg. X, 904, D. μεῖζω δὲ δὴ ψυχὴ κακίας ἢ ἀρετῆς ὁπότεν μεταβάλλῃ διὰ τὴν αὐτῆς βούλησιν τε καὶ ὀμίλλαν γενομένην ἰσχυράαν, ὁπότεν μὲν ἀρετῇ θείᾳ προσμιζῶσα γίγνεται διαφερόντως τοιαύτη, διαφέροντα καὶ μετέβαλε τόπον ἄγιον ὄλον — ὅταν

dum et τὰ post τὰ καλὰ e cod. Ciz. adiciendum, ut verba corrupta sic emendentur: ἢ τῶ ὄντι ἐπιστήμη ἢ περὶ τὰ καλὰ τὰ πρῶτα καὶ θεία καὶ ἀκήρατα καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ἑσάντως ἔχοντα ἀσχολουμένη, ὧν μετοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ἂν ἔμποι τις καλὰ. Quod Davis. item ad Dionys. Areop. de Divin. Nom. cap. IV. §. 7. provocat, significantur eius verba p. 396, B. et p. 397, A. — D. ed. Cord. quae ego, tanquam ex Plat. Symp. l. I. hausta, in Centone Platonico apud personatum Dionys. Areopagitam p. 45. post Basil. Plotiniz. consignavi. Ex PP. Eccles. adde Gregor. Nyss. Opp. T. II, p. 575, D. ὁ κεκαθαμένους τὸν τῆς ψυχῆς ὀφθαλμῶν. ... χαίρειν ἕσας τὴν ἔλην τὴν ὑπερβλημένην (p. 576, A.) τῇ τοῦ καλοῦ ἰδέα οἷον ἐπιβάθρασιν τινὶ τῷ ὀρωμένῳ χρῆσται πρὸς τὴν τοῦ νοητοῦ κάλλους θεωρίαν, οὐ κατὰ μετουσίαν τὰ ἄλλα καλὰ γίνεται τε καὶ ὀνομάζεται. Sic Plato boni quoque et omnium omnino idearum communionem rebus singularibus inesse voluit. Cf. Parmen. p. 129, A. sqq. et in eum Procli Comm. T. IV. ed. Cousin. p. 169. 185. 188. 195. 197, porro Phaed. p. 100, B. — 102, B. ubi vid. Wyttenbach. p. 266. 270 sq. ed. Lugd. Bat., et ex rec. Platonicis Plotin. III, 7, p. 317, D. V, 9, p. 559, C. D. VI, 5, p. 662, C. Jamblich. de Myst. p. 241. Damasc. de Princip. p. 386 sq. Hinc Noster ap. Phot. cod. 235. p. 302, b. 26—28. de σοφίᾳ perquam Platonice ita pronuntiat: τὸν σοφὸν κατὰ μετοχὴν τῆς οὐσιώδους σοφίας, οὐκ αὐτὸν σοφίαν ὄντα, σοφὸν προσαγορευτέον. Nostro autem loco illud minus Platonice, quod justum et sanctum cum pulcro confunduntur, eaque omnia sapientiae nomine comprehenduntur. Ceterum γίνεται loco vulgati γίνονται ex VB. reposui. Vid. annot. 141.

149 Τὴν σοφίαν ὁ λέγων τυγχάνειν μετὰ θεὸν A., τελέει ante τὴν posita: μετὰ τὸν θεὸν P. C., ὑποστιγμῇ ante τὴν interpungentes. Ego μετὰ θεοῦ scripsi secundum Sap. VIII, 3. IX, 4. 9., et verba: τὸ ... αὐτοφύσει καλὸν ... ὅσιον, quippe per appositionem de σοφίᾳ pronuntiata, nonnisi ὑποστιγμῇ a seqq. diremi. Sive autem σοφίαν cum A. P. scribis, sive cum C. Σοφίαν scribere mavis, sapientiam Methodius significat eam, quae ab auctore libri Sapientiae tanquam divina persona celebratur. Conf. annot. 139. Ceterum verbi λέγειν sic repetiti, ut h. l. factum in istis: — ὁ λέγων — ὁρθότατα λέγει, plurima ap. Plat. exempla, praeter illud ex Philebo, reperuntur. Ex Methodio cf. p. 72. ὅσα .. σοφίας ὁ λέγων εἶναι σύνεσιν .. ὁρθότατα λέγει.

150 Ἡ ἀδικία καὶ ἢ ἀφροσύνη A.: ἢ ἀφροσύνη καὶ ἢ ἀδικία P. C. Prior lectio praegressis: ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ φρόνησις, respondet; posteriorem γίασμῷ explicaveris. De sententia Platonica cf. etiam Phaed. p. 93, C. ubi vid. Wyttenb. Annot. p. 246. Adde Method. p. 59. ἴσον δὲ καὶ ἄρμόνιον .. τὸ ἀναμάρτητον εἶναι .. παντὶ που σαφὲς .. ἀνάριθιον δὲ καὶ ἀναμύριον τὸ .. ἀμαρτιῶλον. et p. 69.

151 Οὔτε αὐτὸ τοῦτο δικαιοσύνη A. M. P. C. Omittere videtur V., quum Vales. in Nptis expresse dicat, ea verba ex M. addita esse; sed optime habent et similiter sunt pronuntiata atque ista Methodii p. 68. οὔτε τὸ τῆς ζωῆς ξύλον αὐτὸς ὧν οὔτε τὸ τῆς φθορᾶς. et ap. Phot. c. 234, p. 298, a. 18—20. Bekk. ἐπειδὴ μεθόριον τῆς ἀφθαρσίας ἐγενήθη καὶ τῆς φθορᾶς ἢ σάρξ, οὐκ οὐσα οὐδὲ φθορὰ οὐδὲ ἀφθαρσία cet. quae, uti praegressa, cum hisce Methodii apprime congruunt. Quod autem Methodius de natura humana similiter ac Plato Symp. l. I. de Amore pronuntiat, minus id mirum videbitur iis, qui Dissertationem meam Platoniceam perlegerunt.

152 Βεβηκώς A. P.: βεβηκός unus C., typographi errore, ut videtur. Tu confer Method. ap. Eriphan. p. 583, C. ἐγὼ δὲ σάρκινος ὧν (Rom. VII, 14.) καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀγαθοῦ κατασταθεῖς cet.; nam totus locus cum nostro propter argumenti similitudinem comparandus est. De hac medietate naturae humanae vid. Scholl. ad Dissert. Plat. p. 155 sq. Βεβηκέναι, stare, recurrit p. 186. βεβηκέναι .. ἐπὶ τῆς σελήνης (ἐπὶ σελήνην male C.) ubi post paulo ἐφειστηκέναι respondet. Vid. annot. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. 84 sq.

153 In istis: εἰς ὁπότερον ... προσκλιθῆ, ὁπότερον VB. P.: ὁποτέρων A. Sed conf. in seqq. τοῦ κρατήσαντος. Deinde αὐτῶν A. VB. M. P.: αὐτὸ male V. Porro προσκλιθῆ A. M. C.: προσκλιθῆ mendose VB.: περικλιθῆ V. P. ex glossmate. Tu conf. Orig. De Princip. I, 8, 4. p. 76, a. A. ed. Ruae. ἢ ψυχὴ ἀποθέουσα τοῦ καλοῦ καὶ τῇ κακίᾳ προσκλιναμένη. Denique in seqq. λέγεται μεταβάλλεσθαι A.: μετ. λέγ. P. C. inverso ordine, quod praetuli, quum Methodius transpositionum valde amans sit. Illo λέγεται respici videtur Plat. Legg. l. I., ubi de ancipiti ista animarum μεταβολῇ divinitus exponitur. Assolet autem Methodius Platonem tecte laudare. Vid. annot. 183.

154 Ἀφθαρτος VB. P. C.: ἀφθιτος A. quod propter orationis concinnitatem respuendum, tametsi Methodius a poetarum vocabulis usurpandis alias non abhorreat. Ceterum confer etiam illa in seqq. ἀφθαρτος .. καὶ ἀθάνατος.

155 Μεθόριον A. M. C.: μεθόριος V. P. Tu cf. Plat. Euthyd. p. 305, C. οὗς ἐφη Πρόδικος μεθόρια φιλοσόφου τε ἀνδρός καὶ πολιτικοῦ. et sic Methodius loco supra laudato ap. Phot. cod. 234,

ξύλον και τοῦ γνωστοῦ καλοῦ τε και ποιηροῦ¹⁵⁶ τεθείς, οὐπερ ἀπεγεύσατο τῶν καρπῶν, εἰς τὴν τούτου και με- (p. 68) τεβλήθη μορφήν, οὔτε τὸ τῆς ζωῆς ξύλον αὐτὸς ὦν οὔτε τὸ τῆς φθορᾶς, ἀλλὰ μετοχῆ μὲν και παρουσία φθορᾶς θνητὸς φανείς, προσοικειώ- σει¹⁵⁷ δὲ και ἀλοιφῇ ζωῆς ἀφθαρτος πάλιν και ἀθάνατος.

P. 69. ὅτε δὲ τὴν ἁρμονίαν (ἐδέ- ξατο), τοῦτέστι¹⁵⁸ τὴν δικαιοσύνην, γέγονεν εὐάρμοστον ὄργανον και εὐ- πρεπές.

και μὲν δὴ και περι τούτων ταῦ- τα¹⁵⁹ ἤδη λελέχθω.

P. 70. τὸ εἰς αὐτὸν ἐσκατασκῆψαν ἄκρατον φῶς¹⁶⁰.

δὲ τὰναντία, ἐπὶ τὰναντία μεθιδρύ- σασα τὸν ἑαυτῆς βίον. Tim. 90, B. τῷ μὲν οὖν περι τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλο- νεικίας τετετακῶτι .. ἀνάγκη .. παν- τάπασι καὶ ὅσον μάλιστα δυνατὸν θνητῷ γενέσθαι, τούτου μηδὲ σμικρὸν ἐλλείπειν .. τῷ δὲ .. περι τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐσπουδακῶτι .. (C.) .. ἀνάγκη .., καὶ ὅσον μετασχεῖν ἀν- θρωπίνῃ φύσει ἀθανασίας ἐνδέχεται, τούτου μηδὲν μέρος ἀπολιπεῖν.

Lach. 188, D. ἁρμονίαν καλλίστην ἤρμοσμένος, οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄρ- γανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἤρμοσμένος αὐτὸς αὐτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα.

Tim. 89, D. και περι μὲν τοῦ κοινῶ ζῶν .. ταῦτη λελέχθω.

Pol. VIII, 545, A. ἡ ἄκρατος δικαιο- σύνη. al.

p. 298, a. 18. 19. ἐπειδὴ μεθόριον τῆς ἀφθαρσίας ἐγενήθη και τῆς φθορᾶς ἡ σάρξ: ubi male με- θόριος cod. Rupif. ap. Combeffis. in Galland. Bibl. PP. T. III, p. 779, B. Dicitur etiam ἐν μεθορίῳ et ἐν μεθορίοις. Cf. Maxim. Tyr. XVI, p. 306 ed. Reisk. Vol. I. eo loco, quem Winkelmann. ad Euthyd. l. 1. p. 145. comparavit, Nemes. De N. H. p. 39. et p. 44. ed. Matth.

156 Καὶ τοῦ γν. κ. τε κ. π., absque interpungendi notis, ego secundum Gen. II, 9. scripsi: comma ante και τοῦ γν. ponunt A. P. C., post γνωστοῦ quoque A.; posterius P. C. recte omittunt. Μοχ τῶν καρπῶν VB. P. C.: τὸν καρπὸν A. minus recte, quamquam γένεσθαι et composita stru- cturam e. accus. admittunt.

157 Προσοικειῶσιν ζωῆς intellige dictam ex eo loquendi usu Platónico, quo animus, Deo, quippe τῷ οὐκείῳ, intentus, illi οὐκειοῦσθαι sive προσοικειοῦσθαι fertur, eaque consuetudo οὐκειῶσις sive προσοικειῶσις vocatur. Cf. Basil. Plot. p. 31. et annot. in El. Cret. col. 780 (4.) 781 (2.) 855 (6.) sq. De sententia Platónica Tim. I. l., qua homo, pro consuetudine cum rebus terrestribus et mortalibus aut divinis, mortalís aut immortalis fieri docetur, vide Scholia ad Dissert. Platonic. p. 155. Ceterum in iis, quae, a nobis in contextu ommissa, apud Method. insequuntur, ἀπαθανατί- ζον et ἀπαθανατιζόμενον A. VB. M., ubi ἀθανατίζον et ἀθανατιζόμενον P. C. Sed verbum ἀπα- θανατίζω, immortalem reddere, quo Plato semel usus est, vim longe maiorem habet, quam simplex ἀθανατίζω. Vid. Stallb. ad Plat. Charm. p. 156, D. et quem ille laudat Suicer. Thes. Eccl. T. I, p. 410.

158 Καὶ VB. pro vulg. τοῦτέστι. Tu confer, quibus haec opposita, priora: ὅτι μὲν ἐδέξατο τὴν ἀναρκοσίαν, ὅπερ ἐστὶ τὴν παράβασιν και τὴν ἁμαρτίαν. In proclivi autem fuit και pro τοῦτέστι scribere ex eo copulae usu, de quo vid. annot. in El. Cret. col. 880 (11.). De sententia Platónica monui annot. 150. Imitatio loci Platónici ex Lach. p. 188, D., quam in seqq. indicavimus, magis etiam elucet ap. Method. Epiphani p. 563, C. D. Quamquam ille Platónis verbis: οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ita abusus est, ut lyrae et organi similitudine concentum verborum et factorum in justo viro declararet. Adde Method. Fragm. I. De S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 827, B. ἕνα ὄργανον ἢ λοιπὸν τοῦ θεοῦ ἱερόν (nim. homo), πάσης ἀσυμφωνίας τε και ἀρρόνημίας ἀπηλλαγμένον.

159 Ταῦτα A. M. C.: αὐτάρκως VB. V. P. quod φορτικὸν est, quum voce λελέχθω, ut ap. Plat. Tim. I. l., in fine disputationis posita, argumento exponendo satisfactum esse significetur. Ceterum ταῦτα Noster quam ταῦτη, ut est ap. Plat., dicere maluit, neque est quod de voce ταῦτα in ταῦτη commutanda cogites. In iis, quae, a nobis ommissa, ap. Method. sequuntur, haec inter alia ex- stant: οὐκέτι τύπος ὦν και ἀπέκασμα μόνον και εἰκὼν τοῦ μονογενοῦς. Hic ἀπέκασμα V. P.; ἀπέκασία A. M. minus recte, siquidem ἀπέκασία est imitandi actio, ἀπέκασμα, ut p. 58, id quod imitando expressum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 216.

160 Sermo est de divina sapientia et vita, Dei ἐνανθρωπήσει in hominem immissa, et ἄκρατον φῶς Christus, quippe ἀλήθεια et σοφία, vocatur translato vocis ἄκρατος usu, cuius exempla, prae- ter illud ex Pol., plura ap. Plat. reperiuntur. Vid. Ast. Comm. in Pol. p. 580. 591. De Platónico vocis usu monui ad El. Cret. col. 827 (2), ubi eius exemplum in egregio Arrii fragmento, in quo Leunclavius ad Gregor. Naz. p. 176. τῆς ἀκροτάτης aliquos libros habere testans, sic vertit: su- premae manus ingeniti. Sed, eodem teste, alii, in quibus cod. Basil., ἀκράτου, meae s. purae, quod praestat. Noster p. 60. τοῦτο γὰρ εἶναι τὸν Χριστὸν, ἀνθρωπῶν (hanc vocem A. male om.) ἐν ἀκράτῳ θεότητι και τελείᾳ πεπληρωμένον, ubi P. C. ἐν male om., et p. 129. ἄκρατον ... θεά- σασθαι τὴν ἀφθαρσίαν. Id. ap. Epiph. p. 571, C. ἄκρατον .. και συνεχῆ .. βάσανον. ubi Dindorf. cum cod. Ven. male ἀκράτον. Adde Toup. ad Longin. IX, 8. p. 275. Weisk. cui tamen minime adsentior, ἄκρατος pro ἀκράτος scribenti ap. Synes. Dio. p. 44, D. Ἐγκατασκῆψαι lux divina, ful- minis instar immissa, apta metaphora dicitur. De λόγῳ in Adamum immissio verbum usurpatur p. 60. Vid. Valckenar. ad Eurip. Hippol. vs. 438. Alias ἐγκατασκηνῶν in ἐγκατασκῆπτειν temere commu- tatum. Vid. annot. 98.

P. 71. γεννᾶν τὴν ἀρετὴν καὶ ἐκτρέ-
φειν¹⁶¹.

P. 77. γυμνοὺς προφάσεων¹⁶².

ἀκολασταίνοντες ... διὰ τὰς ὑπερ-
βαλλούσας ῥύσεις ἐν αὐτοῖς τῶν ἡδυ-
παθειῶν¹⁶³. P. 79. εἰ μὴ δύνασθε ...
παντάπασι¹⁶⁴ σωφρονεῖν διὰ τὴν ἀκρα-
σίαν καὶ ὑγρότητα τῶν σωμάτων.

P. 80. τὰ κείμενα διαδρῆσωμεν¹⁶⁵
ἐπιμελέστερον.

P. 85. οὐκοῦν καὶ τούτων πέρι δια-
ληπτέον¹⁶⁶.

P. 86. τὸν περὶ παρθενίας εἰσηγη-
σάμενος λόγον¹⁶⁷.
ἀνετάραξε¹⁶⁸ τὴν συγκατάθεσιν.

P. 92. Σφόδρα διὰ πολλῶν .. μόλις
εἰς τὸ προκείμενον ἀφίκετο¹⁶⁹, μακρό-

Symp. 209, C. ἂ πάλαι ἐκεί, τίκει
καὶ γεννᾷ .. καὶ τὸ γεννηθὲν συνεκτρέ-
φει κοινῇ μετ' ἐκείνου. E. γεννήσαντες
παντοίαν ἀρετὴν.

Pol. IX, 577, B. γυμνοὺς .. τῆς τρα-
γικῆς σκευῆς. al.

Tim. 86, D. ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια
ἀκολασία ... διὰ τὴν τοῦ ἐνός γένους
ἕξιν .. ἐν σώματι ἑνώδη καὶ ὑγραίνου-
σαν νόσος ψυχῆς γέγονε.

Phil. 29, A. τὸν ἐπιόντα .. λόγον
ἄθρει. al.

Tim. 26, D. κοινῇ .. διαλαμβάνον-
τες —.

Eryx. 395, E. ἐπειδὴ εἰσηγεῖ τὸν λό-
γον.

Phaed. 88, C. ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν
ἀναταράξαι.

Legg. VII, 812, A. ὅταν .. ἐπὶ τέλος
ἀφικώμεθα πάσης τῆς διεξόδου. Parm.

161 Quominus dubites, quin Methodius h. l. ex Platonicis, e Symposio p. 209. C. E. iuxta posi-
tis, profecerit, conferenda tibi sunt, quae idem p. 159. ex Plat. Symp. p. 209. C. D. tantum non
descripsit.

162 Γυμνοὺς recepi ex VB. V.: γυμνωμένους soloece A : γυμνουμένους M. P. C. quod miror
probatum Valesio. In usu quidem sunt γυμνοῦν et ἀπογυμνοῦν, c. genit. spoliandi, privandi
vi posita. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 413. v. γυμνῶ, et cf. Method. ap. Phot. cod. 235, p. 304, b.
15. Bekk. ὁ θεός ... ἐγγεγμένωτο τοῦ πατρὸς καὶ παντοκράτωρ εἶναι. Symp. p. 271. ἀπογυμνώσας
τὸν ἄνθρωπον ἀρετῆς. Sed cf. Plat. Pol. l. l. et aliis locis, ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 413. con-
signatis, quibus γυμνός c. genit., ut Lat. nudus, i. q. carens, valet. Sic Methodius ap. Mai.
Script. Vet. Nov. Coll. T. IX. (Catenà in Luc. Ev.) p. 680. ὁ πρώτος ἀνθρώπος, ὃς ἀθετήσας τὴν
ἐπιτολὴν ἔφρωνεν ἀφθαρσίας ὀφθῆναι γυμνός. Προφάσεις sunt praetextus. Vid. Ast. Lex. Plat.
T. III, p. 218 sq.

163 Ἡδυπαθειῶν VB. V. P. C.: ἡδυπαθειῶν A. M. Tu confer p. 100. τὰ ζέματα τῆς ἡδυ-
παθείας, ubi ζέματα dicuntur, quae h. l. sunt ῥύσεις. Est autem rarius nomen ῥύσις, quod ap.
Plat. semel tantum, et propria quidem potestate positum, reperitur Legg. XII, p. 944, B. πολλῆς
ῥύσεως ὕδατος. Method. ap. Phot. cod. 234, p. 297, a. lin. 11. 12. τῆς περὶ τὰ σώματα ὀνύσεως, ex
opinione eorum, qui arbores terram subiacentem absorbere autumabant. ῥύσεως illic pessime
Combeffis. ap. Galland. Biblioth. PP. T. III, p. 789, D. Nostro loco nomen ῥύσις pariter translatum
atque ὀχετός p. 101. περὶ τοὺς ὀχετοὺς τῆς ἀκρᾶσις. — In iis quae a nobis ommissa ap. Method. p. 77
exstant: ἐντυφώμενον ἐπι καὶ ἐμφωλεύοντα τὸν οἴστρον ἀναρῶντιβουσίην ἐξάπτοντες ἐρεθισμοῖς, ἐντυ-
φώμενον VB. P. C. recte pro ἐντυφώμενον A. Idem ἐνθωπεύοντα: ἐνθωπεύοντα P. C., quod com-
mendat Dindorf. Annot. ad Epiphan. Panar. p. 779 sq. Ego ἐμφωλεύοντα conieci Symbol. in Epi-
phan. p. 52.

164 Παντάπασι add. VB. P. C.: om. A. Deinde verba: ἀκρασίαν καί, quae A. P. habent, ap. C.
typographi negligentia exciderunt. Ὑγρότητα A.: τὴν ὑγρ. P. C. Libidinem veneream e corpore suc-
centiore nasci, Noster cum Platone (Tim. l. l.) etiam p. 299 sq. docet. Quod illic ὑγρότερον σώμα,
idem p. 179. τὸ κάθυγον .. καὶ πηλώδες βάρος. Eodem pertinent illa, de quibus supra: αἱ ῥύσεις
τῶν ἡδυπαθειῶν, sive τὰ ζέματα τῆς ἡδυπαθείας, et οἱ ὀχετοὶ τῆς ἀκρᾶσις.

165 Ἀθρεῖν, pendere, considerare, considerare, frequens ap. Plat. verbum, qui imperativo ἄθρει,
ut Phil. l. l., potissimum usus est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 48 sq. Is verbi usus imitatoribus
placuit. Vid. v. c. Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 422. Διαθρεῖν, quo verbo Plato abstinuit, est accu-
rate pendere, quocum Noster adverbium ἐπιμελέστερον paulo molestius copulat. De compo-
sito περιὰθρεῖν v. annot. 203.

166 Διαλαμβάνειν, disceptandi sive explorandi potestate positum, Timaei loco laudato
ap. Plat. reperitur, idque subaudito accusativo, non c. praep. περὶ. Forma διαληπτέον Polit. p. 258,
B. exstat. Conf. Origen. ap. Epiphan. p. 536, B. τούτο οὖν εἰς τὸν τόπον διαληπτέον, ὅτι —.
Method. ap. Phot. cod. 235. p. 306, b. 32. Bekk. πάλιν δὲ διαληπτέον τῶν κακῶν πέρι. Omnino usita-
tum Methodio διαλαμβάνειν, disceptare, velut ap. Epiphan. p. 541, D. 552, C. 561, A. 579, D. 580, B.

167 Sermo est de S. Paulo, 1 Cor. 7, 25. de virginitate quaestionem praeceunte. Hoc enim
sibi vult εἰσηγεῖσθαι τὸν λόγον, ut Eryx. l. l. Vid. annot. 22.

168 Ἀναταράσσειν τὴν συγκατάθεσιν est scrupulum de re, quam probaveris, iniicere.
Verba ταράττω, sive θράττω, et διαταράττω, usitata Platoni de dubitatione animum perturbante,
attigi ad Jo. Glyc. De V. S. R. p. 91. Conf. Method. p. 51, ubi Atticam habes formam ταράττειν pro
vulgari ταράσσειν, quae Noster alias fere utitur. Ἀναταράττειν uno Phaedonis loco sic a Plat. usur-
patum est, neque id verbum alias apud eum reperitur, nisi Tim. p. 80, B. ubi ἀνετάραξαν, a VV.
DD. loco vulgati ἐνετάραξαν e codd. restitutum, i. q. concitarunt, ea verbi vi, de qua vid. Ruhn-
ken. Opusc. ed. Friedem. p. 518 sq.

169 Ἀφίκετο, quod VB. P. habent, om. A. Tu cf. Plat. Legg. l. l., ubi ἀφικνεῖσθαι similiter
translatum. Statim post μακρότατον VB. P. C.: μακρότερον A., quod nolim eo comparativi usu excu-

τατον ἀναμετρησαμένη και περαιωθεῖσα πέλαγος λόγων¹⁷⁰.

τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς .. διέλθωμεν, ὧν ἔτι ἔναυλον¹⁷¹ τὴν ἀκρόασιν ἔχειν μοι δοκῶ.

Oratio IV.

P. 93. οὐδεμία ἂν ὑπῆρχε μηχανὴ μὴ¹⁷² οὐκ ἀποκνεῖν¹⁷³ ἐπιχειροῦσαν τοῖς ἦδη προηγωνισμένοις.

λόγων ὄρμαι και διεξοδοί¹⁷⁴.

ἐγκαλύπτεσθαι και δειλιῶν¹⁷⁵.

137, A. διανεῦσαι ... τοσοῦτον πέλαγος λόγων.

Pol. V, 460, D. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν. Menex. 235, B. οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος .. παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὄτα.

Phaed. 72, D. τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ —; 86, A. οὐδεμία γὰρ μηχανὴ εἶη —. al. Legg. VI, 780, D. τί δὴ τοῦτο .. ἐπιχειρῶν λέγειν ἔοικας σφόδρα ἀποκνεῖν;

Pol. VI, 511, B. οἷον ἐπιβάσεις τε και ὄρμας. Prot. 361, D. τὴν διεξοδον τῶν λόγων. al.

Phaedr. 237, A. ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ.

sare, quem vulgo perperam Atticum vocant. Conf. annot. 712. Positivus pro superlativo male ponitur in verbis Nostri ap. Phot. cod. 234. p. 300, a. 19. 20. *ἄπειρα ἐστὶν πάντων ἀδύνατον.* ubi Bekkerus: „An ἀδυνατώτατον? Recte; conf. Plat. Phil. p. 15. B. δ' ἡ πάντων ἀδυνατώτατον φαίνεται ἂν.

170 Περαιούσθαι πέλαγος λόγων i. q. διανεῖν π. λ. ap. Plat. Parm. l. I. Vid. Tim. Lex. V. Pl. p. 79. ibique Ruhnken. Quod autem in Parmenidis loco πέλαγος λόγων pro vulgo πλῆθος λ. scripsi, in ea re secutus sum Cornarii et H. Stephani conjecturam, ex Ficini versione haustam et probatam Ruhnkenio ad Tim. l. I., Valckenario ad Eurip. Hippol. 822, Heusdio Spec. Crit. p. 31 et Huschkiō ad Tibull. I, 9, 25. T. I, p. 238, ex quibus Valckenar. apte comparavit Protag. p. 338, A. ubi vid. Ast. Annot. p. 146 sq. Lectionem πέλαγος, a Stallbaumio ad Pol. IV, p. 441, C. adoptatam, sed ad Parm. p. 388 sq. spreteam, ego quoque confirmare studui in Parmenidis Edit. II. Turic. min. p. VIII. Nunc accedit Methodii auctoritas, qui locum ex Parmenide manifesto imitatus est. Omnino metaphorae: πέλαγος λόγων, ζητήσεως simm. posterioris aetatis scriptoribus impense placuerunt. Cf. Method. ipse ap. Epiph. p. 590, C. *δυνατότερον αὐτῶν ἀπτομαι, μακρὰν και χαλεπὴν αὐτῶν ὁρῶν τὴν ἀπόδειξιν ἐσομένην, ἂν μὴ τις ἡμᾶς αἴρα συνέστας ἄρρω ἐξ οὐρανοῦ καταπνεύσασα, καθάπερ ἐν μέσῳ νηχομένουσ πελάγει, εἰς ὄρμον τινὰ ἀκίμονα και ἀπόδειξιν ἀποκαταστήσῃ ἀσφαλεστέραν.* quae colorem aliquem duxerunt ex Plat. Pol. V, p. 453, D. ubi attende praesertim illa: *εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον.* Porro cf. Julian. Or. IV, p. 142, C. *ὅρα τί δράσομεν οἱ πρὸς ἀχανῆσ πέλαγος ἀποδοῦμεθα, μάγισ και ἀγαπητῆσ ἐκ πολλοῦ τοῦ πρόσθεν ἀναπανόμενοι λόγων.* ubi ἀχανῆσ πέλαγος et πολὺσ λόγος invicem sibi respondent. Nicephor. Patriarch. Disp. cum Leone Arm. de Imag. in Combefisii C. Politanis p. 162. *ὡς εἰς βαθὺ και ἀχανῆσ ζητήσεως πέλαγος ἀνάγεισ ἡμᾶσ, ὁ πολλοῖ μὲν πολλὰσ διεπλευσαν, οὐδεῖσ δὲ γε, ὅσα ἡμεῖσ ἴσμεν, ἐπὶ τὸν λιμένα τῆσ ἀκριβείασ ἀφίκετο.* Man. Palaeolog. Or. I, p. 164. *μήποτε πρὸσ πέλαγος διηγημάτων ἀπείρων τὸ προκειμένον ἡμῖν ἐμπέσον ναυαγήσῃ.* Id. Or. III, p. 202. *φροβῆ δὲ μάλα τὸ πλῆθος και τὸ πολὺ τῶν ἀναγκαῖων ἐλεῖσθαι πέλαγος.* Id. Or. VII, p. 372. *τὸ συνελάσαν ἡμᾶσ εἰς τοῦτ' ἀφεῖναι τὸ πέλαγος, i. e. in hanc tantam disserendi materiam.* Id. in Dialogis a Hasio editis (Notic. et Extr. des Mss. du Roi, T. VIII.) p. 360. *ἀλλ' ἐκείνου μὲν τις μνησθεῖσ, ἐδῆσ εἰσ ἐγκωμῆων ἐπιπέπειν ἀναγκάζεται πέλαγος.* Vid. Boissonad. ad Theophyl. Simoc. p. 182 sq.

171 Ὠν C.: ὡς P. C. De locutione Platonica: ἔναυλος λόγος, cui ap. Nostri ἔναυλος ἀκρόασισ respondet, vid. Ruhnken. ad Tim. L. V. Pl. p. 100 sq. Valckenar. ad Callimachi Elegg. Fragm. p. 244 sq. Wyttenbach. Animadv. in Plutarch. (p. 17, D.) p. 194. Wernsdorf. ad Himer. p. 186. Vocem vel additionem ἔναυλον Latine interpretaris: quam nobiscum in auribus ferimus (cf. Senec. Ep. 123. ubi vid. Ruhkopf.) vel quae sonat adhuc et vibrat in auribus (cf. Seneca De Provid. c. 3.) vel simpliciter auribus sedentem (cf. Quintil. XI, 3, 40. ubi vid. Gesner.). Eiusmodi vocem vel additionem, voce tamen ἔναυλος non adhibita, egregie depingunt Lucian. Imag. c. 13. Nigrin. c. 7. extr. (eo loco, quem Gesner. ad Quintil. l. I. comparavit) Synes. Dion. p. 62, B. et alii, laudati a Jortino ad Miltonis Paradise Lost Lib. VIII, vs. 2. Ceterum est, ubi vox ἔνηχος, qua Timae. l. I. Platonica ἔναυλος reddidit, in eadem re posita reperitur, v. e. ap. Gregor. Naz. Or. XXIII, p. 428, C. ubi pro ἔτι, quod, uti nostro loco, cum voce ἔναυλος coniungi assolet, male ἐστὶ in codd. nonnullis scribitur. Proxima ap. Method. verba ex poeta nescio quo sumpta et sic digerenda sunt: *ἐδεξάλεπτοι γὰρ νέων ἀκουσμάτων | μνημῆα γερόντων —*

172 Μη A. recte: τοῦ VB. P. C. Tu de dictionibus, Platoni usitatis: τίς μηχανή, οὐδεμία μηχανή al., uti de insequentibus particulis μὴ οὐχί, vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. (p. 72, D.) p. 583. et Lex. Plat. T. II, p. 344. Articulum ἦ, qui in istis formulis locum non habet, ap. Gregor. Naz. Or. XXVIII, p. 505, E. in verbis: *τίς οὐν ἦ μηχανή —*; in Cod. Bas. recte omitti, nuper docui ad El. Cret. col. 778. (10).

173 Verbo ἀποκνεῖν, de quo ad El. Cret. col. 760. (7) monui, locus hic est nullus, quum sermo sit non de molestia, sed de cunctatione et dubitatione virginis verba facturae. Itaque ἀποκνεῖν scripsi, cui in seqq. verba ἐγκαλύπτεσθαι και δειλιῶν respondent. Emendationem confirmat Platonis locus iuxta positus. Idem eodem verbo etiam alias utitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 238. et infra annot. 706. De proximis: τοῖσ .. προηγωνισμένοισ, vid. annot. 11.

174 Λόγων ὄρμαι VB. P. C. exquisite: τρίβοι A. quod ex praegresso τρίβον repeitum. Nomen ὄρμη, plurali numero de disserendi ἀφορμαῖσ, ut h. l., usurpatum, ap. Plat. uno Polit. loco laud. reperitur. Locutionem Platonicaμ διεξοδος λόγων sive λόγος (cf. Prot. l. I. et Critias p. 109, A.) attigi in Prolegomm. in Glyc. De V. S. R. p. XXX. Sic Method. in praegressis: *εἰ μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν .. διεξόδων ἦ σοφία τὴν λογικῆσ ἱσάτατο τέχνης.*

175 Verbum ἐγκαλύπτεσθαι, quod pudorem et verecundiam, ut ap. Plat. Phaedr. l. I.,

P. 94. Ἐγὼ γὰρ ἀκριβῶς ἤσθησθαι¹⁷⁶
μοι δοκῶ —
τὸ στρατηγήσαν ἡμᾶς εἰς ζωὴν¹⁷⁷.

P. 95. τὸ ῥεῦμα τῆς φθορᾶς ἐπὶ
πολὴν προσεχύθη καὶ φερόμενον σφο-
δρῶς ἐξαισίοις συρμοῖς¹⁷⁸ οὐ μόνον ἔξω-
θεν ἀτάκτως παρεφέρετο¹⁷⁹ προστηγνά-
νον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπεισεχόμενον¹⁸⁰ εἴσω
κατέκλυζε τὰς ψυχὰς. αἱ δὲ¹⁸¹ συνεχῶς
τοῦτο πάσχουσαι κωφαὶ καὶ δυσμαθεῖς
ἔφεροντο, κυβερνῶν ἀπαλλαγείσαι¹⁸² τὰ
σφέτερα σκάφη παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐφ-
άψασθαι βεβαίον τινός. αἱ γὰρ αἰσθή-
σεις τῆς ψυχῆς, ὡς οἱ τούτων ἔφρασαν
ἐπιστήμονες¹⁸³, ἐπειδὴ τῶν ἔξωθεν
προσπίπτόντων — (p. 96) τῶν παθῶν ἠττη-
θεῖσαι προσδέξονται τὰς ἐπιφορὰς τοῦ
τῆς ἀνοίας ἐπικλύσαντος εἴσω κύματος,
εὐθέως τῆς θείας ὁρμῆς ἐμποδιζουσι¹⁸⁴

Symp. 186, A. καθεωρακέναι μοι δο-
κῶ —

Symp. 193, B. ὦν ὁ Ἔρωσ ἡμῖν ἡγε-
μῶν καὶ στρατηγός.

Timae. 43, A. τὰς τῆς ἀθανάτου ψυ-
χῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπιρῶντον
σῶμα καὶ ἀπόρῶντον. αἱ δὲ εἰς ποτα-
μὸν ἐνδεθεῖσαι πολὺν οὐτ' ἐκράτουον
οὐτ' ἐκρατοῦντο (B.), βία δ' ἐφέροντο
καὶ ἔφερον, ὥστε τὸ μὲν ὅλον κινεῖσθαι
ζῶον, ἀτάκτως μὴ ὅπῃ τύχοι προίεσαι
καὶ ἀλόγως — πολλοὺ γὰρ ὄντος τοῦ
κατακλύζοντος καὶ ἀπορῶντος κύμα-
τος, ὃ τὴν τροφήν παρεῖχεν, ἔτι μεῖζον
θόρυβον ἀπειργάζετο τὰ τῶν προσπι-
πτόντων παθήματα ἐκάστοις, ὅτε ..
(C.) ... διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ
τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπτουσι, αἱ
δὲ .. αἰσθήσεις .. κέκληνται. 44, A. ἂν
δ' αὖ ἔξωθεν αἰσθήσεις τινές .. προσ-

declarat, apud Nostrum recurrit p. 230. αἰδοῦμαι .. καὶ ἐγκαλύπτομαι, et p. 244. Vid. Toll. Insign. Itin. Ital. p. 66 sq. et p. 77. Ast. Annot. in Phaedr. p. 305. Pro simplici δειλιάν, quod p. 181. et 275. accus. secum habet, Methodius ἀποδειλιάν ponere maluit p. 156 (c. acc. et inf.). 194. 204. (c. πρός). Illud verbum apud Platonem non exstat; de hoc vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 231.

176 Ἡσθησθαι ex VB. recipi: αἰσθάνεσθαι A. M. male: αἰσθέσθαι V. P. C. paulo melius. Tu conf. Plat. Symp. l. I. καθεωρακέναι μοι δοκῶ. Noster p. 109. πέπεισμαι διαρκῶς, ἀπὸ τῶν ἰερῶν ἤσθησθαι ἡμεν ἡ γραμμάτων. Quum autem αἰσθάνεσθαι, intelligere, perusitatum sit Platoni (vid. Ast. Lex. Pl. T. I, p. 58), idem compositis ἑπισθάνεσθαι et συναισθάνεσθαι abstinuit. Prius Nostro p. 229. vindicamus; posterioris tempus perfectum librariis item fraudi fuit p. 193. τοῖς μηδέπω τῶν ἀνθρώπων συνῆσθημένοις (sic Phot. cod. 237, p. 311, a. 39. Bekk. A. M. P. C.: συνειδισμένοις VB. V. male) τὴν πολυποικίλον σοφίαν τοῦ θεοῦ. Tu cf. seqq. εἰ δὲ αἰσθούνοιο καὶ οὔτοι τῆς χάριτος τὸ μυστήριον. et p. 236. ὃδὲ συνῆσθημένοι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον. p. 236 sq. τὰ βάθη τῶν γραφῶν μὴ συνῆσθημένοι.

177 In istis, de ἀγνείᾳ pronuntiat, verbi στρατηγείν eadem translatio ac nominis στρατηγός ap. Plat. Symp. l. I., ubi Amor nobis ad bona ἡγεμῶν καὶ στρατηγός esse dicitur. — Insequuntur ap. Method. haecce, a nobis in contextu ommissa: πειράσσομαι γὰρ, ἢ διανοοῦμαι (ita VB. P.: διανοοῦμαι A. male), περὶ τούτων ἐνδεξασθαι νῦν, quae sumta sunt ex Tim. p. 27, D. et inseruiunt tuendae lectioni ἢ διανοοῦμαι, a Stallbaumio temere sollicitatae.

178 Ἐξαισίοις συρμοῖς A.: συρμοῖς ἐξαισίοις P. C. Utrumque recte dicitur. Verumtamen Methodius formulam ἐξαισίοι συρμοῖ ex Axiocho p. 370, C. προσητήρων ἐξαισίους συρμούς; ita mutuatus est, ut eam alio transferret. Vocem ἐξαισίος Fischer in Aeschin. Socr. Diall. III. Ind. h. v. et Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 276. illustrarunt. Nomen συρμός est ex ἀπαξ λεγομένους in Platonis, quae vulgo feruntur, scriptis.

179 Παρέφερετο V.: παρέφερε τὸ A. M. P. C. probante Valesio. Tu confer illa ap. Platon. Tim. p. 43, C. ὅτε ... διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπτουσι. Neque enim dubium est, quin Methodius hoc loco in describendis affectibus, quibus anima post lapsam subjecta fuerit, ea sit imitatus, quae Plato in Tim. p. 43, A. — 44, A. de anima recens in corpus immersa docuit. Conf. annot. 144.

180 Ἐπεισεχόμενον V. P. C.: ἐπεισεχόμενον A. M. Prior lectio melior visa Valesio. Sed dubitari potest propter illa in seqq.: τοῦ τῆς ἀνοίας ἐπικλύσαντος εἴσω κύματος, quae, licet de sensibus dicta, tamen imitando expressa sunt ex istis, de nutritione dictis, Tim. p. 43, B. τοῦ κατακλύζοντος ... κύματος, quibuscum conf. p. 43, A. εἰς ἐπιρῶντον σῶμα. Vid. annot. 144. Inauditum illud τὸ τῆς ἀνοίας κύμα Noster effinxit ex Tim. p. 44, B. ubi imprimis ista attende: — ἀνοῦς ψυχὴ γίνεταί — τὸ τῆς αἰσθῆς καὶ τροφῆς — ῥεῦμα —

181 Αἱ δὲ A. P. recte: καὶ αἱ δὲ C. Tu confer Plat. Tim. p. 43, A. αἱ δὲ .. ἐφέροντο. Statim post τοῦτο, quod A. P. C. habent, male om. VB. V. Deinde in verbis: κωφαὶ καὶ δυσμαθεῖς, κωφαί, omisum ab A., addunt VB. P. C.: δυσμαθεῖς A. M. recte pro δυσμαθῆς VB. V. P. C. quod C. perperam tuetur. Tu confer Plat. Tim. p. 88, B. τὸ .. τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθῆς ... ποιούσαι.

182 Ἀπαλλαγείσαι VB. P. C.: ἀπαλλαγῆσασαι A. soloece, ut in seqq. προσδέξονται, ubi P. C. recte προσδέξονται.

183 Hiscē verbis: ὡς ... ἐπιστήμονες, Plato in Timaeo significatur. Cum illis: τῶν ... παθῶν ἠττηθεῖσαι, cf. Method. p. 296. κἂν νομῶσι ἀντιφιλονεικεῖν καὶ μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονάς, ἠττώμενοι τὸν λογισμὸν, ubi vid. annot. Id. ap. Epiph. p. 590, A. τὸ .. ἀδύνατον τοῦ ἐν ἡμῖν φυσικοῦ ἀγαθοῦ .. ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἠττώμενον.

184 Τῆς θείας ὁρμῆς A. M.: τῆς εὐθείας ὁρμῆς VB. V. P. C. [quam lectionem tueri possis coll. Plat. Tim. p. 43, B. E. p. 44, B. πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἰόντων σχῆμα ἐκάστων τῶν κύκλων αἱ περιφοραὶ κατευθύνονται. Verum enimvero εὐθείας, post εὐθέως illatum, molestum est, et in proclivi fuit librario post εὐθέως in θείας syllabam εὔ repetere et εὐθείας pro θείας scribere.

σκοτωθεῖσαι τὸ πᾶν αὐτῆς εἰρήνιον¹⁸⁵
πορευθὲν κατὰ φύσιν κύτος.

ὁ Θεὸς οἰκτειρήσας¹⁸⁶ ἡμᾶς ἔχοντας
οὕτως ..¹⁸⁷ κατέπεμψεν ἐξ οὐρανῶν¹⁸⁸ τὸ

πεσοῦσαι ξυνεπισπάσονται καὶ τὸ τῆς
ψυχῆς ἅπαν κύτος, τὸδ' αὐταὶ κρατού-
μεναι κρατεῖν δοκοῦσι. Phaedr. 247, B.
τὰ .. τῶν Θεῶν δαήματα .. εἰρήνια ὄντα
βραδέως πορεύεται.

Legg. II, 653, D. Θεοὶ δὲ οἰκτείραν-
τες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυ-

Θεῖα δὲ φιλοσοφίαe studium Platoni Parm. p. 135, D., *θειότερα δὲ φιλοσοφία* Phaedr. p. 279, B., ubi vox philosophia ex aequo posita. Idem sibi volunt verba Pol. X, p. 611, E. ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς, post praegressa: οἷον ἐφέται ὁμιλιῶν, ὡς ξυγγενῆς οὖσα τῷ θεῷ. Non multum differt ἡ πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμῆ τῆς ψυχῆς ap. Method. Epiphaniū p. 567, D. (τὸ σῶμα) ἐμποδίζει ἡμῖν τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμῆν τῆς ψυχῆς, qui locus propter argumenti similitudinem cum nostro comparandus est. De contraria ὁρμῇ Methodius ap. Epiphaniū p. 576. (in Supplemento ex cod. Ven.) τὴν τοῦ σώματος πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμῆν. p. 577, B. τὸ πρὸς τὰς ἀκρασίας αὐτῆς .. ὁρμημα. et ap. Phot. cod. 234 p. 298, a. 12. τὴν ἀλογον πρὸς τὰς μαχλώσας τῆς ψυχῆς ὁρμῆν ἡδονὰς. De structura verbi ἐμποδίζει c. genit. cf. Plat. Crat. p. 419, C. καὶ ἡ γε ἀντα τὸ ἐμποδίζειν τοῦ λένα. Ad rem cf. Plat. Phaed. p. 65, A. πότερον ἐμποδῖον τὸ σῶμα ἢ οὐ, ἐάν τις cet. et p. 66, C. quos locos Noster, ut hic, itidem respexit p. 126 (ubi vid. annot.) et ap. Epiphaniū p. 565, A. et p. 567, D. ubi vid. annot. 490. et 534.

185 *Εἰρήνιον* VB. V. optime: εἰρήνιον A. M. C. qui εἰρήνιον cum κύτος non congruere temere statuit. Adiectivum εἰρήνιον recte habet p. 18. (locum videas in annot. 190.); sed h. l. non minus mendosum est, quam πανεύδιον, quod Symbol. ad Philostr. V. S. p. 135. apud Atticum Eusebii in pedion commutari iussi. Tu de voce εἰρήνιος vide Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 125. et Ast. Annot. in Platon. Phaedr. (l. l.) p. 410 sq. Praeter alia vocis exempla, quae in promptu sunt, haec ad nostrum locum accommodata: Plutarch. T. II, p. 592, A. C. εἰρήνιος ψυχῆς χρῆσθαι διὰ τροφήν καὶ παιδείαν ἀστέλαν. et post paulo: (ψυχῶν) εἰρήνιον καὶ κατηχῶν (τῶ νῷ). Io. Chrysost. Opp. ed. Savil. T. IV, p. 229, 17. ψυχῆ .. ὡς περὶ τίς ἵππος εἰρήνιος. Gregor. Nyss. Περὶ σκοποῦ θεῖου ed. Morell. p. 2. δεῖ .. τὸν μέλλοντα ψυχὴν καὶ σῶμα κατὰ τὸν τῆς εὐσεβείας νόμον προσάγειν θεῷ ... εὐπειθῆ καὶ εἰρήνιον τὴν ψυχὴν τοῖς τῆς ἀρετῆς ἐπιδιδόναι δρόμοις. Haec Nysseni sanequam apposita, sive vocem εἰρήνιον ad nomen κύτος tanquam adiectivum refers, sive ad partic. πορευθὲν pertinere et adverbii instar habere statuis, adiecta nimirum copula καὶ ante κατὰ φύσιν. Certe εἰρήνιον pro εἰρήνιος positum ap. Philostr. Vit. Apoll. III, 34. p. 126. εἰρήνιον δὲ κινεῖται καὶ εὐάγωνον. Vocat autem Methodius, Platonis exemplo, τὸ πᾶν αὐτῆς (sc. τῆς ψυχῆς) κύτος universum animae complexum. Vide Stallbaum. ad Tim. l. l. p. 189. deque vocis usu Platonicum universe exponentem Ast. Lex. Plat. T. II, p. 227. Ceterum πορευθὲν A.: πορευέσθαι VB. P. C. Sed infinitivus non habet, quo referatur, praesertim si cum A. P. C. comma ante σκοτωθεῖσαι ponatur. Verum enimvero participium σκοτωθεῖσαι, i. e. quippe obscurati (nim. sensus), ad ἐμποδίζουσι pertinet, quo ex verbo et accusativus obiecti: τὸ ... κύτος, et genitivus obiecti: τῆς ψ. ὁρμῆς, pendet. Nolim enim ad ἐμποδίζουσι ex superioribus: αἱ αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς, obiectum ψυχὴν repetere, et ὑποστιγμῆ posita, reliqua: σκοτωθεῖσαι τὸ πᾶν αὐτῆς εἰρήνιον πορευθὲν κατὰ φύσιν κύτος, coniungere.

186 Dei misericordiae Methodius castitatis bonum item acceptum refert p. 269. ὁ Θεὸς .. κατ-
λήσας τὸν ἀνθρώπον τὴν ἀγγελίαν ἀπέστειλε. Sic Plato deorum erga homines beneficia ab illorum misericordia repetit. Conf. Legg. l. l., quo respicitur Legg. II, p. 665, A. Θεοὺς δὲ ἔραμεν ἐλευθέρ-
τας ἡμᾶς .. ἡμῖν δωδεκάτην τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας: Symp. p. 191, B. ἐλεήσας δὲ ὁ Ζεὺς
ἄλλον μηχανῆν πορεύεται cet. Sed hoc loquendi genus latissime patet per totam antiquitatem, et profanam et sacram. Primarius in hanc rem locus est Stasini in fragmento ap. Scholiast. Marc. in Hom. II. I. sub init. Porro cf. Sext. Empir. adv. Rhet. p. 296. supr. ὁ Θεὸς οἰκτείρων (sc. homines feros seque ipsos pessumdantes) μογοῦσιν αὐτοῖς θεσμοφόρος θεὸς ἐξαπέστειλεν. Plotin. p. 381, D. Themist. Or. 27. p. 338. C. Synes. De Provid. p. 112, B. Aen. Gaz. De Immortal. Animi p. 58. ed. Boissonad. Et isti quidem Platonem imitari videntur. Alii secuti sunt loquendi usum scriptorum sacrorum, de quo vid. Schleusner. Lex. N. Test. T. I, p. 779 sq. T. II, p. 265. Sic Turbo Manichaeus ap. Epiphaniū p. 643, C. δεῖ δὲ εἶδεν ὁ πατὴρ ὁ ζῶν θλιβομένην τὴν ψυχὴν ἐν τῷ σώματι, εὐπλαγ-
χνος ὢν καὶ ἐλεήμων, ἐπέμψεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ .. εἰς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, quo de loco vid. Symbol. in Epiphaniū p. 17. 68. Alexander Lycopol. Adv. Manich. in Galland. Bibl. Patr. T. IV, p. 74. C. τὴν ψυχὴν παρὰ τὴν οὖσαν ἡλατῶσθαι φύσιν εἰς μειουσίαν κακίας. οἰκτεῖραι οὖν τοῦτο τὸν θεὸν καὶ πέμψαι τινὰ ἕτερον δύνανται, ἣν ἡμεῖς καλοῦμεν δημιουργόν. Anonymus ap. Suid. v. Ἀδάμ, ubi sermo de Christo. Ap. Basil. Sel. Vit. S. Thecl. I, p. 32. Paulus Apostolus ita de se: θεὸς .. τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο γένος ἐλεῶν καὶ οἰκτιζόμενος ἄλλους τε πολλοὺς καμῆ νῦν ἐπεμψε κήρυκα τῆς αὐτοῦ περὶ πάντας ἡμᾶς φιλανθρωπίας. Eulogius Episc. Alex. ap. Mai. Collect. Nov. Vett. Scriptit. T. VII, p. 177. τέλος δὲ λοιπὸν κατοικτίας τὸ ἴδιον πλάσμα ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀνθρώπος ὁ Θεὸς λόγος συναντησάμενος. Schol. in Hippocrat. et Galen. T. II, p. 244. οὐκ ἂν τις ἐλεήμων λέγων ὡς ὁ προνοητικὸς θεὸς ἐλεήσας τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀλλεπαλλήλους (sic legendum) νόσους ἀπολλύμενον, τὴν φύσιν σαρκώσας Ἴπποκράτην κατήγαγε πρὸς ἀρτίαν ταύτης παραδόσιν. Indica ex hoc genere habet Dubois De la théogonie des Brahmes p. 139. „Vichnou .. touché des maux qu'avaient à endurer les dieux et les hommes .. voulut y remédier.“

187 Apud Methodium haec, a nobis in contextu ommissa, interposita sunt: καὶ οὐτε ἀνασχέιν οὐτε ἀνασφῆλαι δυνάμενοις, in quibus velim attendas verbum ἀνασφάλλειν, de recreatione ex affectum turbis usurpatum. Recreationem ex servitute Methodius eo verbo declarat ap. Phot. cod. 234 p. 300, b. 23. Bekk. οὐδὲ ... πρὸς ἐλευθερίαν ἀνασφῆλαι καθαρὰν, redemptionem in Homil. De Sym. et Anna p. 112. ed. Pant. εἰς ἐνδοξίαν τοῦ ἀνασφῆλαντος (leg. ἀνασφῆλαντος, quod Pantin. coniecit) κόσμον διὰ τοῦ ἐπὶ σοὶ μυστηρίου. In Platonicis, quae feruntur, scriptis ἀνασφάλλειν est ἅπασ λέγόμενον et recreationem ex morbo significat Ax. p. 346, C. συμπτώματος ἀνασφῆλαι, ex morbo recreari.

188 Ἐξ οὐρανῶν VB. P.: ἐκ τῶν οὐρανῶν A. Posterius excusari potest; vid. Winer. Gramm.

ἄριστον .. βοήθημα, τὴν παρθενίαν¹⁸⁹, ὅπως ἐξ αὐτῆς ἀποδήσαντες ἡμῶν τὰ σώματα πλοίων δίκην, γαλήνην¹⁹⁰ ἔχω-
μεν ὀρμισθέντες φθορᾶς.

P. 97. ψυχῶν .. ὁπόσαι .. περιπο-
λοῦσιν¹⁹¹ ἤδη μετὰ Χριστοῦ τὸν οὐρα-
νόν, ὅτι μὴ κατασπᾶσθησαν¹⁹² ὑπὸ τῶν
ὕλικῶν καὶ σωματικῶν ῥευμάτων¹⁹³.

τὰ .. νοητὰ τῆς ψυχῆς ἔχονα¹⁹⁴.

κός γένος .. Μούσας .. ἔδοσαν. Phaed.
84, A. (ἀνδρὸς φιλοσόφου ψυχῇ) γαλή-
νην τούτων παρασκευάζουσα (nim. ἡδο-
νῆς καὶ λύπης).

Phaedr.: 246, B. πάντα .. οὐρανὸν
περιπολεῖ (πᾶσα ψυχῇ). Tim. 44, B. τὸ
τῆς αὔξης .. καὶ τροφῆς ῥεῦμα.

Theaet. 150, D. γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυ-
χῆς ἔχονον.

Idiom. N. T. §. 18. 1. p. 108. ed. III. Sed prior lectio praestat; conf. p. 16. τὸ τῆς παρθενίας ἀν-
θρώποις ἀπ' οὐρανῶν κατεπέμφθη φυτόν, et vid. annot. 242. Cum praegresso κατέπεμψεν conf.
ἀποτέλλειν p. 101. et p. 269. loco in annot. 186. allato, quem haec praecedat p. 268. ὁ θεὸς ἀπέ-
στειλε βασιλεύοντα νόμον. Καταπέμψεν in eadem re usurpatum p. 16. l. 1. et p. 270. ὠφελιμώτατον
καὶ ἀρωγὸν κατεπέμφθη τοῖς ἀνθρώποις ἀγγέλαι. Sic Plato maxima quaeque vitae humanae bona,
tanquam deorum dona, coelo demissa esse docet. Vid. Stallbaum. ad Phil. p. 16, C. ubi ἐκ θεῶν
ἐβρόχη i. q. κατεπέμφθη. Alia ex hoc genere passim videas in annot. 186.

189 Παρθενίαν A. M.: ἀγγελίαν VB. V. P. C. Sententia eadem erit, utramvis lectionem praeopta-
veris. Posterior commendari videtur loco gemino, ex p. 209. supra allato. Sed ut παρθενίαν praeferrem,
efficit locus p. 101. τὴν παρθενίαν ὁ θεὸς ἐδαρῆσατο, σύμμαχον ἀποστείλας —. Deinde ἀποδήσαν-
τες recte VB. P. C.: ἀποδύσαντες A. typographi errore, ut videtur. Eadem metaphora verbi ἀνα-
κρέμνισμι p. 98. (τὰ σηνώματα i. e. τὰ σώματα) ἀνεκρέμασαν ἀπὸ τῶν πεισμάτων τῆς ἀγνείας.
Δίκην, instar, ut p. 61. δίκην δατράκου. al. et ap. Epiph. p. 548, B. (bis) D. 563, D. Vid. Ruhnken.
ad Tim. p. 85. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 536. meaque in Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII. Fasc. III,
p. 471. et annot. 72.

190 Γαλήνην A. P. C. optime: γαληναίως VB. putido glossemate. Tu cf. Plat. Phaed. l. 1. et
aliis locis, consignatis ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 368, qui tamen translata nomen notionem a
propria segregare debebat. Method. p. 296. γαλήνην ἀγοντες τῶν παθημάτων, et ibid. γαλήνην τοὺς
ἀγοντας καὶ μὴ διοχλουμένους ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, quorum locorum priore nomen γαλήνη genitivum
secum habet, ut ap. Plat. Phaed. l. 1. et Legg. VII, p. 791, A. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 112.
Adde Procop. Comm. in Proverb. p. 32. ed. Mai. ἐν ἀταραξίᾳ πάσῃ καὶ βαθεῖα παθῶν γαλήνη. Au-
daciore metaphora γαλήνη καὶ νηγεῖα κακῶν exstat in fragmento Methodii ap. Mai. Script. Vet. Nov.
Collect. T. IX, p. 680. Quo magis nostro loco ἀνευ, quod A. M. P. C. ante φθορᾶς inferunt, cum
V. omittendum censui. Interiectum ὀρμισθέντες neminem male habebit, qui Methodium transposi-
tionum amantissimum esse noverit. Ὀρμισθέντες autem scripsi cum VB. P. C.: ὀρμισθέντων A.
minus recte. Conf. p. 18. εἰς τὸν τῆς ἀφθαρσίας εὐδιον ἐνορμίζονται (ὀρμίζ. A. M.: ἐνορμίζ. VB.
V. P. melius) χώρον, quo de loco vid. Animadv. in Basil. I, p. 134. Translatum ἐνορμίζειν Eliae
Cretensi, eruditissimo Gregorii Naz. Commentatori, col. 898. (5) restitui in istis, propter metapho-
ram pluralis γαλήναι comparandis: (τὸ γῆρας) ἐνορμίζον γαλήναις καὶ ἀταραξίᾳ παθῶν.

191 Locutionem περιπολεῖν τὸν οὐρανόν, de animabus beatis usurpatam, Methodius a Platone
mutuatus est, qui Phaedri loco laud. ea usus est de anima, coeli oras peragrante. Apud Plat.
idem verbum recurrit Phaedr. p. 252, C. δοῦν .. μετ' ἐκείνου περιεπόλων, ubi p. 246, B. respicitur.
Method. p. 111. τὰ μετέωρα καὶ κορυμνώδη περιπολεῖ, nim. anima rebus coelestibus intenta. Hermes
Trismeg. p. 47. ed. Paris. ὁ θεὸς καθαρὸς γενόμενος τῶν ἐνθυμάτων ... περιπολεῖ πάντα τόπον,
καταλιπὼν τὴν ψυχὴν κρεῖται. Vide Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 518 sq. Krabinger. meque ad Gregor.
Nyss. De Anima et Resurrect. p. 295.

192 Conf. p. 300. ψυχὴν .. τὴν .. μὴ κατασπώμενην. Solemnis usus translati verbi κατασπᾶν
de affectibus et sensibus, animum humi degravantibus. Herm. Trismeg. ed. Paris. p. 46 sq. ὅταν
δὲ ὀγκωδῇ τὸ σῶμα καὶ κατασπᾶσθαι αὐτὴν (nim. animam) εἰς τοὺς τοῦ σώματος ὀγκους. Porphyg.
De Abst. IV, 13. ἐμῇ φυσικῇ κατασπώμενας = Joseph. B. J. II, 8, 11. τὰς .. ψυχὰς .. συμπλέκε-
σθαι .. τοῖς σώμασιν ἰνυγι τινὲ φυσικῇ κατασπώμενας. Jo. Philop. Comm. in Aristot. de Anima
Lib. I, fol. 28, b. inf. ἐπὶ μὲν τῶν οὐρανίων τῶν ψυχῶν τὰ σώματα ἐξήρηται, καὶ αὐτὰ μὲν πρὸς
αὐτὰς ἐπέστραπται, αὐτὰ δὲ (l. αὐτὰ δὲ) οὐ κατασπῶνται πρὸς τὰ σώματα, ὡς αἱ ἡμέτεραι. Idem
in Proemio l. 5, a. ὑπὸ τούτου .. φασὶ τοῦ πνεύματος παχυνθέντος ἐκ μοχθηρᾶς διαίτης κατα-
σπᾶσθαι περὶ τὰ πάθη τὴν ψυχὴν. Macar. Homil. II, 2. p. 23. XV. p. 197. οἱ .. λογισμοὶ τοῦ κό-
σμου κατασπῶσι τὸν νοῦν εἰς τὰ ἐπιγεία καὶ φθαρτά. Procop. Comm. in Proverb. p. 147 Mai. ἡ ..
φαντασία τοῦ μὴ τὸν τοῦ θεοῦ ὄψον ἐν καρδίᾳ φροντος συνθλά τούτου, εἰς γῆν κατασπῶσα τὸ
αὐτοῦ φρόνημα. Id. p. 208. ὁ νοῦς .. οὐ δέδοικε τὰς κατασπῶσας τῇ σχέσει τῶν ὕλικῶν ἐπιφα-
νείας τῶν ὁρατῶν. Gregor. Palam. Oratt. p. 37 Matthaeci. τὸ σῶμα κατασπᾶ πρὸς τὰ κάτω καὶ
βιάζεται. Anecd. Par. Cram. T. III, p. 162. ὀλίγον κατασπᾶσθεις πρὸς τὰ τῆδε, πάλιν μετεωρίζομαι.
Vid. Act. Soc. Gr. Lips. Vol. I, p. 343. In eadem re verbum καθέλκειν ap. Method. p. 115. τὸν λογι-
σμὸν εἰς τὸ χεῖρον (τὰ χεῖρω A. C.) καθέλκοιτος τοῦ πονηροῦ, ubi VB. P. melius τὸ χεῖρον. Sic τὸ
κάλλιον Method. ap. Epiph. p. 567, D. (locum vide in annot. 184.)

193 Platonica imago his verbis inest, sive Methodius voce ῥεῦμα sic usus est, ut Plato Tim.
l. 1, sive omnino fluxam rerum corporearum naturam τὰ ὕλικὰ καὶ σωματικὰ ῥεύματα nuncupavit.
Vid. annot. 144.

194 Virtutis et ingenii foetus Methodius his verbis declarat. Eadem notio translati no-
minis ἔχονον p. 159, ubi haec metaphora cum reliquis illius loci e Plat. Symp. p. 209, C. D. mutuo
sumta est. Nostro loco adiecta nomini ἔχονα verba τῆς ψυχῆς loci ex Theaet. l. nos commone-
faciunt, ubi ἔχονον nonnisi ingenii foetus intelligitur.

P. 98. αἱ καθαραὶ καὶ ἀλώβητοι¹⁹⁵ ψυχαί.

ὄργανα καλοῦσαι¹⁹⁶ .. τὰ σκηνώματα ἑαυτῶν.

P. 100. ὅπταν¹⁹⁷ ὁ δίκαιος .. (τὸ τῆς παρθενίας ἔρνος) τοῖς ἠπιωτάτοις τοῦ Χριστοῦ νόμασιν ἀρδεύη, σοφίᾳ καταψευκάζων.

τὰ ρεύματα τῆς ἡδοναθείας¹⁹⁸ .. τὰ συγγίνοντα καὶ ταράσσοντα τὴν ψυχὴν.

P. 101. χρησιμωτάτην γὰρ καὶ ἐπιβουρὴν εἰς ἀφθαρσίας κτῆσιν τὴν παρθενίαν ὁ Θεὸς ἐδώρησατο¹⁹⁹, σύμμαχον ἀποστείλας τοῖς ὀργνωμένοις καὶ ποθοῦσι.

ἄδε γὰρ ἀναλογισώμεθα πάλιν²⁰⁰ καὶ τὰ ἐξῆς.

P. 103. δειλεάζουσιν²⁰¹ ἡδοναῖς λοχῶντες πρὸς ἀπάτην.

P. 104. εὖ καὶ γενναίως²⁰² .. τὰς

Pol. X, 611, C. οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ (τὴν ψυχὴν) θεάσασθαι .. ἀλλ' οἷον ἔστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον .. διαθεατέον.

Tim. Locr. 103, C. ἃ γὰρ φύσις οἷον ὄργανον ἀρμόξατο τὸ σκάνος.

Tim. 75, E. τὸ .. λόγων νόμα .. κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων νομάτων. Pol. VIII, 550, B. τὸ λογιστικὸν .. ἄρδοντός τε καὶ αὐξόντος. al.

Phil. 63, D. τὰς ψυχὰς .. ταράττονται διὰ μανικὰς ἡδονὰς.

Symp. 180, C. Ἐρωτα θεῶν .. κυριώτατον εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. Axioch. 366, A. τῆς ἐκεῖσε διαίτης καὶ χορείας ὀργνωμένη.

Prot. 332, D. ἀναλογισώμεθα τὰ ὠμολογημένα ἡμῖν.

Tim. 69, D. ἡδονὴν μέγιστον κακοῦ δέλεαρ.

Gorg. 521, A. εὖ καὶ γενναίως. al.

195 Καθαραὶ et ἀλώβητοι ψυχαί a Methodio dicuntur animae purae et intemeratae. Sic ap. Plat. Pol. I. I., ubi sermo de animae natura per se spectata, οὐ λελωβημένον ei^o oppositum, quod est καθαρὸν. Politiae locum et usum verbi λωβᾶσθαι, ad animum animique res translatis, illustravi in Diario Antiquitatis Studiorum, a. 1842. col. 550. (2). Quae praeterea apud Nostrum huc pertinent, ista sunt: ἀλώβητος, p. 75. τὸ θέλημα τελεσφορήσαντες ἀλώβητον τοῦ λόγου: λωβᾶσθαι med., p. 139. (τὰς αἰσθήσεις) πλήθεισιν ἀδικημάτων ἐλωβήσαντο (ubi Phot. cod. 237, p. 309, b. 22. Bekk. καταλωβήσαντο in aliis varr. ll.), et p. 281. τῷ .. τὸ φιλάνθρωπον λωβήσασθαι: pass., ut ap. Plat. I. I., ap. Epiphani. p. 549, C. λελωβημένοι καὶ ἐκστάντες .. τῆς οικείας ἀρετῆς, et p. 550, C. ὅπως μὴ δι' αἰῶνος εἴη λελωβημένον, ita enim vulg. μεμωρημένον Anonymus ap. Dindorf. Annot. p. 781. correxit: ἐπιλωβᾶσθαι, p. 296. ὥστε καὶ διὰ τῆς ἐνθυμώσεως ἐπιλωβήθηναί ποτε.

196 ὄργανα καλοῦσαι, quae est vulg. lectio, Bekkerus e codd. A. B. repositus ap. Phot. cod. 237, p. 308, b. 23. ubi vulgo legebatur: ὄργανα ἀνακαλοῦσαι, syllaba ἀνα in καλοῦσαι perperam repetita. In seqq. σκηνώματα i. q. σώματα. Vid. annot. 98. ubi hunc quoque locum attigi.

197 ὅπταν A.: ὅταν P. C. Sed maiorem vim habet ὅπταν, praegresso τότε. Mox ἀρδεύη A. M.: ἀρδεύηται V. B. P.: ἀρδεύεται C. peius etiam. Scriptura ἀρδεύηται, quacum insequens καταψευκάζων non concinit, iis debetur, qui verba: τὸ τῆς παρθενίας ἔρνος, in praegressis subiecti vim habentia, tanquam obiectum ad ἀρδεύη subaudienda esse non animadvertunt. Ἀρδεύω forma est minus Attica, quam ἀρδω (vid. Valckenar. ap. Koppiers. Obs. Phil. p. 5. Lobeck. ad Phryn. p. 763.), quo verbo, ad animi recreationem et nutritionem translato, Plato saepe, ut Pol. I. I., usus est. Vide Ast. Lex. Plat. T. I, p. 272. meque in Basil. Plotiniz. p. 35 sq. Ex Methodio cf. κατάρδω, p. 171 (loco infra allato et ex Plat. Phaedr. p. 246, E. luculenta imitatione expresso, ubi P. C. καταρδεύομεν minus bene quam καταρδόμενον A.) et p. 178. τὰς παρθένους εὐτάτοις φασὶ καὶ πολλοῖς καταρδομένας, ubi animae virginum beatarum luce divina irrorari dicuntur, imagine a lychno sumpta, de quo Method. p. 262. εἰλαίω .. καταρδομένον πᾶν τὸ λυχνιαῖον αὐξεται σέλας. In iis quae nostro loco verbum ἀρδεύειν praecedunt: τοῖς .. νόμασιν, nomen νόμα, quod de aquae laticae proprie dicitur (vid. Valckenar. ad Adon. p. 326, B.), sermonis et doctrinae laticem translate declarat, ut ap. Plat. Tim. I. I. et Phaedr. p. 235, C. Vid. annot. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. 101. In eadem imagine pergitur, adiectis verbis: σοφίᾳ καταψευκάζων. Verbo ἐπιψευκάζειν (de quo Bornemann. ad Xenoph. Symp. 2, 26.) Philo similiter translato usus est. Vid. Basil. Plot. p. 36. inf.

198 Locutionem: τὰ ρεύματα τῆς ἡδοναθείας, illustravi annot. 144. Quod autem Methodius cum Platone Phil. I. I. voluptati id quod est ταράσσειν tribuit: omnino sensuum et affectuum, animum perturbantium, id verbum Platonicum loquendi usu proprium est. Vid. annot. 218.

199 Ad verba: τὴν παρθενίαν ὁ Θεὸς ἐδώρησατο, uti ad insequens ἀποστείλας, conf. annot. 188. Deinde ὀργνωμένοις A. M.: ὀργνωμένοις V. B. V. P. C. Tu de verbo ὀργνωσθαι cf. Axioch. I. I., quo Methodius p. 104. manifesto respexit, Plotin. p. 294, F. 295, B. et vid. Suid. vv. ὀργνωθῆναι. συνοργνωμένοις. Anecd. Hemsterhus. p. 254. Fischer. ad Aesch. Socr. Diall. III, p. 108. ed. II.

200 Πάλιν A. P. C. addunt: om. V. et facile ea voce caremus, quum ἀναλογεσθαι per se sit reputare, ut ap. Plat. Prot. I. I. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 150.

201 Quemadmodum Plato Tim. I. I. voluptatem vitii escam vocat, ita Noster h. l. malignos genios voluptatibus homines inescare dicit. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 44 sq. Id quod est δειλεάζειν Diabolo Methodius tribuit p. 271. (bis) et ap. Epiphani. p. 545, B. in loco corrupto (id quod Petavius vidit) et sic emendando: τοῦ διαβόλου δεδουλευσμένος τῇ σοφίᾳ ποικίλως πρὸς παρακοὴν πείθοντος. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 51. Omnino voluptas et sensuum illicetbrae δειλεάζειν dicuntur. Cf. p. 296. et vid. Animadvss. in Basil. I. I.

202 Quod ap. Plat. Gorg. I. I. et Theaet. p. 146, C. 151, E. εὖ καὶ γενναίως, idem alias ap. eund. εὖ καὶ ἀνδρεώς. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 447 (ubi scrib. Theaet. p. 157, D. pro 147, D.)

ἐπαγγελίας ἄνω περιαθροῦσι²⁰³, τὸν οὐράνιον διψῶσαι καὶ σύμφυτον τόπον²⁰⁴.

P. 105. τὰς ἀμιάντους ... καὶ ἀπήμονας²⁰⁵ ψυχάς.

P. 106. τῆς οὐρανοπόλεως ὡς ἀληθῶς²⁰⁶ ἐκείνης καὶ μακαρίας Ἱερουσαλήμ.

εἰς καθαρὰν²⁰⁷ οἰκῆσιν ... κατοικῶν.

P. 107. τούτου γὰρ τοῦ κτήματος τοῖς ἀνθρώποις ἄμεινον βοήθημα οὐκ ἂν τις ῥαδίως ἕτερον λάβοι ἀρέσκον θεῶ καὶ προσφιλές. διὸ ἐγὼ χρῆναι φημι τὴν ἀγνεῖαν ἅπαντας τιμῶν καὶ διαφερόντως²⁰⁸ ἀσκεῖν τε καὶ ἐγκωμιάζειν.

Αὐταὶ σοὶ²⁰⁹ καὶ παρ' ἡμῶν αἱ ἀπαρ-

Axioch. 370, D. περιαθροῶν τὴν φύσιν. 366, A. ἡ ψυχὴ .. τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφυλον αἰθέρα καὶ διψᾷ.

Phaedr. 248, C. εἶναι ἀπήμονα (ψυχὴν).

Pol. IX, 592, B. ἐν οὐρανῷ ἴσως παρὰδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὄρᾳν καὶ ὄρῶντι ἑαυτὸν κατοικίξειν.

Phaed. 114, C. ἄνω .. εἰς τὴν καθαράν οἰκῆσιν ἀφικνούμενοι.

Symp. 212, B. τούτου τοῦ κτήματος τῆ ἀνθρωπιείᾳ φύσει συνηροῦ ἀμείνω ἔρωτος οὐκ ἂν τις ῥαδίως λάβοι. διὸ δὴ ἔγωγέ φημι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν ἔρωτα τιμῶν, καὶ αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ διαφερόντως ἀσκά. 197, E. Οὗτος .. ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὃ Φαῖδρε,

et Lex. Plat. T. I, p. 378. Noster p. 164. νεανικῶς καὶ γενναίως, et simpliciter γενναίως p. 298. Contrarium ἀγεννῶς, de quo vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 12. Methodius ap. Epiph. p. 552, B. τοῖς ... μὴ μετὰ σπουδῆς, ἀλλὰ ἀγεννῶς ἐκπίπτουσι (leg. cum Dindorf. e cod. Ven. ἐγκόπτουσι, coll. p. 552, C.) τοῖς λόγοις. Ap. eund. p. 535, A. οἱ γενναῖότεροι Origeni dicuntur solertiores, contrarii iis, qui sunt ἀπλούστεροι p. 534, D.

203 Περιαθροῦσαι P.: περιαρθροῦσαι VB.: περιουδέουσι A. Ego cum C. περιαρθροῦσαι scripsi, ut ne enuntiatio verbo finito careat. Verbum περιαρθεῖν uno Axiochi loco l. in scriptis Platonici reperitur. Περισκοπεῖν, quo id verbum Hesychius reddidit, apud Nostrum p. 118. in simili argumento occurrit, itemque accus. secum habet, ut περιαρθεῖν h. l. et in Axiocho. Compositum διαρθεῖν supra attigi annot. 165.

204 Οὐράνιον A. M. P. C.: οὐρανὸν VB. V. pessime. Methodius, licet imitatus Axioch. l. l., τὸν οὐράνιον τόπον quam τὸν οὐράνιον αἰθέρα dicere maluit, haud immemor Platonici τόπον ὑπερουρανίου Phaedr. p. 247, C., quem Noster τὸν ὑπερκόσμιον τόπον p. 173. vocat. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 414 sqq. et quae de hoc usu vocis τόπος monui in Diario Antiquit. Studior. a. 1842, col. 548. Coelestem illum locum σύμφυτον Methodius vocat, quum auctor Axiochi coelestem aetherem animae σύμφυλον nuncupet, quae vox est ἀπαξ λεγομένη in scriptis Platonici. Vid. Fischer. Aesch. Socr. Diall. III. Ind. v. αἰθήρ. Si quis autem σύμφυλον pro σύμφυτον ap. Method. scribi velit, hanc ego coniecturam in Bas. Plot. p. 43. ipse proposui. Ceterum de translato διψᾶν vid. Fischer. libri I. Ind. h. v. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 547. Structuram c. accus. Noster h. l. cum Axiochi auctore sequitur; genitivum habes ap. Plat. Pol. VIII, p. 562, C. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, et ap. Method. p. 31. et 41. in formula τέκνων διψᾶν.

205 Ἀπήμονας ψυχάς dicit animas a mortali labe liberatas, voce poetica et a Platone uno Phaedri loco l. sic usurpata, sed a scriptoribus Platonici frequentata. Cf. Plotin. p. 472, cap. 4, A. (de voce Moseri Index tacet) et Method. ap. Epiph. p. 548, B. ἀθάνατος καὶ ἀπήμων. ubi Pet. ἀπήμων, pessime, addita quidem nota, sed absque annot. critica. Ἀπήμων coniecit Gataker. Advers. Miscell. cap. 34. p. 783, receperunt e cod. Rupif. Combefis. ap. Galland. B. P. T. III, p. 773. et Oehler., e cod. Ven. Dindorf. In eadem re ἀσκήσις p. 549, C. Ἀπήμων recurrit p. 559, D. et p. 582, D. loco in his Excerptis allato. Geminus usus vocis ἀβλαβής ap. Plat. Phaedr. p. 248, C. et Plotin. p. 472, D.

206 Ὡς ἀληθῶς A.: ὡς om. VB. P. C. Eodem modo peccatum fuit p. 140. ἡ γὰρ πεντάφυτος ἡμῶν ὡς ἀληθῶς λαμπρὰ ἢ ἀρξὲ ἔστιν, ubi VB. P. C. omissum ab A. ὡς ante ἀληθῶς recte addunt. Nimirum formula ὡς ἀληθῶς, non minus quam ὄντως, τῷ ὄντι, citandis locis inservit (vid. Wytttenbach, ad Plat. Phaed. p. 156.), et quemadmodum Methodius p. 140. locum Matth. 25, 1 sqq., a se allegorice explicatum, respicit, ita nostro loco in explicandis verbis Esaiiae 60, 1. ad Hebr. 12, 22. aut ad alium ex hoc genere locum Novi Foederis provocat. Vid. Schlessner. Lex. N. T. Tom. I, p. 1100. v. Ἱερουσαλήμ. et T. II, p. 641. v. πόλις. Conf. p. 129. τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ θεός, quae partim ex Hebr. 11, 10. sumta: p. 136. εἰς τὴν μακάρων πόλιν τοὺς οὐρανοὺς. Quamquam his locis urbs coelestis beatorum sedes coelestes intelliguntur, quum nostro loco sermo sit de coetu et tanquam civitate beatorum. Qua in re Methodio simul obversatus videtur locus ex Plat. Pol. l., etiam Patribus Eccl. celebratus. Vid. Ast. Comment. in Plat. Pol. p. 609. Ceterum οὐρανοῦ πόλεως mendose C. et ex eo Galland. et Migneus; οὐρανοῦ πόλεως VB. A. P.

207 Καθαράν A. P.: καθαράν VB. Tu confer Plat. Phaed. l. l., ubi item sermo est de beatiss. sedibus, a mortali illuvie remotis. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 821, qui V. D. eum locum in Lex. Plat. T. II, p. 416. male neglexit.

208 Διαφερόντως A. convenienter cum istis: διαφερόντως ἀσκά, ap. Plat. Symp. l. l.; διὰ παντός VB. P. C. e scioli glossemate.

209 Σοὶ A. P. C.: σοῦ VB. contra loci sententiam. Tu cf. Plat. Symp. l. l. τῷ θεῷ ἀνακείσθω, et vid. annot. 126, ubi similes orationum clausulas adposuimus, quibus virgines interlocutrices Virtutem alloquuntur. Mox ἀνακείσθωσαν A.: ἀρκεῖσθωσαν P. C. Sed ἀνακείσθαι h. l. non minus recte habet quam ap. Plat. Symp. l. l., quippe dici solitum de rebus iis, quae deo cupiam dicatae sunt ac devotae. Cf. Philemo Osanni p. 247 sq. Scholiast. Philostr. Her. p. 362 Boissonad. ἀνακείσθαι κυρίως ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων. Vid. Rhoer. ad Porphy. De Abstin. Lib. IV, 21. p. 377, b., Wytttenbach. Ind. Plut. h. v. et Krabing. ad Synes. Calv. Enc. p. 177, qui simul de verbo ἀνακείσθαι,

P. 115. τίς γὰρ οὐ τὰς δι' ὀμμά-
των, τίς δ' οὐ τὰς δι' ὠτῶν²²³, τίς δ'
οὐ τὰς διὰ γεύσεως, ὁσφρησέως τε καὶ
ἀφῆς ἡδονᾶς καὶ τέρψεις ἀποδέχεται,
τὴν ἡνίοχον²²⁴ μὴ φέρον σωφροσύνην,
εἰργασαν καὶ καθαιμάττουσαν τὸν ἵπ-
πον τῆς κακίας;

P. 116. ἵνα μὴ χολῆν²²⁵ τῆς ἀρε-
τῆς .. ἀπενέγκηται τὴν δόξαν.

P. 118. ἐπιθυμεῖν ὥρας²²⁶ σωμα-
των.

τὰ ἄνω περισκοπεῖν²²⁷.

P. 119. οὐκ εἰς δικαστήρια καὶ θιά-

Phaed. 65, A. τῶν ἡδονῶν αἱ διὰ
τοῦ σώματος εἰσιν. Phaedr. 254, E. ὁ δ'
ἡνίοχος .. τὴν τε .. γλῶτταν καὶ τὰς
γνάθους καθήμαξε. 247, B. ὁ τῆς κᾶκης
ἵππος μετέχων.

Legg. I, 634, A. οὐ .. χολῆν τὴν ἀν-
δρείαν νενομοθετήκατον. al.

Legg. VIII, 837, C. τῆς ὥρας .. πει-
νῶν. al.

Pol. VII, 529, A. τὰ ἄνω ὄραν. al.

Theaet. 173, D. οὗτοι .. εἰς ἀγορᾶν

τος ταῖς τροπαῖς, quamquam VB. P. C. haec ita exhibent scripta: ἃ φύλλον δίκην πρὸς ὄραν θάλ-
λοντα συναφανίζονται τ. σ. τ. τρ. — In postremis huius loci προκοπιούσης Phot. cod. 237, p. 309, a.
40. Bekk. et A.: προκνπιούσης P. C. quod nimis quaesitum, quum προκόπτειν sit progredi, pro-
vehi, προκίπτειν sensim emergere. Method. ap. Epiphan. p. 575, A. προκνψάσης εἰς τὸ φα-
νερώτερον ἤδη τῆς ἀληθείας.

223 Τίς δ' οὐ τὰς δι' ὠτῶν P. C.: οὐ τὰς cet. A. quod non praetulerim; amat enim omnino
Methodius anaphoras, et τίς ter, ut hoc loco, repetitum in διὰ τί; p. 244 sq. Locutio αἱ δι' ὀμ-
μάτων ἡδοναὶ et simm. quae sequuntur, conformatae sunt ad Platonis l. l. in Phaedone. Conf. p. 227.
αἱ διὰ σώματος ἐπιθυμία. Videas mea in Jahnii Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII. Fasc. III,
p. 464.

224 Τὸν ἡνίοχον μὴ φέρον, σωφρ. cet. A.: τὴν ἡνίοχον μὴ φέρον σωφρ., cet. P. C. voce
ἡνίοχος attributive posita. Vid. annot. 46. Imaginem Platoniam, sumtam ex Phaedri l. l., quae
verbis: τὴν ἡνίοχον σωφροσύνην inest, illustravi ad Marc. Eugen. De Imbecill. Hom. p. 57.
(Zeitschr. f. d. hist. Theol. 1845, IV.). Noster paulo antea p. 115. τὸν ἐπιβάτην καθαραῖς φρεσὶν
ἐποχοῦμενον ipse interpretatur τὸν λογισμὸν. Lydus De Mensib. p. 6 Roeth. ὁ ἐν Φαίδρω (sic ex
emendatione Roeth.; vulg. Φαίδρων, ut est in Cram. Anecd. Par. T. I, p. 313, 14.) Σωκράτης παρα-
δίδωσκον ἡνίοχον μὲν τὸν νοῦν, ἵππους δὲ τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις. Harum facultatum peiorem,
nimirum cupiditatem, Plato Phaedr. p. 247, B. verbis: ὁ τῆς κᾶκης ἵππος μετέχων, significat, in
quibus tamen istud μετέχων mihi de glossemate valde suspectum est, quum posterioris aetatis scri-
ptores, qui locum laudarunt vel imitati sunt, eam vocem fere omiserint. Vid. Act. Soc. Graec.
Vol. I, p. 337. Sic Noster: τὸν ἵππον τῆς κακίας, vpece κᾶκη in κακία mutata, quam nonnulli codd.
Platonis, ex glossemate profectam, exhibent. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 412. Vocem Plato-
nicam κᾶκη retinuerunt, qui locum in Phaedro respexerunt, Aen. Gaz. Theophr. p. 6. ed. Boissonad.,
cuius vid. Not. p. 172, et Zachar. Mityl. Ammon. p. 150 Boissonad.; apud quem Fronto Duc. Not.
p. 457. eam vocem a temerariis emendandi conatibus, comparato Platonis loco, bene vindicavit.
Adde Procl. Opp. ed. Cous. T. IV, p. 140. οἱ πλείστοι .. τὸ ἐαντῶν πλήθος προστησάμενοι τοῦ νοῦ
καὶ τῆς ἐνώσεως, καὶ ἐπισπώμενοι τῷ τῆς κᾶκης ἵππῳ. Vox κᾶκη, quae ap. Plat. etiam alias
obvia (vid. Ast. l. l.), in Politico p. 309, A. a me recte, opinor, restituta est. Vide Politici Edit. II.
Turic. min. p. IX. Eandem vocem obiter restituum Aristidi Quintil. De Musica Lib. III, p. 163. Meib.
(ἢ φιλοσοφία) κακὸν οὐδὲν ἢ αἰσχρὸν πλὴν πονηρίας καὶ τοῦ κᾶκεῖ δουλεύειν διοριζομένη. Videlicet
κᾶκη legendum pro κᾶκει, quod Meibomius omnes libros mss. habere testatur. Quod idem coniecit
et versione expressit, κακία vel κακοῖς, sensum quidem Aristidis orationi restituit, non item pro-
prietatem dictionis Platonicae, cuius ille studiosissimus fuit. Oblitteratae vocis κᾶκη exempla videsis
ap. Creuzer. Annot. Crit. in Plot. Vol. I, p. 486, col. 1. et Vol. II, p. 1316, col. 1.

225 Χολός h. l. figurate est i. q. mancus, imperfectus. Cf. Plat. Legg. l. l. et aliis locis,
consignatis ab Astio Annot. in Phaed. p. 578. et Lex. Plat. T. III, p. 562 sq., qui Latinum clau-
dus apte comparavit. Noster p. 57. χολῆν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καταλείπει. De translatis voce.
χολός, χολεύω, χολεῖα, uti de Latinis claudus, claudicare, monui ad Jo. Glyc. De V. S. R.
p. 73. 135. et Animadv. in Basil. I, p. 192. Adde Procop. Comm. in Proverb. ed. Mai. p. 141. supr.
δταν .. μὴ τῷ λόγῳ ὁ βίος συμμαρτυρῇ, ἀνάγκη χολεῖν ἐνταῦθα τὴν ἀλήθειαν. Tzetz. in Anecd.
Par. Cramer. T. I, p. 115, 22., ubi χολεῖν de versu claudicante usurpatur. Χολεῖν et ἐπαμφο-
ροῦσιν, imperfectum et dubium esse, coniungit Niceph. Greg. Epist. 6, p. 12. Fasc. IX. Anecd.
Mustoxyd. Translatum συγχολεῖν exstat ap. Basil. M. Opp. T. II, p. 139, D. De translato χολός
vid. annot. 469.

226 Ὄραν dicit juvenilem florem, adiecta voce, σωμαίων, ut h. l., vel σώματος, ut p. 152
sq. Eandem vim simplex nomen ὠρα ap. Platon. haud raro habet. Confer locos, hic et p. 152.
iuxta positos, ac vid. Ast. Annot. in Protag. p. 8. et Lex. Plat. T. III, p. 580. Sic Noster p. 150.
ἐραστήν τῆς ὠρας ὄντα.

227 Conf. p. 104. τὰς ἐπαγγελίας ἄνω περιεθροῦσι, ibique annot. In formula: τὰ ἄνω
περισκοπεῖν, τὰ ἄνω sunt coelestia, ut in similibus ap. Plat. locutionibus: τὰ ἄνω ὄραν, Pol.
l. l. et VII, p. 516, A., et ἡ θεὰ τῶν ἄνω, Pol. VII, p. 517, B. Quamquam etiam in N. T. similia
reperiuntur: τὰ ἄνω ζητεῖν Col. 3, 1., τὰ ἄνω φρονεῖν Col. 3, 2.

σους παρερχομένη²²⁸, ὄθι²²⁹ τ' ἄνδρες ἀλιτροδίκαι τελέθουσιν.

P. 120. ἀναγωγὸν²³⁰ εἶναι τὴν παρ-
θενίαν.

P. 122. εἰς ἄκαρπον ἀρρένων ὄρε-
ξιν²³¹ οἰστρολατήθησαν τραπήναι παρὰ
φύσιν.

P. 123. οὕτως²³² γὰρ οὐκ ἐξίσταται
ἄνθρωπος ἀπὸ οἴνου καὶ παραπαίει,
ὥσπερ ἀπὸ ζήλου καὶ ὀργῆς· οὕτως οὐ
μεθύσκειται τις ἀπὸ οἴνου καὶ παρα-
φρονεῖ, ὥς ἀπὸ ἄσσης, ὥς ἀπὸ ἔρωτος,
ὥς ἀπὸ ἀκρασίας.

P. 125. ἐτέρων (ἀμαρτημάτων) μὲν
κρατοῦσα, ὑφ' ἐτέρων δὲ κρατουμένη²³³,

οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν, οὐδὲ ὅπου δικα-
στήριον. *ibid.* δεῖπνα καὶ σὺν ἀδελφίσι
κῶμοι, οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίστα-
ται αὐτοῖς.

Pol. VII, 533, D. ἔλκει καὶ ἀνάγει
ἄνω.

Legg. VIII, 841, D. σπέρματα .. σπερ-
ρεῖν .. ἄγονα ἀρρένων παρὰ φύσιν.

Legg. I, 649, D. θυμός, ἔρωσ, ὕβρις,
ἀμαθία, φιλοκέρδεια, [δειλία], ... καὶ
πάνθ' ὅσα δι' ἡδονῆς αὐ μεθύσκοντα
παράφρονας ποιεῖ.

Phaed. 69, A. ζυμβαίνει αὐτοῖς κρα-
τουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων

228 *Παρερχομένη* VB. P. C.: *περιερχομένη* A. Sed recte habet *παρέρχεσθαι* εἰς —. Cf. v. c. Plat. Alcib. I, p. 105, A. Ceterum Methodius h. l. de virgine casta praedicat, quae Plato Theaet. l. l. φε philosopho genuino, lites hominum et commissationes vitante, pronuntiavit. *Θίασος* h. l. i. q. *κῶμοι* ap. Plat. Theat. l. l. *Θιάσος* nomine translate deque coetu festo in meliorem partem accepto, virgines beatae *συνδιασαστέειν τῷ κυρίῳ* p. 146. dicuntur, quemadmodum *Ἀπόλλωνος* *θιασῶται* et similia in usu sunt. Vid. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 662.

229 *ὄθι* P. C. de Valesii emendatione: *ὄτι* A. V. M. male, siquidem adverbium loci, quod ad *δικαστήρια* et *θιάσους* referatur, non coniunctio causalis desideratur. Post *ὄθι* coniunctionem *τε*, apud poetas saepe redundantem, ex A. reposui, quum P. C. eam male omiserint. Neque enim dubium est, quin verba: *ὄθι ... τελέθουσιν*, particulam faciant hexametri, a Methodio nescio unde decerpti, id quod miror fefellisse Valesium et Ill. Hasium, qui haec Methodii in Ed. Paris. Thes. Ling. Gr. H. Stephani v. *ἀλιτροδίκαι* attulit. *Ἀλιτροδίκαι* Methodio sunt viri, qui castitatis iura infringunt. Combesius, ceteroquin more suo nugans, recte tamen vocem *ἀλιτρόβιος* comparat.

230 *Ἀναγωγὸν* VB. P. C.: *ἀναγωγήν* A. Deinde *παρθενίαν* A. M.: *παρθένον* P. C. Tu mecum legito: *ἀναγωγὸν ... παρθενίαν*, i. e. virginitatem vim ad coelestia perducendi habere. Quemadmodum *ἀγωγὸν* dicitur, quod perducendi et pelliciendi vim habet (vid. Symbol. Crit. in Plat. Rempubl. ed. Turic. min. II. p. 10), ita *ἀναγωγὸν* est quod ad divinorum studium incitat, ex Platónico usu verbi *ἀνάγειν*, cuius exemplum cf. Pol. l. l. Vid. Basil. Plotiniz. p. 39 sq. Combesius h. l. inter varr. II. misere fluctuat, et tuendae lectioni *ἀναγωγὸν* ridicule adhibet Athenae. Lib. I., ubi vis extractiva salivae *ἀναγωγὸς πτυέλου* vocatur.

231 Conf. Plat. Legg. l. l. *σπέρματα σπερρεῖν ἄγονα ἀρρένων*, et Legg. VIII, p. 838, E. 839, A., ubi vid. Ast. Animadvss. p. 409. Cum insequentibus verbis: *παρὰ φύσιν*, praeter locum ex Legg. iuxta positum cf. Legg. I, p. 636, C., ubi vid. Ast. Animadvss. p. 52, a quo miror neglectam S. Pauli sententiam Ep. ad Rom. I, 26. 27. Adde Schleusner. Lex. N. T. T. II, p. 1310, v. *φύσις*. De verbo *οἰστρολατεῖν* vid. annot. 406.

232 *Οὕτως* A.: *οὕτω* P. C. Atqui *οὕτως* ante consonantem *ἐμφατικῶς* ponitur. Vide Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 346. et Lex. Plat. T. II, p. 495. meque, si tanti est, ad El. Cret. col. 809. (1). Conf. Method. ap. Epiphan. p. 560, B., ubi *οὕτως* καὶ recte habet in apodosi, quae longiore protasin (*ὡς γὰρ* —) excoipit. Idem p. 558, A. *ὥσπερ* — (paucis interiectis), *οὕτως* καὶ —. ubi *οὕτω* Combes. in Galland. Bibl. PP. T. III. p. 776, C., quod non praetulerim, quum *οὕτως* post *ὡς* et *ὥσπερ* suam quandam vim habeat, velut etiam p. 578, A. Adde annot. 687. Deinceps vocem *οὐκ*, ab A. male omissam, cum VB. P. C. addidi, Deinde *ζήλου* VB. P. C.: *ζήλης* A. male. Tum *παραφρονεῖ* VB. P.: *παραπαίει* A. C. molesta repetitione eiusdem verbi. Tu cf. Plat. Legg. l. l. *παράφρονας* ποιεῖ, quae Methodius respexit, non minus quam in verbo *μεθύσκειται* illud: *μεθύσκοντα*, de quo vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 61 sq. et p. 86. Conf. haec Nostri p. 124. *πάν τὸ μέθην φέρον καὶ ἔκστασιν τῆ ψυχῆ* (*τῆς ψυχῆς* VB., *ψυχῆς* P. C. male; *φέρειν* *τινί τι* est *causam* rei cuiuspiam alicui existere, v. Plat. Conv. p. 184, E. 188, A. Phaed. p. 88, B. al., id quod Astius Lex. Plat. T. I, p. 479. non satis advertit). Adde quae ex p. 125. in contextu attuli. Denique *ἄσσης* de meo dedi; *λύπης* A., *λύπης* VB. P. C. ex glossemate. *Ἄσῃ*, angor, ap. Plat. semel occurrit, nim. Tim. p. 71, C. *λύπης καὶ ἄσας*, ubi vid. Stallbaum. Combesius de *ἄτρ* stulte cogitavit; recte tamen idem Possinum reprehendit propter interrogandi notas, post vocc. *ὀργῆς* et *ἀκρασίας* positas.

233 Methodius de virgine loquitur, quae, venere dum abstinet, aliis dedita est peccatis. Qua ille in sententia exprimenda usus est verbis, a Platone pronuntiatis in simili argumento Phaed. l. l., ubi, ut h. l., *κρατεῖν* et *κρατεῖσθαι*, sibi invicem opposita, argute copulantur. Quo de loquendi usu vid. Animadvss. in Basil. I, p. 11 sq., ubi haec verba etiam in argumento de moribus coniungi docui. Omnino usitata Platoni *κρατεῖν ἡδονῶν*, *ἐπιθυμιῶν* *σῖμμ*, et *κρατεῖσθαι* *ὑφ' ἡδονῶν*, *ὑπὸ ἐπιθυμίας* *σῖμμ*. Sic Method. ap. Epiphan. p. 571, B. *χωρὶς σώματος ὑπὸ ἄλογου ἡδονῆς οὐ κρατεῖται ἢ ψυχῆ*. Quae nostro loco cernitur imitatio disputationis Platonicae in Phaedone (p. 69, A.), non minus elucet p. 279, ubi attende illa: *ἡδονάς ἀντικαταλλάσσόμενος ἡδοναῖς*, comparatis, quae illic iuxta posuimus, verbis ex Phaed. p. 69, A. *ἡδονάς πρὸς ἡδονάς ... καταλλάττεσθαι*. Videsis, quae Wyttenbachius ad eum locum de verbis *ἀλλάττεσθαι*, *καταλλάττεσθαι* et *ἀντικαταλλάττεσθαι* monuit p. 172 sq. ed. Lips.

εις ἀνθρώπους, ὡς περ ἔοικεν²⁴⁵, οὐπω τὸ ἀληθές, οἱ²⁴⁶ μὴδὲ φέρομεν ἄ- (p. 129) κρατον ἐνταῦθα θεασασθαι τὴν ἀφ' αὐτοῦ, ὅποτε μὴδὲ τὰς ἡλιακὰς φέρομεν ἀνέτην²⁴⁷ ἰδεῖν ἀκτίνας. ἀλλ' ἰουδαῖοι μὲν τὴν σκιάν τῆς εἰκόνης τριτὴν ἀπὸ τῆς ἀληθείας κατηγγέλασαν, ἡμεῖς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς κατ' οὐρανὸν διοικήσεως²⁴⁸ ἐναργῶς ἐκδειάζομεν. τὸ γὰρ ἀληθές ἀκριβῶς μετ' ἀνάστασιν δηλωθήσεται, ὅποτε πρόσωπον

Pol. VII, 532, B. πρὸς μὲν ... τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἔτι ἀδυναμία βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα.

Pol. X, 599, D. τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἰ ἀρετῆς περὶ εἰδώλου δημιουργός.

Phaed. 67, A. γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἔστιν

annot. 160. et Symbol. in Epiph. p. 55. Hisce ita perscriptis, video ἀκράτα receptum a Dindorfio e cod. Ven., qui ἀκρά τὰ habet.

245 ὡς περ ἔοικεν A. M.: ὡς πέφυκεν VB. P. C. ex glossemate eius, qui formulam: ὡς περ ἔοικεν, affirmantis, non dubitantis esse declaravit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 615. Mox τὸ ἀληθές A.: τᾶληθές P. C. Utrumque per se recte habet; sed τὸ ἀληθές suam quandam vim habet, qua τᾶληθές caret. Τὸ ἀληθές habes ap. Plat. Gorg. p. 505, E. Theaet. p. 150, B. Pol. p. 300, D. Parm. p. 136, C., τᾶληθές Pol. II, p. 368, C. Phaed. p. 66, D. et p. 67, B. Priore tamen Phaedonis loco nonnulli libri mss. τὸ ἀληθές, quod expressit Method. in imitatione illius loci ap. Epiph. p. 587, D. Posteriori loco Astius, cuius vid. Annot. p. 549, pro τᾶληθές, quod Bekk. et Stallbaum. ex uno cod. receperunt, τὸ ἀληθές reposuit.

246 Οἱ A. M. P. C.: ἢ VB. V. pervagato mendi genere, quo οἱ in ἢ saepissime abiit. Videsis annot. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. 76. 81. et quae doctissimus Anglus ad Orig. De Orat. p. 201, C. Ruae. T. I, p. 912, b. notavit. Deinde ante φέρομεν A. βαστάζειν addit, βαστάσαι P. C. Sed haec glossemata sunt verbi θεάσασθαι, profecta ex eo usu verbi βαστάζειν, de quo vid. Schleusn. Lex. N. T. T. I, p. 458. v. βαστάζειν (ad Jo. 16, 12.). Ac tantum abest, ut βαστάζειν ad sententiam necessarium sit, ut eam perturbet; conf. illa in seqq.: φέρομεν — ἰδεῖν —. Itaque delevi. De verbo θεάσασθαι ad mentem et animum translato vid. annot. 284. et 794.

247 Ἀνέτην om. A. C.: ἀναίτην VB. P. In eadem re ἀναιδῶς recte habet ap. Xenoph. Mem. IV, 3, 14. ἐάν τις ἀναιδῶς ἐγγειρῆ θεάσασθαι (τὸν ἡλίον). Sed ἀναίτην vox est nihili, pervagato mendo orta ex ἀνέτην, quod h. l. tantundem valet, ac illud Xenophontis ἀναιδῶς. Vid. annot. in El. Cret. col. 874 (7). Est autem celebrata Platonis sententia, hominem divina et aeterna ipsa per se non magis quam solem apertum contemplari posse. Vid. annot. in El. Cret. col. 767 (5). 770 (8). Verbis a me iuxta positus ex Pol. VII, p. 532, B. respicitur ad Pol. VII, p. 516, A., ubi homo ex ignorantia rerum divinarum emergens cum eo comparatur, qui ex spelunca subterranea liberatus luci adsuescere incipit, sed nondum tantum valet, ut solem intueatur ipsum. Priore loco pro vulgato ἐπ' ἀδυναμία ego ἔτι ἀδυναμία reposui, Jamblichi secutus lectionem, a me annotatam in Symbolis Crit. in Plat. Rempubl., ed. Turic. min. II, p. 11. Qui lectionem vulgatam defendere conati sunt VV. DD., ne unum quidem exemplum praepositionis ἐπί, ea qua illi volunt potestate positae, ex Platone auxillarunt. Vid. Schneid. ad Civitat. T. II, p. 317. Lectioni ex Jamblichio receptae aliquatenus auxiliantur vv. II.: ἀδυναμία, ommissa praepositione, Vind. F. Flor. R.; δυνάμια Ven. B. a. m. pr. ἔτι in ἐπί eo facilius abire potuit, quod nihil frequentius est corruptela, qua istae voces confunduntur. Vid. v. c. Eldik. Susp. Spec. p. 193. (Thes. Crit. Nov. ed. Schaeff. T. I.) et infra annot. 321. Structura verborum ἀδυναμία βλέπειν nullam offensionem habet. Vid. Schneid. p. 318. et cf. Xenoph. Cyrop. V, 1, 21. ἀποδιδόναι, δὲ (χάριν) οὐπω ἀξίαν δύναμιν ἔχειν μοι δοκῶ. Plotin. p. 400, B. τὸ αὐτὸ λέγεται δὲ δύναμιν ἔχει τὰ ἐκεί θρωεῖν. Quod autem nomen ἀδυναμία cum adverbio ἔτι copulatur: Graeci adverbia, praesertim temporis, substantivis adiciere solent. Sic usurpantur παραντίκα (v. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 321), πάλαι (cf. Plat. Pol. p. 273, B. Legg. VIII, p. 848, D. Symp. p. 189, D.), γθές (Plat. Tim. p. 27, A. Soph. p. 216, A. Symp. p. 176, A.), alia. Vid. Warton. ad Theocrat. Id. VII, 5. Epigr. XVI, 4. A Graecis hoc structurae genus ad Latinos transiit. Cum verbis Platonis ἔτι ἀδυναμία haec Ciceronis apte comparaveris Or. Catil. II, 12, 27: Mea lenitas adhuc si cui solutior visa est, hoc exspectavit, ut id quod latebat erumperet, ubi vid. Moeb. p. 180. Alia ex hoc genere, praesertim ex poetis, congresserunt Voss. Inst. Orat. Lib. V, cap. 6, p. 317—319. Interpp. Plaut. Pers. III, 1, 57. Trucul. I, 1, 42. Tennul. ad Frontin. Strateg. II, 3, 17. Burmann. ad Propert. I, 1, 2. p. 5. Bosch. ad Apul. Apol. p. 456, b. p. 550, a., quorum nonnulli Graeca cum Latinis compararunt, uti fecit Huetius ad Anthol. Graec. T. III, p. 473, a. ed. Bosch. Ceterum nomen ἀδυναμία aptius quam verbum βλέπειν post praegrassa: ἡ λύσις — μεταστροφή — ἐπάνοδος, infertur, et ex verbis: ἔτι ἀδυναμία, non minus facile quam ex vulgatis: ἐπ' ἀδυναμία, contrarium ad insequentia: πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα suppletur.

248 Ἄλλ' A.: ἀλλὰ P. C., quod displicet. Conf. annot. 477. Deinde σκιάν τῆς εἰκόνης P. C.: σκιάν ἀπὸ τῆς εἰκόνης A. Sed praepositio temere huc illata ex proximis, in quibus verba: τρίτην ἀπὸ τῆς ἀληθείας, apta immutatione assumpta sunt ex Pol. I, 1., ubi Homerus in iis, quae virtutem spectent, tertius a veritate esse demonstratur. Scriptores, qui illuc respexerunt, Schneiderus Civit. T. III, p. 207. laudavit. Comparandus autem ipsius locus Platonis Pol. IX, p. 587, C. ἡδονῆς τρίτην εἰδώλω πρὸς ἀληθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ ἄν. Utrumque locum miror neglectum ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 413. Adde Symbol. in Epiph. p. 88 sq.

249 Ecclesiam, quippe imaginem coelestis gubernationis, Methodius h. l. significat. Conf. p. 129 sq. ἢ μὲν σκηνή (nempe illa Iudaeorum) σύμβολον ἦν τῆς ἐκκλησίας, ἢ δὲ ἐκκλησία τῶν οὐρανῶν.

κατὰ πρόσωπον ²⁵⁰ τὴν ἀγίαν σκηνὴν ²⁵¹, τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός, ἀλλ' οὐ δι' αἰνιγμάτων καὶ ἐκ μέρους ἐποπτεύσομεν.

P. 131. Ταῦτά σοι ὡς ἐκ τοῦ παρρηγῆμα καγὼ κατὰ δύ- (p. 132) ναμιν ὑπὲρ ἀγνεύας ²⁵², ὡς Ἀρετή, συμβάλλομαι.

Oratio VI.

πειράσομαι δὴ κατὰ δύναμιν καγὼ ²⁵³ εἰς τὸ προκειμένον εἰσενέγκασθαί τι, κατ' ἐμαντήν ²⁵⁴ μέντοι καὶ οὐ πρός

ἰσως τὸ ἀληθές. Pol. IX, 592, B. loco ad p. 106. allato. Pol. VII, 530, A. τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ. Phaedr. 250, C. εὐδαίμονα φάσματα .. ἐποπτεύοντες ἐν αὐτῇ καθαρῶ.

Symp. 185, C. loco ad p. 50 allato.

Symp. 199, A. οὐ γὰρ ἐτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δυνάμην, οὐ μέντοι· ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βού-

250 Verba: πρόσωπον κατὰ πρόσωπον, pariter atque illa: δι' αἰνιγμάτων καὶ ἐκ μέρους, paululum sunt immutata ex Ep. ad I Cor. 13, 12, ubi attende ista: δι' ἐξοπίτην ἐν αἰνίγματι — πρόσωπον πρὸς πρόσωπον — ἐκ μέρους — Quod autem Noster ἐποπτεύειν (ἐποπτεύσομεν) — M. P. C.: ἐποπτεύσομεν VB. V. male), quam cum Apostolo ἐπιγνώσκων dicere maluit, in ea re secutus est metaphoram Platoniam, a mysteriis sumtam. Cf. Phaedr. l. I. et Symp. p. 209, E. τὰ δὲ τέλεια καὶ ἐποπτικά .. οὐκ οἶδ' εἰ οἶός τ' ἂν εἴης (μυηθῆναι). Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 441. Animadvss. in S. Basil. I, p. 128 sq. Huc pertinent Methodii verba p. 153, in contextu suo loco allata, et ista p. 199. μέχρις ἂν ... μηκέτι δι' ἐπιστήμης κατασκήνῃται τὸ ὄν, ἀλλὰ τρανῶς ἐποπτεύσῃ. Quorum contraria sunt haec eiusdem ap. Phot. cod. 234. p. 298, a. 5. 6. διὰ πίστειος .. ἐπιβαίνομεν ἐτι ἀτρανοσιῶν λογισμῶ τὰ ἐκεί πράγματα κατοπτεύοντες cet. Platoniam locutionem cum Paulina Clemens Alex. item copulavit Strom. VII, p. 732. πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐπιστημονικῶς καὶ καταληπτικῶς τὸν θεὸν ἐποπτεύειν. Ceterum de illa Dei cognitione πρόσωπον κατὰ πρόσωπον docte exposuit Elias Cret. ad Gregor. Naz. Or. XXII, p. 589, D. 590, A. col. 85.

251 Τὴν ἀγίαν σκηνὴν, oppositam Iudaeorum σκηνῆ, coelum sedesque beatas intelligit, ut in seqq. τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, quibus de verbis vid. annot. 206. Μοx δημιουργὸς A. P.: ἐδημιουργὸς C., et statim post ὁ Θεός A.: Θεός, omisso articulo, P. C. Sed ἐδημιουργὸς vox est nihili, et articulus recte habet. Confer fontem horum verborum Epist. ad Hebr. 11, 10. ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοῦς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Deum, quippe coeli et universi mundi opificem, Plato δημιουργῷ nomine primus ornavit. Cf. Pol. l. I. Tim. p. 29, A. 41, A. 68, E. 69, C. Inde Deus δημιουργὸς celebratus Philoni et scriptoribus tum sacris, tum ecclesiasticis. Vid. Carpzov. SS. Exercitatt. in S. Paulli Epist. ad Hebraeos ex Philone Alex. p. 520 sq. Schleusner. Lex. in N. T. I, p. 586. v. δημιουργός. Adde Method. ap. Epiph. p. 540, C. 543, C. ap. Phot. cod. 234. p. 301, b. 4. 5. Bekk., cod. 235. p. 302, b. 22. 30. 34. 39. 41. p. 303, b. 36. 37., in fragmentis libri περὶ τοῦ ἀπτεξουσίου ap. Phot. cod. 236. et ap. Meurs. in Varr. Divinis (plurimis locis), et Homil. in Symeon. et Annam, ed. Pantin. p. 74. 146. ὁ δημιουργὸς καὶ πλαστοργός τῶν ἐπάντων. Secundum Plat. Tim. p. 29, A. δημιουργεῖν de Deo idem Symp. p. 199. 237 (bis), ap. Phot. cod. 235. p. 303, a. 1. 24. p. 304, a. 33. 39. b. 14., in fragmentis libri περὶ τοῦ ἀπτεξουσίου ap. Phot. cod. 236. et ap. Meurs. in Varr. Divinis (saepissime), et Homil. in Sym. et Annam p. 50. Quid? quod idem Deum, de Valentinianorum quidem sententia, τῇ ὕλῃ συνδημιουργεῖν dicit ap. Phot. p. 305, a. 24. (ap. Meurs. V. Divin. p. 107.).

252 Ὑπὲρ ἀγνεύας add. A. M. P.: om. VB. V. Sed haec verba istic non minus recte habent, quam locis consignatis annot. 126. Praegressa: κατὰ δύναμιν, quae p. 132. et in geminis perorationum clausulis p. 50. et 92. reperiuntur, idem sibi volunt atque ista p. 278. κατ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, sumta ex Plat. Symp. p. 197, ut annot. 126. docui. Quamquam Methodius plenius dicere poterat: κατ' ἐμὴν δύναμιν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 568. (κατὰ δύναμιν). — In iis, quae hunc locum ap. Method. praecedunt, mendosa sunt ista: τὰς προσευχὰς ἀναπεμπάζουσα κυρίῳ. Legendum: ἀναπέμπουσα, coll. p. 284. ὕμνον ἀναπέμψαι τῷ κυρίῳ.

253 Κατὰ δύναμιν καγὼ A. C.: καγὼ κατὰ δύναμιν P., ut in praegressis p. 131 sq. Sed prior verborum collocatio non minus recte habet. Confer p. 50. et quem in annot. 126. ex p. 92. attuli locum. In seqq. εἰσφέρειν i. q. συμβάλλεσθαι p. 50. et in fine orationis superioris; conf. Plat. Symp. loco illic et p. 50 comparato. Συνεφέρειν plenius Noster p. 92. Verbum εἰσφέρειν, uti συμβάλλομαι, de ἐράνῳ proprie dicitur, sive ea voce symbola convivarum (vid. Herald. Animadv. p. 430. Observat. et Emend. c. 43. et 44. Duport. Praelectt. in Theophr. p. 191—196. Interpp. Terentii Eun. 3, 4, 1.), sive pecunia amico pauperi subministrata declaratur (vid. Casaubon. ad Athenae. L. VIII, p. 362, T. IV. p. 670 Schweigh. q. v. p. 671. Herald. Obs. et Em. c. 45. et quos Wyttenbach. ad Plutarch. p. 41, E. laudavit). In pecuniae ἐράνῳ verbo εἰσφέρειν Plato Pol. I, p. 337, D. usus est. Deinde ἐρανος ad summam disputationem a compluribus habitatum transfertur (vid. Wyttenbach. l. I.), quique eas habent εἰσφέρειν vel συμβάλλεσθαι translate dicuntur (vid. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 40, E.). Hac metaphora Plato ἐρανον εἰσφέρειν dicit Symp. p. 177, C., et συμβάλλεσθαι p. 185, C., quem Noster ll. ll. imitatus est. Athenae. L. VI, p. 271, B. συμβάλλομαι τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλιτῶν Δημοκρίτῳ, ubi, sive vulgatam tenes lectionem, sive εἰς ἐρανον ponis pro εἰς ἔρωτα, ad Symp. p. 185, C. alluditur, uti pulcre vidit Casaubon. q. v. T. III, p. 599 Schweigh. Graeco συμβάλλεσθαι, ad sermonum symbolas translato, Latinum coniectare respondet. Gell. N. A. VI, 13: coniectare ad coenulam non cupidias ciborum, sed argutias quaestionum.

254 Id est: meo more modoque. Praepositio κατὰ modum ac rationem declarat, ut ap. Plat. Symp. l. I., Apol. p. 17, B. al. Vid. Fischer. ad Apol. p. 68 sq. Matthiae. Gr. Gr. §. 581, p. 1154. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 143. et quos laudavi in Nov. Annal. Philol. Vol. XLIX, Fasc. IV, p. 395. Recte Moschopolus περὶ σχεδ. p. 27. (ἡ κατὰ) ὅτι .. ὁμοιότητα δηλοῖ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. In

τὰ εἰρημένα. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην ἐφά-
μιλλα τούτοις οὕτω ποικίλως καὶ λαμ-
πρῶς ἀπειρασμένους φιλοσοφεῖν.

P. 133. ἐπιχειρῶ λέγειν, οὐδὲν προ-
θυμίας καθυφειμένη²⁵⁵. ἀρκτέον δὲ ἐν-
τεῦθεν.

τοὺς χαρακτηῖρας τῆς ὄψεως²⁵⁶ ἐκει-
νης, πρὸς ἣν ἀφορῶν ὁ θεὸς ἀθάνατον
μορφὴν καὶ ἀνώλεθρον ἐχούσας αὐτὰς
ἀπειργάζετο.

τὸ .. ἀγέννητον κάλλος καὶ ἀσώμα-
τον καὶ μῆ- (p. 134) τε ἀρχόμενον μήτε
φθῖνον²⁵⁷, ἀλλ' ἄτρεπτον καὶ ἀγήρων.

P. 135. τὸ κάλλος (τῆς ψυχῆς) ..
τοιούτον, ὅποιον αὐτὸς²⁵⁸ ὁ συστησά-
μενος αὐτὸ καὶ ζωγραφήσας ἀπετύπωσε,
τὴν αἰώνιον ἀπομιμησάμενος φύσιν καὶ
νοητὴν, ἣς καὶ χαρακτηῖρα ἐστὶν ὁ ἄν-
θρωπος καὶ ἀπεικόνισμα, γεγονὼς (p.
136) οἶον ἀγαλμα²⁵⁹ τι περικαλλέστατον.

P. 137. ὥσπερ σκιαγραφούσας²⁶⁰

λεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτὸν, οὐ
πρὸς τοὺς ὑμετέρους λόγους.

Symp. 210, A. ἐρῶ μὲν οὖν .. ἐγὼ
καὶ προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω. Hipp.
Min. 364, A. ἐντεῦθεν γὰρ ἤρχου.

Tim. 29, A. δῆλον ὡς πρὸς τὸ αἰ-
διον (παράδειγμα) ἔβλεπεν (ὁ δημι-
ουργός).

Symp. 211, A. Θανμαστόν τι τὴν
φύσιν καλόν, .. αἰεὶ ὄν καὶ οὔτε γιγνώ-
μενον οὔτε ἀπολλύμενον, οὔτε αὐξανό-
μενον οὔτε φθῖνον.

Tim. 29, A. loco ad p. 29 sq. allato.

Tim. 37, C. κινήθην αὐτὸ καὶ ζῶν
ἐνενόησε τῶν αἰδίων θεῶν γεγονὸς
ἀγαλμα ὃ γεννήσας πατήρ.

Phaed. 69, B. μὴ σκιαγραφία τις ἢ

seqq.: οὐ πρὸς τὰ εἰρημένα, non ad ea, quae dicta sunt, praep. πρὸς comparationi inseruit, ut ap. Plat. Symp. l. I., id quod Astius Lex. Plat. T. III, p. 188. varia commiscendo non animadvertit. Moschopolus περὶ σχεδ. p. 25. ἢ πρὸς .. αἰτιατικῇ συντάσσεται, .. ὅτε ὅλοι τὸ ποιεῖν τι πρὸς ἕτερον ἀφορῶντα, ὡς πρὸς παράδειγμα, quibus quod adiciit exemplum: οἶον· ἔδω πρὸς αὐλόν, ad rem non facit. Tu vide Dupont. Praelect. in Theophrast. p. 214. Jens. Lectt. Lucian. p. 47 sq. 273 sq. Uster. ad Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 51. (ad p. 109, F.). Ea praepositionis vis H. Stephanum fefellit, quum Epist. ad J. Dalecamp. p. 137. apud Plut. Cons. ad Apoll. p. 117, E. particip. ἀφορῶσιν ante αἰῶνα, coll. p. 111, C., excidisse suspicaretur, quam coniecturam Usterius p. 92. notare debebat. Eandem vim Lat. ad habet. Vid. Gronov. Obsv. IV, 6. p. 581 Platner.

255 Elegantius Plato: προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπειν, Symp. l. I., Men. p. 77, A., et προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν Tim. p. 20, C. Vid. Stallbaum. ad Pol. VII, p. 533, A. = ad Symp. l. I. Wyttenbach. Ind. Plut. v. ἐλλείπω et προθυμία. Melius Noster ap. Epiphan. p. 586, B. μηδὲν ἐλλείποντες σπουδῆς, ἔστ' ἂν τὸ στίφος αὐτῶν εἰς φηγὴν ἀνατρέψαντες ἀπόσονται τῶν ὄρων ἔω. — In seqq. attende formam ἀρκτέον, quae ap. Plat. semel, nim. Tim. p. 48, B., reperitur. Ceterum δ' ἐντεῦθεν A.: δὲ ἐντεῦθεν P. C. efficacious.

256 Ὅψιν dicit exemplar aeternum, ad quod respiciens Deus animas, sicuti omnia, quae mundo continentur, creavit. Vid. annot. 242. Sic Plato vocem ὄψις obiective, quod dicunt, de idearum spectaculo usurpavit Phaedr. p. 250, B. Ad inseqq.: ἀθάνατον μορφὴν καὶ ἀνώλεθρον ἐχούσας, cf. Method. ap. Epiphan. p. 559, C. D. ubi vid. annot. 620. Μορφῆ i. q. φύσις, οὐσία, ut Philipp. 2, 6. Vid. El. Cret. col. 816. (fol. 122. v. s.). Ceterum Methodium h. l. cum Origene et aliis animas a Deo simul creatas existimare, recte docet Allatius Not. p. 390 sq., qui tamen de fonte sententiae Platonice tacet.

257 Ita refixi mendosam scripturam φθῖνον A. P. C. In proximis de forma ἀγήρων (ἀγήρω A. P. C.) vid. annot. 124. Quem ex Plat. Symp. iuxta posui locum, itidem ante oculos habuit Pseudo-Dionysius Areop. De Div. Nom. cap. 4. §. 7. p. 396, C. Vid. Epimetr. I. ad Basil. Plotin. p. 45.

258 Αὐτὸς A. P.: αὐτὸ male, quum αὐτὸ insequatur. Metaphoram ζωγραφήσας illustravi annot. 94. De proximis: τὴν αἰώνιον ... νοητὴν, vid. annot. 242. Quod Methodius pergit: ἣς ... ἀπεικόνισμα, hisce ad Gen. 1, 27. respicitur. Conf. p. 134. ἔτεκτῆματο κατ' εἰκόνα τῆς εἰκόνας ἑαυτοῦ τὴν ψυχὴν. Hinc Noster animae p. 134. θεοεἰκελον ἀγῆν tribuit, voce Homericā θεοεἰκελος a Platone sumta Pol. VI, p. 501, B. Ἀγῆ ἀρετῆς Methodius Symp. p. 265. Heracliti est sententia, a librariis et a VV. DD. varie corrupta: ἀγῆ ξηρῆ ψυχῆ σοφωτάτη, apud Herm. Schol. in Plat. Phaedr. p. 73, ubi vid. Ast. not. p. 207. Hinc celebrata Platonice anima ἀγγοειδῆς et vehiculum animae ἀγγοειδῆς. Vid. Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 283. Creuzer. ad Olympiodor. in Alcib. I, p. 16. 17. et Act. Soc. Gr. Lips. I, p. 334 sq. Apud Suid. v. ἀγγοειδῆς, pro ἀστροειδεῖ σώματι legendum ἀστρεώδει σ., id quod Boissonadium et Creuzerum fefellit.

259 In istis virgula ab A. post γεγονὼς, a P. C. ante hanc vocem ponitur. Prior ratio, qua verba χ. ἐστὶν ... γεγονὼς copulantur, per se recte habet, quum εἶναι cum partic. alius verbi saepe coniungatur. Cf. v. c. Plat. Legg. III, p. 696, D. καλῶς τοίνυν γεγονὸς ἂν εἴη, et vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 622. meaque ad Jo. Glyc. De V. S. R. p. 64. 121. Sed ex ratione posteriore verba: γεγονὼς (nim. ὁ ἄνθρωπος) οἶον ἀγαλμα, ad fontem Platonicum Tim. p. 37, C. γεγονὸς (nim. τὸ πᾶν) ἀγαλμα, propius accedunt. Neque enim dubium est, quin quae de mundo, ad aeternum boni exemplar conformato, Plato dixit, Noster ad hominem, tanquam divinae naturae simulacrum, transulerit. Sic homo ἀγαλμα Dei Nostro ap. Epiphan. p. 540, D. 542, B. C. et Dei εὐπρεπέστατον τέγγημα p. 550, C. Conf. annot. 58.

260 Σκιαγραφεῖν h. l. non minus Platonice est, quam σκιαγραφία Phaed. l. I., ubi vid. Wyttenbach. p. 170 sq. ed. Lugd. Bat. et Ast. Annoti. p. 564 sq., cuius adde Lex. Plat. T. III, p. 252 sq.

μᾶλλον εἰδωλον ἀρετῆς ἢ αὐτὴν ἐργα-
ζομένης ἐμπνουν τὴν ἀλήθειαν.

P. 145. ἡμεῖς .. κυρίως οἱ ζῶντες
ἔσμεν αἱ ψυχαὶ ²⁶¹.

λαμπάδας φέρουσαι ²⁶² (sc. animae)
κεκοσμημένας οὐκ ἀλλοτρίῳ καὶ κοσμικῷ
κόσμῳ τινί, ἀλλὰ τῷ φρονήσεως καὶ
δικαιοσύνης.

Ταῦτα τῶν ἡμετέρων ²⁶³ .. τὰ ὄρ-
για μυστηρίων· αὐταὶ τῶν ἐν παρθε-
νίᾳ μυσταγωγηθέντων αἱ τελεταί.

P. 146. συγχορεύω ²⁶⁴ .. τῷ Χριστῷ
κατ' οὐρανὸν ἀμφὶ τὸν ἀναρχὸν καὶ
ἀνώλεθρον βασιλέα.

P. 147. ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας ζωᾶς
δεξιάντα κέλευθον ²⁶⁵.

Σοὶ τόνδε πλεκτόν ²⁶⁶ στέφανον ἐκ

ἢ τοιαύτη ἀρετή. Symp. 212, A. τίττειν
οὐκ εἰδωλα ἀρετῆς, .. ἀλλ' ἀληθῆ.

Axioch. 365, E. ἡμεῖς .. ἔσμεν ψυχή.

Phaed. 114, E. κοσμήσας τὴν ψυχὴν
οὐκ ἀλλοτρίῳ ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ,
σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη.

Phaedr. 250, B. εἰδὸν τε καὶ ἐτελοῦν-
το τῶν τελετῶν ἦν θέμις λέγειν μακα-
ριωτάτην (C.), ἦν ὠργιάζομεν .. εἰδαί-
μονα φάσματα μνούμενοι τε καὶ ἐπο-
πτεύοντες.

Axioch. 366, A. τῆς ἐκαῖσε διαίτης
καὶ χορείας ὀργινωμένη.

Aur. Carm. 47. ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας
ψυχῆ παραδόντα τετρακτύν. Eurip. Hip-
pol. 73 sq. Σοὶ τόνδε πλεκτόν στέφανον

τυ. σκιαγραφία et σκιαγραφῶ. In seqq. vocem εἰδωλον A. M. P. habent: om. V. Tu confer Plat. Symp. l. l.

261 Haec ad Thess. I, 4, 17. pertinent; explicatio verborum inde allatorum: ἡμεῖς οἱ ζῶντες, accommodata sententiae Platonicae Alcib. I, p. 130, C. Phaed. p. 115, C. Ax. l. l., unde Methodius cum sententia simul enuntiationem eius mutuatus est. Conf. Cicero Tusc. Disput. XXII, 52. Fragm. Lib. VI. De Rep. cap. 8. et vide Ast. Annot. in Phaed. p. 826. meque Animadvss. in Basil. I, p. 161. et in Nov. Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII, Fasc. III, p. 464. Sententiam Platonicae Methodius explicandis S. Pauli verbis laudatis item adhibet ap. Phot. cod. 234, p. 298, b. 16. 17. Bekk., eademque idem in interpretatione loci ex 2 Cor. 5, 1. ap. Phot. cod. 234. p. 297, b. 7. 8. utitur. Videtis etiam Eliam Cret., Gregorii Naz. commentatorem, col. 776. (f. 26 v. i.) ibique annot. 8., et col. 886. (f. 308 v. m.) cum annot. 7.

262 Partem ista faciunt allegoricae interpretationis loci ap. Matth. 25, 1—8. Mox vocem κόσμου, quam A. P. addunt, C. male omittit. Tu cf. Plat. Phaed. l. l. et vid. annot. 59. Deinde τῷ A.: τὸ P. C. pessime.

263 Ἡμετέρων A. P. C.: ἑμετέρων VB. Sed nostra virginum Christianarum mysteria Methodius dicit, simul ille perstringens paganorum mysteria, quae nimirum a communione et tanquam initiatione divinarum virtutum toto coelo differant. Cf. p. 171. ibique annot. 291., p. 173. et annot. 304. Similiter Plato vocabula mysteriorum propria Phaedri loco I. ad contemplationem rerum coelestium ita transtulit, ut haec vera mysteria esse significaret. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 441 sq. et cf. annot. 250.

264 Celebrata scriptoribus Platonice imago, qua mentes coelestes s. angeli et animae beatorum choros sive choreas cum Deo in coelis agere finguntur. Praeivit Plato in Phaedro p. 250, B. σύν εἰδαίμονι χορῷ, unde auctor Axiochi l. l. profecit. De χορῷ cf. Method. p. 156. τὸ τάγμα καὶ τὸν χορὸν τὸν ἄγιον ... τὸν παρθένον: Hermes Trismeg. ed. Paris. p. 22, ubi χοροὶ δαιμόνων commemorantur: p. 43. animae daemones factae eis τὸν τῶν θεῶν χορὸν (τῶν hoc loco excjdit) ἀπλανῶν χορεύουσι. χοροὶ δὲ δύο θεῶν, ὁ μὲν τῶν πλανωμένων, ὁ δὲ τῶν ἀπλανῶν (in quibus beatorum chorus confusus cum astrorum choro s. chorea, de quibus videas Wyttenbach. ad Eunap. p. 118; Ast. ad Plat. Phaedr. p. 401. meque in Animadvss. in Basil. I, p. 147): p. 65. ἐξελεθῶν ἐκ τοῦ σώματος ὀδηγηθήσεται .. εἰς τὸν τῶν θεῶν καὶ μακάρων χορὸν: p. 92. δαιμόνων χοροὶ περὶ αὐτὸν πολλοὶ καὶ ποικίλαι στρατείας (leg. στρατιαῖς coll. annot. 140) εἰκότες, unde auctor Dialogi Hermippi, a Blochio editi, p. 22. inf. profecit: p. 93. ὑπὸ τούτῳ δὲ ἑτάγη ὁ τῶν δαιμόνων χορὸς, μᾶλλον δὲ χοροὶ πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ ποικίλοι. De χορείᾳ cf. Procop. Comm. in Proverb. p. 28 Mai., ubi locutio πρὸς τὴν ἀνω χορείαν ὀδεύειν: Auctor Hymni in Christum ap. Barth. Advers. II, 15. (vs. 9) ἀγγέλων θεῖαι διὰ σοῦ χορεῖαι | εἰσιν —: Cram. Anecd. Ox. T. III, p. 165. μετὰ τῶν ἀγγέλων χορείαν ἐστῆσατο. Verbum χορεύειν habes ap. Herm. Trismeg. p. 43. loco supra allato, et ap. Nostrum p. 178. αἱ δὲ (nim. virgines beatæ; αἱ δὲ A. M. C. melius quam αἱ δὲ VB. V. P.) χορεύουσι ἐμμελῶς γεραίρουσαι τὸν θεόν. Adde Greg. Naz. Or. XXVIII, p. 521. D. καθαρὰς φύσεως ... περὶ τὸ πρῶτον αἶτιον αἰεὶ χορευούσας, ad quae cf. El. Cret. col. 795. ibique annot. 2. Plura de toto hoc translate loquendi genere dabunt Wyttenbach. ad Eunap. p. 118. et Basilius Plotin. p. 42 sq.

265 His verbis Methodius praegressa: τεύξεσθε γὰρ τῶν ἐπαγγελμάτων, tanquam iureiurando per Christum facto confirmat. Quapropter post ἐπαγγελμάτων nonnisi ὑποστιγμῇ cum P. et C., non τέλει cum A. G. ponenda est. Sive autem ista verba continua oratione cum A. P. scribis, sive versus instar cum C. separatim ponis, certe versus hexametrum efficiunt, adoptato dorismo conformatum ad Aurei Carminis vs. 47, quo praegressa: Ταῦτά σε τῆς θεῖς ἀρετῆς εἰς ἴχνη θῆσει, tanquam iureiurando per Pythagoram facto item corroborantur. Male illic quoque nonnulli τελεῖαν ante Ναὶ μὰ — ponunt. De versus illo, quem alii aliter scribunt, vid. Kuster. ad Jamblich. V. P. cap. 28, p. 316 Kiessl. et Corsin. ad Plutarch. Plac. Philos. I, 3. p. 10.

266 Ante πλεκτόν P. προφητείας add. (προφητείας C., προφητείας VB.), quod, quippe a sciolo ex seqq. interpolatum, A. recte omittit. Deinde κομίσασα P.: κομίσασα A. C. Tu vide Eurip.

τῶν προφητικῶν λειμώνων, ὡς Ἀρετή, καὶ γὰρ κοσμήσασα προσφύρω.

Oratio VII.

P. 149. Εἰς τρόπος ἀληθείας ἐπαίνων²⁶⁷ οὗτός ἐστιν .. καὶ σεμνός, ὁπόταν ὁ ἐπαινῶν τοῦ ἐπαινουμένου καὶ τῶν ἐπαινῶν κρείττω παρέχη μάρτυρα.

P. 152. ἐρᾷ γὰρ ὁ λόγος οὐδενός τῶν σαρκός, ὅτι μὴ πέφυκεν ἀποδέχεσθαι τι τῶν φθειρομένων, οἷον χεῖρας ἢ πρόσωπον ἢ πόδας²⁶⁸, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ ἄυλον καὶ πνευματικὸν βλέπων εὐφραίνεται κάλλος, μὴ ἀπτόμενος τοῦ σώ- (p. 153) ματος τῆς ὥρας²⁶⁹.

τὸν διορατικὸν τῆς φρονήσεως ὀφθαλμὸν δείκνυσιν²⁷⁰, ὅποτε δὴ τοῦτον ὁ ἔσω σμήξας²⁷¹ ἄνθρωπος καθαρώς τρανότερον²⁷² τὸν ἀλήθειαν ἐποπτεύει.

ἀνεπτέρωσας ἡμῶν τὴν καρδίαν εἰς πόθον²⁷³, ἔσωθεν τὸν ἀρίθηνλον κόσμον

ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ὡς δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Plat. Symp. 195, A. εἰς δὲ τρόπος ὀρθός παντός ἐπαίνου περι παντός, λόγῳ διελεθεῖν οἷος οἷον αἷτιος ὢν τυγχάνει περι οὗ ἂν ὁ λόγος ἦ.

Symp. 211, A. οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτῷ τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι οὐδὲ χεῖρες οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὢν σώμα μετέχει. 211, E. αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν .. κατιδεῖν.

Legg. VIII, 837, B. τῆς ὥρας ἄπτεσθαι.

Pol. VII, 527, D. ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκαθαίρεται .. (E.) .. κρείττον ὢν σωθῆναι μυρίαν ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὄρεται.

Phaedr. 255, C. τὸ τοῦ κάλλους ῥεῦμα ... ἀφικόμενον καὶ ἀναπτέρωσαν

Hippol. l. l. ibique Valckenar. p. 170 sq. Eodem respicit Clem. Alex. Paedag. II, 8. p. 211 Pott., id quod fefellit Potterum, recte ideo notatum a Jortino Animadvss. in Hist. Eccles. vers. vernac. T. II, p. 379 sq. Indidem Methodius profecit p. 198. πλέκουσαι τῇ βασιλίᾳ (Virtutum dicit) τὸν .. στέφανον .. τῆς παρθένιας, et Homil. in Symeon. et Annam p. 102 Pantin. in allocutione Deiparae: τὰ σά σοι προσκομῶν ἐκ λειμώνων ἀθανάτων τὴν ἱεράν σου καὶ θεοσεφῆ ἀνυμνήσω κάραν, ubi obiter attende poeticum κάραν, cuius tamen loco fortasse κάρην reponendum, de quo vid. Valckenar. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 120 sq. Euripidis ille ἀκήρατος λειμῶν Nostro obversatus esse videtur Sympos. p. 4. ὡς καλλιπαρθενοί, τοὺς ἀκηράτους Χριστοῦ γεωργοῦσαι λειμῶνας ἀνυμνεύουσιν χεῖρας. Sic enim, ἀκηράτους λειμ., A. M. C. legunt: ἀνηρότους λ. VB. V. P. „non male,“ iudice Valesio. Tu vide Valckenar. l. l. et Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 424, ac nemo nescit, prata non arari. Contra ἀνήρατος recte habet p. 61. οὐσῆς παρθένου τῆς γῆς ἐτι καὶ ἀνηρότου. Sic A.: τῆς om. M. P. C. Verba in V. omissa Val. ex M. supplevit. Vocis παρθένος h. l. ea potestas, de qua in Nov. Annal. Philol. Vol. LIII. Fasc. I. p. 23. monui. Adde Method. p. 139, ubi παρθένος, purus, e. genit.: p. 282, ubi παρθένα i. q. καθαρά ibidem; male P. παρθενία.

267 Ἐπαίνων add. A. P.: om. VB. male, siquidem nomen ἐπαινος h. l. ad sententiam non minus est necessarium, quam ap. Plat. eo Symposii loco, quem Noster in dispari praeecepto rhetorico tamen imitatus est. Mox καὶ τῶν ἐπαινῶν scripsi, ubi, omisso καί, A. τῶν ἐπαινῶν, VB. τῶν ἐπαινουμένων legunt; καὶ τῶν ἐπαινουμένων πάντων P. C. Atqui Methodius hoc sibi vult: — quando qui laudat eo qui laudatur et laudatione praestantiorem testem exhibet. Deinde κρείττω VB. optime: κρείττονα A. P. C. Tu confer annot. 362. In seqq. παρέχη A. VB., ubi παρέχη P. C. recte.

268 Cum loco, ex Platonis Symp. iuxta posito, unde Methodius h. l. profecit, comparanda sunt ista cognati argumenti in Cratylō p. 439, D. αὐτὸ τοῖνυν ἐκείνο σκεψώμεθα, μὴ εἰ πρόσωπόν τι ἐστὶ καλὸν ἢ τι τῶν τοιοῦτων, καὶ δοκεῖ τεῦτα πάντα ῥεῖν· ἀλλ' αὐτὸ, φάμεν, τὸ καλὸν οὐ τοιοῦτον αἰεὶ ἐστίν, οἷόν ἐστιν;

269 De voce ὥρα vid. annot. 226. Ἀπτεσθαι h. l., ut ap. Plat. Legg. l. l., de attractatione in re venerea dicitur. Vid. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 463.

270 Nimirum auctor Cantici Cant. 4, 9. secundum mysticam Nostri interpretationem. De animi oculo, quem Methodius τὸν διορατικὸν τῆς φρονήσεως ὀφθαλμὸν vocat, vid. Basil. Plot. p. 17 sq. (ubi minime neglexi, quem hic iuxta posui locum ex Pol.) Animadvss. in Basil. I, p. 188. Adde Method. p. 207. Herm. Trismeg. ed. Paris. p. 43. νῦν δὲ ἐτι ἀπονοῦμεν πρὸς τὴν ὄψιν καὶ οὕτως οὐκ ἰσχύομεν ἀναπέτασαι ἡμῶν τοὺς τοῦ νοῦ ὀφθαλμούς. De perurgatione eius oculi, quam Methodius in seqq. tangit, confer Platonis sententiam Pol. l. l., et vid. Basil. Plot. l. l. Adde Method. p. 247, ubi vid. annot. 382., et Basil. M. Opp. T. III, p. 239, E. τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς ἀποκαθαρθῆναι.

271 Σμήξας forma est vulgaris pro Attica σμήξας. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 253 sq. Adiectivum σμηκτικός, translate usurpatum, Eliae Cret. col. 775, annot. 4., restitui. Ἀποσμήξην habes p. 12. et p. 14. ἀποσμήξουσαν τῷ λόγῳ τοὺς ἰχώρας αἰεὶ τῆς ἡδοναθείας. Homo interior, qui Platoni est ὁ ἐντός ἄνθρωπος Pol. IX, p. 589, B., ὁ ἔσω ἄνθρωπος a Nostro vocatur h. l. et ap. Eriphan. p. 588, A., ubi Rom. 7, 22. respicitur. Adde Symp. p. 155. τοῦ ἔσωθεν ἀνθρώπου τῆς καταστολῆς αἴγλην (sic P. C.: ἀπλήν A.) ἀποσιβήσας. Vid. Schleusner. Lexic. N. T. T. I, p. 220 (14) Animadvss. in Basil. I, p. 161. et annot. in El. Cret. col. 888 (9).

272 Τρανότερον A. C. recte: τρανώτερον VB. P. Tu vid. annot. 16. ad El. Cret. col. 796. De voce τρανός deque eius familia vid. annot. 243. ad p. 128, ubi etiam P. recte τρανότερον. De verbo ἐποπτεύειν vid. annot. 250.

273 Haec Methodius in interpretatione verborum ex Cant. Cant. 4, 9. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς — Ἀναπτέρουσαν excitandi significationem habet, ut ap. Method. Homil. in Ram. Palmar. (Galland. Bibl. PP. T. III.) p. 820, A. σημερον προφητικαὶ σάλπιγγες τὴν οἰκουμένην ἀνεπτέρωσαν. Apud

ἔξαστράπτουσα ²⁷⁴ τῆς σω- (p. 154) φρο-
σύνης.

ὄλγᾶ ²⁷⁵ φροντίσασαι τῶν τῆδε ποι-
κλιμάτων.

P. 156. ἔτλησαν ²⁷⁶ .. μὴ ἀποδειλιά-
σασαι τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀλη-
θῶς διαθλήσῃαι τῆς ἀγνείας.

P. 158. μία ἐστὶ μόνῃ ἐκλεκτῇ ²⁷⁷.

(αὐτόν). Pol. IV, 430, E. κόσμος πού τις
.. ἢ σωφροσύνη ἐστὶ.

Phaed. 65, A. ὁ μὴδὲν φροντίζων τῶν
ἡδονῶν. Phaedr. 249, D. τὸ τῆδε κάλ-
λος. al.

Phaedr. 256, B. τῶν τριῶν παλαι-
σμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἐν
νευικήκασιν.

Symp. 184, C. μία μόνῃ δουλεία ἐκού-
σιος λείπεται. al.

Platonem, Phaedri loco comparato, id verbum, quippe ad seqq. τὰς διόδους τῶν πτερῶν ἄρδει temere pertractum, Viris Doctis fraudi fuit. Veluti Schneiderus Ind. in Aesop. v. προῶγω, licet recte spreta Heindorfii coniectura ἀναπληρώσαν, tamen novo errore statuit, verba ἀναπτερώσαν — ἄρδει per ὕστερον πρότερον pro ἄρδον ἀναπτεροῖ dicta esse. Tu vide Ast. Annot. in Phaedr. p. 489, cui tamen minime adsentior, Lex. Plat. T. I, p. 156. in Phaedro p. 249, D. aliam eamque propriam verbi potestatem obtinere docenti, quum ἀναπτερούμενος illic sit excitatus, desiderio gestiens et tanquam subvolans. Vim vocis optime exprimit adiectum προθυμούμενος (scil. ἀναπτεῖσθαι), quod ego ex antiquo glossemate profectum puto. Quo eiecto et aliis eius loci mendis sublatis, oratio, nunc impeditissima, optime sic procedet: ἦν (sic pro vulg. ἦν scribo, et δταν, vulgo adiectum, tanquam glossema rarioris vocis ἦν, deleo) τὸ τῆδε τις ὄρων κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς ἀναμιμησκόμενος, περῶται τε καὶ ἀναπτερούμενος, ἀναπτεῖσθαι ἀδυνατῶν δέ (eiecto post ἀναπτερ. participio προθυμούμενος, infinitivum ἀναπτεῖσθαι cum partic. ἀδυνατῶν ita coniungo, ut δὲ tertio loco ponatur), — — αἰτίαν ἐχῆν (v. ἐχει) ὡς μανικῶς διακείμενος cet. Passivo ἀναπτεροῦσθαι Methodius elegantiar et Platonice utitur Homil. in Symeon. et Annam p. 70 Pant. τοῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς ἀναπτεροῦόμενος ὡς ἔχων ἡδὴ τὸν πεπονημένον ἐγεγῆθει. Translato simpliciter πτεροῦσθαι Noster, Platonis exemplo (cf. Phaedr. p. 249, C. D.), utitur p. 203. (ἡ ἐκκλησία) πτερουμένη τοῖς οὐρανοπόροις τῆς παρθενίας πτεροῖς. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 433.

274 Non insolita metaphora, qua poëtae potissimum verbum ἀστράπτειν in pulcritudinis splendore usurpant (vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 477); sed inusitatum in eadem re ἔξαστράπτειν, et transitiva quidem potestate, ut h. l., positum. De verbis: τὸν .. κόσμον .. τῆς σωφροσύνης vid. annot. 59.

275 Neutr. plur. ὄλγᾶ adverbii instar ponitur, quam vim Plato nonnisi neutrus sing. ὄλγον propriam esse voluit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 430. Ὀλγᾶ φροντίζεν c. gen. h. l. et p. 179. ὄλγᾶ φροντίσασαι τοῦ βίου, tantundem fere valet ac μὴδὲν φροντίζεν Phaed. l. l. Φροντίζουσαι nostro loco A.: φροντίσασαι, ut p. 179, VB. P. C. Deinde ποικιλιῶν A.: προσκαίρων ποικιλμ. VB. P. C. ex interpolatione, siquidem τὰ τῆδε ποικιλμᾶτα per se significant ornamenta, quae hic in terris ideoque caduca sunt, ut Methodius in seqq. docet. De adverbio τῆδε, hic in terris, uti de locutione τὰ τῆδε, haec ceteriora, et simm. cf. Plat. Phaedr. l. l., p. 247, C. 250, B. Vide Nov. Annal. Philol. T. 49, Fasc. 4, p. 416. et adde Boissonad. ad Theophyl. p. 223 sq.

276 ἔτλησαν A. VB. M. recte: τλήσασθαι V. male, neque melius τλήσασαι P. C., quorum prior in seqq. absque verbo finito διαθλήσασαι cum VB. V. scribit; διαθλήσαι A. M. C. recte. Videlicet ἔτλησαν ad διαθλήσαι pertinet, ex quo ista: τὸν ἀγῶνα ... τῆς ἀγνείας, pendent; ad ἔτλησαν autem verba μὴ ἀποδειλιάσασαι referuntur. De verbo ἀποδειλιάν videsis annot. 175. Verbum διαθλεῖν similiter translatum p. 164, et p. 206. τοὺς ἐπιτὰ μεγίστους ἀγῶνας διαθλήσασαι τῆς ἀγνείας. Translato nomine ἀθλος Methodius utitur p. 109. τὸν ἀθλον τῆς παρθενίας, p. 145. τῶν .. ἀθλων τῆς σωφροσύνης, et in fragmento ap. Nicet. Catenā in Job. ed. Jun. p. 570. ὄρας, ἐπὶ τέλει τῶν ἀθλων ἀναγορεῖε τὸν ἀθλητὴν λαμπρῶ τῷ κρηόμῳ (nim. Deus Jobum), quo loco ἀναγορεῖν sic est usurpatum, ut a Platone Legg. V, p. 730, D. ἀναγορεῖσθαι νικηφόρος ἀρετῆ. Nostro loco vocem ἀγῶνα om. A., addunt VB. P., neque ea carere possumus. Nam quum Ὀλύμπια, subaudio ἀγωνίσματα, in usu sint (vid. Bos. Ellipsis. Gr. p. 17. Schaeef.), nemo certamen Olympicum τὸν Ὀλυμπιακόν, intellecta voce ἀγῶνα, vocavit. Erit autem fortasse, qui ὡς ἀληθῶς pro ἀληθῶς, coll. Phaedr. l. l., scribere velit, neque desunt exempla formulae ὡς ἀληθῶς in ἀληθῶς depravatae. Vid. annot. 206. Sed confer Method. ap. Epiph. p. 573, C. (ὁ θεός) διὰ πολλῶν αὐτοῦς ἤλεγξε πόνων, τὸν ἀληθῶς Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικήσαι προθεῖς (Petav. male προσθεῖς), qui locus, uti noster, insignis est metaphorā Platonica, qua virtutis studium cum certamine gymnico, Olympicum praesertim, comparatur. Conf. Phaedr. l. l., Pol. X, p. 608, B. Phaed. p. 114, C. Tribus luctis ap. Plat. Phaedr. l. l. Noster septem substituit p. 205. ἀπόθεν ἀρᾶσαι τῶν ἐπιτὰ παλαιωμάτων .. τὰ ἀριστεῖα, quae quo spectent, ipse declarat p. 206. Vide Wyttenbach. ad Phaed. l. l. p. 320. Creuzer. ad Plot. De Pulcr. p. 324 sq. Ast. Annot. in Phaedr. (l. l.) p. 494. Krabinger. ad Synes. de Provid. p. 218 sq. meque in Jahni Nov. Annal. Philol. T. 49, Fasc. 4. p. 397. De gemino, quem ibi attigi, loquendi usu ecclesiastico conf. Method. p. 206. ὁ ἀγὼν ἡμῖν πρόκειται καὶ ἡ πάλη κατὰ τὸν διδάσκαλον Παῦλον, nimir. Ephes. 6, 12, et Hebr. 12, 1.

277 Haec Methodius in interpretatione et amplificatione verborum ex Cant. 6, 7. μία ἐστὶ ... ἐκλεκτή. Μία ἐστὶ μόνῃ Phot. cod. 237, p. 310, a. 23. Bekk., A. P., qui post μόνῃ virgulam inepte ponit: ἐστὶ μόνῃ om. VB. V., neglecto loquendi usu, quo εἰς cum voce μόνος, ut Lat. unus so-lus, coniungi solet. Praeivit Homer. Il. σ. 565. μία οἷη ἀταρπιτός ἦεν. Conf. Plato Symp. l. l., ubi plures codd. male μόνον, et aliis locis, a Stallbaumio ad Symp. et ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 639. consignatis, Eurip. Fragm. Erechth. vs. 34. ap. Lycurg. Or. in Leocr. c. 24. Aristoph. Plut. 949. Hermipp. ap. Athenae. VIII, p. 344, D. Eriphus ap. eund. III, p. 84, C. Dorion ap. eund. VII, p. 312, D. Liban. Or. XVIII, p. 270, 6. μία λείπεται μόνῃ πρὸς σωτηρίαν ὁδός. Aristid. T. III, p. 374. συγ-γενεῖσθαι Πλάτωνι μίαν μόνῃν ἡμέραν ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῦτοις. Aristaenet. II, 16. sub init. Heliodor. Aethiop. IV, 5, p. 165. X, 22, p. 490. Procl. Opp. ed. Cusin. T. IV. p. 103. ἀνάγκη τοῖνον ἢ πολλὰς εἶναι τὰς ἀρχάς .. ἢ μίαν μόνῃν. Basil. M. Opp. T. III, p. 55, C. κατὰ μίαν μόνῃν τοῦ ἐναντιοῦ

P. 159. ἀληθεῖς ὑπέσπειρε λόγους ἐν ἀφθόρῳ²⁸⁰ καὶ καθαρᾷ φιλοσοφίᾳ.

τοιαῦτα γὰρ ἀποβλαστήματα²⁸¹ φύουσιν αἱ ψυχαί, ἀείμνηστον φέροντα κλέος²⁸⁰, ὅποσαις ἂν ὁ Χριστὸς συνανακραθῆ. εἰ γὰρ βούλεσθε εἰς Μωυσέως ἀποβλέψαι τὰς βίβλους, ἢ Δαβὶδ ἢ Σολομῶνος ἢ Ἡσαίου ἢ τῶν καθ' ἑξῆς προφητῶν, ὡς πάρεθνοι, εἴσεσθε οἷα καταλελοίπασιν ἑαυτῶν ἔκγονα τῷ βίῳ σωτήρια διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ κοινωνίαν.

P. 161. ὁ Θεὸς ἐτεκλήνατο²⁸¹ τὴν κτίσιν.

(ψυχὰς) σχεδόν, εἰ χρὴ φάναι, τοῦ πρώτου αἰῶνος οὐσας ἔκγονα²⁸².

Symp. 210, D. ἴνα .. πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους .. τίτη .. ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόρῳ.

Symp. 209, C. καὶ πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιοῦτους παῖδας (D.) μᾶλλον γεγενῆται ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους, καὶ εἰς Ὀμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκεῖνοι ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα· εἰ δὲ βούλει, ἔφη, οἶον Ἀσκούργος παῖδας καταλείπετο ἐν Λακεδαίμονι σωτήρας τῆς Λακεδαίμονος καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν τῆς Ἑλλάδος.

Tim. 28, C. ὁ τεκταινόμενος (τὸν κόσμον). 33, A. τέλειον .. αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐτεκλήνατο.

Tim. 40, D. ἐγόνους ... Θεῶν οὐσιν.

ἡμέραν. Nicet. Paphl. Laud. S. Matthaei p. 403, A. παρῶν δὲ καὶ μᾶλλον μόνη καλέσας ἐπεσπάσατο φωνῇ. Eustath. Comm. in Iliad. ε. p. 576. med. ι. p. 742, 27. 827, 38. ψ. p. 1299, 51. in Odys. ι. p. 1619, 7. ξ. p. 1759, 45. χ. p. 1921, 23. ψ. p. 1943, 58. Nicephor. Chumn. in Boissonad. Anecd. T. II, p. 11. med. Recentioris aetatis scriptores, qui formulis εἰς μόνος et ἐν μόνον fere abstinere, etiam μία καὶ μόνη dicunt. Cf. Macar. Alex. de Justor. Excessu ap. Toll. Ins. It. Ital. p. 194. μία καὶ μόνη παραμυθία. S. Maxim. Schol. in Greg. Naz. p. 12. ed. Gal. Auctor Fragmentorum Polit. Collect. Maianae T. II, p. 591. μία γάρ, ὃ φίλε ἑταίρε, μία καὶ μόνη αἰτία τῆς τε πολεμικῆς τῆς τε δλης πολιτικῆς εὐεξίας, ἢ τῶν ἀγαθῶν τιμῆ. Vid. Thiersch. Spec. Edit. Plat. Symp. p. 46 sq. Schaefer. Melet. p. 16 sq. Fabric. ad Plutarch. Vit. Select. p. 81. Dobre. Adversar. in Aeschin. T. XII. Rhetor. Gr. ed. Dobson. p. XI. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 440. Stallbaum. ad Plat. Pol. VIII, p. 548, C. Maetzner. ad Lycurg. Or. p. 198. De Latinis vid. Brem. in Symbol. Philol. Helvet. p. 187. Stallbaum. ad Plat. Symp. l. I. Ceterum facile caremus articulo ἢ, quem Photius l. I. ante ἐκλεκτῆ addit.

278 Ἀφθόρῳ A. M. P. C.: ἀφθάρῳ V. „At excerpta Photiana ἀφθόρῳ legunt“ Vales. Vid. Phot. cod. 237. p. 310, a. 34. Bekk. In manifesta imitatione loci, ex Platonis Symposio iuxta positi, ego vocem ἀφθόρῳ, a Photio servatam, Methodio restituisse non dubitavi. Ne quis autem mihi obiiciat, Methodium Platonis verba, a se imitando expressa, suam in rem commutasse: nemo librorum, reperta voce ἀφθόρῳ, exquisitam locutionem ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόρῳ facile invenisset, quum illis in proclivi fuerit, ἀφθόρῳ pro ἀφθόρῳ propter adiectum καθαρᾷ scribere, quemadmodum Hoeschelius ap. Phot. ἀφθόρῳ scribi voluit. Tantum igitur abest, ut vulgata vera sit lectio, ut ea, quam nos ex Photio reposuimus, maxime inserviat refellendis Astii conatibus, qui ap. Plat. ἀφθονα (nim. διανοήματα) aut ἀφθόνως scribendum coniecit, quod posterius cod. F. ex corr. et Fic., ab unde vertens, habent. Ceterum cum illis: ἀληθεῖς ὑπέσπειρε λόγους, comparandi sunt Platonis loci, quibus verbum σπείρειν ad spargenda doctrinae et virtutis semina transferuntur, Legg. VI, p. 777, E. σπείρειν εἰς ἀρετῆς ἔκρυσιν, Phaedr. p. 276, E. ὅταν τις ... φυτέῃ τε καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους, quem ad locum, ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 265. neglectum, poster proxime accedit. Σπορά translatum Riv. p. 134, E. περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεως τε καὶ σποράς.

279 Ἀποβλαστήματα Noster vocat, quae Platoni Symp. p. 209, D. sunt ἔκγονα. Vid. annot. 139.

280 Κλέος P. recte et convenienter cum Plat. Symp. l. I. (τὸ κλ. C., articulo male adiecto): κάλλος A. De VB. V. M., ut sexcenties alias, non liquet. Cum formula Platonica ἀθάνατον κλέος comparandae Homericæ κλέος ἀφθιτον II. ε, 413, κλέος ἀσβεστον Od. δ, 584. η, 333. Vox poetica κλέος, qua Plato aliquoties usus est (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 190.) apud Nostrum recurrit p. 206. μυρίον γάρ ἔξετε κλέος (verba μυρίον γάρ, in V. omissa, A. M. probante Val. addunt). Adde locum ex p. 168. in annot. 240. allatum. Λισσὸν κλέος id. Homil. in Sym. et Ann. ed. Pantin. p. 52. Mox Μωσέως A., et sic A. P. C. p. 247. 263 (Μωσεί) 266. 268. 275.: Μωυσέως P. C. quam formam habes p. 109. Μωϋσῆν (ex Num. θ, 1.), ubi VB. Μωϋσῆν, P. pessime Μωϋσῆν. Tu vide Winer. Gramm. Idiom. N. T. ed. III, p. 44. et Sinner. Del. PP. p. 127. Deinde τὰς habet A.: om. VB. P. C. Sed articulus stare potest. Tum Δαβὶδ cum P. C. scripsi: Δαβὶδ A. VB. Vide Winer. l. c. p. 44. et annot. in El. Cret. col. 772 (9). Porro Σολομῶνος VB. C.: Σολομώντος A. P. C. Tu vide Winer. Gr. Idiom. N. T. p. 63. Denique ἑαυτῶν VB. P. C., iuxta Platonis verba: οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν: A. minus bene αὐτῶν.

281 Vid. annot. 122.

282 Ἐκγονα recte A. P.: ἔγγονα mendose Phot. cod. 237. p. 310, b. 7. Bekker., articulo τὰς ante τοῦ πρ. αἱ. perperam adiecto. Methodius h. l. de animabus piis loquitur, quae post mundum recens conditum vixerint, quas ipse in seqq. γέγονας τῆς μεγάλης ἐξαήμερου vocat cumque angelis et Deo commercium habuisse docet. Verborum audaciorum: τοῦ πρώτου αἰῶνος ἔκγονα, quae ipse adiectis: σχεδόν, εἰ χρὴ φάναι, excusat, ansam dedisse videntur, quae Plato Tim. l. I. de hominibus antiquis, ab ortu et progenie divina recentibus, pronuntiavit. Quum autem Noster non auderet dicere: τοῦ Θεοῦ ἔκγονα, id saltem sibi sumpsit, ut ista poneret: τοῦ πρώτου αἰῶνος ἔκγονα. De

P. 163. ἵνα μὴ πάντῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων αἰστωθῆ²⁶³.

P. 164. νεανικῶς²⁶⁴ καὶ γενναίως διαβλήσαντα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν.

P. 168. τί δὴ ... τὸ πνεῦμα παραδίωσιν, ἐπισκεπτέον²⁶⁵.

P. 169. χαίρω ξυνέμπορον²⁶⁶ ἔχουσα .. τὴν Σοφίαν τῶν λόγων.

P. 170. πιστεύω εἰς δύναμιν προπομπίας ἀποδοῦναι²⁶⁷ σέ μοι τοὺς λόγους. τί χρῆ καὶ λέγειν²⁶⁸ —;

Protag. 321, A. μὴ τι γένος αἰστωθῆ²⁶³.

Theaet. 168, C. πάνν γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας.

Tim. 28, C. τότε δ' οὖν πάλιν ἐπισκεπτέον. al.

Phaed. 108, C. ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα.

Tim. 26, D. πειρασόμεθα τὸ πρόπον εἰς δύναμιν οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι.

Symp. 218, B. Σωκράτῃ δὲ αὐτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν;

sententia Platonica vide Stallbaum. ad Plat. Tim. l. l. p. 175. meque in Scholiis ad Dissert. Platon. p. 121. Geminum Philebi locum p. 16, C. Nostro p. 216 sq. adhibemus.

283 Αἰστωθῆ male om. A. B. ap. Phot. cod. 237. p. 310, b. 19. Bekk. Verbum αἰστωθῆ, ex adiect. αἰστος effictum, Epicis pariter et Tragicis est usitatum. Conf. Hom. Od. x, 259. v, 79. Sophocl. Ai. v. 510. qui forma αἰστωθῆ usus est. Apud Platonem id verbum est ἀπαξ λεγόμενον et orationi Sophistae ampullantis egregie accommodatum Prot. l. l., unde Methodius ita mutuatus est, ut, quum illic sermo sit de animalium generibus, eo abuteretur in significanda exstirpatione generis humani. In alio argumento verbum usurpatur a Methodio ap. Epiphani. p. 577, C. Poterat autem loco istorum: τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, brevius dicere: τὸ γένος. Conf. Plat. Symp. p. 190, C.

284 Νεανικῶς i. q. fortiter, strenue, quo significatu adverbium uno Theaeteti l. l. ap. Plat. est positum; nam Ep. VII, p. 347, D. νεανικῶς est audacter, uti Astius Lex. Plat. T. II, p. 375. recte docet. Adiect. νεανικῶς usitatum cum in meliorem partem de strenuo, tum in peiorem de protervo et superbo. Vid. Heindorf. ad Gorg. (p. 508, D.) p. 214. Ast. Lex. Plat. l. l., qui tamen varia commiscuit, Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 214, qui etiam de adv. νεανικῶς monuit. Quemadmodum h. l. νεανικῶς et γενναίως composita sunt, ita γενναίως et νεανικῶς copulata Lys. p. 204, E. ὡς γενναίως καὶ νεανικῶς (i. e. strenuum) τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῆ ἀνέυρες. De adv. γενναίως dixi annot. 202. — Sequuntur ap. Method. haec, a nobis omissa in contextu: ἃ ἐκείναι ἰδεῖν ἐπιπόθησαν, κἄν ἐκ βραχέως θεάσασθαι, sicuti A. scripsit; ἃ ἐκείναι ἐπιπόθησαν κἄν ἐκ βραχέως θεάσασθαι P., qui recte fecit, quod ἰδεῖν, quippe glossema elegantioris verbi θεάσασθαι (vid. annot. 246.), deletit, virgulam ante κἄν (scrib. κἄν) sustulit et βραχέως pro βραχέως scripsit. Mendosum βραχέως C. temere reduxit, et pessime idem cum P. ἐπιπόθησαν scripsit, quum ἐπιπόθησαν ap. A. optime habeat. Ἐπιπόθησαν i. q. ἐπεθύμησαν Matth. 13, 17, quem locum, in seqq. laudatum, Methodius h. l. ita respexit, ut verbis ἐπιθυμῆν et ἰδεῖν (εἶδεῖν in seqq. A. pessime: ἰδεῖν P. C. recte) exquisita ἐπιποθεῖν et θεάσασθαι substitueret. Est autem ἐπιποθεῖν primum insuper desiderare, deinde impense desiderare. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 789. Adiect. verb. ἐπιπόθητος, exoptatus, ex Georg. Pachymere ad Glyc. p. 108. annotavi. Verbum libris saepe fraudi fuit et haud uno loco in simplex ποθεῖν abiit, praesertim ubi ἐπι praecedit. Sic ap. Plat. Prot. p. 329, D. τοῦτ' ἔστιν, ὃ ἐπιποθῶ, Ambr. ποθῶ. Eodem modo peccatum Symp. p. 204, D. ubi vid. Rückert. et Stallb. Gregorio Naz. Or. III, p. 68, B. ἐπιποθεῖτε loco vulgati ἐποθεῖτε reddidi ad El. Cret. col. 892 (6).

285 Παραδίωσι, νῦν σκεπτέον A.: παραδίωσιν, ἐπισκεπτέον P.: παραδίωσι, νῦν ἐπισκεπτέον VB., si Allatio fides habenda. Sed νῦν propter praegressum ἐπειτα stare non potest, et ἐπισκεπτέον optime habet, quippe accommodatum Platonico loquendi usui, quo verbum ἐπισκεπτόμαι eiusque forma ἐπισκεπτέον frequentantur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 790 sq. Eodem mendo ap. Plat. Soph. p. 259, B. ἐπισκεπτέον αὐτῶ, olim σκεπτέον legebatur. Method. p. 66. πάλιν ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχέων ἐπισκεπτέον, in quibus formula διὰ βραχέων item platonica (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 363.): p. 94. ἐπιπόθητον ἐπισκεπτέον.

286 Ξυνέμπορον A. C.: συνέμπορον P. male, neglecta forma veteris Ἀτθίδος, de qua vid. annot. 7. Ξυνέμπορος est ap. Plat. Phaed. l. l., quem Ast. Lex. Plat. T. II, p. 325. omisit, et paulo ante p. 108, B. in verbis: οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμῶν ἐθέλει γυγνεσθαι. Vocem, nusquam alias ap. Plat. obviam, Timaeus, neglecta forma Attica, in Lexicon retulit p. 242. συνέμπορος: συνοδοπόρος, ubi vid. Ruhnken., cui adde Valckenar. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 207 sq. et Wytttenbach. ad Plat. Phaed. (p. 108, B.) p. 295. Vocem, Tragicis usitatam (cf. Aeschyl. Suppl. 946. Eurip. Bacch. 57.), posterioris aetatis scriptores translata potestate usurparunt, ut Methodius h. l. fecit. Philostrate. V. A. Lib. IV. p. 149. τὸ μειράκιον ... μὴ ποιούμενος ξυνέμπορον τῆς σῆς σοφίας, quo respexit Euseb. contra Hierocl. p. 529, C. ubi Damini Apollonio συνέμπορον πάσης φιλοσοφίας fuisse dicit. Gregor. Palam. Prosop. p. 6. κλημόνες τοῦ αὐτοῦ βίου ξυνέμποροι. Ex posterioris aetatis poetis cf. Nonn. Dionys. p. 442, 21. Falkenburg.

287 Quam Methodius h. l. ex Tim. l. l. mutuatus est metaphoram verbi ἀποδοῦναι, etiam alias ap. Plat. occurrit. Vid. Wytttenbach. Animadv. in Julian. Or. I. p. 210 sq. Schaeef., Ast. Comm. in Polit. p. 624. et Stallbaum. ad Symp. p. 194, D. ubi in verbis: ἀποδέξασθαι τὸν λόγον, similis translatio, quam Noster p. 108. imitatus est. Quae ap. Plat. Symp. p. 194, D. insequuntur: ἀποδοῦς .. ἑκάτερος τῷ θεῷ (τὸν λόγον) Nostro p. 256. adhibemus.

288 Τί A. pessime, interrogandi signo sequentibus adscripto: τί P. C. recte, sed absque interrogandi signo. Est autem haec interrogatio per parenthesis illata. Similiter Plato Pol. IV, p. 434, D. τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; De formula τί δεῖ καὶ λέγειν; et simm. vid. Wytttenbach. Animadv. in Julian. Or. I. p. 159 Schaeef., qui locum ex Plat. Symp., quem ego Methodio adhibui, laudavit, sed aliena admiscuit. Formulam τί χρῆ καὶ λέγειν; ego ad El. Cret. col. 809 (2) Gregorio Naz. Or. XXIX, p. 530, B. vindicavi. Omnino καὶ vim habet interrogationes intendendi. Method. Homil. in Symeon. et Annam p. 56 Pantin. πῶτας εἶν καὶ θέοιτο ἀντιφράσεως —; p. 130. ὅν τί καὶ γένοιτ' ἂν ἐνδοξό-

P. 159. ἀληθεῖς ὑπέσπειρε λόγους ἐν ἀφθόνῳ²⁷⁸ καὶ καθαρά φιλοσοφία.

τοιαῦτα γὰρ ἀποβλαστήματα²⁷⁹ ψυχῶν αἱ ψυχαί, ἀείμνηστον φέροντα κλέος²⁸⁰, ὁπόσαις ἂν ὁ Χριστὸς συνανακραθῆ. εἰ γὰρ βούλεσθε εἰς Μωυσέως ἀποβλέψαι τὰς βίβλους, ἢ Δαβὶδ ἢ Σολομῶνος ἢ Ἡσαίου ἢ τῶν καθ' ἑξῆς προφητῶν, ὧ πάροδοι, εἴσεσθε οἷα κατατελοῦσιν ἑαυτῶν ἔχονα τῷ βίῳ σωτήρια διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ κοινωρίαν.

P. 161. ὁ Θεὸς ἐτεκμήνατο²⁸¹ τὴν κτίσιν.

(ψυχὰς) σχεδόν, εἰ χρὴ φάναι, τοῦ πρώτου αἰῶνος οὔσας ἔχονα²⁸².

Symp. 210, D. ἴνα .. πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους .. τίκη .. ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ.

Symp. 209, C. καὶ πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιοῦτους παῖδας (D.) μᾶλλον γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους, καὶ εἰς Ὀμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔχονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκεῖνοι ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα· εἰ δὲ βούλει, ἔφη, οἷους Ἀγκούργου παῖδας καταλλεπτο ἐν Λακεδαιμονίᾳ σωτήρας τῆς Λακεδαιμονίας καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν τῆς Ἑλλάδος.

Tim. 28, C. ὁ τεκταινόμενος (τὸν κόσμον). 33, A. τέλειον .. αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐτεκμήνατο.

Tim. 40, D. ἐχόνους ... Θεῶν οὔσιν.

ἡμέραν. Nicet. Paphl. Laud. S. Matthaei p. 403, A. παρῶν δὲ καὶ μὴ μόνῃ καλέσας ἐπισπάσαστο φωνῇ. Eustath. Comm. in Iliad. ε. p. 576. med. ε. p. 742, 27. 827, 38. ψ. p. 1299, 51. in Odys. ε. p. 1619, 7. ξ. p. 1759, 45. χ. p. 1921, 23. ψ. p. 1943, 58. Nicephor. Chumn. in Boissonad. Anecd. T. II, p. 11. med. Recentioris aetatis scriptores, qui formulis εἰς μόνος et ἔν μόνον fere abstinere, etiam μία καὶ μόνῃ dicunt. Cf. Macar. Alex. de Justor. Excessu ap. Toll. Ins. It. Ital. p. 194. μία καὶ μόνῃ παραμυθία. S. Maxim. Schol. in Greg. Naz. p. 12. ed. Gal. Auctor Fragmentorum Polit. Collect. Maianae T. II, p. 591. μία γὰρ, ὧ φίλε ἑταίρε, μία καὶ μόνῃ αἰτία τῆς τε πολεμικῆς τῆς τε δλης πολιτικῆς ἐδέξιας, ἢ τῶν ἀγαθῶν τιμῆ. Vid. Thiersch. Spec. Edit. Plat. Symp. p. 46 sq. Schaefer. Melet. p. 16 sq. Fabric. ad Plutarch. Vit. Select. p. 81. Dobre. Adversar. in Aeschin. T. XII. Rhetor. Gr. ed. Dobson. p. XI. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 440. Stallbaum. ad Plat. Pol. VIII, p. 548, C. Maetzner. ad Lycurg. Or. p. 198. De Latinis vid. Brem. in Symbol. Philol. Helvet. p. 187. Stallbaum. ad Plat. Symp. l. l. Ceterum facile caremus articulo ἢ, quem Photius l. l. ante ἐκλεκτὴ addit.

278 Ἀφθόνῳ A. M. P. C.: ἀφθάρῳ V. „At excerpta Photiana ἀφθόνῳ legunt“ Vales. Vid. Phot. cod. 237. p. 310, a. 34. Bekk. In manifesta imitatione loci, ex Platonis Symposio iuxta positi, ego vocem ἀφθόνῳ, a Photio servatam, Methodio restituere non dubitavi. Ne quis autem mihi obiiciat, Methodium Platonis verba, a se imitando expressa, suam in rem commutasse: nemo librorum, reperta voce ἀφθάρῳ, exquisitam locutionem ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ facile invenisset, quum illis in proclivi fuerit, ἀφθάρῳ pro ἀφθόνῳ propter adiectum καθαρά scribere, quemadmodum Hoeschelius ap. Phot. ἀφθάρῳ scribi voluit. Tantum igitur abest, ut vulgata vera sit lectio, ut ea, quam nos ex Photio reposuimus, maxime inserviat refellendis Astii conatibus, qui ap. Plat. ἀφθονα (nim. διανοήματα) aut ἀφθόνως scribendum coniecit, quod posterius cod. F. ex corr. et Fic., abunde vertens, habent. Ceterum cum illis: ἀληθεῖς ὑπέσπειρε λόγους, comparandi sunt Platonis loci, quibus verbum σπείρειν ad spargenda doctrinae et virtutis semina transfertur, Legg. VI, p. 777, E. σπείρειν εἰς ἀρετῆς ἐκρυσιν, Phaedr. p. 276, E. δταν τις ... φυτεύῃ τε καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους, quem ad locum, ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 265. neglectum, noster proxime accedit. Σπορά translatum Riv. p. 134, E. περί μαθημάτων εἰς ψυχῆν φυτεύσεως τε καὶ σποράς.

279 Ἀποβλαστήματα Noster vocat, quae Platoni Symp. p. 209, D. sunt ἔχονα. Vid. annot. 139.

280 Κλέος P. recte et convenienter cum Plat. Symp. l. l. (τὸ κλ. C., articulo male adiecto): κάλλος A. De VB. V. M., ut sextenties alias, non liquet. Cum formula Platonica ἀθάνατον κλέος comparandae Homericæ κλέος ἀφθόνῳ II. ε., 413, κλέος ἀσβεστον Od. δ, 584. η, 333. Vox poetica κλέος, qua Plato aliquoties usus est (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 190.) apud Nostrum recurrit p. 206. μυρίον γὰρ ἔξετε κλέος (verba μυρίον γὰρ, in V. omissa, A. M. probante Val. addunt). Adde locum ex p. 168. in annot. 240. allatum. Λισσὸν κλέος id. Homil. in Sym. et Ann. ed. Pantin. p. 52. Mox Μωσέως A., et sic A. P. C. p. 247. 263 (Μωσεί) 266. 268. 275.: Μωυσέως P. C. quam formam habes p. 109. Μωϋσῆν (ex Num. β, 1.), ubi VB. Μωϋσῆν, P. pessime Μωϋσῆν. Tu vide Winer. Gramm. Idiom. N. T. ed. III, p. 44. et Sinner. Del. PP. p. 127. Deinde τὰς habet A.: om. VB. P. C. Sed articulus stare potest. Tum Δαβὶδ cum P. C. scripsi: Δαβὶδ A. VB. Vide Winer. l. c. p. 44. et annot. in El. Cret. col. 772 (9). Porro Σολομῶνος VB. C.: Σολομώντος A. P. C. Tu vide Winer. Gr. Idiom. N. T. p. 63. Denique ἑαυτῶν VB. P. C., iuxta Platonis verba: οἷα ἔχονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν: A. minus bene αὐτῶν.

281 Vid. annot. 122.

282 Ἐχονα recte A. P.: ἔγγονα mendose Phot. cod. 237. p. 310, b. 7. Bekker., articulo τὰς ante τοῦ πρ. αἱ. perperam adiecto. Methodius h. l. de animabus piis loquitur, quae post mundum recens conditum vixerint; quas ipse in seqq. γέγονας τῆς μεγάλης ἐξαήμερου vocat cumque angelis et Deo commercium habuisse docet. Verborum audaciorum: τοῦ πρώτου αἰῶνος ἔχονα, quae ipse adiectis: σχεδόν, εἰ χρὴ φάναι, excusat, ansam dedisse videtur, quae Plato Tim. l. l. de hominibus antiquis, ab ortu et progenie divina recentibus, pronuntiavit. Quum autem Noster non auderet dicere: τοῦ Θεοῦ ἔχονα, id saltem sibi sumpsit, ut ista poneret: τοῦ πρώτου αἰῶνος ἔχονα. De

P. 163. ἵνα μὴ πάντῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀίστωθῆ²⁸³.

P. 164. νεανικῶς²⁸⁴ καὶ γενναίως διαβλήσαντα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν.

P. 168. τί δὴ ... τὸ πνεῦμα παραδίωσιν, ἐπισκεπτέον²⁸⁵.

P. 169. χαίρω ξυνέμπορον²⁸⁶ ἔχουσα .. τὴν σοφίαν τῶν λόγων.

P. 170. πιστεύω εἰς δύναμιν προπορτας ἀποδοῦναι²⁸⁷ σέ μοι τοὺς λόγους, τί χρῆ καὶ λέγειν²⁸⁸ —;

Protag. 321, A. μὴ τι γένος ἀίστωθῆ²⁸³.

Theaet. 168, C. πάνν γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας.

Tim. 28, C. τότε δ' οὖν πάλιν ἐπισκεπτέον. al.

Phaed. 108, C. ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα.

Tim. 26, D. πειρασόμεθα τὸ πρόπον εἰς δύναμιν οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι.

Symp. 218, B. Σωκράτῃ δὲ αὐτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν;

sententia Platonica vide Stallbaum. ad Plat. Tim. l. l. p. 175. meque in Scholiis ad Dissert. Platon. p. 121. Geminum Philebi locum p. 16, C. Nostro p. 216 sq. adhibemus.

283 Ἰίστωθῆ male om. A. B. ap. Phot. cod. 237. p. 310, b. 19. Bekk. Verbum ἀίστου, ex adiect. ἀίστος effictum, Epicis pariter et Tragicis est usitatum. Conf. Hom. Od. x, 259. v. 79. Sophocl. Ai. v. 510. qui forma αίστου usus est. Apud Platonem id verbum est ἀπαξ λεγόμενον et orationi Sophistae ampullantis egregie accommodatum Prot. l. l., unde Methodius ipse mutuatus est, ut, quum illic sermo sit de animalium generibus, eo abuteretur in significanda exstirpatione generis humani. In alio argumento verbum usurpatur a Methodio ap. Epiphan. p. 577, C. Poterat autem loco istorum: τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, brevius dicere: τὸ γένος. Conf. Plat. Symp. p. 190, C.

284 Νεανικῶς i. q. fortiter, strenue, quo significatu adverbium uno Theaeteti l. l. ap. Plat. est positum; nam Ep. VII, p. 347, D. νεανικῶς est audacter, uti Astius Lex. Plat. T. II, p. 375. recte docet. Adiect. νεανικῶς usitatum cum in meliorem partem de strenuo, tum in peiorem de protervo et superbo. Vid. Heindorf. ad Gorg. (p. 508, D.) p. 214. Ast. Lex. Plat. l. l., qui tamen varia commiscuit, Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 214, qui etiam de adv. νεανικῶς monuit. Quemadmodum h. l. νεανικῶς et γενναίως composita sunt, ita γενναίως et νεανικῶς copulata Lys. p. 204, E. ὡς γενναίον καὶ νεανικόν (i. e. strenuum) τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῆ ἀνεῦρες. De adv. γενναίως dixi annot. 202. — Sequuntur ap. Method. haec, a nobis ommissa in contextu: ἃ ἐκείναι ἰδεῖν ἐπέπδησαν, κἄν ἐκ βραχέως θεάσασθαι, sicuti A. scripsit; ἃ ἐκείναι ἐπεπόμεσαν κἄν ἐκ βραχέως θεάσασθαι P., qui recte fecit, quod ἰδεῖν, quippe glossema elegantioris verbi θεάσασθαι (vid. annot. 246.), deletit, virgulam ante κἄν (scrib. κἄν) sustulit et βραχέως pro βραχέως scripsit. Mendosum βραχέως C. temere reduxit, et pessime idem cum P. ἐπεπόμεσαν scripsit, quum ἐπεπόμεσαν ap. A. optime habeat. Ἐπεπόμεσαν i. q. ἐπεπόμεσαν Math. 13, 17, quem locum, in seqq. laudatum, Methodius h. l. ita respexit, ut verbis ἐπιθυμεῖν et ἰδεῖν (εἰδεῖν in seqq. A. pessime: ἰδεῖν P. C. recte) exquisita ἐπιποθεῖν et θεάσασθαι substitueret. Est autem ἐπιποθεῖν primum insuper desiderare, deinde impense desiderare. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 789. Adiect. verb. ἐπιπόθητος, exoptatus, ex Georg. Pachymere ad Glyc. p. 108. annotavi. Verbum librariis saepe fraudi fuit et haud uno loco in simplex ποθεῖν abiit, praesertim ubi ἐπι praecedit. Sic ap. Plat. Prot. p. 329, D. τοῦτ' ἐστιν, ὃ ἐπι ἐπιποθῶ, Ambr. ποθῶ. Eodem modo peccatum Symp. p. 204, D. ubi vid. Rückert. et Stallb. Gregorio Naz. Or. III, p. 68, B. ἐπεποθεῖτε loco vulgati ἐποθεῖτε reddidi ad El. Cret. col. 892 (6).

285 Παραδίωσι, νῦν σκεπτέον A.: παραδίωσιν, ἐπισκεπτέον P.: παραδίωσι, νῦν ἐπισκεπτέον VB, si Allatio fides habenda. Sed νῦν propter praegressum ἐπειτα stare non potest, et ἐπισκεπτέον optime habet, quippe accommodatum Platonico loquendi usui, quo verbum ἐπισκεπτόμαι eiusque forma ἐπισκεπτέον frequentantur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 790 sq. Eodem mendo ap. Plat. Soph. p. 259, B. ἐπισκεπτέον ἀντῶ, olim σκεπτέον legebatur. Method. p. 66. πάλιν ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχέων ἐπισκεπτέον, in quibus formula διὰ βραχέων item platonica (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 363.): p. 94. ἐντεῦθεν ἐπισκεπτέον.

286 Συνέμπορον A. C.: συνέμπορον P. male, neglecta forma veteris Ἀτθίδος, de qua vid. annot. 7. Συνέμπορος est ap. Plat. Phaed. l. l., quem Ast. Lex. Plat. T. II, p. 325. omisit, et paulo ante p. 108, B. in verbis: οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμῶν ἐθέλει γίνεσθαι. Vocem, nusquam alias ap. Plat. obviat, Timaeus, neglecta forma Attica, in Lexicon retulit p. 242. συνέμπορος: συνοδοιπορος, ubi vid. Ruhnken., cui adde Valckenar. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 207 sq. et Wyttenbach. ad Plat. Phaed. (p. 108, B.) p. 295. Vocem, Tragicis usitatam (cf. Aeschyl. Suppl. 946. Eurip. Bacch. 57.), posterioris aetatis scriptores translata potestate usurparunt, ut Methodius h. l. fecit, Philostrat. V. A. Lib. IV. p. 149. τὸ μειράκιον ... μὴ ποιούμενος ξυνέμπορον τῆς σῆς σοφίας, quo respexit Euseb. contra Hierocl. p. 529, C. ubi Damin Apollonio συνέμπορον πάσης φιλοσοφίας fuisse dicit. Gregor. Palam. Prosop. p. 6. τλήμονες τοῦ αὐτοῦ βίου ξυνέμποροι. Ex posterioris aetatis poetis cf. Nonn. Dionys. p. 442, 21. Falkenburg.

287 Quam Methodius h. l. ex Tim. l. l. mutuatus est metaphoram verbi ἀποδοῦναι, etiam alias ap. Plat. occurrit. Vid. Wyttenbach. Animadv. in Julian. Or. I. p. 210 sq. Schaeef., Ast. Comm. in Polit. p. 624. et Stallbaum. ad Symp. p. 194, D. ubi in verbis: ἀποδέξασθαι τὸν λόγον, similis translatio, quam Noster p. 108. imitatus est. Quae ap. Plat. Symp. p. 194, D. insequuntur: ἀποδοῖς .. ἐκάτερος τῷ θεῷ (τὸν λόγον) Nostro p. 256. adhibemus.

288 Τί A. pessime, interrogandi signo sequentibus adscripto: τί P. C. recte, sed absque interrogandi signo. Est autem haec interrogatio per parenthesis illata. Similiter Plato Pol. IV, p. 434, D. τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; De formula τί δεῖ καὶ λέγειν; et simm. vid. Wyttenbach. Animadv. in Julian. Or. I. p. 159 Schaeef., qui locum ex Plat. Symp., quem ego Methodio adhibui, laudavit, sed aliena admiscuit. Formulam τί χρῆ καὶ λέγειν; ego ad El. Cret. col. 809 (2) Gregorio Naz. Or. XXIX, p. 530, B. vindicavi. Omnino καὶ vim habet interrogationes intendendi. Method. Homil. in Symeon. et Annam p. 56 Pantin. ποίας ἐν καὶ δέοιτο ἀντιφράσεως —; p. 130. ὧν τί καὶ γένοιτ' ἂν ἐνδοξό-

Oratio VIII.

λέγωμεν . . οἷόν τε ὄν τυγχάνει (τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα) καὶ δύναμιν ἣν ἔχει, καὶ εἰς ὕστερον²⁸⁹, ὁποίους καρποὺς ἀποτελεῖ.

P. 171. εἰς κάθαρσιν . . τῆς ψυχῆς²⁹⁰.

τὸν . . τετελεσμένον αὐτῆς (τῆς παρθενίας) τὰς ἀφθόρους²⁹¹ τελετάς.

τὸ τῆς ψυχῆς καταρδόμενον²⁹² ἀληθῶς αὐξεται τε καὶ κουφίζεται²⁹³ πτέρωμα, τῶν ἀνθρωπίνων ἐξίπτασθαι²⁹⁴ καὶ ἡμέραν ἐδιζόμενον σπουδασμάτων.

Phaedr. 237, C. περὶ ἔρωτος, οἷόν τε ἔστι καὶ ἣν ἔχει δύναμιν, ὁμολογία θήμενοι ὄρον . . τὴν σκέψιν ποιῶμεθα, εἴτε ὠφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει.

Soph. 227, C. τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων.

Phaedr. 249, C. τελέους ἀεὶ τελετὰς τελοῦμενος.

Phaedr. 251, B. ἡ ἢ τοῦ πτεροῦ φύσις ἀρδεταί. 246, E. τοῦτοις . . τρέφεται τε καὶ αὐξεται τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα. 248, C. ὃ (πτεροῦ) ψυχὴ κουφίζεται. 249, C. ἐξιστάμενος . . τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων.

τερον —; Vid. Stallbaum. ad Platon. Euthyphr. ed. pecul. p. 18. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 124. Animadv. in Basil. I, p. 68.

289 *Εἰς ὕστερον* A.: *εἰσύτερον* P. C. Sed vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 644. et T. III, p. 462 inf. Ὑστερον simpliciter Plato in simili argumento Symp. p. 199; B. *καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, ὅτι πρῶτον μὲν δεῖ αὐτὸν ἐπιδειξαι, ὁποῖός τις ἐστὶν ὁ ἔρωσ, ὕστερον δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ, quae pariter ac praegressa p. 195, A., quorum h. l. fit mentio, cum gemino Phaedri loco, quem Methodio adhibuimus, comparanda sunt. In Phaedri loco Heindorfius malebat ὁδὸν τί ἐστι pro ὁδὸν τί ἐστι. Tu vide Ast. Annoti. p. 310. et confer Legg. X, p. 892, A. *ψυχὴν . . ἡγνομένην κινδυνεύουσι . . ὀλίγου ξύμπαντες, οἷόν τε ὄν τυγχάνει καὶ δύναμιν ἣν ἔχει*, quae non minus, quam illa ex Phaedro, Nostro observata sunt, ut patet ex seqq.: *κινδυνεύουσι γὰρ ὀλίγου ξύμπαντες* (sic A.: *σύμπαντες* P. C. minus recte) *αὐτὴν ἡγνομένην* —, quorum in proximis: *μυρίων* (sic A. P. C.) *διαφέρουσαν τῶν ἄλλων τῆς ἀρετῆς πλεονεκτιμάτων*, legi iubeo: *μυρίω*, coll. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 370. inf.*

290 *Τῆς* om. A., addiderunt P. C. Secundum Platonem et Platonicos *κάθαρσις* animi tum veri tum virtutis studio continetur. De purgatione, quae in veri studio cernitur, vid. annot. 270. Hoc loco sermo de virtutibus *καθαριστικαῖς*. Vid. Wytttenbach. ad Plat. Phaed. p. 172 ed. Lugd. Bat. Creuzer. ad Plot. de Pulcr. Praep. p. CII. CVII. CXI. p. 276 sq. 290. VV. DD. ad Marin. Vit. Procli p. 67. ed. Boissonad.

291 *Ἀφθόρους* Phot. cod. 237, p. 311, a. 22. Bekk., A. C.: *ἀφθάρτους* VB. P. Sed *ἀφθόρους* τελετὰς Methodius virginitati eadem ratione tribuit, qua virgines et pueri veneris expertes *ἀφθοροι* vel *ἀδιάφθοροι* vocantur. Vid. Jortin. Animadvss. in Hist. Eccles. vers. German. T. I. p. 335 sq. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 133. Bernard. ad Nonn. T. I, p. 288. et cf. infra p. 293. Initium huius loci sic habet: *τὸν ἔχοντα (nim. τὴν παρθενίαν) καὶ τετελεσμένον* cet., in quibus Photius l. l. verba *καὶ τετελ.* omittit et illa *τὸν ἔχοντα* cum seqq. *τὰς τελετὰς* male copulat. Tu confer locum *παράλληλον* ex Platonis Phaedro, et vide Ast. Annoti. in Phaedr. p. 434. coll. p. 373.

292 *Καταρδόμενον* A.: *καταρδούμενον* P. C. Sed vid. annot. 197. Ceterum ante *κατ.* quod ap. Method. verba: *τὸ τῆς ψυχῆς* —, praecedit, ἢ reponi oportet, quod ad vocem *παρθενία* in superioribus refertur. Sic ap. Plat. Phaedr. l. l. ἢ ad *ἀποδόσῃν* recte refertur.

293 De verbo *κουφίζειν*, ad animum translato, cf. Plat. Phaedr. loco iuxta posito, Method. p. 172. Plotin. in Enneadum fine, ubi locutio *κουφίζεσθαι δι' ἀρετῆς*, et Synes. De Prov. p. 90, D. Vide Moser. Ind. in Plotin. vv. *ἀνακουφίζω* et *κουφίζω*, meque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 260 ed. Krabing. De vocc. *κούφος*, *κούφως*, similiter usurpatis, vid. annot. 53. Cum verbo *κουφίζειν* comparandum *μετεωρίζειν*, ad animum item translato a Platone Phaedr. p. 246, D. et a Methodio p. 172. qui medium *μετεωρίζεσθαι* in eadem re posuit p. 172. *ἀνανεούοντας ἄνω δεῖ καὶ ἀνιπταμένους μετεωρίζεσθαι*. Ex eodem genere est *ἄνω φέρειν* p. 174. *οὐ γὰρ θέμις ἐπὶ γῆς βοῦξιν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν τῷ τῆς παρθενίας πτεροῦ, ἀλλ' ἄνω φέρειν εἰς (ἀσθρονὸν εἰς add. VB. P. C.): om. A.) καθαρον αἰθέρα*: p. 179. *ἀγνεία, ἄνω φέρουσα καὶ πρὸς ὕψος αἴρουσα*. Sic legendum; *αἴρουσα* A. P. pessime, quorum posterior cum VB. haec sic scribit: *ἀνωφερῆ τὴν σάρκα πρὸς ὕψος αἴρουσα*. Sed magis placet Allatii lectio. Conf. *ἀγειν ἄνω* ap. Plat. Phaedr. p. 246, D. loco ad p. 172. allato.

294 Si quo loco, certe hoc Methodius Platonis verba, a se imitando expressa, paululum immutavit, verbo *ἐξίπτασθαι* pro *ἐξίστασθαι* posito. Vid. annot. 49. Plutarch. Mor. p. 1105, D. *ὡς ἐκπιτήσόμενοι τοῦ σώματος εἰς μέγα τι καὶ λαμπρόν*. Elias Crek. col. 789. *τὸν νοῦν . . ἐκπετήσιμον πρὸς θεὸν ἀπεργάσασθαι*, quem usum vocis *ἐκπετήσιμος* notabis. *Ἀνιπτασθαι* similiter, i. e. Platonicè, usurpatur, velut a Methodio ap. Epiph. p. 579, C. *οὔτε ψυχὴ πρὸς ἀλήθειαν ἀνιπτήσεται* cet. Vid. Symbol. in Epiph. p. 22. Nomen *σπούδασμα*, quod ex Phaedro sumunt insequitur, est *ἀπαξ λεγόμενον* apud Platonem. Cf. Method. ap. Phot. cod. 234. p. 297, b. 14. 15. Bekk. *πάντα ἡμῶν τὰ κοσμήματα καὶ σπουδάσματα τοῦ βίου*. Eiusdem generis haec apud Nostrum sunt nomina: *ἀπεικασμα*, vid. annot. 159: *γύμνασμα*, p. 169. *τὰ γυμνάσματα τῶν λόγων*: *τέχνασμα*, p. 229. *τὴν διαφωνίαν τοῦ τεχνάσματος αὐτῶν ἐξεργασαμένη*. Ita A. M.: *τεχνήματος* V. P. minus bene, quum *τέχνημα* ars sit vel inventum, absque fraudis et doli significatione, quae voci *τέχνασμα* h. l. et alias fere inest. Minus accurate Noster *τέχνασμα* artis opus vocat ap. Phot. cod. 235. p. 303, b. 21. Bekk. *ὅπως ἀνάρχως λέγοιτο κρατεῖν τοῦ τεχνάσματος ὁ τεχνίτης*, et sic Anonymus cod. 237. p. 313, b. 6. Bekk. *παντὸς ἀνθρωπίνου [τεχνήματος ἢ] τεχνάσματος ἀνωτέρω ἑαυτοῦ ἐργασάμενοι*. Verbo *τεχνάζομαι* pro *τεχνάομαι* similiter usus est Methodius; vid. annot. 721.

πανήγυριν τὸν βίον ἡμῶν σοφῶν
παῖδες εἰρήκασιν εἶναι²⁹⁵.

P. 172. τὰ σχήματα, ἔξωθεν φαντα-
σία σωφροσύνης ἐπιπεχωσμένα²⁹⁶.

κηλούμενοι²⁹⁷ ... ταῖς ἡδοναῖς τῆς
πλάνης περοζήνουσι πολλοὶ καὶ βαρυ-
νονται²⁹⁸ εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ἡκοντες βίον,

Pythagor. ap. Diog. Laërt. VIII, 1, 6. τὸν
βίον εἰκέναι πανηγύρει.

Plat. Epist. VII, 340, D. δόξαις .. ἐπι-
πεχωσμένοι.

Pol. III, 413, C. ὅφ' ἡδονῆς κληθέν-
τες.

Phaedr. 248, C. ὅταν .. βαρυνθεῖσα
.. περοζήνηση.

295 *Εἰρήκασιν εἶναι* P. C.: *εἶναι εἰρήκασιν* A., voce *εἶναι* post ἡμῶν posita. Sed Methodius transpositionum amantissimus est. *Σοφῶν παῖδες sunt sapientes* (vid. Barth. ad Zachar. Mityl. p. 337 ed. Boissonad. Ast. Anlmadvys. in Plat. Legg. p. 309), in his Pythagoras potissimum, cuius fuit nobilissima sententia, vitam quasi quandam πανήγυριν esse. Vid. Menag. ad Diog. L. I. I., Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. XXVI. p. 434 Wetsten. Quod autem Plato Pol. X, p. 614, E. beatorum coetum cum πανηγύρει comparavit, eadem imagine usus est Auctor Epistolae ad Hebr. 12, 23. πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένον. Vid. Schleusner. Lex. in N. T. T. II. p. 391, qui apte contulit illud Ciceronis Cat. Mai. c. 85. quum ad illud divinum animorum concilium coetumque proficiscar. Alii eadem in re vocibus δμῆγυρις et ἄγυρις usi sunt. Ita Methodius p. 146. μετὰ τῆς δμῆγυρεως .. τῶν ἀρχαγγέλων: p. 174. εἰς τὴν ἄγυριν ... τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Sic A. V. C.; τῶν ἀστρῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς VB. P. male, neque opus Combeffii coniectura, qui, coll. Epist. ad Hebr. I. I., ἀγίων vel ἀγγέλων pro ἀστρῶν scribi volebat. Tu porro confer Method. p. 199. εἰς τὴν ἄγυριν ἐλθοῦσα κατὰ τοὺς οὐρανοῦς: p. 251. εἰς τὴν ἄγυριν σπεύδοντας ἐκείνην. Auctor epigrammatis ap. Cardou. Rupellaeum in Miscell. Philol. T. I. p. 124. Ἐν δὲ τεθνεώσιν δμῆγυρίεις γε πέλουσιν | *Δοιαί* —, nim. altera, quae terram circumvagatur, altera caelestis beatorumque. Ceterum Stoicae sunt doctrinae, quae ap. Method. post Pythagorae sententiam inferuntur: ἡμᾶς δὲ τὸ δράμα τῆς ἀληθείας τὴν δικαιοσύνην ἔχειν ὡς εἰς (p. 172.) θέατρον ἐπιδειζομένους. Vid. Menag. ad Diog. Laërt. L. VII, cap. 2. §. 160.

296 Methodius denotat geniorum malignorum formas, extrinsecus honestatis specie leviter tinctas et quasi coloratas. Id enim valet: *σχήματα .. ἐπιπεχωσμένα εἶνα*. Verbum *ἐπιχρῶννμι* in scriptis Platonis, quae vulgo feruntur, est ἅπαξ λεγόμενον et ea, quam dixi, potestate translata positum Epist. I. I. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 78 ed. Lugd. Bat. et cf. Lucian. Imag. c. 16. οὐκ ἄρα τοῦ ἐπιπεχωσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βᾶδος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφείσα: Eustath. Antioch. De Engastrimytho p. 407 Allat. οἱ .. μυθοποιοὶ τὰς ἀνθηρὰς ἀναλεγόμενοι λέξεις αὐτοῦργοῦσι ποικίλα χρωμάτων εἶδη καὶ τῇ προσωποποιᾷ συμπλέκουσιν· εἶτα λόγους ἐπιχρῶσαντες ἡδέσι, πάσων .. ἐπισυνάγουσι τὴν τοῦ μύθου διήγησιν: Anonym. ap. Suid. v. Ἀδάμ· .. ἀλόγων ἰδέας τε καὶ μορφάς, εἰς ὃ κακίας δημιουργὸς ἐπέχρωσε. Ei quod est *ἐπιπεχωσθαι* contrarium *ἐπιπεχωσθαι*, penitus imbutum esse. Cf. Aristot. Eth. Nicom. L. II. c. 3. χαλεπὸν ἀποτράφασθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἐπιπεχωσμένον τῷ βίῳ. Vide Victor. Varr. LL. X, 18. et Ethicae Nicom. enarratores Camerarium et Gifanium, qui p. 103. apte comparavit Plat. Pol. IV, p. 429, E. Eadem metaphora, qua *ἐπιχρῶννμι*, verbum *προσχρῶννμι* usurpat Gregor. Nyss. Opp. T. I, p. 801, C. εἰ γυμνῆ προκείμενὴ ἡ κακία τῷ βίῳ, καὶ (καὶ om. Schol. Jo. Climaci p. 362 Rader.) μὴ τινι καλοῦ φαντασίᾳ προσπεχωσμένη, οὐκ ἂν ἠετομολήσεν (ἦ recte om. Schol. Clim.) πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνθρῶπινον. Nec non simplicis verbi *χρῶννμι* idem usus translatus. Firmus Epist. III. (Murator. Anecd. Gr. p. 283.) τοὺς .. πεχωσμένη φίλᾳ συζώντας. Caesar. Quaest. p. 138. Etinger. οὐ γυμνὸν πρόκειται τὸ κακὸν κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν φανόμενον· ἢ (leg. ἦ) γὰρ ἀπαρκοῦσιν ἂν ἔν ἡ κακία, μηδὲν πεχωσμένη καλῷ τῷ ἐφελκομένῳ τὸ ἀπατώμενον πρὸς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, quae sententia, ut illa Gregorii Nyss., cum hac Methodii egregie conspirat. Apud Theodor. Metoch. Miscell. p. 125 ed. Müller. Blochius loco mendosi *πεχωσμένους* translatus *πεχωσμένους* reponi iussit, eamque emendationem haud inducte commendavit. Cursorius autem temere fecit recteque a Cardone Rupellaeo Miscell. Philol. T. II, p. 107. ideo est notatus, quod in Longi fragmento translatus *χρῶσθαι* in *ἐπιχρῶσθαι* commutari voluit inque eam rem loco ex Plat. Epist. supra laudato abusus est. Ceterum cum Graeco *ἐπιχρῶννμι* comparanda sunt Latina colorare, tingere, de quibus vid. Scalliger. ad Cels. p. 570 ed. Lugd. Bat., Victor. et Ruhnken. II. II. Seneca Epist. 109: „Qui in solem venit, licet non in hoc venerit, colorabitur. — Non novimus quosdam, qui multis apud philosophiam annis persederint, et ne colorem quidem duxerint?“

297 Verbum *κηλεῖν* h. I. eo aptius est positum, quod in praegressis voluptas cum Sirenibus comparatur (v. annot. 53.), quibus id quod est *κηλεῖν* tribui solet. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 511. Cum autem *κηλεῖν* de illecebris musicis, cantus, orationis usurpatur (p. 258. v. Ast. Annot. in Plat. Prot. p. 49. Krabing. ad Synes. C. E. p. 104), tum vero etiam voluptas omnisque res, quae animum delinit, *κηλεῖν* dicitur. Ex iis quae Ast. Lex. Plat. T. II, p. 182 sq. per saturam attulit cf. Pol. I. I. Legg. X, p. 885, D. ὑπὸ τινῶν δῶρων ... κηλούμενοι. al. Lucian. Nigr. c. 15. ὅστις πλοῦτου ἐροῖ καὶ χρυσῷ κηλήται.

298 *Πολλοὶ καὶ βαρύνονται* P. C.: *καὶ βαρύνονται πολλοὶ* A. languidus. Post πολλοὶ A. add. τῶν, nullo sensu: om. P. C. recte. Deinde *ἔκοντες βίον A.*: *βίον ἡκοντες* P. C., quod et ipsum languidus dictum. De verbo Platonico *περοζήνου* (Phaedr. p. 246, C. et I. I.) cf. p. 173. οἱ .. περοζήνουσαντες καὶ περόντες εἰς τὰς ἡδονάς. Vid. annot. in Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 295 sq. ed. Krabinger. Verbi ῥεῖν in hoc composito eadem vis ac in aliis, e quibus *φυλλοζήουσι*, folia amittere, ap. Xenophon. Oec. 19, 19. cum *περοζήνου* bene comparavit Matthaeus ad Eclogg. Jo. Chrysost. p. 208 sq. Adde *περοζήναι*, Thucyd. IV, 12. Suid. v. *περοζήναι*. De nomine *περοζήνου* vid. Cruzer. Annot. in Plotin. p. 410, b. Krabinger. ad Greg. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 304 sq. Deinceps ap. Method. anima cupiditate gravata *βαρύνεσθαι* dicitur, ut a Platone Phaedr. I. I., ubi haec praecedunt: ὅταν ... λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα βαρυνθῆ, et Phaed. p. 81, C. *βαρύνειν* dicitur ὁ τῆς κάκης ἵππος [μετέχων] Phaedr. p. 247, B., ubi vid. Ast. Annot.

χαυνωθέντων²⁹⁹ αὐτοῖς καὶ χαλασθέντων τῶν τόνων, καθ' οὓς ἢ τῶν πτερῶν τῆς σωφροσύνης³⁰⁰ συγκρατεῖται φύσις, κουφίζουσα τὰ κάτω νεύοντα περὶ τῆν φθορὰν τῶν σωματίων³⁰¹.

ὦ Ἀρετῆ, εἴτε³⁰² ὅτι δὲ ἑαυτὴν αἰ-

Phaedr. 246, D. πέφυκεν ἢ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθεὶς ἄγειν ἄνω μετεωρίζουσα.

Cratyl. 415, D. ἴσως δὲ αἰρετὴν λέ-

p. 412, qui comparat Sap. Sal. 9, 15, ubi, ut ap. Plat. l. I., copulata βάρυνεν et βράθειν. De hoc verbo Platonico vid. annot. 334. Denique decantata Platonice animarum βάρυνσις. Vid. Creuzer, Annot. in Plotin. p. 214, a. Proxima ap. Method. εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ἡκοντες βίον, sic vertenda: qui ad nostram, i. e. Christianorum, vivendi rationem se adplicerunt. Neque enim Methodius, licet usus verbo Platonico πτεροῦθύνειν, de lapsu animarum in terras loquitur, cuius causam Plato πτεροῦθύνειν esse fingit; alioquin non dixisset πολλοί, sed αἱ ψυχαί. Sed hoc sibi vult: multos, qui coelestem Christianorum vitam sectentur, ei impares esse et humi affigi. Male igitur Allatius: qui in hanc vitam veniunt; peius etiam Possinus, more suo ampullas proiciens: qui — ex aethera professionis divinae sublimitate in vitae vulgaris humilitatem relabuntur. Tu de formula καθ' ἡμᾶς, secundum Christianos, vide annot. in El. Cret. col. 835 (2). Alia formulae potestas p. 178. τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης, i. e. ab hoc nostro terrarum orbe: p. 214. τοῦ καθ' ἡμᾶς ὁρίζοντος. Vid. annot. in El. Cret. l. I.

299 Χαυνοῦν est ἀπαξ λεγόμενον ap. Plat. Lys. p. 210, E. ibique valet vanitate inflare, quemadmodum χαῖνος vanus, inflatus dicitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 540. Sed quum χαῦνον proprie sit laxum (cf. Plat. Pol. p. 282, E.), χαυνωτικόν quod laxandi vim habet (vid. Victor. ad Aristot. Eth. Nicom. p. 214 ed. Flor.), recte Noster χαυνοῦν cum relaxandi significato de voluptate virtutis studium emolliente usurpavit. In eadem re compositum καταχαυνοῦν ponunt Scholia ad Aristot. Eth. Nic. VII, 8, 4. ap. Cram. Anecd. Par. T. I, p. 215. τοῦτο φησὶν ἐνταῦθα, ὅτι καὶ ὁ ἀκρατὴς μαλακίας εἶδος ἐστὶ καταχαυνοῦται γὰρ πῶς καὶ οὗτος κατὰ τὸν μαλακόν, καὶ οὐκ ἀντέχει μέχρι τέλους. Tantundem fere ac χαυνοῦν valet χαλᾶν, quod insequitur. Quum enim id verbum de arcu vel lyra vel habenis laxandis proprie dicitur, deinde in relaxanda omni contentione varie usurpatur, nec non ad remissionem ex voluptate virtutis studium transferri solet. Cf. Porphyr. Epist. ad Marcell. cap. 7. p. 288 Orell. τὸ μοχθεῖν ἀριστον (f. l. κρείττον) ... ἢ ἐξοιδανίειν τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλωμένην. Plura de proprio et translato usu docent Coraës Atact. T. I, p. 207. Creuzer. ad Procl. in Alcib. I, p. 41 sq. et Annot. in Plotin. p. 214, b. Methodii verba: χαλασθέντων τῶν τόνων, me commonefaciunt verbi rarissimi χαλατονεῖν, quod in hac ipsa re, de qua Noster ex Platonis mente loquitur, Hermias usurpat Schol. in Phaedr. p. 130. (ad p. 246, C. ἢ .. πτεροῦθύνουσα) ἢ .. πτεροῦθύνουσα καὶ χαλατονεῖουσα. Ceterum in voce τόνος, quae plurali numero minus usitata, Methodius, licet figurate loquens, tamen Stoicum sequitur loquendi usum, de quo vid. Animadvss. in Basil. I, p. 176.

300 Τὸ τῆς νυχτὸς πέρασμα ex Plat. Phaedr. p. 246, E. sumtum vidimus ad p. 171. Inde Noster τὰ τῆς σωφροσύνης πτερά h. l. effinxit, et quemadmodum Plato Phaedr. p. 246, D. 248, C. animae πτερόν celebravit, ita τὸ τῆς παρθενίας πτερόν laudatur p. 174. loco in annot. 301. allato, qui, quippe adumbratus ex Phaedr. p. 246, D., etiam cum hisce nostris: κουφίζουσα — σωματίων, comparandus est. Adde p. 203. (ἢ ἐκκλησία) πτερομένη τοῖς οὐρανοπόροις τῆς παρθενίας πτεροῖς. In verbis: ἢ τῶν πτερῶν .. φύσις, vox φύσις sic est posita, ut ap. Plat. Phaedr. p. 251, B. ἢ τοῦ πτεροῦ φύσις, ubi vid. Ast. Annot. p. 423. Συγκρατεῖται est continetur, ut ap. Gregor. Naz. Or. XXXII, p. 598, A. πῶς αἵματι συγκρατεῖται καὶ προῆ τὸ ἀσώματον. Κρατεῖται h. l. Edd. et Cod. Basil. f. 217. v. m., ubi tamen haec verba a manu 2 punctis subnotata; eandem lectionem Elias in Comment. secutus est. Sed Cod. Basil. f. 217. v. m. in repetitis Gregorii verbis: συγκρατεῖται, quod praestat. Secundum haec, quae dixi, refingendam est annotatio in El. Cret. col. 861 (8), ubi nonnihil ab opera turbatum fuit. Alias id quod est συγκρατεῖν Deo, omnia contineri, more Stoicorum tribui solet. Method. p. 199. τοῦ πατρὸς τοῦ ἀπ' ἑαυτοῦ δημιουργήσαντος καὶ ἐν (ἐν male om. C.) ἑαυτῷ συγκρατοῦντος τὸ πᾶν. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 122. Par usus verbi διακρατεῖν. Method. ap. Epiphan. p. 55^a, D. τὰ .. ἀκραίρη φῶτα τῶν Σεραφίμ, ἃ παρεστήκασιν τῇ μεγάλῃ βουλῇ διακρατοῦσιν τὸ πᾶν, ubi cod. Rupif. male διακρατεῖντα. Caesar. Dial. I, p. 599, C. πιστεύων τὴν συνεκτικὴν τοῦ παντὸς θεῖαν ῥώμην πάντα διακρατεῖν καὶ σώζειν καὶ διὰ πάντων ἦκειν καὶ κρατανεῖν τὰ πάντα. Vid. mea ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krabing. p. 184.

301 Quem iuxta posui Platonis locum Phaedr. p. 246, D., Methodio item obversatus est p. 174. οὐ γὰρ θέμις ἐπὶ γῆς βράθειν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν τῷ τῆς παρθενίας πτερῷ, ἀλλ' ἄνω φέρειν εἰς καθαρόν αἰθέρα, ubi τὸ τῆς παρθ. πτερόν P. C. Sed datus in formula οὐ θέμις recte habet. Conf. p. 195. οὐ γὰρ αὐτῷ (nim. Satanae) θέμις τοὺς ἄνω νεύοντας καὶ τοὺς ἄνω βλέποντας ἀφανίσαι, et vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 57. Deinde ante καθαρόν VB. P. C. addunt οὐρανόν εἰς, quibus verbis, ab A. omissis, aegre caremus. Nostro loco verbum κουφίζουσα respondet Platonico μετεωρίζειν Phaedr. l. I. De utroque vid. annot. 293. Porro voci ἐμβριθεὶς ap. Plat. respondent τὰ κάτω νεύοντα loquendi usu eo, de quo vid. Basil. Plotin. p. 39. Animadvss. in Basil. I, p. 75. Ei quod est κάτω νεύειν contrarium ἀνανεῖν. Method. p. 172. ἀνανεούσας ἄνω δεῖ καὶ ἀνπιταμένους μετεωρίζεσθαι, ubi ἄνω otiosum est, et p. 298. πάντα πρὸς Χριστὸν ἀνανεούοντα καρτερῶς μάχεσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Basil. Magn. T. II, p. 131, D. Gregor. Palam. Oratt. p. 119 ed. Matth. τὸν λογισμόν οὐκ ἀνανεούοντα ἔχων οὐδὲ τῶν γῆινων ἀνανιστάμενον (f. l. ἐπανιστ.). Vid. annot. in El. Cret. col. 895 (6). Ἄνω νεύειν in eadem re p. 195. τοὺς ἄνω νεύοντας. Simplici verbo νεύειν Methodius animi inclinationem tum ad virtutem, tum ad vitia promiscue declarat ap. Epiphan. p. 578, B. 583, C. 586, A. In meliorem partem idem ἐκνεύειν accipit p. 578, C.

302 Εἴτε A. P. C.: ἦτοι Phot. cod. 237, p. 311, a. 24. Bekk. simul commutatis vocc. ὦ et ἐσχηκας in ἦ et ἐσχηκε. Sed, ἦτοι pro εἴτε posito, debebat saltem ἦ alteri εἴτε substitui, quum ἦτοι — ἦ usitatum, ἦτοι — εἴτε inauditum sit. Conf. p. 216, 225. (ubi P. recte ἦτοι — ἦ — pro εἴτοι —

ρετή, είτε διὰ τὸ αἰρεῖν³⁰³ καὶ μετεω-
ρίζειν πρὸς οὐρανὸν ταύτην ἔσχημας τὴν
ἐπωνυμίαν.

P. 173. οὐ πρότερον λήγουσι λύπης
καὶ πόνων.

ἀμύητοι καὶ ἀτελεῖς τοῦ τῆς ἀλλ-
θειας ... δράματος³⁰⁴.

ἀγρίαις ἐρώτων λυτήσαντες³⁰⁵ ἡδο-
ναίς.

αἱ δὲ εὔπτεροι καὶ κοῦφαι³⁰⁶ εἰς
τὸν ὑπερκόσμιον τόπον³⁰⁷ ὑπερκύψα-
σαι³⁰⁸ τοῦ βίου καὶ ἰδοῦσαι πόρρωθεν³⁰⁹

γεῖν (τὴν ἀρετὴν), ὡς οὔσης ταύτης τῆς
ἐξωὸς αἰρετωτάτης· ζυγκροῦται δὲ
καὶ καλεῖται ἀρετή.

Tim. 42, C. οὐ πρότερον πόνων λή-
ξοι. Phaedr. 255, D. λήγει .. τῆς ὀδύνης.

Phaedr. 69, C. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ
ἀτέλεστος εἰς Αἴδου ἀφίκεται. Phaedr.
248, B. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θείας ἀπερ-
χονται.

Phaedr. 81, A. ἀγρίων ἐρώτων. al. Legg.
IX, 586. ἔρωτας λυττώντας. al.

Phaedr. 247, C. τὸν .. ὑπερουράνιον
τόπον. 249, C. τοῦτο δὲ ἐστὶ ἀνάμνησις
ἐκείνων, ἃ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἢ ψυχῇ ..

ἡ —, quod habet A.) 227. Verum enimvero optime habet εἶτε — εἶτε in allocutione Virtutis, quae unde nomen nacta sit dubitatur. Cf. Plat. Phaedr. p. 237, A. ὃ Μοῦσαι, εἶτε δι' ᾧδῆς εἶδος λυγίαι, εἶτε διὰ γένος μουσικὸν ... ταύτην ἔσχετε ἐπωνυμίαν, quem locum Methodius imitatus est. Statim post ὅτι δι' ἑαυτὴν αἰρετῆ P. C.: om. ὅτι et αἰρετῆ A. et Phot. l. l., ubi Bekker. recte: „post ἑαυτὴν addendum αἰρετῆ,“ nimirum ex margine Hoeschelii, qui in Notis p. 972, a. Philonem apte comparavit, sed vocem αἰρετῆ pro glossemate perperam habuit. Vid. Plat. Crat. l. l., ubi Stallbaumius Etym. Magn. p. 138, 27. contulit.

303 Αἰρεῖν Phot. cod. 237. p. 311, a. 25. Bekk. et P. C.: αἰρεῖν A. perperam. Deinde post οὐρανὸν A. add. τὰς ψυχὰς, quod, quippe glossema, recte om. VB. P. C. Quae ap. Method., de Virtute dicta, insequuntur: ἐπὶ λευκοτάτων αἰεὶ βαίνουσα φρενῶν, lyricum quiddam sonant, suntque versus, nescio unde decerpti, sic si scribantur et digerantur: — — ἐπὶ λευκοτάτων | αἰὲν βαίνουσα φρενῶν. Similiter de Amore Agatho apud Plat. Symp. p. 195, E. ἐν τοῖς μαλακοτάτοις τῶν ὄντων καὶ βαίνει καὶ οἰκεί cet. Mox de verbo λήγειν vid. annot. 51. Adde Method. ap. Eriphan. p. 569, D. ὅπως λήξει τοῦ ἀδικεῖν, et in fragmento I. De S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 826, D. ὅπως .. οἱ δαίμονες λήξωσι τοῦ θράσους.

304 Δράματος emendatione certissima scripsi, collatis, quae paulo post in contraria sententia sequuntur: ἰδοῦσαι — — θεάματα: δράματος A. P., quod stultus sit qui tueri velit hisce verbis p. 171. τὸ δράμα τῆς ἀληθείας, quorum longe alius est sensus. Ne multa, ista verba: ἀτελεῖς τοῦ τῆς ἀληθείας δράματος, imitando expressa ex Phaedr. l. l. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θείας. Quamquam θεά est contemplatio, δράμα spectaculum, quod Plato, spreta voce δράμα, θεάμα vocare solet. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 54. Sic Noster p. 174. τὰ ἐκεῖ θεάματα, ubi vid. annot. 313. Θεάν habes p. 209. πολὺ τῆς τῶν ὄντως ὄντων θείας ἐξηπατήθησαν. Sic P. C. cum M., ut videtur; τῆς τῶν ὄντων ἀληθείας A. minus bene. Est autem ἀτελής non initiatus, quem Plato Phaedr. l. l. ἀτέλεστον, voce ἀπαξ λεγομένη, vocat, suntque ap. Method. vocabula ἀμύητοι καὶ ἀτελεῖς, ut illic ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος, copulata. De voce ἀτελής c. gen. cf. Hymn. in Cer. 486. ἀτελής ἱερῶν. Astius, qui in Phaedri l. l. Annot. p. 378 verum vidit, in iisdem Annot. p. 378, ut in Lex. Plat. T. I, p. 300. v. ἀτελής, varia commiscuit. Ceterum Methodius locis ex Phaedone et Phaedro eo aptius est usus, quod Plato priore purgationem per mysteria philosophiam interpretatus est (vid. Ast. Annot. p. 566 sq.), posteriore speculationem rerum divinarum cum initiatione comparavit. Qua de imagine, a Nostro celebrata, vid. annot. 250 et 263. Adde Method. Hom. in Symeon. et Ann. p. 110 ed. Pant. Ἐλισσαῖος παρὰ σοφοῦ διδασκάλου μνηθεῖς, et p. 130. οἱ τῶν ἑπουρανίων μύσται.

305 Αὐτήσαντες P. C.: λυτήσαντες VB.: λυτήσαντες A. Sed λυτῶν forma est Attica et Platonis usitata, qui eo verbo rabiem amoris et amantium declarare solet. Cf. Legg. l. l. et vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 263. meaque in Animadvss. in Basil. I, p. 27 sq. Ἄγριαί ἦδοναί Methodio h. l. et ap. Phot. cod. 235, p. 301, b. 36. Bekk. sunt voluptates effrenatae. Quo de usu vocis ἄγριος cf. Plat. Phaedr. l. l. et vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 634. et Lex. Plat. T. I, p. 19.

306 Κοῦφαι A. P. C.: κοῦφοι VB. male. Ψυχαί post κοῦφαι excidisse videtur. De translata voce κοῦφος vid. annot. 53. Εὔπτερος, ad animum item translatum, effectum est ad normam contrarii ἀπτερος ap. Plat. Phaedr. p. 256, D. ἀπτεροι ... ἐκβαλνοῦσι τοῦ σώματος.

307 Quem Plato Phaedr. l. l. τὸν ὑπερουράνιον τόπον vocat, Nostro est ὁ ὑπερκόσμιος τόπος. Vid. annot. 53. et adde Athenagor. Legat. pro Christ. locis in annotatione proxima laudatis.

308 Ὑπερκύψασαι P. C.: ὑπερεκκύρσασαι A. Sed ὑπερεκκύπτειν est verbum nihili; ὑπερκύπτειν autem respondet Platónico ἀνακύπτειν Phaedri loco l., estque utriusque verbi solemnus usus de hominibus, qui coelestia sectantur. De verbo ἀνακύπτειν vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 433. et Animadvss. in Basil. I, p. 77. Adde Origen. Comm. in Jo. 13, 42. τὸ διορατικόν, κάτω πον κείμενον καὶ συγκρόπτον (leg. συγκύπτον), μὴ δυνάμενόν τε ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές (add. καὶ) μετεωρῶσαι. Synes. De Prov. p. 123, B. Gregor. Palam. Oratt. p. 119 Matthaei. ἐπεὶ ... τῷ θεῷ παριστάμεθα, μικρὸν ἀνακύψαντες ἐκείθεν (leg. ἐκείσε) τὰς ἐλπίδας ἐπ' αὐτὸν σχάμεν. Alii, in quibus Noster, in eadem re ὑπερκύπτειν dicere maluerunt. Vid. Markland. ad Maxim. Tyr. XXVII, 8. Animadvss. in Basil. l. l. et p. 175. Ita etiam Athenagor. Legat. pro Christ. cap. 22. p. 300, A. ed. Maur. ἀποπύπτοντες τοῦ μεγέθους τοῦ θεοῦ καὶ ὑπερκύψαι τῷ λόγῳ (οὐ γὰρ ἔχουσι συμπάθειαν) εἰς τὸν οὐράνιον τόπον οὐ δυνάμενοι —, ubi male vulgo etiam verba εἰς τὸν οὐρ. τῶν parenthesis includere solent. Idem cap. 25. p. 301, B. οὐκέτι εἰς τὰ ὑπερουράνια ὑπερκύψαι δυνάμενοι. Utroque loco mendose vulgo ἐπερκύψαι. Priore loco ὑπερκύψαι, quod codd. postea confirmarunt, pro olim vulg. ὑποκύψαι legendum coniecit C. Gesner. p. 144 ed. H. Stephani, apud quem p. 28 supr. τελεία post τῷ λόγῳ posita, reliqua indistincte sequuntur.

309 Πόρρωθεν VB. P. C.: μακρόθεν A. contra Atticismum. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 93. Πόρ-

ἂ μὴ ἕτερος ἀνθρώπων ἐθεάσατο, τοὺς
λειμώνας³¹⁹ αὐτοὺς τῆς ἀφθαρσίας,
ἀμήχανα κάλλη³¹¹ καὶ ἀνθ' φέροντας
καὶ πεπλη- (p. 174) ρωμένους, αἰεὶ πρὸς
αὐτοῖς³¹² εἶσιν, ἀναπολοῦσαι³¹³ τὰ ἐκεῖ
θεάματα, καὶ διὰ τοῦτο μικρὰ ἡγοῦν-
ται³¹⁴ τὰ ἐνταῦθα νομιζόμενα καλὰ,
πλούτους καὶ δόξας³¹⁵ καὶ γένη καὶ γά-
μους, καὶ οὐδέν τι³¹⁶ ἐκείνων περὶ πλειο-
νος ποιοῦνται. ἀλλὰ καὶ³¹⁷ εἴ τις αὐτῶν
θηρίος ἢ πυρὶ βούλοιο τὰ σώματα πα-
ραδιδόναι καὶ τιμωρεῖσθαι, ἐτοιμῶς
ἔχουσι τῶν ἀλγηδόνων ἀφροντιστεῖν διὰ
τὸν ἐκείνων πόθον καὶ τὴν ἐκείνων ἐκ-
πληξιν.

ἀνακύνεσθε εἰς τὸ ὄν ὄντως. Axioch. 371,
C. εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζον-
ται, ἐνθα .. παντοῖοι .. λειμώνες ἀν-
θεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Phaedr. 249,
C. μόνη πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διά-
νοια· πρὸς γὰρ ἐκεῖνοις αἰεὶ ἐστὶ μνήμη
κατὰ δύναμιν, πρὸς οἷσπερ ὁ θεὸς ὢν
θεῖός ἐστι. Theaet. 173, E. ταῦτα πάντα
ἡγησαμένη μικρὰ καὶ οὐδέν. Gorg. 523,
C. γένη καὶ πλούτους. al. Pol. II, 363, A.
ἀρχαί τε καὶ γάμοι. al. Symp. 211, D.
(καλοῦς παιδίας) οὐς νῦν ὄρων ἐκπέπλη-
ξαι καὶ ἐτοιμῶς εἶ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι
πολλοί, ὄρωντες τὰ παιδικὰ καὶ ξυνό-
ντες αἰεὶ αὐτοῖς, εἴ πως οἷόν τ' ἦν, μήτε
ἐσθίειν μήτε πίνειν, ἀλλὰ θεᾶσθαι μό-
νον καὶ ξυνεῖναι.

ὄρων ὄρων Plato Theaet. p. 191, B. Legg. II, p. 663, B. al. Habes tamen μακρόθεν p. 175. μακρό-
θεν αὐτοῖς φαντασιωθεῖσαι, quibus verbis huc respicitur.

310 Haec apud beatos prava illustravi annot. 31, haud neglecto Axiochi loco παραλλήλω. Adde
Plutarchum in fragmento ap. Stob. Serm. CXIX. post librum De S. N. V. ed. Wyttenb. p. 137. ἐκ
δὲ τοῦτου φράς τι θαυμάσιον ἀπήγγησεν, ἢ (leg. καὶ) τόποι καθαροὶ καὶ λειμώνες ἐδέξαντο.

311 De locutione Platonica ἀμήχανον κάλλος vid. annot. 29. In seqq. ad πεπληρωμένους sub-
intelligendum αὐτοῖς, quod ad ἀνθ' referatur. Similis ellipsis p. 171. παρθέα .. ἢ παρθενία ..
καλεῖται .., ὡς δὴ μόνη τὸν ἔχοντα (scil. αὐτήν) ... θεῶν παρεικάζουσα.

312 Πρὸς αὐτοῖς A. M. optime: πρὸς αὐταῖς P. C. ex Valesii coniectura: πρὸς αὐτοῦς V., quae
lectio ut nauci est, ita pro πρὸς αὐταῖς, quod veritas apud se, saltem πρὸς αὐταῖς scribi oportet.
Atqui verba: πρὸς αὐτοῖς ... θεάματα, respondent illis ap. Platon. Phaedr. l. I. πρὸς ἐκεί-
νοισι ... μνήμη, et αὐτοῖς refertur ad superiora: ἂ μὴ ἕτερος ἀνθρώπων ἐθεάσατο, uti ἐκεῖνοις ap.
Plat. ad inseqq. πρὸς οἷσπερ θεὸς ὢν θεῖός ἐστι. De dictione πρὸς τινι εἶναι, in aliqua re de-
fixum esse, vid. Ast. Annot. in Phaedr. (l. I.) p. 434. Krabinger. ad Synes. De Provid. p. 196.
et Animadvss. in Basil. I, p. 186. Sic εἶναι πρὸς τινι de contemplatione Porphy. De Abstin. I, 40.
p. 67. et I, 41. p. 68, ubi πρὸς τοῖς αἰσίοις εἶναι, cui respondet πρὸς τοῖς αἰσίοις ἐνεργεῖν I, 42. p. 70.

313 Ἀναπολεῖν, (memoria) revolvere, etsi satis frequens est, apud Platon. tamen semel tan-
tum reperitur, Phil. p. 34, B., ubi vid. Stallbaum. Τὰ ἐκεῖ θεάματα per se sunt spectacula coe-
lestia, usu vocis ἐκεῖ eo, de quo vid. Jahnii Nov. Annal. Philol. Vol. 49, Fasc. 4, p. 416 sq. Conf.
p. 176. ἐκεῖ ἐν τῷ ὄντι. Contrarium valet ἐνταῦθα in seqq. τὰ ἐνταῦθα νομιζόμενα καλὰ, i. e.
quae in terris pulcra habentur, quae alii vocant τὰ τῆδε καλὰ. Vid. Jahnii Nov. Annal. l. I.
et conf. ἐνθάδε p. 176. 199. (locum vide in annot. 321.) al. Ceterum τὰ ἐκεῖ θεάματα Noster vocat,
quae aliis sunt τὰ μακάρια θεάματα. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 175. Cum loco, quem ibi
laudavimus, Phaedr. p. 111, A. θέματα εὐδαιμόνων θεατῶν, conf. Synes. De Provid. p. 123, C. θέματα
ψυχῶν ἀγαθῶν καὶ θεῶν εὐδαιμόνων. Id. p. 97, C. τὸ μακάριον θέματα.

314 Μικρὰ ἡγοῦνται VB. P. C.: μὴ ῥέπουσαι πρὸς A. M., quae lectionis varietas ex eo genere
est, quod annot. 49. 238. attigi. Nam quum βέπειν πρὸς τι loci sententiae plane accommodatum sit
(vid. annot. 334.), aptior etiam vulgata lectio: μικρὰ ἡγοῦνται cet., quibus inest imitatio Platonis
in Theaeteto p. 173, E. l. I. Pro σμικρὰ Noster μικρὰ: idem tamen σμικρῶνεν et σμικρότης p. 202.
Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 348.

315 Πλούτους καὶ δόξας VB. V. P. recte: πλοῦτον καὶ δόξαν A. M.: πλοῦτον καὶ δόξας C. In-
sequentia καὶ γένη add. VB. P. C., om. A. Γένη καὶ πλούτους Plato Gorg. l. I. Πλοῦτοι idem etiam
alias. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 123. Γένη sunt generis nobilitates, quibuscum πλοῦτοι
item coniunguntur Pol. IV, p. 711, E. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 381, qui de nominibus δόξα,
gloria, et γάμοι numero plurali a Platone positus T. I, p. 555 sq. et p. 366. consulendus est. De
usu pluralis γάμοι pro singulari sigillatim vid. Routh. Reliqq. SS. T. III, p. 468 sq.

316 Οὐδέν τι A. C., quorum prior καὶ ante οὐδέν om.: οὐδέν ἐτι P. Tu vide VV. DD. ad Gregor.
Cor. p. 8. 864. 1035. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 539 (ad p. 65, E.) Stallbaum. ad eund. locum,
et annot. 117. De locutione περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τι vel τινα vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 137.
Ἐκείνα, etiamsi ad τὰ ἐκεῖ θεάματα referri potest, tamen per se coelestia declarat, ut infra in
illis: διὰ τὸν ἐκείνων πόθον καὶ τὴν ἐκείνων ἐκπληξιν. Vid. mea in Jahnii Nov. Annal. Phil.
Vol. 49, Fasc. 4. p. 416.

317 Ἀλλὰ καὶ VB. P. C.: ὥστε A. Recte quidem per se habet ὥστε, ut, cum indicativo verbi.
Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 589. Sed molesta est repetitio vocis, in seqq. cum infinitivo positae.
Deinde αὐτῶν VB. P. C., quod ad transpositum τὰ σώματα refertur: αὐ τοῖς A. nullo sensu vocis
αὐ, et articulo, qui a nomine πυρὶ abest, praeter necessitatem adiecto. Mox βούλοιο τὰ σώματα
P. C.: τὰ σώματα βούλοιο A. absque emphasi, quam Methodius transpositionibus orationi addere
solet. Ceterum imitatio loci, ex Plat. Symp. iuxta positi, licet paulo liberior, tamen se prodit istis:
ἐτοιμῶς ἔχουσι (conf. ap. Plat. ἐτοιμῶς εἶ) et διὰ τὴν ἐκείνων ἐκπληξιν (conf. ἐκπέπληξαι), in qui-
bus genit. ἐκείνων obiectum, quod vocant, declarat.

P. 175. μετὰ .. τὴν ἐντεῦθεν ἐκδη-
μῖαν³¹⁸.

τὰ νικητήρια φέρονται τῶν ἄθλων,
τοῖς τῆς ἀφθαρσίας ἀνθεσι στεφθεῖσαι
πρὸς αὐτοῦ³¹⁹.

εἰς οὓς (λεμῶνας) καὶ πρόσθεν ἐλ-
θεῖν ἐγλίχοντο,³²⁰ μακρόθεν αὐτοὺς φαν-
τασιωθεῖσαι τότε, ὅποτε ἔτι ἐνδημοῦ-
σαι³²¹ τοῖς σώμασιν ἰνδύλλοντο³²² τὰ
θεῖα.

Apol. 40, E. οἶον ἀποδηῆσαι ἔστιν
ὁ θάνατος ἐνθάδε εἰς ἄλλον τόπον.
41, A. ἢ ἀποδημία. al.

Pol. X, 613, B. τὰ .. παρὰ θεῶν τοι-
αῦτ' αὐτ' ἂν εἴη νικητήρια τῷ δικαίῳ
(nim. ὁμοιοῦσθαι θεῷ).

Phaedr. 248, A. γλιχόμεναι .. τοῦ
ἄνω.

Axioch. 365, B. παρεπιδημία τίς
ἔστιν ὁ βίος.

318 Id est: post profectionem ex hac sede terrestri. Ἐντεῦθεν hinc s. ex terris, ut ἐνθάδε ap. Plat. Apol. l. l. Vid. Act. Soc. Gr. Lips. T. I, p. 331. Nomen ἐκδημία, quo Plato profectionem, proprie sic dictam, semel declaravit Legg. XII, p. 590, E., Noster ad mortem, tanquam profectionem, transtulit. Idem ap. Phot. cod. 234, p. 301, a. 27. μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδη-
μῖαν. Praeivit Plato, vocibus ἀποδημῖν et ἀποδημία in eadem re usurpatis Apol. II. II et al. Dictionem Platoniam attigi in Jahni Annal. Philol. Supplem. Vol. XI, Fasc. 3, p. 354 (13). 367 (7). De contrariis ἐνδημῖν, ἐπιδημία, παρεπιδημία vid. annot. 321.

319 Πρὸς αὐτοῦ, sc. a Christo, VB. P. C.: παρ' ἑαυτοῦ A. male. Ferri possit παρ' αὐτοῦ. Sed praestat πρὸς αὐτοῦ. Cf. p. 267. μὴ ἐπέσθην αὐτῷ κηρυσσομένῳ .. πρὸς τοῦ Νώε, et p. 278. οὐ πρὸς αὐτῆς ἡλευθερώσθην. Sic Noster libro Περὶ τῶν γεννητῶν ap. Phot. cod. 235. p. 303, b. 11. πῶς ἀγέννητος ὢν πρὸς τοῦ τεχνίτου δημιουργεῖται; et saepe alias cum aliis. Secundum imaginem eam, qua virtutis studium cum certamine gymnico comparatur (vid. annot. 276.), τὰ νικητήρια τῶν ἄθλων h. l. dicuntur praemia virtutis certaminibus destinata, nomine νικητήριον in hanc rem assumto ex Plat. Pol. l. l., ubi post paulo p. 613, C. coronarum itidem mentio est facta. De hisce Noster p. 145. τὸν αἰθιον τῆς ἀφθαρσίας .. λαμβάνω στέφανον: ibid. στεφανηφορεῖν eodem sensu: p. 206. τῶν ἐπὶ στέφανῶν τῆς ἀρετῆς ἐγκρατῆς γίνεται: ibid. ἀναδεῖται τὸν στέφανον τῆς σωφροσύνης cet. Plura in hanc rem dedi in Jahni Nov. Annal. Philol. Vol. 49, Fasc. 4, p. 397. ubi imprimis attende egregiam Simplicii sententiam. Praeter locum ibidem laudatum ex Epist. ad Hebr. 12, l. alii similes in libris Novi Foederis leguntur, v. c. Epist. I. ad Cor. 9, 24 sq. et Tim. II, 2, 5, quorum locorum priorem Stallbaumius ad Pol. X, p. 613, B. C. apte comparavit. Nam quod idem ad 2 Cor. 4, 9. et Epist. ad Philem. c. 3, 14. provocavit: prior locus nihil ad rem facit, posterior ubi-
nam Scripturae Sacrae reperitur, alii videant.

320 Γλίχασθαι studium tenax declarat, et nunc cum infinitivo, ut h. l., p. 97. et ap. Epiphan. p. 589, B. (ubi vid. annot. 700), nunc cum genitivo construitur, ut Phaedr. l. l., ubi item sermo de sectandis sedibus beatis, quas Noster h. l., ut alias (vid. annot. 31. 310), pratorum amoenorum imagine ornat. Platonis exemplo posterioris aetatis scriptores hoc verbum frequentarunt. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 308. et Not. in Zachar. Mityl. ed. Boissonad. p. 378. 404. Ibidem p. 343 Barthius Latinum gliscere a Graeco γλίχασθαι perperam repetit. — In iis quae, ommissa a nobis, ap. Method. praecedunt, simplex nomen λόγος, quod A. M. P. habent, cum accus. et infinit. rite construitur, neque opus est verbo ἔχει, quod VB. V. adiciunt. Cf. Plato Polit. p. 272, B. δὲν (βίον) λόγος ἐπὶ Διὸς εἶναι. Tim. p. 77, B. ὁ μεταξὺ φρενῶν ὁμφαλοῦ τε ἰδρῶσθαι λόγος. et Method. p. 178. ἀποκαρπέεσθαι λόγος τῶν ἀρετῶν τὰς παρθένους (ubi λόγος A. M. P., λόγους VB. V. C. male). p. 215. τὸν καλούμενον .. Γαλαξίαν κύκλον .. ἀπὸ (sic A.: ἐκ VB. P.) τῶν τῆς Ἥρας μαζῶν Ἥρα-
κλεῖ προχρῶσθαι λόγος Διὸς ταναΐς. p. 268. 293. Contra λόγος ἔχει c. accus. et infinit. recte habet p. 50. et 146. ξυνέπεσθαι .. τὸν ὅμιλον τῶν παρθένων τῷ κυρίῳ ... λόγος ἔχει, ubi VB. P. pessime λ. ἔχει. Tu vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 412, qui V. D. in Lexico Plat. T. II. p. 254 supr. haec non satis distinxit.

321 Ἐτι ἐνδημοῦσαι VB.: ἔτι P., sed idem ἐκδημοῦσαι typographi errore, notante Valesio: ἔτι ἐπενδημοῦσαι A. M. C., vocula ἔτι primum posita, deinde in ἐπ commutata et cum ἐνδημοῦσαι copulata. De ἔτι et ἐπ confusio vid. annot. 247. Verbum ἐνδημῖν h. l. usurpatum secundum sententiam eam, quam Auctor Axiochi, l. l. vitam παρεπιδημῖαν vocans, pronuntiavit. Ἐπιδημία in eadem re ap. Nostrum p. 199. αἰ ... ἡμέραι .., ἔς ἐνθάδε (i. e. hic in terris) ἔσμεν εἰς ἐπιδημῖαν. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 165 sq. et annot. in El. Cret. col. 865 (4). De oppositis ἀποδημῖν et ἀποδημία vid. annot. 318.

322 Rarior est, qui h. l. comparet, usus verbi ἰνδύλλεσθαι. Quod quum plerumque id significet, quod est alicui rei similem fieri vel menti obversari et videri, h. l. ἰνδύλλεσθαι est mente sibi aliquid representare. Cf. Dio Chrysost. Or. XII, p. 209, C. πᾶν τὸ θνητὸν (adde aut saltem subintellige verba ὡς θεόν, collato gemino in seqq. loco Clementis Alex.) ... ἕκαστοι ἰνδύλλομενοι καὶ ὀνειράττοντες. Sext. Empir. ed. Fabric. p. 420. εἶναι (φαντασῖα) ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν εἶναι, οὐκ αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον ἰνδύλλονται. et p. 713. ὁ .. τὸν πλοῦτον μέγιστον ἀγαθὸν ἰνδύλλόμενος, ἐν τῷ σπεύδειν ἐπὶ τούτῳ, γίνεται φιλάργυρος. Clem. Alex. Protrept. c. 10. §. 103. p. 80 Pott. θεὸς δὲ ἡμῖν ἀναγῆναι δοῖη ... καὶ συνέναι θεόν, μὴδὲ χρυσὸν ἢ λίθον ἢ δένδρον ἢ πράξιν ἢ πάσον ἢ νόσον ἢ φόβον ἰνδύλλεσθαι ὡς θεόν. De originatione verbi Varinus Eclog. in Cornu Corp. p. 81, a. ὡςπερ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγᾶλλω καὶ παρὰ τὸ ἰῶ (sic) .. ἰάλλω, οὕτως καὶ παρὰ τὸ εἶδω τὸ ὁμοῖον ἰδᾶλλω καὶ πικροασμῷ τοῦ ἦ ἰνδᾶλλω. Plura de hoc verbo quaerenti dabant Eustath. ad Il. p. 460. p. 1311, 3 sq. et ad Od. t. 224. p. 1863, 6 sq. et ex recentioribus VV. DD. Fell. et Jun. ad Clem. Epist. I. p. 148 sq. ed. Frey. Ruhnken. ad Timae. Lex. Voc. Plat. p. 150. Kapp. ad Aristot. De Mundo p. 204. et, qui etiam nomen ἰνδαλμα illustravit, Creuz. ad Porphy. Vit. Plot. p. 88, a. et Annot. in Plot. p. 20, a. Par ratio verborum φαντασιοῦσθαι et φαντάζεσθαι. Cf. h. l. αὐτοὺς φαντασιωθεῖσαι, et p. 49. μελετᾶν ἀπεντεῦθεν ἠδὲ καὶ φαντάζεσθαι τὴν ἰσαγγελοῦ μεταστοιχείωσιν τῶν σωμάτων. Vid. Creuzer. ad Plot. De Pulcr. p. 136.

Ἐνταῦθα δὴ³²³ ἐλθούσας θανμαστά
τινα θεάσασθαι καὶ ἐκλαμπρα καὶ μα-
κάρια κάλλη καὶ ὅποια ἐξεῖπειν εἰς
ἀνθρώπους δυσχερές. εἶναι γὰρ αὐτὴν
δικαιοσύνη (p. 176) νην καὶ σωφροσύ-
νην³²⁴, ἀγάπην αὐτὴν ἐκεῖ καὶ ἀλήθειαν
καὶ φρόνησιν καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως
ἐπιφανῆ τῆς σοφίας ἀνθῆ³²⁵ καὶ φντά,
ὧν ἡμεῖς ἐνθάδε³²⁶ σκιας μόνως φασμα-

Phaedr. 250, B. κάλλος δὲ τότε ἦν
ἰδεῖν λαμπρόν, ὅτε .. μακαρίαν ὄψιν
τε καὶ θεῖαν .. εἶδον.

Phaedr. 247, D. καθορᾷ μὲν αὐτὴν
δικαιοσύνην, καθορᾷ δὲ σωφροσύνην,
καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην — καὶ τὰλλα
ὡσαύτως τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη —
Pol. VII, 532, B. φαντάσματα θεῖα

323 Ἐνταῦθα δὴ VB. P. C.: ἐνταῦθα ὁδὴν δὴ A., quod languet. De adverbis ἐνθα et ἐνταῦθα cum particula δὴ coniunctis vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 716. 723. Deinde θανμαστά τινα θεάσασθαι P. C.: θεάσασθαι θ. τ. A., quod emphasi caret, quam Methodius transpositionibus captare solet. Mox ἐκλαμπρα VB. P. C.: ἐκλάμποντα A., quod est interpretamentum rarioris vocis ἐκλαμπρός (vid. annot. 28.), quam Methodius simpliciter λαμπρός, a Platone Phaedr. l. l. in simili argumento positae, substituit. Quamquam alias λάμπειν et ἐκλάμπειν de pulcritudine recte dicuntur. Vid. Creuzer. ad Plotin. De Pulcr. p. 234 sq. De proximis: μακάρια κάλλη, vid. quae idem V. D. p. 325 sq. ad locum ex Plat. Phaedr., a me iuxta positum, disputavit. Denique in illis: ὅποια ἐξεῖπειν εἰς ἀνθρώπους δυσχερές, praepositionis εἰς, coram, eadem potestas ac in simili Timaei loco p. 28, C. εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 637 sq.

324 Αὐτὴν σωφροσύνην A.: αὐτὴν φρόνησιν VB. P.: φρόνησιν, omisso αὐτὴν, C. Idem post paulo σωφροσύνην, ubi A. φρόνησιν. Ego, quum bis repetito αὐτὴν opus non sit (nam Plato, Phaedri loco παραλλήλῳ, semel posito contentus fuit, et prius αὐτὴν ad σωφροσύνην sponte referatur), αὐτὴν ante σωφροσύνην delevi, deinde nomina δικαιοσύνη et σωφροσύνη, rite, ut ap. Plat., copulata, non magis disturbavi, quam illa ἀλήθειαν καὶ φρόνησιν, quibuscum conf. Plat. Apol. p. 29, E. φρονήσεως δὲ καὶ ἀληθείας .. οὐκ ἐπιμελεῖ cet. Ceterum de usu vocis αὐτός in declarandis rebus, quae per se sunt, vid. annot. 146.

325 Σοφίας ἀνθῆ non magis quam σοφίας φντά quisquam ex veteribus scriptoribus dixit. Proxime ad ista accedunt dictiones Neoplatonicorum: ἀνθος νοῦ, ἀνθος νοερὸν simm. (vid. annot. in El. Cret. col. 769. 2.) et similitudines, quibus sapientiae praecepta, in animo defixa et pullulantia, cum plantis comparari solent (vid. Kypk. Obs. SS. T. I, p. 76). Sed luxuriatur Noster in illis apud beatos virtutum arboribus p. 176 sq. εἶναι γὰρ δένδρον τι σωφροσύνης αὐτῆς, εἶναι ἀγάπης, εἶναι ἀληθείας, εἶναι σωφροσύνης cet.

326 Ἐνθάδε est hic in terris. Vid. annot. 313. De Platónico usu vocis σκιά, qui h. l. et p. 236 in locutione σκιάς φασματώδεις comparet, cf. Pol. l. l., VII, p. 517, D. περί τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν, et p. 522, B. Σκιάς et τύπους Noster coniungit et veritati opponit p. 240 sq. 247. Videsis Creuzer. ad Plotin. De Pulcr. p. 205 sq. meaque in Jahnii Nov. Annal. Philol. Vol. 49. Fasc. 4. p. 396. 412. 419. A Platone figuratus vocis usus ad Philonem et Patres Eccl. transit. Vid. Carpzov. SS. Exercit. in S. Pauli Epist. ad Hebraeos ex Philone Alex. p. 437 sqq. nimir. ad X, 1, quem locum Noster p. 236 respicit. Has autem nostras rerum divinarum umbras Plato etiam φαντάσματα, i. e. visa vel simulacra, vocare solet. Conf. v. c. Pol. l. l. et vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 637. Sed φάσματα quum apud eundem interdum idem valeant ac φαντάσματα (vid. Ast. l. l.), nec non de visis per somnium obiectis in usu sint (cf. Tim. p. 71, C. Legg. X, p. 910, A. al.), Noster istas rerum divinarum umbras φασματώδεις eo aptius vocat, quod translatum ὀνειρώσσειν subsequitur, i. e. tanquam per somnium imaginari. Qua de potestate translata eius verbi, a Platone forma Attica ὀνειρώττειν pronuntiati, cf. Pol. l. l., VII, p. 533, C. et alias. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 101. 356. Lex. Plat. T. II, p. 449. Boissonad. ad Eunap. p. 354. Verbi sic usurpati exemplum praebet Dio Chrysostomus loco supra allato annot. 322. Egregie autem Methodius hoc loco, uti tota hac disputatione, Platonicum agit. Nam quum Plato vitam τῶν φαντῶν cum somno comparet, eorumque artes, si quando aeterna attingere conentur, de illis somnare haud obscure doceat (vid. Pol. VII, p. 533, C. αἱ δὲ λοιπαὶ (τέχνη) ὀνειρώττουσι μὲν περί τὸ ὄν, ὕπαρ δὲ ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν: p. 534, C. τὸν νῦν βίον ὀνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξεγρησθαι, εἰς Αἰδοῦ πρότερον ἀφικόμενον τέλει ἐπικαταδαρθάνειν, quorum postrema Clemens Alex. loco ad Jo. Glyc. p. 104 annotato imitatus est: Pol. VII, p. 476, C. loco supra allato), contra non dormire philosophos, sed in luce et die quasi veritatis versari statuatur (vid. Pol. V, p. 476, D. ὁ .. ἡγαόμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου μετέγοντα ... ὕπαρ ἢ ὄναρ αὐ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι ζῆν; Καὶ μάλα, ἐρη, ὕπαρ.); idem tamen alias philosophos quoque, quantumvis erectos ad lucem divinam, somnare de aeternis et coelestibus rebus pronuntiat, quum de iis certa docere frustra conentur. Vid. Symp. p. 175, E., ubi Socrates suam sapientiam cum somnio comparat: Cratyl. p. 430, C. σκίρται δ' ἐγώγε πολλὰς ὀνειρώττας cet., in quibus doctrina de ideis profertur: Tim. p. 52, B. πρὸς δ' ἡν ὀνειροπολοῦμεν βλεπόντες —. ταῦτα δὴ πάντα .. καὶ περί τὴν αἴπνον καὶ ἀληθῶς φύσιν ὑπάρχουσαν ὑπὸ ταύτης τῆς ὀνειρώξεως οὐ δυνατοὶ (C.) γιγνώμεθα ἐγερθέντες διοριζόμενοι τὰληθῆς λέγειν, ὡς εἰκόνι μὲν —, ubi attende Platónica ἅπαξ λεγόμενα ὀνειρώξεις et αἴπνος in verbis αἴπνον φύσιν, quae Chalcid. p. 453. Meurs. deum et cogitationes eius intelligibiles atque incorporeas species interpretatur. In eodem argumento Plotinus p. 602 (8), B. φῶς — αἴπνον, et p. 175, C. ἐκείνη ἢ φύσις ἀγρυπνος, ubi vid. Creuzer. Annot. p. 112, a., cui addas Stallbaum. ad Tim. l. l. Sed, ad rem ut redeamus, haec, de qua diximus, Platonis doctrina latissime patet per Platonicorum scripta. Sic Philo Judaeus Opp. T. II. ed. Mang. p. 61, 4 — 25, p. 62, 8 — 20. cognitionem ac sapientiam, quae homini in hac vita contingat, nil magno opere a somnio differre ostendit. Plutarch. De Is. et Os. T. II, p. 382, F. ἀνθρώπων δὲ ἡνγαῖς ἐνταυθοὶ μὲν ὑπὸ σωματικῶν καὶ παθῶν περιεχομέναις οὐκ ἐστὶ μετουσία τοῦ θεοῦ, πλην ὅσον ὀνειρωτῶς ἀμμανροῦ θυγῆν νοῆσει διὰ φιλοσοφίας. De EI Delph. T. II, p. 393, D. ὡς δὲ νῦν ἐν τῷ καλλίστῳ τῶν ἐνυπνίων τὸν θεὸν ὀνειροπολοῦντες (leg. ὀνειροπολοῦντας) ἐγερῶμεν καὶ παρακαλοῦμεν ἀνωτέρω προσάγειν καὶ θεάσα-

τῶδες ὄνειρώσσοντες ἀπὸ τῶν πράξεων
ἠγοῦμεθα τῶν ἀνθρωπίνων συνίστα-
σθαι³²⁷, ὅτι μὴ ἔστιν αὐτῶν δεῦρο³²⁸
μηδὲν εἰδῶλον καταφανές, ἀλλ' ἀπει-
κονίσματα μόνον αἰετῆ³²⁹, ἃ δὴ καὶ³³⁰
αὐτὰ σκοτεινῶς πολλὰκις ἀπεικάζοντες
αἰσθανόμεθα. οὐ γὰρ ἂν πώποτε δι-
αισούνης αὐτῆς ἢ συνείσεως ἢ εἰρήνης
ὀφθαλμοῖς εὐθεάσατο τις μέγεθος³³¹ ἢ

καὶ σκιάς τῶν ἡμεῶν .
ἐγὼ γοῦν ἂν . . .
τοιούτου (nim. v. . . .
qui non capit). a. v. . . .
σύνης μὲν οὖν καὶ σωματικῶν . . .
τίμια ψυχαῖς, οὐκ ἐνεστὶ ψυχῶν . . .
ἐν τοῖς τῆδε ὁμοιώμασιν, ἀλλ' ἂν . . .
δρῶν ὁργάνων μόλις αὐτῶν . . .
ἐπι τὰς εἰκόνας λόντες θεατῶν . . .

σθαι τὸ ὑπὲρ αἰότητος καὶ τὴν οὐσίαν. Amator. T. II, p. 704, F. καίτοι γε ὕπαρ ὡς ἀληθὺς καὶ μὴ
περὶ εἰκῆνα ταῖς ψυχαῖς ἔστι. δευροὶ δὲ [ὡς διὰ] τῶν ἐνυπνίων ἢ ψυχῆ ἀσπάζεται καὶ τῆς αἰ-
κάλιστον καὶ θεϊότατον, in quibus Winkelmannus καίτοι τό γε cum E. et τῆς ψυχῆς cum B. E. et
Wyttenb. scripsit. Tu confer Plat. Pol. p. 278, E. ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὄνειρατος ἡμῖν γίνηται, et νεῖμα
atqui vera lux animabus in coelo inque commercio cum rebus coelestibus contin-
git. Lacunam post δευροὶ δέ, auctore Gatakerō ad M. Anton. II, 17. p. 58, a. E., verbis ὡς διὰ ex-
plevi. Infelices aliorum conatus videsis ap. Winkelmann. ed. pecul. p. 215. Porro conf. Plutarch.
Non Suav. V. Sec. Epic. T. II, p. 1105, D. τῆς ἀληθείας καὶ θέας τοῦ ὄντος οὐδεὶς ἐνταῦθα τῶν
ἐρώτων ἐνέπλησεν ἑαυτὸν ἰκανῶς, ὅσον δι' οὐκ ἔστιν ἢ νέφους τοῦ σώματος, ὕψος καὶ ταρταρομένῳ
τῷ λογισμῷ χρωόμενος, ἀλλ' (sc. πάντες οἱ τοῦ ὄντος φιλοθεάμονες, quod ex praegressis repeten-
dum) ὄρνιθος δίκην ἄνω βλέποντες [haec ex Plat. Phaedr. p. 249, D.] ὡς ἐκπησομένοι τοῦ σώματος
εἰς μέγα τι καὶ λαμπρόν, εὐσταλῆ καὶ ἐλαφρῶν ποιούσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν θνητῶν, τῷ φιλοσο-
φεῖν μελέτη χρωόμενοι τοῦ ἀποθνήσκειν. οὕτω μέγα τι καὶ τέλειον ὄντως ἀγαθὸν ἠγοῦμαι τὴν τε-
λευτήν, ὡς βίον ἀληθῆ βιωσομένην ἐκεῖ τὴν ψυχὴν, οὐκ ὕπαρ νῦν ζῶσαν, ἀλλ' ὄνειρασιν
ὁμοία πᾶσχοσαν. Maxim. Tyr. XVI, 1. ἐνυπνιον . . . τί ἔστιν ἀτεργῶς ὁ δεῦρο βίος, καθ' ὃν ἢ
ψυχὴ κατορωρυγμένη ἐν σώματι ὑπὸ κόρου καὶ πλησμονῆς μόλις πως ὄνειρώττει τὰ ὄντα cet., qui-
bus inest interpretatio allegorica duplicis somniorum portae ap. Hom. Od. Y. 562 sqq. Idem Max.
Tyr. XXII, 6. post descriptam beatitudinem coelestem: ὃ . . . θεαμάτων καλῶν καὶ ὄνειρων ἀληθε-
νῶν, et XXVII, 7. τὸ καλὸν αὐτὸ ἀρρόητον ὃν καὶ ὀφθαλμῶν κρεῖττον ἢ ψυχῆ τεθεαμένη πάλα καὶ
ὄνειρώττουσα αὐτοῦ τὴν μνήμην, ἐν τῇ δεῦρο συνουσίᾳ οὐ πάντῃ ἐναργῶς ὄρα. Ad eandem doctri-
nam pertinent, quae Plotinus p. 310, A. B. de animae somno in corpore docet. Ex Platonica somni
ratione illustrandus est Senecae locus Epic. 102. ubi ille somni nomine comprehendit, quae de im-
mortalitate animi philosophatus erat. Conf. Max. Tyr. XXII, 6. loco supra laudato. Boëthius, qui
totus est Platonicus, ex hoc genere ista profert Consol. Philos. III, 1: (veram felicitatem) quam
tuus quoque somniat animus; sed occupato ad imagines visu, ipsam illam non
potest intueri, et III, 3: Vos quoque, o terrena animalia, tenui licet imagine, ve-
strum tamen principium somniatis, verumque illum beatitudinis finem, licet
minime perspicaci, qualicumque tamen cogitatione prospicitis. Quorum locorum
utroque somniandi et imaginis vocabula pariter coniuncta atque ap. Plat. Tim. l. I. ὄνειρώξις et
εἰκῶν et ap. Nostrum σκιάς ὄνειρώσσειν. Adde Symbol. in Epiph. p. 34.

327 Συνίστασθαι A.: συνεστάναι VB. P. C. Sed συνίστασθαι non minus recte habet, quam-
quam Methodium scribere oportuit: ἐκ τῶν πράξεων . . . συνίστασθαι, non ἀπὸ τ. pr. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. III, p. 331 sq.

328 Δεῦρο est hic in terris, ut ap. Maxim. Tyr. XVI, 1. XXVII, 7. locis, supra annot. 326.
allatis. Idem valet δευροὶ ap. Plutarch. T. II, p. 704, F., cuius locum ibidem videas. Δεῦρο, huc in
terras, est ap. Plat. Phaedr. p. 250, A. δεῦρο πεσοῦσαι. In seqq. εἰδῶλον καταφανές i. q. φέγγος
ἐν τοῖς τῆδε ὁμοιώμασιν Phaedri loco παραλλήλῳ. Est autem εἰδῶλον Platonico loquendi usu non
solum vana rei imago, sed etiam simulacrum rei, quae vere existit. Vid. Wagner. Lexic.
Philos. Plat. p. 58 sq. Creuzer. ad Plotin. De Pulcrit. p. 203 sq.

329 Αἰετῆ, i. e. obscura, A. M. P. C. probante Valesio: καὶ εἶδη VB. V. male, siquidem verba:
ἀπεικονίσματα . . . αἰετῆ, opponuntur praegressis: εἰδῶλον καταφανές. Et tuetur se αἰετῆ
etiam insequentibus verbis: ἃ δὴ καὶ αὐτὰ σκοτεινῶς . . . ἀπεικάζοντες αἰσθανόμεθα. Ἀπεικονί-
σματα i. q. εἰκόνας ap. Plat. Phaedri loco παραλλήλῳ: nam ipsam vocem ἀπεικόνισμα ap. Platon.
frustra quaesiveris. Apud Nostrum p. 186. ὡςτε εἰκόνας ἐκείνων μάλλον νομίζεσθαι ταῦτα καὶ
ἀπεικάσματα, pro ἀπεικονίσματα, quod A. M. habent, cum VB. V. P. C. ἀπεικάσματα lego, quum
ἀπεικονίσματα propter praegressum εἰκόνας molestum sit. Quo accedit, quod nomen ἀπεικάσμα
apud Platon. occurrit (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 216.) et ex eo genere est, quo Methodium delectari
vidimus annot. 294. Apposite ad nostrum locum Pseudo-Dionys. Areop. H. C. cap. 1. τὰ μὲν
φανόμενα κάλλη τῆς ἀφανοῦς εὐπρεπειᾶς ἀπεικονίσματα λογίζομενος.

330 Ἄ δὴ καὶ A. P.: om. VB. male. Loci sensus hic est: quae ipsa quoque obscure
saepe comparando (nim. cum exemplaribus) percipimus. Σκοτεινῶς respondet verbis δι'
ἀμυδρῶν ὁργάνων ap. Plat. Phaedri loco laudato. De verbis εἰκάζειν et ἀπεικάζειν, comparare,
vid. Ruhnken. ad Tim. L. V. Pl. p. 95. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 215. In eodem argumento ἀπεικάζειν
positum Phaed. p. 117, E.

331 Μέγεθος add. VB. P.: om. A. Sed μέγεθος et σχῆμα apte copulantur. Cf. v. c. Plato Soph.
p. 251, A. σχήματα καὶ μέγεθ. Illud tamen a Platonis consuetudine abhorret, quod Noster spe-
ciebus rerum forma carentibus, magnitudinem vel figuram tribuit. Et quum apte h. l., ut ap. Plat.
Phaedr. l. I., σωφροσύνη commemoretur, in eodem argumento σύνεσις et εἰρήνη minus Platonica
sunt, quamquam σύνεσις Noster intelligit φρόνησιν ap. Plat. Phaedr. p. 250, B. loco e regione
posito.

σχῆμα ἢ κάλλος· ἐκεῖ³³² δὲ ἐν τῷ ὄντι, ὡς εἶσιν, ὀλοτελῆ βλέπονται καὶ σαφῆ.

P. 179. οὐ γὰρ μικρὸν εἰς ῥαστώνην ἀφθαρσίας³³³ ἀγνεία.

μηδὲ βριθῆτω τῆς ἀκοῆς ὁ ῥῦπος ῥέπων εἰς τὴν γῆν³³⁴.

P. 181. περὶ ἧς ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἀμηγέτη³³⁵ διεξελεύσομαι δηλοῦσα.

P. 182. τὰ μὲν οὖν περὶ τῆς γυναικὸς ἱστοροῦμενα καὶ τοῦ δρακοντος ὡς ἐν

εἰκασθέντος γένος: D. ὄψις .. ἢ φρόνησις οὐχ ὁράται: C. ὀλόκληρα .. καὶ ἀπλᾶ καὶ ἀτρεμῆ καὶ εὐδαίμονα φάσματα μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες.

Legg. III, 684, D. τότε .. ὑπῆρχεν οὐ μικρὸν εἰς ῥαστώνην τῆς θέσεως τῶν νόμων.

Phaedr. 247, B. βριθῆει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος [μετέχων], ἐπὶ τὴν γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων.

Pol. V, 474, C. εἰάν αὐτὸ ἀμηγέτη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. al.

Tim. 40, D. ἀλλὰ ταῦτά τε ἱκανῶς ἡμῖν ταύτη καὶ τὰ περὶ θεῶν ὁρατῶν

332 Ἐκεῖ per se est in coelis (vid. annot. 313.); explicandi autem gratia Methodius addit: ἐν τῷ ὄντι, quibus verbis, Combeffium si audias, ὁ ὢν, i. e. Deus, ut Exod. 3, 14. Jer. 14, 32. et al., significatur. Sed cui ignotum Platonis τὸ ὄν, id quod vere ac per se est? Videsis Wagner. Vocabular. Philos. Plat. p. 60 sq. et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 626. Noster p. 199. *μῆχαντες ἂν ... μῆχαντες δι' ἐπιστήμης κατασκέπταιται τὸ ὄν, ἀλλὰ τρανῶς ἐποπτεύση*, ubi VB. *κατασκέπταιται*, P. *κατασκέπταιται*, utrumque mendose. Est tamen, ubi ambigere possis, τὸ ὄν, an ὁ ὢν declaratur. Vid. mea in Jahni Nov. Annal. Phil. Vol. 49, Fasc. 4, p. 402. In proximis verba: ὀλοτελῆ .. καὶ σαφῆ, respondent Platonis Phaedr. l. I. ὀλόκληρα .. καὶ ἀπλᾶ, de quibus vid. Ast. Annot. p. 442. Voces ὀλόκληρος et ὀλοτελής iuxta positae 1 Thess. 5, 23. Ceterum βλέπονται VB. P. C.: βλέποντες A. male.

333 Ἀφθαρσίας VB. V. P., qui ante ἀγνεία comma inepte inculcavit: ἀφθαρσία καὶ A. M. C. male, quum ῥαστώνη c. genit. sit id quod expedit ad aliquam rem. Sic Plato vocem cum alias usurpavit, tum Legg. l. I. (vid. Ast. Animadvss. p. 159. et Lex. Plat. T. III, p. 31), quem Methodius, vulgari forma pro Attica *μικρὸν* usus, imitatus est. ῥαστώνη otium, tranquillitas p. 298.

334 Platonis in Phaedro locum laudatum Noster ita imitatus est, ut verbis ὁ τῆς κάκης ἵππος [μετέχων], de quibus vid. annot. 224, ista substitueret: τῆς ἀκοῆς ὁ ῥῦπος. Βριθῆειν, inclinare, deprimere, poetikum est verbum (cf. Pol. II, p. 363, C. Ep. I, p. 310, A.), quo posterioris aetatis scriptores, Platone auctore, certatim usi sunt in declaranda vi rerum, animam ad terram deprimentium. Vide Ast. Annot. in Plat. Phaedr. l. I. p. 412. meaque ad Marc. Eugenice. De Imbecill. Hom. in Diar. Theol. Histor. a. 1845, T. IV. p. 56. et cf. Method. p. 101. τὰ ὄργανα τὰ παιδογόνα ταλαντούμενα κάτω καὶ βριθόντα τὸν νοῦν, ubi *ταλαντούσθαι* insolite dicitur vergere: p. 143. πάσης κάτω βριθούσης .. φθορᾶς: p. 174. οὐ γὰρ θέμις ἐπὶ γῆς βριθῆειν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν τῷ τῆς πρῶτης πτερῶ: p. 195. ἵνα μὴ ἀπατηθῆ (τὸ φρόνημα τῶν ἀνακαινισθέντων) πρὸς τοῦ δρακοντος βριθόντος κάτω. Ἐπιβριθῆειν in eadem re ap. Method. Epiphani p. 588, D. De gemina translatione verbi ῥέπειν vide Act. Soc. Gr. Vol. I, p. 336 sq. Krabinger. meaque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 295 sq. et cf. Plotin. p. 696. (3) C. πῶς οὐκ ἂν ἐκείνος ὁ νοῦς πρὸς τὰ τῆδε ῥέπει; Macar. Hom. XI. p. 140. Prit. κάτω ῥέπει ἐπὶ τῆς γῆς, ubi ἐπὶ τῆς γῆς pro ἐπὶ τὴν γῆν dictum, ut ap. Method. p. 174. ἐπὶ γῆς βριθῆειν. De nomine ῥοπή similiter translato dictum ad Gregor. Nyss. l. I. Adde Plotini locos, a Mosero in Ind. h. v. consignatos, et Simplic. in Aristot. Categor. fol. 33, u. A. εἰάν γὰρ τις τὴν ψυχὴν ὑπόδηται (leg. ὑπόδηται) ὡς καθ' ἑαυτὸ ποσόν, ἢ νέει εἰς τὸ σώμα, ῥοπήν ἔξει ἐπὶ τὸ κάτω.

335 Ἀμηγέτη ego scripsi: ἀμηγέτη A. P. C. De codd. non liquet. Sed quum olim ἀμηγέτη et ἀμωσγέτως scribi soleat, VV. DD., optimorum codd. auctoritate freti, apud Platonem ἀμηγέτη et ἀμωσγέτως restituerunt. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 91. 124. in Phaedr. p. 227. Schneider. ad Civit. (V, p. 474, C.) T. II, p. 112 sq. Ac diu est, quod H. Stephanus De Dial. Att. p. 189. 227. saltem de scriptura ἀμηγέτη monuit. Utriusque vocis, ἀμηγέτη et ἀμωσγέτως, promiscuus apud Platonem et reliquos Atticos est usus. Schol. Aristid. p. 277. Frommel. Ἀμηγέτη (leg. Ἀμ.) μετρώως. ἢ λέξις Πλατωνική. Etym. M. v. Ἀμωσγέτως (leg. Ἀμ.). Πλάτων τὸ ἐκ παντὸς τρόπου ἐπὶ γέ τι. Vid. Valckenar. in Epist. Ruhken. et Valckenar. ad Ernest. p. 145 ed. Tittm., Ruhken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 29 sq., Sallier. et Pierson. ad Moer. Atticist. p. 47 ed. Koch., Frommel. ad Aristid. Schol. l. I. et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 122. 132, qui voculae πη in ἀμηγέτη iota perperam subscribit. Atticistae quidem et Sophistae formam ἀμηγέτη alteri ἀμωσγέτως praetulērunt. Vid. Ruhken. et Sallier. II. II. et Emper. Not. in Dion. Chrysost. p. 49. Invaluit tamen apud posterioris aetatis scriptores ἀμωσγέτως (vid. Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 71, E. 73, E.), eaque vox in ἄλλως γέ πως crebro depravata est. Vid. Porson. et Schaefer. in Porson. Advers. p. 311 ed. Schaefer. Sic ap. Galen. De Usu Part. ed. Basil. p. 359, 54. Hofmannus in Varr. LL. ad Gal. De U. P. ἀμωσγέτως pro ἄλλως γέ πως legi iussit, recte, modo ἀμωσγέτως scribatur. Eodem modo peccatum ap. Method. p. 194. οὐκοῦν πειρώμεθα πάλιν ἄλλως γέ πως δηλοῦν. Sic vulg. et codd.; sed leg. ἀμωσγέτως, siquidem Methodius voce πάλιν hunc nostrum locum, ubi ἀμηγέτη, respexit. — Ceterum cadente Graecitate subnatae sunt formae ἀμηγέτως, ἀμωσγέτων, ἀμωσγέτοι al. De ἀμηγέτως vid. Creuzer. ad Olympiodor. Comm. in Alcib. I, p. 208, ubi Cod. Basil. Fesch. F. F. 1. 8, b. ἀμηγέτως pro ἀμηγέτως, hisce post verba ἀμηγέτως μέλι adiectis: ἐστὶ τὸ μελικαστόν. καὶ ἀμηγέτως μέλι, et hoc scholio ad ἀμηγέτως in marg. adposito: ὅπως δῆποτε, καθοτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέτως καὶ ἀμηγέτη καὶ ἀμόθεν καὶ ἀμωσγέτου καὶ ἀμωσγέτοι καὶ ἀμωσέτοι (sic). Apud Em. Palaecol. in Combeffii Auct. Novo T. II, p. 1046, B. ἀμωσγέτοι loco mendosis ἀμωί γέ πη reponendum. Hesych. Ἀμωσγέτοι (l. Ἀμ.) εἰς τινὰ τόπον (τρόπον coni. Menag. nott. mss.), ἢ καθ' ἕνα τρόπον.

ἐπιτομή τέλος ἔχει³³⁶. περὶ δὲ τοῦ τῆν ἐπίλοιπιν αὐτῶν ἀνεύρασθαι³³⁷ καὶ εἰπεῖν μείζον ἢ καθ' ἡμᾶς. ὅμως τολμητέον, πιστεύσασαν³³⁸ τῷ κελεύ- (p. 183) σαντι τὰς γραφὰς ἔρευνᾶν. εἰ οὖν καὶ σφῶν³³⁹ τὰ λεγόμενα συνδοκεῖ, χαλεπὸν οὐδὲν ἤδη στείλασθαι.

P. 186. ἄστρα .. τὰ ἐν τῷ ὄρατῷ κείμενα τόπω³⁴⁰.

P. 188. οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἔτι διαρῶ- ῆδην εἰπεῖν³⁴¹.

P. 190. Λέγωμεν οὖν πάλιν ἐξ ἀρ- χῆς ἐπαναπολόησασαι³⁴².

καὶ γεννητῶν εἰρημένα φύσεως ἐχέτω τέλος. περὶ δὲ τῶν ἄλλων δαιμόνων εἰπεῖν καὶ γνῶναι τῆν γένεσιν μείζον ἢ καθ' ἡμᾶς. Phaedr. 247, C. τολμητέον .. τό γε ἀληθές εἰπεῖν. al. Legg. III, 689, A. σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λε- γόμενον.

Pol. VII, 532, C. ἐν τῷ σωματοειδεῖ καὶ ὄρατῷ τόπω. al.

Legg. X, 898, C. Νῦν δὲ χαλεπὸν οὐ- δὲν ἔτι διαρῶ- ῆδην εἰπεῖν.

Legg. IV, 723, D. πάλιν οὖν, οἷόν φρασιν οἱ παίζοντες, ἀμεινόνων ἐξ ἀρ- χῆς δευτέρων ἐπαναπολόησωμεν.

336 Τὰ μὲν οὖν VB. P. C.: καὶ τὰ μὲν οὖν A. Sed μὲν οὖν per se recte habet in transitione (cf. p. 22.), minime vero καὶ μὲν οὖν, quum καὶ μὲν, καὶ μὲν δὴ et καὶ μὲν ἦδη in ea usitata sint. Praeter locos, ex p. 66 et p. 85 in annot. 145 allatos, conf. p. 162. καὶ περὶ μὲν τούτων ἀετάρως: p. 203. καὶ περὶ μὲν τούτων οὐκ ἔστι καιρός πρόπων ἐν τῷ παρόντι δι' ἀκριβείας διεξελθεῖν: p. 69. καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τούτων ταῦτα ἤδη λελέχθω: p. 194. καὶ τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ὀδῶν ἀπὸς εἰς δύναμιν εἰρηται: p. 283. καὶ τὰ μὲν δὴ τῆς παρθένου .. διεγράφη. Καὶ μὲν ἦδη, ut ap. Plat. Symp. p. 201, D., est in transitione p. 85. Enuntiationes huic nostrae similes, in quibus, ut ap. Plat. Tim. I. l., disputatio τέλος ἔχειν dicitur, videas in annot. 145. Ceterum illa de muliere et dracone exstant Apocal. 12, 1.

337 Ἀνεύρασθαι A. M. P. C.: ἀνευρεῖσθαι V. Ego ἀνευρεῖσθαι legendum censeo; nam ἀνεύρα- σθαι et εἰπεῖν male conincunt, et εὔρασθαι ab Atticismo abhorret. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 139 sq. et Symbol. in Epiphan. p. 54. Proxima μείζον ἢ καθ' ἡμᾶς sumta ex Plat. Tim. I. l., ad quem Noster hanc totam enuntiationem conformare studuit. Quamquam, si quaeris; eum dicere oportuit: περὶ δὲ τούτων τῆν ἐπιλ. ἀνέυρ. καὶ εἰπεῖν cet. De formula μείζων ἢ κατὰ τινα videsis, quos lau- davi in Jahnii Nov. Annal. Philol. Vol. 49, Fasc. 4, p. 395.

338 Πιστεύσασαν A. P. C.: πιστεύσαντας VB. male; oportebat saltem πιστεύσασας scribi. Sed ἡμᾶς in praegressis fere i. q. ἐμὲ (vid. annot. 92), et πιστεύσασαν refertur ad εἰπεῖν, quod ad τολμητέον ex superioribus repetendum. Eadem brevitate Plato Legg. X, p. 888, A. τολμητέον δὲ (sc. λέγειν). Τολμητέον .. εἰπεῖν Plato Phaedr. I. l., quem imitatus est Hermes Trismeg. ed. Paris. p. 50 sq. εἰ χρὴ τολμήσαντα εἰπεῖν τὸ ἀληθές. Voce ὅμως, ut h. l., praemissa, sed in plena enun- tiatione, τολμητέον positum ap. Plat. Alc. I, p. 104, E. ὅμως δὲ τολμητέον φράσαι τῆν ἐμὴν διά- νοιαν. Ὅμως δ' οὖν ἐπιχειρητέον, subauditio εἰπεῖν, in enuntiatione nostrae simili reperitur p. 76. τοῦτο .. τὸ μέγα μυστήριον .. ὃ ἐγὼ ... εἰπεῖν ἀδυνατῶ ὅμως δ' οὖν ἐπιχειρητέον. Quum autem ap. Plat. Tim. I. l., quem Noster in praegressis imitatus est, haec insequentur: πιστέον δὲ τοῖς εἰρηκόσιν ἐμπροσθεν, ille pro re sua ita pergit: ὅμως τολμητέον, πιστεύσασαν τῷ κελεύοντι cet. quibus verbis Jo. 5, 39. respicitur.

339 Σφῶν P. C.: σφῶν A.: σφῶν VB. Tu cf. Plat. Legg. I. l. et VI, p. 781, D. εἰ καὶ σφῶν συνδοκεῖ ἀκοῦεν. — τό γε ἀκοῦσαι νῶν πάντως που συνδοκεῖ. In seqq. στείλασθαι est rem ag- gredi. Sic Plato verbum στείλασθαι, adiecto tamen ἐπὶ (τι), de disputantibus usurpare solet. Vid. Stallbaum. ad Phileb. p. 50, E. ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι στείλασθαι. — Formulam Platoniceam habet Plotin. p. 308, E., ubi Creuzerus officio defuit. Vid. Ind. Plot. et adde p. 733 (42), A. Noster ap. Epiphan. p. 552, B. τῆν σκέψιν, ἧς ἕνεκα ταύτην ἐστειλάμεθα. Fortasse legendum: ἐπὶ ταύτην (int. τῆν σκέψιν) ἐστειλάμεθα. Quamquam idem Hom. in Sym. et Ann. ed. Pant. p. 36. τὸν πρὸς σὲ τὴν νέαν ταύτην ... πορίαν στειλάμενον.

340 Ἐν τῷ ὄρατῷ ... τόπω VB. V. P. C.: ἐν τῷ ὄρατῷ ... τόπω A. Ὅρατος τόπος Platoni est regio s. mundus adspectabilis (cf. Pol. I. l. et vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 466 sq.), cui oppositus ὁ νοητός vel οὐράνιος τόπος (vid. annot. 204). Sed de prioribus hic sermone esse, ex reliqua Methodii oratione apparet, qua ille, loco ex Apoc. 12, 1. allegorice interpretando, Ecclesiam in spe- ciem mulieris divinae ita exornat p. 185: ἀντὶ μὲν στολῆς αὐτὸ φῶς (τὸ φ. A.) ἡμψιμεμένην, ἀντὶ δὲ λίθων τιμῶν (τ. λ. A.) ἀστράσι φαιδροῖς τῆν κεφαλὴν κεκοσμημένην. ὃ γὰρ ἡμῖν ἐσθῆς, τοῦτο ἐκείνη φῶς. ὃ δὲ ἡμῖν χρυσὸς ἢ διαφανεῖς λίθοι, τοῦτο ἐκείνη (p. 186.) ἄστρα (sic VB. P.: τὰ ἄ. A. C.). ἄστρα δὲ οὐχ ὅποια ταῦτα (sic VB. P. C.: om. ταῦτα A.) τὰ ἐν τ. ὁ. κ. τ., ἀλλὰ τινα κρεῖτ- τω καὶ εὐφραγέστερα, in quibus illa: ὃ γὰρ ἄστρα, adumbrata ex Plat. Phaed. p. 111, A. ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλαττά ἐστι ..., τοῦτο ἐκεῖ τὸν ἀέρα. ὃ δὲ ἡμῖν ὁ ἀήρ, ἐκεῖνοι τὸν αἰ- θέρα. Ne quis autem miretur, quod Methodius in exornanda quam auctor Apocalypseos celebrat Nova Hierosolyma, et quam ipse Ecclesiam interpretatur, ex Platonica descriptione verae terrae (Phaed. p. 110, A. sqq.) profecit: tenendum est, Patres Eccl. in ea fuisse opinione, ut crederent, Platonem in informanda vera terra hausisse ex fontibus Hebraeis, unde illa Novae Hierosolymae fictio fluxit. Vid. Jortin. Animadvss. in Hist. Eccles. T. III, p. 447 sq. et Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 110, D.

341 Ἐτι habent A. P. C.: om. VB. Tu cf. Plat. Legg. I. l. Διαρῶ- ῆδην, distincte, diserte, usitata Platoni vox, de qua vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 499. Formula διαρῶ- ῆδην εἰπεῖν recurrit Legg. XI, p. 932, E. et apud Nostrum p. 228. εἰ χρὴ διαρῶ- ῆδην εἰπεῖν. — Post paulo ap. Method. haec, a nobis in contextu ommissa, reperiantur: Ἀλλ', ὃ φιλαίτιε, ἀλλ' οὐδὲ σοι πάρεστιν ἀποδείξει cet. Hic velim attendas repetitum ἀλλὰ (vid. Stallbaum. ad Pol. IX, p. 591, D.) et Platicum ἀπαξ λε- γόμενον φιλαίτιος, obiurgandi cupidus, Legg. X, p. 309, A., de quo vid. Ast. Animadvss. p. 495 sq.

342 Ἐπαναπολόησασαι M. optime: ἐπαναποδίωσασαι A. V. P. C. Exstat quidem ἀναποδίωεν, re-

P. 192. εἰς ³⁴⁵ γὰρ τὰς τῶν ἀναγεν-
νωμένων ψυχὰς ἀναγκαῖον ἐξομοργνύ-
μενον ἐκτυποῦσθαι τὸν λόγον τῆς ἀλη-
θείας.

Legg. VI, 775, D. εἰς .. τὰς τῶν γεν-
νωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον
ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι.

dem referre, propria potestate positum, p. 6. ἐθεδῆεν μήπως ἀναποδίσασαι (ἀποπηδήσασαι P. C.) κατολισθήσῃτε διὰ κρημνῶν. Sed hic ἐπαναπολεῖν, repetere (nim. oratione), optime habet, ut ap. Plat. Legg. l. I., quem Noster aperta imitatione expressit, et Phil. p. 60, A. τὸ καὶ δις καὶ τρίς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Ceterum ΕΠΑΝΑΠΟΛΗΣΑΣΑΙ facile in ΕΠΑΝΑΠΟΛΙΣΑΣΑΙ abiit. Simplex ἀναπολεῖν Methodio restituendum est ap. Epiphan. p. 581, B. διανοήσεις ... ἀναπλεούσας ἄνω καὶ κάτω καὶ ὀμιλοῦσας παλιμψημα. Videlicet scribendum: ἀναπολούσας, scil. παλιμψημα. Ἀναπολεῖν, quod ap. Plat. Phil. p. 34, B. est memoria revolvere (vid. annot. 313.), hoc loco est oratione revolvere. Librarius imperitus, qui vim verbi non caperet, ἀναπλεούσας scripsit propter praegressa: ἐν σάλῳ καὶ ταραχῇ φέρεσθαι τὸν ἀπόστολον. Ἄνω καὶ κάτω ἀναπολεῖν fere idem, quod ἄνω καὶ κάτω στρέφειν, de quo vid. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 511, A. Ἀναπνεούσας cod. Ven. nullo sensu. — Post paulo Methodius haec habet, quae nos omisit: σκόπει οὖν ἕαν πως καὶ σοὶ δοκῇ πρὸς εὐδοξίαν ὁ λόγος πληροῦσθαι. Εὐδοξία approbationis significationem semel ap. Plat. habet, Menex. p. 238, D. μετ' εὐδοξίας πλήθους. Πληροῦσθαι autem ὁ λόγος dicitur, ut alias ἀποπληροῦσθαι (vid. annot. 86); sic p. 209. πληρωθέντος ἤδη μοι τοῦ λόγου, ὃν αὐτῇ προσέταξας, δέσποινα, ἐθήνηαι.

343 Εἰς P.: εἰ A. typographi errore. Inest autem hisce Methodii verbis luculenta imitatio loci ex Plat. Legg. iuxta positi, quo quae philosophus de parentum vitiiis, in animis natorum impressis, docuit, Noster ad veritatis doctrinam, in reparatorum animis impressam, transtulit. Qua ille in re activum ἐξομοργνυμι meliorem in partem usurpavit, secus quam Plato l. I. fecit, qui medio item in peiorem partem usus est Gorg. p. 525, A. ἂ ἐκίστω ἢ πράξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν, ubi sermo de vitiorum maculis, quae animo impressae resident, ut Catullus ait Carm. 57, 3, ubi vid. Vulp. Comm. p. 182 sq. Iis, quae Oudendorp. ad Thom. Mag. T. II, p. 649. Pierson. ad Moer. p. 291. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 113. et Ast. Animadvss. in Legg. p. 321. de verbo ἐξομοργνυμι docuerunt, pluscula adiciam, si prius dixerō, verbum ὁμοργνυμι, varie compositum ac fere media forma enuntiatum, ad spergendi vel imprimendi vel effingendi significatione translata varie, plerumque tamen, Platonis exemplo, in peius usurpavit. Quum autem translati simplicis verbi ὁμοργνυμι exempla desint, saltem nomen ὁμοργμα, macula impressa, in usu est. Synes. Epist. 44. p. 182, D. δαίμονες εἰσι καθαρῆται, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἧν οἱ κναφεῖς ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τοῖς πιναροῖς. ἀλλ' εἰ τις ἱματίους αἰσθησῆς ἧν, τί ἂν οἶε πάσχειν αὐτὰ, λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα; διὰ πόσων δ' ἂν ὀδυνῶν ἐκπεπλῶσθαι κηλίδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα ὁμοργματα; quae expressa sunt partim ex Gorg. l. I., partim ex Pol. IX, p. 616, A., id quod vidit Ast. Comm. p. 629, qui genuinum lectionem κναπτοντες (vid. mea in Polit. Ed. Turic. II. p. 15) istis ap. Synes. vocibus: κναφεῖς et κναπτόμενα, ueri debebat. Jo. Zonaras Orat. ap. Leunclav. Jur. Gr. Rom. T. I, p. 357. τὸ (leg. τῷ) κατὰ διάνοιαν τελούντι ἀμάρτημα, μετανοήσας δεῖ τῷ τοιοῦτῳ καὶ ἐξομολογήσῃς, ἵνα διὰ τούτων καθάρῃ τὸν λογισμὸν τοῦ ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς κατὰ διάνοιαν ἀμαρτίας αὐτῷ προστετηκότος ὁμοργματος. Rari usus translatum verbum ἀπομοργνυμι. Jo. Diacon. Vitā S. Josephi, in Act. SS. T. I, p. 40, C. (Append.) οἶδα, δεσπότη, ὡς τὸ πανάχατον σου πνεῦμα οὐκ ἀναπέπαιται ἐν ἐμοὶ διὰ τὰς ἀπομορχθεῖσας τῇ ψυχῇ μου κηλίδας. Paulo crebriora exempla translati nominis ἀπομοργμα. Gregor. Palam. Prosopogr. p. 5 Turneb. ἀπόχρη βραχέ' ἅττα ἐπελθεῖν καὶ μόνον ὑμᾶς ἀναμῆσαι οἷα φιλεῖ παρέχων μοι μαθηρίας ἀπομοργματα. Psell. In Quat. Math. Discipl. ed. Venet. 1532. fol. 12, r. — ὡς εἶναι τὰς μὲν ἐν ἡμῖν ἐπιστημῆς τῶν ἐν τοῖς οὐδοῖς λόγων οἰοῦν ἀπομοργματα. Translatum ἐνομοργνυμι est ap. Plutarch. Cicer. p. 877, C. ἡ δόξα δεινὴ τὸν λόγον ὡς περ βαφῆν ἀποκλύσαι τῆς ψυχῆς καὶ τὰ τῶν πολλῶν ἐνομορξασθαι πάθῃ δι' ὀμίλλαν καὶ συζηταίαν τοῖς πολιτευομένοις, ubi Solanus T. IV, p. 608. lectionem ἐνομορξασθαι, hodie receptam, loco olim vulgatae ἀνομορξασθαι e codd. A. et B. reponi iussit, simul comparato Plut. Crass. p. 543, E. βουλόμενος ὅτι πλείστοις καὶ ἀκρατέτοις προσομορξασθαι τὸ ἄγος. Ἐξομοργνυμι, de quo supra, male tentarunt Porsonus ap. Aristoph. Acharn. v. 843. et Elmsleius ap. Eurip. Bacch. v. 344, quos Ruhnkenius, ab Elmsleio laudatus, mellora edocere poterat. Ἐξομοργνυσθαι, effingere, est ap. Caesarium Quaest. II, p. 605, C. (Bibl. PP. Paris. 1654.) πῶς δὲ καὶ τὰ ὄματα, τῷ αὐτῷ ὑπεκόντα θεσπίσασαι, μᾶς ὑπάρχοντα φύσεως, μαλακῆς τε καὶ ὀντῆς, μυρία γένη πλωτῶν ἐμψύχων, κητῶν τε καὶ σελαχῶν, ἐν μᾶ κειροῦ ὄσπῃ ὁμοίως τῇ γῆ ἐξωμόρξατο; Inaudium est, quod habet Συναγωγή Αἰξ. Χρησ. Anecd. Bachmann. T. I, p. 225, 11. Ἐξομοργνυνται ἀπομάττονται, ἀφροσιοῦνται. Sed legendum: ἀφρομοιοῦνται. De nomine ἐξομορξῆς monui ad Plat. Tim. p. 80, E. in Ed. Turic. II, p. XIV sq. Translato προσομοργνυμι usi sunt, quos Ruhnkenius laudavit, Plutarch. loco supra allato et Themist. Or. XXI, p. 249, A., quorum hic locum ex Legg. laud. aperte respexit. Sed longe frequentissima est metaphorā dupliciter compositi ἐναπομοργνυμι, quod Porsonus et Elmsleius Aristophani et Euripidi II. obtrudere conati sunt. Longinius, sive mavis Apseins, in Aldi Rhet. Gr. p. 718. διὰ τῆς κινήσεως τῆς ἐναπομορχθείσεως φαντασίας εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ὑποδοχὴν. Porphyg. Sent. 32. p. 232 Holst. ἐκ τῆς προσπαθείας ἐναπομοργνυνται τύποις καὶ φαντασία εἰς τὸ πνεῦμα. Jamblich. De Myst. Aegypt. p. 118, 12. μισμὸν ἐναπομοργνυνται τῶν τῆ ψυχῆ κοινωνησάντων ποτῆ σωμάτων ἢ ἀπόλων. Metaphoram in voce ἐναπομοργνυνται ap. personatum Dionys. Aereop. Epist. IX. docte illustrat Maximus Schol. p. 330 ed. Morell., ex quo sua hausit Pachymer. Schol. p. 424. Jo. Chrysost. Opp. ed. Savil. T. VI, p. 288. τὰς νόσους καταλέγοντα, ὅσας ἐναπομοργνυνται τῇ ψυχῇ (ἢ τροφῇ). Synesii loco De Insomn. p. 156, A., quem Ruhnken. ad Tim. laudavit, adde alium De Insomn. p. 139, D., a Ruhnkenio in Ed. I. allatum, et insuper Epist. 44. p. 186, A. τοῖς Αἰμυλλῶν γὰρ ἀλάστορας δέδμεν, εἰ θγγάγων ἡμῶν ἐναπομορξῆ τῇ προτροπῇ. Vid. Krabinger. ad Synes. Opp. T. I, p. 328. Thomae Magistro Epist. p. 230. literae dicuntur ὡς περ λαλούντα σιωπόντων ἡδῶν ἐναπομορξασθαι χρώματα καὶ ἀσωμάτου ψυχῆς εἰκόνας ἐκφῆναι δέοντως. Geminus usus figuratus verborum ἀναμάττω, ἐκμάττω, προσμάττω et ἐναπομάττω, ple-

P. 194. εἰς δὲ τι δύσκολον ἐμπί-
πτῃ³⁴⁴ τοῖς λόγοις, ἐγὼ πάλιν ὑμᾶς
ὡσπερ ποταμὸν διαβιβάζω.

P. 195. (τὸ φρόνημα τῶν ἀνακαι-
νισθέντων) τὰ ἐκεῖ βλέπειν καὶ τὰ ἐκεῖ
φαντάζεσθαι παιδαγωγούμενον³⁴⁵.

P. 196. οὐ μὴ τῶν τριγώνων εἶσω³⁴⁶
τῆς εὐσεβείας ἔστησαν σχημάτων.

P. 198. (ἔρημος) ἢ .. εὐκαρτος .. καὶ
εὐβοτος³⁴⁷ καὶ εὐδαλῆς καὶ εὐεπίβατος
ἄγιοις.

Legg. X, 900, C. ἂν δὲ τι δύσκολον
ἐμπίπτῃ τοῖς λόγοις, ἐγὼ σφῶ ὡσπερ
νῦν δὴ δεξάμενος διαβιβῶ τὸν ποταμὸν.

Phaedr. 250, A. εἶδον τότε τάκει.

Sympos. 210, E. ὅς .. ἂν μέγχι ἐν-
ταῦθα πρὸς τὰ ἐρωτικά παιδαγωγῆθῃ. al.
Tim. 53, C. ἢ δὲ ὀρθῆ τῆς ἐπιπέδου
βάσεως ἐκ τριγώνων ξυνέστηκε.

Critias, 111, A. (τῆν χώραν) εὐκαρ-
τὸν τε εἶναι καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν εὐ-
βοτον.

rumque forma media enuntiatorum. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 174. Figuratum προσμάττω est ap. Philostr. V. A. L. III, p. 131. δοκεῖ μοι καὶ τὸν προγνωσόμενον ἄνδρα ὀγιῶς ἑαυτοῦ ἔχειν, καὶ μήτε κηλίδα προσμεμάχθαι τῇ ψυχῇ μηδεμίαν, μήτε οὐλας ἁμαρτημάτων ἐντετυπῶσθαι τῇ γνώμῃ. Frequentius ἐναπομάττω. Method. ap. Epiphani. p. 545, D. κηλίδας ἐναπεμάξατο καλῶς πολλῆς, et p. 583, B. εἰς τὸ .. ἐναπομάξασθαι κήρας. Procop. in Esai. p. 147. λογίζον τὸν ἐπιθυμίας ποικιλίας ἀγόμενον, πῶς ἔοικεν ἑαυτοῦ κηλίδα. κέντρα γὰρ καὶ ὠδῖνας ἐπιθυμίας τοῖς ἀκολάστοις ποιεῖ (f. l. ἐμπικεῖ), μέγχι μάλωπα δυσώδη ψυχαῖς ἀθλίαις ἐναπομάξεται, ὃν ἢ τῶν αἰσχρῶν ἐνεργάζεται μνήμη, quae ducta ex Platonis fonte Gorg. p. 524, E. κατείδεν οὐδὲν ὄγιός ὃν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐδῶν μεστήν cet., unde etiam Philostratum l. l. profecisse, Koen. ad Greg. Cor. p. 492 Schaeef. docuit. Denique ad idem metaphorae genus pertinent τυποῦν, ἀποτυποῦν, ἐκτυποῦν, ἐντυποῦν, ἐναποτυποῦν, quae tamen, quum illa, de quibus supra dictum, fere in malam partem accipiantur, de notis tum virtutum, tum vitiorum animo impressis, et saepius quidem in bonam partem usurpari solent. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 116. et annot. in El. Cret. col. 766 (15). De verbo ἐκτυποῦν, quo Methodius h. l. a Platone sumto, sed in bonam partem accepto utitur, cf. p. 190. τῆς καθ' ὁμοίωσιν μορφῆς ἐν αὐτοῖς ἐκτυπομένης τοῦ λόγου, ubi verba ἐκ. τ. λ. male om. VB. V., sed add. A. M. P.; praeterea ἐκ. A. C., ἐν. M. P. Alqui nomen ἐκτύπωσις in eodem argumento positum p. 190 et 195. Verbum ἐντυποῦν de vitiorum notis usurpat Philostr. V. A. L. III, p. 131. loco supra allato. Longiori annotationi finem tandem imponam, si prius notavero Lindavium, qui Comm. in Plat. Tim. p. 123. (ad vocem ἐξόμορξις p. 80, E.) haec annotavit: „Tim. Lex. Plat. v. ἐξομοργούμενος explicat ἐκματόμενος καὶ ἀποτυπούμενος. Quarum explicationum posterior fabulam quandam spectare videtur Christianorum (sic).“ Obscurum vero et ineptum commentum!

344 Ἐάν ... ἐμπίπτῃ ex Platone Legg. l. l. rescripsi; εἰς ... ἐμπίπτει A., εἰ .. ἐμπίπτει VB. P. C., utrumque mendose. Proxima sic vertenda: ego vos rursus tanquam flumen traiciam, i. e. efficiam, ut quaestionis difficultates superetis. Imago sumta a Platone Legg. l. l., qui verbis ὡσπερ νῦν δὴ refertur ad p. 892, D. sq., ubi eadem imago uberius exornata est. Ὑμᾶς ap. Nostrium confirmat H. Stephani conjecturam σφῶ, receptam ab Astio, cuius vid. Animadvss. p. 491 sq., sed nuper in Ed. Tur. II. cum σφῶν male permutatam, quod, licet a codd. oblatum (σφῶν Euseb. P. E. XII, 52), tamen respui oportet. Nam δεξάμενος et διαβιβῶ accus. σφῶ efflagitant, ut sententia haec sit: ego vos — susceptos flumen traiciam. Cf. Plat. Legg. X, p. 892, E. καλεῖν ὑμᾶς τότε καὶ συνδιαβιβάζειν ἐμπειρία. Vulg. lectio necesse est sic vertatur: ego vobis — flumen traiciam. Sed praeterquam quod vobis, i. e. σφῶν, per se ineptum erit (neque enim id potissimum spectatur, flumen ut pro aliis traiciatur, sed ipsi ut traiciantur), δεξάμενος non habebit, quo referatur, et διαβιβῶ pro διαβήσομαι perperam accipietur. Est autem διαβιβάζω, traicio, pariter ac συνδιαβιβάζω, una traicio, ἀπαξ ap. Platon. λεγόμενον. Prioris verbi vulgare formam futur. διαβιβάζω Methodius pro Attica ap. Plat. διαβιβῶ posuit. Vid. Moer. Attic. p. 124. ibique Pierson., ad quos Ast. provocavit. De luculentis Platonis imitatione, quae huic Nostri loco inest, monui ad El. Cret. col. 811 (1), ubi simul metaphoram attigi, qua διαβιβάζεσθαι et διαπορθεύεσθαι placita dicuntur, quae dialectices ope per difficultates salva perducuntur.

345 Παιδαγωγούμενον A.: παιδαγωγούμενον P. C. Sed φρόνημα recte dicitur παιδαγωγείσθαι, i. e. institui, erudiri. Conf. p. 264. τοῦ θεοῦ τὴν ἀνθρωπότητα .. παιδαγωγήσαντος. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 6, qui tamen locum, a nobis ex Symposio allatum, male neglexit. Quod illic παιδαγωγεῖν πρὸς τι, idem l. l. ratione satis iusitata παιδαγωγεῖν c. inf. τὰ ἐκεῖ, in verbis τὰ ἐκεῖ βλέπειν et τὰ ἐκεῖ φαντάζεσθαι, per se sunt coelestia, ut ap. Plat. Phaedr. l. l. Vid. annot. 313. 332. Formulae τὰ ἐκεῖ βλέπειν in seqq. respondet ἄνω βλέπειν. Sic Plato Phaedr. p. 249, D. ὄρονδος ὅταν βλέπων ἄνω, cuius loci imitationem ap. Plutarchum in annot. 326. indicavi. De verbo φαντάζεσθαι vid. annot. 322. In iis, quae ap. Method. sequuntur, verbis τὰ ἐκεῖ βλέπειν καὶ τὰ ἐκεῖ φαντάζεσθαι ista respondent: τοὺς ἄνω νέοντας καὶ τοὺς ἄνω βλέποντας. Sic A.: τοὺς ἄνω post καὶ om. P. C. De codd. mss. non liquet; sed ἄνω h. l. non minus recte repetitum, quam τὰ ἐκεῖ in superioribus.

346 Εἶσω A. P. C.: εἶω VB. Tu vide Schneider. Praefat. in Platonis Civit. T. I, p. LIII. De voce εἶω, pro ἔνδον vel ἐντός usurpata, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 127 sq. Causam autem his verbis Methodius declarat, cur multi in rerum divinarum studio a Satana labefactentur. Qua ille in re Pythagoreorum doctrinam de triangulis, rerum fundamentis, a Platone in Timaeo adoptatam (vid. Stallbaum. ad Tim. p. 223 sq.), inaudito conatu ad doctrinam de moribus transtulit.

347 Εὐβοτος A. M. P. (recepit Val. ex M.) C.: εὐβατος V., male. Sequitur enim εὐεπίβατος, suntque εὐκαρτος et εὐβοτος, ut h. l., copulata ap. Plat. Crit. l. l., ubi sermo est de priscae Atticae fertilitate. Hinc Noster illa Platonis ἀπαξ λεγόμενα ad desertum transtulit, quod Apocal. 12, 6. commemoratur et ab ipso allegorice depingitur. — Εὐεπίβατος ap. Platonem non reperitur, εὐβατος semel (Legg. VI, p. 761, A. c. dat., quem εὐεπίβατος h. l. secum habet), ut sunt omnino apud eum

P. 203. μήκος .. και πλάτος και βάθος σώμα ἐργάζεται³⁴⁸.

ἵνα μὴ τὸ προκείμενον ἐάσαντες τὸ πάρεργον³⁴⁹ σκοπῶμεν.

(ἢ ἐκκλησία) πτερουμένη τοῖς οὐρανοπόροις τῆς παρθενίας πτεροῖς³⁵⁰.

P. 205. ὁ πολυκέφαλος και πολυπρόσωπος θῆρ³⁵¹.

P. 207. τὰ ἄλλα τούτων³⁵² ἀδελφὰ και συγγενῆ.

Legg. X, 896, D. μήκους σωμάτων και πλάτους και βάθους.

Polit. 286, D. καίτοι πρὸς γε τὸ νῦν προτεθέν ἡμῖν πάρεργον λεγόμενον.

Phaedr. 256, D. τῆς ἐπουρανίου πορείας.

Pol. IX, p. 588, C. θηρίου ποικίλου και πολυκεφάλου.

Phaedr. 246, D. και τὰ ἄλλα .. τὰ τούτων ἀδελφά. al.

rara ac fere ἅπαξ λεγόμενα adiectiva, ab εἰ incipientia et a verbis, praesertim compositis, in -τος derivata. — Sunt autem haec verba¹ opposita superioribus: (ἢ ἐρημος) ἢ κακῶν ἐρημος ἀληθῶς και ἄγνος και στείρα φθοράς και δυσπρόσιτος και δὺςβατος τοῖς πολλοῖς, ubi κακῶν ἐρημος VB. P.: κακῶν πλήρης A. pessime. Tu conf. Plat. Legg. IX, p. 862, E. ποιούντες ... ἀνδρῶν κακῶν ἐρημον τὴν πόλιν, aliaque exempla vocis ἐρημος c. gen. copulatae ap. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 824. Δυσπρόσιτος ap. Plat. nusquam, δὺςβατος bis tantum reperitur (Pol. IV, p. 432, C. Legg. VI, p. 761, A. et hoc quidem loco cum dativo, ut ap. Method.), ac valet de hoc genere adiectivorum verbalium idem, quod de illis ab εἰ incipientibus supra diximus. Οἱ πολλοί, quibus post oppositi οἱ ἄγιοι, sunt vulgus profanum, ut ap. Plat. Phaedr. p. 249, D. et saepe al. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 148. Ceterum oppositio sententiarum inter se relatarum: δὺςβατος τοῖς πολλοῖς et εὐεπίβατος ἄγιοις, aliquid Γοργίου habet et simile illorum Agathonis ap. Plat. Symp. p. 197, D. ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις.

348 Omne corpus longitudine, latitudine et altitudine contineri, sententia est, a Platone obiter commemorata Legg. l. l. et Soph. p. 235, D., ubi in argumento de εἰκαστικῇ haec item coniunctim posita: ἐν μήκει και βάθει και πλάτει. De altitudine et latitudine idem sigillatim agit Tim. p. 53, C. sqq. Posterioris aetatis philosophi illam corporis definitionem ita enuntiaverunt, ut dicerent, omne corpus esse τριχῇ διαστατόν, uimirum longitudine, latitudine et altitudine. Quo pertinent, quae apud Methodium praecedunt: ἢ τριάς σωμάτων ἐστὶ ποιητικῇ. Vid. Stob. Ecl. L. I. c. 15. p. 340 Heer. et p. 350 sq. ibique Heeren. p. 351. Plura dabunt Animadvss. in Basil. I, p. 19 sq. (ubi haec Methodii haud neglecta) et annot. in El. Cret. col. 768 (7).

349 Τὸ πάρεργον A.: τὰ πάρεργα VB. P. C. Sed τὸ πάρεργον et τὸ προκείμενον non minus recte inter se opponuntur, quam τὸ προτεθέν et πάρεργον ap. Plat. Polit. l. l. Τὰ πάρεργα autem si scribatur, necesse erit, etiam τὰ προκείμενα ponatur, quemadmodum alias ἔργον et πάρεργον vel ἔργα et πάρεργα invicem sibi opponi solent. Cf. Plat. Tim. p. 38, D. Epist. VII, p. 330, C. et vid. Wyttenbach. Ind. Plut. v. πάρεργον. Τὰ προκείμενα et τὰ πάρεργα inter se opponuntur p. 257. Τὸ προκείμενον, institutum, est ap. Method. Hom. in Sym. et Ann. p. 48. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπαναξόμεν τὸν λόγον. Τὸ προκείμενον eidem ap. Epiphan. p. 567, A. idem quod τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ ap. Plat. Gorg. p. 457, D.

350 Fingendae vocis οὐρανοπόροις ansam Methodio dedit illa Platonis ἐπουράνιος πορεία Phaedr. l. l., ubi alii minus recte ὑπουράνιον πορείας scribunt. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 496. et Lex. Plat. T. I, p. 815, quamquam idem, a se dissentiens, T. III, p. 153. ὑπουράνιον scribit. In eadem re Plato de anima Phaedr. p. 246, C. μετεωροπορεῖ, sicuti hodie cum plerisque codd. loco olim vulgati μετεωροπολεῖ scribitur. Vide Krabinger. et me ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurr. p. 300. 367, a. De citato gressu Noster Homil. in Symeon. et Ann. ed. Pantin. p. 70. μετεωροπορῶν τοῖς διαβήμασιν ἀνωτάτως. Οὐράνιον πορείαν Plato Pol. X, p. 619, E. commemorat. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 119. Sed nostro loco Methodium ex Phaedro profecisse, reliqua, indidem sumta, argumento sunt. De v. πτερουμένη vid. annot. 273, de formula τοῖς τῆς παρθενίας πτεροῖς annot. 300.

351 Genium malignum, omnium vitiorum auctorem, significat, cui describendo Homeri de Chimaera versus II, Z. 191 sq. adhibet, et cuius singula capita, quae numero sint septem, totidem vitia esse docet p. 206. κεφαλῇ ... τοῦ δράκοντός ἐστιν ἡ ἀκρασία και ἡ τρυφή. cet. Imaginis Plato auctor exstitit Pol. IX, p. 588, C. — p. 589, D., qui p. 588, C. Chimaeram item ad partes vocat. Cum verbis, ex p. 588, C. supra allatis, conf. ista p. 589, B. τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος. Platonis exemplo posterioris aetatis scriptores in declaranda natura vitiorum et pravorum affectuum τὸ πολυκέφαλον θηρίον et θηρία certatim celebrarunt. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 161 sq. Adde Climac. ad Pastor. c. 1 extr. p. 5. οὐδὲν δὲ ἀπεικὸς τὸν σὸν νοῦν νοήσεις τὸν ἀναίρετον τῶν θηρίων. Eadem sententia Noster p. 197. ἀβλαβῆς ἀπὸ τοῦ θηρός (sic VB. P. C.: ὑπὸ θηρ. A.) τῆς ἀργῆς, et hic in proximis: ἐναντία θεσθε τῷ θηρὶ σφριγγῶντι τὰ ὅπλα, quibus adhibenda sunt, quae de formula τίθεσθαι τὰ ὅπλα Ast. ad Plat. Polit. p. 501. Stallbaum. ad Polit. T. I, p. 314 sq. docuerunt. De verbo σφριγγῶν, tumere, vid. Ruhnken. ad Tim. Lexic. V. Pl. p. 244 sq. Matthaei. ad Jo. Chrysost. Eclog. II, p. 4 sq. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 666. et Creuzer. Annot. in Plot. p. 347, a. b. Ceterum quaeritur, Methodius suoapte ex ingenio, an ex poeta, nescio quo, depromserit, quem post Homeri de Chimaera versus, paucis de suo interiectis, in clausula ponit pentametrum: Λόγιον ἐκ γενῶν ἀφρόν ἐρευγομέναν. Sic enim, ἐρευγομέναν, M. P. probante Valesio, pro ἐρευγόμενον A., quod C. temere defendit.

352 Τούτων A.: τούτοις VB. P. C. Tu cf. Plat. Phaedr. l. l., ubi vox ἀδελφός, de re aequali vel simili usurpata, genitivum, ut fere semper ap. Platon., secum habet. Posterioris aetatis scriptores genitivum parcius quam dativo in hac voce utuntur. Vid. Krabinger. ad Synes. De Provid. p. 217. meaque in Novis Annal. Philol. Vol. XLIX, Fasc. IV. p. 423. Translatio vocis usus interpretibus fraudi fuit ap. Method. p. 19. ἀπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστον διδάσκων ἀδελφῆς, οἷα σαρκὸς ἀποτέμνεν τὴν κατὰ συνουσίαν ἡδονήν. Tu, deleta interpunctione, quae ap. Phot. cod. 237, p. 308, a. 13.

P. 210. (πειράσομαι) διευκρινήσασθαι ὅτι³⁵³ —.

φάσκουσι γὰρ ὡς περ σφαιρας ἐντόρου³⁵⁴ στροφαῖς ἀπεικάζεσθαι τὴν περιφέρειαν τοῦ κόσμου, τῆς γῆς κέντρον καὶ σημεῖον τόπον ἐπεχούσης³⁵⁵. περιφορᾶς (p. 211) γὰρ οὔσης σφαιρικῆς, ἀνάγκη, φασί, . . . μέσσην τοῦ παντός τὴν γῆν τυγχάνειν³⁵⁶, περὶ ἣν ὁ οὐρανὸς περιδινεῖται³⁵⁷ προγενεστέρων οὐσαν.

τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπιγνότων σοφῶν ὡς οὐδὲν Ὀλυμπίων ἐντιμότερον γηγενῆς³⁵⁸ καὶ πρεσβύτερον.

Parm. 135, B. ταῦτα πάντα ἱκανῶς διευκρινησάμενον.

Legg. X, 898, B. σφαιρας ἐντόρου ἀπεικασμένα φοραῖς.

Phaed. 108, E. (γῆ) ἔστιν ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ.

Tim. 40, B. γῆν . . . πρώτην καὶ πρεσβυτάτην θεῶν.

Legg. V, 727, E. οὐδὲν γὰρ ἡγενηδὲς Ὀλυμπίων ἐντιμότερον.

recte deest, verba: ἀδελφῆς οἶα σαρκός, sic verte: tanquam sorore carne. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 3.

353 Ὅτι A. P.: ἐτι C. typographi errore. Διευκρινεῖν, explico, explano, est Platonicum ἀπαξ λεγόμενον Parm. l. 1., ubi id verbum accusativum secum habet, cuius loco Noster ὅτι — posuit. Apud posterioris aetatis scriptores per frequens est act. διευκρινεῖν c. acc. Vid. mea ad El. Cret. col. 782 (10). Tenor sententiae, cuius haec verba partem faciunt, sic habet: ὅθεν εἰ παρήεις, ὡς Ἀρετῆ, — πειράσομαι δὴ συναγωνιζομένης σου —, — διευκρινήσασθαι ὅτι (infertur versus Od. A, 7). — Ad quae Virtus ita respondet: Ἀλλὰ πάρειμι καὶ συναγωνίζομαι· τελέως γὰρ ὁ λόγος κεκοσμήσεται καὶ τοῖτων προσαφθέντων. Sic A. P. C.; sed legendum priore loco: εἰ παρήεις, posteriore ἀλλὰ παρήειμι, quod ad praegressum εἰ παρήεις refertur, ut συναγωνίζομαι ad συναγωνιζομένης, de quo vid. annotat. 11. Sic ap. Platon. ἀλλὰ παρήειμι praegressis παρες, εἰ παρήεις simm. respondet, Symp. p. 199, B. C. 214, E. Pol. V, p. 458, B., ubi videas, quae Schneiderus de accentu in παρήεις contra Bekkerum monuit. Illa: τελέως γὰρ ὁ λόγος κεκοσμήσεται, sumta ex Pol. VI, p. 506, B. οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται —; ubi nonnulli, Bekkerus auctore, cum pluribus codd. παντελῶς pro τελέως scribunt. Sed παντελῶς glossema redolet, et τελέως, quod Schneiderus recte servavit, imitatione Methodii confirmatur. De scriptura Platonica τελέως pro vulgari τελέως vid. annot. in El. Cret. col. 773 (4) et Symbol. in Epiphan. p. 53 sq. Adde Method. in fragmento II. De S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 828, A. ἡτήθη .. τελέως ὁ θάνατος, et annot. 580.

354 Ἐντόρου A.: ἐντόρου P. C. Tu cf. Plat. Legg. l. 1., quem Methodius, licet contra Aegyptiorum et Chaldaeorum rationes apotelesmaticas disputans, tamen manifesto respicit. Apud Plat. p. 898, A. haec praecedunt: τῶν ἐντόρων .. κύκλων. Alias vox ἐντορος apud illum non occurrit. Voci φοραῖς ap. Plat. respondet στροφαῖς ap. Methodium. Magnopere autem fallor, aut περφορᾶν pro περιφέρειαν in seqq. scribendum; neque enim sermo est de mundi circumferentia, sed de eius conversione, ut ap. Plat. Legg. l. 1. et p. 898, C. τὴν . . . οὐρανοῦ περφορᾶν. Emendationem confirmat, quae ap. Method. sequuntur: περιφορᾶς γὰρ οὔσης σφαιρικῆς. Ita enim A. P.; Combeffisius περιφερίας legi temere mavult. Neque magis placet, quod idem περιφέρειαν pro περιφορᾶν legendum coniecit p. 212. οὐδὲν αἰσχύνονται καταγράφοντες τὴν τῆς οἰκουμένης περιφορᾶν γεωμετρικοῖς θεωρήμασι καὶ σχήμασι, quibus verbis superiora p. 210 sq. ita repetuntur, ut simul declaratur, terram, mundi centrum et axem, simul circa suum axem moveri. Qua in re Methodius sententiam attigit, a multis Platoni tributam. Vid. Wytttenbach. ad Plat. Phaed. p. 286 sq. Gelder. ad Tim. Locr. p. 91 sq. Stallbaum. ad Plat. Tim. (p. 40, B.) p. 171 sq. et annot. 365. Οἰκουμένην autem i. q. ἡ γῆ. Vid. Schleusner. Lex. N. T. II, p. 262. Magis excusandum, quod Combeffisius voci περιφορᾶ alteram περιφέρεια substituit p. 213. διὰ τὸ πάσας τὰς περιφορᾶς τὰς προσπιπούσας εὐθείας ἐπὶ τὴν γῆν ἴσας ἀλλήλαις εἶναι. Sic A. mendose: πάσας ἀπὸ τῆς περιφορᾶς P.: πάσας ἀπὸ τῆς περιφερίας C., quod etsi speciosum videtur, fortasse tamen περιφορᾶ h. l. rariore significatu orbis coeli vel mundi vocatur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 97.

355 Vulgo: ἐχούσης. Sed solemnus in hoc argumento dictio: κέντρον καὶ σημεῖον τόπον s. λόγον ἐπέχειν. Vid. Bak. ad Cleomed. p. 372. Et omnino τόπον s. λόγον τινὸς ἐπέχειν dicuntur, quae alicuius rei instar habent. Vid. Symbol. in Epiphan. p. 35. Artemidor. ed. Rigalt. p. 40. τὸ αἰδοῖον ἔοικε γονεῦσι, ἐπὶ τὸν σπερματικὸν ἐπέχει λόγον. Leg. τοῦ σπερματικοῦ. Nicomach. Enchir. Mus. p. 40 ed. Meibom. τὸ μὲν ἐν τῷ παντὶ ὡς ἀρχῆς ἔχον λόγον. Leg. ἐπέχον. Gregor. Palam. Oratt. p. 122. ὁ λόγος τῆς διδασκαλίας τοῦ πνεύματος σπερματος ἔχει λόγον. Leg. ἐπέχει. Ceterum de re conf. p. 211. ἐκ σημεῖον καὶ κέντρον περιφέρεια συνέστηκεν, quibus Leontius et Joannes in VV. LL. ap. Allat. addunt: ὁ δὲ κύκλος εἶναι δοκεῖ cet. ad sensum necessaria. Adde p. 213. ὁ . . . οὐρανὸς καὶ κέντρον καὶ σημεῖον κατ' αὐτοῦς τῆ γῆ χρωόμενος.

356 De terra, in medio mundi collocata, cf. Plat. Phaed. l. 1. et vide, qui de hac quoque Platonis doctrina exposuerunt, VV. DD. supra annot. 354. laudatos.

357 Περιδινεῖται A. (περιδινεῖται M.): περιδινεται V. P. C. pessime. Περιδινῶ, quod a Methodio alias in argumento ethico usurpatur (vid. annot. 236), in doctrina de coelo, ut h. l., occurrit ap. Tim. Locr. p. 97, C. Mox προγενεστέρων A. M. P. C.: προγενεστέρων VB. V. Tu cf. Plat. Tim. l. 1. et vid. Gelder. ad Tim. Locr. p. 94. Rationem mathematicorum, cur terra coelo antiquior sit, Methodius iis verbis reddidit, quae, in A. VB. M. omissa, Allatius in VV. LL. ex Leontio et Joanne Rer. Sacr. lib. 2. attulit, unde miror non recepta esse a P. et Val. Combeffisius recte fecit, quod ea recepit, ac scite idem de ὁμοιοτελείῳ in verbis συνέστηκεν . . . συνέστηκε tanquam omissionis causa monuit. Cf. annot. 429.

358 Γηγενῆς VB. M. P. C. recte: γηγενούς A. V., contrarium in sensum perverso praeclaro Platonis effato Legg. l. 1., ubi miror nihil annotatum ab Astio Animadvss. p. 236. Ὀλύμπια sunt di-

οὐκ αἰεὶ παῖδες³⁵⁹ ὄντως (p. 212) οἱ Χριστὸν ἐγνωκότες, καθάπερ Ἕλληνες.

P. 216. κρείττους οἱ (p. 217) παλαιότεροι τῶν νῦν³⁶⁰.

εἰ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ (p. 218) τὰ ἄλλα ἀστρα, τὰ εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν³⁶¹ χρόνου γεγονότα ..., θεῖά ἐστὶ καὶ κρείττω τῶν ἀνθρώπων, ἀνάγκη καὶ κρείττονα³⁶² βίον καὶ μακάριον αὐτὰ καὶ εἰρηνικὸν καὶ πολλῶ τοῦ ἡμετέρου βίου διαλλάττοντα δικαιοσύνη καὶ ἀρετῇ διαίγειν, κινούμενα κινήσιν εὐτακτὸν καὶ εὐδαίμονα.

P. 219. οὐδὲ μὴν ἐπιθυμία χωρὶς ἐνδεΐας (γίνεται).

ἀνεπιδέξ τὸ θεῖον³⁶³.

Timae. 22, B. Ἕλληνες αἰεὶ παῖδες ἐστε.

Phileb. 16, C. οἱ .. παλαιοί, κρείττονας ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες.

Tim. 38, C. ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἀστρα, ἐπικλήν χρονα πλανήται, εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνου γέγονε. Legg. X, 899, B. Epinom. 981, E. θεῖον γένος ἀστρων .. τυχόν .. ψυχῆς .. εὐδαιμονεστάτης τε καὶ ἀρετῆς.

Epinom. 982, E. χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην χορεύοντα.

Symp. 200, A. ἀνάγκη τὸ ἐπιθυμοῦν ἐπιθυμῆν οὐ ἐνδεές ἐστὶ.

Pol. II, 381, C. οὐ γὰρ που ἐνδεῶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι.

vina. Personatus Xenophon ap. Stob. Floril. 66 (64). ψυχὴν μετὰ θεοῦ χορῆ τιμῶν, τρίτον δὲ Ὀλυμπίων τὸ σῶμα. Vid. Wyttenbach. Ind. Plutarch. v. Ὀλύμπιος. Illa: καὶ πρεσβύτερον (ἢ πρ. C.) Methodius Platonis de suo adiecit. Idem sententiam Platonis, verbis: τῶν ... σοφῶν, tecte suo more laudati (cf. annot. 153, 183), in hisce ante oculos habuit p. 208. ἡμέτερον προκρίνειν γὰρ τὰ κρείττω καὶ προτάσσειν τῶν γηγενῶν, ubi γὰρ, quod P. C. post ἡμέτ. ponunt, tertio loco positum ferri potest. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 368. Πρὸ, quod A. post προτάσσειν infert, recte om. P. Conf. p. 279. et προκρίνειν c. gen. p. 280, ut ap. Plat. Apol. p. 35, B. Προτιμῶν c. genit. saepe reperitur ap. Plat., qui tamen προτιμῶν πρὸ — habet Legg. V, p. 727, D. Γηγενῆ C. ridicule interpretatur, animalia; sunt potius terrena, ut nostro loco et p. 219. κακίας καὶ τῶν γηγενῶν πράξεων.

359 „Respexit ad illa Platonis, quae Soloni dixit sacerdos Aegyptius in Timaeo [loco supra allato].“ Allat. Vid. Stallbaum. ad Tim. p. 89. Celebratam a multis sententiam Methodius voce ὄντως, verbis αἰεὶ παῖδες adiecta, significavit. Vid. annot. 206. Rationem, cur Graeci pueri habendi sint, Noster diversam ab ea, quam sacerdos Aegyptius ap. Plat. profert, hanc reddit: μύθοις μάλλον καὶ πλάσμασιν ἢ τέγγη τῶν λόγων τὴν ἀλήθειαν χῶσαντες, i. e. fabulis et figmentis magis etiam quam dicendi artificio veritatem obruentes, in quibus χῶσαι pariter translatum ac καταχῶσαι ap. Platonem. Vid. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 512, C. et Ast. p. 407. Annot. in Gorg.

360 Vid. Stallbaum. ad Phileb. l. I. p. 122 sq. ed. II. et conf. annot. 282. Quod Methodius ita pergit: ὅθεν καὶ χρυσοῦν ἐκλήθησαν γένος, similia habet Dicaearch. ap. Porphy. De Abstin. IV, 2. p. 293 Rhoer.

361 Φυλακὴν ἀριθμῶν VB. P. C. optime: φυσικὸν ἀριθμὸν A. Tu cf. Plat. Tim. l. I., unde haec hausta. Quae post γεγονότα sequuntur: καὶ κόσμον οὐρανοῦ καὶ τροπᾶς καιρῶν, Methodius de suo adiecit. Noster θεῖα ἐστὶ A.: θεῖά ἐστὶ P. C. recte.

362 Propter praegressum neutrum κρείττω Methodius h. l. abstulit Attica forma masculini singul. κρείττω. Vulgaris terminatio recurrit p. 216. εἰς τὴν κρείσσονα κατάστασιν. Alias Noster magis placuerunt comparativi in ὦν desinentis formae Atticae, de quibus vid. Gregor. Cor. p. 159 sq. 164 ed. Schaef. Sic ille p. 149. κρείττω μάρτυρα, ubi A. P. C. minus bene κρείττονα: κρείττω VB. Quid? quod idem p. 216. κρείττους quam κρείττονας, quod est ap. Plat. loco παραλλήλῳ, dicere maluit. Κρείσσοις idem p. 221, ubi VB. male κρείσσονες. Adde βελτίους p. 222. οἱ σώφρονες βελτίους εἰσι τῶν ἀκολάστων. De accus. χείρους vid. annot. 699. Ceterum vides, Nostrum forma Attica κρείττων et vulgari κρείσσων promiscue usum esse. Mox τοῦ ἡμετέρου βίου A. M. P. C.: τὸν ἡμέτερον βίον V. Sed διαλλάττειν τινός τινι non minus recte dicitur, quam ἀφιστάγειν τινός τινι ap. Plat. Phaed. p. 111, B., ubi τῆ αὐτῆ ἀποστάσει adverbii locum tenet, ut h. l. πολλῶ. Deinde διαλλάττοντα P. C.: διαλάσσοινα, i. e. διαλλάσσοινα A. Sed διαλλάττω forma est Attica et Platoni usitata. Cf. annot. 305. 326. Astra secundum Graecos divina esse, Platonis verbis Methodius docet. Conf. Legg. et Epin. II. II. Ad Epinom. vid. Ast. Animadvss. p. 600. De eadem re Noster p. 219. ἡ τῶν ἀστρων φύσις ἐγγυτέρω τέτακται θεοῦ, κρείσσων (κρείττων C.) οὐσα τῆς τῶν κρείττων ἀνθρώπων ἀρετῆς, et post paulo: τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἶναι θεῖα cet. Ceterum in parte extrema nostri loci κινεῖσθαι κινήσιν sic dictum, ut χορείαν χορεύειν ap. Plat. Epin. loco iuxta posito, ubi item sermo de astris, quorum motus cum chorea comparatur. Cf. annot. 264. Pertinent haec ad τρόπον ἐτυμολογικόν, de quo vid. Animadvss. in Basil. I, p. 101 inf. Αἰωρεῖσθαι αἰῶραν est ap. Plut. Mor. p. 924, B.

363 De sententia Platonica, qua omnem appetitum ex indigentia nasci docemus, cf. Symp. l. I. Phil. p. 35, A. sq. et Eryx. p. 405, E. Eam sententiam Methodius obiter respicit ap. Epiph. p. 553, B., ubi haec iuxta posita: μηδὲ προσδεῖται ἢ ἐπιθυμῆν, et: τὸ .. μὴ δεῖσθαι μηδὲ ἐπιθυμῆν. Sed data opera eandem explicat ap. Epiph. p. 582, A. B.

P. 220. (ὁ Θεός)³⁶⁴ κατευθύνων τὸν οἶκα τῆς οἰκουμένης³⁶⁵. ἀναίτιος πᾶσι³⁶⁶ πάσης βλάβης (p. 221) ὁ Θεός.

πᾶς .. ὁμολογήσει τὸ θεῖον³⁶⁷ δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν, ἀληθές, ὠφέλιμον, ἀναίτιον κακῶν, ἀσύμπλοκον πάθους καὶ πᾶν ὃ τι τοιούτων. καὶ εἰ οἱ δίκαιοι κρείσσους³⁶⁸ εἰσὶ τῶν ἀδίκων καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἡ ἀδικία βδελυκτὴ, χαίρει δὲ ὁ Θεός τῇ δικαιοσύνῃ, δίκαιος ὢν, στυγητὴ αὐτῶ ἢ ἀδικία, ἐναντίον οὐσα καὶ ἐχθρὸν τῇ δικαιοσύνῃ.

εἰ τὸ ὠφελουὶν πάντως ἔστιν³⁶⁹ ἀγαθόν, ὠφέλιμον δὲ σωφροσύνη καὶ οἶκφ καὶ βίῳ καὶ φίλοις, ἀγαθόν ἄρα ἔστιν ἡ σωφροσύνη.

Pol. 272, E. τοῦ παντός .. ὁ κυβερνήτης, οἷον πηδαλίων οἶκος ἀφόμενος. Tim. 42, D. ἵνα τῆς ἔπειτα εἴη κακίας ἐκείτων ἀναίτιος.

Phaedr. 246, E. τὸ δὲ θεῖον καλόν, σοφόν, ἀγαθόν καὶ πᾶν ὃ τι τοιούτων. Pol. II, 379, C. τῶν .. κακῶν ἀλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἰτία, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν.

Pol. I, 352, B. ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι πρᾶττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται cet.

Pol. I, 352, A. Δίκαιοι δὲ γ' εἰσὶν .. καὶ οἱ θεοί; — Καὶ θεοὶς ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἀδικος ..., ὁ δὲ δίκαιος φίλος.

Pol. X, 608, E. τὸ δὲ σάβων καὶ ὠφελουὶν τὸ ἀγαθόν (εἶναι). Charm. 169, B. τὴν γὰρ οὖν δὴ σωφροσύνην ὠφέλιμόν τι καὶ ἀγαθόν μαντεύομαι εἶναι.

364 Deum omnis indigentiae expertem esse, Platonis est sententia (Pol. l. 1.), a Methodio celebrata, cuius haec conf. ap. Phot. cod. 234, p. 301, b. Bekk. ἢ .. ἀγένετος καὶ ἀνευθενῆς καὶ ἀάματος φράσις ὁ θεὸς μόνος ἄδειται: cod. 235, p. 302, a. 31. τῶ μόνφ σοφῷ καὶ ἀπροσδεῖ θεῶφ, et p. 302, b. 9—33, ubi haec sententia pluribus adstruitur. Quae contra cur Diabolus ἀνευθενῆς non sit habendus, idem declarat ap. Epiph. p. 543, B. Astra, a Graecis pro diis habita, non magis ἀνευθεῖ ἔσσει, idem in seqq. docet.

365 Οἰκουμένην A. recte interpretatur orbem, male P. universum. Vid. annot. 354. 379. Possino erroris ansam illud dedit, quod Deus, mundi rector, cum navis gubernatore comparari solet imagine, a Platone exornata Polit. loco, e regione posito. Sic Method. ap. Epiph. p. 544, A. ὡσπερ σκάφος τῷ τῆς σοφίας οἴκφ διευθύνων ἀκλινῶς τὸ πᾶν, et Homil. in Sym. et Ann. ed. Pantina. p. 74. de Filio: οἰακίζοντι παλάμη πανακλειστάτη καὶ πανσοφωτάτη τὰ πάντα. Sed nostro loco sermo est de divina terrae gubernatione. Alias id quod est οἰακίζειν Fato tribuitur, velut p. 209. τὸν βίον ἡμῶν οἰακίσεσθαι τῆς εἰμαρμένης ταῖς ἀνάγκαις, et p. 220. τὸν ἀνδρῶπων .. ἀνάγκαις ἀφᾶκτοις εἰμαρμένης λέγοντες οἰακίσεσθαι. Quae admonent Ἀνάγκης οἰακοστρόφου ap. Aeschyl. Prom. cui οἰακονόμοι sunt dii vs. 149. Sed de toto hoc figurate loquendi genere vid. Creuzer. ad Procl. in Alcib. I, p. 78.

366 Πᾶσι, quod A. om., recte add. VB. P. C.; nam solet sic Plato. Cf. v. c. Prot. p. 324, A. ἐνθα δὴ πᾶς παντὶ θυμοῦται: Pol. V, p. 475, A. πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπασόμενος, et saepe alias. De celeberrima Platonis sententia, quod Deus hominibus non sit auctor malorum, cf. paulo inferius p. 221 et p. 227, et quos hisce locis παραλλήλους adhibuimus ex Platone. Laudatissimum illud, quod ad p. 227 retulimus: αἰτία ἐλομένου, θεός ἀναίτιος. Vid. Davis. ad Clem. Hom. XV, 8. p. 728. in Coteler. PP. Apost. T. I. ed. Amstelod. Ast. Comment. in Plat. Polit. p. 432. et Creuzer. Annot. in Plotin. p. 70, a. Ad idem argumentum haec Nostri pertinent: p. 224. οὐχ ἄρα αἰτιος κακῶν ὁ θεός, οὐδὲ χαίρει τοῖς κακοῖς: ap. Epiph. p. 543, B. ἀναίτιος παντάπασι κακῶν πᾶσιν ὁ θεός: p. 545, C. οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεός κακόν (x. ὁ θ. cod. Rufif., Leont. et Joann. Rer. Sacr. lib. II. ap. Mai. Scriptit. Vet. Nov. Coll. T. 7. p. 92). οὐδὲ ἔστι (ἔστιν Leont.) τὸ σύνολον διως ἐκ παντός εἰς τὸ παράπαν αἰτιος κακοῦ (εἰς, quod Dindorf. e cod. Ven. addidit, conieci Symb. p. 51, coll. p. 543, C.; lectionem vulg. cod. Rufif., Leontius et Joannes habent): p. 583, A., ubi v. annot. Neque Deum, neque materiam, a Deo imperfecte castigatam, malorum fontem esse, Methodius disputat libro Περὶ τοῦ ἀπτεξουσίου ed. Meurs. p. 100 sqq. (ap. Phot. cod. 236. p. 304, b. 36 sqq. Bekk.), cuius disputationis in fine ista p. 108. οὐχ οἶόν τέ ἔστιν αἰτιον τῶν κακῶν εἰπεῖν τὸν θεόν. Adde Symbol. in Epiph. p. 78.

367 Τὸ θεῖον A. P.: τὸν θεόν C. de suo, uti videtur. Sed ad Platonicum in Phaedro fontem proprius accedit τὸ θεῖον, quod, quippe minus tritum vulgari usu scriptorum ecclesiasticorum, Combesio fraudi fuit. Deinde δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν, ἀληθές A. (ἀληθῆ C.): ἀγαθόν, δίκαιον, σοφόν, ἀ. P. C. Sed δίκαιον, primo loco positum, recte habet. Cf. Plat. Pol. I, p. 350, C. ὁ .. δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφραται ὢν ἀγαθός τε καὶ σοφός. De Deo Noster p. 227. ἀγαθός ὁ θεός καὶ σοφός. Cum verbis ἀσύμπλοκον πάθους cf. p. 222. τὸ .. θεῖον κακῶν ἀσύμπλοκον πέφικεν. Mox ὁ τι τοιούτων scripsi, secutus partim P., qui cum V. ὁ τι, partim A. C., qui τοιούτων exhibent: εἰ τι A. M. C. et τοιοῦτο P. Tu cf. Plat. Phaedr. l. 1. et vid. Ast. Annot. p. 398, qui codd. lectionem τοιούτων tuetur.

368 Κρείσσους εἰσὶ A. P. C.: κρείσσονές εἰσι VB. Tu vid. annot. 362. et cf. ἀμείνους loco παραλλήλω ap. Plat. Pol. Deinde καὶ ἔστιν A.: καὶ ἔστιν P. C. recte. Mox post στυγητὴ VB. δὲ inferunt, quod A. P. C. recte omittunt, quum clausulam syllogismi turbet. Ceterum ἐναντίον A. P. C. recte: ἐναντία VB., qui etiam p. 224. ἐναντίος νόμος pro ἐναντίον νόμος male scribunt, quum πολέμιον νόμος insequatur. De neutro γνωμικῷ monui ad El. Cret. col. 866 (8). Noster p. 10. σπάνιον γὰρ πᾶν καὶ δυσπέπτεον ἀνθρώποις ἀγγεῖν.

369 Πάντως ἔστιν VB. V. P. C.: ὄντως καὶ A. (virgulâ post ὄντως positâ) M. Male Possinus: Si quod semper ad omnia prodest, bonum est. Tu verte: Si, quod prodest, utique bonum est. Mox φίλοις VB. V. P. C.: φίλῳ A. M., quod sciolo debetur, qui propter praegressa οἶκφ βίῳ sic scribendum existimavit. Deinde ἔστιν ἡ σωφρ. P.: ἡ σωφρ. ἔστι A. Prius praestat; cf. p. 222. φῶσει (hoc add. P.) ἄρα κακόν ἔστιν ὁ ἀκόλαστος βίος.

κακόν .. ἢ ἀκο- (p. 222) λασία.

φύσει .. κακόν ἐστίν ὁ ἀκόλαστος βίος.

P. 223. τὸ .. ἄδικον κακόν, .. τὸ δὲ δίκαιον ἀγαθόν.

P. 224. νόμος .. ἀπειργῶν³⁷⁰ .. τὸ ἀδικῆσαι.

P. 226. (νόμος) διδασκτὴν διδάσκων τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξ ἐπιμελείας προσγινομένην³⁷¹, φευκτὴν δὲ τὴν κακίαν καὶ (p. 227) ἐξ ἀπαιδευσίας φρουμένην³⁷².

ἄποτέρον δ' ἂν τούτων ἢ τὸ αἴτιον, οἷς ἂν ἢ αἴτιον³⁷³, θεὸς ἀνάτιος.

P. 229. ὥστε διορᾶν καὶ ἐπαισθᾶν³⁷⁴ τὴν πλάνην ἤδη καὶ παιδίον³⁷⁴.

Gorg. 477, E. ἢ ἀκόλασία καὶ ἢ ἄλλη πονηρία μέγιστον τῶν ὄντων κακόν ἐστίν.

Gorg. 494, E. ὁ τῶν κιναιδῶν βίος .. οὐ δεινός .. καὶ ἄθλιος;

Pol. I, 353, E. ἀρετὴν .. ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν.

Legg. XI, 929, C. μηδεὶς νόμος ἀπειργέτω ποιεῖσθαι. al.

Prot. 323, C. (τὴν ἀρετὴν) διδασκτὸν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγινοῦσθαι. Tim. 86, E. διὰ .. ἀπαιδεύτον τροφήν ὁ κακός γίγνεται κακός.

Pol. II, 379, B. C. X, 617, E. αἰτία ἐλομένου· θεὸς ἀνάτιος.

Symp. 204, B. δῆλον .. τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί ὅτι cet.

370 *Ἀπειργῶν*, vetare, lex dicitur, ut ap. Plat. Legg. l. I. et VIII, p. 837, D. (νόμον) ἀπειργοντα μὴ γίνεσθαι ἐν ἡμῖν: XI, p. 920, D. πλὴν ὧν νόμοι ἀπειργῶσιν. Neque ap. Plat. exempla desunt verbi, cum accus., ut h. l., compositi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 217.

371 *Προσγινομένην* VB. P. C.: *περιγινομένην* A., quod ut respui oportet, ita *προσγιγ.* excusari poterit verbi *προσγινοῦσθαι* nonnullis exemplis ap. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 192. Sed magnopere fallor, aut legendum *παραγινομένην*, quum *παραγινοῦσθαι* virtus vel vitium ap. Platon. saepe dicatur, velut Legg. II, p. 653, B. Men. p. 99, E. Prot. l. I., quem Noster manifesto respexit. Indidem si quis *διδασκτὸν*, uti *φευκτὸν* in seqq., reponendum censeat, me non repugnantem habebit. Vid. annot. 368. Quo accedit, quod *διδασκτός*, ἢ, ὄν ap. Platon. inauditum est, *διδασκτός*, ὁ, ἢ in eadem sententia: *διδασκτὸν ἢ ἀρετῆ*, saepe recurrit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 517. *Φευκτός*, ἢ, ὄν in scriptis Platonis semel tantum, sed in spurio dialogo Ax. p. 369, B. deprehenditur. De sententia Platonica, quod virtus studio paretur, cf. Phot. cod. 237, p. 313, b. 9. Bekk. ἢ τῶν ἀρετῶν δι' ἐπιμελείας κτήσις; quae, uti reliqua, a Photio in fine Excerptorum e Conv. X. Virg. allata, in eo frustra quaesiveris.

372 *Φευκτὴν* ... *φρουμένην* habent A. P. C.: om. VB. Sed est haec Platonis sententia, vitium ex institutionis defectu nasci. Cf. Tim. l. I., ex quo Methodius sua ita hausit, ut verbis *ἀπαιδεύτος τροφή* vocem *ἀπαιδεύσα* substitueret, quae ipsa quoque Platoni usitata est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 207. De voce *φευκτὴν* fortasse in *φευκτὸν* mutanda supra dictum. De sententia Platonica vid. Heusd. Spec. Crit. p. 72. et cf. insuper haec Methodii p. 224. *εἰ εἰσὶ δὲ πονηροὶ τινες, κατὰ ἔνδειαν φρενῶν εἰσὶν οὗτοι πονηροί, καὶ οὐ κατὰ γένεσιν* (i. e. secundum natale fatum, qua vi vox *γένεσις* in hac Methodii contra Mathematicos disputatione frequentatur), quibus Homericæ Od. α. 7. subiciuntur: p. 227. *ἦτοι ἀνατροφαὶ καὶ τὰ ἐθῆ τῶν ἀμαρτημάτων εἰσὶν αἴτια* cet. — Juvat, priusquam in annotatione pergamus, mere Platonicae Nostrae sententiae aliam eiusdem addere, quae, quum verbis Platonii usitatis enuntiata sit, minime tamen est Platonica. Ita autem ille paulo ante p. 226. *οὐδὲν .. ἀλλόκοτον αὐτὸ ἑαυτῷ* (ita M.: *ἑαυτοῦ* A. V. P. C.) *καὶ (αὐτὸ) ἔ. καὶ* om. Phot. cod. 237, p. 311, b. 36. Bekk., qui *αὐτὸ*, quod Phot. horum loco habet, uncis inclusit) *αὐτὸ ἑαυτῷ ἀπεχθάρωμενον* (magis *μαχόμενον* Phot. l. I. lin. 37.) *καὶ αὐτὸ ἑαυτὸ καταλύον* (*καταλύειν σπεύδον* Phot. l. I., qui reliqua om.) *καὶ ἀσύμφωνον αὐτὸ ἑαυτῷ* (ita A. M. P. C.: *ἑαυτοῦ* V.). In quibus primum attende vocem *ἀλλόκοτος*, quam Timaeus in glossis Platonis retulit. Vid. Ruhnk. ad eius Lex. V. Pl. p. 24. et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 106. Hoc loco saevum significat, ut Prot. p. 246, A., ubi vid. Stallb., et *ἀλλόκοτος ἑαυτῷ* est qui in se saevit. Deinde cum locutionibus, quae ap. Method. deinceps sequuntur, confer Platonicos locos, quibus eadem in sententiam Methodianae contrariam proferuntur: *αὐτὸ ἑαυτῷ ἀπεχθάρωμενον*, Pol. I, p. 352, A. *ἐχθρὸν εἶναι ἑαυτῷ τε καὶ τῷ ἑαυτῷ*, ibid. *ἐχθρὸν καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις*, et Tim. p. 83, A. *ἐχθρὰ .. αὐτὰ αὐτοῖς*. al.: *αὐτὸ ἑαυτῷ μαχόμενον* (ex Photii lectione, quae, collatis praegressis: *αὐτῆ ἑαυτῆ μαχομένη*, magis placet), Theaet. p. 155, B. *ταῦτα .. ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρῃ ψυχῇ*, Pol. VIII, p. 556, E. *αὐτῆ αὐτῆ μάχεται* (ἢ πόλις), X, p. 603, B. Tim. p. 62, B. al.: *ἀσύμφωνον αὐτὸ ἑαυτῷ*, Gorg. p. 482, C. *ἐμὲ ἑαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι*. Ceterum nihil contra se ipsum pugnare Noster item nec tamen magis recte docet libro *Περὶ τοῦ ἀπτεξουσίον* ap. Phot. cod. 236, p. 307, a. 28.— b. 4.

373 *Οἷς ἂν ἢ αἴτιον* add. M. P. C.: om. A. V. Deinde *θεὸς ἀνάτιος* add. A. V. C.: om. P., apud quem in VV. LL. verba *οἷς ἂν ἢ αἴτιον* tanquam varietas lectionis *θεὸς ἀνάτιος* perperam annotantur. Utraque omissio egregiam sententiam Platoniam misere mutilat. Nam quum Methodius dixisset: aut educationem et consuetudines, aut affectus et cupiditates delictorum causas esse, ita pergit: horum utrumvis in causa est, quibuscunque tandem causa (nim. delictorum) existit, deus extra culpam est positus. Itaque verbis: *οἷς ἂν ἢ αἴτιον*, h. l. non magis carere possumus, quam voce *πᾶσι*, p. 220; ista autem: *θεὸς ἀνάτιος*, quae sunt expressa ex Pol. X, p. 617, E. loco e regione posito, non minus recte habent, quam illa: *ἀνάτιος* ... ὁ θεός p. 220. Vid. annot. 366.

374 *Ἐξεῖναι*, quod A. P. C. post *διορᾶν* add., om. VB. V., ex quibus VB. *παιδίον: παιδίω*, quod ad *ἐξεῖναι* refertur, A. P.: *παιδία* C. typographi lapsu. Adiciendi verbi *ἐξεῖναι* causa extitit minus intellecta vis vocis *ὥστε*, quae post praegressa verba: *πρόδηλον πᾶσι δι' ὀλίγων τὴν διαφωνίαν τοῦ τεχνάσματος αὐτῶν ἐξεργασμένη*, per se id declarat, quod sponte efficitur. Qua de potestate vocis *ὥστε*, cum inf. copulatae, vid. Bernhardy. Syntax. p. 365. et cf. v. c. p. 231. *ὥστε ἀγασθῆναι τινα προσέχοντα*: p. 296. *ὥστε καὶ διὰ τῆς ἐνθυμησεως ἐπιλωβηθῆναι ποτε*. Deinde: *ἐπαισθᾶν*

P. 230. δύο γὰρ κινήσει ἐν ἡμῖν ἰσὸν· ἐπιθυμία πεφνκότε⁷⁷⁵ σαρκὸς καὶ ψυχῆς, διαφέρετον ἀλλήλων. ὄθεν καὶ δύο ἐλαβέτην ὀνόματα· ἡ μὲν γὰρ ἀρετῆς, ἡ δὲ κακίας⁷⁷⁶. δεῖν δὲ τῇ καλλίστῃ καὶ χρυσῇ πείθεσθαι τῆς ἀρετῆς ἀγωγῇ, τὰ βέλτιστα πρὸ τῶν φαύλων αἰρουμένους.

ἀλλὰ περὶ τούτων ἄλις ἦδη⁷⁷⁷.

P. 232. ἀπεπαύσατο .. ἡ Θέλια τοσαῦτα εἰποῦσα⁷⁷⁸.

Legg. I, 644, E. ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι σπῶσι τε ἡμᾶς καὶ ἀνθέλκουσιν ἐναντία οὐσαι ἐπ' ἐναντίας πράξεις, οὐ δὴ διωρισμένη ἀρετῇ καὶ κακία κείται. μιᾶ γὰρ φησιν ὁ λόγος δεῖν τῶν ἐλξεων ξυνεπόμενον αἰεὶ .. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον, ταύτην (645, A.) δ' εἶναι τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν — δεῖν δὲ τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου αἰεὶ ξυλλαμβάνειν.

Pol. 287, A. καὶ τούτων μὲν ἄλις.

Prot. 328, D. Πρωτογόρος μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδειξάμενος ἀπεπαύσατο τοῦ λόγου.

VB. V. P. C.: θεῖσθαι A. M., quod hoc quidem loco nimis quaesitum. Tu vid. annot. 176. Vocis ἦδη h. l., ut ap. Plat. Symp. l. l., ea vis est, de qua monuit Weisk. Pleonasin. p. 151 sq. In re intellectu facillima formulae similes Platonicae in Symp. usitatae sunt. Cf. Euthyd. p. 279, D. τοῦτο δὲ κἄν παῖς γνοῖ: p. 301, B. ἔγωγε οὐδ' ἂν παῖδα ὦμην τοῦτο ἀπορῆσαι: Heliodor. Aethiop. p. 79 Hervag. καὶ παιδί γνῶριμον. Ad idem loquendi genus proverbiale pertinet καὶ τυφλῷ ὄληον, de quo videsis Heindorf. ad Soph. p. 241, D. Minus urbanum: καὶ ὅς ἂν γνοῖη. Quibus in formulis omnibus vocis καὶ ea est potestas, de qua vid. annot. 93. — Ceterum hunc Nostri locum nonnulla praecedunt, quae silentio non praeteribo. Ac primum quidem ista: ἀγόμενος ἀφ' ὀκτιοῖς ἀνάγκαις, confer cum Plat. Legg. IX, p. 873, C. ἀφ' ὀκτιῶ προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς. Deinde in verbis: θεῖο διατάξαντος νόμον τιμωρητικὸν τῶν κακῶν, VB. P. C. melius τιμωρόν. Vid. annot. 606. De re cf. p. 226. νόμους τιθεμένη καὶ τιμωρουμένη .. τοὺς κακοὺς, et p. 228. αἴτιοι τιμωρίας τῆς ἐκ τῶν νόμων. Denique in verbis: Καὶ τί τοσούτον ἐπιδιατρύβουσα τοῖς ἐλέγχοις εἰς μῆκος ἐξάγω τὸν λόγον —; dictio εἰς μῆκος ἐξάγειν τὸν λόγον respondet Platonice ἐκτείνειν, ἀποτείνειν μακρόν λόγον. Vid. Heindorf. ad Gorg. p. 466, A. et Ast. Annot. in Phaedr. p. 500, coll. annot. 777.

375 Ἐπιθυμία πεφνκότε M. P. C. probante Valesio, qui „Aliquando“, inquit, „ex coniectura corrigebamus πεφνκότε [? πεφνκία], ut genere congrueret cum duali praecedente ἐπιθυμία. Sed post, Mazarineo Codice et ipso πεφνκότε praefereute, animadvertimus eiusmodi σολοικοφανῆ anti-quis non displicere. Ita Photius primo Bibliothecae suae Codice scribit ἀξηθέντων παραδόσεων [p. 2, a. 4. Bekk.]. Quem in locum Hoeschelius in Notis suis similia probatorum Autorum exempla colligit.“ De veteribus scriptoribus vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 434. l. a.; recentiores istiusmodi σολοικοφανῆ admisisse videntur partim obscuritatis vitandae causa (id quod Methodium, πεφνκότε pro πεφνκία scribentem spectasse puto), partim quod propter εὐφρανῶν formis minus usitatis et asperioribus absterent, velut Photius ἀξηθέντων quam ἀξηθέντων ponere maluit. Ἐπιθυμία πεφνκότες A. utrumque male; nam Methodius duos motus illos definit appetitiones corporis et animi, et pluralis h. l. non magis locum habet, quam in seqq., ubi A. ἀλλήλοις pro ἀλλήλων, quod P. C. posuere. Ante ἐπιθυμία, ubi A. P. non distinguunt et C. nonnisi ἑποστημινην habet, ego μέσῃν posui. Cum loco παραλλήλῳ Platonis conferantur, quae idem de duplici animi indole similiter disputat Pol. IV, p. 431, A. 439, D. E. Phaedr. p. 237, D. Methodii similes sunt loci in libro Περὶ ἀναστάσεως ap. Epiph. p. 588, A. D. Ceterum in verbis ἐπιθυμία ψυχῆς attende vocem ἐπιθυμία, partim in melius usurpatam loquendi usu eo, de quo dixi in Theol. Stud. u. Kritik. 1843. p. 737 sq.

376 ὄθεν κακίας A. P. C., qui soloecae: δύο λαβέτην. ὄθεν καὶ δύο βλάβαι ὀνομασται τῆς μὲν ἀρετῆς, τῆς δὲ κ. VB. pessime. Deinde δεῖν A. P. C.; „δεῖν positum pro δεῖ, ut saepe alias in hoc opere infinitivus pro praesenti“ Val. Apud Platonem quidem Legg. l. l., quem Noster manifesto respexit, illa: δεῖν δὲ cet. ex prioribus: φησὶν ὁ λόγος, pendet; sed hic nihil tale praecedit, et infinitivus imperativi instar habet (vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 546.), nisi δεῖν pro attico θέον habere (vid. Matth. Gr. Gr. §. 50. annot.) et ἐστὶ supplere mavis. Δὲ recte apud Nostrum habet; apud Plat. Astius ex Eusebio δέ, Bekkerus e codd. δὴ reposuit. Mox χρυσῇ A. P.: χρυσῇ C. pingui Minerva. Tu cf. Plat. Legg. l. l. τὴν τ. λ. ἀγωγὴν χρυσῆν et τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τ. ν., quae Noster, paululum immutata, in brevius contraxit. Ἀγωγὴν χρυσῆν Astius illustravit Animadvss. p. 76. Ante πείθεσθαι G. temere habet et inculcat. Porro βέλτιστα VB. P. C.: βέλτω A. quod, quamvis speciosum, tamen respui debet, quum τὸ βέλτιστον de summa quaque virtute Platonice dicatur. Vid. Ast. Annot. in Prot. p. 13. et in Phaedr. p. 262. Conf. Method. ap. Epiph. p. 563, A. τῶν διδασκάλων οὕτε (leg. οὐ cum cod. Ven. et Dindorf.) πρὸς τὸ βέλτιστον (βέλτιον Dindorf. cum cod. Ven. male) ἀμιλλωμένους. Denique αἰρουμένους A. M. P. C.: αἰρουμένης V., quae scriptura sciolo debetur, qui αἰρουμένους ad πείθεσθαι referri non vidit.

377 Dialogi formulam, ex Plat. Pol. l. l. sumtam, Noster adiectis περὶ et ἦδη amplificavit. Plenius etiam idem ap. Epiph. p. 574, D. ἀλλὰ γὰρ περὶ τῆς κατὰ τὸν ψαλμὸν ἐξηγήσεως ἄλις ἔχει ταῦτα, ubi cod. Ven. ἄλις ἔχει male omittit. ἄλις c. genit. nude positum p. 9. τροφῆς μὲν ἄλις ἦδη καὶ εὐωχίας.

378 Quemadmodum Methodius in hisce imitatus est Plat. Prot. l. l., ita reliqua illius loci suum in usum convertit ap. Epiph. p. 562, C. Ex Protagora itidem sumta, quae p. 232 praecedunt: τούτων γὰρ περὶ καὶ (τῶν pessime add. C.) ἀδύς ἐσται πολλάκις ἡμᾶς (sic VB. P. C.: ἡμῖν A.) διαλλέσθαι. Conf. Prot. p. 361, E. καὶ περὶ τούτων δὲ εἰς αὐθις, ὅταν βούλη, διέξμεν. Ceterum paulo ante in voce ὑπεθέμην (ita etiam A., ὑπέστην V. P. C. melius) Codex Mazarineus desinit.

Oratio IX.

P. 233. μή πως ἀπορήσω λόγων, ἄτε πολλῶν ἤδη και παντοδαπῶν εἰρημένων.

P. 236. ἐν τῇ καινῇ και ἀλύτῳ³⁷⁹ κτίσει.

P. 237. ἀναδιδοῦσης³⁸⁰ ἔτι τῆς γῆς τοὺς καρπούς.

P. 238. τῶν τετραπόδων και θηρίων και ἔρπετων ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένων.

P. 244. ὃ ἀτεράμονες³⁸¹.

P. 247. τὴν ἄσκησιν τῶν θεῶν μαθημάτων, οἷς ἐκκαθαίρεται³⁸² και νο-

Symp. 178, B. Και πῶς ... οὐ μέλλω ἀπορεῖν μετὰ καλὸν οὕτω και παντοδαπὸν λόγον εἰρηθέντα;

Tim. 41, B. ἀθάνατοι .. οὐκ ἐστὶ οὐδ' ἄλτοι τὸ πάμπαν.

Pol. 272, A. ἀναδιδοῦσης τῆς γῆς (καρπούς).

Menex. 237, D. ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδον και ἀνέφνε ζωα παντοδαπά.

I.egg. IX, 880, E. ἀτεράμονι χρωμένων φύσει και μηδὲν τερχθέντων.

Pol. VII, 527, D. ἐν τούτοις τοῖς μαθημασιν ἐκάστοις ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκ-

379 *Ἀλύτῳ* C. ex emendatione pro vulg. *ἀλύτῳ*. Eodem modo peccatum fuit p. 253. ἐν τῇ καινῇ και ἀλύτῳ κτίσει. *Ἀλύτῳ* A. P.; *ἀλύτῳ* recte item repositus C., qui nostro loco, ubi sermo de vera σκηνοποιίᾳ (vid. annot. 98), comparat Ep. ad Hebr. 7, 16. κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκατάλυτον. Sed provocandum potius erat ad Platonium vocis usum, quo *ἄλυτον*, indissolubile, vocatur, quod est immortale. Cf. Tim. I. I. et p. 32, C. 41, A. 43, A. Method. in fragmento libri *Περὶ ἀναστάσεως* e cod. Rufif. ap. Combeffs. in Galland. Bibl. PP. T. III, p. 780, D. (θεοῦ) τὴν σάρκα .. συμμιγνόντος οὐ τοιοῦτος ἔτι δεσμοῖς, οἷς και πρῶτον συνέχετο, ἀλλ' ἀνηράτοις πάμπαν λοιπὸν και ἀλύτοις, quibuscum cf. Tim. p. 41, B. ἀθάνατοι .. οὐκ ἐστὶ οὐδ' ἄλτοι τὸ πάμπαν, et p. 43, A. οὐ τοῖς ἀλύτοις οἷς αὐτοῖς ἐνελεγοντο δεσμοῖς .. ξυνηχοντες. Greg. Naz. Or. XXX, p. 552, C. τὴν ἄλυτον φύσιν, ubi vid. Elias Cret. col. 820. Aeneas Gaz. Theophr. p. 65 ed. Boissonad. ἡ μὲν οὖν ὅλη φθέρεται και διαλύεται· μένει δὲ σώως και ἄλυτος (vulg. αὐτός) τοῦ εἶδους ὁ λόγος. *Ἀλυτος*, quod in cod. Aug. obliteratum est, merito placuit Boissonadio p. 291; glossema sapit ἀφθιτος apud Barthium. Synes. Hy. I, 56. *ἀλύτῳ κύβει γαίων*. IV, 168. σὺ .. | δρόμον αἰῶνων | ἄλυτον συνέχεις, ubi prolepsis in voce *ἄλυτον*. Quoniam Timaei Platonici mentio est iniecta, obiter moneamus de imitatione loci celebrati p. 37, C., quae hisce Nostri p. 237. inest: *ὅτε ὡς ἀληθῶς ὁ θεὸς συντελέσας τὴν οἰκουμένην ἐφ' ἡμῖν ἐδφρανθῆσεται*. In quibus verba *ὡς ἀληθῶς* sunt respicientis ad Tim. I. I., ubi attende vocem *ἐδφρανθῆς*. Vid. annot. 206. Interest tamen illud inter sententiam Platonis et Methodii, quod ille de mundo universo, hic de terra loquitur; hanc enim Methodius τὴν οἰκουμένην vocat. Male P. mundum, recte A. orbem. Vid. annot. 365. et adde p. 240. *τῆς οἰκουμένης ἐκπυρουμένης*, ubi P. *οἰκουμένην* genus humanum pessime interpretatur; recte A. orbis terrarum.

380 *Ἀναδιδοῦσαι*, proferre, terra dicitur tum plantas et fructus, ut h. l. et ap. Plat. Polit. I. I., tum omnis generis animalia, ut post paulo p. 238. et ap. Plat. Menex. loco ibi adposito. Utrumque Noster usum coniungit p. 30. *ὀπότεν .. τοὺς καρπούς μετὰ τῶν ἔρπετων και τετραπόδων ἀναδιδοῦσαι παύσεται λοιπὸν ἡ ξηρά*. Videsis mea ad Jo. Glyc. De V. S. R. p. XV. et p. 116. — Accedant hoc loco ista ap. Method. p. 242, a me in contextu non allata, sed nihilominus animadvertenda: *ἦν γὰρ ἡμῶν και πρόσθεν ἄπρωτος ἡ σκηνή*, quae aliquem saltem colorem traxerunt ex Plat. Symp. p. 189, D. *ἡ γὰρ πάλα ἡμῶν φύσις οὐχ αὕτη ἦν ἦπερ νῦν*. — *Ἄπρωτος σκηνή* intelligitur corpus ante lapsum immortale. Recurrit *ἄπρωτος* p. 299, ubi in explicando Math. 7, 24, 25. ad animum inconcussum transfertur, ut *ἀδιάπρωτος*, quod Stoicae est consuetudinis. Vid. Stob. Eclog. ed. Heeren. T. II, p. 112. Hierocles in A. C. ed. Warren. p. 248. *τῶν .. ἀπρωτων εἰς καλίαν*, eorum, qui ad vitium non proclives sunt, ubi tamen *ἀπρωτων* fortasse repetendum est ab *ἀπρωτος*. Vid. Schneid. ad Plat. Civit. VII, p. 534, C. quo uno loco haec vox ap. Plat. exstat.

381 Haec in Iudaeos dicta, quod duro et praefracto ad veritatem sint animo. Increpantis vox: *ὃ ἀτεράμονες*, p. 268 recurrit. Translata voce *ἀτεράμων* Plato bis est usus, Legg. IX. p. 853, D. et I. I. De propria et translata potestate vocum *ἀτεράμων* et *ἀτεράμονος* vid. Scalig. ad Aristot. De Plant. p. 132, a. Bisciol. Hor. Subseciv. T. I. Lib. XV. cap. 20. Ruhnken. ad Tim. L. V. Pl. p. 156 sq. et Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 431 sq., quorum copiis, missa altera forma *ἀτεράμονος*, haec adiicio: Athenae. L. XIV, p. 626, E. *τὸ τῆς φύσεως ἀτεράμον δια τῆς τῶν ἐθισμῶν παρασκευῆς ἐξημεροῦν και πρᾶννειν*. Cyrill. Alex. Opp. T. I, p. 592, D. *ἦν ἀτεράμων ἐπι και ἀθραστον ἐμελέτα κατὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἀπόνοιαν*. Procl. in Hesiod. O. et D. ed. Trincav. fol. XXVI, r. τὰ ἦθη ἀτεράμονος και βιαίους (αὐτοῦς γενέσθαι) ... αἰνίττεται ἡ ἐκ τῶν μελιῶν αὐτοῖς γένεσις. Damasc. ap. Suid. γ. *Ἐπίκτητος: τῆς ἠθοποιῦ Μούσης διανοήματα, ἰκανὰ πείθειν και θυσωπεῖν τῶν ψυχῶν τὰς μὴ παντάπασι ἀτέγχετους και ἀτεράμονας*. Theophylact. Bulg. Episc. Epist. 22. p. 32. *ἡ μοῖρα τῶν ἀθλάστους ποιῆ τοὺς αὐτῆς τροφίμους και ἀτεράμονας*. Nicetas Paphl. Laud. S. Andreae p. 339, D. *πραῦτατος πρὸς τοὺς μανικωτάτους και .. χρηστότατος πρὸς τοὺς ἀτεράμονας και σκληροτάτους*. Anonym. Laud. Jo. Bapt. p. 1394, B. Eustath. ad Il. π. p. 1043, 2. *ταῖς πέτραις ὁμοῖος εἰ τὴν σκληρότητα, ὡς ἀτεράμων και ἀτέγχετος και ἀνύπεκτος*. Geminae potestatis vox est *ἀτέγχετος*. Cf. Damasc. et Eustath. Il. modo Il. Method. p. 290. (in versibus) *ζωητόκος χάρις ἀδικτος, ἀτέγχετος*. Ita enim P. C.: *ἀτέγχετος* A. typographi, ut videtur, errore, nisi forte de ἀτικτος cogitavit, quod p. 62. cum *ἀθραστον* coniunctum est, sed hic locum non habet. Vid. Ruhnken. et Ast. Il. II.

382 Platonis in Pol. locum, hic iuxta positum, Nostro iam adhibuimus p. 153, ubi sermo de purgatione mentis ad veritatem intelligendam. Quam idem h. l. iterum tangit, adoptatis in eam rem Platonis verbis; eodem haec pertinent p. 248. *μελέταις ἐπιπόνοις και ἀσκησεσι καθαιρούμενος ὁ νοῦς τῶν ἐπικαλυπτόντων αὐτὸν* (ita P.: αὐτὸ A.) *ἀλλοίων διανοημάτων δυνδερκεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν*, ubi *ἀλλοῖα διανοήματα* sunt, quae τὰ πάθη in nobis excitant. Interest autem inter Platonis

σμεῖται³⁸³ ψυχῇ.

P. 252. Διὰ τοῦτο πάντων μέλιστα τοὺς τῶν ἀγῶνων³⁸⁴ ἐφιμεμένους. (p. 253) τὴν ἀγνεΐαν ἀμελλῆτι³⁸⁵ φημι δεῖν * καὶ³⁸⁶ τιμῶν.

P. 255. Λίαν (p. 256) ἀγωνιῶ ... κατ' ἐμαυτὸν³⁸⁷ ἐννοούμενος ἐν ὁποίῳφ

καθαίρεται.

Symp. 212, B. διὸ δὴ ἔγωγέ φημι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν Ἔρωτα τιμῶν —

Euthyd. 300, C. ὑπεραγωνιῶν.

et Methodii sententiam istud, quod ille mentis purgationem philosophiam, hic dumtaxat virtutis studium vult esse, quam ob rem idem h. l. ita pergit: *νικῶσα τὰ πάθη cet. Μαθημάτων δεῖα illustravi annot. 71.*

383 De verbī *κοσμεῖν* usu ethico vid. annot. 59.

384 Ἀγῶνας dicit virtutis certamina; vid. annot. 276.

385 Ἀμελλῆτι A. P. C.; ego vero emendatione certissima scribo: ἀμελλῆτι. Quemadmodum enim μέλλειν et μέλειν, μέλλῃσις et μέλησις simm. saepissime confusa reperiuntur (vid. Albert. ad Hesych. T. II. p. 568, n. 18. et 21. Boissonad. ad Nicet. Eugen. p. 284 sq. et ad Planud. p. 30), ita ἀμελλῆτι, haud cunctanter, prompte, fere semper in ἀμελήτι, sine cura, negligenter, depravatum est. Vid. Albert. ad Hesych. Ἀμελλῆτι. ταχέως, μελλήσεως χωρὶς. Mingarell. ad Didym. de Trinit. p. 135, not. 1. Matthaei. ad Medicos Graec. p. 71, qui id mendum in Philone notavit, Boissonad. ad Marin. p. 102. et l. 1. In uno Eustathii Antioch. scripto de Engastrimytho ἀμελλῆτι pro ἀμελήτι quinquies e cod. Monac. 331. reponendum, videlicet p. 348. 352. 366. 374. 392 Allat. Apud Jamblich. V. P. c. 3. διεπορθμεύθη ἀμελλῆτι ὑπὸ τινῶν Αἰγυπτίων πορθημένων. ed. Arcer. male ἀμελήτι: c. 13. τότε αὐτὸν ἀμελλῆτι ἐκόντα ἀπέστησε τοῦ καμαῶνος: c. 25. ἀμελλῆτι κατασταλὲν κοσμίως οἰκάδε ἀπηλλάγη τὸ μειράκιον, cod. Ciz. ἀμελήτι perperam. Basil. Magn. Opp. T. III, p. 571, B. σκόπησόν μοι τὸν Ἀβραάμ κελεύμενον καταλιμπάνειν οἶκον, πατρίδα, περιουσίαν, κτήματα, συγγενεῖς — καὶ ἐπὶ τοῦτοις διώκειν τὰ ἐναντία, τὴν ξένην — καὶ ἀμελήτι ὑπακούοντα καὶ καταλιμπάνοντα μὲν τὴν οἶκον εὐπραγίαν καὶ ἀνάπαυσιν cet. Legendum hic quae ἀμελλῆτι. Eadem medela adhibenda Lexico Sangerm. ap. Ruhnck. ad Tim. p. 25. = Bekk. Anecd. p. 387, 15. Ἀμεταστρεπτί. ἀμελήτι, μὴ ἐπιστρέφόμενον. Veram lectionem Viris Doctissimis suggerere poterant, quae praecedunt p. 387, 12. Ἀμελλῆτι. ἀνυπερθέτως. Ex hoc genere adverbium apud Methodium sunt ista: ἀμεταμελήτι, Phot. cod. 237, p. 312, b. 28. in Excerptis ex Symposio p. 266 sqq., ubi tamen haec vox non magis comparet, quam alia complura, quae Photius habet; ἀναλήτι, ap. Epiphan. p. 574, C.; ἀνιδρωτί, ap. Epiphan. p. 586, D. ἀνιδρωτί σωθήνη = Phot. cod. 234, p. 295, b. 15. 16. Bekk., ubi, ut ap. Epiph., ex Hoeschelii Notis p. 969. repono Atticum ἀνιδίτι, quod est Platonice ἀπαξ λεγόμενον Legg. IV, p. 718, E. ἀνιδίτι πορεύεσθαι, ubi vid. Ast. Animadvss. p. 225: ἀχειμαστί, Symp. p. 298; πασσυδί p. 184. et in versibus p. 285. ap. A. et C.; nam priore loco πασσυδί P., qua de scriptura vid. Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 515. Rariora huiusmodi adverbium apud posterioris aetatis scriptores haec deprehendi: ἀβοηθητί, Caesar. Quaest. XXIX. p. 56 Ehinger.; ἀκαματί, Naucrat. in Combefis. Auct. Nov. T. II, p. 879, A.; ἀμνηντί, vid. Coteler. Monum. T. II, p. 572; ἐκοντί, Method. Homil. in Sym. et Ann. ed. Pantin. p. 100. Macar. Opusc. ed. Prit. P. I, p. 194; ψηλαφητί, Nil. Narrat. p. 20. Nauci est ἀμεταστρεπτί, quod Schultzius Marco Antonino VIII, 5. pro ἀμεταστρεπτί obtrudere ausus est. Tu vide Ruhnken. ad Tim. l. 1. Notum est, in terminatione huiusmodi adverbiorum fere semper inter *i* et *ei* variari. Apud Didymum De Trinit. II, 7. p. 203. Mingarellus, suum scilicet codicem secutus, παντεκνεί scripsit; sed oportebat eum παντεκνί aut saltem παντεκνεί scribere, quod adverbium iis adiciendum, quae Lobeck. l. l. attulit. De forma et quantitate adverbiorum in *i* vel *ei* exeuntium vid. Spänhem. ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 65. Hemsterhus. Append. Animadvss. in Lucian. p. 32, a. Valckenar. ad Adoniaz. p. 228. Sluiter. Lect. Andocid. p. 179 sq. Blomfield. Gloss. in Aeschyl. Prom. vs. 216. Elmslei., Hermann. et Lobeck. ad Sophocl. Aiac. vs. 1227. Boissonad. ad Homer. Iliad. A. 637. T. I, p. 348. Schneider. ad Plat. Civit. T. III, p. 301. denique Barker. in Class. Diario T. 26, p. 158 sqq. Mihi *ei* plerumque mendosum videtur. Sic, ut hoc utar, ἀμεταστρεπτί, quod, ut alia eius generis, constanti usu confirmatum, apud Theodor. Metoch. Miscell. p. 449. ἀμεταστρεπτί scribitur, eaque scriptura in nonnullis Platonis codicibus deprehenditur. Similiter nec tamen magis recte ap. Platon. in ἀνατί, ἀστακτί, ἀστενακτί et νηποιεί variatur. Vid. Schneider. l. l., qui in formis *i* et *ei* diiudicandis iusto circumspector esse videtur. Ἀκλαντί, quod Valckenar. l. l. ap. Callimach. tuetur, in ἀκλανσί refingendum esse vidit Boissonad ad Herodian. Epimerism. p. 257.

386 Δεῖν καὶ VB. P. male: δεῖ καὶ A. peius etiam. Καὶ sententiam turbat, conformatam ad Plat. Symp. l. l. Imitationis vestigia item apparent ap. Method. p. 278. (ἀγνεΐα) ἦν δεῖ πάντας ἀμμένως ἀνθρώπους προτιμῶν καὶ αἰνεῖν. Quo loco quum προτιμῶν et αἰνεῖν coniuncta sint, ut ap. Plat. post verba allata τιμῶ et ἀσπῶ, fortasse erit, qui suspicetur, ἀσπῶν vel tale quiddam ante καὶ excidisse. Ego satis habui asteriscum ante καὶ figere. Ceterum φημὶ P. pro φημί, cuiusmodi mendis typographicis splendidissima editio Luparea commaculata est. — Mox Noster: εἰς τὴν ἄγναν καταρροῦσιν γῆν, ἀπάραντες (ἀπαιρούμενοι pessime C.) ἀπὸ τῶν καλουμένων σηνῶν, et p. 254. κάκειθεν ἀπάραντες πάλιν ἤλθον εἰς τὴν γῆν τῆς επαγγελίας. Idem Hom. in Sym. et Ann. ed. Pant. p. 48. ὄθεν ἐπάρασα ἐκ σταδμῶν Βηθλέμ ἢ κιβωτός τοῦ θεοῦ .. ἐπὶ τὰ ὄρη κατέπαυσε τῆς Σιών. Leg. ἀπάρασα, profecta. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 207. Stallbaum. ad Phil. p. 67, B. et annot. in Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krabinger. p. 255. 364, a.

387 Κατ' ἐμαυτὴν ἐννοουμένη A. pessime: κατ' ἐμαυτὴν ἔ. P. melius. Sed lege mecum: κατ' ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, siquidem Eubulii, id est Methodii interlocutoris, haec sunt verba, id quod miror Valesium sui immemorem non advertisset. Idem post paulo ὃ Εὐβούλιον, quod in ὃ Εὐβούλιε commutandum erat, intactum reliquit. Tu vide annot. 2. Deinde ἐν, quod A. P. habent, C. male omisit. Mox ἄρα A. C.: ἄρα P. recte. Αὐτῇ P. ex emend. Val.: αὐτῆς A. Verbum ἀγωνιῶν, trepidare, aestua-

Θορύβῳ νῦν ἄρα ἡ Δομνίνα ἦν, ταρασσομένης αὐτῇ τῆς καρδίας καὶ φοβουμένης μὴ ἀπορήσῃ λόγων .., τοσοῦτων ἤδη ῥηθέντων εἰς τὸ προκείμενον καὶ ποικίλων.

τὸν λόγον ἀπόδος³⁸⁸, ἵνα πληρωσώμεν ἐντελῆ τὴν εὐωχίαν.

P. 257. καὶ τις αὐτὴν θεία κατοκωχῆ³⁸⁹ κατέλαβε.

Oratio X.

P. 258. Οὐδὲν οὕτως ὀνήσαι³⁹⁰ δυνήσεται πρὸς τὸ καλὸν τὸν ἄνθρωπον .. ὡς ἄγγελια.

διακυβερνηθῆναι τὴν ψυχὴν³⁹¹.

P. 262. ἀρωγὸν³⁹² τὸ ἔλαιον σωμάτων.

P. 268. τούτων οὕτως ἀπαξιωθέντων τῆς θείας κηδεμονίας³⁹³.

P. 276. τὰς δύο ἀρχηγόνους δυνάμεις .. τὰς δορυφορούσας τὸν Θεόν³⁹⁴.

Symp. 193, E. πάνυ ἂν ἐφοβούμην μὴ ἀπορήσῃσι λόγων διὰ τὸ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ εἰρησθῆναι.

Symp. 194, D. ἀποδοὺς .. ἐκάτερος τῷ Θεῷ (τὸν λόγον). al. Pol. I, 352, B. τὰ λοιπὰ μοι τῆς ἐστιάσεως ἀποπλήρωσον.

Ion. 536, C. θεία μοῖρα καὶ κατοκωχῆ.

Pol. X, 600, D. εἴπερ οἷός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν ὀνήσαι ἄνθρώπους.

Pol. IX, 573, D. διακυβερνᾷ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα.

Prot. 334, B. (τὸ ἔλαιον) ταῖς .. τοῦ ἀνθρώπου (θριξίν) ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι.

Pol. V, 463, D. αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας.

Pol. IX, 574, D. (δόξαι) δορυφοροῦσαι τὸν Ἔρωτα.

re, de quo vid. Winkelmann, ad Euthyd. l. I., ubi ὑπεραγωνιᾶν Platonium ἀπαξ λεγόμενον i. q. λίαν ἀγωνιᾶν, Platonis imitatoribus placuit. Apud Zachar. Mityl. p. 84 ed. Boissonad. Barthius Not. p. 331. contentionis vim verbo inesse temere voluit. Ad verba: μὴ ἀπορήσῃ λόγων, quae cum reliquis ex Symp. l. I. sumta, haec in seqq. referuntur: οὐ μὴν ἠπορηκέναι λόγων.

388 Vid. annot. 287. In proximis: ἵνα πλ. ἔ. τ. εὐωχίαν, usu venit metaphora Platonica, qua vocabula epularum propria ad sermonum delicias transferri solent. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 17. 69. Noster h. l. potissimum Pol. l. I. respexit, ita quidem, ut voci ἐστιάσεις, in hac re Platoni usitatae, εὐωχίαν substitueret, qua voce translata Plato non est usus. Εὐωχεῖν tamen figurate idem Gorg. p. 518, E. 522, A. et εὐωχεῖσθαι Pol. I, p. 352, B. Noster Orat. in Ram. Palmar. ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 620, C. οἷς (νηπίοις) συγχορεύων τῷ πνεύματι καὶ συννευαχοῦμενος — (D.) — συμμοσουργεῖ, et p. 820, D. συγκοινωνήσατε ἡμῖν .. τῆς εὐωχίας καὶ μελωδίας. Duplici metaphora et tumore Asiatico idem Homil. in Symeon. et Ann. p. 114. ἐπὶ σὲ μεταῶ τοὺς τῆς εὐωχίας οἴακας, παντομνημόνευτε. Δαιτυμῶν translatum in eadem Hom. p. 28. σαφιλῶς ἐμφορηθῆναι τῶν ἀναφαιρέτων ἀγαθῶν πρότερον τῶν καλλίστων δαιτυμόνας, ubi Pantinus Gregorium Naz. Or. XXXVIII. p. 666, C., voces ἐστιάτωρ et δαιτυμόνες eadem metaphora copulantes, comparavit. Praeivit in hac quoque re Plato. Cf. Tim. p. 17, A. et vid. Animadvss. in Basil. I, p. 69. Ceterum in iis, quae ap. Method. sequuntur, ἀναπνεῦσαι pro ἀνανεῦσαι legendum esse docemus annot. 451.

389 Ἀνακωχῆ A. P. G.: ἀνακοχῆ C. typographi errore. Sed in promptu erat emendare κατοκωχῆ, coll. Plat. Ion. l. I. et Phaedr. p. 245, A., ubi vid. Ast. Annot. p. 375. Recte ad sententiam loci Allatius: divino numine correptam. Qui θέλαν ἀνακωχῆν divīnam fiduciam vocarit (sic P. interpretatur), ego novi neminem.

390 Ὀνήσαι A. P. C., quae est lectio ap. Plat. Pol. l. I. ex Aristidis cod. Baroc. ab Astio in ed. III. et a Stallbaumio recepta. Ὀνήσαι (vulg. δύναι) cum codd. nonnullis Bekker. Schneider., q. v. T. III, p. 212, et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 450; δυνάσαι Ast. in ed. II., ex Matthiae coniectura, et ed. Turic. min. II. Sed ὀνήσαι Methodii auctoritate haud parum confirmatur, eamque formam habes Theaet. p. 169, C. Pol. VI, p. 496, D.

391 Translato διακυβερνᾶν Plato cum alias utitur, tum Pol. l. I., ad quem noster proxime accedit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 478.

392 Vox ἀρωγός est τῶν ἀπαξ λεγομένων ap. Plat., qui eam Prot. l. I. in eadem re ponit et Sophistae ampullanti apte tribuit; nam tragica sunt ἀρωγῆ et ἀρωγός. Vid. Blomf. Gloss. in Aesch. Agam. v. 46. Noster post paulo: οἱ τοῦ Θεοῦ .. οἰκτιροὶ .. ἀρωγοὶ τῆς ἀνθρωπότητος, et p. 270. οὕτως ἀφελιμώτατον καὶ ἀρωγὸν κατεπέμφθη τοῖς ἀνθρώποις ἄγγελια, quo loco ἀρωγὸν pariter et κατεπέμφθη refertur ad τοῖς ἀνθρώποις et dativum secum habet, ut ap. Plat. Prot. l. I.; nam nostro loco et in seqq. ea vox cum genitivo construitur, ut ap. Sophocl. Ai. vs. 202.

393 Κηδεμονία est Platonium ἀπαξ λεγόμενον Pol. l. I., ubi sermo de cura infantum erga parentes. Noster de cura Dei circa homines loquitur. In eadem re idem Homil. in Sym. et Annam p. 90 Pantin. ἔγνω τῆς σῆς περὶ ἡμῶς κηδεμονίας τὸ ἀνέφραστον μέγεθος.

394 Methodius h. l. τὰς δύο ἀρχηγόνους δυνάμεις Filium et Spiritum sanctum vocat, quos metaphora audaciori et a Combesisio reprehensa Deo subservire eumque satellitum instar comitari dicit. Id enim sibi vult translatum δορυφορεῖν, ut ap. Plat. Pol. l. I. et al. Translate et passive, ut ap. Plat. Pol. IX, p. 573, A., verbum est positum p. 168. τὰς παρθένους .. ἐπ' ἀγγέλιον δορυφοροῦμενας τε καὶ παραπεμπομένας. De propria verbi vi vid. Ast. Comm. in Rempubl. p. 598; de translata monui ad El. Crat. col. 786 (9). Ceterum cum verbis: τὰς δύο ἀρχηγόνους δυνάμεις, Combesisius apte comparavit Pseudo-Dionys. De D. N. II, 7, cui Pater est πηγαία θεότης, Filius et Spiritus sanctus τῆς θεογόνου θεότητος βλαστοὶ θεόφροντοι καὶ οἶον ἀνὴρ καὶ φῶτα. Conf. annot. 139.

Oratio XI.

P. 279. (Ἀρετὴ loquitur) *προτάττειν*³⁹⁵ γὰρ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων ἀγνείαν ὁ λέγων δεῖν καὶ ἀσπάξασθαι πρώτην τῶν ἄλλων ὀρθῶς παρακελεύεται· ἦν τιμᾶν μὲν νομιζουσι καὶ θεραπεύειν πολλοί, τιμᾶσι δ' αὐτὴν ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀλίγοι. οὐ γὰρ ὁπότεν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα τῆς κατὰ συνουσίαν ἄγευστον³⁹⁶ ἡδονῆς φιλοτιμῆται τηρεῖν ἀνθρώπος, τῶν ἄλλων μὴ κρατῶν, ἀγνείαν τιμᾶ· ἀτιμάζει μὲν οὖν αὐτὴν μᾶλλον οὐχ ἥμισυ³⁹⁷ βαναύσοις ἐπιθυμίαις, ἡδονὰς ἀντικαταλασσόμενος ἡδοναῖς. οὐδὲ γε³⁹⁸ ὁπότεν πρὸς τὰς ἔξω μὲν ἐπιθυμίας δια- (p. 280) *πονή* καρτερῶν, ὑπεραίρηται³⁹⁹ δὲ φυσιοῦ- μενος, αὐτῇ δὴ τούτῳ τῷ δύνασθαι τῶν τῆς σαρκὸς ὑπεκαυμάτων κρατεῖν, καὶ πάντας οὐδὲν ἡγήται⁴⁰⁰, ἀγνείαν τιμᾶ· ἀτιμάζει γὰρ αὐτὴν ὑβρίζων⁴⁰¹ ὑψηλοφροσύνη —. οὐδὲ γε⁴⁰² ὅποτε ἐναβρύνεται τις χρήμασι, τιμᾶν αὐτὴν σπουδάζει· ἀτιμάζει μὲν οὖν παντὸς μᾶλλον καὶ⁴⁰³ οὗτος, προκρίνων αὐτῆς ὀλίγον

Legg. V, 727, A. τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ θεοῦ ὄντας δεσπότης καὶ τοὺς τούτοις ἐπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δευτέραν ὀρθῶς παρακελύομαι. τιμᾶ δ' ὡς ἔπος εἰπεῖν ἡμῶν οὐδεὶς ὀρθῶς, δοκεῖ δέ.

Ibid. 727, C. οὐδ' ὁπότεν ἡδοναῖς παρὰ λόγον τὸν τοῦ νομοθέτου καὶ ἔπαινον χαρίζεται, τότε οὐδαμῶς τιμᾶ, ἀτιμάζει δὲ κακῶν καὶ μεταμελείας ἐπιπιλάς αὐτὴν.

Legg. I, 644, A. (τροφήν) βάνουσον .. καὶ ἀνελεύθερον. al.

Phaed. 69, A. ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς .. καταλλάττεσθαι.

Legg. V, 727, C. οὐδὲ γε ὁπότεν αὐτὰν τὰν τῶν τοῦ ἐπαινουμένου πόνους καὶ φόβου καὶ ἀλγηθόνος καὶ λύπας μὴ διαπονή καρτερῶν, ἀλλ' ὑπέεικε, τότε οὐ τιμᾶ ὑπέεικων· ἀτιμον γὰρ αὐτὴν ἀπεργάζεται δρῶν τὰ τοιαῦτα ζύμπαντα. Symp. 216, E. ἡγείται .. ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι. Legg. V, 727, E. οὐδὲ γε, ὁπότεν χρήματά τις ἐρεῖ κτᾶσθαι μὴ καλῶς ἢ

395 Προτάττειν A.: προστάττειν P. operae vitio, turpiore etiam πρωτάττειν C. De προτάττειν c. genit. vid. annot. 358. Mox illa: ὁ λέγων ... ὀρθῶς παρακελεύεται, ex eo sunt genere, quod attigi annot. 149.

396 Translatum ἄγευστος est Platonium ἀπαξ λεγόμενον Pol. IX, p. 576, A. ἐλευθερίας .. τυραννικῆ φύσις αἰεὶ ἀγευστος. Conf. annot. 593. Mox φιλοτιμῆται P. recte: φιλοτιμεῖται A. C. Similiter infra in ἡγείται peccatum.

397 De flosculo Attico οὐχ ἥμισυ vid. Ruhnken. ad Tim. Lexic. V. Pl. p. 201. Irmisch. ad Herodian. T. I, p. 6. et, qui cum Graecis Latina comparavit, Schwebel. ad Onosand. p. 65. Proxima: βαναύσοις ἡδοναῖς, attigi annot. 57, uti annot. 233, illa: ἡδονὰς ἀντικαταλλ. ἡδοναῖς.

398 Οὐδὲ γε C.: male οὐδέγε A., οὐ δέ γε P. Deinde ὁπότεν A.: ὅταν P. Sed conf. praegressa: οὐ γὰρ ὁπότεν —, et similiter repetitum ὁπότεν ap. Plat. Legg. II, II., quorum formam Noster, missa sententia, imitando expressit. Mox ἔξω μὲν A. G.: ἔξωθεν P. C. male. Ceterum quod ap. Plat. Legg. I, I. διαπονεῖν accusativum, ap. Nostrum πρὸς e. accus. secum habet, posterior structura reperitur Legg. XII, p. 966, D. τὸν μὴ θεῖον καὶ διαπεπονηκότα πρὸς αὐτά. Prior Platoni magis usitata. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 496.

399 Ὑπεραίρηται P. C.: ὑπεραίρηται A. perperam. Deinde δὴ P. C. recte: δὲ A. Mox τῷ add. A. C.; male om. P. Sententia haec est: si quis efferatur superbia inflatus, hoc ipso quod carnis incentiva superat.

400 Πάντας ὡς οὐδὲν ἐξουδενῶν, ἡγείται ἀγνείαν τιμᾶν A. P. C., quorum primus, neglecto ἡγείται, postrema sic vertit: castimoniam honorat. Peius etiam P.: recte censeatur virginitatem colere. Tu primum mecum lege: ἡγείται, quod cum praegressis διαπονή et ὑπεραίρηται ad ὁπότεν refertur; deinde, eiectis vocibus ὡς et ἐξουδενῶν, legito: πάντας οὐδὲν ἡγείται, quibuscum conf. Plat. Symp. I, I., ubi εἶναι adiectum, quod deest Theaet. p. 173, E. ταῦτα πάντα ἡγησάμενη μικρὰ καὶ οὐδὲν. Vid. annot. 20. 66. Sciolus, cui illa: πάντας οὐδὲν ἡγείται, insolita acciderent, ὡς ante οὐδὲν inculcavit et verbis οὐδὲν ἡγείται glossam ἐξουδενῶν adscripsit. Denique ad normam superiorum legito: ἀγνείαν τιμᾶ, pro vulg.: ἀγνείαν τιμᾶν. Ita enim A. C.: ἀγνείας P. pessime.

401 Ὑβρίζων, quod A. P. C. habent, male om. VB. Verba: ἀτιμάζει γὰρ αὐτὴν, respondent Platonice, e regione positus: ἀτιμον γὰρ αὐτὴν ἀπεργάζεται, et participium ὑβρίζων hic adiectum, ut illic δρῶν —. Eadem ratio participii ἀντικαταλασσόμενος in superioribus et insequentis προκρίνων. Ceterum G. articulum ὁ, qui ne anteponi quidem participio ὑβρίζων potest, post illud foedo errore inculcavit.

402 Οὐδὲ γε P. C.: οὐ δέγε A. male. De verbo ἐναβρύνεσθαι vid. annot. 234.

403 Καὶ pro vulg. δὲ scribere minime dubitavi, collatis quae post paulo sequuntur: ἀτιμάζει μὲν οὖν αὐτὴν καὶ οὗτος. Similiter Plato Legg. V, p. 727, D. ἀτιμάζει δ' αὐτὴν καὶ τότε. Παντὸς μᾶλλον, omni modo, prorsus, est formula Platoni usitata. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 62. In Platonis loco e regione positum nollem nuper receptam in ed. Turic. min. II. Cornarii coniecturam: πάντως μὲν οὖν λυπεῖ, quamquam libri mss. ei partim favent. Astius, licet πάντως et ipse conciliens, λέπει tamen recte tuetur Animadvs. p. 236. et Lex. Plat. T. II, p. 244. Sed nulla opus erit emendatione, λέπειν si pro ἐλλείπειν dictum accipiatur et vulgata lectio sic si vertatur: a b animo colendo toto coelo abest. Conf. quae ap. Platon. 727, C. praecedunt: ὁ δὲ πολλοῦ δεῖ δρᾶν τοῦτο, et quae Methodius post paulo p. 281 dicit: πολὺ γὰρ λέπεται τῷ κατ' ἀξίαν ὀμιλοῦντων αὐτῇ.

κέρδος, ἧς οὐδὲν ἀντάξιον ⁴⁰⁴ τῶν ἐν τῷ βίῳ τιμίῳν· πᾶς γὰρ πλοῦτος ἐνώπιον αὐτῆς καὶ χρυσὸς ὡς ψάμμος ὀλίγη.

P. 283. τῷ ὄντι ⁴⁰⁵ τῷ ἀγαθῷ μᾶλλον ἐναντιώτερον τὸ κακὸν ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ.

οἰστρώδεις ... ἐπιθυμίας ⁴⁰⁶.

P. 293. καὶ εἰσιν ὀλοτελῶς ἀδιάφοροι ⁴⁰⁷.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Εὐγε νῆ τὴν σωφροσύ-

μὴ δυσχερῶς φέρη πτώμενος (728, A.), δῶροις ἄρα τιμᾶ τότε τὴν αὐτοῦ ψυχὴν· παντὸς μὲν οὖν λείπει· τὸ γὰρ αὐτῆς τίμιον ἅμα καὶ καλὸν ἀποδίδεται μικροῦ χρυσίου· πᾶς γὰρ ὁ ἔ ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος.

Pol. VI, 491, D. ἀγαθῷ γὰρ πον κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ.

Legg. V, 734, A. οἰστρώδεις ἐπιθυμίας. al.

Phaedr. 252, D. ἕως ἂν ἡ ἀδιάφορος.

Hipp. Mai. 287, A. Εὐγε νῆ τὴν Ἑραν

404 Vid. Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 236 sq. et cf. Method. p. 108. δῶρον, οὐ μὴδὲν ἀντάξιον ἄλλο προσενέγκασθαι πάρεστιν ἀνθρώποις θεῶ. Proxima: πλοῦτος ... ὀλίγη, sumta ex Sap. VII, 6.

405 Formulā τῷ ὄντι sententiā celebrata significatur (vid. annot. 206.); quae quidem est Platonis (Pol. I. I.), a Methodio more suo (vid. annot. 153.) tecte laudati. Μᾶλλον ἐναντιώτερον est longe magis adversarium. Quod autem Methodius vocem μᾶλλον, de suo additam, comparativo praemisit: Attici μᾶλλον comparativo subicere solent, ut eius vim efferant. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 274. Inverso ordine Methodius etiam ap. Epiphan. p. 563, A. μᾶλλον ... σπουδαιότεροι. Quae apud Nostrum praecedunt: τοῖς γὰρ μεγάλοις ἐξ ἀνάγκης ἐπιτηδεύμασι μεγάλα καὶ τὰ πταίσματα συμβαίνει, adumbrata sunt ex illis, quae Plato de philosophia corruptioni et infamiae obnoxia docet Pol. VI, p. 489, C. D. 490, E. 491, A. sqq., ubi verba in contextu allata exstant. Nec non in iis, quae ap. Nostrum sequuntur, imitationis vestigia deprehenduntur. Sic enim pergit: πολλοὶ οὖν ... αὐτῆς (ἀγνείαν dicit) ἐπταίσαν καὶ τοῖς ὀρθῶς πρὸς αὐτὴν ὠρμημένοις προσήψαν ψόγους. En tibi Platonica p. 491, A. ubi imprimis ista attende: δόξαν οἶαν λέγεις φιλοσοφίᾳ προσήψαν. Προσάπτειν ψόγους respondet formulae προσάπτειν δόξαν, in peiorem partem usurpatae de eo, qui aliquem infamia adspersit (conf. annot. 743.); quo in genere alias περιάπτειν usitatum esse, Stallbaumius scite docuit. Vid. Ast. Lex. Pl. T. III, p. 84. Platonica sententia de ancipiti philosophiae natura Nostro item observata est p. 11. in verbis a me emendatis annot. 71.

406 Οἰστρώδης ἐπιθυμία est furiosa et quasi oestro percita cupiditas. Cf. Plat. Legg. I. I. Tim. p. 91, B. Tim. Locr. p. 102, E. λύσσαι οἰστρώδεις. De propria et translata potestate nominis οἰστρός, Lat. oestrus, vid. Creuzer. Annot. in Plotin. p. 388. a. et in Annal. Vindob. T. 57, p. 220. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 330. Gelder. ad Tim. Locr. I. I. p. 123, cui tamen οἰστρον et oestrum sunt, qui οἰστρός et oestrus vocantur. Methodius p. 13. ὀφθυμῆσας εἰς οἰστρον ἐπέσυρη. Ita A. M. C.; εἰςότερον V. P. reprobande Valesio, qui „Οἰστρός“, inquit, „est stimulus carnis et cupiditas ad flagitium trahens.“ Sic Method. p. 43. φλεγμίνοντας οἰστρῶ, et p. 266. τὸν φεύγοντα οἰστρον καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἡδονήν. Ita A., πρὸς τ. φ. V., uterque mendose; τῶν φεύγοντων P., quod Val. repositit ex Photio cod. 237. p. 312, b. 24. Bekk. Indidem rescribendum τὸν οἰστρον. Male tamen Photius: καὶ τὴν ἡδ., quum Methodius mulierem 3 Reg. 19, 4. allegorice et more Philoneo voluptatem interpretet. Porro cf. Method. ap. Epiphan. p. 579, B. μὴ χραίνόμενοι ἀθέσμοις ὄλωσ οἰστρων παρατριβαίς. (ubi οἰστρων παρατριβαίς sunt venerei adfrictus, ad quos libidines incitant) Gregor. Naz. Or. III, p. 70, D., ubi v. Elias Cret. col. 892. f. 334 r. s., et Theophan. Ceram. Homill. ed. Scors. p. 106, B. τῷ τῆς ἐπιθυμίας οἰστρῶ νυττόμενοι. A nomine οἰστρός derivata itemque translata haec sunt verba. Οἰστρᾶν, intransit., Isidor. Pelus. epist. 389 Schott. οἰστρῶντες καὶ λυτῶντες μικροῦ τοῦς Κενταύρους ἀπέκρουσαν, vid. Ruhnken. ad Tim. L. V. Pl. p. 190. Jacobs. ad Callistrat. p. 686.; transit., ut in ἐξοιστρᾶν, vid. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 512. Οἰστρεῖν, intransit., vid. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 484. Eustath. Opuscul. ed. Tafel. p. 351, 73. ἡ ψυχὴ .. μετὰ τοῦ νοητοῦ κάλλους τῷ σώματι προσκαμύζεται, ἰδεῖν δὲ τοῦτο ἐν τῷ ὕλικῷ κόσμῳ οὐ δύναται. οὐ γὰρ χωρεῖ τὴν αὐτὴν ἢ ὕλη. ἀπορροίας δὲ τούτου καὶ ἴχνη ἐν σωματικοῖς θεωμένῃ κάλλεσιν, οἰστρεῖ καὶ μέμνην, οἰομένη ἐκεῖνο εἶναι, ὅπερ ἐν τῷ σώματι γενομένη διεφθίρει, in quibus Eustathius, licet imitatus Plat. Phaedr. p. 251, D., οἰστρεῖ ponere maluit, quam οἰστρᾶ, quod habet Plato. Οἰστρεῖν, transit., Archel. Disput. cum Manete, ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 574, A. ὅταν ἴδωσιν αὐτὴν κεκαλλωπισμένην, οἰστροῦνται τῷ φιλτρῶ, καὶ μὴ δυνάμενοι αὐτὴν καταλαβεῖν δεινῶς φλέγονται, τῷ ἑρωτικῷ πόθῳ τὸν νοῦν ἑξαρησάντες. Porphy. De Abst. I, 34. Composita transitiva haec sunt: ἀνοιστρεῖν, Philostr. Vit. Apoll. II, p. 51. ἀνοιστρησεν αὐτὴν ἑα: διοιστρεῖν, Id. Vit. Apoll. I, p. 42. τὸ μορῶν ὑφ' οὗ διοιστρεῖται τὸ σῶμα, vid. Creuzer. Annot. in Plot. p. 388, a., ubi de loco in Plat. Phaedr. supra laudato, quem Plotinus VI, 7. p. 714 (cap. 22), A. expressit: ἐξοιστρεῖν, Theodul. Monach. Laud. Greg. Naz. p. 126 Norm. Anonym. ap. Suid. v. βακχεῖω, vid. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 483. Οἰστρηλατεῖν Method. p. 84. 90. 122. et 252. οἱ δὲ οἰστρηλατούμενοι, κᾶν μὴ πορνείωσιν .., πῶς ἐορτάσωσιν; Nomen οἰστρησις habet Hermes Trismeg. ed. Paris. p. 71, ubi sermo de ecstasi: εἰς μανίαν με οὐκ ὀλίγην καὶ οἰστρησιν φρενῶν ἐνέσεισας, ὃ πάτερ. ἑμαυτὸν γὰρ νῦν οὐχ ὄρω. Est autem οἰστρώδης ex rarioribus adiectivis in — ὄδῳ exeuntibus, quo ex genere etiam κνησμάδης ap. Method. p. 270. διὰ τὸ κνησμάδες, et p. 282. τὰ κνησμάδη καὶ συνονσιαστικά (μέλη), ubi VB. minus bene κνησμάδη, quum κνήσις, κνήσμα, κνησμός cet. pruriginis et libidinis venereae propria sint. Vid. Ast. Annot. in Platonis Phaedrum p. 451 sq.

407 De iis sermo est, qui virgine sunt mente. De voce ἀδιάφορος cf. Plat. Phaedr. I. I. et vid. annot. 291.

νην, ὡς Γρηγόριον, καὶ συννετώσ. ἀτὰρ (p. 294) μὴ τι κωλύω⁴⁰⁸, ἐὰν ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων⁴⁰⁹, ἵνα ἐρῶμενέστερον μάθω καὶ μηδεὶς ἐξελέγξῃ με ἕτι; ΓΡΗΓ. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνου ὅση⁴¹⁰ καὶ θέλεις· ἐγὼ γὰρ ἱκανῶς ... διδάξαι σε ἔχω ὅτι cet.

P. 294. Βαβαί⁴¹¹. χαίρω γάρ, ὅτι μοι μεγαλοφρόνως⁴¹² ἀποκρίνη καὶ δεινύεις ὅσον πεπλούτηκας ἐπὶ σοφίᾳ.

τωθαζόμενός⁴¹³ με ταῦτα λέγεις.

Εὐφήμεσον, ὡς μακαρία⁴¹⁴.

P. 295. διδάσκειν ἑτέρους σεμνύνη⁴¹⁵. ἢ⁴¹⁶ πάντως ἐμοῦ⁴¹⁷ ταῦτα προς-

λέγεις, ὡς Ἴππία —. Ἀτὰρ μὴ τι κωλύω —, ἐὰν σου ἀποκρινόμενον ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων —; — βοῦλομαι ἀντιλαμβάνεσθαι, ἵν' ἐρῶμενέστερον μάθω. III. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνου. — καὶ πολὺ τούτου χαλεπώτερα ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγὼ σε διδάξαιμι, ὥστε μηδὲν ἀνθρώπων δύνασθαι σε ἐξελέγχειν.

Phaedr. 236, E. Βαβαί —. al. Enthyd. 293, A. ἤρξατο .. πᾶν μεγαλοφρόνως τοῦ λόγου ὧδε. Euthyphr. 12, A. ὑπόπλοτον σοφίας.

Hipp. Mai. 290, A. πᾶν με καὶ τωθάσεται.

Pol. I, 329, C. εὐφήμει. al.

Phaedr. 242, E. σεμνύνεσθαι ὡς τι ὄντε. al.

Menex. 235, C. Ἄει σὺ προσπαίξεις ...

408 Κωλύω A.: κωλύεις P. C. Tu cf. Plat. Hipp. Mai. l. l. Alias magis usitata: τί κωλύει; οὐδὲν κωλύει, sim. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 228. Plutarch. De Am. Frat. cap. 18. τί οὖν κωλύει ... νομίζειν; et aliis locis, consignatis a Wyttenbachio Ind. Plut. v. κωλύω. De voce ἀτὰρ vid. annot. 120.

409 Ἀντιλαμβάνεσθαι est arripere ad reprehendendum, i. e. impugnare, ut ap. Plat. Hipp. Mai. l. l. et alias. Combesisius apte comparavit Gorg. p. 506, A. χεῖρ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγειν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 191. Alia verbi vis est in composito συναντιλαμβάνεσθαι p. 233. καὶ ἄντιληφόμενῃ μοι παραστήναι σε παρακαλῶ, μὴ πως ἀπορήσω λόγων. Quum enim ἀντιλαμβάνεσθαι τινος interdum dicatur, qui aliquid capessit (vid. Ast. l. l.), h. l. συναντιλαμβάνεσθαι, nimir. τῶν λόγων, est una suscipere orationem. Sic Plato, apud quem συναντιλαμβάνεσθαι non reperitur, verbo συλλαμβάνεσθαι utitur Phaedr. p. 237, A. ζῆμι μοι λάβεσθε τοῦ μῦθου.

410 Ὅση A. (ὅση C.): ὅπου P. male, siquidem ὅση est quomodo vel quatenus. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 456.

411 Βαβαί, papae, exclamatio admirantis, satis frequens est in Platonis dialogis. Vid. Ast. Comment. in Rempubl. p. 396, et Lex. Plat. T. I, p. 333.

412 Μεγαλοφρόνως est Platonium ἀπαξ λεγόμενον Euthyd. l. l., ubi noli cum Astio Lex. Plat. T. II, p. 288. vertere: superbe, cum iactatione. Est potius magnifice, sed εἰρωνικῶς dictum cum iactationis nota, quae locis a Winkelmanno p. 87 comparatis item inest. Irrisionem, quae nostro loco inest, interlocutor paulo post ita declarat: τωθαζόμενός με ταῦτα λέγεις. Quod autem h. l. μεγαλοφρόνως ἀποκρίνεσθαι, idem μεγαλοπρεπῶς ἀποκρίνεσθαι ap. Plat. Men. p. 70, B. Hipp. Min. p. 336, E., quibus locis voci μεγαλοπρεπῶς ironia item inest, id quod Ast. Lex. Pl. l. l. non magis quam in voce μεγαλοφρόνως attendit. Vid. annot. 10. Deinceps ἀποκρίνη Noster pro Attico ἀποκρίνει ap. Plat. Gorg. p. 468, D. Pol. I, p. 351, C. Vid. Schneider. Praefat. in Plat. Civit. T. I, p. XLVIII sqq. et conf. annot. 508. Illa: πεπλούτηκας ἐπὶ σοφίᾳ, non minus εἰρωνικῶς dicta, quam ista Socratis ad Euthyphronem ap. Plat. l. l.: τρυφῆς ὑπὸ πλοῦτον τῆς σοφίας.

413 Activum τωθαζειν, quod Plato Pol. V, p. 474, A. habet, satis tritum est; rarissima exempla mediū τωθαζέσθαι, quod Noster a Platone Hipp. Mai. l. l. mutuatus est. Alias ap. Platonem id verbum non exstat, de quo, uti de verbis inde compositis, nunc satis habeo provocare ad Sphanhem. Specim. Animadvss. in Juliani Caes. p. 99. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 261. Wernsdorf. ad Himer. p. 592. et Fischer. Ind. in Aeschin. Socr. v. ἐπιτωθαζειν, quod item ἀπαξ λεγόμενον in Platonis, quae vulgo feruntur, scriptis.

414 Ad vocem εὐφήμεσον vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 863. De flosculo Platonico: ὡς μακαρία, vid. annot. 16.

415 Ἐτέρους A. P.: ἕτερον C. Sed pluralis recte habet. Plato Phaedr. p. 269, C. ταῦτα δὲ διδάσκοντες ἄλλους. Medium σεμνύνεσθαι, gloriari, superbire, apud Platonem varie construitur, v. c. cum ὡς et partic., ut Phaedr. l. l. et Gorg. p. 511, D., nunquam tamen, ut h. l. a Methodio factum, cum infinitivo. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 244.

416 Noli de ἢ reponendo cogitare; praecedit enim ap. Method. interrogatio: σὺ γὰρ ἐξ ἀληθείας, εἰπέ μοι, δυσχεραίνεις —; quae subiectâ alterâ: ἢ ... προσπαίξεις; corrigitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 12 sq. ἢ pro ἢ reponendum ap. Theophylact. Instit. Reg. 25. p. 90, ubi post interrogationem haec mendose scripta inferuntur: ἢ πᾶσι δῆλον, κἄν ἡμῖς μὴ λέγωμεν;

417 Ἐμοῦ A. P. C. mendose, quum verbum προσπαίξειν genitivum respuat. Scribendum ἐμέ, si quidem προσπαίξειν h. l. est irridere, qua vi ubi ponitur, accusativum personae adsciscit. Cf. Plat. Menex. l. l. (ubi vid. Engelhardt. p. 243) et Euthyd. p. 285, A. προσπαίξον ... τὸν Κτήσιππον, sicuti hodie cum cod. Clark. et al. pro vulg. τῷ Κτήσιππῳ legitur. Winkelmannus ad eum locum p. 52. minus apte comparavit Phaedr. p. 265, C., id quod eum Astius, ab ipso laudatus, Annot. p. 544. docere poterat. Sin vero Methodius verbo προσπαίξειν leniorem iocandi vim inesse voluit, scribi oportebit ἐμοῦ. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 205. Ea positum vi, verbum simul dativum personae et accusativum rei, ut nostro loco ταῦτα, secum habet Legg. VII, p. 804, B. οἰστισί τε καὶ ὁπότε ἕκαστα ἐκάστοις προσπαίξοντες .. διαβιάσονται. Qui προσπαίξειν, irridere, cum duplici accusativo construxerit, ego novi neminem. Locum in Phaedro p. 265, C.

παίξεις; ΕΥΒ. Καὶ πῶς ἀποπειρώμενος, ὅς ⁴¹⁸ ὁμολογῶ μὴ εἰδέναι;

P. 296. οἱ δὲ ⁴¹⁹ διὰ τῆς ὀψεως ἔξωθεν δελεαζόμενοι ταῖς φαντασίαις καὶ ἐπειρέουσαν δεχόμενοι τὴν ἐπιθυμίαν δίκην ῥεύματος εἰς τὴν καρδίαν νοθεύον ἥττον μολύνονται πολλάκις, κἄν νομίζωσιν ἀντιφιλονεικεῖν καὶ μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονὰς ⁴²⁰, ἡττώμενοι τὸν λογισμόν.

P. 297. ὅτι μηδὲν ἐπισκοτοῦν ἢ συνταράσσον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν θεῖαν ἐπιφέρονται θεωρίαν ⁴²¹.

Ἔχε δὴ (οἶμαι γὰρ —) καὶ μοι φράσον ⁴²². καλεῖς τινα κυβερνήτην ἀγα-

τοὺς ῥήτορας. al. Prot. 349, C. ἀποπειρώμενός μου ταῦτά πως ἔλεγε. al.

Phaedr. 255, C. ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγὴ, ὃν ἕμερον Ζεὺς Γαυνομήδους ἔρων ὠνόμασε, πολλὴ φερομένη πρὸς τὸν ἔραστὴν, ἣ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδω —

Lach. 191, D. πρὸς ἐπιθυμίαν ἣ ἡδονὰς δεῖνοι μάχεσθαι. Prot. 355, B. ὑπὸ τούτων (τῶν ἡδονῶν) ἡττώμενος.

Phaed. 66, A. ἀπαλλαγείς . . τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειαν. 65, E. μήτε τινα ἄλλην αἰσθησὶν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ.

Ion. 535, B. ἔχε δὴ μοι τόδε εἰπέ. al. Phaed. 103, C. θερμόν τι καλεῖς καὶ ψυ-

nonnulli VV. DD. ita interpretantur, ut verba μυθικόν τινα ἕμνον προσεπάσαιμεν — τὸν — ἔρωτα coniungant, duplicemque accusativum admittant in locutione προσπαλεῖν θεὸν ἕμνον, deum hymno celebrare. Aliter tamen Astius l. l. statuit. Ceterum Lobeckius ad Phryn. p. 463 in illustranda varia structura verbi προσπαλεῖν eas, de quibus diximus, verbi notiones non satis distinxit.

418 Ἀποπειρώμενος, ὅς A.: ἀποπειρωμένη, ἢ P. C. In diiudicanda hac lectionis discrepantia ante omnia oportet teneas, literis A. et B., quibus in edit. Allat. colloquentes distinguuntur, nomina Εὐβούλιος et Γρηγόριον ap. P. responderet. Pro Εὐβουλ. enim, quod C. habet, expresse P. p. 166, B. C. 167, A. B. Εὐβούλιος, ex Valesii, ut videtur, emendatione, qui tamen p. 169, D. Εὐβούλιον scribi passus est. Tu vide annot. 2. 4. 6. Εὐβούλιε idem recte bis p. 167, C. D., ubi A. C. Εὐβούλιον. Sed nomen generis masculini recte habere, praeter ea, quae annot. II. ll. diximus, ipsius docent Methodii verba p. 294, ubi B. Σχωπτικός (pro voce nihili cum P. legendum κωτικός) τις, ὡς ἴσικεν, ἀνθρώπος εἶναι δοκίς, ὃ Εὐβούλιον (ita A. C.: Εὐβούλιε P.). A. Τίνας δὴ χάριν; B. Ὅτι τωθαζόμενος με ταῦτα λέγεις μᾶλλον ἢ ἀληθειῶν. Quibus in verbis si Εὐβούλιον recte legeretur, scribi oporteret primum: κωτὴ τις ἀνθρώπος, deinde τωθαζόμενη et ἀληθειῶν. Sed quum A. P. C. in reliquis huius loci de masculino genere consentiant, liquido apparet, A. et C., a se ipsis dissentientes, Εὐβούλιον scripsisse, P. recte Εὐβούλιε reposuisse. Quo magis est, quod mireris, P. nostro loco, ubi A., licet rursus a se dissentiens, veram tamen lectionem praebet, in mendosa lectione: ἀποπειρωμένη, ἣ —, non offendisse. Male item P. post paulo με, ubi A. C. μὴ recte. Hoc enim sibi vult Eubulius sive Methodius: Ecquidem (scil. te irridere) explorando, qui me nescire fateor? Καὶ πῶς; est negantis. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 229. Ἀποπειρώσθαι est explorare interrogando, ut ap. Plat. Prot. l. l. et alias. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 249.

419 Eos Methodius dicit, qui quum concupiscunt, idcirco tamen non peccant. De proximis: δελεαζόμενοι ταῖς φαντασίαις, vid. annot. 201. Illa: διὰ τῆς ὀψεως, pertinent etiam ad insequentia: ἐπειρέουσαν δεχόμενοι . . εἰς τὴν καρδίαν. Cupiditas enim, quippe spectatione excitata, per oculos in animum influere dicitur. Similia de ἰμέρω Plato in Phaedro l. l., quem Noster imitatus est. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 488 sq.

420 Cf. p. 298. καρτερὰς μάχεσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Πρὸς ἡδονὰς μάχεσθαι Plato Lach. l. l. Ad proximum ἡττώμενοι subaudiendum ὑπὸ τῶν ἡδονῶν. Ei enim quod est μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονὰς opponitur ἡττάσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν. Cf. Plato Prot. l. l. et vid. annot. 183. Itaque verba ἡττ. τ. λ. sic vertenda: cum tamen eorum ratio voluptatibus vincatur. Ceterum κἄν νομίζωσιν P.: καὶ νομίζουσιν minus recte A. C. — Post paulo A. in responsione: καὶ σφόδρα, ubi P. καὶ μάλα. Prius ap. P. p. 172, C. in supplemento lacunae (ap. A. p. 301) occurrit, neque minus recte habet quam καὶ μάλα, particula vim vocis σφόδρα intendente. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 123 sq.

421 Hisce verbis ratio redditur effati evangelici Matth. 5, 8. De verbo ἐπισκοτεῖν ad mentis offuscationem translato monui ad El. Cret. col. 879 (6). Conf. Method. p. 248. τὰ ἐπισκοτοῦντα καὶ καλύπτοντα πάθῃ τὴν ψυχὴν. Quod insequentur verbum συνταράσσειν ad mentis perturbationem Plato transtulit Tim. p. 85, A. ξυνταράττον αὐτάς (τὰς περιφοράς), et Basilium M. eodem similiter translato usus est. Vid. Animadvss. l. p. 114. Alias affectus ex corpore oriundi animus ταράσσειν dicitur, ut a Platone in Phaedone l. l. De ὀφθαλμῷ τῆς ψυχῆς diximus annot. 270. Denique ἐπιφέρεσθαι, secum adferre, h. l. similiter usurpatum atque ἐφέλκειν in Phaed. l. l. Vid. annot. 238.

422 Haec sic interpungenda, quum ἔχε δὴ ad sequentia referatur. Interiecta verba: οἶμαι γὰρ —, A. C. τελέεις male incluserunt. Melius fecit P., quod nonnisi μέσας posuit. Eodem modo apud Platonem in Gorgia p. 460, A. peccatum fuit. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 89. Ἔχε, adverte, ἔχε οὖν et quod usitatus ἔχε δὴ apud Platonem admonentis et exhortantis sunt formulae. Vid. Ast. ad Legg. p. 19, ad Protag. p. 182 sq., ad Gorg. p. 88 sq. et Lex. Plat. T. I, p. 874. Interdum, ut nostro loco, post ἔχε δὴ quaedam verba per parenthesis inferuntur, ita tamen, ut illa formula cum seqq., ut h. l. cum καὶ μοι φρ., nectenda sit. Nostri verba proxime accedunt ad Ion. l. l., quamquam parenthesis ibi deest. Καί, quod post ἔχε δὴ vulgo inferri solebat, Bekkerus et Stallbaumius expungerunt, codicum complurium fidem secuti et Platonis consuetudinem, apud quem si quod verbum formulam ἔχε δὴ subsequitur, nunquam voce καὶ copulatur, sed nonnisi coniunctivo (Cratyl. p. 435, E. Hipp. Min. p. 366, A. Legg. I, p. 627, C., ubi καὶ τόδε id quoque, ut post paulo) vel im-

ζόν⁴²³;

P. 299. Τί δὲ καὶ ὁ κύριος; οὐ δοκεῖ δεκνύναι⁴²⁴ —;

Οὐκοῦν⁴²⁵ καὶ ψυχὴν τὴν ἀνεχομένην (p. 300) νῆν ὑγροτέρου σώματος⁴²⁶ καὶ τὰς περὶ τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ νόσους καταπραΰνουσαν⁴²⁷ σωφροσύνης φαρμάκοις ἰατρικωτέραν⁴²⁸ λεπτέον τῆς ὑγιεινὸν διοικεῖν κεκληρωμένης σώμα καὶ ἀτιάθεις;

ζρόν; al.

Crat. 423, E. τί δὲ δὴ τότε; οὐ καὶ οὐσία δοκεῖ σοι εἶναι; al.

Tim. 86, D. loco ad p. 79 allato.

Tim. 67, A. τὸ μὲν τραχύνον .., τὸ δὲ ταύτων τοῦτο καταπραΰνον. Charm. 157, A. B. 158, C. Hipp. Min. 375, B. οὐχὶ ἢ ἐκούσα κακὰ ἐργαζομένη περὶ τὰ σώματα ἰατρικωτέρα;

perativo, ut in Ione, annectitur. Duplicem imperativum, omisso καί, habet Aristophanes, ab Astio ad Prot. p. 183. laudatus, Vesp. 1135. Pac. 1193. Idem tamen Vesp. 1149. ἐχ', ὡ γὰρ, καὶ στήθι γ' ἀμπισχόμενος. Methodius propter longiorem parenthesisin καὶ adiecisse videtur; poterat autem pro καὶ μοι dicere ἐμοί.

423 Dialectica interrogandi formula, quae voce καλεῖς exprimitur, apud Plat. Phaed. l. l. H. Stephano fraudi fuit, eamque, licet restitutam e codd., Viri Docti tamen non illustrarunt ex Platónico loquendi usu. Tu confer Euthyd. p. 276, A. καλεῖς δὲ τίνας, ἐρη, διδασκάλους ἢ οὐ; Prot. p. 332, A. ἀφροσύνην τι καλεῖς;

424 Ita P. C. Male A. τί δαι καὶ ὁ κύριος οὐ δ. δ. —; Platonici enim est loquendi usus, τί δὲ —; et τί δὲ δὴ —; in interrogatione ponere transitoria et suspensa, quae altera interrogatione adiecta explicatur. Vid. Stallbaum, et Ast. (Annot. p. 208 sq.) ad Gorg. p. 474, C. Heindorf., Stallbaum, et Ast. (Annot. p. 209) ad Gorg. p. 474, D: (ubi Stallb. τί δὲ τότε; pro vulg. τί δαι τότε; e codd. plurimis repositus) Stallbaum, ad Gorg. p. 502, B. (ubi Clark. male τί δαι δὴ —;) et ad Pol. II, p. 380, D. Quo magis miror, Stallbaumium, a codicibus deceptum et sui quasi oblitum, τί δαι —; pro τί δὲ —; admisisse Cratylī loco, a nobis iuxta posito, quo ipse cum Heindorfio ad Gorg. p. 474, D. usus est, et binis Apologiae locis p. 24, E. 25, A., quorum prior sic interpungendus: τί δὲ δὴ οἶδε οἱ ἀκροαταί; βελτίους ποιοῦσιν ἢ οὐ; Eodem modo nostro loco post paulo peccatum p. 299. τί δαι καὶ ἰατρόν, οὐ τὸν — πολλοὺς ἰασάμενον ἀριστον καλεῖς; Sic A. et P., hic quidem, interrogatione etiam post ἰατρόν posita. Sed legendum: τί δὲ καὶ ἰατρόν; οὐ τ. — π. l. ἄ. καλεῖς; Conf. Plat. Soph. p. 266, C. τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἀρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομῆν φήσομεν ποιεῖν —; in quibus accusativus prioris interrogationis ad verbum posterioris referatur, ut illic ἰατρόν ad καλεῖς. Porro emendanda sunt ista p. 300. τί δαι καὶ ἐν πάλη. πότερον παλαιστῆς ἀμείνων ὁ ἀνταγωνιστῆς ἔχων μεγάλους — ἢ ὁ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστῆς; Sic A. et P., posterior tamen melius: — ἐν πάλη; Sed legendum: τί δὲ καὶ ἐν πάλη; cet. Conf. Gorg. p. 474, C. τί δὲ δὴ αἰσχρον; πότερον τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; Denique etiam p. 301. τί δὲ pro τί δαι reponi oportet in istis, quae φορικωτέρον interrogantur: τί δαι τὸ καρτέρω ἔχειν πρὸς τὰς δρμάς, Γρηγόριον, τῶν φαύλων δρέξαν, δοκεῖ σοι μᾶλλον ἀνδρείας εἶναι; ubi P. post δρέξαν interrogandi notam recte ponit, sed in τί δαι cum A. consentit. Contrario mendo a P. peccatum est p. 292 sq. τί δαι ἢ Τελμισιακὴ ξένη, εἰπέ μοι, κἄν ἐξώθεν οὐκ ἐπηκροῦτο; Ita recte A., nisi quod τί δαι; scribendum. Male P. τί δὲ ἢ Τελμισιακὴ ξένη, εἰπέ μοι; cet. Sequuntur enim ista: θανμάτω γάρ εἰ ἡσυχίαν εἶχεν cet. et notum est, τί δαι; mirantis formulam esse. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 219. et Lex. Plat. T. I, p. 415.

425 Οὐκοῦν h. l. est cum affirmatione interrogantis; insequitur enim responsum: λεπτέον γάρ. Itaque post ἀπαθῆς interrogandi signum adposui, quod, licet in parili enuntiatione p. 296 haud neglectum, hic tamen, uti p. 298, A. P. C. omiserunt. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 83 sq. et annot. 429. De particula γάρ responsonem affirmantem videsis Ast. Lex. Plat. T. I, p. 367.

426 Quid sibi velit ὑγροτέρου σώμα, ex Timaei loco, e regione adposito, intelligitur. Vid. annot. 164. Mox alterum τὰς turpi negligentia om. C. G. Τὰς περὶ τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ νόσους dicit in sanas cupiditates corporis circa voluptates. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 225.

427 Verbum καταπραΰνον ap. Platon. bis tantum occurrit, Tim. l. l. et Euthyd. p. 288, B. πάλιν καταπραΰνον τὸν Κτήσιππον. Crebriora apud eundem exempla simplicis πραΰνω. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 168. Inserviunt autem haec verba formae adiectivi πραῦς Atticis vindicandae. Vid. Loebck. ad Phrynich. p. 403 sq. Ceterum pro καταπραΰνουσαν, quod A. P. habent, καταπραΰνουσαν C. G. Tu vide Schneider. ad Plat. Civit. T. I, p. 58, b. Illa: σωφροσύνης φαρμάκοις, A. C. ad καταπραΰνουσαν recte referunt, P. cum ἰατρικωτέραν perperam coniungit. Σωφροσύνης φάρμακα simpliciter intelligi possunt medicamenta temperantiae, sicuti p. 215 loco annot. 428 allato, φάρμακα λόγων medicamenta sermonum translate vocantur. Sic φάρμακον c. gen. proprio sensu dicitur Plat. Crat. p. 394, A. τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Sed praestat, σωφροσύνης φάρμακα interpretari temperantiae praesidia, quemadmodum σοφίας — μνήμης φάρμακον, alia similia translate usurpantur. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 593. et Lex. Plat. T. III, p. 471 sq. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 230, D. Dicitur φάρμακον c. gen. etiam remedium alicuius mali. Vid. Ast. Animadv. in Legg. p. 406. Utrumque genus Ast. Lex. Plat. et Stallb. II. II. commiscuerunt. Ceterum Methodius σωφροσύνης φάρμακα, sive temperantiae praesidia, dicit sapientiae praecepta, quo sensu in voce φάρμακον luditur ap. Plat. Charm. II. II.

428 In argumento prorsus diverso Noster tamen dictionem Platonice: ψυχῆ-ἰατρικωτέρα, i. e. sanandi peritior, ex Hipp. Min. l. l. mutuatus est. Pol. V, p. 454, D. pro olim vulgatis: ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα, hodie scribunt: ἰατρ. μ. κ. ἰατρικὸν τ. ψ. ὄντα, minus Platonice, ut mihi videtur. Inter ἰατρικός, ad medendum aptus, et ἰατικός variatur in loco difficilliore p. 215. ἐπιχειρητέον γάρ μὴ πως τὸ ψεῦδος ἰσχύσωμεν, ὥσπερ ἰατροὶ φαρμάκοις τῶν λόγων ἀμβλύνοντες ἰατικούς, σβῆσαι τῆδε σκοποῦντων τὴν ἀλήθειαν. Ἰατικός A.: ἰατρικός P. C. speciose sane. Conf. modo Plat. Crat. p. 405, A. αἱ τοῖς ἰατρικοῖς φαρμάκοις ... περιθιβάσεις. Sed librario facilius fuit, ἰατρικοί propter praegressum ἰατροῖς scribere, quam ἰατρικοί in ἰατικούς com-

Οδοῦν⁴²⁹ καὶ ψυχὴν ἀνάγκη πᾶσα
τὴν μηχανωμένην πρὸς τὰς ἐφόδους τῆς
ἐπιθυμίας καὶ μὴ κατασπωμένην, ἀλλ'
ἀνθέλκουσαν καὶ ἀντιτασσομένην, ἰσχυ-
ροτέρων φαίνεσθαι τῆς μὴ ἐπιθυμού-
σης;

Pol. IV, 441, D. καὶ τοῦτο πᾶσα ἀ-
νάγκη.

Legg. I, 644, E. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλ-
λους νευροῖς.

mutare, quum *λατικός* rarior vox sit. Cf. Method. ap. Epiphan. p. 569, A. ἀλεξιφάρμακον . . . ἀσ-
στηρὸν μὲν καὶ δητικόν, ἀλλ' ἰατικόν. Epiphan. p. 931, A. τὰ ἰατικά τῶν λόγων τῆς θείας
γραφῆς ἀναλεξέμενοι. Pro σκοπούτων recte VB. P. C. σκοποῦσαι. Structura enim haec est: ἐπι-
σηρητέον μὴ πως τὸ ψεῦδος ἰσχύσωμεν . . . σβέσαι, τῆδε σκοποῦσαι τ. ἀ. In illis: ὡςπερ . . .
ἰατικοῖς, uno tenore, quamvis moleste, interiectis, A. ante σβέσαι male interpungit. P. C. ista:
ὡςπερ . . . σβέσαι, in quibus illi ἀμβλύναντες pro ἀμβλύνοντες, perperam coniungunt, adiecta tamen,
quam A. neglexit, interpunctione ante τῆδε, quod P. τῆ δὲ male scribit.

429 Οδοῦν — —. A. P. C.: ego οδοῦν — —; hic quoque scripsi. Vid. annot. 425. Deinde
ἀνάγκη πᾶσα P. C.: ἀ. πᾶσαν A., neglecta, quam Noster invertit, locutione Platonica πᾶσα ἀνάγκη
Pol. I. l. et al. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 141 sq. Insequantia offensionem habent, quum μηχαν-
ωῦσθαι πρὸς τι, moliri adversus aliquid, inauditum sit. Plato in simili argumento longe
aliter hoc verbo utitur Legg. II, p. 673, E. τοῦ κρατεῖν αὐτῶν (τῶν ἡδονῶν) ἔνεκα μηχανωμένη (πό-
λις). Itaque legendum conicio: τὴν μὴ χαυνωμένην (vel χαλωμένην) πρ. τ. ἔ. τ. ἔ., quae
se non mollem (vel laxam) praebet ad cupiditatis aggressus. Prior coniectura: μὴ
χαυνωμένην, proposita in Act. Soc. Gr. Lips. T. I, p. 343; μὴ χαλωμένην fere tantumdem valet.
Vid. annot. 299. Proxima: μὴ κατασπωμένην, illustravi annot. 192. Καλ, quod A. P. ante μὴ
κατασπ. addunt, temere om. C. Porro in voce ἀνθέλκουσαν exquisita inest metaphora Platonica,
qua anima, cupiditati et pravus affectibus renitens, ἀνθέλκειν dicitur Legg. I. l., qui partem facit
longioris expositionis, a nobis ad p. 230 delibatae. Par metaphora verbi ἀντιτείνειν in divina illa
allegoria Phaedr. p. 254, A. C. 256, A. Plotin. p. 13, A. E. contrario cupiditas et vitium ἐξέλκειν (vid.
annot. 658) vel περιέλκειν vel μεθέλκειν dicuntur. Conf. p. 296. περιελαομένης αὐτῆς (τῆς ψυχῆς)
. . . φαντασίαις καὶ λογισμοῖς ἀκρασίας: Phot. cod. 237. p. 313, b. 11. Bekk. (ἄγγελος) μὴ μεθέλκον-
ται ὑπὸ κακίας, quae verba, a Photio in fine excerptorum ex Methodii Symposio apposita, in eo
non magis exstant, quam reliqua, quae Photius p. 313, a. 16 sqq. affert. — Sed restant plura in
Symposii Methodiani epilogo, quae, licet in contextu a nobis non exhibita, tamen silentio haud
praeterenda sunt. Statim quod B. sive Gregorium ad Eubulii verba: Οδοῦν — — ἐπιθυμοῦσης;
voce Ἀληθῆ respondet, id Platonici est loquendi usus, qui Heindorffo Theaet. p. 143, A. fraudi fuit.
Tu vide Stallbaum. ad eum locum et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 96. Plenius Noster sub libri finem:
Ἀληθῆ λέγεις. Sequuntur ista: Α. Τί δὲ (vulg. τί δα) τὸ κρατεῖν ἔχειν πρὸς τὰς ὁρμὰς . . τῶν
φαιλῶν ὀρέξεων; δοκεῖ σοι μᾶλλον ἀνδρείας εἶναι; in quibus vulgatam lectionem τί δαί —; supra
emendavimus annot. 424. Cum verbis: κρατεροῦσα ἔχειν πρ. τ. ὁ. τ. φ. ὁ. conferenda, quae post paulo
sequuntur: κρατεροῦσα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας. Sic Plato Pol. VIII, p. 556, B. κρατεροῖν πρὸς ἡδονάς.
Resistere autem cupiditatibus, fortitudinis esse (id quod Noster verbis δοκεῖ σοι μᾶλλον ἀνδρείας
εἶναι; innuit), Plato docet Lach. p. 191, D. E., ubi καὶ σφόδρα, quod ap. Method. insequitur, in
responsione item est positum. Habet autem P. καὶ σφόδρα, quod A. male omisit. Tu vide annot.
420. Pergit apud Methodium Eubulius: Ἡ δὲ ἀνδρεία αὕτη δύναμις ἀρετῆς; quae verba, ab A.
itidem omissa, P. iure meritoque adiecit, quum respiciantur in seqq.: Α. Οδοῦν εἰ δύναμις
ἀρετῆς ἐστίν ἢ ὑπομονή, ἢ διοχλουμένη ἄρα ψυχῆ καὶ κρατεροῦσα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας δυ-
νατωτέρα φαίνεται τῆς μὴ ὀχλουμένης; ubi A. P. rursus male: Οδοῦν — —. Tu vide annot. 425.
et cf. Plat. Hipp. Min. p. 375, E. Οδοῦν εἰ μὲν δύναμις ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἢ δικαιοσύνη, ἢ δυνατω-
τέρα ψυχῆ καὶ δικαιότερα ἐστὶ; cuius loci formam, missa sententia, Methodius adumbravit. δύναμις
ἀρετῆς ap. Method. Possino est: pars virtutis. Melius Allatius: robur virtutis. Nam invicem
sibi respondent δύναμις ἀρετῆς, vis virtutis (ap. Plat. l. l. δύναμις τῆς ψυχῆς) et δυνατωτέρα (ψυχῆ).
Posterius sic dictum, ut supra ἰατρικότερα (ψυχῆ), quod item ex Hipp. Min. sumtum vidimus. Ὑπο-
μονὴν Methodius alio nomine vocat ἀνδρείαν, i. e. fortitudinem, quae in sustinendis cupiditatibus cerni-
tur. Qua ille in re minus Platonice loquitur, quum nomen ὑπομονή in scriptis Platoni tribui solitis
nonnisi semel nec nisi in doloris perpersione ponatur, Def. p. 412, C. ὑπομονή λύπης. Ὑπομένοντα
κρατεροῖν temperantis esse dicitur Gorg. p. 507, B., ubi sermo etiam de voluptatibus tolerandis. In
proximis ap. P. lacuna est, quam A. ita explet: B. Ναί. Α. Εἰ δὲ δυνατωτέρα, καὶ κρείσσων.
Lacuna inde orta, quod opera typographicus aut librarius, qui codicem V. a P. expressum scripsit,
a priore Ναί ad posterius, quod post κρείσσων sequitur, aberravit, in medio posita omisit. Notum
est autem, ὁμοιοτέλευτα uberrimum lacunarum fontem esse. Vid. annot. 73. 357. et in Jo. Glyc.
De V. S. R. p. 74 sq. Omissa a P. verba ad sententiam necessaria esse, proxima arguunt, quae sic
habent: Α. Κρείσσων ἄρα ἢ ἐπιθυμοῦσα καὶ ἔγκρατευσμένη τῆς μὴ ἐπιθυμοῦσης ἐστὶν ἐκ τῶν προω-
μολογημένων καὶ ἔγκρατευσμένης, in quibus P. minus bene προωμολογουμένων. Tu cf. Plat. Theaet.
p. 159, C. ἐκ τῶν προωμολογημένων, i. e. secundum antea concessa, quae formula hoc uno
loco ap. Platonem reperitur, qui verbo προωμολογεῖν parce usus est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III,
p. 185. Idem valet Gorg. p. 477, C. ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐν τῷ ἔπιπροσθεν. Simplicius dicta sunt
Prot. p. 358, E. ἐκ τῶν ὁμολογημένων. Pol. I, p. 340, B. ἐκ . . τούτων τῶν ὁμολογῶν. Ἐκ in istius-
modi formulis, ut Lat. e, valet secundum. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 648. Ἐν τοῖς προωμολο-
γημένοις Method. ap. Phot. cod. 235. p. 304, a. 5. 6. Venimus ad Symposii Methodiani clausulam
p. 301. Εἰ οὖν σοι φίλον, αἰρίον ἀφεῖμαι πάλιν ἀκουσομένη τούτων, νῦν γάρ, ὡς ὄρεξ, ὄ-
(p. 302) ρα λοιπὸν τραπέσθαι καὶ περὶ τὴν τοῦ (περὶ τοῦ pessime C.) ἐξωθεν ἀσχολίαν ἡμᾶς ἀν-
θρόπου, qua quidem in clausula, ut in colloquiis, quibus initium et exitus operis ornata sunt,
Methodius formulas dialogorum Platoniorum proprias curiosissime sectatus est. Quod ut demon-
strem, Platonis locos, qui ad rem faciunt, deinceps enumerabo. Conf. igitur Prot. p. 353, B. εἰ σοι
φίλον, i. e. si tibi est commodum, vel si tibi placet: Lach. extr. ἤξω παρὰ σέ αἰρίον:

Π.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ⁴³⁰.

(Epiph. Adv. Haer. Lib. II, Tom. I, p. 534, D. — p. 590, D. Opp. ed. Petav. T. I.: τῶν Ὁριγένους ἐπιτομῆ⁴³¹ ἐκ τῶν Μεθοδίου, p. 534, D. — p. 539, B.)

P. 534, D. ἡ βάσανος αὐτοὺς διελέγει, τὰ ἐξῆς ἀκολούθως σώζειν μὴ δυναμένους⁴³².

P. 535, C. καὶ οὕτως εἰς βυθὸν ἡμᾶς φλυαρίας ἀλόγου συμβήσεται ἐμπίπτειν⁴³³.

Gorg. 457, E. φοβοῦμαι ... διελέγειν σε. Phaed. 100, C. σκόπει ... τὰ ἐξῆς ἐκείνους.

Parm. 130, D. εἰς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσῶν.

Pol. V, p. 450, B. λόγων ἀκουσόμενος (sic Noster etiam p. 92. τούτων γὰρ καὶ ἐηλύθαμεν ἀσμένως ἀκουσόμενοι τῶν λόγων, in quibus ἀσμένως item Platonicum, vid. Ast. Lex. T. I, p. 202): Prot. extr. νῦν δ' ὦρα ἦδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι, unde ne quis coniecturam capiat de verbo τραπέσθαι ap. Method. in τρέπεσθαι commutando, confer Phaed. p. 115, A. σχεδὸν τί μοι ὦρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρὸν, ubi simul recurrit formula Platoni usitata ὦρα (ἔστι) seq. infinitivo, de qua vid. Stallb. ad Prot. l. l. et Ast. Lex. Plat. T. III, p. 580. Minime vero ferenda ista: τραπέσθαι .. περὶ τὴν .. ἀσχολίαν, quum τρέπεσθαι ἐπὶ τι vel πρὸς τι constanti usu receptum, τρ. περὶ τι inauditum sit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 408. Neque vero περὶ excusabitur istis p. 101. κατενεχθέντα περὶ τοὺς γενομένους τῆς ἀκρασίας. Itaque legendum: τραπέσθαι .. ἐπὶ τὴν .. ἀσχολίαν. Sed ne sic quidem locus mendosissimus persanatus erit. Nam ἡ τοῦ ἐξωθεν ἀσχολία ἀνθρώπου est occupatio, quae ab exteriori homine avocatur. Atqui Methodius hoc sibi vult: tempus est etiam ad curam exterioris hominis nos animum advertere. Quod ut Graeca lingua recte dicatur, necesse est scribas: ὦρα λοιπὸν τραπέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν περὶ τὸν ἐξωθεν ἀσχολίαν ἡμᾶς ἀνθρώπου, quae verba, transpositionibus Methodio usitatis impedita, librariis fraudi fuerunt. Ὁ ἐξωθεν ἀνθρώπος, contrarius τῷ ἐντὸς ἀνθρώπῳ (vid. annot. 271), est corpus, cuius cura ἡ περὶ τὸν ἐξωθεν ἀνθρώπου ἀσχολία vocatur, voce ἀσχολία, quae etiam de studio rerum divinarum usurpatur, in peiorem partem accepta secundum illud Platonis Phaed. p. 86, B. μνρίας .. ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 3.

430 De hoc Methodii opere vid. Fabric. Bibl. Graec. ed. Harles. T. VII, p. 264 sq. et Galland. Prolegom. in T. III. Bibl. PP. p. LIII, a. A. — b. B. Combefsius in Methodio suo, ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 772—797, excerpta operis ex Epiphano et Photio, partim emendata, dedit, et quaedam nova partim e cod. ms. Rupifucaldino Elementorum Jo. Damasceni, partim eiusdem oratione II. de imaginibus adiecit.

431 Sunt Origenis verba ex Commentario in Psalm. I, vs. 5. (Opp. ed. Ruae. T. II, p. 532, F. — p. 536, F.), quorum partem priorem, videlicet eam, quam ex Methodio Epiphanius p. 534, D. — 535, B. refert, idem paulo ante, p. 533, B. — p. 534, A., negligentius recitat.

432 Βάσανος et βασανίζειν, quod p. 535, A. occurrit, sensu dialectico usitata Platoni (vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 337 sq.), apud quem Gorg. l. l. διελέγειν est ἀπαξ λεγόμενον. Διελέγει cod. Ven. minus bene pro διελέγει. Τὰ ἐξῆς, quae vulgata est lectio ap. Epiph., habet etiam Ruae; sed τὸ ἐξῆς ap. Epiph., eadem verba afferentem, p. 533, B. exstat. Qua in lectionis discrepantia tenendum est, formulis τὸ ἐξῆς (ἐφεξῆς) et τὰ ἐξῆς (ἐφεξῆς), sive nude positus, sive adiectis pronominibus τούτων vel τούτοις (vid. Stallbaum. ad Plat. Pol. III, p. 398, E.), ea declarari, quae in disputando necessario consequuntur (vernacule Folgerungen), vel quae laudatis dictis quibusdam proxime succedunt. Prioris usus exempla conf. Plat. Phaed. l. l. Legg. IV, p. 707, E. et alios locos, ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 742. 868. promiscue annotatos. De posteriore usu cf. Plat. Pol. III, p. 398, E. et alios, qui huc pertinent, locos ap. Ast., Method. ap. Epiph., p. 546, B. καὶ τὰ ἐξῆς, p. 552, C. ἴωμεν τὰ ἐξῆς διαληφόμενοι, p. 560, D. λάβωμεν δὲ καὶ τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἀκόλουθα. Quid? quod apud Grammaticos τὸ ἐξῆς verborum structuram significat. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 803 (3) sq. Sed nostro loco, ubi de disputando agitur, τὰ ἐξῆς rectius habet quam τὸ ἐξῆς, quum Origenes complura, quae in disputatione necessario consequantur, in proximis interrogando proferat. Ceterum σώζειν h. l. est vindicare, vi verbi dialectica, quam Ast. Lex. Plat. T. III, p. 351 sq. non satis distinxit. Cf. Origen. ap. Epiph. p. 536, B. σώσαι ... τὴν τῶν ἀρχαίων παράδοσιν, ubi Oehlerus de hac verbi potestate monuit. Videsis mea ad Marc. Eugenice. in Zeitschr. für die hist. Theol. 1845. IV, p. 64 (139). — In iis, quae apud Origenem sequuntur: εἴτα προσεπερωτησάντων ἡμῶν cet., verbum προσεπερωτῶν ad praegressum πυνθάνεσθαι refertur estque insuper interrogare (vid. Sallier. ad Thom. Mag. T. I, p. 369), verbo ἐπερωτῶν, quod alias est praeterea interrogare, simpliciter interrogandi notione positum. Utrumque verbi usum, a Thoma Mag. T. I, p. 368 sq. annotatum, apud Platonem Ast. Lex. T. I, p. 764 non satis distinxit. Inde id, quod Platoni Theat. p. 146, E. dicitur τὸ ἐπερωτηθέν, Methodio est τὸ ἐπερωτήματα Symp. p. 258. περὶ ὅτου τὸ ἐπερωτήματα ἐστίν, qua de re quaestio agitur. Alias τὸ ἐπερωτήματα est interrogatio. Vid. Schleusner. Lex. in N. T. Tom. I, p. 882. Τῆς κοινῆς est ἐπερωτῶν, rogare, postulare, ap. Method. Symp. p. 101. ἐπερωτῆσθαι. Vid. Combefsius. Not. p. 149, a. A. B. Schleusner. Lex. in N. T. Tom. I, p. 882.

433 Manifesta his verbis inest imitatio Platonis Parm. l. l., ubi ex nostro εἰς τινα βυθὸν φλυαρίας legendum conieci edit. pecul. Turic. II, p. VII., quam quidem coniecturam, licet in contextum verborum non admissam, Baiterus p. VIII. haud parum confirmavit. Apud Procl. Comment.

P. 535, C. ἐπὶ τὸ πάντα εἶναι δυνατὰ τῷ Θεῷ καταφεύγουσι⁴³⁴.

P. 536, B. πᾶν σῶμα ὑπὸ φύσεως συνεχόμενον τῆς κατατατούσης ἔξωθεν τινὰ δίκην τροφῆς εἰς αὐτό, καὶ ἀπεκρινούσης ἀντὶ τῶν ἐπειραγομένων ἑτερα, ὡς περ τὰ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, τὸ ἕλικόν ὑποκειμενον οὐδέποτε ἔχει ταυτὸν⁴³⁵. διόπερ οὐ κακῶς ποταμὸς ὠνόμασται τὸ σῶμα⁴³⁶, διότι ὡς πρὸς τὸ ἀκριβὲς τάχα οὐδὲ δύο ἡμερῶν τὸ πρῶτον ὑποκειμενον (C.) ταυτὸν ἐστὶν ἐν τῷ σώματι ἡμῶν⁴³⁷, καίτοι γε τοῦ οἰοῦναι Παύλου ἢ Πέτρον αἰετὸ τοῦ αὐτοῦ ὄντος⁴³⁸, οὐ τοῦ κατὰ ψυχὴν μό-

Phaed. 76, E. εἰς καλὸν γε καταφεύγει ὁ λόγος εἰς τὸ cet.

Tim. 43, A. τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουσι εἰς ἐπιρῶντον σῶμα καὶ ἀπόρῶντον. αἱ δὲ εἰς ποταμὸν ἐνδεθεῖσαι πολλὴν —. B. πολλοῦ .. ὄντος τοῦ κατακλύζοντος καὶ ἀπορῶντος, ὃ τὴν τροφὴν παρῆχεν —. 44, B. τὸ τῆς .. τροφῆς .. ἔσῃμα. Crat. 402, A. Λέγει πῶς Ἡράκλειτος ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῆ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. Symp. 207, D. ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἑκάστον τῶν ζώων ζῆν καλεῖται καὶ εἶναι τὸ αὐτό, οἷον

in Parm. p. 646 Stallbaumius pro ἄβυθον, quod vulgo apud Plat. legitur, ἄβυθὸν bis male scripsit. Quod autem l. l., Origenis verba laudans tanquam Methodiana, Methodium perpetuum Platonis imitatore vocavi, idem de Origene valere, vel ex hisce nostris animadversionibus in Origeniana, a Methodio ex Comment. in Psalm. l. allata, liquido apparet. Ceterum ἡμᾶς φιλαρίας cod. Ven. et Dindorf. melius quam vulg. φιλαρίας ἡμᾶς. Ἀλόγου pro vulg. ἀλόγους Oehlerus, auctore Gatakero Advss. Misc. Posth. cap. 36. p. 801, et Dindorf. cum cod. Ven.; ἀλόγους Petav. coniecit.

434 Id est: ad illam rationem disputando confugiunt, quod Dens nihil non efficere possit. Sic apud Platon. Phaed. l. l. λόγος, i. e. disputatio, καταφεύγειν εἰς τι, i. e. ad aliquam rationem tanquam tutam se recipere dicitur. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 608. Idem sibi vult προστρέχειν εἰς τι, quod librariis et Viris Doctis fraudi fuit, p. 535, A. εἰς τὸ τὸν θεὸν ποιεῖν ἃ βούλεται προστρέχουσιν, ubi codd. Venet. et Rhedig., testante Oehlero, τῷ Θεῷ cum scriptura vulg., a Dindorfio servata, qui πρότερον εἶναι e cod. Ven. recepit. Τὸν θεὸν Oehlerus, auctore Gatakero Advss. Misc. Posth. cap. 36. p. 801. Recte; neque est, quod post ποιεῖν verbum ἐπιτρέπειν, ut Petavio visum, aut εἶναι, quod Oehlero olim placuit, excidisse suspiceris. Nam quod Epiphanius eum locum ita refert p. 533, D. οἰόμενον δεῖν ἐπιτρέπειν τῷ Θεῷ ὃ βούλεται περὶ τοῦτων ποιεῖν: negligentior ille est in recitandis Origenis verbis. Locutioni καταφεύγειν εἰς τι, sic, uti diximus, translatae, contrariae sunt φεύγειν τι et ἀποφεύγειν τι, i. e. evitare aliquid disputando. Conf. Method. ap. Meurs. Var. Div. p. 106. οὐ φεύξεται τὴν ἐξ ἀνάγκης τοῦ χωρῶντος ὑπόστασιν, p. 108. τοῦτο φυγεῖν προαιρούμενος, et ap. Phot. cod. 235. p. 303, a. 36. Bekk. πάντως γὰρ ἀποφεύγονται ὁμολογησάμεν καθ' ἑαυτῶν cet. Ceterum εἶναι δυνατὰ Dindorf. cum cod. Ven. melius quam vulg. δυνατὰ εἶναι.

435 Haec Origenis verba egregie inserviunt illustrandis illis apud Platonem Tim. l. l. ἐπιρῶντον σῶμα καὶ ἀπόρῶντον. Nam corpus ἐπιρῶντον et ἀπόρῶντον a Platone vocatur, quod alimento influente et desente continetur. Conf. ipsius verba, a nobis allata, Tim. p. 43, B. 44, B. Priore loco ne quis offendatur istis: τοῦ ... ἀπορῶντος, ὃ τὴν τροφὴν παρῆχεν, tenendum est, veteres physiologos in quatuor facultatibus τοῦ θρεπτικοῦ etiam τὴν ἀποκριτικὴν δύναμιν retulisse. Vid. Elias Cret. Comment. in Greg. Naz. col. 854. Ceterum multis celebratum illud Platonis ἐπιρῶντον σῶμα καὶ ἀπόρῶντον, quod annot. 190 iam attigimus. Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 249, D. τὸ .. ἐπιρῶντον τῆς φύσεως ἡμῶν καὶ τὸ ἀπόρῶντον, ubi vid. scholium p. 333 ed. Krabinger. Jo. Philopon. in Aristot. De Anima lib. II. fol. 65, b. ἢ ὕλη ... ἀπόρῶντος (leg. ἀπόρῶντος) οὕσα καὶ ἐπιρῶντος οὐκ ἢ αὐτὴ ἐστὶν ἐν τῷ ἀζομένῳ. Vid. Creuzer. Praepar. ad Plotin. De Pulcr. p. LXXXVII. Ceterum ἀπεκρινούσης Dindorf. cum cod. Ven. significantius quam vulg. ἀποκρινούσης.

436 Velut a Platone Tim. l. l., de quo vid. Creuzer. Praepar. ad Plotin. De Pulcr. p. LVIII sqq. et Basil. Plotiniz. p. 20. Quamquam Plato corpus ποταμὸν vocans, Heracliteum, quam ipse Cratyl. l. l. retulit, sententiam de perenni rerum fluxu respexit. Vid. Stallbaum. ad Crat. l. l. et Krabinger. ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurr. p. 317 sq. Multis autem Heraclitea fluminis imago placuit, in his Gregorio Naz. Orat. XXVIII. p. 513, A. Orat. XXXII. p. 586, A. et aliis, a me laudatis Animadvss. in Basil. I, p. 138 sq. — In seqq. cod. Ven. male διὸ pro διότι.

437 Conf. Origen. ap. Method. p. 537, B. οὐδὲ νῦν δυνατὰ δύο ἡμερῶν ταυτὸν εἶναι τὸ πρῶτον ὑποκειμενον. Gregor. Naz. Orat. XXXI, p. 565, D. ἡμεῖς τε γὰρ οὐ σύνθετοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετοι καὶ ἀλλήλοις καὶ ἡμῖν (p. 566, A.) αὐτοῖς, οὐδὲ ἐπὶ (οὐδ' ἐπὶ cod. Basil. melius) μᾶς ἡμεῖρας οἱ αὐτοὶ καθαρῶς μένοντες, μὴ ὅτι τὸν ἅπαντα βίον, ἀλλὰ καὶ σώμασι καὶ ψυχαῖς αἰεὶ ὄντες τε καὶ μεταλείποντες. Argutus eandem in sententiam Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 249, D. οὐδὲ τῷ χριστῷ τις ὁ αὐτός ἐστιν, ἀλλ' ἕτερος τῇ ὑπαλλαγῇ γίνεται. Praeivit Epicharmus, cuius de hoc argumento sententias attuli ad Gregor. Nyss. l. l. p. 334 ed. Krabinger. et Animadvss. in Basil. I, p. 186. Sed argute, ut nil supra, Heraclitus ap. Plat. Crat. l. l. de fluxa omnium rerum corporearum natura: δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης, cuius dicti imitationem, quam ego, a nemine antea commemoratam, apud Gregor. Nyss. De Anima et Resurr. p. 249, C. annot. p. 332 indicavi, Lasallius, nuperus Heracliti commentator, tanquam a se detectam, p. 287 sq. vendidit. Quomodo autem homo, dum unus idemque permanere videatur, perpetuae corporis commutationi obnoxius sit, Plato Symp. l. l. luculente docuit. Eadem res obscurius significatur Phaed. p. 87, D. εἰ .. ῥεοὶ τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύονται ἐν ζῶντος τοῦ ἕλικου (ὑπάρχοντος τοῦ ὕ. σ.

438 Cum istis: καίτοι γε ... ὄντος, coniungenda sunt illa, quae, nonnullis verbis interiectis, infra sequuntur: τῷ εἶναι. Conf. quae Methodius apud Epiphani. p. 540, A. Proclum ex Origenis sententia disputantem facit: ῥευστοῦ .. ὄντος τοῦ σώματος τοῦ ἕλικου (ὑπάρχοντος τοῦ ὕ. σ.

νον⁴³⁹, ἧς ἡ οὐσία οὔτε ῥεῖ καθ' ἡμᾶς οὔτ' ἐπειραγόμενον τι ἔχει ποτέ, κἄν ῥευστή ἢ⁴⁴⁰ ἡ φύσις τοῦ σώματος, τῷ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸ σῶμα ταυτὸν εἶναι.

(Πρόκλου, τοῦ αὐτοῦ⁴⁴¹, p. 539, C. — 540, A. 560, D. — 562, B.)

P. 539, C. ἵν' ὡς περ ἀνδριᾶς πάντα τὰ μέρη συμμετρῶς ὁ λόγος ἐαυτοῦ λαβῶν ὅλος ἐκ πλήρους ἢ κατεσκευασμένος⁴⁴².

P. 560, D. καὶ ἵνα μὴ εἴπῃς ὅτι Οὐ καταμανθάνω· σκο — (561, A.) τεινωῶς ἐκεῖνος γὰρ τοῦτο διέλαβεν· ἐγὼ δέ σοι σαφέστερον ὧδε τὸν νοῦν τούτων ἐξηγήσομαι⁴⁴³.

ἐκ παιδαρίον ὁ αὐτὸς λέγεται, ἕως ἂν πρεσβύτης γένηται· οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὁμοῦς ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ νέος ἀεὶ γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς, καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ (E.) σάρκα καὶ ὀστά καὶ αἷμα καὶ ξύμπαν τὸ σῶμα.

Pol. II, 361, D. ὡς ἐξωμένως ἐκἄτερον, ὡς περ ἀνδριᾶντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν.

Gorg. 517, D. ἵνα ῥῶν καταμάθῃς. Phaed. 93, A. Οὐ μανθάνω, ἔφη. al. Pol. VIII, 558, D. ἵνα μὴ σκοτεινωῶς διαλεγώμεθα. Phaed. 100, A. βούλομαι δέ σοι σαφέστερον εἰπεῖν ἂ λέγω· οἶμαι γὰρ σε νῦν οὐ μανθάνειν.

Phot. cod. 234. p. 299, b. lin. 1. 2. Bekk. minus expresse) καὶ μηδέποτε μένοντος ἐφ' ἑαυτῷ κἄν τὸ βραγὴ (x. τὸ βρ. om. Phot. lin. 2. brevitatis causa), ἀλλὰ προσγινομένου καὶ ἀπογινομένου (ἀπογ. x. ἐπιγ. perverse Phot. lin. 3.) περὶ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸν ἀνδραπον (τὴν μορφήν Phot. lin. 4. pari sententia; conf. p. 561, C. τοῦ σώματος οὐκ ὄντος τοῦ αὐτοῦ, ὁμοῦς ὁ χαρακτηρὴν κατὰ τὴν αἰτὴν μορφήν ὁ αὐτὸς σώζεται), ὅφ' οὐ καὶ συγκρατεῖται τὸ σχῆμα (initium insequentis lacunae, ab Oehlero p. 256 sqq. codicis Venet. ope resartae, Photius lin. 5. 6. ex parte supplet). Adde Proclum ὠριγενίζοντα p. 561, A. B. C. Praeivit Plato Symp. l. 1.: ἐν ᾧ ... γένηται, ratione quidem non reddita, cur singula animalia, licet corporum vicissitudinibus subiecta, tamen eadem permanere dicantur. Ceterum Dindorf. cum cod. Ven. recte τοῦ οἰονεῖ Π. pro vulg. τοῦ οἰον ἢ Π.

439 Μόνον loco vulgati μόνου reponi iussit Gatak. Advss. Misc. Posth. cap. 36. Recte; nam in dictionem οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ non cadunt, quae de adiectivo μόνος, vices adverbii μόνον gerente, VV. DD. monent, in his Winkelmann. ad Plat. Euthyd. p. 114. Ne quis autem desideret verba: ἀλλὰ καὶ τοῦ κατὰ σῶμα, quae respondeant istis: οὐ τοῦ κατὰ ψυχὴν μόνον, haec ipsa verba referuntur ad superiora: καίτοι γε ... ὄντος, quae de corpore tantum dicta sunt. Sed ne animum quidem variis vicissitudinibus liberum esse, Plato in Symposio, post verba inde allata, p. 207, E. 208, A. docet. Quam sententiam, ab aliis adoptatam (vid. Animadvss. in Basil. I, p. 138. 139 sq.), Origenes minus attendit in proximis: ἧς ἡ οὐσία ... ἔχει ποτέ, ubi ἐπειραγεσθαι respondet iis, quae de alimentis corporis dicit p. 536, B. ἀντὶ τῶν ἐπειραγόμενων. Atqui animi vicissitudines in ea re vel maxime cernuntur, quod ille alias ex aliis notiones, tanquam alimenta, in se suscipit, digerit et ex se profert. — In proximis cod. Ven. ἧς male omittit; nec melius idem ὄστε-ρεῖ pro οὔτε ῥεῖ, et μή ποτε δὲ pro ποτέ.

440 Mendose cod. Ven., ut vulgo, ἦν, iota adscripto in ῥ commutato. Cuius mendi, a me notati Symbol. in Epiph. p. 45, haec exempla in promptu sunt: Schol. in Aristot. Eth. Nicom. VII, 9, 1. apud Cramer. Anecd. Paris. T. I, p. 216, 6 sq. ἔλεγε γὰρ ἄνωθεν ἀπορῶν· μήποτε ὁ ἀκρατὴς ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῶν ἀκολάστον (leg. τῷ ἀκολάστῳ), et p. 235, 9 sq. ὁ ... κυρίως ἐδαίμων ὑπὲρ ἀνθρωπον ζῆν (leg. ζῆ) .. σχολάζων ἀεὶ ταῖς κατὰ νοῦν θεωρίαις καὶ ἐνηθόμενος αὐταῖς. Alia notavi ad lo. Glyc. De V. S. R. p. 89 sq. et ad Eliam Cret. col. 850 (8). De ἦ in ἦν depravato sigillatim monuit Boissonad. ad Marin. Vit. Procli p. 75. Est autem κἄν hoc loco idem quod καὶ ἂν (ἐάν), etiamsi, quod indicativum non admittit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 45. et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 139 (v. κἄν II, 2). Ceterum translatum ῥευστός, quo Origenes utitur, apud posterioris aetatis scriptores frequens est in argumento fluxae rerum corporearum naturae. Cf. Procl. Methodii ap. Epiph. p. 540, A. Eliam Cret. col. 800 (l. 70 v. i.) τὰ αὐτὰ πείσεται τοῖς κτιστοῖς καὶ ῥευστοῖς. De translatis vocc. ἀρευστός (ἀρρευστός) et ἀρευστός (ἀρρευστός) vid. annot. in Eliam Cret. col. 800 (10) sq. Veteres non nisi verbo ῥεῖν in eadem re translato usi sunt. Cf. Plato Phaed. p. 87, D. et Gregor. Naz. Or. XXXI, p. 566, A. locis allatis annot. 437. et Basil. M. Opp. T. I, p. 158, D., cuius verba laudavi Animadvss. in Basil. I, p. 139. — Mox cod. Ven. male τοῦ χαρακτηρίζοντος pro τὸ χαρακτηρίζον.

441 Nimirum Methodii, qui hac in disputatione περὶ ἀναστάσεως, adversus Origenem dialogi Platonici more conscripta, semetipsum, Aglaophontem, Auxentium et Proclum loquentes introducit et hunc quidem, post allata Origenis verba ex Comment. in Psalm. I, ei patrocinantem facit. Conf. p. 562, D. Indistincte, id est male, vulgo scribere solent: Πρόκλου τοῦ αὐτοῦ. Sed verum, quod Cornarius et Combesius subodorati sunt, Petavium Animadv. p. 260 pulcre vidit. Quo magis mireris, eum vulg. scripturam retinuisse et sic vertisse: Ex eodem Proclo. Oehlerus Πρόκλου. Τοῦ αὐτοῦ, scripsit. Ego satis habui sic scribere: Πρόκλου, τοῦ αὐτοῦ. Indistincte, ut vulgo, Dindorf. cum cod. Ven.

442 Perfectionis absolutionisque notio similitudine ἀνδριᾶντος exquisite declaratur. Conf. Gregor. Naz. Or. XXVII. p. 492, B. ξέσωμεν εἰς κάλλος ὡς περ ἀνδριᾶντα τὸν θεολόγον, ibique Eliam Comment. col. 763, A. Proclus Theol. Plat. I, 1. p. 1, laudatis Plotino, Amelio et Porphyrio, commemorat τοὺς ἀπὸ τούτων ὡς περ ἀνδριᾶντας ἀποτεχθέντας, Iamblichum, alios. Vid. Ast. ad Plat. Pol. loco παραλλήλῳ, Comment. p. 396. Ceterum ὅλος Dindorf. melius quam vulg. ὅλος.

443 Haec, de quibus emendandis Symbol. in Epiph. p. 45 breviter monui, in libris, et editis

P. 561, D. *Και ταῦτα μὲν μέχρι το-
σούτου διασκέψασθαι* ⁴⁴⁴.

P. 562, B. *ἵνα μὴ πάντων ἡμεῖς εἰς
πλήθος μνημονεύσαντες πολυπλασίονα
τῶν εἰρημένων ἀξήσωμεν τὸν λόγον* ⁴⁴⁵.
(*Λοιπὸν Μεθοδίου*, p. 562, C. — 570, D. 540, A.
— 560, D. 570, D. — 590, D.)

P. 562, C. *Ὡς οὖν ἐπαύσατο μόγις
καὶ ὁ Πρόκλος* ⁴⁴⁶ *καὶ σιγῇ τῶν παρόν-
των ἦν ἐπὶ πολὺ* ⁴⁴⁷, *καταβληθέντων ἰκα-
νῶς πρὸς ἀπιστίαν* ⁴⁴⁸, *καὶ ἐγὼ ἡσθόμην
ὅτι τῷ ὄντι πεπανμένους εἶη* ⁴⁴⁹, *ἥρέμα* ⁴⁵⁰
τὴν κεφαλήν ἐπάρας καὶ ἀναπνεύσας ⁴⁵¹,
ὥσπερ οἱ πλέοντες τοῦ κύματος ἤδη λω-

Prot. 348, C. *ταῦτα διασκέψασθαι*. al.

Pol. VII, 534, A. *ἵνα μὴ ἡμᾶς πολ-
λαπλασίων λόγων ἐμπλήση ἢ ὅσων οἱ
παρελλήλοῦτες.*

Alc. I, 104, E. *εἰ .. οὕτω μόγις καὶ
πανσαίμην*. Phaed. 84, C. *σιγῇ .. ἐγέ-
νετο .. ἐπὶ πολὺν χρόνον*. Phaed. 88,
C. *εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν*. Prot. 328, D.
*ἐπεὶ .. ἡσθόμην ὅτι τῷ ὄντι πεπανμέ-
νους εἶη, μόγις πως ἔμωτον ὥσπερ εἰ
συναγείρας εἶπον* —.

et manu scriptis, varie corrupta sunt. Edd. Basil. et Petav. *οὐκ αἰεὶ μανθάνει σκοτεινῶς*. *ἐκείνος γὰρ cet.* Pro *οὐκ αἰεὶ μανθάνει* Oehler. et Dindorf. *καὶ λανθάνει* cum cod. Ven. Idem cod. pro *σκοτεινῶς*, quod cod. Rhedig. et edd. habent, *σκοπεῖν ὡς et δὲ ἐλαθεν* pro vulg. *διέλαβεν* exhibet. Denique vulgo: *τὸν νοῦν τοῦτον*. Quod ego reposui: *Ὁδὸν καταμανθάνω*, ad vulgatum: *Ὁδὸν αἰεὶ μανθάνει*, proxime accedit et Platónico loquendi usu commendatur. Nam quum *μανθάνειν*, intelligere, frequens sit apud Platonem (vid. Ast. Lex. Plat. T. II. p. 277 sq.) et ab eo interdum, praesertim in formulis *Μανθάνω* et *Ὁδὸν μανθάνω*, per se sonatur (cf. Phaed. l. c. et vid. Forster. Ind. in Plat. Dial. V. p. 423. Heindorf. ad Gorg. p. 496, D. Stallbaum. ad Remp. l. p. 332, A.), Noster *Ὁδὸν καταμανθάνω* dicere maluit, adhibito verbo *καταμανθάνειν*, probe intelligere, quo Plato pro simpliciter *μανθάνειν* haud raro utitur. Conf. Gorg. l. c. et vid. Ast. Lex. Plat. T. II. p. 156 sq. Nihil profecit Gatakerus Adv. Miscell. cap. 36. p. 804 coniectando *εἰς αἰεὶ* (vel *οὕτως αἰεὶ*) *μανθάνει* et *μανθάνειν* docere interpretando. Deinde vox *σκοτεινῶς* vulgo ad praegressa perperam pertrahitur; neque enim *μανθάνειν σκοτεινῶς* aut *λανθάνειν σκοτεινῶς* apte dicitur. Ego vocem ad verbum *διέλαβεν* retuli; respondet enim *σκοτεινῶς διαλαμβάνειν* τὴν locutioni *σκοτεινῶς διαλέγεσθαι* (*περὶ τινος*) ap. Plat. Polit. l. c. Vid. annot. 166. Librariis et Viris Doctis fraudi fuit *γὰρ* tertio loco positum, de quo dixi annot. 358. Reliqua verba: *ἐγὼ ... ἐξήγησομαι*, ad priora: *καὶ ἵνα μὴ εἶπης*, per apodosin referuntur, mediis: *Ὁδὸν καταμανθάνω σκοτεινῶς ... διέλαβεν*, tanquam ab interlocutore pronuntiatis. De coniunctione *δὲ* in apodosi posita vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 420. Lectionem *τὸν νοῦν τοῦτον* in Epiph. p. 45 commendavi, ex cod. Ven. reposuit Dindorf. Ceterum tota enuntiatio nonnihil coloris Platonici ex Prot. l. c. traxit.

444 *Διασκέψασθαι* τι, dispicere aliquid, ap. Plat. cum alibi, tum Prot. l. c. occurrit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 500. Imperativus *διασκέψω* ap. Nostrum in eodem enuntiato recurrit Epiph. p. 553, B. De hoc imperativi passivi usu post Buttmann. Gr. Gr. Ampl. §. 98. 8. annot. 18 monui Symbol. in Epiph. p. 81. Adiectivo verbali Methodius utitur ap. Epiph. p. 574, D. *εἰς ἐκεῖνο δὲ διασκεπτέον*, ubi *εἰ* pro *εἰς* scribendum, siquidem *διασκέψασθαι εἰς* τι ferri nequit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 57. *Διασκεπτέον* ap. Platonem *περὶ* c. genit. secum habet, Tim. p. 51, B. Legg. IX, p. 859, B. Post *μὲν* Dindorf. ex cod. Ven. *οὖν* adiecit, quod p. 553, B. in eodem enuntiato recte deest. Vid. annot. 336. Formula *μέχρι τοσούτου* ap. Platon. aliquoties reperitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II. p. 332.

445 Methodius, quamvis imitatus Platonem Polit. l. c., tamen *πολυπλασίων*, quam cum Platone *πολλαπλασίως* dicere maluit. Neque *πολυπλασίων*, neque *πολλαπλασίων*, quam formam habet Method. ap. Phot. cod. 234, p. 297, a. 28, apud Platonem exstat, qui forma *πολλαπλασίως* constanter utitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 144. Vulgari forma *διπλασίων* pro Attica *διπλάσιος* Noster utitur ap. Nicet. Cat. in Job. ed. Jun. p. 570. *διπλασίων τῶν ἀφρημένων ἀντιλαμβάνει*. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 411. *Μνημονεύσαντες* et *τὸν λόγον* Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. *μνημονεύοντες* et *λόγον*.

446 Dindorf. *μόλις*, omisso *καί*, cum cod. Ven. Sed, ut alias apud Methodium praeter librum fidem *μόλις* pro *μόλις* scribere non ausim (vid. annot. 103.), ita h. l. non mutaverim *μόλις*, quod in libris reliquis exstat et imitatione Platonis commendatur (cf. Alcib. I. l. c.). *Καὶ* autem fortasse respicit similem locum in parte prioris operis Methodiani ab Epiphano excerpti.

447 Pro *ἐπὶ πολὺν χρόνον* ap. Plat. Phaed. l. c. Noster *ἐπὶ πολὺ*, longe, quod ap. Platonem semel reperitur, Crat. p. 415, A. Conf. Method. Conv. X. Virg. p. 257. *τὴν οὖν Δομνίαν ἐρωθράσασαν ἐπὶ πολὺ μόλις ἀναπνεύσαι* (vulgo: *ἀνανεύσαι*).

448 Insolenter Methodius *καταβάλλειν πρὸς ἀπιστίαν* pro *καταβάλλειν εἰς ἀπιστίαν*, in dubitationem conicere, ut est ap. Plat. Phaed. l. c. Confirmat tamen Noster imitatione sua lectionem vulg., cuius loco libri nonnulli *μεταβαλεῖν* perperam exhibent. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 683. Locutioni *εἰς ἀπιστίαν καταβάλλειν* ap. Plat. l. c. respondet *εἰς ἀπιστίαν καταπίπτειν* Phaed. p. 88, D.

449 Vulgo *εἶην*. *Εἶη*, ut est ap. Plat. Prot. l. c., Petav. coniecit, ex cod. Ven. reposuerunt Oehler. et Dindorf.

450 Cod. Ven. *ἥρεμα τὴν* pro *ἥρεμα τὴν*, unde Oehler. *ἥρεμα* τι τὴν coniecit. In usu quidem sunt *ἥρεμα* *πως* (cf. Epiph. p. 628, C., ubi ante Oehler. *ἥρεμα* *πως* male legebatur), *ἥσυχῃ* *πως* (Irenae. ap. Epiph. p. 236, D.), similia; inauditum vero *ἥρεμα* τι. Simplex *ἥρεμα* Plato frequentavit; vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 37 sq. *ἥρεμα* *καὶ κατὰ μικρὸν* Meletius ap. Epiph. p. 879, D. pro simpliciter *ἥρεμα* posuit, quod ap. Platonem in eadem sententia exstat. Vid. Symbol. in Epiph. p. 92. De spiritu aspero in vocibus *ἥρεμα* et *ἥρεμῶν* perperam posito ad Eliam Cret. col. 783 (5) monui.

451 Verbis *ἐμωτον ὥσπερ εἰ συναγείρας*, quae ap. Plat. Protagorae loco *παρὰλλήλω* exstant,

φώντος⁴⁵², ὑποτρέμων ἔτι καὶ σκοτιζόμενος⁴⁵³ (ἐβεβλήμην γὰρ, ὡς πρὸς ὑμᾶς εἰρησθαι⁴⁵⁴, τῇ δευνότητι κατηντλημένος τῶν λόγων⁴⁵⁵) τρέπομαι πρὸς τὸν Ἀδξέντιον, καὶ καλέσας (D.) αὐτόν, Ὡ Ἀδξέντιε, νομίζω, ἔφην, μὴ μάτην λελέχθαι τὸ ποιητικὸν σὺν τε δὴ ἔρχομένω⁴⁵⁶. καὶ γὰρ οἱ ἀνταγωνιστὰι δύο. διὸ σθένος ἀμφοτέρω ἀμφοτέρων περ σχῶμεν⁴⁵⁷. συναντιλήπτορα γὰρ καὶ συναγωνιστὴν αἰρουμάι σε τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης, μὴ ἡμῖν ὁ Ἀγλαοφῶν μετὰ Πρόκλον καὶ Ὠριγένους τοῖς ἀνατρεπτικοῖς⁴⁵⁸ καὶ ἡμῶν ὀπλισμένος λόγοις ἐκπέρησθ⁴⁵⁹ τὴν ἀνάστασιν.

Pol. I, 336, E. εἶπον ὑποτρέμων. Prot. 339, E. ἐσκοτώθην.

Pol. X, 595, B. ὡς μὲν πρὸς ὑμᾶς εἰρησθαι.

Pol. I, 344, D. ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὄτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Prot. 339, E. τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, καὶ καλέσας αὐτόν, Ὡ Πρόδικε, ἔφην ἐγώ, — —. 348, C. ἤγούμαι .. πᾶν λέγειν τι τὸ Ὀμηρον τὸ σὺν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε. 340, A. δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ, ὡς περ ἔφη Ὀμηρος τὸν Σκάμανδρον .. τὸν Σιμόεντα παρακαλεῖν, εἰπόντα· φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ | σχῶμεν. ἀτὰρ καὶ ἐγὼ σε παρακαλῶ, μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρησθ.

respondet ἀναπνεύσας, animum recipiens, et sic Plato ipse Euthyd. p. 276, C. πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ. Apposite Methodius Conviv. X Virg. p. 37. μάλα μόλις ἀναπνεύσασα, unde ἀναπνεῦσαι pro vulg. ἀνανεῦσαι reposui in eodem Conv. p. 257 loco supra allato annot. 447. Homeric dictio est ἀναπνεῦσαι τινος, respirare a re, animum recipere ex re, v. c. Iliad. A, 382. οὕτω κεν καὶ Τρώες ἀνέπνευσαν κακότητος, unde fluxit ἀναπνεῦσαι κακότητος in fragmento Orphico, de quo vid. Creuzer. Annot. in Plotin. p. 140, a.

452 Λωφᾶν, in re translate positum, est cessare, intermittere, ut hoc loco. Idem valet ὑπολωφᾶν ap. Nostrum Homil. in Sym. et Ann. ed. Pant. p. 146. ὅπως .. ὑπολωφῆση τῆς ἐν ἡμῖν ἀμαρτίας ἢ εἰςδύσις. Λωφᾶν τινος dicitur, qui ab aliqua re requiescit, quem ad modum Epiphanius verbo ὑπολωφᾶν utitur p. 1078, C. παντός φόβου καὶ θορόβου καὶ ναυτίας ὑπολωφῶντες, ubi vid. Symbol. p. 108. Adde Karsten. ad Empedocle. p. 289. Transitivum est λωφᾶν, liberare, ap. Aeschyl. Prom. v. 27, ubi vid. Giacomell.

453 Σκοτιζεσθαι Methodio magis placuit, quam quod Plato Prot. l. c. posuit σκοτοῦσθαι; quod autem in praegressis ap. Plat. πλήττεσθαι, id Noster cum βάλλεσθαι commutavit. Valet autem βεβλήσθαι idem quod καταβεβλήσθαι, metaphora a lucta sumta. Vid. a. not. 102, ubi de liberio imitatione loci ex Prot. monui. Aliud sibi vult βάλλειν p. 563, A. οἷς (σοφίσμασι) οἱ θεοὶ βάλλονται, quibus tanquam telis ignavi petuntur. Vid. Wytttenbach. ad Plutarch. De S. N. V. p. 5 sq. Ceterum πλήττεσθαι ap. Plat. non est verbum gladiatorium, ut Stallbaumius temere dicit, sed a pugilatu sumtum. Vid. Spanhem. ad Iulian. Caesar. p. 113 ed. Amstelod. et Wytttenbach. ad Plut. De S. N. V. p. 5, qui tamen discrepantia commiscet.

454 Male vulgo εἰρησθῶ. Tu confer Plat. Pol. l. c. et Protag. p. 339, E. ὡς γε πρὸς σέ εἰρησθῶ τῶν λόγων, ubi Stallbaum. ad Matthiae. Gramm. Gr. Ampl. §. 545 provocat.

455 Vulgo τῶν λόγων κατηντλ.: Cod. Ven. κατηντλ. τῷ λόγῳ: Dindorf. κατηντλ. τῶν λόγων, recte, quippe Methodii more, qui transpositionibus orationi vim addere solet. Translatum καταντλεῖν est obruere. Vid. Ast. ad Plat. Pol. l. c. Comment. p. 372 sq. Verbo περιαντλεῖν Methodius item translatō utitur Symp. p. 298. ψυχῆν περιαντλουμένην τοῖς τριχυμῖαις τῶν παθημάτων. Redit autem Methodius h. l. ad simile antea institutum, qua, qui adversarii argumentis obruitur, cum eo comparatur, qui undis mergitur.

456 Vulgo σὺν τε δύοῖν ἐρχομένοι: cod. Ven. σὺν δύο ἐρχομένω, quod Oehler. recepit: Dindorf. σὺν τε δὴ ἐρχομένω, ut est ap. Homer. Iliad. K, 224. Quod quidem hemistichium Methodius a Platone Prot. l. c. sumsit. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 179. et Sinner. Adnot. in Plat. Conviv. p. 83. In verbis praegressis illa: μὴ μάτην λελέχθαι, respondent Platonicis: πᾶν λέγειν τι, siquidem λέγειν τι idem est ac μὴ μάτην λέγειν τι. Vid. Ast. l. c.

457 Vulgo ἀμφοτέροι ἀμφοτέρων ἐπέχομεν: cod. Ven. ἀμφοτέρων περ σχῶμεν, omisso ἀμφοτέροι, et ita Dindorfus. Sed, ut ἀμφοτέρων περ σχῶμεν, quod etiam Oehlero in annot. placuit, recte habet, quippe levi immutatione ex Homeri loco Iliad. Φ, 308 sq. ap. Plat. Prot. l. c. assumtum, ita ἀμφοτέροι, quod ap. Homer. exstat, hic quoque suo loco est positum, nec nisi negligentia librarii, ab ἀμφοτέροι ad ἀμφοτέρων prolapsi, in cod. Ven. omissum videtur. Homeri locum miror neglectum a Duporto in eruditissimo opere, quod incipit Gnomologiam Homericam, p. 120.

458 Ἀνατρεπτικοῖς, quod Petav. coniectura assecutus erat, Oehler. et Dindorf. ex cod. Ven. receperunt. Vulgo ἅμα τρεπτικοῖς. Tu vid. Symbol. in Epiphani. p. 45.

459 Vulgo ἐκπέρη, mendose, ut Petavio recte visum. Ἐκπέρη, quod Oehler. et Dindorf. ex cod. Ven. receperunt, confirmatur Platonicis loco Prot. p. 340, A., quem Noster imitando expressit. Verbis τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρη Iliad. Φ, 309 sq. respici Heindorf. pulcre vidit. Idem V. D. verba πέρθεῖν et ἐκπέρθεῖν, quae de urbibus diruendis proprie dicuntur, a poetis passim vi pessum dandi etiam de personis usurpari docuit. Sed hoc minus ad rem, quum ap. Plat. ἐκπέρθεῖν τὸν Σιμωνίδην, evertere Simonidem, audaci tropo pro eo dicatur, quod est evertere Simonidis sententiam. Inde igitur Noster ἐκπέρθεῖν τὴν ἀνάστασιν, id est evertere doctrinam de resurrectione. — Quae ap. Epiph. p. 563, A. insequuntur: Ἄγε — — φοβηθέντες, emendavi et illustravi annot. 132 et 453.

P. 563, A. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ὑγιᾶς ὄλως οὐδὲ πάγιον⁴⁶⁰.

P. 365, A. τοῖς πολλοῖς οἱ ἐκ τῶν εἰκότων⁴⁶¹ ἔσθ' ὅτε λόγοι πρὸς κάλλος καὶ ἡδονὴν πεποικιλμένοι⁴⁶² μᾶλλον τῶν εἰς ἀκριβείαν⁴⁶³ ἐξήτασμένων νομιζονται σπουδαιότεροι⁴⁶⁴, τῶν διδασκάλων οὐ πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλωμένων ἔτι καὶ σεμνὸν —.

P. 563, B. πάντες εἰς τὸ ποιῆσαι .. τὸ καλὸν ἡμβλύνθησαν⁴⁶⁵, πλησθέντες οὐλήματος.

P. 563, C. μὴ νοήσαντες ὡς οὐ τὰ ἔργα τῶν λόγων ἐπετηδεύθη χάριν, ἀλλὰ τῶν ἔργων οἱ λόγοι⁴⁶⁶, ὥσπερ ἱατρικῆς δι' ὧν τοὺς κείμενους σώζονται δεῖ τῶν λόγων ἔργοις κυρουμένης⁴⁶⁷, ἵν'

Phaed. 90, C. οὐδὲν ὑγιᾶς οὐδὲ βέβαιον .. τῶν λόγων.

Phaed. 92, D. τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις. Menex. 235, A. κάλλιστα πως τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες. Theaet. 184, C. τὸ .. εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων .. καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον. Pol. VI, 490, A. πρὸς τὸ ὄν .. ἀμιλλᾶσθαι.

Pol. VI, 490, B. οὐκ ἀμβλύνοιο οὐδ' ἀπολλῆγοι τοῦ ἔρωτος. Phaedr. 248, C. λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα.

Pol. V, 463, E. γελοῖον γὰρ ἂν εἶη, εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται.

Gorg. 451, C. ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα. Lach. 188, D. κο-

460 Adversariorum ratiunculis nihil sincerum, nihil ratum inesse dicit. Id enim sibi volunt voces ὑγιᾶς et πάγιον. Ὑγιᾶς de eo, quod sincerum ac verum est, a Platone usurpari solet. Conf. locos ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 430. allatos, in his eum, quem e regione posui. Quod ibidem βέβαιον, id Nostro est πάγιον, ratum atque firmum. Vocabulum in libris Platonice semel reperitur, nimirum Epinom. p. 984, D. πάγιον ἔχτω τοῦτον τὸν λόγον, hanc rationem fixam in animo teneat. Frequentior apud Platonem usus adverbii παγίως, firme, (vid. Ast. Lex. Plat. l. c.) eoque Methodius utitur Conviv. X Virg. p. 150 ed. Allat. τὰς ἐπαγγελίας .. τὰς ἐν παρθενίᾳ παγίως καταγεγενημένας. Et adiectivum et adverbium posterioris aetatis scriptores frequentant (vid. Animadv. in S. Basil. I, p. 158. et quae dedi in Annal. Philol. Supplem. X, 2. p. 172), qui etiam voces παγιῶν et παγίως excogitarunt (vid. Creuzer. Annot. in Plotin. p. 86, b. sq.). Ceterum vocem ὄλως, vulgo omissam, Dindorf. ex cod. Ven. adiecit; idem cod. male ἐν ἑαυτοῖς.

461 Τὰ εἰκότα sunt quae veri similitudinem tantum ac speciem habent. Conf. Phaed. l. c., ubi vid. Wytttenbach. Annot. p. 243. et Ast. Annot. p. 704. Qui autem ap. Plat. l. c. vocantur οἱ δι' εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιούμενοι λόγοι, Nostro sunt οἱ ἐξ εἰκότων λόγοι, disputationes, quae veri similitudine ac specie in demonstrando utuntur, voce ἐκ instrumentum declarante. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 647 sq.

462 Ποικίλλειν λόγον est orationem artificiose exornare. Conf. ποικίλλειν τὴν δόξαν, opinionem artificiose exornare, p. 564, C., ubi πρὸς ἀπάντην adiectum, ut h. l. πρὸς κάλλος καὶ ἡδονὴν. Eadem vi verbi, licet alia sententia, ap. Plat. Menex. l. c. rhetores in encomiis res et homines ποικίλλειν dicuntur. De artificio in exornanda rerum natura verbum ποικίλλειν usurpat Methodius libro περὶ τῶν γεννητῶν ap. Phot. cod. 235. T. II, ed. Bekk. p. 304, a. 9. 10, ubi vid. annot. 726.

463 Εἰς ἀκριβείαν est i. q. ἀκριβῶς. Similiter δι' ἀκριβείας, accurate, diligenter, ap. Plat. Theaet. l. c. (ubi δι' ἀκριβείας ἐξετάζειν, ut h. l. εἰς ἀκριβ. ἐξετάζειν) et alibi. Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 283. et Lex. Plat. T. I, p. 85.

464 De structura verborum μᾶλλον ... σπουδαιότεροι vid. annot. 405. Mox recte Dindorf. cum cod. Ven. οὐ pro vulg. οὐτε: idem tamen cum eodem cod. minus bene βέλτιον pro vulg. βέλτιστον. Tu vide annot. 376.

465 Quum Methodius praegressis verbis πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλωμένων ad Pol. VI, p. 490, A. respexerit (conf. annot. 60), nemo iam non videt, eundem h. l. figuratum ἀμβλύνοσθαι, hebescere, languescere, ex iis delibasse, quae ap. Plat. Pol. VI, p. 490, B. insequuntur. Est autem ἀμβλύνοσθαι ex ἀπάξ λεγόμενοις apud Platonem, non minus quam ἀπαμβλύνοσθαι, obtundi, quod exstat Pol. IV, p. 443, D. Platonice verbo ἀμβλύνοσθαι utitur Gregor. Monach. Monadiā in Plethonem (Annal. Philol. Supplem. XI, 3) p. 362. οὐκ ἀπελείφθη τῆς ἀρετῆς ἐκείνων καὶ κοσμιότητος, οὐδ' ἡμβλύνθη τῇ ἔλῃ, ubi laudavi Creuzerum, de verbo ἀμβλύνοσθαι et compos. exponentem ad Plotin. Ennead. p. 182, a. Adde Method. in fragmento II. de S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 827, E. τούτῳ τὰ πάθη τῷ σχήματι ἡμβλύνται. In seqq. πλησθῆναι ad animum translatum est, ut ap. Plat. Phaedr. l. c.

466 Sermones factorum, non facta sermonum gratia coli et exerceri, Methodius docet, quoniam, ut ait Plato Pol. l. c., verba sine factis inanes soni sunt. Ceterum cod. Ven. male οὐ pro μὴ.

467 Vulgo: ὥσπερ ἱατρικῆς ... κυρουμένων, praeposita tamen verbo σώζεσθαι voce δεῖ, quam Dindorf. cum cod. Ven. postposuit, et varia distinctione. In edd. quidem Basil. et Petav. ante ὥσπερ punctum perperam ponitur. Deinde in Basil. virgulā post σώζεσθαι distinguitur. Paulo melius Petavii verba δι' ὧν τ. κ. δ. σώζεσθαι virgulis ita inclusit, ut in connexis verbis ὥσπερ ἱατρικῆς .. τῶν λόγων ἔργοις κυρουμένων participium κυρουμένων pro passivo accipiat. Oehlerus et Dindorfus ante ὥσπερ recte nonnisi virgulā distinxerunt; in reliquis, ab Oehlero uno tenore scriptis, Dindorfus virgulam post ἱατρικῆς posuit. Verum enimvero, quod in Symbol. ad Epiph. p. 45 sq. docui, κυρουμένης legi et verba δι' ὧν ... τῶν λόγων attractione, quae vocatur, explicari oportet. Nimirum medicioña sermones vel praecepta, quibus aegrotorum salutis providetur, factis exsequi dicitur, verbo κυροῦσθαι vi media, non passiva posito. Conf. Plato Gorg. l. c. Ibidem B. D. dicitio λόγῳ κυροῦσθαι τι recurrit. Noster contrarium in sententiam, sed eodem verbi κυροῦσθαι usu, ἔργοις κυροῦσθαι τι dixit. Ceterum de assimilatione, qua substantivum ad pronomen relativum refertur, vid. Matthiae. Gramm. Gr. Ampl. §. 474, a.

ἡρμοσμένων ἡμῶν πάντα συμφώνως ὁ νοῦς εἶη (D.) τοῖς ἀρίστοις λόγοις τὰ ἤθη τῆ γλώσση συναδὰ παρέχων δίκην λύρας, ἀλλὰ μὴ ἄμουσα καὶ ἀσύμφωνα⁴⁶⁸. ἐπὶ γὰρ τῷ κτήσασθαι κατὰ ἀλήθειαν ἀγωνίζεσθαι δεῖ τὸ δίκαιον ἀσκεῖν, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ δοκεῖν⁴⁶⁹, χωλῶς ἐπιβαίνοντα σοφίας⁴⁷⁰, καὶ πρὸς δόξαν μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀμιλλώμενον⁴⁷¹, πρόθυρα καὶ προσχήματα καὶ πᾶσαν ὑποδυσάμενον τῆς ὑποκρίσεως τὴν σκευὴν⁴⁷².

P. 564, A. ἢ πῶς, ὦ Ἀξέντιε, ἔφην ἐγώ, σὺ ταῦτα τίθεσαι⁴⁷³; καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, Οὕτως καθάπερ καὶ σύ. (B.) Οἴκουν πάντας τῶν ἑτεροδόξων τὸν σοφιστὰς μιμητὰς εἰδώλων ἀλήθειας εἶναι λέγωμεν, ἀλήθειαν μὴ γινώσκοντας, καθάπερ ζωγράφους; καὶ γὰρ οὐτοι μμειῖσθαι μὲν ναυπηγούς καὶ πλοῖα καὶ κυβερνήτας ἐπιχειροῦσι, ναυπηγεῖν καὶ κυβερνᾶν οὐ γινώσκοντες⁴⁷⁴. οὐκοῦν

μιδῆ μοι δοκεῖ μουσικός ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος, οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένῳ αὐτὸς αὐτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα. Pol. II, 361, B. οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. VII, 535, D. φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον. Epin. 981, A. τῶν μεγίστων σοφίας ... ὀρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς. Pol. II, 365, C. πρόθυρα .. καὶ σχῆμα .. σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

Crat. 386, B. ΣΩ. Πῶς οὖν τοῦτο τίθεσαι; ἄρ' ὧδε — —; EPM. Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτως. Pol. X, 600, E. Οὐκοῦν τιθῶμεν ... πάντας τοὺς ποιητικὸν μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι ..., τῆς δὲ ἀλήθειας οὐκ ἄπτεσθαι; ἀλλ' ὥσπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκντοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, (601, A.) αὐτὸς τε οὐκ ἐπαίων περι σκντοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαίουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων

468 Imitationem Joci ex Plat. Lach. p. 188, D. indicavi annot. 158. Sententiam Platonicam de contentu factorum et verborum etiam alii scriptores celebrant, laudati ab Heusdio Spec. Crit. p. 122 sq. Adde Clem. Alex. Paedag. I, p. 158. ἡμᾶς ἁρμοσαμένους χρὴ σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸν παιδαγωγὸν σύμφωνον τὸν λόγον ποιησαμένους τοῖς ἔργοις τῷ ὄντι ζῆν. Ceterum ἔν' ante ἡρμοσμένων cod. Ven. male omittit; nec melius idem ἐπὶ pro εἶη.

469 Praeter locum ex Pol. II, p. 365, C. allatum conf. Gorg. p. 527, C. παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετητὸν οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. Vid. Stallbaum. ad Pol. I. c. et Ast. Annot. in Gorg. p. 475. Ceterum insolita structurā ἀγωνίζεσθαι, studere, h. l. cum infinitivo (ἀσκεῖν) copulatur; nam alia est, de qua extremā annot. 11 dixi, vis verbi ἀγωνίζεσθαι cum infinitivo copulati.

470 Ἐπιβαίνειν cum genit. h. l. est aggredi, suscipere, qua vi verbum ap. Plat. uno Epinomidis loco cit. positum est. Noster ap. Phot. cod. 234. p. 298, a, 5. 6. διὰ πίστεως .. ἐπιβαίνουμεν ἐν ἀτρανοιάτῳ λογισμῷ τὰ ἐκεῖ πράγματα κατοπεύοντες, ubi ad ἐπιβαίνουμεν ex seqq. intelligendum τῶν ἐκεῖ πραγμάτων. Rarissimum adverbium χωλῶς Lexicis adiciatur; h. l. sensu translato est i. q. imperfecte. Longe frequentior est usus translatus adiectivi χωλός, mancus, imperfectus, quo Plato Pol. I. c. et alibi utitur. Vid. annot. 225.

471 Edd. Basil. et Petav. male ἀμιλλώμενον πρόθυρα, virgulā post πρόθυρα positā. Ἀμιλλώμενον recte Oehler. et Dindorf., quorum ille virgulā ante πρόθυρα distinxit, hic verba καὶ πρὸς δόξαν — τὴν σκευὴν uno tenore scripsit. Prior ratio una vera est. De verbis πρὸς δόξαν μ. ἢ πρ. ἀλ. ἀμιλλώμενον vid. annot. 60 (ubi mendosum ἀμιλλᾶσθαι notavi) et 465.

472 Verba πρόθυρα ... ὑποδυσάμενον (ἀποδυσάμενον male cod. Ven.) sic sunt vertenda: externo ornatu (sapientiae) induti. Metaphora vocis πρόθυρον sumta est ex Plat. Pol. I. c., ubi vid. Ast. Comment. p. 409 sq., Stallbaum. et Schneider. Πρόσχημα, decora species, fere idem est, quod σχῆμα I. c. ap. Plat., qui nomen πρόσχημα eadem vi posuit Pol. VI, p. 495, C., id quod Schneider. p. 135, a. bene advertit. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 57.

473 Vulgo: ἢ πῶς, ὦ Ἀξέντιε, ἔφην ἐγώ, σοὶ ταῦτα τίθεσθαι; Petavio nonnihil post σοὶ deesse visum. Oehlerus: ἢ πῶς, ὦ Ἀξέντιε; ἔφην ἐγώ σοὶ ταῦτα τίθεσθαι. Dindorfus in vulgata acquievit lectione, quam codd. Venet. et Rhedig. exhibent. Ego vero recepi emendationem, in Symbol. in Epiph. p. 46 commendatam, quam Gatakerus, ab Oehlero laudatus, Adv. Misc. Posth. cap. 36, p. 805 proposuit. Confer Platonis locum παράλληλον Crat. p. 386, B. Ceterum τίθεσθαι, statuere, censere, quod p. 565, C. recurrit, Platoni usitatum. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 385 sq. Mox ἀπεκρίνετο cod. Ven. male; conf. annot. 516.

474 Haec omnia: Οὐκοῦν (Οὐκ οὖν male cod. Ven.) — — οὐ γινώσκοντες, ingeniosa imitatione expressa sunt ex Plat. Pol. X, p. 600, E., ubi poëtae μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς esse dicuntur, quippe virtutis imagines imitando exhibentes (id enim sibi vult vox μιμητής, de qua vid. Ast. Comment. in Plat. Pol. p. 421), et cum pictoribus comparantur, qui, licet sutrinae imperiti, tamen sutores repraesentent. Platonis verba de poëtis Noster ad sophistas haereticorum transtulit, sutoribus fabros navales et gubernatores substituit. Atque hoc emblemata Platonikum Nostro suffuratus est Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. V, p. 131 ed. Wetsten. Οἱ τοιχογράφοι ναυπηγούς καὶ κυβερνήτας καὶ πελαγίους πλωτήρας ζωγραφούντες ναυπηγεῖν καὶ κυβερνᾶν οὐκ ἴσασιν. Institutam similitudinem Methodius his verbis perextit: Οὐκοῦν ἀποξέοντες — — καὶ οὐ πλοῖον; quae nonnihil coloris traxerunt ex Plat. Pol. X, p. 598, B. Ex Platonis loco priore ap. Method. primum πάντας pro vulg. πάντως, deinde λέγωμεν pro vulg. λέγομεν reposui. Utramque lectionem, a me propositam Symb. in Epiph. p. 46, cod. Ven. confirmat. Ceterum οὐ pro vulg. μὴ cod. Ven. in verbis μὴ γινώσκοντες, unde Dindorf. οὐ γινώσκοντες, quod recepi. Oehlerus eam scripturae discrepantiam in praegressis μὴ γινώσκοντες annotavit, collationis errore, ut videtur. Ceterum de reponenda post ζωγράφους interrogationis nota monui Symb. in Epiph. p. 46.

P. 563, A. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ὑγιᾶς ὅλως οὐδὲ πάγιον⁴⁶⁰.

P. 365, A. τοῖς πολλοῖς οἱ ἐκ τῶν εἰκότων⁴⁶¹ ἔσθ' ὅτε λόγοι πρὸς κάλλος. καὶ ἡδονὴν πεποικιλμένοι⁴⁶² μᾶλλον τῶν εἰς ἀκριβείαν⁴⁶³ ἐξηρασμένων νομίζονται σπουδαιότεροι⁴⁶⁴, τῶν διδασκάλων οὐ πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλωμένων ἔτι καὶ σεμνὸν —.

P. 563, B. πάντες εἰς τὸ ποιῆσαι .. τὸ καλὸν ἡμβλίνθησαν⁴⁶⁵, πλησθέντες οὐλήματος.

P. 563, C. μὴ νοήσαντες ὡς οὐ τὰ ἔργα τῶν λόγων ἐπετηδεύθη χάριν, ἀλλὰ τῶν ἔργων οἱ λόγοι⁴⁶⁶, ὥσπερ ἰατρικῆς δὲ ὦν τοὺς κάμνοντάς σώζεσθαι δεῖ τῶν λόγων ἔργοις κυρουμένης⁴⁶⁷, ἵν'

Phaed. 90, C. οὐδὲν ὑγιᾶς οὐδὲ βέβαιον .. τῶν λόγων.

Phaed. 92, D. τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις παιουμένοις λόγοις. Menex. 235, A. κάλλιστα πως τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες. Theaet. 184, C. τὸ .. εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων .. καὶ μὴ δὲ ἀκριβείας ἐξεταζόμενον. Pol. VI, 490, A. πρὸς τὸ ὄν .. ἀμιλλᾶσθαι.

Pol. VI, 490, B. οὐκ ἀμβλύνονται οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος. Phaedr. 248, C. λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα.

Pol. V, 463, E. γελῶσιον γὰρ ἂν εἴη, εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται.

Gorg. 451, C. ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα. Iach. 188, D. κο-

460 Adversariorum ratiunculis nihil sincerum, nihil ratum inesse dicit. Id enim sibi volunt voces ὑγιᾶς et πάγιον. Ὑγιᾶς de eo, quod sincerum ac verum est, a Platone usurpari solet. Conf. locos ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 430. allatos, in his eum, quem e regione posui. Quod ibidem βέβαιον, id Nostro est πάγιον, ratum atque firmum. Vocabulum in libris Platonis semel reperitur, nimirum Epinom. p. 984, D. πάγιον ἔχέτω τοῦτον τὸν λόγον, hanc rationem fixam in animo teneat. Frequentior apud Platonem usus adverbii παγίως, firme, (vid. Ast. Lex. Plat. l. c.) eoque Methodius utitur Conviv. X Virg. p. 150 ed. Allat. τὰς ἐπαγγελίας .. τὰς ἐν παρθενία παγίως καταγεγενημένας. Et adiectivum et adverbium posterioris aetatis scriptores frequentant (vid. Animadv. in S. Basil. I, p. 158. et quae dedi in Annal. Philol. Supplem. X, 2. p. 172), qui etiam voces παγιῶν et παγίως excogitarunt (vid. Cruzer. Annot. in Plotin. p. 86, b. sq.). Ceterum vocem ὅλως, vulgo omissam, Dindorf. ex cod. Ven. adiecit; idem cod. male ἐν ἑαυτοῖς.

461 Τὰ εἰκότα sunt quae veri similitudinem tantum ac speciem habent. Conf. Phaed. l. c., ubi vid. Wyttenbach. Annot. p. 243. et Ast. Annot. p. 704. Qui autem ap. Plat. l. c. vocantur οἱ δὲ εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιούμενοι λόγοι, Nostro sunt οἱ ἐξ εἰκότων λόγοι, disputationes, quae veri similitudine ac specie in demonstrando utuntur, voce ἐκ instrumentum declarante. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 647 sq.

462 Ποικίλλειν λόγον est orationem artificiose exornare. Conf. ποικίλλειν τὴν δόξαν, opinionem artificiose exornare, p. 564, C., ubi πρὸς ἀπάτην adiectum, ut h. l. πρὸς κάλλος καὶ ἡδονήν. Eadem vi verbi, licet alia sententia, ap. Plat. Menex. l. c. rhetores in encomiis res et homines ποικίλλειν dicuntur. De artificio in exornanda rerum natura verbum ποικίλλειν usurpat Methodius libro περὶ τῶν γενητῶν ap. Phot. cod. 235. T. II. ed. Bekk. p. 304, a. 9. 10, ubi vid. annot. 726.

463 Εἰς ἀκριβείαν est i. q. ἀκριβῶς. Similiter δὲ ἀκριβείας; accurate, diligenter, ap. Plat. Theaet. l. c. (ubi δὲ ἀκριβείας ἐξετάζειν, ut h. l. εἰς ἀκριβ. ἐξετάζειν) et alibi. Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 283. et Lex. Plat. T. I, p. 85.

464 De structura verborum μᾶλλον ... σπουδαιότεροι vid. annot. 405. Mox recte Dindorf. cum cod. Ven. οὐ pro vulg. οὔτε: idem tamen cum eodem cod. minus bene βέλτιον pro vulg. βέλτιστον. Tu vide annot. 376.

465 Quum Methodius praegressis verbis πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλωμένων ad Pol. VI, p. 490, A. respexerit (conf. annot. 60), nemo iam non videt, eundem h. l. figuratum ἀμβλύνεσθαι, hebescere, languescere, ex iis delibasse, quae ap. Plat. Pol. VI, p. 490, B. insequuntur. Est autem ἀμβλύνεσθαι ex ἑπαξ λεγομένοις apud Platonem, non minus quam ἀπαμβλύνεσθαι, obtundi, quod exstat Pol. IV, p. 443, D. Platonice verbo ἀμβλύνεσθαι utitur Gregor. Monach. Monadiā in Plethonem (Annal. Philol. Supplem. XI, 3) p. 362. οὐκ ἀπελείφθη τῆς ἀρετῆς ἐκείνων καὶ κοσμιότητος, οὐδ' ἡμβλίνθη τῆ ὕλη, ubi laudavi Cruzerum, de verbo ἀμβλύνεσθαι et compos. exponen-tem ad Plotin. Ennead. p. 182, a. Adde Method. in fragmento II. de S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 827, E. τούτω τὰ πάθη τῷ σχήματι ἡμβλύνται. In seqq. πλησθέναι ad animum translatum est, ut ap. Plat. Phaedr. l. c.

466 Sermones factorum, non facta sermonum gratia coli et exerceri, Methodius docet, quoniam, ut ait Plato Pol. l. c., verba sine factis inanes soni sunt. Ceterum cod. Ven. male οὐ pro μὴ.

467 Vulgo: ὥσπερ ἰατρικῆς ... κυρουμένων, praeposita tamen verbo σώζεσθαι voce δεῖ, quam Dindorf. cum cod. Ven. postposuit, et varia distinctione. In edd. quidem Basil. et Petav. ante ὥσπερ punctum perperam ponitur. Deinde in Basil. virgulā post σώζεσθαι distinguitur. Paulo melius Petavii verba δεῖ ὦν τ. κ. δ. σώζεσθαι virgulis ita inclusit, ut in connexis verbis ὥσπερ ἰατρικῆς .. τῶν λόγων ἔργοις κυρουμένων participium κυρουμένων pro passivo accipiatur. Oehlerus et Dindorfus ante ὥσπερ recte nonnisi virgulā distinxerunt; in reliquis, ab Oehlero uno tenore scriptis, Dindorfus virgulam post ἰατρικῆς posuit. Verum enimvero, quod in Symbol. ad Epiph. p. 45 sq. docui, κυρουμένης legi et verba δεῖ ὦν ... τῶν λόγων attractione, quae vocatur, explicari oportet. Nimirum medicina sermones vel praecepta, quibus aegrotorum salutem providetur, factis exsequi dicitur, verbo κυροῦσθαι vi media, non passiva posito. Conf. Plato Gorg. l. c. Ibidem B. D. dictio λόγῳ κυροῦσθαι τι recurrit. Noster contrariam in sententiam, sed eodem verbi κυροῦσθαι usu, ἔργοις κυροῦσθαι τι dixit. Ceterum de assimilatione, qua substantivum ad pronomen relativum refertur, vid. Matthiae. Gramm. Gr. 474, a.

ἡρμωμένων ἡμῶν πάντα συμφώνως ὁ
νοῦς εἶη (D.) τοῖς ἀρίστοις λόγοις τὰ
ἦθη τῆ γλώσση συνωδὰ παρέχων δίκην
λύρας, ἀλλὰ μὴ ἄμουσα καὶ ἀσύμφω-
να⁴⁶⁸. ἐπὶ γὰρ τῷ κτήσασθαι κατὰ
ἀλήθειαν ἀγωνίζεσθαι δεῖ τὸ δίκαιον
ἀσκεῖν, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ δοκεῖν⁴⁶⁹, χω-
λῶς ἐπιβαίνοντα σοφίας⁴⁷⁰, καὶ πρὸς
δόξαν μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀμιλ-
λώμενον⁴⁷¹, πρόθυρα καὶ προσχήματα
καὶ πᾶσαν ὑποδυσάμενον τῆς ὑποκρί-
σεως τὴν σκευὴν⁴⁷².

P. 564, A. ἢ πῶς, ὦ Ἀδξέντιε, ἔφην
ἐγώ, σὺ ταῦτα τίθεσαι⁴⁷³; καὶ ὅς ἀπε-
κρίνατο, Οὕτως καθάπερ καὶ σύ. (B.)
Οἰκοῦν πάντας τῶν ἐτεροδόξων τοὺς
σοφιστὰς μιμητὰς εἰδώλων ἀληθείας
εἶναι λέγωμεν, ἀλήθειαν μὴ γινώσκον-
τας, καθάπερ ζωγράφους; καὶ γὰρ οὐ-
τοι μιμῆσθαι μὲν ναυπηγοῦς καὶ πλοῖα
καὶ κυβερνήτας ἐπιχειροῦσι, ναυπηγεῖν
καὶ κυβερνᾶν οὐ γινώσκοντες⁴⁷⁴. οὐκοῦν

μὴ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶ-
ναι, ἄρμονίαν καλλίστην ἡρμωμένος,
οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ
τῷ ὄντι ζῆν ἡρμωμένῳ αὐτὸς αὐτοῦ
τὸν βίον σύμφωνα τοῖς λόγοις πρὸς
τὰ ἔργα. Pol. II, 361, B. οὐ δοκεῖν, ἀλλ'
εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. VII, 535, D.
φιλοπονία οὐ χαλῶν δεῖ εἶναι τὸν ἀψό-
μενον. Epin. 981, A. τῶν μεγίστων σο-
φίας ... ὀρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς.
Pol. II, 365, C. πρόθυρα .. καὶ σχῆμα ..
σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

Crat. 386, B. ΣΩ. Πῶς οὖν τοῦτο τί-
θεσαι; Ἄρ' ὡδε — —; EPM. Ἐμοιγε
δοκεῖ οὕτως. Pol. X, 600, E. Οὐκοῦν τι-
θῶμεν ... πάντας τοὺς ποιητικῶς μι-
μητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι ..., τῆς δὲ
ἀληθείας οὐκ ἄπτεσθαι; ἀλλ' ὥσπερ νῦν
δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκνυτοτόμον
ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, (601, A.) αὐτὸς
τε οὐκ ἐπαίειν περὶ σκνυτοτομίας καὶ
τοῖς μὴ ἐπαίουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων

468 Imitationem Joci ex Plat. Lach. p. 188, D. indicavi annot. 158. Sententiam Platonicam de concentu factorum et verborum etiam alii scriptores celebrant, laudati ab Heusdio Spec. Crit. p. 122 sq. Adde Clem. Alex. Paedag. I, p. 158. ἡμᾶς ἡρμωσάμενους χρὴ σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸν παιδαγωγὸν σύμφωνα τὸν λόγον ποιησάμενους τοῖς ἔργοις τῷ ὄντι ζῆν. Ceterum ἔν' ante ἡρμωσμένων cod. Ven. male omittit; nec melius idem ἐπὶ pro εἶη.

469 Praeter locum ex Pol. II. p. 365, C. allatum conf. Gorg. p. 527, C. παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετήτων οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. Vid. Stallbaum. ad Pol. I. c. et Ast. Annot. in Gorg. p. 475. Ceterum insolitā structurā ἀγωνίζεσθαι, studere, h. l. cum infinitivo (ἀσκεῖν) copulatur; nam alia est, de qua extremā annot. 11 dixi, vis verbi ἀγωνίζεσθαι cum infinitivo copulati.

470 Ἐπιβαίνειν cum genit. h. l. est aggredi, suscipere, qua vi verbum ap. Plat. uno Epinomidis loco cit. positum est. Noster ap. Phot. cod. 234. p. 298, a. 5. 6. διὰ πίστεως .. ἐπιβαίνουεν ἐπὶ ἀτρανοτάτῳ λογισμῷ τὰ ἐκεῖ πράγματα κατοπιτεύοντες, ubi ad ἐπιβαίνουεν ex seqq. intelligendum τῶν ἐκεῖ πραγμάτων. Rarissimum adverbium χωλῶς Lexicis adiciatur; h. l. sensu translato est i. q. imperfecte. Longe frequentior est usus translatus adiectivi χωλός, mancus, imperfectus, quo Plato Pol. I. c. et alibi utitur. Vid. annot. 225.

471 Edd. Basil. et Petav. male ἀμιλλώμενον πρόθυρα, virgulā post πρόθυρα posita. Ἀμιλλώμενον recte Oehler. et Dindorf., quom ille virgulā ante πρόθυρα distinxit, hic verba καὶ πρὸς δόξαν — — τὴν σκευὴν uno tenore scripsit. Prior ratio una vera est. De verbis πρὸς δόξαν μ. ἢ πρ. ἀλ. ἀμιλλώμενον vid. annot. 60 (ubi mendosum ἀμιλλᾶσθαι notavi) et 465.

472 Verba πρόθυρα ... ὑποδυσάμενον (ὑποδυσάμενον male cod. Ven.) sic sunt vertenda: externo ornato (sapientiae) induti. Metaphora vocis πρόθυρον sumta est ex Plat. Pol. I. c., ubi vid. Ast. Comment. p. 409 sq., Stallbaum. et Schneider. Ἐρδσχημα, decora species, fere idem est, quod σχῆμα I. c. ap. Plat., qui nomen πρόσχημα eadem vi posuit Pol. VI, p. 495, C., id quod Schneider. p. 135, a. bene advertit. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 57.

473 Vulgo: ἢ πῶς, ὦ Ἀδξέντιε, ἔφην ἐγώ, σοὶ ταῦτα τίθεσθαι; Petavio nonnihil post σοὶ deesse visum. Oehlerus: ἢ πῶς, ὦ Ἀδξέντιε; ἔφην ἐγώ σοὶ ταῦτα τίθεσθαι. Dindorfus in vulgata adquevit lectione, quam codd. Venet. et Rhedig. exhibent. Ego vero recepi emendationem, in Symbol. in Epiph. p. 46 commendatam, quam Gatakerus, ab Oehlero laudatus, Adv. Misc. Posth. cap. 36, p. 805 proposuit. Confer Platonis locum παράλληλον Crat. p. 386, B. Ceterum τίθεσθαι, statuere, censere, quod p. 565, C. recurrit, Platoni usitatum. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 385 sq. Mox ἀπεκρίνετο cod. Ven. male; conf. annot. 516.

474 Haec omnia: Οὐκοῦν (Οὐκ οὖν male cod. Ven.) — — οὐ γινώσκοντες, ingeniosa imitatione expressa sunt ex Plat. Pol. X, p. 600, E., ubi poëtae μιμηταὶ εἰδώλων ἀρετῆς esse dicuntur, quippe virtutis imagines imitando exhibentes (id enim sibi vult vox μιμητής, de qua vid. Ast. Comment. in Plat. Pol. p. 421), et cum pictoribus comparantur, qui, licet sutrinae imperiti, tamen sutores repraesentent. Platonis verba de poëtis Noster ad sophistas haereticorum transtulit, sutoribus fabros navales et gubernatores substituit. Atque hoc emblemata Platonicum Nostro suffuratus est Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. V. p. 131 ed. Wetsten. Οἱ τοιχογράφοι ναυπηγοῦς καὶ κυβερνήτας καὶ πελαγίους πλωτήρας ζωγραφούντες ναυπηγεῖν καὶ κυβερνᾶν οὐκ ἴσασι. Institutam similitudinem Methodius his verbis pertexit: Οὐκοῦν ἀποξέντες — — καὶ οὐ πλοῖον; quae nonnihil coloris traxerunt ex Plat. Pol. X, p. 598, B. Ex Platonis loco priore ap. Method. primum πάντας pro vulg. πάντως, deinde λέγωμεν pro vulg. λέγομεν reposui. Utramque lectionem, a me propositam Symb. in Epiph. p. 46, cod. Ven. confirmat. Ceterum οὐ pro vulg. μὴ cod. Ven. in verbis μὴ γινώσκοντες, unde Dindorf. οὐ γινώσκοντες, quod recepi. Oehlerus eam scripturae discrepantiam in praegressis μὴ γινώσκοντες annotavit, collationis errore, ut videtur. Ceterum de reponenda post ζωγράφους interrogationis nota monui Symb. in Epiph. p. 46.

ἀποξέοντες θέλεις⁴⁷⁵ τὰ χρώματα περ-
θωμεν αὐτῶν τὰ θανατίζοντα τὰς τοι-
αύτας γραφάς παιδία ὅτι οὔτε τὸ πλοῖ-
ον⁴⁷⁶ πλοῖον ἐστίν οὔτε ὁ κυβερνήτης
κυβερνήτης, ἀλλὰ τοῖχος ἔξωθεν πρὸς
τέρψιν χρώμασι καὶ γραφαῖς κεκοσμη-
μένος, καὶ ὅτι μιμηταί (C.) μὲν εἰδῶλον
πλοίου καὶ κυβερνήτου οἱ δημιουργή-
σαντές εἰσιν ἀπὸ τῶν χρωμάτων ταῦτα,
καὶ οὐ πλοῖον; Μακρὸν τῷ⁴⁷⁷ ἀκοῦσαι
ποθοῦντι τὸ προοίμιον. Ἄλλ' ὠφέλι-
μον, ἔφη, ὦ ἀριστε⁴⁷⁸. τὰ γὰρ ἀπὸ
τῶν θεοπνεύστων γραφῶν⁴⁷⁹ ἔήματα,
οἷς ἐπιχρωματίζοντες⁴⁸⁰ ποικίλλουσιν
ἑαυτῶν πρὸς ἀπάτην οὗτοι τὴν δόξαν,
δικαιοσύνην ἀνθαδῶς καὶ ἀλήθειαν
ὀνομάζοντες, οὐ γινώσκοντες ὅπως δι-
καιοσύνην, εἴ τις ἀφέλοιτο, πόσον οἶε
γυμνωθέντας αὐτοὺς τῶν τοιούτων ὀνο-
μάτων χλευασθήσεσθαι⁴⁸¹; Πάνν πολὺ,
ἔφη. Πότερον οὖν, ὦ (D.) Ἀδξέντιε, ἦν
δ' ἐγώ⁴⁸², σὺ βούλει ταύτης ἡγεμονεύειν
τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Δίκαιος, ἔφη,
σὺ ἡγείσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ
λόγου.

P. 564, D. ἐλέγετο ... ἢ ψυχὴ τὸ σῶμα
διὰ τὴν παράβασιν ὃ περικείμεθα τοῦτο

δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσι; X, 598, B.
ὁ ζωγράφος ... ζωγραφῆσει ἡμῖν σκυ-
τοτόμον, τέκτονα, τοὺς (C.) ἄλλους δη-
μιουργούς, περὶ οὐδενὸς τούτων ἐπαίων
τῶν τεχνῶν· ἀλλ' ὅμως παῖδας τε καὶ
ἄφρονας ἀνθρώπους ... γράψας ἂν
τέκτονα καὶ πόρρωθεν ἐπιδεικνύς ἐξα-
πατῶ ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα
εἶναι.

Pol. IV, 432, E. Μακρὸν, ἔφη, τὸ
προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι.

Pol. X, 601, A. τὸν ποιητικὸν φήσο-
μεν χρώματ' ἄττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν
τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματί-
ζειν αὐτὸν οὐκ ἐπαίοντα ἀλλ' ἢ μιμει-
σθαι — (B.) — γυμνωθέντα .. τῶν τῆς
μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν,
αὐτὰ ἐκ' αὐτῶν λεγόμενα, οἶμαι σε εἰ-
δέναι οἷα φαίνεται.

Protag. 351, E. Πότερον οὖν, ἦν δ'
ἐγώ, σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέ-
ψεως, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Δίκαιος, ἔφη, σὺ
ἡγείσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ
λόγου.

Phaedr. 250, C. ἀπαθεῖς κακῶν, ὅσα
ἡμᾶς ἐν ὑστέρω χρόνῳ ὑπέμενεν, ... κα-

475 Ne quis forte ei θέλεις scribendum opinetur ex usu loquendi Platónico, de quo Ast. Lex. Plat. T. I, p. 595: θέλεις h. l. insolentius usurpatur ad exemplum vocis βούλει, a Platone interdum cum coniunctivo praes. positae. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 359, et conf. infra p. 564, D. — βούλει .. ἐγὼ ἡγῶμαι (vulg. ἡγήσομαι); Cod. Ven. male ὅσα εἰς pro θέλεις et deinde αὐτῶ pro αὐτῶν.

476 Τὸ πλοῖον τοῦτο Dindorf. cum cod. Ven. Sed pronomine h. l. non magis opus est, quam in seqq. οὔτε ὁ κυβερνήτης κυβερνήτης. Mox post κεκοσμημένος in edd. Basil. et Petav. puncto, deinde post πλοῖον in ed. Basil. rursus puncto, in ed. Petav. peius etiam virgula distinguitur. At qui priore loco virgulam, posteriore interrogationis notam ponendam esse bene vidit Gatakerus, ab Oehlero laudatus, Adv. Misc. Posth. cap. 36. p. 805, quem Oehlerus et Dindorfus secuti sunt.

477 Τὸ edd. Basil. et Petav.: τῷ Oehler., auctore Gatakero Adv. Misc. Posth. cap. 36. p. 805, ubi comparatur Plato Pol. l. c. Atque ita cod. Ven. et ex eo Dindorf. Sed praeterea post προοίμιον puncto, non virgula, ut fit vulgo, distingui et Ἄλλ' scribi oportere Symbol. in Epiph. p. 46 docui. Quamquam, si quaeris, praestat Ἄλλ', quod reposui. Hiatus, qui vulg. lectioni ἀλλὰ ὠφέλιμον inest, Dindorf., cod. Ven. secutus, sustulit. Vid. annot. 501. Ceterum proverbium: μακρὸν — τὸ προοίμιον, in vulgus minus notum est, neque exstat in magna proverbiorum collectione, Francofurti a. MDCLXX. edita.

478 ὦ ἀριστε, ut ὦ βέλτιστε (conf. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 344), Platoni usitatum est in blanda appellatione. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 277. Crasis, quae in formula ὦ ἀγαθὲ (ὠγαθὲ) pariter usurpata constans est (conf. annot. 521), in ὦ ἀριστε (ᾠριστε) rarius cernitur. Vid. Stallbaum. ad Plat. Menon. p. 77, B.

479 Γραμμάτων cod. Ven. et Dindorf. Sed libri sacri γραφαί non minus recte quam χρώματα vocantur. Vid. Schleusner. Lex. in N. Test. T. I, p. 545. et p. 543. Quo accedit, quod dictio θεοπνεύστος γραφή sumpta est ex 2 Tim. 3, 16.

480 Quae verbis τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν θεοπν. γρ. ῥήματα — — χλευασθήσεσθαι; inest imitatio loci ex Plat. Pol. X. p. 601, A. B. allati, se prodit verbo ἐπιχρωματίζειν, inducere (colorem), quod hoc uno loco ap. Plat. reperitur. Pergit autem h. l. Methodius in iis, quae Plato de poetis dixit, ad haereticos transferendis. Conf. annot. 474. De proximo ποικίλλειν vid. annot. 462.

481 Praestabat dicere: πόσον (ποσόν male cod. Ven.), οἶε, γυμνωθέντες τῶν τοιούτων ὀνομάτων χλευασθήσονται; siquidem οἶε et οἶεσθε orationis animandae causa interponi solent. Plat. Symp. p. 216, D. ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεῖς πόσης, οἶεσθε, γέμει .. σωφροσύνης; ubi vid. Stallbaum.

482 Vulgo: ἦν δὲ ἐγώ, deinde ἡγήσομαι et δίκαιον .. σοὶ ἡγείσθαι, quae ego in Symbol. in Epiph. p. 46 ex Protag. l. c. emendavi. ἡγῶμαι et δίκαιος .. σὺ ἡγείσθαι etiam Dindorf., relicto tamen deformi hiatu ἦν δὲ ἐγώ, quem Methodius, sollers Platonis imitator, vix admisit, quum Plato (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 34) ἦν δ' ἐγώ, ut ἦ δ' ὅς, constanter dixerit. Conf. annot. 502. ἡγῶμαι (ἡγῶμαι cod. Ven.) ex praegresso βούλει pendet. Vid. annot. 475. Quod vulgo scribi solebat δίκαιον .. σοὶ ἡγείσθαι, soloecum est. Ferri poterat δίκαιον .. σὲ ἡγείσθαι, neutro δίκαιον, par est, cum accus. et infinit. posito. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 532. Sed in manifesta imitatione loci ex Protag. praestat scribere δίκαιος .. σὺ ἡγείσθαι (δίκαιος cod. Ven., omissis σὺ ἡγείσθαι), praesertim quum haec structura, non illa prior in secunda persona Platoni usitata sit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 533. De omissio ἐξ Stallbaumius ad Prot. l. c. monuit. Postremo καὶ γὰρ καί, ut est ap. Plat. Prot. l. c., cod. Ven. et Dindorf.; vulgo: καὶ γὰρ.

ἀνειληφέναι⁴⁸⁵ χρόνοις τοῖς ἄνω χωρὶς αὐτοῦ μακαρίως διάξασα⁴⁸⁴. τοὺς γὰρ δερματίνους εἶναι χιτῶνας σώματα⁴⁸⁵, εἰς ἃ (565, A.) ἐνειρήχθαι⁴⁸⁶ συνέβη τὰς ψυχὰς, δίκην ὅπως ἂν ἔδρασαν νεκροφοροῦσαι παράσχωσιν⁴⁸⁷;

P. 565, A. ἀλλ' ἴθι ὑπόμνησον, εἴαν τί σοι φαίνωμαι μὴ μεμνημένος⁴⁸⁸.

P. 565, A. Τί δέ⁴⁸⁹; οὐχὶ καὶ τοῦτο

θαροὶ ὄντες καὶ ἀσήμαντοι τούτου ὁ νῦν σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὁστρέον τρόπον δεδουλευμένοι. Crat. 400, C. σημά τινές φασιν αὐτὸ εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι —. δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς —.

Phaed. 91, C. πρῶτόν με ὑπομνήσατε ἂ ἐλέγετε, εἴαν μὴ φαίνωμαι μεμνημένος.

Phaed. 65, A. πότερον ἐμπόδιον τὸ

483 Verba audacious transposita sic sunt explicanda: τὸ σῶμα τοῦτο, ὃ περιελαμβάνεται διὰ τὴν παράβασιν, ἀνειληφέναι. Τὸ σῶμα τοῦτο est corpus hoc, ut ait Cicero Somn. Scip. 8. Corpori demonstrando τοῦτο item servit ap. Plat. Phaedr. l. c. Vid. Symbol. in Epiphan. p. 57, ubi de tractione pronomini simul egi. Verbo περιεῖσθαι inest similitudo ab amictu petita. Vid. annot. 115. Eadem in re Plato Phaedr. l. c. verbum περιφέρειν, ab ostrea testa translatum, usurpavit. Verba διὰ τὴν παράβασιν adiiciuntur ex Origenis sententia, qui animae παράβασιν eiusdem καταβάσει puniri statuebat.

484 Quaeenam illa animarum ante hanc vitam beatitudo fuerit, Plato docet Phaedr. p. 250, B. C., quo Origenes respicit.

485 Vid. annot. 115.

486 Cum translato ἐνείργειν confer simile εἰργμοῦ ap. Plat. Phaed. p. 82, E. ὡσπερ δὲ εἰργμοῦ διὰ τοῦτον (τοῦ σώματος) σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Εἰρκιή, carcer, de corpore usurpatur Axioch. p. 370, D. et ab Origenis sectatore ap. Method. p. 569, C., cui adversatur Methodius ibid. et p. 540, C. οὐ δύναται τὸ σῶμα δεσμὸν καὶ εἰρκιήν νομίσθαι. Eodem pertinet, quod Origenis sectator ap. Method. p. 567, D. corpus δεσμὸν, φυλακὴν et πέδας vocat. Quem contra Methodius p. 567, D. — p. 540, B. 570, A. 571, A. B. C. 576, A. docet, corpus his nominibus immerito nuncupari. Δεσμὸς tamen, δεσμοτήριον, δεῖν, δεσμεύειν, alia id genus a Platone eandem in sententiam usurpari solent. Conf. modo Phaedr. p. 67, D. ἐκλυομένην (τὴν ψυχὴν) ὡσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. et Phaedr. loco e regione posito, ad quem vid. Ast. Annot. p. 443, qui eum locum in Lex. Plat. T. I, p. 439, v. δεσμεύω, neglexit. Idem sibi vult vocis δέμας a δεσμὸς repetitae originatio, quam amplexus est Origenes, ideo reprehensus ab Epiphano p. 527, D. Vid. Symbol. in Epiphan. p. 44. Ceterum φυλακῆς nomen, quo Origenista ap. Method. p. 567, D. corpus notat, in hoc argumento ap. Plat. non exstat; respondet ei tamen φρουρά Phaedr. p. 62, B. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 518 sq. et Symbol. in Epiphan. p. 23.

487 Conf. p. 566, A. δεσμὸν αὐτῇ τὸ σῶμα δεδῶσθαι τιμωρόν: 570, D., ubi vid. annot. 631: 575, B. τὰ γὰρ δὴ σώματα κατασκευάζουσιν αὐταῖς ὑστερον ἐπὶ τιμωρίᾳ, διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτῆς ἡμαρτηθέναι: 576, A. διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτῆν (τὴν ψυχὴν) ἡμαρτήσαντες ὡς εἰς κατάκρισιν καὶ καταδίκην εἰς τὸ σῶμα ἐμβιβάζεσθαι καθ' ἑαυτὰς, quorum in proximis corpus βασανιστήριον τῆς ψυχῆς ex Origenis sententia vocatur. Animas hac vita poenas peccatorum vitae ante actae luere, sive luendorum scelerum causa homines nasci, ut ait Cicero ap. Lactant. III, 18. et ap. Augustin. Contra Julian. Pelag. IV, 15, cum Orphicis et Pythagoreis Empedocles et Plato docuerunt, quos Origenes secutus est. De Platone conf. Crat. l. c. ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ἂν δὴ ἔνεκα δίδωσι, et post paulo ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ φειδόμενα. Inde Palladae Epigr. CXXXI. v. 2. corpus est κόλασις βασάνων. Plura dedi in Symbol. in Epiphan. p. 44. Quum vero poena animae luenda plerumque vinculorum et carceris imagine exprimitur (vid. annot. 486 et conf. Crat. l. c. τοῦτον δὲ περιβολὸν ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμοτηρίου εἰκόνα), h. l. adiecta voce νεκροφοροῦσα alia imago instituitur animaque ita puniri fingitur, ut corpus, quod per se inanimum est, tanquam cadaver sustentare cogatur. Id enim sibi vult νεκροφορεῖν, quod attigi annot. 115. Apposite Epictet. ap. Marc. Antonin. IV, 41. ψυχῆριον εἶ βαστάζων νεκρόν, ubi vid. Gataker. Neque multum differt Aristotelis sententia, quam refert Cicero ap. Augustin. Contra Julian. Pelag. l. c.: „nostros animos cum corporibus copulatos, ut vivos cum mortuis esse coniunctos.“ Alii animam in corpore tanquam sepulcro poenae causa inclusam finxerunt et σῶμα quasi quoddam σημά esse voluerunt, qua de originatione, ab Origene adoptata, sed a Methodio p. 567, D. reprobat, conf. Plat. Crat. l. c. et Gorg. p. 493, A., ubi vid. Ast. Annot. p. 311. Adde Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 170. 256. meque annot. in Eliam Cret. col. 820 (5). Ceterum male cod. Ven. ὁπόσον pro ὅπως ἂν et παράσχωσιν pro παράσχωσιν. Ὅπως postponitur, ut p. 565, B. Itaque non fuit, cur Dindorf. Annot. p. 772. δίκην ὁπόσον — παρασχοῦσας coniecisset.

488 Edd. Bas. et Petav. ἀλλ' εἰς ὑπόμνησιν, εἴαν τίς σοι φαίνωμαι μὴ μ. Petavius coniecit: ἀγ' εἰς ὑπόμνησιν, εἴαν τί σοι φ. μ. μ., quas coniecturas, Gataker Adv. Misc. Posth. cap. 36 probatas, Oehlerus recepit, apud quem tamen typographi errore τίς σοι exstat. Ego ἀλλ' ὑπόμνησον, deleto εἰς, praeterea φαίνωμαι, quod ratio grammatica flagitat, scribi iussi Symbol. in Epiphan. p. 46 sq. Conf. locum ex Phaedr. p. 91, C., qui Nostro obversatus est. Ὑπόμνησόν με ap. Plat. aliquoties reperitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 456 sq. Ὑπόμνησον et φαίνωμαι recte cod. Ven. (qui tamen μὴ male omittit) et ex eo Dindorf.; sed melius etiam idem cum eodem codice: ἀλλ' ἴθι ὑπόμνησον. Conf. annot. 101. Ἀλλὰ cum imperativo, ut h. l. cum ἴθι, est iam, quin. Conf. Plat. Phaedr. p. 228, E. ἀλλ' ἴθι δέκνε, et Method. locis nonnullis, quos annot. 101. attuli.

489 Τί δέ οὐχὶ male edd. Bas. et Petav., quarum prior haec usque ad verba σῶμα λήψεσθαι ita distinguit: τί δέ οὐχὶ — προσβολὰς. ἔτι τε — σώματος. ἐπειδήπερ — γίνεται. ἀνευ — ψυχῆν.

ἐν τοῖς ἐξῆς ἐλέγγοτο πολλαχῶς ὑπὸ σοῦ, ὡς ἐμποδῶν πρὸς τὴν κατάληψιν ἡμῖν τὸ σῶμα τῶν ὄντως ὄντων καὶ γνώσιν διὰ τὰς πρὸς τὸ κοσμεῖν ἀσχολίας αὐτὸ καὶ θεραπεύειν γίνεταί καὶ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολάς⁴⁹⁰, ἔτι τε βλασφημιῶν (B.) καὶ παντοίων αἰτίων ἁμαρτημάτων⁴⁹¹, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' ἐαυτὴν δίχα σώματος ὅλως ἁμαρτησαί ψυχὴν⁴⁹². καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν⁴⁹³ ἐκτὸς ἁμαρτήματος⁴⁹⁴ ὅπως ἔσοιτο καὶ παρακοῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐνθα καὶ τὰς διατριβάς ἐξεῖ μετὰ τῶν ἀγγέλων⁴⁹⁵, ἐλευθέρων αὐτὴν καὶ γυμνὴν χρῆναι διαμεῖναι σώματος, ἐπειδήπερ τὸ σῶμα τοῦ χαλίνεσθαι τοῦτο καὶ ἁμαρτάνειν παραίτιον αὐτῆ καὶ συνερῶν γίνεταί⁴⁹⁶. ἄνευ γὰρ σώματος

σῶμα ἢ οὐ, εἰάν τις cet. 66, B. μυρίας .. ἡμῖν ἀσχορίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ ἂν τινες νόσοι προσπέσωσιν (C.), ἐμποδίζουσιν ἡμῖν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. — (D.) — τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτῆσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ· καὶ ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἀγομεν φιλοσοφίας περὶ —. 67, C. ἢ γε ἀποδημία ἢ νῦν ἐμοὶ προστεταγμένη. 81, A. τῶν .. κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένη. Ibid. ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν διάγουσα. 67, A. εἰάν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὀμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν .., μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρῶμεν ἀπ' αὐτοῦ —. καὶ οὕτω μὲν καθάροι ἀπαλλακτόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης ... μετὰ τοιούτων ..

ὄθεν λήψεσθαι. Petavius: τί δὲ οὐχι — ἁμαρτημάτων· διὰ τὸ — σώματος; ἐπειδήπερ cet. ut in ed. Basil. Oehlerus: τί δὲ, οὐχι — γίνεται; cet. ut vulgo. Paulo melius Dindorfius: τί δὲ; οὐχι — γίνεται; cet. ut vulgo. Ego distinxī, sicut distingui iussi in Symbol. in Epiph. p. 47. Tum h. l., tum p. 565, C. 567, A. 568, B. τί δὲ; vulgo nulla interpunctio aut nonnisi apposita virgula scribitur, quae errata in Symbol. in Epiph. p. 47. 48 correxi. Dindorfius p. 565, C. et p. 568, B. recte: τί δὲ; Nimirum aliud est τί δὲ —; in suspensa interrogatione, de qua vid. annot. 424, aliud τί δὲ; —; quo interrogator in disputando progrediens colloquentem attentum reddit ad subsequentem quaestionem.

490 In verbis ὡς ἐμποδῶν — — — τῆς γαστρὸς προσβολάς primum adverte ista: ὡς ἐμποδῶν πρὸς τὴν κατάληψιν ἡμῖν τὸ σῶμα τῶν ὄντως ὄντων καὶ γνώσιν .. γίνεται, quae fluxerunt ex iis quos comparavi locis in Phaed. p. 65, A. et p. 66, C. Conf. Method. p. 567, D. τὸ σῶμα ... ἐμποδίζει ἡμῖν τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὀρεμὴν τῆς ψυχῆς, μὴ εἶναι τῶν ὄντως ὄντων εἰς κατάληψιν ἡμῶς καὶ γνώσιν παρελθεῖν, et ibi annot. 534. Ἐμποδῶν γίνεσθαι i. q. ἐμποδίζειν p. 567, D. Male ἐμποδῶν ed. Bas., ἐμποδον cod. Ven., unde non fuit, cur Dindorf. Annot. p. 772 ἐμπόδιον coniceret, quamquam ea vox auctore Platone Phaed. p. 65, A. in hoc argumento trita est. Vid. annot. 238. Κατάληψις, ut Lat. comprehensio, interdum, ut h. l. et p. 567, D., ad intellectum transfertur et cum voce γνώσις copulatur. Vid. Prolegomm. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. XXV sq. Dictionem Platoniceam τὰ ὄντως ὄντα, quae p. 567, D. recurrit, ibidem p. XXVI attigi, laudato Segario ad Clem. Alex. Q. D. S. p. 162 sq. Deinde illa: διὰ τὰς πρὸς τὸ κοσμεῖν ἀσχορίας αὐτὸ καὶ θεραπεύειν .. καὶ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολάς, ex comparatis locis in Phaedone p. 66, D. et B. repetenda sunt. De ἀσχολίᾳ philosophiae contraria vid. annot. 429 extr. Αἱ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολαὶ sunt impetus, qui in ventris cupiditate versantur. Vid. annot. 657. Ceterum γίνεταί pro vulg. γίνεται cod. Ven., ut post paulo. Vid. annot. 496.

491 Pro ἔτι τε cod. Ven. male εἶτε. De sententia conf. pro 567, D. ἀκολασίας καὶ πλάνης καὶ λύπης καὶ θυμοῦ καὶ συλλήβδην τῶν ἄλλων ἀπάντων εἶναι παραίτιον αὐτὸ κακῶν ἐφης, quo loco αἰτίον, quod hic exstat, in παραίτιον mutatum est, ut post paulo p. 565, B. τὸ σῶμα τοῦ .. ἁμαρτάνειν παραίτιον αὐτῆ .. γίνεται, p. 566, A. παραίτιον αὐτῆ παντοίων κακῶν τὸ σῶμα γεγονέναι, et 566, D. ἵνα μὴ παραίτιον τῇ ψυχῇ τοῦ ἁμαρτησαί γενηθῇ. Quae contra ita disputatur p. 568, A. οὐ δύναται κακίας ὑπαίτιον εἶναι νομίζεσθαι τῇ ψυχῇ καὶ ἀδικίας ἐτι, ἀλλὰ σωφροσύνης ἀντιστροφῶς καὶ παιδείας, p. 571, B. συναιτίον τὸ σῶμα καὶ κακῶν τῇ ψυχῇ καὶ ἀγαθῶν, et ibid. ἀνάτιον τὸ σῶμα κακίας ἐκ παντός. Contrariae sententiae Plato auctor extitit in Phaedone p. 66, C. eo loco, quem ad p. 567, D. comparavimus. Ceterum βλασφημίας Petavius non recte interpretatus est maledicentiam in deum. Sunt potius h. l. βλασφημίαι impie et futiliter dicta, hunc in sensum perperam accepta voce φλυαρία ap. Plat. Phaed. p. 66, C. eo loco, quem Nostro p. 567, D. adposuimus. Tu vide Stallbaumium de usu vocis Platonice monentem ad Phaed. l. c. et ad Sympos. p. 211, E.

492 Perperam cod. Ven. ὦν οὐ pro διὰ τὸ μὴ. Deinde vulgo τὴν ψυχὴν. Cod. Ven. et Dindorf. ψυχῆν recte; conf. quae post paulo sequuntur: ἄνευ γὰρ σώματος ἀμύχανον ἁμαρτησαί ψυχῆν. Articulus ab universe dictis alienus est.

493 Et nomen ἀποδημία, more Platonico ad mortem translatum (conf. Phaed. p. 67, C. l. c.) et dictionem Platoniceam ἢ ἐντεῦθεν ἀποδημία illustravi annot. 318.

494 Vulgo ἁμαρτημάτων. Melius Dindorf. cum cod. Ven. ἁμαρτήματος, quo peccatum universe declaratur. Animam, nisi corpore liberatam, non vindicari a vitiiis, Plato cum alibi docet, tum Phaed. p. 81, A. l. c. Quamquam idem nos commonefacit, ut, si hac libertate frui velimus, iam in terris nosmet a vitiiis liberos praestare studeamus. Quae res in hac ap. Method. disputatione siletur.

495 Eodem in argumento dii commemorantur ap. Plat. Phaed. p. 81, A. l. c., pro quibus h. l. angeli substituuntur. Articulus, qui in verbis μετὰ τῶν ἀγγέλων recte adest, ap. Plat. l. c. in verbis μετὰ θεῶν facile caremus. Vid. Ast. Annoti. in Phaed. p. 634. In proximis ἐλευθέρων καὶ γυμνῆ σώματος (ψυχῆ) dictiones sunt Platonicae. Vid. annot. 645 et 612.

496 In cod. Ven. ἵνα ante ἐπειδήπερ temere adiectum est. Idem cod. γίνεταί pro γίνεται,

ἀμύχανον ἀμαρτήσαι ψυχὴν ὄθεν ἵνα τὸν ἄπειρον ἀναμάρτητος⁴⁹⁷ αἰῶνα τηρηθῆ, οὐδέτι τὸ ταλαντεύον⁴⁹⁸ αὐτὴν εἰς τὴν φθορὰν κάτω καὶ τὴν ἀδικίαν σῶμα λήψεται; (C.) Ἀλλ' ἐλέχθη καὶ τοῦτο⁴⁹⁹. Τί δέ⁵⁰⁰; καὶ καλῶς σοι ταῦτο καὶ ὀρθῶς, ἔφη, ἤγησαι λελέχθαι; Καὶ τί σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει⁵⁰¹, ἀλλὰ οὐκ ἐξελέγγεις τὸν λόγον; Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ⁵⁰², ἀλλὰ δὲ ἂ εἴρηκας, ὅπως ἐξετάζεται ὁ λόγος⁵⁰³. Καλῶς καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Καλῶς δέ σοι δοκεῖ τίθεσθαι καὶ ὀρθῶς ὁ⁵⁰⁴ ἐναντῶ τὰναντία λέγων καὶ ἀσύμφωνα; Οὐδ' ὅπωςτιοῦν⁵⁰⁵. Ἀμύσως γὰρ οὕτως⁵⁰⁶ σοι φαί-

ἐσόμεθα — 81, C. ἐμβριθὲς .. τοῦτο (τὸ σωματωειδές) οἶεσθαι χρῆ εἶναι καὶ βαρῦ — ὁ δὲ καὶ ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεται — Phaedr. 247, B. βρῖθει .. ὁ τῆς κήκης ἵππος [μετέχων], ἐπὶ τὴν γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων. Pol. I, 349, A. Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει, εἴτε μοι δοκεῖ εἴτε μή, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγγεις; Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ τότε μοι πειρῶ ... ἀποκρίνασθαι cet. Prot. 333, C. τὸν .. λόγον ἔγωγε μάλιστα ἐξετάζω. Gorg. 482, C. ἐμὲ ἐναντῶ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν. Hipp. Mai. 292, C. ὅστις .. οὕτως ἀμύσως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

recte, ut mihi videtur. Vid. annot. 563. Quod anima corpore contaminari dicitur, Platonis haec est sententia in Phaed. loco ex p. 67, A. allato, ubi ἀναπίπλωσθαι idem valet, quod h. l. χραίνεσθαι, quemadmodum ἀνάπλωσις est contaminatus p. 83, D. τοῦ σώματος ἀναπλέα. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. Voc. Plat. p. 30 sq. De verbis τὸ σῶμα τοῦ .. ἀμαρτάνειν παρατίθων αὐτῆ .. γίγνεται vid. annot. 491. Συνεργός in peiorem partem, ut h. l., accipitur p. 569, B. C. D. 570, A. Idem valet de verbo συνεργεῖν p. 569, D. Ancipiti significatione συνεργός ponitur p. 569, C., uti συνεργεῖν p. 571, B. Alias συνεργός et συνεργεῖν fere in meliorem partem accipiuntur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 326. Ceterum de pronome in verbis τὸ σῶμα .. τοῦτο traiecto vid. annot. 483.

497 Ἀναμάρτητος Platonis est ab errore vacuus (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 151); hoc loco declarat liberum a delictis.

498 Ταλαντεύειν, inclinare, deprimere, idem valet, quod βρῖθειν ap. Plat. Phaedr. l. c., de quo vid. annot. 334. Ταλαντεύουσαν pro λάμπουσαν Hesychio v. βρῖθουσαν probabili coniectura reddidit Th. Mangeius ad Philon. T. II, p. 115.

499 Ἀλλ' ἐλέχθη cod. Ven. pro vulg. ἐλέχθη. Probavit Oehlerus, neque tamen reposuit, id quod Dindorfus recte fecit, siquidem ἀλλὰ in responsione est affirmantis. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 100 et supra annot. 353.

500 Τί δέ —; edd. Bas. et Pet. Τί δέ, —; Oehler., commemorata Gatakeri coniectura, Τί δή, —; legentis Adv. Misc. Posth. cap. 36. Recte vero Dindorf. Τί δέ; —; Vid. annot. 489.

501 Διαφέρειν, ut vulgo scribitur, codd. Ven. et Rhedig., teste Oehlero, qui hanc lectionem retinuit. Quod Petavius dubitanter coniecit διαφέρει, probavit Gataker. l. c., ab Oehlero laudatus, et recepit Dindorf. Quam lectionem, a me commendatam in Symbol. in Epiphan. p. 47, confirmat Plato Pol. loco παραλήλω. Διαφέρει, interest, refert, Platoni usitatum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 510. Dein vulgo ἐλέγγεις. Cod. Ven. ἐξελέγγεις, quod Oehler. recepit, vel potius ἐξελέγγεις, quod ego in Symbol. in Epiph. p. 47. commendavi; reposuit Dindorf. Simplex ἐλέγγεις ap. Plat. Pol. l. c. Methodius recte interpretatus est ἐξελέγγεις. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 677. In manifesta imitatione Platonis vix credam Methodium ἀλλὰ οὐκ scripsisse; sed neglectam elisionem, cuius in Methodio Epiphaniū haud ita rara sunt exempla, Epiphaniū eum transcribentis concordiae adscribi malim. Nimirum recentioris quidem aetatis scriptores hiatum minus vitarunt; sed eundem vix ac ne vix quidem admiserunt veteres, in his Plato, ad quem Noster se totum conformavit. Quod enim v. c. Synop. p. 177, E. ἀλλὰ ἐάν .. εἴπωσιν, scribi solebat: VV. DD. ἀλλ' ἐάν e codd. reposuerunt. Vid. Schneider. ad Civit. VIII, p. 549, A., qui neglectam ap. Plat. elisionem magis dubiam reddidit, quam commendat. Dindorfus haud uno loco elisionem ap. Method. e cod. Ven. restituit. Vid. annot. 477. 565. 625. Ceterum male vulgo distinguitur. Ed. Basil. καὶ τί — διαφέρει. ἀλλὰ — τὸν λόγον. Edd. Pet. Oehl. et Dind. καὶ τί — διαφέρει; ἀλλὰ — τὸν λόγον. Ego distinxī, sicut fieri iussi in Symbol. in Epiph. p. 47, nimirum secundum illa Platonis Pol. l. c.

502 Edd. Bas. et Pet. οὐδὲ ψυχὴν δέ, ἐγώ, nullo sensu. Gatakerus, Oehlero laudatus, legendum coniecit: οὐδ', ἔφη, φέγω. Oehlerus cum cod. Ven. οὐδέν, ἦν δὲ ἐγώ, recte et secundum Plat. l. c., praeterquam quod ἦν δ' ἐγώ scribendum fuit, sicuti scripsit Dindorfus. Quo magis miror, eundem adquevisse in vulgato ἦν δὲ ἐγώ p. 564, D. 567, A. et pro mendoso ἦν μὲν ἐγώ p. 567, D. ἦν δὲ ἐγώ, non ἦν δ' ἐγώ scripsisse. Tu vide annot. 482.

503 Ἐξετάζειν τὸν λόγον, quod ap. Plat. Prot. l. c., Phaedr. p. 270, C. et alibi exstat, refertur ad praegressum ἐξελέγγεις τὸν λόγον. Quamquam hoc est redarguere rationem, ἐξετάζειν τὸν λόγον examinare rationem, nimir. redarguendi causa. Proxime ad καλῶς καὶ ὀρθῶς ex supra dictis repete: ἤγημαι λελέχθαι.

504 Ὁ Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. ὅς. Deinde idem cum cod. Ven. τὰναντία pro vulg. τὰ ἐναντία, crasi recte restituit. Sunt autem ista: ὁ ἐναντῶ τὰναντία λέγων καὶ ἀσύμφωνα, expressa ex verbis ap. Plat. Gorg. l. c. leviter immutatis. Nam, quo cum Platonicis plane congruerent, oportebat dici: ὁ ἐναντῶ τὰναντία λέγων καὶ ἀσύμφωνος ὢν. Platonis verba ζυεῖ ἐναντῶ ἀσύμφωνον εἶναι attingit annot. 372.

505 Ὅπως. τί οὐν; male codd., edd. Bas. et Pet. hoc loco et post paulo. Ὅπωςτιοῦν, quod Petavius posteriore loco coniecit, utroque loco recte Oehler. et Dindorf. Praeterea posteriore loco οὐχ cod. Ven. pro οὐδ', male. Pernegantia formula est οὐδ' ὅπωςτιοῦν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 466.

506 Οἷτος Dindorf. pro vulg. οὕτως. Sed ad φαίνεται sponte subauditur ὁ ἐναντῶ τὰναντία λέγων καὶ ἀσύμφωνα, et ἀμύσως οὕτως est sic inconcinne. De voce οὕτως adverbis postposita vid. annot. 10. Verbis ἀμύσως ... τὴν ἀλήθειαν ἀποκρίνεσθαι inest comparatio de scena

νεται τὴν ἀλήθειαν ὑποκρίνεσθαι; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Οὐκ ἄρα ἀποδέχη τὸν τὰς ἀμαρτίας ἐντείνοντα πρὸς τὸ ψευδὲς μέλος τῶν λόγων⁵⁰⁷; Οὐδ' ὀπωσιούν. Οὐκοῦν (D.) οὐδὲ σεαυτοῦ λέγοντος ἀμούσως οὐδ' ὀτιούν ἀποδέξη⁵⁰⁸.

P. 565, D. προϊόντος τοῦ λόγου ἐπιλαθόμενος ἢ τὸ πρῶτον ὑπέθου⁵⁰⁹.

P. 566, B. ἀλλὰ πότερον πείθω σε, καὶ ὄρᾳς ὡς ἐαυτῷ μαχόμενα ὑπέθου⁵¹⁰, καὶ σοὶ τοῦτο γεγένηται (C.) σαφές; ἢ οὐδέπω μανθάνεις, ὡς Ἀγλαοφῶν, ἔφη, ὃ λέγω⁵¹¹; Μανθάνω, ἔφη, καὶ οὐκέτι δεόμεναι δεύτερον ἀκούσαι⁵¹². ἀλλὰ ἔλαθον ἔμαντὸν οὐκ ὀρθῶς εἰπῶν⁵¹³.

Hipparch. 228, D. ταῦτα ... ἐντείνας εἰς ἔλεγειον.

Phaed. 92, A. οὐ γὰρ που ἀποδέξει γε σεαυτοῦ λέγοντος ὡς cet.

Phaedr. 238, D. προϊόντος τοῦ λόγου. Prot. 339, D. ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι — —, ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προελθῶν ἐπελάθετο.

Theaet. 155, B. ταῦτα ... ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ.

Gorg. 447, D. ἢ οὐ μανθάνεις ὡς λέγω; XAI. Μανθάνω καὶ ἐρήσομαι. Pol. III, 392, D. καὶ τοῦτο ... ἔτι δεόμεναι σφίστερον μαθεῖν. Phaed. 76, D. ἀλλ' ἔλαθον ἔμαντὸν οὐδὲν εἰπῶν.

ducta, quemadmodum oratores et sophistae, quae declamant, ὑποκρίνεσθαι dicuntur. Vid. Wyttenbach. Ind. Graecit. Plutarch. h. v. Adverbio ἀμούσως, quod post paulo recurrit, Plato semel itemque translate usus est Hipp. Mai. l. c., ubi vid. Stallbaum. Proxime cod. Ven. male ἔφην pro ἔφη.

507 Speciosius quam verius cod. Ven. τὰς ἀρμονίας (pro ἀμαρτίας) ἐντείνοντα et Cornar. „qui harmonias intendit,“ quam scripturam Oehlero Addend. p. 658 et Dindorfio Annot. p. 773 probatam nollem. Qui doctrinam de delictis in falsam disputandi formulam redigit, τὰς ἀμαρτίας πρὸς τὸ ψευδὲς μέλος τῶν λόγων ἐντείνειν, delicta in falsum orationis modulum redigere dicitur, comparatione a poësi sumta eaque vi verbi ἐντείνειν, de qua vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 504. Est autem ἐντείνειν πρὸς — in hac re insolite positum pro usitato ἐντείνειν εἰς —, de quo cf. Plat. Prot. p. 326, B. Phil. p. 38, E. Hipparch. l. c.

508 Ἀποδέξη edd. Bas. et Petav. Ἀποδέξη, ut est in cod. Ven., Oehler. et Dindorf., recte, neglecto quidem Atticismo, quem sequitur Plato Phaed. l. c., ubi ἀποδέξει pro olim vulgato ἀποδέξη ex cod. Clark. restitutum est. Noster supra quidem ἀποδέχη. Sed idem infra p. 567, A. τί ἄλλω οὐ διαλέγει; ubi Dindorf. διαλέγη, oblitterato Atticismo. Tu conf. Gorg. p. 505, D. ἢ καὶ ἄλλω τῷ διαλέξει (ita cod. Clark. pro olim vulgato διαλέξη), et Pol. VII, p. 527, E. πρὸς ποτέρους διαλέγει; ubi Schneider. in olim vulgato διαλέγη acquievit. Vid. annot. 412. Ἀποδέχεσθαι h. l. cum pronomine quod dicitur reflexivo necitur, ut infra p. 566, D. ἔθεν ἀνάγκη μοι διὰ ταῦτα μήτε ἔμαντοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος —, quae tantum non descripta sunt ex Plat. Phaed. p. 92, E. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 702. Ceterum οὐκοῦν h. l. est concludentis, non interrogantis; itaque Dindorf. interrogationis signum, ab Oehlero post ἀποδέξη illatum, recte delevit.

509 Haec Methodius ex Prot. l. c. imitando ita expressit, ut, quum secundum illa: τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προελθῶν, dicere posset: προελθῶν εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ λόγου, dictione de Phaedr. l. c. sumta: προϊόντος τοῦ λόγου, uti maluerit. Ceterum cod. Ven. pessime πρῶτον τὸ πρῶτον pro ἢ τὸ πρ.

510 In verbis ὄρᾳς ὡς ἐαυτῷ μαχόμενα ὑπέθου —; istud ὄρᾳς, interrogationi praemisum, alterius convincendi vim habet. Conf. p. 568, A. et quem ibi adposui locum ex Plat. Gorg. p. 510, A., praeterea p. 569, C. De hac vi vocis ὄρᾳς —; vid. Stallbaum. ad Plat. Symp. p. 202, D. Ast. Annot. in Gorg. p. 214, meque in Symbol. in Epiphan. p. 41. Pro ἐαυτῷ cod. Ven. male ἐαυτῶν. Vid. annot. 440. Dictionem ἐαυτῷ μάχεσθαι illustravi annot. 372, allato etiam loco, quem hic ex Theaet. p. 155, B. adposui. Γένηται cod. Ven. male pro γεγένηται.

511 In manifesta imitatione loci cit. ex Gorgia Noster tamen οὐδέπω pro οὐ et ὃ pro ὡς ponere maluit. Ὁ olim ap. Plat. quoque scribi solebat; sed ὡς quod VV. DD. ex libris mss. reduxerunt, ibi non minus recte habet, quam ὃ nostro loco. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 12. Verbi μανθάνειν h. l., ut ap. Plat. l. c., ea vis est, de qua vid. annot. 443. Ceterum verbum finitum in enuntiativo interrogantis (h. l. μανθάνειν) ab aiente interlocutore repetitur, ut ap. Plat. l. c. et alibi saepe. Apud Nostrum satis exemplorum reperitur p. 569, A. B. De gemina apud Latinos ratione respondendi vid. Zumpt. Gramm. Lat. §. 716.

512 Ἀκούσαι (ἀκούσθαι cod. Ven.) recte Dindorf. pro vulgato ac mendoso ἀκούσασθαι. Idem tamen cum cod. Ven. minus bene οὐδὲν τι pro vulg. οὐκέτι, quod non minus recte habet, quam ἔτι ap. Plat. Pol. l. c., ad quem ista, contrariam quidem in sententiam, conformata sunt.

513 Ἐμαντὸν, quod edd. Bas. et Dindorf. exhibent, ap. Oehler. excidit; ἔμαντὸν ed. Pet. pessime. Μανθάνω ἔμαντὸν c. participio strui solet, ubi sermo est de eo, qui ipse insciens aliquid dicit vel facit. Tritae structurae exempla per saturam attulit Ast. Lex. Plat. T. II, p. 236 sq. Noster quidem hanc structuram a Platone mutuatus est cum loco cit. ex Phaedone. Qua in re οὐκ ὀρθῶς εἰπῶν dicere maluit, quam cum Platone οὐδὲν εἰπῶν. Est autem οὐδὲν λέγειν, ut Lat. nihil dicere, i. q. dicere quod nihili est. Cf. Plat. Apol. p. 30, B. Euthyd. p. 300, B. De neglecta in ἀλλὰ ἔλαθον elisione vid. annot. 501.

P. 567, A. *Τί δέ*⁵¹⁴; *οὐχὶ κάκεινο* .. δοκεῖ σοι μὴ ὀρθῶς ἔχειν; Τὸ ποῖον⁵¹⁵;

P. 567, A. *καὶ ὅς, Οὐκ ἔχω σοι προ-
χειρῶς ἀποκρίνασθαι*⁵¹⁶, ἔφη. *ἀλλὰ τί
ἄλλω οὐ διαλέγει*⁵¹⁷; *καὶ ἐγὼ (ἡσθό-
μην γὰρ ἐρυθριῶν αὐτόν)*⁵¹⁸, *φεύγοντα
ἐλεγχοῦμαι τὸν (B.) λόγον*⁵¹⁹ *Οἶε γὰρ
με*⁵²⁰ *κατὰ φθόνον ἐπιχειρεῖν σε ἐλέγ-
ξαι, ἔφη, καὶ μὴ τὸ προκειμένον κα-
ταφανές φιλονεικεῖν ποιῆσαι; ἀλλ,
ἀγαθὲ*⁵²¹, *μὴ ἀποκάμης ἀνερωτώμε-
νος*⁵²². *ὀρθῶς γὰρ ὡς οὐ περι μικρῶν
εἰσιν ἡμῖν οἱ λόγοι, ἀλλ' ὄντινα χρῆ
τρόπον πεπιστευκέναι*⁵²³. *καὶ γὰρ οὐ-
δὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν*⁵²⁴ *ἀνθρώπων
γενέσθαι, ὅσον ἀπὸ τῶν ἀναγκαιῶν,
ὅποταν ψευδῆ περι αὐτῶν δοξάζῃ. ἴθι
οὖν προθύμως πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀπο-
σάφει*⁵²⁵, *καὶ ἐάν τί σοι λέγειν ἀληθές*

Pol. VII, 527, B. *Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι
διομολογητέον; Τὸ ποῖον;* al.

Symp. 204, D. *οὐ πάνν ἔφη ἔτι ἔχειν
ἐγὼ .. προχειρῶς ἀποκρίνασθαι.* Gorg.
505, D. — *ἦ καὶ ἄλλω τῷ διαλέξει.* Pol.
I, 350, D. *τότε καὶ εἶδον ἐγὼ ... Θρα-
σύμαχον ἐρυθριῶντα.* Theat. 157, E.
ἐλέγχεσθαι .. ὃν ἄρτι διῆμην λόγον.
Gorg. 457, D. *κατὰ φθόνον οἴονται τὸν
ἐαυτῶν λέγειν.* Ibid. *τὸ προκειμένον ἐν
τῷ λόγῳ.* 457, E. *πρὸς τὸ πρᾶγμα φι-
λονεικούντα λέγειν, τοῦ καταφανές γε-
νέσθαι.* Polit. 257, B. *σὺ ... μηδ' αὖτως
ἀποκάμης χαριζόμενος.* Gorg. 500, C.
*ὀρθῶς γὰρ ὅτι περι τούτων εἰσιν ἡμῖν
οἱ λόγοι ... ὄντινα χρῆ τρόπον ζῆν;*
458, B. *οὐδὲν γὰρ οἶμαι τοσοῦτον κακὸν
εἶναι ἀνθρώπων, ὅσον δόξα ψευδῆς περι
ᾧν .. νῦν ἡμῖν ὁ λόγος.* Euthyphr. 11, B.

514 Male vulgo: *Τί δέ*, —; Tu vide annot. 489. 500.

515 Pronomen ποῖον, articulo praemisso, refertur ad praegressum *ἐκεῖνο*, quippe de quo definiendo quaeratur. Cuius structurae exempla praeter illud, quod ex Legg. VII, p. 527, B. attuli, plurima reperiuntur apud Platonem. Cui etsi haec structura communis est cum Dramaticis cumque aliis scriptoribus, Methodius tamen in ea usurpanda dialogi Platonici consuetudinem secutus est. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 688 sq.

516 *Ἀποκρίνασθαι* Noster cum melioris notae libris mss. ap. Plat. Symp. I. c., ubi male varia- tur *ἀποκρίνασθαι*.

517 *Διλέγη* Dindorf. cum cod. Ven. pro vulgato *διλέγει*. Tu vid. annot. 508.

518 En tibi dialogi flosculum a Platone sumtum, qui Pol. I. c. Thrasymachum, quod se con- victum sentiat, rubore suffundit facit. Vid. Ast. Comment. in Polit. p. 381, quem Stallbaumius negligenter exscripsit.

519 De structura minus usitata, qua *φεύγειν* accusativum cum infinitivo adsumit, cf. Plat. Pol. X, p. 620, B. *φεύγουσαν (ψυχὴν) ἀνθρώπων γενέσθαι.* *Ἐλέγειν τὸν λόγον*, in verbis *ἐλεγχοῦμαι τὸν λόγον*, et *ἐλέγχειν τινά*, in sqq. *σε ἐλέγξαι*, promiscue dicuntur, verbo *ἐλέγχειν* refellendi significationeposito. Vid. annot. 501. Prior dicitio exstat ap. Plat. Theat. I. c. et Pol. loco ad p. 565, C. allato; posterior ap. Plat. plurimis locis reperitur.

520 *Με* Oehler. et Dindorf. pro vulgato *μή*, ille ex coniectura, hic ex cod. Ven. Dein *κατὰ φθόνον* est obstrictandi causa, ut apud Plat. Gorg. I. l., ubi *τὸ προκειμένον ἐν τῷ λόγῳ* i. q. *τὸ προκειμένον* apud Nostrum. Vid. annot. 349. Deinde ista: *καταφανές φιλονεικεῖν ποιῆσαι*, respondent illis, quae ex Plat. Gorg. 457, E. adposuimus. Quamquam *φιλονεικεῖν* ap. Platonem est contendere (vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 74); ap. Nostrum id verbum infinitivum secum habet estque id agere, ut —. Ceterum de genitivo *τοῦ* — *γενέσθαι*, Gorg. I. l. absolute posito, vid. Ast. Annot. p. 75.

521 Loco vulgati *ὦ ἀγαθὲ* reposui *ἀγαθὲ*, quod minus recte *ὦ ἡγαθὲ* scribitur; vid. Schneider. ad Plat. Civit. T. I, p. 62, b. Formulam *ἀγαθὲ*, Platoni usitatam in blanda compellatione (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 4), recentiores Sophistae in deliciis habuerunt, quos Ammianus recte ideo nota- vit. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 282, b.

522 Lectionem *μὴ ἀποκάμης*, a me propositam in Symb. in Epiph. p. 47, cod. Ven. exhibet. Vulgo: *μὴ ἀποκάμεις ἀν ἐρωτώμενος*. Sed *μὴ* c. opt. hic locum non habet; contra *μὴ ἀποκάμης* est vetantis, ut ap. Plat. Pol. I. l. *μηδ' αὖτως ἀποκάμης*. Idem *μὴ ἀποκάμης* Polit. IV, p. 435, D., sed *μὴ ἀποκάμει* Crat. p. 428, A. *ἀνερωτώμενος* pro vulg. *ἀν ἐρωτώμενος* scripsi ex Oehlerii conie- ctura, a me commendata in Symb. in Epiph. p. 47, atque recte ita cod. Ven. et cum eo Dindorf. Nam particulae *ἀν* hic locus est nullus; passivum autem *ἀνερωτώσθαι* habes ap. Plat. Gorg. p. 455, C. D. Ceterum verbum *ἀποκάμειν* participium adsumit, ut ap. Plat. Pol. I. l. Men. p. 81, D. *ἐάν τις ... μὴ ἀποκάμνη* ζητῶν. al.

523 *Μικρὸν* male cod. Ven. pro *μικρῶν*. Idem et cum eo Dindorf. *ἡμῖν εἰσιν* pro *εἰσιν ἡμῖν*. Tu cf. Plat. loco e Gorg. p. 500, C. iuxta posito, quo Noster ita usus est, ut verbo *ζῆν* substitueret *πεπιστευκέναι*. Pro *ὄντινα* cod. Ven. item male *οὖν τινά*. Idem et Dindorf. *τρόπον χρῆ*, neglecta transpositione.

524 Male vulgo: *τοσοῦτων κακῶν*. Oehlerus: *τοσοῦτον κακῶν*, partim vere. Ego ex Platonis loco in Gorgia p. 458, B. rescripsi: *τοσοῦτον κακόν*. Quam scripturam, in cod. Ven. repertam, Dindorf. recepit, Oehler. in Addend. p. 658 probavit. A vero prope abfuit Petavius, *τοσοῦτο κα- κόν* corrigi iubens. Sed recte habet *τοσοῦτον*, quod in mendoso *τοσοῦτων* latet. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 78 sq. et conf. quae de forma *τοιούτων* monui annot. 367. Ceterum cod. Ven. *οὐδὲν* male omittit. Proxime *δοξάζῃ* pro vulg. *δοξάζει* cum Dindorfio Annot. p. 773 scripsi.

525 De flosculo Platonico *ἴθι* vid. annot. 101. *Προθύμως ἀποσάφει* sic dicitur, ut *εἰπέ προ- θύμως* Euthyd. I. l. Vid. annot. 737. Dindorfus ante *ἀποσάφει* perperam virgulam intulit. *Πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποσάφει*, i. e. palam ad interrogata respondeas, sicuti Petavius recte vertit. De vi praepositionis *πρὸς*, quae h. l. obtinet, cf. Protag. p. 338, D. *πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώ-*

μη δοκῶ⁵²⁵, μάλλον τῆς ἀληθείας φροντίσας ἢ ἐμοῦ ἐλεγχον. (C.) μείζον γὰρ ἀγαθὸν τὸ ἐλεγχθῆναι τοῦ ἐλέγξαι νομίζω, ὅσῳ μείζον ἐστὶ τὸ αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ ἄλλον ἀπαλλάξαι⁵²⁷. φέρε οὖν παρ' ἀλλήλους παραβάλλοντες τοὺς λόγους σκεπώμεθα⁵²⁸ εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ τυγχάνει περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πᾶν μικρὰ ὄντα⁵²⁹, ἀλλὰ περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλλιον, μὴ εἰδέναι τε αἰσχρόν⁵³⁰. οὐκοῦν σὺ μὲν οὐ νομίζεις ἀναβιώναι τὸ σῶμα, νομίζω δὲ ἐγώ. Πᾶν μὲν οὖν, ἔφη⁵³¹, καὶ δὲ ἂ εἶρηκα. Καὶ σὺ δέ, ἦν δ' ἐγώ⁵³², δεσμὸν αὐτὸ (D.) καὶ φυλακὴν καὶ σῆμα καὶ ἄχθος καὶ πέδας εἶναι ἔφη⁵³³, ἐγὼ δὲ οὐ φημί. Ἀληθῆ, ἔφη, μοι λέγεις. Καὶ μὴν δὲ ἀκολασίας καὶ πλάνης καὶ λύπης καὶ θυμοῦ καὶ συλλήβδην τῶν ἄλλων ἀπάντων, ὧν εἶναι παρὰ τὸν αὐτὸ κακῶν ἔφη⁵³⁴, ἐμποδίζει ἡμῖν τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμὴν τῆς ψυχῆς⁵³⁴,

εἶπε προθύμως cet. Crat. 384, A. ἐμοῦ ἐρωτῶντος ... ἀποσαφεῖ οὐδέν. Phaed. 91, C. μικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μάλλον, εἰ μὲν τι ἡμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν, ξυνομολογεῖσθε, εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε. Gorg. 458, A. μείζον γὰρ αὐτὸ (τὸ ἐλεγχθῆναι) ἀγαθὸν ἡγοῦμαι (int. ἢ τὸ ἐλέγχειν), ὅσῳπερ μείζον ἀγαθὸν ἐστὶν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. 472, C. παραβαλόντες οὖν παρ' ἀλλήλους (τοὺς λόγους) σκεπώμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ τυγχάνει περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πᾶν μικρὰ ὄντα, ἀλλὰ σχεδὸν τι ταῦτα, περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλλιστον, μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον.

Phaedr. 250, C. Crat. 400, C. locis ad p. 564, D. sq. allatis.

Phaed. 86, C. ἐρώτων δὲ καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπύπλησιν ἡμᾶς

μεγαν ἀποκρίνεσθαι, et Theaet. p. 154, C. εἰν .. τὸ δοκοῦν πρὸς τὴν νῦν ἐρώτησιν ἀποκρίνωμαι. Adde annot. 743. Ἀποσαφεῖν est σαφῶς ἀποκρίνεσθαι vel λέγειν, ut Crat. l. I. et Prot. p. 348, B. Apud Nostrum tamen id verbum absolute est positum; apud Platonem II. II. οὐδέν ei adiectum. Male cod. Ven. ἀποσαφεῖς pro ἀποσαφεῖ.

526 Λέγειν ἀληθές, quod vet. edit. loco παραλλήλω ex Phaed. habent, Methodius suo in Platone scriptum reperit; quocirca de lectione ἀληθές λέγειν hodie recepta, licet ab optimis libris oblata et commendata similiter dictis Gorg. p. 458, A. εἴ τι μὴ ἀληθές λέγω ... εἴ τις τι μὴ ἀληθές λέγοι, tamen dubitari potest. Praeclaram sententiam, quam Noster in istis: μάλλον ... ἢ ἐμοῦ (cod. Ven. male ἀληθείας φρονη ἐμοῦ, omisso ἦ), ex Phaed. l. I. mutuatus est, posterioris aetatis philosophi passim laudarunt. Vid. Wytttenbach. Annot. in Phaed. p. 237 ed. Lips. Non multum differt tritum illud: Amicus Plato, sed magis amica veritas.

527 Pessime cod. Ven. μεζονα γὰρ ἀγαθὸν τὸ ἐλέγξαι νομίζω et τὸ αὐτὸ ἀπαλλ. Ἐαυτὸν male scriptum ap. Jo. Damascen., verba μείζον ... ἀπαλλάξαι, sed eorum non indicata, laudantem Parall. SS. p. 331, D. Opp. T. II, unde Gallandius locum in Methodii fragmentis perperam retulit p. 830, C. T. III. Biblioth. PP. Ceterum ὅσῳ μείζον ponitur, quasi τοσοῦτῳ μείζον praecesserit. Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 78.

528 Παρ' ἀλλήλους prave coniecit Petavius. Παραβάλλειν τι παρὰ τι est aliquam rem cum alia componere vel comparare, ut monui in Symb. in Epiph. p. 47. Conf. Gorg. l. I., unde Noster sua sumsit, p. 475, E. ὁ ἐλεγχος παρὰ τὸν ἐλεγχον παραβαλλόμενος, et Symp. p. 214, C. μεθίσοντα .. ἀνθρα παρὰ γηφόντων λόγους παραβάλλειν. Παραβάλλειν c. πρὸς exstat Eryx. p. 405, C. εἴ τις αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον παραβάλλων σκοποῖτο cet. et sic codd. ΓJ ap. Plat. Gorg. l. I. πρὸς ἄλλ. pro vulg. παρ' ἄλλ., quod tamen Methodius et plerique codd. tument. Nostro loco cod. Ven. male ἄλλους pro ἀλλήλους. Proximum παραβάλλοντες olim ap. Plat. Gorg. p. 472, C. legabatur; παραλαβόντες ibi plurimi libri, aliquot, ut cod. Ven. nostro loco, παραβαλόντες, quod VV. DD. receperunt. Conf. tamen Eryx. l. I. Deinde σκεπώμεθα pro vulg. σκεπτώμεθα scripsi. Conf. Gorg. l. I. et vid. annot. 138.

529 Καὶ γὰρ est vulg. lectio ap. Plat. Gorg. l. I., ubi nonnulli codd. καὶ γὰρ καί, quod Bekk. et Heindorf. receperunt. Tu vide Ast. Annot. in Gorg. p. 195. In seqq. Methodius Atticam servavit formam μικρός, quam alias in imitando Platone fere negligere solet. Vid. annot. 65.

530 Post ἀλλὰ exciderunt aut a Methodio, subaudita voce ταῦτα, omissa sunt, quae ap. Plat. Gorg. l. I. sequuntur: σχεδόν τι ταῦτα. Deinde Noster κάλλιον et αἰσχρόν dicere maluit, quam cum Platone Gorg. l. I. κάλλιστον et αἰσχιστον. Ne quis autem καλόν, quod vocis αἰσχρόν respondeat, pro κάλλιον scribendum opinetur: comparativus hoc loco non minus recte habet quam p. 530, C. μὴ πρὸς τὸ αἴσχιον ἢ ἀπηχθήμενον ὁρᾶν, et p. 567, D. τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμὴν. Vid. Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 457.

531 Vulgo ἔφην, meadose; ἔφη tamen, quod Oehlerus et Dindorfus reposuere, Petavii versio Latino inquit expressit. Proxime δὲ Dindorf. cum cod. Ven. pro vulgato δι' ἂ. Tu cf. p. 565, C. δι' ἂ εἶρηκας, p. 569, C. ἀπολόγησαι .. πρὸς ἂ .. ὑπέθου.

532 Ἦν δὲ ἐγὼ Dindorf. pro vulgato ἦν μὲν ἐγώ. Sed praestat ἦν δ' ἐγώ scribere. Vid. annot. 502.

533 De nominibus δεσμὸς, φυλακὴ et πέδα, quibus corpus nuncupatur, vid. annot. 486; de nomine σῆμα dixi annot. 487. Ἄχθος, quod hisce adicitur, non deest in variis opprobriis, a Palлада Epigr. CXXXI in corpus congestis.

534 Ex emendatione, a me proposita in Symbol. in Epiph. p. 48, ἐμποδίζει pro vulg. ἐμποδίζον scripsi, quum verbum finitum desideretur. Nam durius sit, quod ibidem propositum, ἐστὶ ad ἐμποδίζον subaudire, quamquam participium verbi, cum ἐστί, εἰςἰ nexum, pro verbo finito haud raro usurpatur (vid. Symbol. in Epiph. p. 50) et interdum, subauditis ἐστί, εἰσἰ, per se ponitur.

μη ἔων τῶν ⁵³⁵ ὄντως ὄντων εἰς κατάληψιν ἡμᾶς καὶ γνῶσιν παρελθεῖν. καὶ γὰρ ἐπιχειρήσωμεν θηρεῦσαι τι τῶν ὄντων ⁵³⁶, ἀεὶ παρεμπιπτον ζόφος ζοφοῦ τὸν λογισμὸν ⁵³⁷, μὴ ἐπιτρέπων ἡμᾶς ἐπισκοπῆσαι τὸ ἀληθές τρανωῶς ⁵³⁸. ἀπάτης μὲν γὰρ ἢ διὰ τῶν ὄτων [ἡμῶν] πεπληρωται σκέψις, ὡς ἔφησ, (P. 568, A.) ἀπάτης δὲ καὶ ἢ διὰ τῆς ὄψεως, ἀπάτης δὲ καὶ ἢ διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ⁵³⁹. Ὁρᾶς ⁵⁴⁰, ἔφη, ὡς Ἐδούλιε, ὡς ἐγὼ ἔτοιμός εἰμι σε ἐπαινεῖν, ὅπως ὀρθῶς διασαφῆς τοὺς λόγους ⁵⁴¹;

Ἄρ' ⁵⁴² οὖν, ἵνα δὴ με καὶ μᾶλλον ἐπαινήσης ⁵⁴³, εἰ δεσμός τὸ σῶμα κατ' ἡμᾶς ⁵⁴⁴ δοκεῖ, οὐ δύναται κακίας ὑπαί-

(τὸ σῶμα). 65, A. 66, C. locis ad p. 565, A. allatis.

Phaed. 66, A. ὅστις . . . αὐτὸ κατ' αὐτὸ εἰλικρινδὲς ἕκαστον ἐπιχειροῦ θηρεῦειν τῶν ὄντων. 66, D. ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὐτὸ πανταχοῦ παραπίπτον θόρον παρέχει . . . ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτοῦ καθορᾶν τὰ ἀληθές. 83, A. ἀπάτης μὲν μεστὴ ἢ διὰ τῶν ὀμμάτων σκέψις, ἀπάτης δὲ ἢ διὰ τῶν ὄτων καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων.

Gorg. 510, A. Ὁρᾶς, ὡς Σώκρατες, ὡς ἐγὼ ἔτοιμός εἰμι ἐπαινεῖν, ἂν τι καλῶς λέγῃς;

Vid. Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 559. annot. Respiciuntur autem h. l. supra dicta p. 565, A., ut ἐμποδίζει respondeat illis: ἐμποδῶν . . . γίνεται, quam ob rem non adsentior Dindorfio, totum enuntiatum ad fidem codicis Ven. ita invententi: καὶ μὴν καὶ ἀκολ. — ἀπάντων εἶναι (omisso ὄν ante ὅτι) — ἔφησ, ἢ ἐμποδίζουσιν — ψυχῆς, μὴ ἔωντα cet. Ne illud quidem idem V. D. recte fecit, quod ἡμῶν pro vulg. ἡμῖν cum cod. Ven. scripsit; neque enim ἡμῖν h. l. minus recte habet, quam ap. Plat. Phaed. p. 66, C. loco ad p. 565, A. collato, ubi scriptura ἡμῖν, a vulgatā ἡμῶν expulsa, sed a Plutarcho inque codd. nonnullis servata, hac Nostrī imitatione haud parum confirmatur. Dativus ἡμῖν est qui vocatur ethicus, id quod Astium Annot. in Phaed. p. 544 fefellit. De sententia vid. annot. 184 et 490. Priore loco simul attigi proxima: τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὀρμὴν τῆς ψυχῆς, in quibus comparativi τὸ κάλλιον ea vis est, de qua dixi annot. 530.

535 Vulgo: τὸν, mendose; τῶν tamen, quod Oehler. et Dindorf. ex cod. Ven. reposuere, Petavius in versione Lat. sic expressit: eorum quae re ipsa sunt, qua de re monui in Symb. in Epiph. p. 48. Vid. annot. 490.

536 Verbum θηρεῦειν, ad indagatorem veri translatum, Noster ex Phaedonis loco iuxta posito mutuatus est. Qua de metaphora vid. Creuzer. ad Procl. Comment. in Alcib. I, p. 177.

537 In manifesta imitatione Platonicae sententiae Phaed. p. 66, D. Noster tamen παρεμπιπτεῖν, quam παρεπίπτειν, quod est ap. Plat., ponere maluit, id quod etiam alii imitatores fecerunt. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 131 et annot. in Eliam Cret. col. 783 (1). Et exstat sane παρεμπιπτεῖν, licet ἀπαξ λεγόμενον, ap. Plat., nimir. Charm. p. 173, D. ἢ γὰρ σωφροσύνην φυλάττουσα οὐκ ἂν ἔφη παρεμπιπτοῦσαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην ξυνεργόν ἡμῖν εἶναι. Ad Phaedonem tamen l. l. nihil discrepantiae ex libris mss. annotatum reperitur; itaque nihil causae subest, cur de antiqua διπτογραφίᾳ cogitemus, praesertim quum παραπίπτειν, uti Fischerus bene observavit, ea dicantur, quae casu et fortuito, atque adeo tempore alieno interveniunt. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 45, qui V. D. T. III, p. 54 verbum παρεμπιπτεῖν Charin. l. l. Latino obrepere minus accurate reddidit; nam παρεμπιπτεῖν pariter ac παραπίπτειν est intervenire. Vid. H. Stephan. Ciceron. Lex. Graecolat. p. 81, coll. p. 54. Μεταξὺ παρεμπιπτεῖν molestior est locutio Iamblichi De Myst. p. 6, 46. Gal. ἀνοικειότης (Cod. Bas. ἐναντιώσις) . . . μεταξὺ παρεμπιπτεῖ. Sensus menti officientes ζόφον Methodius vocat. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 131 et annot. in Eliam Cret. col. 783 (8). Ceterum cod. Ven. male παρεμπιπτόν, omisso ζοφοῖ. Prius, uti ἐπιτρέπον, quod Ven. in seqq. exhibet, miror commendatum ab Oehlero Addend. p. 658.

538 Τὸ ἀληθές Methodius pro τ' ἀληθές ap. Plat. Phaed. p. 66, D. Vid. annot. 245. Deinde τρανωῶς i. q. καθαρῶς ap. Plat. in iis, quae locum e regione positum subsequuntur. Vid. annot. 243.

539 De ἀπάτην sensuum vid. annot. 144. Post prius ἀπάτης Dindorf. μὲν ex cod. Ven. recte adiecit. Particulas μὲν — δὲ anaphorae inservire, notum est. Vid. Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 622. 2. et cf. Plat. Phaed. l. c. Anaphoricum usum harum particularum Astius Lex. Plat. T. II, p. 303 tantum non silet. Ceterum ἡμῶν post ὄτων cod. Ven. omittit. Recte; conf. Plat. Phaed. l. c.

540 Vid. annot. 510.

541 Διασαφῆν p. 585, A. recurrit, neque verbi exempla ap. Plat. desunt. Vid. Ast. Lex. T. I, p. 490. Et accusativ. quidem verbum secum habet Legg. XI, p. 916, E., ut nostro loco; τίς sequitur Legg. VI, p. 754, A., ut apud Nostrum p. 585, A.

542 Ἄρ' cod. Ven.: ed. Basil. ἄρα: Pet. ἄρα: Oehler. et Dindorf. ἄρα. Ego ἄρ' ex cod. Ven. revocavi et interrogationis notam, vulgo omissam, post παιδείας adieci. Nam verba ἄρ' οὖν . . . οὐ . . .; sunt interrogantis cum negatione, ut ap. Plat. Phil. p. 65, E. Parm. p. 141, A. Theaet. p. 183, C., ubi ἀλλά, ut nostro loco, sequitur. Alias ἄρ' οὖν οὐ —; est nonne? Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 260, qui V. D. in iis, quae p. 270 et Annot. in Prot. p. 69 de ἄρα extra interrogationem posito docuit, me non adsentientem habet. ἄρα οὖν prorsus inusitatum Platoni; idem tamen ἄρα οὐ —; Prot. p. 354, A. — Ceterum Pseudo-Origenes Dial. c. Marcion. V. p. 138 Nostro suffuratus est summam disputationis, h. l. incipientis et p. 569, C. exeuntis, qua demonstratur, corpus animi non vinculum, sed administrum esse. Qua in re impostor ille Adamantio praepostere adscribit, quae sunt Methodii eum refellentis.

543 Ἐπαινήσης, i. e. ἐπαινώσης, ed. Basil.: ἐπαινήσεις Pet. et Oehl. Quod ego ex ed. Basil. reponi iussi Symbol. in Epiph. p. 48, Dindorfus ex cod. Ven. reposuit.

544 Vestra sententia, nimirum asseclarum Origenis. Vid. annot. 486. Mox ὑπαίτιον est, quod alias in hac disputatione παραίτιον vel συναίτιον dicitur. Vid. annot. 491.

τιον εἶναι νομίζεσθαι τῇ ψυχῇ καὶ ἀδικίας ἔτι, ἀλλὰ σωφροσύνης ἀντιστροφῶς⁵⁴⁵ καὶ παιδείας; ὧδε δὲ σκόπει⁵⁴⁶. οὕτω γὰρ ἂν μᾶλλον ἀκολουθήσειας⁵⁴⁷. ποῖ ἄγομεν τοὺς τὰ σώματα κάμνοντας; οὐ παρὰ τοὺς ἰατρούς; Ἀἴλον, ἔφη. Ποῖ δὲ τοὺς ἀμαρτάνοντας; οὐ παρὰ τοὺς δικαστὰς⁵⁴⁸; (B.) Ἀνάγκη. Οὐκοῦν δίκην ὧν ἔδρασαν δώσοντας, ἔφη, δικαίως; Ναί. Τὸ δὲ δίκαιον πᾶν καλόν⁵⁴⁹; ὁμολόγει⁵⁵⁰. Ὁ δὲ δικαίως κρίνων καλῶς ποιεῖ. δικαίως γὰρ κρίνει; συνέφη. Τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον; Φαίνεται. Ὁφελοῦνται ἄρα οἱ κρινόμενοι⁵⁵¹. ἀναιρεῖται γὰρ αὐτῶν ταῖς βασάνοις ἢ πονηρία κωλυομένη, καθάπερ καὶ πρὸς τῶν ἰατρῶν τομαῖς καὶ φαρμάκοις αἱ νόσοι⁵⁵². τὸ γὰρ ἀδικούντα διδόναι δίκην ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν ἔστι, τὴν μεγάλην νόσον ἀδικίαν ἀποβάλλοντα⁵⁵³. ὁμολόγει. Τί δέ⁵⁵⁴; οὐ

Pol. VII, 539, D. ἀντιστροφῶς. Gorg. 478, A. ὧδε σκόπει. [Gorg. p. 465, B. ἦδη γὰρ ἂν ἴσως ἀκολουθήσαις] ποῖ ἄγομεν . . . τοῖς κάμνοντας τὰ σώματα; ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς ἰατρούς, ὃ Σώκρατες. ΣΩ. Ποῖ δὲ τοὺς ἀδικούντας —; ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστὰς λέγεις; ΣΩ. Οὐκοῦν δίκην δώσοντας; ΠΩΛ. Οὐμὴ. 476, E. ΣΩ. Τὰ δὲ δίκαια πον καλὰ ὠμολόγηται; ΠΩΛ. Πάνν γε. ΣΩ. Τούτων ἄρα ὃ μὲν (ὃ κολάζων) ποιεῖ καλὰ, ὃ δὲ πάσχει, ὃ κολαζόμενος. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἶπερ καλὰ, ἀγαθὰ; ἢ γὰρ ἡδεῖα ἢ ὠφέλιμα. (477, A.) ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀγαθὰ ἄρα πάσχει ὃ δίκην δίδους; ΠΩΛ. Ἔοικεν. ΣΩ. Ὁφελεῖται ἄρα. 478, D. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δίκην διδόναι μεγίστου κακοῦ ἀπαλλαγὴ ἦν, πονηρίας; ΠΩΛ. Ἦν γάρ. ΣΩ. Σωφρονίζει γὰρ πον καὶ δικαιοτέρους ποιεῖ

545 Ἀντιστροφῶς, e contrario, quod p. 585, B. et 588, D. recurrit, est ἅπαξ λεγόμενον ap. Plat. Pol. VII, p. 539, D. ubi haec vox dativum secum habet, quae structura etiam in adiectivo ἀντιστροφῶς interdum obtinet. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 194.

546 Ὄδε σκόπει est formula eius, qui quaestionem institutam accuratius explicat. Cf. Gorg. l. l., unde Methodius profecit, et Pol. VI, p. 507, A. ἀλλ' ὧδε σκόπει. ἔστιν ἔτι cet. Δέ, quod cod. W. Gorg. l. l. post ὧδε inepte infert, nostro loco non minus recte habet, quam ἄλλα Pol. l. l. Conf. p. 560, A. σκοπεῖσθαι δέ σε, ὃ σοφώτατε Ἀγλαοφῶν, οὕτως γάρ.

547 Forma ἀκολουθήσειας Methodio magis placuit, quam altera ἀκολουθήσαις, quae ap. Plat. exstat Gorgiae loco collato et Men. p. 76, C. ἢ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθήσαις. Quamquam Methodius priore loco, qui ei obversatus esse videtur, fortasse scripturam ἀκολουθήσειας secutus est, quam, quippe auctoritate librorum mss. destitutam, VV. DD. cum ἀκολουθήσαις commutarunt. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 142. Attico, qui dicitur, aoristi optativo (vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 604 Schaeff.) Noster item utitur ap. Phot. cod. 236. p. 307, a. 27. Bekk. πολλά γὰρ καὶ οὕτως ἅπαντα ἀκολουθήσειαν. Idem tamen Symp. p. 267. εἰ ἀσκήσαιεν αὐτὸ κατὰ κράτος. Proxime cod. Ven. male Ὅποι pro Ποῖ.

548 Gorgiae loco, quem Methodius, dialogi forma paululum immutata, imitando expressit, Buttmanus et Astius, cuius vid. Annot. p. 222 sq., in interrogatione: παρὰ τοὺς δικαστὰς λέγεις; temere offenderunt, quum λέγεις; in responso cum interrogatione prolato apud Platonem perfruens sit. Conf. modo Gorg. p. 478, B. τίνων λέγεις; et quae ap. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 239 ad hoc genus pertinent. Mox cod. Ven. male ὡς ἔφη pro ἔφη.

549 Quod iustum sit, id omne pulcrum esse Plato docet Gorg. p. 476, B. ἔχεις οὖν λέγειν, ὃς οὐχὶ τὰ γε δίκαια πάντα καλὰ ἔστι, καθ' ὅσον δίκαια; quo referuntur verba ex Gorg. p. 476, E. a me in contextu comparata, quorum proxima Noster item sua fecit. Inepte igitur πάγκalon Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. πᾶν καλόν.

550 Male vulgo ὁμολόγει. Mendum notavi Symbol. in Epiph. p. 48, et sustulit Dindorf. Ὁμολόγει cod. Ven., quod miror probatum Oehlero Addend. p. 658. Post paulo et p. 568, C. ed. Basil. item mendose ὁμολόγει, cuius loco quum Petavius utrobique ὁμολόγει reposuerit, miror idem hoc loco ab eo non factum. De formula dialogi ὁμολόγει cf. Plat. Prot. p. 359, C. 360, B. C. Mox Dindorf. optime: τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον; φαίνεται. pro vulg. τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον φαίνεται. Δέ est directe interrogantis, ut in praegressis p. 568, B. et in reliqua disputatione p. 568, C. — p. 569, B. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 18 et Annot. in Gorg. p. 118. Φαίνεται autem est respondentis, ut p. 568, D. et saepe ap. Platonem. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 468. De sententia cf. Plat. Gorg. p. 476, E. l. c.

551 Poenam salutarem esse punitis, Platonis est sententia Gorgiae loco collato, quam Clemens Alex., laudatus ab Astio Annot. p. 219, Paedag. l. 8. T. I. p. 138 Pott. memoravit. Ceterum ὠφέλιται VV. DD. ap. Plat. Gorg. l. l. pro vulg. ὠφέλιται e codd. reposuerunt, eaque scriptura confirmatur Methodii verbis: ὠφελοῦνται ἄρα οἱ κρινόμενοι. Ὁφελοῦνται (οἱ δίκην δίδόντες) item exstat ap. Clem. Alex. l. l.

552 Nimirum quod ad corpus est ἰατρική, id δίκη ad animum, ut docet Plato loco ex Gorg. p. 478, D. collato, quem Noster pressius etiam sequitur p. 569, A. Idem sibi volunt, quae ex Gorg. p. 480, C. adposui. Praeclaram Platonis sententiam multi celebrarunt. Vid. quem Ast. Annot. p. 223 laudavit, Wyttenbach. ad Plutarch. De S. N. V. p. 23 sq.

553 Locutio διδόναι δίκην, poenas dare s. persolvere, (v. Ast. Annot. in Gorg. p. 207 sq.), cum alias ap. Plat. in Gorgia exstat (cf. p. 477, A. 478, A. 480, C.), tum p. 478, D. loco e regione posito, quem Methodius respexit. Sicut illic Plato pravitatem μεγίστου κακόν vocat, ita Nostro iniustitia est μεγάλη νόσος, formulā sumtā ex Timaei loco, quem comparamus ad p. 549, C., ubi peccatum μεγάλη νόσος vocatur. De locutione ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν vid. annot. 572.

554 Male vulgo: Τί δέ, ὃδ —; Tu v. annot. 489. Proxima: οὐ κατὰ ἀναλογίαν . . . χειροῦ-

κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἁμαρτηθέντων τὰς κολάσεις τοῖς κολαζομένοις (C.) δικαίως προσφέρεσθαι φῆς, καθάπερ και τοῖς λατρευόμενοις κατὰ ἀναλογίαν τῶν τραυματιῶν τὰς χειρουργίας; ἐπένευσεν⁵⁵⁵. Οὐκοῦν ὁ μὲν θανάτου δράσας ἄξια τιμᾶται θανάτῳ τὴν δίκην, ὁ δὲ πληγῶν πληγαῖς, ὁ δὲ δεσμῶν δεσμοῖς; ὁμολογεῖ. Ζημιούται δὲ ὁ ὀφλήσας, ἔφην, δεσμοῖς ἢ πληγαῖς ἢ ἄλλῃ τινὶ τοιαύτῃ τιμωρίᾳ, ὅπως παύσῃται μετανοῶν τοῦ ἀδικεῖν, ἕξλον καθάπερ διεστραμμένον βασάνοις εὐθύνόμενος⁵⁵⁶; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τιμωρεῖται γὰρ αὐτὸν οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἐγκλήματος ἕνεκα ὁ δικαστής, ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος, ὅπως μὴ και αὐθις ποιήσῃ⁵⁵⁷. (D.) Τοῦτο δὴλον, ἔφη. Ὁ γὰρ δεσμός αὐτῷ⁵⁵⁸ δὴλον ὡς τὴν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὁρμὴν ἀναιρεῖ, μὴ ἐπιτρέπων⁵⁵⁹ ποιεῖν ἢ θέλει. Ἀληθές. Οὐκοῦν εἴργεται τοῦ ἁμαρτάνειν, τῶν δεσμῶν μὴ ἐώντων ἐλευθεριάζοντα⁵⁶⁰ χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς, ἀλλὰ συστελλόντων⁵⁶¹ και τὸ δίκαιον

και λατρικὴ γίνεται πονηρίας ἢ δίκη. 480, C. ἵνα δῶ δίκην και ὑγίης γένηται, (δεῖν) ἀναγκάζειν .. αὐτὸν .. παρέχειν ..., ὡςπερ τέμνειν και κάειν λατρῶν.

480, D. εἰάν μὲν γε πληγῶν ἄξια ἡδικηκῶς ἢ, τύπτειν παρέχοντα, εἰάν δὲ δεσμοῦ, δεῖν, εἰάν δὲ ζημίας, ἀποτίνοντα, εἰάν δὲ φυγῆς, φεύγοντα, εἰάν δὲ θανάτου, ἀποθνήσκοντα.

Protag. 325, D. ὡςπερ ἕξλον διαστρεφόμενον και καμπτόμενον εὐθύνουσι ἀπειλαῖς και πληγαῖς. 324, B. ὁ ... μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἕνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται ... ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν, ἵνα μὴ αὐθις ἀδικήσῃ.

Gorg. 505, B. εἴργειν αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιθυμιῶν και μὴ ἐπιτρέπειν, ἀλλ' ἅττα ποιεῖν ἢ ἀφ' ὧν βελτίων ἔσται. Legg. III, 701, E. ἐλευθεριάσαι, ὀππος. δεσπόζειν. Lys. 210, E. ταπεινοῦντα και συ-

γίας; apud Platonem non ipsis verbis exstant, sed amplificationem habent eorum, quae in Gorgia p. 480, D. reperiantur et a Methodio illis verbis: Οὐκοῦν ... δεσμοῖς; expressa sunt. Ceterum male cod. Ven. προσφέρεσθαι pro προσφέρεσθαι, quod ab arte medica translatum est, quum προσφέρειν in adhibenda medicina proprie ponatur. Conf. Plat. Symp. p. 189, A. (bis) Charm. p. 157, C.

555 Ἐπένευσε mimicum est pro ὁμολογεῖ vel συνέφη. Confer quem Methodio p. 569, B. adhibemus locum ex Prot. p. 360, C. et Euthyd. p. 276, B. In seqq. male vulgo: Οὐκοῦν ... δεσμοῖς, nec melius: Οὐκοῦν .. σωφρονεῖν, p. 568, D. Interrogandi signa ego reponi iussi Symbol. in Epiph. p. 48, et reposuit Dindorfius. Idem V. D. δράσας ἄξια θανάτου cum cod. Ven. pro vulg. θανάτου φρ. ἄ., neglecta traiectione, quae orationem nerviosorem reddit. Πληγῶν ἄξια ἡδικηκῶς Plato Gorg. l. c., genitivo item praemisso. Illa: τιμᾶται θανάτῳ τὴν δίκην, prorsus insolita sunt, quum τιμᾶσθαι θανάτου, capitis damnari, solemnis sit dictio, quae adiectum τὴν δίκην respuit. Itaque, reposito θανάτου, verba τὴν δίκην, tanquam insititia, delenda erunt, nisi forte Methodium h. l. minus Graece locutum censueris. Ceterum cod. Ven. pessime πλήττων pro πληγῶν. Idem in seqq. ὁ ante ὀφλήσας et τοιαύτη ante τιμωρίᾳ male omittit.

556 Quae Plato Prot. loco comparato de castiganda prava pueri natura monet, Methodius ad poenas, quibus peccantes castigantur, felici imitatione transulit. Qua quidem in re non minus apte quam Plato simile ligni tortuosi cum verbo εὐθύνειν commisit. Εὐθύνειν enim proprie est dirigere, deinde corrigere, castigare, velut p. 576, B. τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν εὐθύναι διαμυλλώμενος. Ceterum similitudo, a dirigendo ligno tortuoso petita (de qua Ast. Annot. in Protag. p. 101), probe discernenda est ab alia, qua planta manibus inflexa, simulac eam remiseris, ad suum statum reverti dicitur. Priori, qua Plato l. l. et Aristot. Eth. Nicom. II, 9 usi sunt, pravitas emendatio, posteriore, quam Gregorius Naz. (vid. annot. in Eliam Cret. col. 868, 5. 873, 2) et Themist. Orat. XXI. p. 249, A. adhibuerunt, vis consuetudinis inveteratae declarari solet, id quod Heusdius, ab Astio laudatus, non satis attendit.

557 Poenam rationi consentaneam esse eam, quae puniat, non quia peccatum sit, sed ne peccetur, Plato docet Prot. loco collato, quem Methodius tantum descripsit. Confer eundem p. 569, D. 570, A. De praeclara sententia, a Platone alias quoque prolata et a multis celebrata, vid. Ast. Annot. in Prot. p. 93, qui ibidem de verbo τιμωρεῖσθαι, poenas ab aliquo (Graec. τινά) petere, monuit. Ceterum ποιήσῃ cod. Ven. et Dindorf. pro vulg. ποιῇ. Recte; conf. Plat. Prot. l. c. ἀδικήσῃ. Και μὴ cod. Ven. minus recte pro μὴ και. Proxime idem Ἀήλον, omisso Τοῦτο.

558 Petavius: vincula illius, eo errore, quo dativus pronominis αὐτὸς pro genitivo usurpari putatur. Tu cf. annot. 97. Proxime cod. Ven. perverse ὡς πρὸς τὴν τὸ ἀδικεῖν pro ὡς τὴν πρὸς τὸ ἀδ.

559 Μὴ ἐπιτρέπειν c. inf., impedire quominus — (v. Ast. Animadvss. in Plat. Legg. p. 359. et Lex. Plat. T. I, p. 804), et quod mox sequitur εἴργειν c. gen., arcere ab aliqua re, ap. Plat. Gorg. l. l. unius enuntiationis ambitu inclusa sunt. Εἴργειν, de quo Ast. Lex. T. I, p. 633, ap. Method. in eodem argumento recurrit p. 569, B. εἴργει δὲ ὁ δεσμός; et p. 571, B. ὁ δὲ δεσμός εἴργει τοῦ ἀδικεῖν.

560 Ἐλευθεριάσειν, libertate frui, ἅπαξ est λεγόμενον ap. Plat. Legg. l. l. Conf. Method. p. 570, A. ἐλευθεριάζονταν δὲ τὸ κακουργεῖν ἔστι.

561 Συστέλλειν, compescere, bis tantum ap. Platonem reperitur, videlicet Lys. l. l., ubi ταπεινοῦν iuxta positum, et Legg. III, p. 691, E. εἰς (ὡς male Ast. Lex. T. III, p. 344) τὸ μέτριον μᾶλλον συνέστειλε. Verbum ap. Method. p. 548, D. bis occurrit; praecedit ἀναστέλλειν p. 548, C.

διδασκόντων τιμῶν, ἔστ' ἂν ἀπομά-
θῃ⁵⁶² νουθετούμενος σωφρονεῖν; Φαι-
νεται, ἔφη. Οὐδὲ⁵⁶³ τοίνυν παραίτιος
(P. 569, A.) ὁ δεσμός γίγνεται τοῦ πλημ-
μελεῖν. Ἔοικεν. Σωφρονίζει γὰρ και
ποιεῖ δικαιοτέρους⁵⁶⁴, ἀλεξιφάρμακον
ὦν ψυχῆς⁵⁶⁵, ἀδυστηρόν μὲν και δηκτι-
κόν, ἀλλ' ἱατρικόν.

P. 569, B. ἐπένευσεν. — και ἐν-
ταῦθα ἐπένευσεν⁵⁶⁶.

P. 569, B. ὁμοδοξούσης ἡμῖν ... τῆς
σαρκός⁵⁶⁷.

P. 569, B. οὔτε κατὰ σέ οὔτε κατὰ
ἄλλον⁵⁶⁸.

P. 569, C. ἀπολόγησαι, ὡς Ἀγλαο-
φῶν, πρὸς ἃ πρῶτον ὑπέθου⁵⁶⁹.

P. 569, C. και ὁρᾶς ὡς οὐ συνάδουσι
τούτοις ἃ ἔφη; πῶς γὰρ συνάδοιεν,
εἶπερ γε ἀνάγκη⁵⁷⁰ — —;

στάλλοντα.

Gorg. 478, D. σωφρονίζει γὰρ που
και δικαιοτέρους ποιεῖ και ἱατρικὴ γί-
γνεται πονηρίας ἢ δίκη.

Prot. 360, C. ἐπένευσεν. — (D.) —
και ἐνταῦθα ἔτι ἐπένευσεν.

Phaed. 83, D. ἐκ ... τοῦ ὁμοδοξεῖν
τῷ σώματι.

Pol. I, 334, B. και κατὰ σέ και καθ'
Ὅμηρον cet.

Phaed. 63, B. ὅτι χρῆ με πρὸς ταῦτα
ἀπολογησασθαι ὡς περ ἐν δικαστηρίῳ.

Prot. 333, A. (οἱ λόγοι) οὐ .. συνά-
δουσιν ... ἀλλήλοισι. πῶς γὰρ ἂν συν-
άδοιεν, εἶπερ γε ἀνάγκη —;

562 Notabis verbum ἀπομαρτάνειν, non dediscendi, sed probe discendi potestate posi-
tum. Exempla quidem verbi sic usurpati desidero; sed eadem vis praepositionis ἀπό cernitur in
verbis ἀποθεωρεῖν, ἀποκαρδοκεῖν simm. Vid. Abresch. ad Cattier. Gazophylac. Graecor. p. 68 sq.
Minus placet Dindorfii scriptura: αὐτό μάθῃ, ex cod. Ven. recepta.

563 Libri: οὔτε, quod quum non habeat, quo referatur, in Symbol. in Epiph. p. 48 οὐ legem-
dum censui. Sed praestat οὐδὲ, quod Dindorf. reposuit. Vid. Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 608 extr.
Mox cod. Ven. παραίτιον ei γίνεσθαι, quod Dindorf. recepit. Idem libris inuitis γίνεσθαι pro γίνεσθαι
p. 555, A. et γίνονται pro γίνω. p. 569, D. Ego vero e cod. Ven. γίνεσθαι reposui pro γίνεσθαι p. 560,
A. B. 565, A. B. Neque enim forma Attica γίνεσθαι obliterari debet, sicubi ap. Methodium, id est
sedulum Platonis imitorem, deprehenditur. Conf. annot. 490. 496 et Schneider. ad Plat. Civit. T. I,
p. 9, b. Dein a cod. Ven. ὡς ante εἰκε abest. Itaque Oehler. Addend. p. 658 et Dindorf. Annot.
p. 774 distingui volunt — τοῦ πλημμελεῖν. Ἔοικε. Σωφρονίζει cet. Recte, si Ἔοικεν scribatur,
quod ap. Plat. frequens est in responso adprobantis. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 615.

564 Σωφρονίζει ... δικαιοτέρους. Haec, totidem fere verbis enuntiata, licet paulo aliter collo-
cata, exstant ap. Plat. Gorg. loco comparato, quem cum verbis illic insequentibus, propter expres-
sam iis sententiam de vi poenae medica, Nostro iam adhibuimus annot. 552. Ceterum Graecorum
sapientia vim poenae emendatricem eo declaravit, quod verbis σωφρονίζειν et νουθετεῖν tum com-
monendi et ad sanam mentem reducendi, tum castigandi vim inesse voluit. Sic νουθετεῖν, quod
alias commonere, supra p. 568, D. est castigare, et σωφρονίζειν, quod alias est castigare,
h. l. est ad sanam mentem reducere. Eadem verbi vis ap. Method. Symp. p. 228. ὅπως
ἀμείνων γεννηθῆ σωφρονίζεται μαθήμασι και νόμοις. ὡς ἀτεξούσιος ἀρα σωφρονίζεται. Idem ap.
Epiph. p. 548, C. haec coniungit: ἀπὸ τῶν σωφρονισμῶν και νουθετήσεων. Συμφωρῶν pro σω-
φρονισμῶν male cod. Rupific. ap. Combefis. in Galland. Bibl. PP. T. III, p. 773 (11).

565 Vincula ἀλεξιφάρμακον ψυχῆς vocat, quod poena iniustitiae, tanquam animi morbo, me-
detur. Cf. p. 568, B. ibique annot. 553. De metaphora vocis ἀλεξιφάρμακον vid. Wytenbach. Ind.
Plutarch. h. v. Mox de voce ἱατρικόν vid. annot. 428. Ceterum ἀλλ' ἱατρικόν, Dindorf. pro vulg.
ἀλλὰ ἱατρικόν, recte, quippe elisione restituta. Vid. annot. 501.

566 In manifesta imitatione loci ex Prot. allati suspicor ap. Method. ἔτι, quod saepe in ἐπι-
abiit (v. annot. 247), ante ἐπένευσεν excidisse, praesertim quum ἐπένευσεν, de quo vid. annot.
555, p. 569, A. B., bis praecedat. Habes rationem coniecturae, propositae in Symbol. in Epiph.
p. 48.

567 Male cod. Ven. ἡμῖν pro ἡμῶν. Nam sermo est de corpore, quod nobis peccantibus con-
sentiat. Vice versa Plato Phaed. l. l. libidini deditum corpori consentire dicit. Ὅμοδοξεῖν ap. Plat.
bis tantum exstat, Phaed. l. l. et Pol. IV, p. 442, D., neque nomen ὁμοδοξία in genuinis eius scrip-
tis saepius occurrit. Vid. Ast. Lex. T. II, p. 436. Adiect. ὁμόδοξος autem, quod Pollux VI, 156
ad normam Platonicae vocis ὁμοδοξία recte dici statuit, ap. Plat. non reperitur; sed ὁμοδοξίην
ille, quam ὁμόδοξον εἶναι, dicere maluit.

568 Contrariam in sententiam Methodius h. l. imitatur Platonis verba iuxta posita ex Pol. I,
p. 334, B. Illa: και κατὰ σέ, in cod. Ven. B. et a Fic. ommissa, Methodii imitatione configurantur.
Ceterum neglecta in verbis κατὰ ἄλλον elisio excusatur oppositione membrorum κατὰ σέ et κατὰ
ἄλλον (κατὰ ἄλλον cod. Ven. pessime).

569 Quemadmodum in disputatione defensionis sententiae cum causae actione iudiciaria comparari
solet (vid. annot. 574.), ita Methodius h. l. suam in rem convertit Socratis verba ap. Plat. Phaed.
l. l., ubi ille in obiectione discutienda defensionis suae in iudicio habitae festive meminit. Vid. Ast.
Annot. in Phaed. p. 524. Ceterum verba: πρὸς ταῦτα, ibi olim ommissa, sed hodie e codd. resti-
tuta, Methodii imitatione insuper corroborantur. De structura verborum πρὸς ἃ .. ὑπέθου vid.
annot. 531.

570 Cum omnino Plato orationem, quae secum ipsa consentit, cum harmonia comparare solet,
tum idem in hac re verbum συνάδειν usurpat. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 316 et Stallbaum. ad Prot.
l. l., quem Methodio h. l. obversatum esse apparet. Adiectivum συνωδός, similiter translatum, est
ἅπαξ λεγόμενον Platonis Phaed. p. 92, C. πρέπει γε ... ξυνοδῶ εἶναι και τῷ περὶ ἁρμονίας (λόγῳ).

P. 569, D. πῶς ... συναγωνίζεται τὸ σῶμα αὐτῆ πρὸς τὸ ἀδικεῖν⁵⁷¹;

P. 569, D. αἰ .. πρὸς ἐπανόρθωσιν .. μηχαναί⁵⁷².

P. 570, C. λελυμένου .. καὶ ἐξελεγχθέντος τοῦ λόγου⁵⁷³.

P. 540, C. ὡς ἄνδρες δικασταὶ (δικαστὰς γὰρ ἡμᾶς τῶν λόγων ... καλῶ)⁵⁷⁴ —.

Ἐν³ εὐκρινέστερον⁵⁷⁵ ἴδωμεν ὁ βουλόμεθα.

P. 540, C. Ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς θεὸς⁵⁷⁶, ἐπειδὴ τὸ πᾶν εὐτάκτως συνεστήσατο .. καὶ διεκόσμησε⁵⁷⁷ προστάσ-

Alc. I, 119, E. (ὡςτε ἀξιοῦν) συναγωνίζεσθαι σοι πρὸς τοὺς πολέμιους.

Tim. Locr. 104, A. ἐπὶ τᾶ τᾶς ψυχᾶς ἐπανορθώσει.

Gorg. 509, A. οὐς (λόγους) σὺ εἰ μὴ λίσεις cet.

Symp. 219, C. ὡς ἄνδρες δικασταὶ δικασταὶ γὰρ ἐστε τῆς Σωκράτους ὑπερηφανίας.

Pol. VIII, 564, C. Ἐν³ εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὁ βουλόμεθα.

Tim. 68, E. ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου δημιουργός. 69, B. ταῦτα ἀτάκτως ἔχοντα ὁ θεὸς ἐν ἐκάστῳ τε αὐτῶ

Quod cum alius sententia consentit, *συνφθὸν* vocat Method. p. 573, C. τούτοις *συνφθὲ* σαφῶς τοῖς λόγοις ... καὶ ὁ Σολομῶν ἀναφθγγεται.

571 *Αὐτῆ τὸ σῶμα* Iustinian. Epist. ad Menam (Act. Concil. ed. Harduin. T. III) p. 247, C. Quae enim ille p. 247, C. *εἰ γὰρ πρὸς κόλασιν* — D. — *διὰ τῶν δεσμῶν βασανιζόμενος*, contra Origenem disputat, ex Methodio (ap. Epiph. p. 569, D. *εἰ γὰρ διὰ τὴν ἀμαρτίαν* — 570, A. — *βασανιζόμενος διὰ τῶν δεσμῶν*), neglecta quidem eius elegantia, tacite descripsit. Verbum *συναγωνίζεσθαι*, quo Plato Alc. I. l. semel et proprie usus est, h. l. ad corpus, animo opitulans in peccando, transfertur. Verbi aliter translati exempla suppeditant Isocrat. Ad Demoniac. sub init. et Io. Glyc. De V. S. R. p. 58, 4. 5. Ad eandem doctrinam pertinet, quod supra p. 569, B. corpus peccanti *ὁμοδοξεῖν* dicitur. Cf. annot. 567.

572 *Adiumenta morum corrigendorum varia poenarum genera vocat*. Cf. Method. Symp. p. 279. *πρὸς ἐπανόρθωσιν ὑπόμνημα καὶ νῆψιν*. Apud Platonem non exstat nomen *ἐπανόρθωσις*, quo Tim. Locr. l. l. animi emendationem designavit. Verbo tamen *ἐπανορθοῦν*, quod proprie est lapsus erigere, translate corrigere, emendare, Plato tum activo, tum medio, etiam in argumento de moribus emendandis, uti solet. Vid. Ast. Comment. in Polit. p. 376. Stallbaum. ad Rempubl. X, p. 604, D. Conf. Method. supra p. 568, B. *ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν*, p. 588, A. (*φυσικὸν νόμον*) *ἐπανορθοῦμενον τὸν λογισμὸν* (quo loco omissum a Photio *ἐπανορθοῦμενον* tuitus sum Symbol. in Epiph. p. 63), et Sympos. p. 227. *ἀμεινον ἦν τὸ κακὸν (κακούς VB. et, omissio τὸ, P. C.) μὴ ποιῆσαι .. ἢ μετὰ τὸ ποιῆσαι νόμιμος ἐπανορθοῦσθαι*. Ita VB. P. C. pro mendoso νόμον *ἐπιτεθεῖναι* apud Allatium. — Tenor totius loci, ex quo verba allata delibavi, ita habet: *δεσμοὶ (δεσμός cod. Ven. perperam) γὰρ καὶ φυλακαὶ καὶ πίδαὶ καὶ συλλήβδην αἰ τοιαῦτα πᾶσαι (πᾶσαι τοιαῦται cod. Ven. perverse) πρ. ἐπαν. τιμωροὶ μηχαναὶ ἐφεκτικαὶ (Iustinian. loco supra indicato: καὶ συντόμως εἰπεῖν, τὰ τοιαῦτα ἐφεκτικά) τοῦ ἀδικεῖν ... γίγνονται. Ἐφεκτικά* pro vulg. *ἐπεκτικά* Oehler. de coniectura; Dindorf. cum cod. Ven., cui accedit *ἐφεκτικά* ap. Iustinian. qui vulgari locutione *συντόμως εἰπεῖν*, quam exquisita voce *συλλήβδην* uti maluit. *Συλλήβδην*, in summa, Platonice est consuetudinis in singulis rebus ad universum genus colligendis. Cf. Prot. p. 323, E. 325, C., ubi *ὡς ἔπος εἰπεῖν* praecedit. *Συλλήβδην εἰπεῖν* Method. ap. Phot. cod. 236. p. 305, b. 40. Bekk. *ὅτε συλλήβδην εἰπεῖν τι τῶν ἄλλων κακῶν ἔστιν ἡ οὐσία*.

573 „*Λελυμένοι cod. Venet.: λελεγμένοι* Anonym. Maii [Scriptt. Vet. N. Coll. T. VII, p. 49.]“ Oehler. Utrumque mendosum. *Λύειν λόγον*, rationem tollere, dictio est Platonica Gorg. l. l. et Prot. p. 333, A., ubi vid. Stallbaum. Idem sibi vult *λύειν* in istis, quae ap. Method. sequuntur: *ἐν ᾧ δεσμὸν τῆς φυχῆς ὄραντο εἶναι τὴν σάρκα, κέλνται καὶ τό, ἵνα μὴ δεσμῶται δι' αὐτῆν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πρώτου ἢ ἀπολαμβάνουεν ἑσόμεθα, διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσεται. Τό, ἵνα recte Oehler. et Dindorf. cum cod. Venet., Anonymo Maii et Combefissio in Gallandii Biblioth. PP. T. III, p. 773; male vulgo τὸ εἶναι. Sed ne sic quidem locus mendosissimus persanatus est. Scribendum videlicet: *ἵνα ... ἑσόμεθα*, quod pro vulg. *ἑσόμεθα* exhibent Anonymus Maii et cum cod. Rupif. Combefissius, qui illud δι' αὐτῆν male omittit. Deinde legendum: *κέλνται καὶ τό, ἵνα ... ἑσόμεθα, διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσεται* (nimir. τὴν σάρκα, quod ex superioribus facile repetitur), id est: tollitur etiam illa ratio, quae, ne...simus, idcirco carnem non expergefatum iri docet. De loco ita emendando monui in Symbol. in Epiph. p. 48.*

574 Sicuti disputatio cum causae actione comparari solet (vid. annot. 569.), ita Methodius h. l. interlocutores, sententiae arbitros, iudicum nomine festive designat. Conf. p. 560, D. *ἀλλὰ γὰρ περὶ τούτων πλείω λέγειν τὰ νῦν, ὡς κράτιστε Θεόφιλε, παρήσομεν, καὶ οἱ λοιποὶ κριταὶ τῶν λόγων*, et p. 575, B. *πάρεστι γὰρ ἡδὴ σκοπιεὶς ἡμᾶς, ὡς δικασταὶ, ὅτι cet.* Ceterum nostro loco Methodius, licet alio in argumento, tamen suum in usum convertit verba, quibus Alcibiades ap. Plat. Symp. l. l. convivas superbiae Socratis iudices appellat.

575 *Ἐν* male omittit cod. Ven. Adv. *εὐκρινέστερον* est Platonis *ἔπαξ λεγόμενον* Pol. l. l., quem Methodius totidem verbis descripsit. *Εὐκρινῶς*, dilucide, item semel reperitur, Soph. p. 242, C. *ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες (αὐτά)*, neque *εὐκρινεῖα* nisi Def. p. 414, A. exstat. Ceterum *εὐκρινέστερον ὄραν τι* fere idem quod *διευκρινεῖν τι*, de quo vid. annot. 353.

576 Deus, mundi effector, *δημιουργός* Platonice vocatur. Confer locum ex Tim. p. 68, E. *allatum et vid. annot. 251.* In rerum universitate declaranda posterioris aetatis scriptoribus *τὰ ὅλα* magis usitatum, quam *τὸ ὅλον*, quo solo Plato in hac re usus est. Vid. Ast. Lex. T. II, p. 432.

577 Cum verbis: *τὸ πᾶν εὐτάκτως συνεστήσατο .. καὶ διεκόσμησε*, cf. quae ex Tim. p. 69, C. attuli: *πάντα ταῦτα πρώτων διεκόσμησεν, ἔπειτα ἐκ τούτων πᾶν τόδε ξυνεστήσατο*. Adiectum *εὐτάκτως* declarat, pristinam materiae mundi turbulentiam a Deo in concinnum ordinem esse redactam. Qua de Platonis sententia cf. allata ex Tim. p. 69, B. verba: *ταῦτα ἀτάκτως ἔχοντα cet.*, quibus

των τῷ λόγῳ⁵⁷⁸, ἕκαστόν τε αὐτῷ⁵⁷⁹ συμφώνως ἡρμόσατο στοιχείον και πάν-
τα ζῶων πεπλήρωτο διαφοραῖς, (D.)
ἵνα τελῶς ὁ κόσμος εἰς κάλλος αὐξή-
θῃ⁵⁸⁰, παντοίας φύσεως ζωοτοκῆσας
μορφάς, ἄστρα μὲν κατὰ τὸν οὐρανὸν
και πτηνὰ κατὰ τὸν ἀέρα, τετράποδα
δὲ κατὰ τὴν γῆν και νηκτὰ κατὰ τὸ
ῥῥωρ — —.

P. 541, A. τὸ δικαιοπραγεῖν ἔργον
... δικαιοσύνης⁵⁸¹.

P. 541, B. ἄνθρωπος δὲ ἀληθέστατα
λέγεται κατὰ φύσιν οὔτε ψυχὴ χωρὶς
σώματος οὔτ' αὖ πάλιν σῶμα χωρὶς
ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ ἐκ συστάσεως ψυχῆς
και σώματος εἰς μίαν τὴν τοῦ καλοῦ
μορφῆν συντεθέν⁵⁸².

πρὸς αὐτὸ και πρὸς ἄλληλα συμμετρίας
ἐνεποίησεν. 69, C. πάντα ταῦτα πρῶ-
τον διεκόσμησεν, ἔπειτα ἐκ τούτων πᾶν
τόδε ξυνεστήσατο, ζῶων ἐν ζῶα ἔχον
τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ — και τῶν μὲν
θεῶν αὐτὸς γίγνεται δημιουργός, τῶν
δὲ θνητῶν τὴν γένεσιν τοῖς ἑαυτοῦ γεν-
νήμασι δημιουργεῖν προσέταξεν. 92, C.
θνητὰ ... και ἀθάνατα ζῶα λαβῶν και
ξυμπληρωθεῖς ὁδε ὁ κόσμος ... κάλλε-
στός τε και τελεώτατος γέγονεν. 40, A.
μία μὲν (ἰδῶα ζῶου) οὐράνιον θεῶν
γένος (nim. astrorum), ἄλλη δὲ πτηνὸν
και ἀεροπόρον, τρίτη δὲ ἔνυδρον εἶδος,
πεζῶν δὲ και χερσαῖον τέταρτον.

Gorg. 460, B. ὁ δὲ δίκαιος δίκαιά
πον πράττει.

Epinom. 981, A. ζῶων γε ἀληθέστατα
λέγεσθαι κατὰ φύσιν φῶμεν τοῦτό γε,
ὅταν μία ξυνεληθούσα σύστασις ψυχῆς
και σώματος ἀποτεκῆ μίαν μορφῆν;

respiciuntur illa p. 30, A. πᾶν, ὅσον ἦν ὁρατόν, παραλαβῶν οὐχ ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ κινούμενον
πλημμελῶς και ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. Adde Polit. p. 273, B. (τὸ σωμα-
τοειδὲς τῆς συγκράσεως) πολλῆς ἦν μετέγον ἀταξίας πρὶν εἰς τὸν νῦν κόσμον ἀφικέσθαι, ubi Stall-
baumius primarios, quibus usi sumus, Timaei locos neglexit. Ceterum de verbo διακοσμεῖν vid.
annot. 137 et quae dedi in Nov. Annal. Philol. Vol. LIII. Fasc. I. p. 18 sq. Ceterum Stoicae doctri-
nae sunt verba καθάπερ μεγάλην πόλιν, quae post συνεστήσατο posita, sed a me in contextu
omissa, ad τὸ πᾶν referuntur. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 43 sq.

578 Petavius: vocis imperio, hac nota in margine adiecta: Gen. I. Tu verte: mandato
in hanc rem Sermoni dato. Λόγον videlicet Methodius intelligit eum, per quem Ioannes Ev.
I, 3. omnia facta esse docet, et quem Patres Eccl. Sermonem vulgo interpretantur. Hunc autem
Dei iussu mundum condidisse, multi ex Patribus Eccl. statuerunt. Cui doctrinae ansam dedere,
quae Plato de diis, Dei in mundi opificio administris, in Timaeo docuit. Confer quae ex p. 69, C.
adposui: τῶν δὲ θνητῶν τὴν γένεσιν τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασι (Deos dicit) δημιουργεῖν προσέταξε, et
uberius exposita p. 41, B. C. D. 42, E. Vid. Symbol. in Epiph. p. 78 sq. Angelis id minus detule-
runt Haeretici. Vid. Symbol. in Epiph. p. 13.

579 Male cod. Ven. ἕκαστῳ δὲ αὐτῶν. Potest quidem αὐτῷ ad τὸ πᾶν referri; sed magnopere
fallor, aut Methodius αὐτὸ αὐτῷ scripsit. Cf. Plato loco παραλλήλῳ Tim. p. 69, B. ἐν ἕκαστῳ ..
αὐτῷ πρὸς αὐτὸ ... συμμετρίας ἐνεποίησεν. Habes rationem emendationis, a me propositae Symb.
in Epiph. p. 49. In proximis Methodius verbo ἀρμόζειν medio usus est, sicuti passivo in eadem re
Plato Tim. p. 41, B. τὸ .. καλῶς ἀρμόσθῃ. De concentu mundi et singularum eius partium praeter
Plat. Tim. p. 69, B. vide quos laudavi Animadvss. in Basil. I, p. 9 sq.

580 Cum istis: πάντα ... αὐξήθῃ, comparanda sunt, quae ex Tim. p. 92, C. attuli. Τελῶς
optime Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. τελείως. Idem tamen τελῶς cum cod. Ven. et vulg.
p. 551, C., ubi Leontius τελῶς melius. Vid. annot. 353. Αὐτὸ τελῶς optime cod. Ven. pro vulg.
ἀποτελῶς p. 577, C. Proximis: παντοίας φύσεως ζωοτοκῆσας μορφάς, adhibenda sunt Platonica
Tim. p. 69, C. ζῶα ἔχον τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ. Denique illa, in fine posita: ἄστρα μὲν ... τὸ ῥῥωρ,
quibus astra, tanquam animantia coelestia, cum hisce nostris animantibus componuntur, manifesta
imitatione expressa sunt ex loco, quem comparavimus, in Timaeo p. 40, A., ubi vid. Stallbaum.
Longe aliter Methodius de mundo animantibus repleto docet p. 556, D., ubi astris angelos et nescio
quas potestates divinas substituit iisque homines opponit: χρεὶ γὰρ ἐν τῷ ἰδίῳ τῆς ἕξεως ἑαυτοῦ
τύπῳ τῶν γεννητῶν ἕκαστον μένειν, ἵνα πάντα πάντων ὡσι πεπληρωμένα, οὐρανοὶ μὲν ἀγγέλων,
θρόνοι δὲ ἕξουσιῶν — —, ὁ δὲ κόσμος ἀνθρώπων, sicuti haec vulgo scribuntur. Αὐτῶν τόπων
Combeffis. ap. Galland.; τάξεως αὐτοῦ τύπῳ Dindorf. cum cod. Ven. Tu v. Symbol. in Epiph. p. 55.

581 Δικαιοπραγεῖν Methodio magis placuit, quam δίκαια πράττειν Gorg. I. I., unde sententiam
mutuatus est. Vid. Lobeck. Parerg. post Phryn. p. 593. Male cod. Ven. δίκαιον προάγειν.

582 Haec exstant ap. Phot. cod. 234. p. 293, a. 30—33. Bekk. Scripturae discrepantia haec est:
λέγεται ἀληθέστατα κατὰ φύσιν (vulg. λ. κ. ρ. ἄ.), deinde οὔτε αὖ πάλιν (vulg. οὔτε αὖ). Priorem
scripturam vulgatam ap. Method. non praetulerim, quum illa: ἀλ. λέγ. κ. φ., ad fontem Platonium
Epin. I. I. propius accedant. Placet vero οὔτε αὖ πάλιν, modo cum Combeffio ap. Galland. p. 783,
A. οὔτ' αὖ πάλιν scribatur, quum αὖ πάλιν Platoni non inusitatum sit. Vid. annot. 769. Iustinianus,
de quo vid. annot. 571, haec ita exscripsit p. 450, B. οὐδὲ γὰρ σῶμα χωρὶς ψυχῆς, οὐδὲ
ψυχὴ χωρὶς σώματος ἀνθρώπος. De sententia, ex Epin. I. I. sumta, cf. Method. ap. Epiph. p. 557, B.
ἀνθρώπος δὲ τὸ ἐκ ψυχῆς και σώματος λέγεται συντεθέν, et p. 557, C. ὁ ... ἀνθρώπος ἐκ ψυχῆς και
σώματος. Hoc est illud Platonis συναμφότερον, de quo ad p. 571, A. Humanae naturae pulcritudi-
nem Noster verbis τοῦ καλοῦ de suo adiectis declaravit. Cf. Method. ap. Phot. cod. 234. p. 299, a.

P. 541, D. ὄλω και παντί ... διαφέρων⁵⁸⁸.

P. 542, A. τοῖς μὲν (ζώοις) δουλεύειν και ἄρχεσθαι προσετάγη, τῷ δὲ (ἀνθρώπῳ) ἄρχειν και δεσπόζειν⁵⁸⁴. και τοῖς μὲν διάφορα σχήματα φύσεων δέονται και μορφαί, ὅπως ἢ στερεμνιος και ὁρατὴ φύσις κελύοντος ἐγέννησε θεοῦ, τῷ δὲ τὸ θεοειδὲς και θεοεικέλον —

P. 542, B. εἰς τὸν μακραίωνα χρόνον⁵⁸⁵.

P. 543, D. τῷ γὰρ ποιήσαντι (θεῷ) λῦσαι μόνῳ και τὰ ἀθάνατα δυνατόν⁵⁸⁶.

Crat. 434, A. ὄλω και παντί διαφέρει. al.

Phaed. 79, E. τῷ μὲν (σώματι) δουλεύειν και ἄρχεσθαι ἢ φύσις προστάτει, τῷ δὲ (ψυχῇ) ἄρχειν και δεσπόζειν.

Epin. 981, D. γῆς και τῆς στερεμνίας φύσεως.

Pol. VI, 501, B. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδὲς τε και θεοεικέλον.

Epin. 982, A. ἢ τινα μακραίωνα βίον ἔχειν.

Tim. 32, C. τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ... ἄλλτον ὑπὸ του ἄλλου πλὴν ὑπὸ του ξυνήσαντος. 41, A. B.

18. 10. Bekk. (τὸ ἀνθρωποειδὲς σχῆμα) ὁ πάντων ἐστὶ τῶν εἰς ζωᾶ συγκεκριμένων σχημάτων ἐρασιμώτατον.

583 Reposui ὄλω, quod loco vulgati ὄλων reponi iussi ad Eliam Cret. col. 837 (4) et in Symbol. in Epiph. p. 49. Ita Dindorf. quoque, secutus ille codicem Ven., in quo tamen διαφορεῖ, quod Dindorf. recepit, pro διαφέρων male scriptum est. Proverbialis est formula ὄλω και παντί in declaranda summa similitudine vel dissimilitudine. Sic ὄλω και παντί διαφέρειν, interdum interiecto φασί, in usu est. Philo Opp. ed. Mang. T. II, p. 377. ὄλω φασί και τῷ παντί διενήνοχεν, ubi fortasse legendum: τῷ ὄλω φ. και παντί δ. Dicitur enim non solum ὄλω και παντί, sed etiam τῷ ὄλω και παντί atque adeo τὸ ὄλον και πᾶν. Vid. Wytenbach. Annot. in Plat. Phaed. p. 203 ed. Lips., Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 626 et Lex. Plat. T. II, p. 433 et Boissonad. ad Anecd. Nov. p. 131.

584 Quae Plato Phaed. l. I. de animo, corpori imperare iusso, docuit, Noster ad hominem, bestiis imperare iussum, transtulit. Proxima Photius habet cod. 234. p. 293, a. 36—38. Φύσεων, cuius loco ap. Phot. φύσεως, ut in cod. Ven., reperitur, stare potest, quod in Symbol. in Epiph. p. 49 significavi; neque recte fecit Dindorfus, quod φύσεως recepit. Sunt enim σχήματα φύσεων in animalibus ingeniorum formae, ut μορφαί in seqq. corporum formae. Cf. Plat. Polit. p. 274, B. ὅσα (θηρία) χαλεπὰ τὰς φύσεις ἔχ. Dicuntur autem φύσεις ingenia non solum hominum (vid. annot. 48), sed etiam bestiarum. Ingeniorum et corporum varietatem in bestiis Basil. Magn. Opp. T. I, p. 82, A. sqq. luculente depingit. Porro Photius δέδοται pro vulg. δίδονται: sed δέδοται, quod recte habet, si ad σχήματα tantum referretur (vid. annot. 141), propter και μορφαί stare non potest. Itaque δέδοται scripsi emendatione a me proposita in Symbol. in Epiph. p. 49. Deinde Photius pro vulg. κελ. του θεου ἐγένν. scribit: κελ. ἐγένν. θεου, quod in Symb. in Epiph. p. 49 commendavi; nam Methodius transpositionum amantissimus est, et articulo in voce θεός, qui a cod. Ven. item abest, facile caremus. Conf. annot. 495. Delevit articulum Dindorfus quoque, qui ceteroquin post ἐγέννησε punctum pro virgula temere posuit. Πρὸς ἄ cod. Ven. male pro ὁπίας. Στερεμνιος, solidus, est τῶν ἀπαξ λεγομένων in libris Platonis nomine inscriptis, Epin. l. I., unde Methodius, evitata quidem feminina adiectivi positione, formulam ἢ στερεμνία φύσις mutuatus est. Cf. Method. Homil. in Symeon. et Annam p. 106 Pant. στερεμνιος ... και πέτρα ἀκρότομος (ubi Pantinus, ad Exod. 17, 6 provocans, recte coniecit: πέτρα και ἄ.), et Sympos. p. 265. (ἄμμος προσηγορεύθη) παρὰ τὸ στερεμνιον και καρτερόν πρὸς τὰς ἡδονάς, ubi Possinus τὸ male omisit. Postremo Methodius in declaranda sententia de homine ad imaginem Dei formato (Genes. I, 27) voces θεοειδής et θεοεικέλος ponit, quibus Plato Pol. loco comparato divinam in homine excellentiam ab Homero designari docet. Vox θεοειδής, qua Plato alias quoque usus est (vid. Ast. Lex. T. II, p. 58), respondet Homericæ θεουδής, quo ποῖτα cum alias, tum Od. XIX, 109 loco apud Plat. Pol. II, p. 363, B. laudato usus est. De voce θεοεικέλος, quae ap. Plat. alias non exstat, vid. annot. 258. Adde Method. ap. Phot. cod. 234. p. 299, a. 26. Bekk. τὸ .. θεοεικέλον σχῆμα, ubi sermo de corporis humani figura, ut nostro loco, ubi τὸ, quod vulgo deest, ex Photio cod. 234. p. 293, a. 38. adieci. Quam emendationem suasi in Symbol. in Epiph. p. 49. Atque ita Dindorf. ex cod. Ven. scribi iubet Annot. p. 775.

585 Male cod. Ven. εἰς τὸν μακρόν αἰῶνα χρ. Poëtica vox est μακραίων, et poëtice μακραίων χρόνος dicitur, ut μακραίων βίος Epin. l. I., qua de formula cf. Empedocl. Carm. Reliq. vs. 4, ubi vid. Karsten. p. 160 sq., et Aeschyl. ap. Plat. Pol. II, p. 383, B., ubi vid. Ast. Comment. p. 438. Ceterum μακραίων in scriptis, quae feruntur, Platonis alias non reperitur estque τῶν ἀπαξ λεγομένων, quorum in Epinomide haud ita rara sunt exempla.

586 Haec Methodius subiicit antea dictis, quae totidem fere verbis ap. Athenag. Legat. pro Christ. cap. XXII, 4. p. 163 Lindner. scripta reperiuntur. Vulgata ap. Epiph. scriptura haec est: ὁδὲ μὴν τι πολέμιον ἢ ἀντιδοξοῦν αὐτῷ (sc. τῷ θεῷ) ἢ ἀντίθεόν ἐστιν (Athenag. brevius: οὐχ ὅτι ἀντιδοξοῦν τί ἐστι τῷ θεῷ)· ἐπεὶ κἂν εἰ ἀντίπρασέ τι (Athenag. ἀνθειστήκει τι) τῷ θεῷ, ἐπαύσατο ἂν (ἂν om. Athenag.) τοῦ εἶναι, λυθείσης αὐτοῦ τῆ τοῦ θεοῦ δυνάμει και ἰσχύϊ τῆς συστάσεως. Dindorf. cum cod. Ven. πολέμιον τι (tu vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 487. 4. de anteposito τίς) — ἀντίθεον (optime) ἀντίπρασεν (tu v. annot. 673). Male cod. Ven. μόνον pro μόνῳ. Immortalia autem nonnisi a Deo labefactari et frangi posse, Plato docet locis comparatis ex Tim. p. 32, C. et p. 41, A. B., ubi, quae p. 32, C. de mundo dicta sunt, ad deos applicantur, quos Dei voluntate divinitatis honorem nactus esse edocemur. Similia de angelis Patres Eccl. docent. Vide Eliam Cret. Comment. in Gregor. Naz. cod. 825 ibique annot. 4. Λέγειν nostro loco, ut in praegressis verbis, est labefactare et frangere, sicuti Cicero id verbum ap. Plat. Tim. p. 33, A. interpre-

P. 544, A. *τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σύστασις* — (B.) — *ἔμειναν*⁵⁸⁷.

. Tim. 41, B. C. D. 42, E. 69, C.

tatur. Metaphora detracta, idem sibi vult figuratum *λύειν* ap. Plat. Tim. p. 41, B. (dissolvere Cic.), quemadmodum ibid. p. 32, C. *ὁ ξυνδήσας* (a quo mundus colligatus est Cic.) Deus, conditor rerum (*ὁ ποιήσας*, ut Noster ait), intelligitur; qua de metaphora, Platonice usitata, vides mea in Annal. Philol. Supplem. Vol. XI. Fasc. 3, p. 362 (1). Similiter ap. Plat. Tim. p. 41, A. B. voce *ἄλτος* (indissolutus, indissolubilis Cic.) designatur, quod morte omnia dissolvente exemtum est. Inde *ἄλτος* a scriptoribus Platonice pro *ἀθάνατος* usurpatur, quod Plato Tim. p. 41, B. cum *ἄλτος* copulavit. Vid. annot. 379. Quid? quod Athenagoras Legat. pro Christ. cap. VI, 9. in laudandis Platonis verbis Tim. p. 41. A. glossemate *ἀθάνατα* in locum genuini *ἄλτος* illato usus esse videtur. Ita enim ille in edit. H. Stephani p. 9: *θεοὶ θεῶν ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατὴρ τε ἔργων, ἀθάνατα ἐμοῦ μὴ θέλοντος*. Quae sic puto refigenda et explicanda esse: *ἄ* (interposita δι' ἐμοῦ γινόμενα Athenagoras omisit) *ἀθάνατα ἐμοῦ μὴ θέλοντος*, sc. *αὐτὰ τετάνανται*. Recentiores editores, auctore Gesnero Annot. p. 133, ex Platone *ἄλτος* in locum corrupti *ἀθάνατα* temere invexerunt et memorabilem lectionem *ἐμοῦ μὴ θέλοντος*, reposita vulgata *ἐμοῦ γε θέλοντος*, obliterarunt. Vulg. lectionem *ἐμοῦ γε θέλοντος* habet Pseudo-Origenes Philosophum. ed. Miller. p. 22 (98). Male ibid. p. 21 (90), 22 (97) *θεὸς* pro *θεοί*, deinde p. 21 (90) *θεῶν ἐγὼ* pro *θεῶν, ὧν ἐγὼ* (ut recte scriptum p. 22, 97), porro p. 21 (90, 91) et 22 (97) *δημιουργὸς τε καὶ πατὴρ*, omisso *ἔργων*, pro *δημιουργὸς πατὴρ τε ἔργων*, denique p. 22 (98) *ἄλτος*, omissis *δι' ἐμοῦ γινόμενα*, pro *ἄ ἄλτος* cet. Quae omnia Wolfius (in Pseudo-Origenis Philosophum. p. 116. 117) et Millerus summa incuria neglexerunt.

587 Locum difficiliorem ista praecedunt: *Τί οὖν ὁ διάβολος λέξεται; (Τί οὖν ὁ διάβολος; λέξετε*. Dindorf., voce *λέξετε* sic usurpata, uti fit p. 542, D. et p. 545, A., quorum tamen locorum posteriore *λέξεται* ex Leontio reponi iussi Symbol. in Epiph. p. 51, haud immemor vocis *λελέξεται* a Platone similiter adhibitae Crat. p. 433, A. et Pol. V, p. 457, B.) *πνεῦμα περὶ τὴν ὕλην ἔχον, καθάπερ ἐλέχθη καὶ Ἀθηναγόρας, γινόμενον ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὡςπερ δὴ καὶ οἱ λοιποὶ γεγονόσαν ὑπ' αὐτοῦ ἄγγελοι, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ ὕλῃ καὶ τοῖς τῆς ὕλης εἰδεσι πεπιστευμένον διοκίσιον*. Ita enim haec secundum Athenagoram Legat. pro Christ. cap. XXII, 6. p. 164 Lindner. (p. 30 H. Steph.) et Photium cod. 234. p. 293, b. 5—9. Bekk. legenda sunt. Conf. Symbol. in Epiph. p. 49 sq. *ἔχον* om. Phot. et Gerasimus Vlachus in *Ἀρμονία ὁριστικῆ τῶν ὄντων* (Venet. 1661) p. 31: *ἔχον* Oehler. hypothetae errore, in Corrig. p. 660 notato. Deinde male vulgo: *καθάπερ ἐλέχθη, ὡς Ἀθηναγόρας*. *Τῷ Ἀθηναγόρῃ* Oehler. ex emendatione Leopardi, Petavii et Gatakeroi; melius etiam Dindorf. *καὶ ἄ*. cum cod. Ven. et Photio p. 293, b. 6. *καθάπερ καὶ Ἀθηναγόρας ἐλέχθη*. Deinde post *ὑπὸ τοῦ θεοῦ* male vulgo *τελέξα* aut *μέση* distinguunt. Virgulam cum Dindorfio posui, qui in seqq. *ἄπ' αὐτοῦ* perperam scripsit, deceptus a cod. Ven. Tum *ὡςπερ δὴ*, quod Oehler. et Dindorf. ex emendatione Gatakeroi pro vulg. *ὡςπερ δὴ* reposuere, confirmatur a cod. Ven. et a Photio p. 293, b. 7; *καθὸ* Athenagoras. Porro *τῆς*, quod ante ὕλης Athenagoras et Methodius adiciunt, Bekkerus vulgo omissum ap. Phot. e cod. A. restituit. Denique *πεπιστευμένον*, quod cod. Ven. et Photius p. 293, b. 8. 9. habent, pro vulg. *πεπιστευμένοι* scribendum esse (id quod Dindorfium non fugit), etiam ex Athenagora intelligitur, apud quem iste est totius disputationis nexus: §. 3. *ὡς γὰρ θεὸν φραμεν καὶ οὖν τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ πνεῦμα ἅγιον* — (§. 4.), *οὕτως καὶ ἑτέρας εἶναι δυνάμεις κατελήμμεθα περὶ τὴν ὕλην ἔχουσας καὶ δι' αὐτῆς, μίαν μὲν τὴν ἀντίθεον· οὐχ ὅτι ἀντίθεον* (vulgo: *ἀντιόθεον*) *τί ἐστι τῷ θεῷ* — (§. 5.), *ἀλλ' ὅτι τῷ θεῷ ἀγαθῷ* — (§. 6.) *ἐναντίον ἐστὶ περὶ τὴν ὕλην ἔχον πνεῦμα, γινόμενον μὲν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθὸ οἱ λοιποὶ ὑπ' αὐτοῦ γεγονόσαν ἄγγελοι, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ ὕλῃ καὶ τοῖς τῆς ὕλης εἰδεσι πιστευόμενον διοκίσιον*. Quorum postrema etsi de solo *κοσμοκράτορι* dicta sunt, Athenagoras in principio docet, etiam bonos angelos materiae curam gerere. Quam in sententiam Methodius nostro loco secundum Athenagoram ita docere pergit: *τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σύστασις, τῷ θεῷ ἐπὶ προνοίᾳ γινόμεναι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ διακεκοσμημένοις, ἵνα τὴν μὲν παντελήν καὶ γενικήν ὁ θεὸς ἔχων τὴν ὅλην πρόνοιαν ἦ, τὸ κῦρος καὶ τὸ κράτος ἐπάνωθεν ἀπὸς ἀνηρημένους καὶ ὡςπερ σάκος τῆς τῆς σφραγίδος οἰκτι διευθύνων ἀλλοῦ τὸ πᾶν, τὴν δὲ διὰ μέρους οἱ ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες ἄγγελοι. ἀλλ' οἱ μὲν λοιποὶ ἐφ' οἷς αὐτοὺς ἐποίησε καὶ διετάξατο ὁ θεὸς ἔμειναν*, cet. Ita enim haec lego cum Oehlero, quem Dindorfius secutus est, praeterquam quod pro vulg. *διετάξατο* cum Athenagora et cod. Ven. *διέταξεν* scripsit. Tu vide infra annotata. Totum locum tractavi in Symbol. in Epiph. p. 50. In principio male ap. Athenag. cap. XXII, 7. scribitur: *τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σύστασις τῷ θεῷ ἐπὶ προνοίᾳ γίνοντο τοῖς ὑπ' αὐτοῦ διακεκοσμημένοις*, quibus emendandis vel explicandis VV. DD. frustra insudarunt. Neque melius haec ap. Phot. cod. 234. p. 293, b. 9—11. habent: *τούτων γὰρ ἡ [τῶν ἀγγέλων] σύστασις τῷ θεῷ ἐπὶ προνοίᾳ γινόμεναι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ διακεκοσμημένοις*. Bekkerus legi vult *γίνοντο*, quod habes ap. Athenag. Sed vulg. ap. Epiphani. lectio, cui *τοῦτο* codicis Photiani A. optulatur, stare poterit, si eam sic interpreteris: id enim spectabat angelorum creatio, ut Dei servitio rebus ab eo dispositis providentiae essent. In seqq. Photius, a Bekkero emendatus, p. 293, b. 11. confirmat *γενικήν*, quod Oehler. cum Petavio et Gatakero ex Athenagora rescripsit; male vulgo ap. Epiphani. *γενετικήν*, pessime cod. Ven. *ἀγενετικήν*, paulo melius ap. Phot. *γενικήν*. Deinde Oehler. *ἔχων* .. ἦ, τὸ κῦρος —, ex emendatione Petavii, Gatakero probata: Photius p. 293, b. 12. indistincte: *ἔχων* .. ἦ τὸ κῦρος —. Male vulgo: *ἔχων* .. ἦ τὸ κ. —. Apud Athenagoram verbum finitum excidit; tu, missis Gesneri tentaminibus, repone *ἔχων ἦ* vel saltem *ἔχη*, quod tamen minus expresse dictum est quam *ἔχων ἦ*. Vid. annot. 259. Proxima: *τὸ κῦρος* ... *τὸ πᾶν*, Athenagoras cuncta omisit, Photius posteriora: *καὶ ὡςπερ* ... *τὸ πᾶν*, de quibus vid. annot. 365. A Photio item omissa sunt illa: *τὴν δὲ* ... *ἄγγελοι*, in quibus *διὰ μέρους* et *ἐπὶ τούτῳ* melius scribitur, quam *ἐπὶ μέρει* et *ἐπ' αὐτοῖς* ap. Athenagoram. Porro omissa a Petavio verba: *οἱ ἐ. τ. τ. ἄγγελοι. ἀλλ'*, quae Oehlerus ex ed. Basil. revocavit, ab Athenagora partim confirmantur. Nam postrema: *ἀλλ' οἱ μὲν* ... *ἔμειναν*, apud Athenagoram, nonnullis, quae Methodius omisit, interpositis, ita habent: *οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι* ... *ἔμειναν*, in quibus *ἐφ' οἷς* recte, ut ap. Method., scribitur; *ἐφ' ὧν* male Photius p. 293, b. 14, apud quem Bekkerus loco vul-

P. 544, C. ἐπέρχεται δὲ καὶ ἐμμέ-
τως εἰπεῖν ⁵⁸⁸.

P. 545, A. οὐδὲν .. ἄλλο ὁ θάνατος
ἢ διάκρισις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ
σώματος ⁵⁸⁹. 545, B. (ὁ θάνατος) ὁ τῆς
διαζεύξεως τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ χωρι-
σμοῦ.

P. 546, A. προηπόρηται ⁵⁹⁰ δὲ ἡδὴ
καὶ ἀπεδείχθη —

πάλιν (οὐ γὰρ ἅπαξ ῥητέον) φρά-
ζομεν ⁵⁹¹.

Symp. 197, C. ἐπέρχεται δὲ μοί τι
καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν, ὅτι cet.

Phaed. 67, D. οὐκ οὖν τοῦτο γε θά-
νατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς
ψυχῆς ἀπὸ σώματος; 88, B. ἐν τῇ νῦν
τοῦ σώματος διαζεύξει.

Tim. 49, B. προαπορηθῆναι περὶ πν-
ρός ... ἀναγκαῖον.

Epin. 981, C. λέγωμεν πάλιν· οὐ γὰρ
ἅπαξ ῥητέον.

gati αὐτὸς e cod. A. αὐτὸς reposuit, quod Athenagoras et Methodius confirmant. Διέταξεν Athe-
nag. et cod. Ven.; διέτάξατο Method. et Phot., eadem sententia, sed rariore medii usu, quod, ut
διατάττειν, interdum est constituere, disponere. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 502. Διατά-
ττειν c. acc. et inf. in seqq. ponitur, ut ap. Plat. Tim. p. 45, B. Iam quod Methodius, Athenaga-
gora auctore, statuit, particularem mundi administrationem non a Deo susceptam, sed angelis ab
eo mandatam esse, haec sententia, uti recte visum Suffrido Petri Comment. in Athenag. p. 307,
repetenda est a Platone, qui in Timaeo, II. in contextu II., docet, Deum res mortales non ipsum
creasse, sed earum creandarum curam diis inferioribus mandasse. Conf. etiam Tim. p. 44, C., ubi
Plato distinguendis vocibus αἰτία et πρόνοια simul significare videtur, res mortales a diis inferiori-
bus non solum esse creatas, sed eosdem creatis etiam providere. Certe Plato alias expresse docet,
deos inferiores sive daemones, non Deum rebus humanis providere. Conf. Symp. p. 202, E. 203, A.
Polit. p. 271, D. E. Criti. p. 109, B. Epinom. p. 984, E., ubi vid. Ast. Animadvss. p. 602. Adde Sym-
bol. in Epiph. p. 15.

⁵⁸⁸ Methodius ἐπέρχεται, dativo omisso, dicere maluit, quam ἐέρχεται μοί, quae locutio ap.
Plat. cum alias, tum Symp. I. I. exstat. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 581 et Lex. Plat. T. I.
p. 763 sq. Neque tamen ap. Plat. exempla verbi absolute positi desunt. Cf. Theaet. p. 172, D. ὁ
ἐπιδῶν (λόγος). Symp. p. 199, B. ὅποια ἂν τις τύχῃ ἐπιδοῦσα. Itaque non fuit, cur Dindorfus
μοί ex cod. Ven. adiceret. Deinde Noster ἐμμέτρως εἰπεῖν pro ἔμμετρον τι εἰπεῖν, sicuti Plato dixit
Symp. I. I., et quum ibidem versus adiecto ὅτι introducuntur, Methodius versus statim ita orditur:
Ὡς πᾶσιν ἀρχὴ καὶ πέρασ κακῶν ὄφρις cet. Ita enim pro vulg. Ὡς πᾶσιν —, cum Ios. Scaligero
legendum propter illa, quae sequuntur: Ὑμεῖς — ἐπέισατε (ἐπίσα τὸν cod. Ven., ἐπίσατον Dindorf.)
— καὶ — ἐτεκτῆσαθε. Emendationem commendavi in Symbol. in Epiph. p. 50 sq. et recepit Din-
dorfus, confirmatam a cod. Ven.

⁵⁸⁹ Ὁ ante θάνατος om. Leontius, ab Oehlero comparatus, ap. Mai. Vett. Scriptt. N. Coll.
T. III, p. 102. Sed articulo, qui ap. Plat. I. c. recte deest, h. I. non magis carere possumus, quam
ap. Plat. Phaed. p. 580, B. loco infra allato. Ἀπὸ σώματος Noster, ut est ap. Plat. Phaed. I. I.,
ubi male nonnulli codd. ἀπὸ τοῦ σ., sicut etiam post paulo scribi solebat, priusquam articulus, qui
in plerisque codd. deest, expelleretur. Vid. Ast. Annott. in Phaed. p. 552. Χωρισμὸς, ut est in
seqq., pro vulg. διαχωρισμὸς Dindorfus cum cod. Ven. Quod autem h. I. est διάκρισις καὶ χωρι-
σμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος, idem sibi vult in proximis διαζεύξις καὶ χωρισμὸς τῆς σαρκὸς, sei un-
ctio ac separatio (sc. animae) a corpore. Eadem ratio verborum ap. Plat. Phaed. I. I. διά-
ζεύξις τοῦ σώματος. Nimirum nomen διαζεύξις, de quo vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 337, vi
passiva est positum et rectionem verbi (διαζεύγνυσθαι τινας) retinet. Idem valet de voce χωρισμὸς,
ap. Method. cum genit. copulatae propter verbi structuram (χωρίζεσθαι τινας). Quominus autem
dubites, quin Methodius Platoniam definitionem mortis hic ante oculos habuerit: idem, quae Plato
in Phaedone p. 64, C. de hac definitione uberius disputat, laudato Platone, ipsius verbis ita assert
p. 580, B. ἀλλὰ ὁ Πλάτων καὶ αὐτὸ τοῦτο (sc. τὸ βλεπόμενον) σῶμα καὶ αὐτὸς ἐπίσταται.
ἐν γοῦν τῷ Φαίδωνι ὁ Σωκράτης, Ἄρα μὴ ἄλλο τι τὸν θάνατον ἡγοῦμεθα εἶναι, ἔφη, ἢ τῆς
ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγῆν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνᾶναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπα-
λλαγῆν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγενῆσθαι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος; Quae attigi Symbol.
in Epiph. p. 58. Male vulgo: Ἄρα μὴ —; Illa: τὸν θάνατον ἡγοῦμεθα εἶναι ἔφη, Methodius
de suo addidit, verbis τὸν θάν. ἡγ. εἶναι ex praegressa ap. Plat. oratione petitis; ἔφη est Metho-
dii, Socratis verba recitantis. Articulus τὴν, post ἡ ap. Plat. vulgo additus, apud Methodium in-
tercidisse videtur. Certe eo non magis carere possumus, quam omisso ante τεθνᾶναι articulo τὸ,
qui, quum olim ap. Plat. quoque deesset, e codd. restitutus est. Vid. Ast. Annott. in Phaed.
p. 532. Neque vero facile caremus omissa ante τοῦ σώματος praepositione ἀπὸ, quam VV. DD.
apud Platonem olim item omissam e codd. reposuerunt. Vid. Ast. Annott. in Phaed. p. 533. Po-
stremo Noster omisit, quae ap. Plat. post τοῦ σώματος adiciuntur: ἀπαλλαγίσαν αὐτὴν καθ'
αὐτὴν εἶναι. Quae si deessent, haud magnopere desiderarentur, et cuiuspiam fortasse ex interpola-
tione accessisse videbuntur. Attamen inservire describendae, quam Plato urget, absolutae sepa-
rationi animae a corpore. Itaque codex Ven. illa: καθ' ἑαυτὸ, male omisit. Ceterum de Platonis
definitione mortis vid. Ast. Annott. in Phaed. p. 532, qui tamen, praeceunte Wytenbachio Annot. in
Phaed. p. 153 ed. Lips., Methodii apud Epiphanium verba tanquam Epiphaniiana temere laudavit.

⁵⁹⁰ Med. προαπορεῖσθαι, prius cum dubitatione disputare, est ἅπαξ λεγόμενον ap.
Plat. Tim. I. I. Apud Nostrum προαπορεῖσθαι est passivum, prius cum dubitatione dispu-
tari, quemadmodum ἀπορεῖσθαι dicitur, de quo est controversia et disquisitio. Vid. Ast. Lex.
Plat. T. I, p. 254. Transitivum προαπορεῖν habes p. 581, C.

⁵⁹¹ Codex Ven. φράζομεν cum proximo αὐτὸς male omittit. Φράζομεν, monente Oehlero,
Excerptum Sirmond. ap. Combefis. in Galland. B. PP. T. III. p. 772. Sed φράζομεν non minus recte
habet, quam λέγωμεν, hodie receptum ap. Plat. Epin. I. I., ubi Astius Animadvss. p. 597 eam
lectionem pro vulg. λέγομεν e cod. Voss. et Fic. reponi voluit, neque tamen ipse reposuit. Est

P. 546, B. ἄνω και κάτω μεταβαλλομένων⁵⁹².

P. 547, A. ζώης ... ἄγευστον⁵⁹³.

P. 547, B. Μηδεὶς δὲ ἀβέλτερος⁵⁹⁴ ὢν παρακινδυνεύει⁵⁹⁵ ὡς —.

P. 548, D. μὴ ἐῶντες ἀναμύειν και διοίγνυσθαι τὰ μεμυκῶτα στόμια πρὸς τὰς ἐκφίσεις⁵⁹⁶.

P. 549, C. τὴν κατὰ τὸ ἀμάρτημα μεγάλην τρέφοντες νόσον⁵⁹⁷.

ταύτην πρὸς ἄμφω⁵⁹⁸ σωτηρίαν και ψυχῆς και σώματος, φαρμακευτικῆς τρόπον καθάρσεως⁵⁹⁹, τὸν θάνατον ὁ θεὸς ἤφατο.

Gorg. 481, E. ἄνω και κάτω μεταβαλλομένου. al.

Pol. IX, 576, A. ἐλευθερίας ... ἄγευστος.

Pol. III, 409, C. ἀβέλτερος αὐ φαίνεται. al.

Theaet. 204, B. παρακινδυνεύων λέγω ὅτι —.

Phaedr. 251, D. τὰ τῶν διεξόδων στόματα .. μύσαντα ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ.

Tim. 88, B. τὴν μεγίστην νόσον ἀμείδιαν ἐναπεργάζονται.

Tim. 88, B. μία δὲ σωτηρία πρὸς ἄμφω (nim. adversus morbos et animi et corporis). 89, B. τὸ τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον ἱατρικόν.

autem parenthesis ap. Plat. totum illud enuntiatum: λέγομεν ... ὅητιον. Contra ap. Method. verba πάλιν φράσσωμεν cum reliqua oratione coherent, nec nisi ista: οὐ γὰρ ἄπ. ὅπ., interposita sunt. Quorum verborum ratio eadem est atque illorum ap. Plat. Legg. VI. p. 754, C. λέγω δέ, καθάπερ εἶπον νῦν δὴ (δὶς γὰρ τὸ γε καλὸν ὅηδὲν οὐδὲν βλάπτει) cet., ad quae vide Ast. Animadvss. p. 283 monentem de proverbio: δὶς τὸ καλόν.

592 Adiecta hisce verbis voce ἀλληγορίας Methodius eos notat, qui allegoricam scripturae sacrae sectantur interpretationem neque ulla ratione nituntur, sed omnia temere tentant. Dicitur enim ἄνω και κάτω μεταβάλλεσθαι, qui, incertus consilii, omnes in partes se versat. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 197. Male cod. Ven. ὁ πο βαλλομένων.

593 Ἄγευστος, qui non gustavit, ap. Plat. semel tantum reperitur, videlicet Pol. I. I., ubi translate, ut ap. Method., de eo dicitur, qui expers est. Etiam mala qui non experitur, ἄγευστος dicitur. Method. p. 555, D. ἄγευστοι λύπης. Itaque non fuit, cur Dindorf. ἄγευστήσαντα pro ἄγευστον scriberet. Scilicet codex Ven. eum decepit. Conf. annot. 396.

594 Ἀβέλτερος est stolidus, qui meliora neque videt neque probat. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 1.

595 Παρακινδυνεύειν h. l. est breviter dictum et idem valet, quod παρακινδυνεύοντα λέγειν (cf. Theaet. I. I.) vel παρακινδυνεύειν λέγοντα (cf. Legg. XII. p. 967, B.). Dicitur autem παρακινδυνεύειν de omni audacia, non solum in agendo, sed etiam in dicendo, unde fluxerunt illa: παρακινδυνευτικὸς λόγος (Plato Soph. p. 242, B.), quem παρακινδυνευμένον λόγον Synesius Dione p. 247, C. vocat, et παρακινδυνευτικῶς λέγειν (Plat. Pol. VI. p. 497, E.).

596 Male vulgo διοίγνυσθαι, quod Oehler. Addend. et Corrig. p. 681 et Dindorf. correxerunt. — Sermo hoc loco est de amaritudinis radice (Hebr. 12, 15), quae, quominus pullulet, impedienda sit. Quo in argumento Methodius iis fere utitur verbis, quibus Plato Phaedr. I. I. representam germinationem pennarum animi depingit. Quemadmodum igitur στόματα apud illum sunt ora, ubi pennae erumpunt, ita Noster στόμια vocat pullulandi orificia in planta. Quae orificia quum se contrahant et claudant, μύειν ab eo dicuntur, ut illa στόματα a Platone, qui in eadem re verbum συμμύειν posuit p. 251, B. τὰ περὶ τὴν ἐκφυσιν, ἃ πάλαι ὑπὸ σκληρότητος συμμυκῶτα ἔργε μὴ βλαστάνειν. Dicitur autem μύειν etiam de clausis germinibus et florum calycibus, ut Hermias in Scholias p. 160 ad eum locum recte docet. Vid. Creuzer. Annot. in Plotin. De Pulcr. p. 358. Contrarium est apud Nostrum rarioris usus verbum ἀναμύειν, sese expandere. Cum verbis μὴ ἐῶντες ἀναμύειν cet. conf. quae p. 551, D. de comprimenda mala radice dicuntur: στειρώσαντα (ἀτήνη) ... και συμπλήσαντα, ubi Leontius, ab Oehlero comparatus, male συμπλήσαντα: cod. Ven. συμπιπλώσαντα, i. e. συμπιπλώσαντα, vid. Dindorf. Annot. p. 781: ed. Bas. συμπιπλήσαντα. Tu vide Ast. Lex. Plat. T. III, p. 307. Ἀπομύειν, i. e. συμπιπλεῖν sive μὴ εἶν ἀναμύειν, exstat ap. Method. Symp. p. 273 ed. Allat. (δένδρα) ἀπομύσαντα τὰς βλάστας. Ad vocem ἐκφύσεις male vulgo proxima τοῦ λόγου trahunt, virgulā post τοῦ λόγου positā. Oehlerus recte: τὰς ἐκφύσεις, τοῦ λόγου cet., omisso πρὸς, quod Dindorf. temere revocavit, fretus codice Ven. Rariorem vocem ἐκφυσίς Methodius ex Plat. Phaedr. p. 251, B. sumsit.

597 Quemadmodum Plato Tim. I. I. incitiam μεγίστην νόσον vocat, ita Methodius h. l. peccatum, p. 568, B. iniustitiam μεγάλην νόσον nuncupat. Quam locutionem ex Tim. I. I. sumtam esse illud arguit, quod Methodius in proximis proxime apud Platonem insequentia et post paulo, quae in eodem Timaeo haud ita longe dissita sunt, verbis dumtaxat et vocibus imitatus est.

598 Ἄμφω dicit immortalitatem tum peccati, quod animae inhaeret, tum corporis, quod peccato aduevit. Mortem autem a Deo inventam esse docet, anima et corpus ut ab utroque vindicentur. Hoc sibi vult illud, quod mortem vocat τὴν πρὸς ἄμφω σωτηρίαν και ψυχῆς και σώματος. Quae verba Methodius conformavit ad Tim. I. I., ubi Plato docet, aequabilem motum et animi et corporis ad utriusque morbis nos tutos praestare.

599 Id est: medicae instar purgationis. De voce τρόπον, instar, vid. annot. 72. Verba: φαρμακευτικὴ καθάρσις, sumta ex Tim. I. I., ubi sermo de purgatione, quae medicaminibus continetur. Est autem adiect. φαρμακευτικός, medicus, ἀπαξ ap. Plat. λεγόμενον. Male cod. Ven. φαρμακευτικὴν. Ad sententiam de vi mortis medica deque Deo animis morte medicinam parante cf. Method. p. 549, B. C. ἀλεξίφαρμάκον .. τρόπον ὑπὸ τοῦ ἀλεξήτηρος ἡμῶν ἀληθῶς και ἱατροῦ θεοῦ πρὸς ἐκφύσεων τῆς ἀμαρτίας παρελήφθη ὁ θάνατος και ἀφανισμὸν. Eodem spectat

P. 549, D. *Φέρε γάρ, ἐπειδὴ πολλῶν δεῖ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων*⁶⁰⁰, ἐντεῦθεν αὐτὰ μάλιστα σκεψώμεθα, μὴ ἀφιστάμενοι, πρὶν ἂν —.

P. 550, A. *πρόσσχες*⁶⁰¹ γάρ, ὧ σοφώτατε Ἀγλαοφῶν⁶⁰², ὅτι —.

P. 551, D. *μηδεὶς ... μεμφέσθω τὴν θεῖαν φύσιν, ὡς οὐκ ἐν δίκῃ διανέμουσαν ἐκῆστω κακίας καὶ ἀρετῆς τὰ ἀμοιβαῖα*⁶⁰³.

P. 552, A. *ὥσπερ ἀκοντιστῆς ὁ ἀπόστολος δεινὸς*⁶⁰⁴ συνεστραμμένα ῥήματα τῶν λόγων εἰς μέσον ἐμβάλων —.

P. 552, B. *Δὲ ἀκριβείας μὲν οὖν περὶ τούτων διεξίεναι τὰ νῦν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ κατ' ἐαυτὸ μόνον ἔργον*⁶⁰⁵.

*διὰ τὴν τῶν ἐθελοκακούντων τιμωρὸν δίκην*⁶⁰⁶.

P. 552, C. *ἵνα μὴ πολλάκις τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν διαλεγώμεθα*⁶⁰⁷.

P. 552, D. *ἵνα σῶν αὐθις πλασθῇ καὶ ὕγιες*⁶⁰⁸.

Theaet. 151, E. *ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα*. al. Legg. XII, 961, E. *Οὐδὲν δὴ πολλῶν δεῖ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων*. 960, E. *μὴ ... ἀφιστάμεθα μηδενὶ τρόπῳ, πρὶν ἂν —*.

Theaet. 198, B. *τῷ δὲ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσσχες τὸν νοῦν*.

Epin. 979, B. *οὐ τὴν θεῖαν ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπίνην αἰτιάσθαι χρὴ φύσιν, οὐκ ἐν δίκῃ διανέμουσαν τὸν αὐτῶν βίον*.

Prot. 342, E. *ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ συνεστραμμένον ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστῆς*.

Tim. 89, D. *δι' ἀκριβείας μὲν οὖν περὶ τούτων διεξελθεῖν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ κατ' αὐτὸ μόνον ἔργον*.

Epin. 988, E. *κατὰ τὴν τῶν ἀνοσίων τιμωρὸν δίκην*.

Gorg. 490, E. *Οὐ μόνον γε (ταῦτα λέγω) .. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν*.

Tim. 82, B. *σῶν καὶ ὕγιες μένειν*.

illud, quod Socrates ap. Plat. Phaed. p. 117, E., sumto *φαρμάκῳ*, Aesculapio gallum immolari iubet. Vid. Animadvss. in Basil. M. I, p. 85—87. De sententia Methodii, docentis, peccatum, nisi mors ei medeatur, malum aeternum fore, vide illum locis ibid. p. 85 sq. ex Epiphanio citatis et p. 580, C. 587, D. praeterea Symp. p. 242.

600 Contrariam in sententiam Methodius imitatus est, quae habes Legg. l. l. In seqq. emendatione a me proposita in Symbol. in Epiph. p. 47 *σκεψώμεθα* scripsi pro vulg. *σκεπτόμεθα*. Conf. Theaet. l. l. et vid. annot. 138. *Σκοπώμεθα* cum cod. Ven. Dindorf., ut est ap. Plat. Protag. p. 314, B. *ταῦτα οὖν σκοπώμεθα*. Sed ibi *φέρει* deest, quocum Plato eiusque exemplo Methodius *σκεψώμεθα* coniungere solet. Porro in verbis: *μὴ ἀφιστάμενοι, πρὶν ἂν —*, observabis Platonium loquendi usum, quo *ἀφιστάσθαι* absolute dicuntur, qui a difficiliore quaestione vel a disputandi certamine desistunt. Cf. Soph. p. 241, C. Theaet. p. 169, B. Euthyd. p. 303, A. (ubi vid. Winkelmann. p. 133) et Legg. l. l., ad quem Nostri verba proxime accedunt. Ceterum *πρῶτον*, quod vulgo post *πρὶν ἂν* infertur, cod. Rupif. ap. Combefis. omittit, neque ea voce post *πρὶν* non carere possumus.

601 *Πρόσχειν*, cum v. *νοῦν* vel absolute positum, est Lat. animadvertere. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 198 sq. Forma *πρόσσχες* s. *πρόσσχες* exstat Theaet. l. l., ubi male vulgo *πρόσχες* scribi solebat, ut ap. Methodium h. l., p. 551, A. et p. 579, B. *Πρόσσχες*, quod Dindorf. in *πρόσσχες* mutavit, Oehlerus tacite reposuit. Apud eundem tamen *πρόσσχες* p. 310 (p. 560, A.) pro *πρόσσχες* typographi errore scriptum est; male *προσχῆς* cod. Ven. et ed. Basil., *πρόσχης* Petav. *Πρόσσχης* Dindorf. et Oehler. Addend. p. 663 paulo melius. Sed vid. Stallbaum. ad Plat. Lys. p. 219, B. Idem V. D. de σ geminato ad Schaeff. Praefat. in Iulian. p. XII. provocat, cuius testimonio abutitur Sinner. Delect. SS. PP. p. 486, simplex σ cum Boissonadio defendens. — In praegressis ap. Method. verbis: *καταίαν ἡδονὴν καρπούμενος τοῦ φθόνου*, Dindorfius *καρπιζόμενος* scripsit, quae est lectio codicis Rupif., a Combefis commemorata, et codicis Ven. Tu vide Symbol. in Epiph. p. 53, deque dictione *ἡδονὴν καρπούσθαι*, Platoni usitata, cf. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 140 sq.

602 Cf. p. 560, A. *σκοπεῖσθαι δέ σε, ὧ σοφώτατε Ἀγλαοφῶν, οὕτωςι χρὴ* (ubi *σοφώτατε* i. q. *ἐνθρόνισται* ap. Plat. Pol. I, p. 343, D.), p. 545, A. *ὧ σοφώτατοι*, et vid. annot. 96.

603 Methodius, ut omnino frequens est in Epinomide suos in usus convertendo, ita h. l. ad verba inde allata suo quodam modo sese accommodavit. Ceterum Leontius, ab Oehlero comparatus, ἦ pro *καὶ* scribit, e scioli, ut videtur, emendatione, prout in Symbol. in Epiph. p. 54 iudicavi. Dindorfius ἦ ex cod. Ven. perperam recepit.

604 Laudatis verbis Rom. 9, 20, Apostolum propter curta *ἐνθυμήματα*, telorum instar emissa, cum iaculatore comparat Methodius, similitudine a Platone Prot. l. l. petita. Vid. Ast. Annot. in cum Prot. p. 164. Pro vulgato *διεστραμμένα* recte Dindorf. cum cod. Ven. *συνεστραμμένα*. Vid. Ast. l. c.

605 Ex Tim. l. l. Methodius integrum delibavit enuntiatum, nonnisi verbis *τὰ νῦν* de suo adiectis et paucis immutatis; nam *διεξίεναι* et *ἐαυτὸ* quam *διεξελθεῖν* et *αὐτὸ* dicere maluit.

606 *Τὴν* vulgo deest; ego adici duxi in Symbol. in Epiph. p. 54, et addidit Dindorf. ex cod. Ven. In libris Platoniceis *δίκη* cum alias *τιμωρός* vocatur, tum Epin. l. l., ex quo noster aliquem saltem colorem duxit. *Τιμωροὶ μηχαναὶ* ap. Method. p. 569, D. sunt poenarum instrumenta. Idem p. 566, A. *δεσμὸν αὐτῇ τὸ σώμα δεδοσθαι τιμωρῶν*. Adde annot. 374.

607 Eadem de iisdem se dicere, [Socrates fatetur Gorg. l. c. et ap. Xenoph. Memor. IV, 4, 6. Cognatum est proverbiale illud: *αὐτὰ δὲ αὐτῶν*, ap. Apostol. Cent. V, 2.

608 Male Oehler. *ζῶων* pro *σῶν*. Paulo melius *σῶων* vulg. et Oehler. in Addend. p. 662. Dindorf. *σῶων αὐθις* cum cod. V. pro vulg. *αὐθ. σ.* Emendationem, a me propositam Symbol. in Epiph. p. 54 et nunc receptam, confirmat Plato Tim. l. c., ubi *σῶν* et *ὕγιες*, ut nostro loco, coniuncta habes. De voce Attica *σῶς* vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 674 et Lex. Plat. T. III, p. 353.

P. 553, B. τὰ δὲ συνεχῆ τοῦτοις ὡδε πάλιν προχειριστέον⁶⁰⁹.

P. 555, A. διὰ τί δὲ τοῦτο ἀνάγκη, λόγος ἂν ἔτι πλείων τῶν εἰρημένων γίγνεται⁶¹⁰.

P. 556, A. ὡς ἀγγέλους ἀμεταστρόφως⁶¹¹ ἐν ἀφθαρσία τὰ ἄριστα πράζοντας.

P. 556, B. ἡμᾶς ... ἀνάγκη δὴ σαρκῶν ὡσαύτως ἐκείνοις (nim. angelis) γυμνοῦς ἔσεσθαι δεῖν⁶¹².

P. 558, A. (ἴνα) ἡμεῖς ἐν τῷ παραδείσῳ μὴ γάμοις ἢ εἰλαπίναις⁶¹³ ἔτι σχολάζωμεν.

P. 559, B. Εἰ δὲ τις τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς σαρκὸς βιάζεται [λέγειν⁶¹⁴] ἔσεσθαι, πολλῇ μὲν μωρία τοῦτο⁶¹⁵ καὶ ἀλογία. δεῖ⁶¹⁶ γάρ

Legg. I, 643, A. τὸν προχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν.

Tim. 54, B. διότι δέ, ὁ λόγος πλείων.

Epin. 982, B. τὸ .. ἀμετάστροφον, ὅταν ψυχὴ τὸ ἄριστον κατὰ τὸν ἄριστον βουλευσῆται νοῦν.

Crat. 403, B. ὅτι ἡ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος παρ' ἐκείνον ἔρχεται.

Ax. 371, D. συμπόσια ... καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι.

Soph. 246, B. νοητὰ ἅττα ... εἶδη βιάζομενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι.

Epin. 983, C. πολλῇ μωρία τε καὶ ἀλογία.

609 Id est: Quae cum hisce cohaerent, sic rursus expromenda sunt. Ita apud Plat. Legg. l. I. προχειρῆεν λόγον est expromere orationem. Astius Lex. Plat. T. III. p. 219 verbum προχειρῆεν, quod est Platonicum ἀπαξ λεγόμενον, minus recte interpretatur suscipere, instituere. Longe usitatius est medium προχειρῆσθαι, de quo Schaefer. Melet. p. 15 et Haas. ad Leon. Diacon. p. 459 ed. Bonn.

610 Methodius imitando amplificavit Platonica Tim. l. I. unde confirmatur πλείων, quod Oehlerus loco vulgati πλείω reponi voluit. Dindorfius, qui ἐπὶ πλείω cum cod. Ven. scripsit, fecit, quod alicubi Oehlero exprobravit: inventis frugibus glande vesci maluit. Idem γίγνεται pro γίγνεται. Tu v. annot. 563.

611 Quemadmodum Epinomis auctor in iis, quae de astris, tanquam diis, disputat, l. I. virtutis tenacem habitum τὸ ἀμετάστροφον vocat, ita Noster terram novam habituros, tanquam angelos, bona ἀμεταστρόφως, i. e. mente irretorta, sectaturos esse dicit. Est autem adv. ἀμεταστρόφως minus frequentatam quam ἀμεταστρεπί, de quo monui annot. 385. Ceterum male cod. Ven. πράξαντας pro vulg. πράξοντας.

612 „Ἀγγέλους addidit ante ἔσεσθαι [Combefis. ap.] Galland. [p. 777, A.]“ Oehler. Male, siquidem Methodius docet, nos, quos aequari angelis oporteat, necesse esse ad eundem illis modum corpore nudari. Conf. p. 565, B. Anima, corpore tanquam vestimento exuta (vid. annot. 115), γυμνὴ τοῦ σώματος, vel τῶν σαρκῶν vel simpliciter γυμνὴ vocatur. Conf. Plat. Crat. l. c., Gorg. p. 523, E. (ubi vid. Ast. Annot. p. 459 inf.), Method. p. 565, B. et ap. Phot. cod. 234. p. 301, a. 31 Bekk. Pari metaphora verba γυμνοῦσθαι, ἀπογυμνοῦσθαι usurpantur. Cf. Plat. Gorg. p. 524, D. ἐπειδὴν γυμνοῦσθαι τοῦ σώματος (ubi vid. Ast. Annot. p. 464), et Method. ap. Phot. cod. 234. p. 301, b. 11. 12. αἱ ψυχαί, παντὸς ἀπογυμνωθεῖσαι περιβλήματος. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 136. — In verbis: ὡσαύτως ἐκείνοις, notabis structuram adverbii ὡσαύτως cum dativo compositi. Nec non pleonasmus advertendus, qui inest verbis: ἀνάγκη ... ἔσεσθαι δεῖν. Cf. Method. p. 540, A. ἀνάγκη, (p. 560, D.) φησί, τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ μόνου τοῦ εἶδους σώζεσθαι δεῖν προσδοκᾶν. δεῖν, quod ibi Oehler. loco vulgati δεῖ ex cod. Venet. reposuit, nostro loco confirmatur, sicut monui Symb. in Epiph. p. 45. Photius cod. 234. p. 299, b. 5. 6. haec in brevius ita contraxit: ἀνάγκη δὴ τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ μόνου εἶδους ἔσεσθαι. Simili pleonasmō δεῖν post ἀναγκαῖον infertur. Vid. annot. 88.

613 Vulgatum σχολάζοντες correxi Symb. in Epiph. p. 55. Pessime cod. Ven. εἰσλαπίνες pro vulg. ἢ εἰλαπίναις. Μῆτε pro ἢ scribi vult Dindorf. Annot. p. 785. Sed praestat scribere μὴ γάμοις ἢ εἰλαπίναις. Homerica vox εἰλαπίνη, de qua vid. Fischer. Indice in Aeschin. Socrat. Dialog. III, apud scriptionis prosae auctores perraro deprehenditur estque ἀπαξ λεγόμενη in Platonis, quae feruntur, scriptis. Quo certius est, Methodium h. l. obiter notare voluisse sententiam de beatorum epulis, ab auctore Axiochi l. c. prolatam.

614 „Fortasse λέγων.“ Oehler. Cod. Ven. βιάζεσθαι λέγειν. Ego, sicut in Symbol. in Epiph. p. 56 docui, λέγειν delendum esse censeo, quippe a sciolo adiectum, qui in verbo βιάζεται aliquid desideraret. Sed βιάζεσθαι interdum per se est, quasi vi quadam adhibita, disputando evincere, ut Lat. cogere, et accus. cum infn. vel ὡς c. indic. secum habet. Conf. Plat. Soph. l. I. et p. 241, D., ubi vid. Heindorf. Adde Symbol. in Epiph. l. c. Eadem vis verbi ἐκβιάζεσθαι ap. Method. in Excerptis Photianis cod. 234. p. 300, b. 21. Bekk. τὸ παρὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ ... ὁπτιὸν εἰρημένον τοῦ Ὠριγένους ἀλληγοροῦντος καὶ εἰς τὴν τῶν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωτισθέντων Ἰσραηλιτῶν ἐπάνοδον ἐκβιαζόμενον εἰρησθαι. Infra p. 576, B. βιάζεσθαι c. inf. est nonnisi violentē contendere.

615 Male vulgo τούτῳ, virgula post hanc vocem temere adiecta. Τούτῳ non exstare in cod. Rhedig. Oehlerus testatur. Ego τοῦτο scribendum duxi ea emendatione, quam proposui Symbol. in Epiph. p. 56, atque ita Dindorf. quoque. Nam quod loco παραλλήλῳ in Epin. haec nude posita sunt: πολλῇ μωρία τε καὶ ἀλογία, illic subiectum φάναι praecedit, nostro loco τοῦτο ad verba: εἰ δὲ τις ... βιάζεται ..., apte refertur.

616 Vulgo λέγει. Cornarius: Dico, id est λέγω (ut Oehler. monet), parum apte. Ego δεῖ scripsi, quod Petav. suasit et Dindorf. ex cod. Ven., Oehlero Addend. p. 663 probatum, reposuit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 56. δεῖ γάρ Noster pro δεῖ δὲ Epin. l. I. In seqq. virgulam, apud Oehler. ante μὴ omissam, reposui, quum verba μὴ τι ληροῦντά γε ... φαίνεσθαι, interpositis illis:

φθοράν πρώτον και λύσιν τὸν τοιοῦτον τῆς ψυχῆς δεικνύναι, ἵνα δεῖξῃ δὴ και τὴν ἀνάστασιν, μήτοι ληροῦντά γε, ἀλλὰ σαφῶς λέγοντά τι φαίνεσθαι. (C.) ὁμως γοῦν δοτέον αὐτῷ θνητὴν ὄρῖσασθαι τὴν ψυχὴν. θνοῖν γὰρ τοι θάτερον ταῦτα θετέον, ἢ —, ἢ —⁶¹⁷. οὐδὲν ὁ κύριος ἄλλως⁶¹⁸ ἐφθέγγετο, ἢ ἐψεύσατο.

P. 559, D. ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν⁶¹⁹, και τὸν δυσμαθέστατον μαθεῖν ἀθάνατον αὐτὸν εἶναι και ἀνώλεθρον⁶²⁰ διαβεβαιόσθαι τὴν ψυχὴν.

P. 560, A. πάντως⁶²¹ δὲ ῥᾶστα μαθήσει, εἰ ἐπὶ τὴν τοῦ καθεύδειν εἰκόνα πρόσχησῃ και ἀνίστασθαι⁶²². εἰ γὰρ τὸ ὑπνοῦν ἀπὸ τοῦ ἐργηγορέναι και τὸ ἀνίστασθαι ἀπὸ τοῦ καθεύδειν γίγνεται, και τοῦτο θανάτου και ἀναστάσεως μελέτη⁶²³ (ὅ πνῶ γὰρ και θά-

Epim. 983, C. δεῖ δὲ .. μὴ τι ληροῦντά γε, σαφῶς δὲ τι λέγοντα φαίνεσθαι.

Epim. 983, E. θνοῖν τοι θάτερα θετέον αὐτά· ἢ —, ἢ —.

Crat. 429, E. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ .. ἄλλως ἂν οὔτος ταῦτα φθέγγεσθαι.

Epim. 978, E. ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, και τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον. Phaed. 95, B. ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον και ἀθάνατον οὖσαν. al.

Pol. I. 344, A. πάντων δὲ ῥᾶστα μαθήσει, εἰ ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθῃς. Phaed. 71, C τῷ ζῆν ἔστι τι ἐναντίον, ὥσπερ τῷ ἐργηγορέναι τὸ καθεύδειν; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη. Τί; Τὸ τεθνήναι, ἔφη. Οὐκοῦν ἐξ ἀλλήλων τε γίγνεται ταῦτα, εἰ περ ἐναντία ἐστὶ,

ἵνα δεῖξῃ .. τὴν ἀνάστασιν, ad superiora: δεῖ ... δεικνύναι, per oppositionem referantur. De reponenda virgula Oehler. Addend. p. 663 monuit. Quod autem Epim. l. I. μὴ τι - γε, ap. Nostrum μῆτοι (vulgo μὴ τοι) - γε scribitur: utrumque recte habet. Vid. Matthiae. Gramm. Gr. Ampl. §. 610. 2, Stallbaum. ad Plat. Rempubl. III. p. 388, B. et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 343.

617 Formula θνοῖν θάτερον· ἢ —, ἢ —, ap. Platon. cum in oratione continua saepe exstat, tum per se ἁλλειπτικῶς posita inservit syllogismo διλημμάτω, breviter sic enuntiatio: θνοῖν θάτερον· ἢ —, ἢ —, i. e. duorum alterutrum ponendum est: aut —, aut —. Conf. Theaet. p. 176, B. Phaed. p. 66, E. 76, A. (locum exhibeo infra p. 571, B., ubi vid. annot. 634). Uno Epinomidis loco comparato formula plenius ita effertur: θνοῖν θάτερα θετέον αὐτά· ἢ —, ἢ —. Quem locum Noster imitando ita expressit, ut in dilemmate ἢ —, ἢ — pro indicativo, qui ap. Plat. II. II. obtinet, accus. c. inf. poneret. θνοῖν, quod Methodius habet, hodie in Epinome. recte scribitur pro olim vulgato θετέον, quum Attica forma θετέον, de qua Ast. Animadvss. in Legg. p. 284 et Lex. Plat. T. I, p. 572, in hac formula dubiae fidei sit. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 548. 604 et Stallbaum. ad Theaet. l. c. Deinde θάτερον Methodius ponere maluit, quam θάτερα, quod tamen non minus recte dicitur. Vid. Stallbaum. ad Theaet. l. c. Denique pro αὐτά Methodius ταῦτα, quod magis placet.

618 Id est frustra. Vid. Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1293, 21, Ruhken. ad Tim. Lex. Plat. p. 198 sq., Jacobs. Additam. Animadvss. in Athenae. p. 45, Bekker. Specim. Philostr. p. 103, Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 261 sq. et Lex. Plat. T. I, p. 111. Ἄλλως φθέγγεσθαι ap. Plat. uno Cratylī loco cit. reperitur, ubi vid. Stallbaum. Respondet ibi in seqq. φθέγγεσθαι ψευδῆ et opponitur ἀληθῆ φθέγγεσθαι.

619 Formulam ὡς ἔπος εἰπεῖν, de qua vid. annot. 116, Methodius cum reliquis verbis: ὥστε .. και τὸν δυσμαθέστατον μαθεῖν, ex Epim. l. c. mutuatus est ita, ut, omisso ἂν, τὸν δυσμαθέστατον pro τὸ δυσμαθέστατον ζῶον diceret. Καὶ est vel, ut in similibus formulis, de quibus vid. annot. 374.

620 Vulgo: ἀνώλεθρον, ut in praegressis p. 559, C. Sed, ut concedam, Epiphanium fortasse ἀνώλεθρος scripsisse, a me tamen non impetro, ut credam, Methodium, hominem Atticissimi studiosissimum, vulgari forma ἀνώλεθρος (vid. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 705) usum esse, praesertim quum ille h. l., ut in praegressis, ante oculos habuerit locos in Phaedone, quibus Plato voces ἀθάνατος et ἀνώλεθρος copulavit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 198. Itaque formam Atticam ἀνώλεθρος reposui. Hisce perscriptis, vidi, eam formam in ed. Basil. utrobique expressam esse. Qua de re monui Symbol. in Epiphani. p. 56, coll. p. 542, C., ubi ἀνώλεθρος recte scriptum. Atque ita p. 559, C. et nostro loco Dindorf. et Oehler. Addend. p. 663 cum cod. Ven. et ed. Basil.

621 Πάντως, quod Methodius habet, pro πάντων ap. Plat. Pol. l. I. scribendum conicio. Nam πάντων ῥᾶστα alias ap. Platonem non exstat, qui in similiter dictis nudum ῥᾶστα ponere solet. V. c. cf. Soph. p. 260, B. ἀλλ' ἴσως τῆδ' ἐπόμενος ῥᾶστ' ἂν μάθοις. Πάντως autem apud eundem in enuntiationum initio cum affirmatione haud raro ponitur. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 10 et Lex. Plat. T. III, p. 26 inf. Quocirca minime adsentior Dindorfio, qui πάντων nostro loco ex cod. Ven. recepit. Neque melius idem cum cod. Ven. οὕτως pro οὕτως in praegressis: σκοπεῖσθαι δὲ σε, ὃ σοφώτατε Ἀγλαοφῶν, οὕτως χρῆ. Tu conf. Plat. Pol. I, p. 343, D. σκοπεῖσθαι δὲ, ὃ εὐθρότατε Σοκράτες, οὕτως χρῆ, ubi se post δὲ excidisse suspicor. Ceterum parum abfuit, quin nostro loco ex Plat. Pol. I, p. 344, A. μαθήσει rescriberem; vid. annot. 508.

622 De scriptura vocis πρόσχησῃ dixi annot. 601. Quemadmodum autem Plato Phaed. II. cc. somnum et vigiliam cum morte et vita comparat et hanc ex illa, non minus quam vigiliam ex somno, consequi docet, eoque argumento ad demonstrandam animi immortalitatem utitur, ita Noster, a Platone profectus, in seqq. p. 560, A. B. C. D. resurrectionem corporis adstruere conatur. Omnem de imitatione dubitationem tollunt, quae Methodius, in reliquis non tam verba quam sententias sectans, p. 560, C. D. ex Phaed. p. 72, C. D. totidem fere verbis refert.

623 Θανάτου και ἀναστάσεως Dindorf. cum cod. Ven. recte pro vulg. ἀ. x. θ. Perpetuam somni

νάτω διδυμάσιν⁶²⁴), ἀνάγκη δὴ καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι εἶναι ἐκ τοῦ τεθνήναι (B.), εἰς τὸ ζῆν τὴν σάρκα, εἶπερ καὶ τὸ ἀνεγείρεσθαι ἐκ τῶν καθευδόντων. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ καθευδεῖν τὸ ἐρηγορέναι γίνεσθαι, καὶ οὐ πάντως ὁ καθευδὼν ἐν τῷ αὐτῷ διαμένει σχήματι καθευδὼν αἰεὶ⁶²⁵, ἀλλ' αὖθις ἀνίσταται, οὕτως⁶²⁶ καὶ τὸ ζῆν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν συμβήσεται, καὶ οὐ πάντως ὁ ἀποθανὼν, ἐπειδὴν ἀποθάνοι, ἐν τῷ αὐτῷ μένει. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ κοιμᾶσθαι τὸ ἐρηγορέναι ..., τίς μηχανῆ⁶²⁷ καὶ ἐκ τοῦ κλιθέντος μὴ οὐχὶ προσδοκᾶν τὸ (C.) ἀναστήσεσθαι καὶ ἐκ τοῦ θανόντος τὸ ἀναβιώσκεισθαι⁶²⁸; καὶ γὰρ ἡμεῖς ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἐκ τῶν τεθνεώτων σωμάτων τὸ ἀναβιώσκεισθαι συμβαίνειν.

εἰ θνήσκοι μὲν καὶ σήπειτο τὰ σπέρματα, ἐκ δὲ τῶν σπερμάτων μηκέτι (D.) τὸ ἀναζῆν καὶ φύειν γένοιτο⁶²⁹, τίς ἢ ἀποκλήρωσις μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνήναι;

καὶ αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν μεταξύ δύο ὄνοιον ὄνοιον; Πῶς γὰρ οὐ; — λέγω δὲ τὸ μὲν καθευδεῖν, τὸ δὲ ἐρηγορέναι, καὶ ἐκ τοῦ καθευδεῖν τὸ ἐρηγορέναι (D.) γίνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἐρηγορέναι τὸ καθευδεῖν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταδαρθάνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγείρεσθαι. ἰκανῶς σοι, ἔφη, ἢ οὐ; Πάνν μὲν οὖν. Λέγε δὴ μοι καὶ σύ, ἔφη, οὕτω περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν φῆς τῷ ζῆν τὸ τεθνήναι εἶναι; Ἐγώγε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ ἄλλῶν; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δαί, ἢ δ' ὅς, ἐκ τοῦ τεθνεώτος; Ἀναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῆν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα .. τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες γίνονται; Φαίνεται, ἔφη. Phaed. 72, D. ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι τῷ ὄντι καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίνεσθαι.

Phaed. 72, C. εἰ ἀποθνήσκοι μὲν πάντα ὅσα τοῦ ζῆν μεταλλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, ... μὴ πάλιν ἀναβιώσκειτο, ἀρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνήναι καὶ μηδὲν ζῆν; (D.) εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανῆ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνήναι;

ac vigiliae vicissitudinem mortis et resurrectionis meditationem vocat, quod illa hisce nos adsuefacit. Aliud sibi vult μελέτη θανάτου ap. Plat. Phaed. p. 81, A. (vid. annot. 74.), a quo Noster hanc dictionem, alia sententia substituta, mutuatus est. Ceterum h. l. et p. 560, B. ex cod. Ven. γίγνεται reposui pro vulgato ac vulgari γίνεται. Vid. annot. 563.

624 Ed. Basil. et Petav. διδυμάων ἐν. Petavius tamen, haud immemor Homeri versuum Il. p. 672. 682, in margine haec annotavit: Cor. διδυμάσιν, quod Oehler. et Dindorf. receperunt. Cod. Ven. pessime διδυμάων ἀνεανάγκη, proxima voce simul vitiosa.

625 Pro vulg. αἰεὶ καθευδὼν (cod. Ven. καθ. ἐν τῷ αἰεὶ) Dindorf. καθευδὼν αἰεὶ. Recte; nam postpositum αἰεὶ maiorem vim habet. Dein idem ἀλλ' αὖθις, ut est in cod. Ven., pro vulg. ἀλλὰ αὖθις. Vid. annot. 501.

626 De voce οὕτως ante consonantem posita vid. annot. 232.

627 Confer locum ex Plat. Phaed. p. 72, C. D. ad p. 560, C. D. allatum, cuius formam dumtaxat Noster h. l. imitatus est, interrogandi formula τίς μηχανῆ μὴ οὐχὶ —; inde sumpta, de qua vid. annot. 172. Idem sibi vult inusitata interrogatio: τίς ἢ ἀποκλήρωσις μὴ οὐχὶ —; p. 560, D., ubi Methodius sententiae Platonicae suam accommodat. Conf. idem ap. Phot. cod. 234. p. 299, a. 26. οὐκοῦν τίς ἢ ἀποκλήρωσις τὸ μὲν θεοείκελον σχῆμα — ἀπαγορεύεσθαι ὡς ἀκλεέστερον, ἄπουρ δὲ καὶ ἄχειρον ἀνίστασθαι; In seqq. cod. Ven. male κληθέντος.

628 Vulgo: τὸ ἀναστήσεσθαι καὶ ἐκ θανόντος τὸ ἀναστήσεσθαι. Verbum ἀναστήσεσθαι putide repetitur, etiamsi prius de expergefactione, ut in superioribus, posterius de resurrectione (cf. p. 560, A. θανάτου καὶ ἀναστάσεως μελέτη) dictum accipiatur. Ego, collatis supra dictis: ἀνάγκη δὴ τὸ ἀναβιώσκεισθαι εἶναι ἐκ τοῦ τεθνήναι, et proximis verbis, suspicor, Methodium pro altero ἀναστήσεσθαι scripsisse ἀναβιώσκεισθαι, ἀναστήσεσθαι autem debere sciolo, qui verbo ἀναβιώσκεισθαι, quod Methodius a Platone sumsit, offenderetur et ecclesiasticum in declaranda ἀναστάσει loquendi usum sequi mallet. In seqq. articulum ante θανόντος excidisse puto. Conf. praegressa p. 560, B. ἐκ τοῦ κλιθέντος, et proxima p. 560, C. ἐκ τῶν τεθνεώτων. Hisce perscriptis et postmodum delibatis in Symbol. in Epiph. p. 56, video, Dindorfum ἀναβιώσεσθαι (cod. Ven. ἀναβιώσασθαι) scripsisse et τὸ ἐκ cod. Ven. adiecisse. Ac videtur sane ἀναβιώσεσθαι cum praegresso ἀναστήσεσθαι melius quam ἀναβιώσεσθαι congruere; sed ἀναβιώσεσθαι in seqq. repetitur atque rei magis accommodatum est, neque exempla copulati infinitivi praesentis et futuri desunt. Vid. Bernhardy. Syntax. p. 371.

629 Verbis, quae ap. Platon. Phaed. II. citi. exstant, in brevius contractis Methodius utitur in exornando resurrectionis argumento, quod Patres Eccl., auctoribus Apostolis Ioanne Ev. 12, 7 et Paulo Cor. I, 15, 35 sqq., a seminibus reviviscentibus sumere solent. Conf. Origen. ap. Method. p. 539, A. B. (ubi lego: περιδραξόμενος αὐτῆς τοῦ εἶδος, τὸ εἶδος ὃν ἔχει θνήσκων ἐπιτίθει cet.), Epiph. T. I, p. 599, B. C. et Isidor. Pelus. Epist. I, 284. Plura dabunt Suicer. Thesaur. Eccl. v. Θάνατος, B, 7, a. p. 314 et Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 291 sq. Ceterum male cod. Ven. ἢ pro εἰ.

P. 560, D. ὁ θεὸς .. αὐτῷ⁶³⁰ .. τὰς ψυχὰς .. ὡς (P. 570, D.) εἰς παγίδα τὴν σάρκα δίκην ὑφεξούσας⁶³¹ τῶν ἡμαρτημένων ἐμβιβάζει⁶³².

P. 571, A. οὐκέτι τὸ συναμφοτέρον⁶³³ αἴτιον, ἀλλὰ ψυχῇ μόνῃ.

P. 571, B. ὥστε ὅπερ λέγω δυοῖν θάτερον⁶³⁴. ἢ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἡμάρτομεν μετὰ σώματος, καὶ οὐ φαίνεται χρόνος, ἐν ᾧ ἐκτὸς ὑπῆρξαμεν σώματος, καὶ συναίτιον τὸ σῶμα καὶ κακῶν τῇ ψυχῇ καὶ ἀγαθῶν⁶³⁵, ἢ χωρὶς σώματος ἡμάρ-

Tim. 41, E. (ψυχὰς) ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα.

Legg. XI, 921, A. δίκην τῷ θεῷ ὑφέξει. al.

Alc. I, 130, A. ψυχὴν ἢ σῶμα, ἢ ξυναμφοτέρον.

Phaed. 76, A. ὥστε, ὅπερ λέγω, δυοῖν θάτερον· ἦτοι ἐπιστάμενοι γε αὐτὰ γέγοναμεν, καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὖς φαιμεν μανθάνειν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἀναμνησονται οὗτοι, καὶ ἢ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη.

630 Αὐτῷ, apud illum, intellige Origenem, ita docentem Comment. in Psalm. 65, v. 10. Conf. Method. p. 571, C. D. 572, A. De dativo citandi conf. Plotin. p. 490 (9), A. τῷ δὲ Ἐμπεδοκλεῖ τὸ μὲν νεῖκος διαιρεῖ, ἢ δὲ φίλα ἐνοί. C. ζητήσῃ δ' ἂν τις τὰ πολλὰ νοητὰ εἰ ἐξ ἐνός ἐστιν αὐτῷ (Platoni) τοῦ πρώτου. Vide Toup. ad Longin. IX, 10. p. 278 ed. Weiskii, cuius notula censoria philologo indigna est, Bast. Epist. Crit. p. 12 ed. Lips., Schneider. ad Plat. Civit. III, p. 389, E. T. I, p. 226, a. meque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 314 sq. ed. Krabinger.

631 Ὑφεξούσαν mendose olim scriptum fuisse, minus est mirandum; neque enim, quo haec vox pertineret, perspiciebatur, ante verba εἰς παγίδα temere inculcatis istis p. 560, D. φησὶ τὴν ἀνάστασιν — — p. 570, D. — χοῦ δεικνύναι. Iam vero, quum Oehlerus, istis omnibus codicibus Veneti opē suam ad sedem revocatis, lacunam p. 540, A. inter verba ἀνάχη καὶ τῶν ἐναργεστέρων olim hiantem expleverit, liquido apparet, τὰς ψυχὰς ... ὑφεξούσας scribendum esse, quo commissura orationis antea discriptae sarta tectaque sit. Dindorfus, scriptura vulg. in contextu servata, emendationem, a me nude positam Symbol. in Epiph. p. 56., Annot. p. 786 protulit. Quam h. l. confirmo, coll. p. 571, C. ἀσύστατον καὶ ἀνένδεκτον τὸ μὲν σῶμα παγίδα τίθεσθαι καὶ δεσμά, τὸν δὲ θεὸν εἰσάγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν παγίδα, δίκην ὑφεξούσας. Δίκην ὑπέχειν, poenam subire, cum alias ap. Platon. exstat, tum Legg. l. c. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 443 sq. De Origenis sententia, a Methodio notata, vid. annot. 487.

632 Ἐμβιβάζεσθαι legendum coniecit Petavius, quum, quo ἐμβιβάζει referret, non haberet; sed recte habet ἐμβιβάζει, orationis nexu codicis Ven. opē redintegrato. Ἐμβιβάζειν in eadem re ponitur p. 570, D. πῶς [adde, quod post πῶς excidit, ὡς] εἰς παγίδα ὕστερον μετὰ τὴν παράβασιν εἰς [τὸ adde] σῶμα ἐμβιβάζονται (αἱ ψυχαί) —; et p. 576, A. πρὸ σώματος αὐτὴν ἀμαρτήσασαν εἰς ἐκὰς κατὰρσιν καὶ καταδίην εἰς τὸ σῶμα ἐμβιβάζεσθαι. Valet autem ἐμβιβάζειν idem, quod εἰσάγειν p. 571, C. τὸν δὲ θεὸν εἰσάγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν παγίδα. Atque id ipsum verbum exstat Ps. 65, 10. εἰσῆγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα, quo in loco allegorice interpretando Origenes secutus est Platoniorum loquendi usum, qui animas corporibus ἐμβιβάζεσθαι dicunt. V. c. cf. Nathanaël. Anitthet. p. 411 ed. Creuzer., cuius videas annotationem. Fons apud Platonem Tim. l. c., ubi Deus animas corporibus coelestibus ἐμβιβάζειν dicitur, simul adiuncta currus imagine (ὡς εἰς ὄχημα), cui Origenes ex Ps. l. c. laqueum substituit. Ceterum de praepositione in comparationibus non repetita (ὡς εἰς παγίδα τὴν σάρκα) vide Bernhardy. Syntax. Graec. p. 205 meque in Symbol. in Epiph. p. 113.

633 Τὸ συναμφοτέρον Platonicè dicitur homo ex anima et corpore commixtus. Conf. Tim. p. 87, E. Symp. p. 209, B. Alcib. I. l. c. Method. p. 573, A. μετὰ τὴν εἰς τὸ σῶμα σύμφωσιν τῆς ψυχῆς γίνεται τὸ παράπτωμα, ὅτι τὸ συναμφοτέρον ὁ ἄνθρωπος. Olympiodor. Comment. in Alcib. I. p. 4. ed. Creuzer. ὁ λόγος· ταῦτη γὰρ μόνῃ συμφέρι τὸ δίκαιον, οὐ γὰρ τῷ συναμφοτέρῳ. Interdum etiam τὸ συναμφοτέρον ζῶον homo vocatur. Vid. Prologum. in Io. Glyc. De V. S. R. p. XXXI. et Indic. in Io. Glyc. p. 132, a. De doctrina Platonica, ex qua iste loquendi usus fluxit, vid. annot. 582. Quod autem Nemesius De Nat. Hom. p. 37 Matthaei. docet: Πλάτων δὲ οὐ δοκεῖ λέγειν τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ συναμφοτέρον, ψυχὴν καὶ σῶμα: vir eruditissimus respexit illud Platonis placitum, de quo vid. annot. 261.

634 Methodius, quo doceat, corpus peccatorum insons esse, rationem sequitur διλήμματος, quo Plato Phaed. l. c. perceptionem recordatione contineri probatum ivit. Sed quum illic, formula δυοῖν θάτερον item praemissa, post utrumque ἢ consequens καὶ inferatur, Noster post prius ἢ duo consequentia repetito καὶ annectit. Sic idem p. 559, C. διλήμμα ap. Plat. Epin. p. 983, E. ita dilatat, ut pro ἢ, illic simpliciter repetito, ἢ —, καὶ —, ἢ —, καὶ — ponat. Ceterum, etiam omnia formula δυοῖν θάτερον, de qua vid. annot. 617, διλήμμα ita exprimi solet, ut post ἢ —, ἢ — sive ἦτοι —, ἢ — utrumque consequentia voce καὶ semel aut bis posita annectantur. Conf. Method. Symp. p. 216 Allat. ἦτοι οὖν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν γένεσις ἦν, καὶ μάταιος ἢ τοιαύτη δόξα (ἢ τούτων σύστασις VB. P. C.), ἢ οὐκ ἦν, καὶ εἰς τὴν κοίτησιν καὶ διαμονὴν (διαγωγὴν VB. P. C.) ὁ θεὸς τὸν βίον μετέστησε, p. 225. ἦτοι (ita recte P. C., εἶτοι A.) οὖν γένεσις ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐχρὴν εἶναι νόμους, ἢ εἰσὶ νόμοι, καὶ οὐκ εἰσὶ κατὰ γένεσιν, apud Phot. cod. 234. p. 299, b. 23—29 Bekk. et apud Epiph. p. 566, B., ubi, ut nostro loco, prior διλήμματος pars repetito καὶ amplificatur.

635 Ita vulgo; Dindorf. cum cod. Ven. καὶ ἀγαθῶν .. καὶ κακῶν. Sed cf. p. 551, D. κατὰς καὶ ἀρετῆς τὰ ἀμοιβαία. Deinde Dindorf. cum cod. Ven. διάγοντες ἡμ. pro vulg. ἡμ. διάγοντες. Ego scripsi, sicut scribi iussi Symbol. in Epiph. p. 56. In seqq. ἐκ παντός est quovis modo. Conf. Method. p. 575, B. ἀλήπτους εἶναι .. ἐκ παντός τῇ ἀμαρτίᾳ, et p. 590, C. (ap. Phot. cod. 234. p. 297, a. 3. 4) νικήσας ἐκ παντός τὴν ἀμαρτίαν. Idem haec cumulat: τὸ σύνολον ὅλος ἐκ παντός, p. 577, D. ἐχρὴν μήτε παρδνεύειν μήτε ἐχρατεύεσθαι δύνασθαι τὸ σύνολον ὅλος ἐκ παντός. Quid? quod hisce vocibus ita cumulatibus εἰς τὸ παράπαν p. 543, C. et p. 545, C. adicitur.

τομεν διαγαγόντες, και ἀνάιτιον τὸ σῶμα κακίας ἐκ παντός. ἀλλὰ χωρὶς σώματος ὑπὸ ἀλόγου ἡδονῆς⁶³⁶ οὐ κρατεῖται ἡ ψυχὴ, ἐκρατήθησαν δὲ οἱ πρωτόπλαστοι ἀλόγῳ δειλευσθέντες ἡδονῆ⁶³⁷.

P. 572, A. (τῶν ψυχῶν) τῶν εἰς ... τὸ σῶμα, ὡς εἰς ἀγώνισμα, κατενεχθεισῶν⁶³⁸.

P. 572, B. τὰ ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος ὕδατα⁶³⁹.

P. 572, B. φέρε γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν .. αὐτὸς ποιῆσαι τὴν ἀπόκρισιν⁶⁴⁰.

P. 573, A. μετὰ τὴν εἰς τὸ σῶμα σύμφυσιν τῆς ψυχῆς⁶⁴¹.

P. 573, C. (Θεός) διὰ πολλῶν αὐτοῦς ἤλεγξε πόνων, τὸν ἀληθῶς Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικῆσαι προθεῖς.

P. 575, A. Θαύμα μὲν οὖν τοῖς πολλοῖς ταῦτα λεγόντων αὐτῶν⁶⁴² τότε

Pol. IX, 591, C. τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ.

Phaed. 69, A. κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν. Soph. 222, E. (τό) παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ ποιούμενον.

Pol. X, 608, B. μέγας ... ὁ ἀγών, ... τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι.

Phaedr. 247, C. ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νῶτῳ.

Gorg. 515, C. ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι. Legg. X, 897, E. μὴ .. ποιῆσθε μετὰ τὴν ἀπόκρισιν.

Tim. 42, A. ὅποτε δὴ σώμασιν ἐμφοτευθεῖεν.

Phaedr. 256, B. τῶν τριῶν παλαισμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἐν νεικήκασιν.

Legg. XII, 967, A. Θαύματα μὲν οὖν καὶ τότε ὑπεδύετο περὶ αὐτὰ — (B.) —

636 Ἄλογος ἡδονή, rationis expertus voluptas, quod exstat Pol. l. c., ap. Plat. recurrit Tim. p. 47, D. ἐφ' ἡδονῆν ἄλογον .. χρήσιμος. Conf. ἐπιθυμία ἄλογος ap. Method. p. 581, D. 583, B. Phot. cod. 234. p. 301, a. 36. Dictionem Platoniam κρατεῖσθαι ὑφ' ἡδονῆς attigi annot. 233.

637 Sicuti ap. Plat. Soph. l. l. δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ ποιῆσθαι dicitur, quod voluptate illecebras parat, ita voluptati δέλεαρ, illecebra, et id quod est δειλεῖσθαι, illecebra capere, tribui solet. Vid. annot. 201.

638 Haec Methodius profert in enarranda Origenistarum sententia de animarum προῦπάξει. Verbis ὡς εἰς ἀγώνισμα vita cum virtutis certamine Platonice comparatur. Cf. Pol. l. c. et vid. annot. 276.

639 Haec item dicta sunt ex Origenistarum sententia, qui verbis Ps. 65, 10 διήλθομεν διὰ πύρρος καὶ ὕδατος volebant significari τὴν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν κατάπτωσιν (τῆς ψυχῆς) ἐπὶ τὸν βίον, διεγομένην (leg. διερχομένην, quod habet cod. Ven. et recte commendant Oehler. Addend. p. 684 et Dindorf. Annot. p. 786) τὰς πηγὰς τοῦ πυρός καὶ τὰ ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος ὕδατα. Interpretationi, a Methodio p. 572, D. 573, A. irrisae, ansam dedere, quae Plato Phaedr. l. l. de animabus ἐπὶ τῷ τῷ οὐρανοῦ νῶτῳ constitutis indeque delapsis fabulatur. Et aquas quidem supercoelestes Origenes ipse commentus est; sed τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος plane respondent τῷ τῷ οὐρανοῦ νῶτῳ ap. Plat., qua de metaphora vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 413 et Creuzer. Annot. in Plot. p. 242, a. Illud apud Platonem coeli dorsum praeter alios Apulei. Apol. p. 69 ed. Bip. commemorat.

640 Ὑπὲρ αὐτῶν est illorum loco, sc. adversariorum. Ὑπὲρ, loco vel nomine, cum alias ap. Platonem exstat (vid. Ast. Lex. T. III, p. 438 sq.), tum Gorg. l. c. Pro simplici ἀποκρίνεσθαι, quod illic habes, Methodius ποιῆσθαι τὴν ἀπόκρισιν dixit, quae formula Legg. l. c. occurrit. Est autem ποιῆσθαι c. subst. saepenumero amplificatio verbi, velut λόγους ποιῆσθαι i. q. λέγειν, ἀπόκρισιν ποιῆσθαι i. q. ἀποκρίνεσθαι. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 134 sq.

641 Pessime cod. Ven. συμφύειν. Vox σύμφυσις, concretio, semel tantum et propria potestate a Platone adhibetur, Tim. p. 77, D. ἐπὶ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέματος καὶ τῆς σαρκός. Frequens vocis usus in argumento physiologico, velut in declaranda ossium et membrorum iunctura. Vid. Foes. Oecon. Hippocrat. p. 438. 596 et cf. Method. p. 576, C. πρὸς τὰς οἰκίας συμφύσεις καὶ ἀρμογὰς τὰ μέλη τηρεῖν τῶν σωμάτων. Quae autem apud Nostrum est σύμφυσις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα, a Platone declaratur translatis verbis φντεῖεν (Phaedr. p. 248, D. Tim. p. 73, C.), ἐμφντεῖεν (Tim. l. c.) et ἐμφύειν (Phaedr. p. 83, D.). — Proxima, decerpta ex p. 573, C., emendavi et illustravi annot. 276 et in Symbol. in Epiph. p. 57. Quod ego pro vulg. προσθεῖς reponi iussi προθεῖς, tacite reposuit Dindorf.

642 Origenistas, qui animas ante corpora peccasse statuebant, Methodius h. l. refellit oratione partim conformata ad disputationem, qua Plato Legg. II, citt. eos refutat, qui res inanimas pro causis rerum omnium habebant. Videamus de singulis verbis. Θαύμα ... καὶ ἐκπληξίς Noster pro θαύματα ap. Platonem, qui pluralis ad illud genus pertinet, quod Bernhardyus Synt. Graec. p. 62 sq. illustravit. Nam sufficiebat per se positum θαύμα. Conf. Homericum θάμβος δ' ἔχεν εἰσφρόντας. Pro vulg. μὲν Dindorf. cum cod. Ven. μὲν οὖν, ut est ap. Platonem. Illa: τοῖς π. τ. λ. αὐτῶν, Methodius de suo adiecit. Αὐτῶν, ut proximum ὑπεδύετο, perperam omissum est in cod. Ven. Dativus ex verbo ὑπεδύετο pendens ap. Plat. deest; sed facile intelligitur πᾶσι ante seqq. δοσι .. ἦπτοντο. Mox de translato ἀνατρέπειν vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 580 et Symbol. in Epiph. p. 45. Cod. Ven. male ἀνατρέψαι. In proximis τε (τὸ cod. Ven. pessime) post λοιδορήσεις magis placet quam γε, quod est ap. Plat., ubi Bekker. haec annotavit: γ τε ΑΩ, τε v. Quum enim usitata sint καὶ μὲν δὴ — γὲ et καὶ μὴν — γέ, insolitum accidit γὲ post καὶ δὴ καὶ illatum. Iterato autem τε copulantur λοιδορήσεις et ἄλλα ἀνόητα εἰπεῖν, quae arte cohaerent, commixta duplici structura verbi ἐπέρχεσθαι, in mentem venire, cuius subiectum tum nominativo nominis, tum infinitivo verbi offerri solet. Vid. annot. 588. Deinde ἀπεικάζουσι Noster quam ἀπεικάζοντας dicere

ὑπεδύετο καὶ κατὰ πλῆξιν — (B.) — πάλιν ἀνέτρεψαν τὸν λόγον, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον. — — καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις τε ἐπὶ ἤλθον αὐτοῖς, δεσμοῖς ἀπεικάζουσι καὶ πέδαις τὸ σῶμα, ἄλλα τε ἀνόητα εἰπεῖν. (C.) νῦν δέ, ὅπερ εἴρηται, πᾶν τοῦναντίον ἔχει.

P. 575, C. (ἡ ψυχὴ) εὐάλωτος (τῆ ἁμαρτίᾳ) ⁶⁴³.

P. 575, D. πῶς μᾶλλον ἐντροφᾶ καὶ ἀκολασταίνει μετὰ σώματος ⁶⁴⁴;

P. 576, A. τὸ .. ἀποθανεῖν καὶ χωρισθῆναι τοῦ σώματος ἐλευθερωθῆναι (ἐστίν) ⁶⁴⁵.

P. 576, A. ἀπέδειξε ... ὁ λόγος ⁶⁴⁶.

P. 576, A. Ἦρκει μὲν οὖν .. ἀποδείξαι πρὸ τῆς παραβάσεως τὸν πρωτόπλαστον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὄντα ⁶⁴⁷ καταπαύειν (B.) τὸν περὶ τούτων ἐνταῦθα λόγον ⁶⁴⁸. καὶ γὰρ μὲν νῦν ἐπὶ κεφαλαίων αὐτὰ διεξέρχομαι ⁶⁴⁹ —.

ἅπανθ' ὡς εἰπεῖν ἔπος (C.) ἀνέτρεψαν πάλιν, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον. — — καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπὶ ἤλθον ποιηταῖς, τοὺς φιλοσοφούντας κυσὶ ματαιαῖς (D.) ἀπεικάζοντας ..., ἄλλα τε ἀνόητ' εἰπεῖν. νῦν δέ, ὅπερ εἴρηται, πᾶν τοῦναντίον ἔχει.

Phaedr. 240, A. οὐτ' εὐάλωτον ὁμολως ... ἡγήσεται.

Gorg. 492, C. τρυφὴ καὶ ἀκολασία cet.

Phaed. 114, B. οἱ τῶνδε ... τῶν τῶν τῶν ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοι.

Phil. 35, D. ἀποδείξας ... ὁ λόγος. al.

Soph. 261, A. τὸ ψεῦδος ὃν ἀποδείξωμεν (cf. 261, B. ψεῦδος ὡς ἔστι ... ἀποδείξαι). al.

Phil. 66, C. κινδυνεύει .. ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἔκτῃ καταπεπαυμένους εἶναι κρίσει. Phaed. 228, D. ἐν κεφαλαίοις ἕκαστον ἐφεξῆς δειμι.

maluit, participio 'ad praegressum ποιηταῖς relato neque vitata dativorūm cumulatione molesta. Contra ap. Plat. ἀπεικάζοντας, quod pro vulg. ἀπεικάζοντες e codd. Ἀἰῶστ receptum est, magis ad εἰπεῖν quam ad ποιηταῖς refertur, haud aliter ac si λοιδορεῖν, non λοιδορήσεις praecedat. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 581. Quod H. Stephanus coniecit ἄλλα τε ἀνόητα (vulg. ἄλλα ταῦτ'), habent γο Ἀῶ et hodie receptum est; confirmat Methodius. Astius ex coniect. ἄλλα τε τοιαῦτ': Stallbaum. ἄλλα τε αὐτὸ ἀνόητα cum cod. Ω. Ceterum de sententia verborum δεσμοῖς ... τὸ σῶμα vid. annot. 486.

643 Εὐάλωτος, facilis captu, est ἀπαξ λεγόμενον ap. Platon. inque sermone Lysiano sensu amatorio usurpatur Phaedr. l. c. A Nostro εὐάλωτος translate dicitur, qui vitii non capitur. Contrarium in sensum ἀνάλωτος transferri solet. Cf. Elias Cret. Comm. in Greg. Naz. col. 839 (f. 319 v. s. 320 r. s.) ibique annot. 2.

644 Ἐντροφᾶν, quod alias dativum adsciscit, h. l. absolute dicitur de anima, quae luxuriae se ingurgitat. Ἀκολασταίνειν, quod exstat Symp. p. 223. 250. 281 et ap. Epiphan. p. 585, B. recurrit, ap. Platon. satis frequens est. Vid. Ast. Lex. T. I, p. 77. Ἐντροφᾶν et ἀκολασταίνειν, ut ap. Plat. Gorg. l. c. τρυφὴ et ἀκολασία, coniunguntur secundum notum illud: κόρος ὕβριν τίττει (v. annot. in Eliam Cret. col. 884, 4), ad quod proprius etiam accedunt verba Platonis Gorg. p. 525, A. τρυφῆς καὶ ὕβρεως cet. Ceterum Dindorf. cum cod. Ven. μετὰ τοῦ σώματος pro vulg. μετὰ σώματος. Tu cf. p. 565, B. δίχα σώματος et ἀνεῦ σώματος.

645 Animam morte in libertatem vindicari, Platonis est sententia, aliis verbis expressa Phaed. l. c. Conf. Aur. Carm. vs. 70, ad quem Hierocl. Comment. p. 312 Warren. ἐλεύθερον δέ, ὡς ὕλικῶν παθημάτων καθαρὸν.

646 Λόγος tamquam persona ἀποδεικνύει dicitur, ut ap. Plat. Phil. l. c., ubi haec insequuntur: ὁ λόγος αἰρεῖ — et φαίνεται βούλεσθαι δηλοῦν ὁ λόγος. Omnino familiare est Platoni, λόγῳ, i. e. rationi vel orationi, personae quasi et agendi vim tribuere. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 774 (8). 821 (6).

647 Ἀποδεικνύειν, probare, apud Plat. nunc cum ὡς vel ὅτι, nunc, ut nostro loco, cum accus. substantivi et participii constituitur. Utraque structura in eadem sententia cernitur Soph. II. cith. Alia exempla Ast. Lex. T. I, p. 230 sq. per saturam dedit. Aliter ac Plato, Noster p. 576, C. εἰ σὺ μὴ οὕτως αὐτὰ ἀπέδειξας ἔχειν. Conf. annot. 777.

648 Formula καταπαύειν τὸν λόγον sumta est ex Plat. Phil. l. c., ubi respicitur, qui praecedit Orphei versus: Ἐκτῇ δ' ἐν γενεᾷ καταπαύσατε κόσμον αἰοιδῆς. Alias καταπαύειν, finire, ap. Plat. non exstat. Male cod. Ven. κατάπανσιν τὸν λόγον.

649 Μὲν νῦν Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. νῦν μὲν. Recte, quum desit ἔπειτα δέ, ad quod νῦν μὲν referatur, particula μὲν autem in καὶ γὰρ μὲν affirmandi vim per se habeat. Vide Ast. Lex. Plat. T. II, p. 302 meque ad Eliam Cret. Comment. in Gregor. Naz. col. 839 (3). Dein male cod. Ven. ἐπὶ κεφαλαίων et διεξέρχομενος. Ἐπι κεφαλαίων Oehler. Addend. p. 665 et Dindorf. Annot. p. 787 coniecerunt. Sed ἐπὶ κεφαλαίων — διεξέρχομαι i. q. ἐν κεφαλαίοις — δέμι Phaed. l. c. Adverbiorum instar (Lat. s. u. m. a. t. i. m.) a Platone usurpantur ἐν κεφαλαίῳ et ἐν κεφαλαίοις, prius saepe, parce posterius; ἐπὶ κεφαλαίων eidem inusitatum. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 325 et Lex. Plat. T. II, p. 181. Neque vero ἐπι κεφαλαίῳ ap. Plat. exstat. Κεφαλαίουσθαι, s. u. m. a. t. i. m. describere, est Platonis ἀπαξ λεγόμενον, Pol. IX, p. 576, B., ex quo Methodius compositum ἀνα κεφαλαίουσθαι effinxit Homil. in Symeon. et Annam. p. 58 Pantin. ταῦτα ... ἀνα κεφαλαίουσθαι ὁ προφήτης πρὸς τὸ σαφέστερον. Pantinus recte vertit: s. u. m. a. t. i. m. repetens; est enim ἀνα κεφαλαίουσθαι i. q. ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπιανελθεῖν ap. Plat. Tim. p. 19, A. — Post paulo Method. ap. Epiph. p. 576, B. ἵνα μὴ τὴν συμμετρίαν ἐκβαίνω τῶν λόγων. Ἐκβαίνειν c. acc. est migrare, violare. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 654.

P. 576, B. *πάρεστι*⁶⁵⁰ γὰρ ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς — ὅτι —.

P. 576, B. *κἂν εἰ ὁ γενναῖος οὗτος ἰατρός τῶν ῥητῶν*⁶⁵¹ ... πρὸς τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὸν νοῦν ἐβιάσατο (C.) μεταπλάσαι τοῦ ἀποστόλου, ἀνίατρον τι παθῶν λίαν καὶ παιδικόν⁶⁵².

P. 578, D. *καθάπερ ἀδηφάγα θρέμματα κάτω περὶ τὴν βορᾶν μόνον καὶ τὰς τραπέζας ἀσχολούμενα*⁶⁵³.

P. 580, A. *πᾶς ὁ ὄγκος οὗτος τοῦ σκηνώματος ἡμῶν*⁶⁵⁴.

P. 581, C. *ὅπως τελείως ἐκτέμνωμεν Ὑδραν*⁶⁵⁵.

P. 581, C. *ἴωμεν δὴ οὖν ἐφ' ἃ τὸ πρῶτον ... προήχθημεν εἰπεῖν*⁶⁵⁶.

Gorg. 448, A. *πάρεστι τοῦτου πείραν ... λαμβάνειν*. al.

Pol. II, 363, A. *ὁ γενναῖος Ἡσιόδος τε καὶ Ὀμηρος*. al. Prot. 340, E. *καὶ εἰμὶ τις γελοῖος ἰατρός*. Pol. V, 451, A. *παιδικόν γὰρ τοῦτο γε*.

Pol. IX, 586, A. *βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας*.

Tim. 62, C. *ὅσα τινὰ ὄγκον σώματος ἔχει*.

Pol. IV, 426, E. *τῷ ὄντι ὡς περὶ Ὑδραν τέμνουσι*.

Phaed. 78, C. *ἴωμεν δὴ, ἔφη, ἐπὶ ταῦτα, ἐφ' ἅπερ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ*.

650 *Πάρεστι* i. q. *ἔξεστι* ap. Plat. Gorg. l. c. et alias. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 13, qui exemplum, ex Theaet. p. 186, B. ibi allatum, neglexit Lex. Plat. T. III, p. 54. Noster Symp. p. 188. ἀλλ' οὐδέ σοι πάρεστιν ἐπιδείξαι — Sic VB. P. C.: οὐδέν σοι A. male.

651 In reprehensione γενναῖος, egregius, cum ironia usurpatur, ut a Platone Pol. l. c. et alias. Qui de hoc vocis usu monuit Astius Lex. Plat. T. I, p. 377, parum recte fecit, quod locos huc pertinentes a reliquis non separavit. Cf. Clem. Alex. Strom. II, p. 490. Pott. ὁ γενναῖος ὀδτος γνωστικός. Ἰατρός τῶν ῥητῶν, medicus sacrorum verborum, Origenes iocose vocatur, quod Apostoli verba Rom. 7, 12 suam ad mentem interpretando corrigere iisque quasi mederi sit ausus. Pari ioco Socrates, alius sententiam corrigere studens, cum ἰατῶν se comparat ap. Plat. Prot. l. c. Ceterum κἂν εἰ Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. κἂν. Optime; vid. Ast. Annot. in Plat. Protag. p. 191 sq. et Lex. Plat. T. II, p. 138 sq.

652 Ista: ἀνίατρον ... παιδικόν, in seqq. ita explicantur, ut Origenes, neglecta scripturae serie, eam membratim concidisse et mutilasse dicatur. Vulgatum ἀνίατρον, insana bile, a re alienum est; neque enim medicus, qui rem male gerit, ἀνίατρον τι παθεῖν dici potest. Parum placet ἀνόητον, quod ab Oehlero receptum nollem. Quod Petavii legendum coniecit ἀνίατρον, medico indignum, sententiae unice est accommodatum et cum voce παιδικόν, puerile, (cf. Pol. l. c.) optime congruit. Conf. Prot. l. c. εἰμὶ τις γελοῖος ἰατρός· ἴωμενος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ. Ceterum totum periodi membrum: κἂν ... παιδικόν, male vulgo τελεία ab antecessis dirimitur, quum ante κἂν, tam etsi, nonnisi ἁποστιγμῇ interpungendum sit.

653 Amplificandis Apostoli verbis Phil. 3, 19. 1 Cor. 15, 32 haec Noster adiecit, haud ille immemor Platonis verborum Pol. l. c. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 75 sqq. Θρέμματα optime cod. Ven. et cum eo Dindorf. pro vulg. σώματα. Conf. βοσκημάτων δίκην ap. Plat. l. c. et Aelian. ap. Suid. γ. Θρέμματα, quem laudavi Animadvss. in Basil. I, p. 76. Dein recte Dindorf. cum cod. Ven. καὶ τὰς τραπέζας pro vulg. καὶ τραπ.

654 Ὀγκος h. l. est moles, ut ap. Plat. Tim. l. c. et alias. Sic Method. ap. Phot. cod. 234. p. 297, a. 7. τὸν ὄγκον .. τῶν δένδρων, lin. 19. εἰς τὸν .. ὄγκον τῆς θανάτου, lin. 20. τὸν ὄγκον αὐτῶν (sc. τῶν δένδρων), et ap. Epiph. p. 572, C. ὄγκον τοσοῦτον .. ὕδατος. Hermes Trismeg. ed. Paris. p. 46 sq. διὰν δὲ ὄγκωθῆ τὸ σῶμα καὶ καταπάσῃ αὐτὴν (sc. animam) εἰς τοὺς τοῦ σώματος ὄγκους, ubi advertas verbum ὄγκωθῆναι, in molem surgere, quo Hermes saepe alias utitur. Idem παραδόξως p. 91. εἰ δὲ τις ἐστὶ καὶ νοητὴ οὐσία, αὕτη ἐστὶν ὁ τοῦτου (sc. Deī) ὄγκος. Vide Ast. Lex. Plat. T. II, p. 408, Philipponi Ὑλην ἀνθρωπίνην p. 193 meaque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krabing. p. 204 sq. Ceterum σκῆνωμα i. q. σῶμα. Vid. annot. 98.

655 Ἐκτέμνειν Ὑδραν Methodius dicere maluit, quam quod ap. Plat. Pol. l. c. reperitur τέμνειν, nimirum ut ostenderet, se perniciosam Origenis doctrinam (hanc enim Ὑδραν vocat) prorsus refutatam ire. Alias, ut ap. Plat. l. c., Ὑδραν τέμνειν dicuntur, qui vano conatu aliqui monstri vel mali tollere student. Vid. Ast. Comment. in Plat. Polit. p. 485. De Arcesilao semetipsam refellente Numenius ap. Euseb. P. E. XIV, 6. p. 730, D. ἦν οὖν Ὑδραν τέμνων ἑαυτὸν καὶ τεμνόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ. Similitudine Herculis Hydram Lernaem opprimentis in declaranda refutatione Sophistarum Plato usus est Euthyd. p. 297, C., cuius loci Methodius haud immemor fuisse videtur. Ceterum cod. Ven. ἐκτέμωμεν, i. e. ἐκτέμωμεν.

656 In vulg. lectione: ἴωμεν δὴ οὖν ἃ τὸ πρῶτον cet. Petavii ἐπὶ vel εἰς ante ἃ excidisse suspicatus est. Ego ἐφ' ἃ scripsi, sicut scribi iussi Symbol. in Epiph. p. 58, secutus Platonium loquendi usum, quo ἔπειτα ἐπὶ τι dicitur, qui argumentum disputando aggreditur. Cf. Phaed. p. 100, B. εἰμὶ πάλιν ἐπ' ἕκείνα cet. Pol. V, p. 473, C. al. Hoc sensu ἴωμεν ἐπὶ —, ut nostro loco, dicitur Pol. VII, p. 532, D. ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον ἴωμεν, et Phaed. loco e regione posito. Ἐφ' ἃ ap. Method. breviter dictum pro ἐπὶ ταῦτα, ἃ —. Vid. annot. 531. Illa autem: ἃ τὸ πρῶτον προήχθημεν εἰπεῖν, sic vertenda sunt: quae ut initio diceremus, adducti sumus. Προάγειν, impellere, adducere, c. infin. exstat ap. Plat. Legg. II, p. 666, C. Negligentius Nostri verba ita refert Photius cod. 234. p. 294, a. 24. 25. Bekk. ἴωμεν δὲ τί ἦν ὅπερ πρῶτον cet., neque erat, quod Combefisius apud Galland. p. 786 (I) et Gatakerus, ab Oehlero laudatus, Adverss. Misc. p. 806 ἴωμεν pro ἴωμεν ex Photio reponi iuberent. Nam quod etiam cod. Venet. ἴωμεν habet: librario, uti Photio, fraudi fuisse videtur elegantia et brevitatis verborum ἴωμεν — ἐφ' ἃ —. Itaque ἴωμεν ab Oehlero et Dindorfio receptum nollem. Ceterum receptae a nobis lectioni illud opitulatur, quod verbis δὴ οὖν (Phot. δὲ de suo dedit) respiciuntur praegressa: εἰς τὸ προκείμενον πάλιν ἐπαυλεῖσθαι.

P. 581, D. ἐκτός τε ἐπιθυμίας διήγομεν, οὐ γινώσκοντες ὅπως ἐπιθυμίας ἀλόγους προσβολάς⁶⁵⁷, βιαζομένης ἡμῶς ἑλκτικῆς ἡδονῶν περιαιωγαίς⁶⁵⁹ πρὸς ἀπρασίαν.

P. 582, A. τὸ .. ἐπιθυμῆσαι οὐχὶ ἐπὶ τῶν παρόντων καὶ ὑποκειμένων ἐν ἐξουσίᾳ πίπτει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν παρόντων μὲν, μὴ ὄντων δὲ ἐν ἐξουσίᾳ. πῶς γὰρ οὐ μὴ κεκώλυται τις μὴδὲ ἐνδεής ἐστι, τοῦτον ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ⁶⁶⁰; — (B.) — οὐ γὰρ ὧν ἔχει καὶ ὧν ἐξουσιάζει καὶ κέχρηται αὐτοῖς ὁ ἐπιθυμῶν ἐπιθυμεῖ, ἀλλ' ὧν κεκώλυται καὶ ἀφῆρηται καὶ οὐκ ἔχει.

P. 582, C. οὐ δοθείσης .. τῆς ἐντολῆς ἀπρακτος ἦν ἡ ἁμαρτία⁶⁶¹.

P. 582, D. ἴνα ... ἀπήμονα καὶ μακαριστότατον δὲ αἰῶνος καὶ αἰεὶ θάλλοντα πρὸς ἀθανάσιον βίον ἔχω⁶⁶².

Phaedr. 238, A. ἐπιθυμίας ... ἀλόγως ἑλκούσης ἐπὶ ἡδονάς. Pol. VII, 523, A. ἑλκτικῶ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν. VII, 518, D. τῆς περιαιωγῆς.

Symp. 200, A. πότερον ὁ ἔρως ἐκείνου οὐ ἔστιν ἔρως, ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ ἢ οὐ; Πάνυ γε, φάναι. Πότερον ἔχων αὐτὸ οὐ ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, εἴτα ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, ἢ οὐκ ἔχων; Οὐκ ἔχων, ὡς τὸ εἰκὸς γε, φάναι. Σκόπει δὴ, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην, ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη οὕτως, τὸ ἐπιθυμοῦν ἐπιθυμεῖν οὐ ἐνδεές ἐστιν, ἢ μὴ ἐπιθυμεῖν, εἰ μὴ ἐνδεές ἦ. cel.

Prot. 345, C. ἐς ἀπρακτον ἑλπίδα.

Xenoph. Mem. II, 1, 33. ... τὸν αἰεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. τοιαῦτά σοι ... ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κερτῆσθαι.

657 Photius cod. 234. p. 294, a. 29. 30. Bekk. haec verba, omissis nonnullis, quae ap. Method. praecedunt, ita refert, ut δέ, quod cod. Ven. item habet, pro τε scribat et ἀλόγους omittat; sed τε ad praegressa orationem annectit, et ἐπιθυμία rite vocatur ἀλόγος. Vid. annot. 636. Idem tamen pro vulg. προσβολαῖς recte προσβολάς, quod Petavinus coniecit et Dindorf, praeunte Oehlero, ex cod. Venet. recepit. Voce προσβολή Methodius cupiditatis et Diaboli appulsus quasi et incursus declarare solet. Cf. p. 565, A. τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολάς, et p. 588, B. ἐκ προσβολῆς ... τοῦ ποτηροῦ. Ceterum hunc locum attigi in Symbol. in Epiph. p. 58.

658 Ἐλκτικός est τῶν ἀπαξ λεγομένων ap. Platonem, qui Pol. l. c., voce in meliorem partem usus, ἑλκτικὸν πρὸς οὐσίαν vocavit μάθημα, quod vim habet animus ad vera trahendi. Contra Methodius vocem in libidinibus et cupiditatibus illecebris posuit. Cf. p. 588, B. (ὁ νόμος ὁ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νόου) παντάπασι πρὸς ἡδονάς ὧν ἑλκτικός. Parile adiectivum est ἑλκυστικός, quod sensu amatorio dictum Victorius VV. LL. 12, 7 illustravit. Verbum ἑλκειν, unde ἑλκτικός eformatum, Plato ambigue, nunc de veri studio, nunc de cupiditatibus, ut Phaedr. l. c., usurpavit. Vid. Creuzer. Annot. in Plotin. De Pulcr. p. 249. 251. Id quod est ἐξέλκειν cupiditatibus et malignis genibus tribuit Methodius p. 588, D. τοὺς ἐξέλκοντας [ἡμᾶς] εἰς πάθη (ἡμᾶς om. Phot. cod. 234. p. 295, b. 15. et Leontius ap. Mai. Script. Vet. Nov. Coll. T. VII, p. 104), et p. 588, B. (νόμον) εἰς τὰς ἐμπαθείς ἐξέλκοντα ... φραντασίας. Adde Epiph. p. 1067, A. ἕκαστος δὲ πειράζεται ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δειλαζόμενος. De verbis μεθέλκειν et περιέλκειν, a Methodio pariter translatis, vid. annot. 429. Posterius reponendum pro παρέλκειν ap. Method. Phot. cod. 234. p. 301, a. 35. 36. εἰ μὲν οὖν ὑπὸ ἀλόγου οὐ παρελκετο ὅπως ἐπιθυμίας. Contra ἐφέλκεσθαι in meliorem partem usurpatur p. 590, A., ubi vid. annot. 702.

659 Voce περιαιωγή Plato uno Politiae loco citato, idque in meliorem partem, usus est, nimirum in declaranda animi conversione ad divina. Vid. annot. 779. Methodius vocem ad voluptatum illecebras transtulit. Atque sic idem verbum περιάγειν posuit p. 583, D. τῆς ψυχῆς τοῖς λογισμοῖς περὶ πολλὰ περιαιωγῆς.

660 Τοῦτου τοῦ male cod. Ven. Scripturae discrepantia ap. Phot. cod. 234. p. 294, a. 36—40. Bekk. haec est: οὐχὶ οὐκ, quod Dindorf. ex cod. Ven. recepit. — δὲ ἐν δ' ἐν. — μὴδὲ ἐν δ.) μὴδ' ἐν δ. — ἐπιθυμεῖ καὶ) om., uti monui Symbol. in Epiph. p. 59. Quorum tamen nihil Epiph. lectionibus praeterlim. Nam ἐπιθυμεῖ καὶ Photius brevitas causa omisit; οὐχὶ autem significantis est quam οὐκ, et δὲ post μὲν, ut μὴδὲ post μὴ, sua quadam vi, neglecta elisione, ponitur. Combefsius ap. Gallandium Bibl. PP. T. III. p. 785, B. in Photianis recte scribit μὴδὲ ἐν δ. Praeterea idem ἀλλὰ ἐπὶ pro ἀλλ' ἐπὶ ap. Epiph. et Phot.; tu vide annot. 501. Peius etiam Dindorf. in seqq. ἀλλὰ ὧν pro vulg. ἀλλ' ὧν. Καὶ ante κέχρηται cod. Ven. male omittit. Αὐτοῖς, relicta structura relativa, pro οἷς positum est; deinde illa structura ita renovatur, ut ἂν ante ἀφῆρ. καὶ οὐκ ἔχει ex ὧν κεκώλυται cogitatione supplendum sit. De pronomine αὐτὸς post δς illato vid. Matthiae. Gr. §. 472, d. Idem V. D. relativum pronomen duplici casu cogitandum illustravit Gr. §. 428. 2. et §. 474, d. Utrumque structurae genus Bernhardus Synt. p. 304 amplexus est. Ceterum totius loci sententia mere est Platonica, quippe petita ex Symp. l. c. Vid. annot. 363.

661 Id est: irritum esset peccatum. Ἀπρακτος tum de hominibus ignavis, tum de rebus irritis et inutilibus dicitur. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 296 ed. Lips. Posteriore sensu vox poetis praesertim usitata est; verbi causa conf. Simonidea ap. Plat. Prot. l. c. Aliā exempla, etiam ex solutae orationis scriptoribus, Austerius ad Plutarch. Consolat. ad Apollon. p. 36. 73 attulit. Adde Krabinger. ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 336. Methodius voce, a Platone nunquam adhibita, usus est in explicandis Apostoli verbis Rom. 7, 8. χωρὶς γὰρ νόμον ἢ ἁμαρτία νεκρά. In fragmento Methodii ap. Allat. Diatr. de Methodior. scriptis p. 350 ed. Rom. ἀπρακτος et ἀνεργητος ex aequo sunt posita.

662 Haec Photius cod. 234. p. 294, b. 18—20. Bekk. affert, omissis tamen illis: ἀπήμονα — αἰῶνος. Tu de voce ἀπήμων vide annot. 205. Locutionem μακαριστὸς βίος habet Plato Pol. V, 7*

P. 583, A. *μη γὰρ οὐόμεθα ὄλως ἀνωφελές τι ποιεῖν ἢ βλαβερὸν τὸν θεόν*⁶⁶³.

P. 583, B. *εἰς τὸ ... ἐναπομάξασθαι κῆρας ὀλέθρου αἰτίας*⁶⁶⁴.

P. 583, B. *πόρρω .. ἐπιθυμίας ἀλόγου καὶ ἁμαρτίας ἐσκήνωται*⁶⁶⁵ τὰ πνευματικά.

P. 583, C. *τὸ κακὸν καὶ ἐνιζάνει*⁶⁶⁶

Pol. II, 379, B. C. ... *τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἅττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἄλλ' οὐ τὸν θεόν.*

Leg. XI, 937, D. *τοῖς πλείστοις αὐτῶν (τῶν καλῶν) ὄλον κῆρες ἐπιπεφύκασιν.*

Pol. X, 610, E. *οὕτω πόρρω πον ... ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι.*

Symp. 196, B. *ἀνανθεῖ ... καὶ σώ-*

p. 465, D.; sed Methodius non dubium est quin Prodicus ap. Xenoph. verba de virtutis gloria immortalis ad vitam beatorum aeternam transtulerit. Cum Nostri verbis: *μακαριστότατον βίον*, conf. praesertim illa: *τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν*. Itaque *μακαριστότατον* a Dindorfio mutatum nollem in *μακαριστόν*, quod habet cod. Ven. Adfines superlativum *μακαριώτατος*, quo Plato bis est usus (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 271), obiter restituimus Methodio ap. Mai. Vet. Script. Nov. Collect. T. IX, p. 680. *τραπέτων ἡμῶν καὶ μεταναστευσάντων ἀπὸ τῆς μακαριότητος* (leg. *μακαριωτάτης*) *ἐκείνης καὶ ἀκινδόνου ζωῆς*. Ceterum Combefsius, a me notatus Symbol. in Epiph. p. 59, apud Gallandium Bibl. PP. T. III, p. 786, A. genuinum Photii scripturam *αἰεὶ θάλλοντα* in *αἰεθάλοντα* corruptit. Tu cf. Xenoph. l. c. *τὸν αἰεὶ χρόνον θάλλουσι*. — Statim post Method. ap. Epiph. p. 582, D. *(ἡ παραίνεσις τοῦ θεοῦ) ἀδειχσαντι αὐτὴν εἰς θάνατον ἀπέβη καὶ καταδίχην. Αποβαίνειν εἰς τι*, abire in —, est existere, ut ap. Plat. Pol. IV, p. 425, C.

663 Locus exstat ap. Phot. cod. 234. p. 294, b. 28. 29. Bekk., ubi ὄλως omissum et ποιεῖν ante τὸν θ. positum. Sed ὄλως corroborat sententiam Platoniam, de qua vid. annot. 366, et ποιεῖν traiectum est more Methodiano. Quod Combefsius apud Gallandium p. 786, B. et Bekkerus in Phot. rescripserunt *ολόμεθα* (vulg. *οὐόμεθα*), confirmat Methodius Epiphanius.

664 Verborum tenor ap. Method. hic est: *οἱ μὴ ἢ ἐντολῇ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ καταδουλωθῆναι με ἐγένετο τῇ φθορᾷ καὶ ἐ. κ. δ. αἰτίας. Γίνεσθαι εἰς τι* h. l. est alicui rei fieri s. causam alicuius rei fieri. Excerptor Photii, sive non intellecta hac dictione, sive brevitate studio ductus, haec ita contraxit cod. 234. p. 294, b. 32. 33. Bekk., ut verba *καὶ ἐναπομ. κῆρας ὄλ.* omitteret et *αἰτία*, quod ad ἐντολῇ refertur, pro *αἰτίας* scriberet. *Αἰτία* cod. Ven. quoque habet. Sed Graece vix dicitur *αἰτία* vel *αἴτιον γίνεσθαι εἰς τι*, unde nollem ab Oehlero et Dindorfio receptum *αἰτία*, quod Combefsius (vid. Galland. B. PP. T. III, p. 786, 1) apud Epiphanium ex Photio reponi voluit, idcirco a me notatus Symbol. in Epiph. p. 59. Recte vero *ὀλέθρου αἰτίαι* dicuntur *κῆρες*, voce Homericā *κῆρες* sensu morali usurpata, ut ap. Plat. Legg. l. c. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 541 et Lex. Plat. T. II, p. 183. De figurato *ἐναπομάττεσθαι* vid. annot. 343.

665 *Ἐσκήνωται* Photius cod. 234. p. 294, b. 38. 39. Bekk. male, ut videtur; vid. annot. 141. *Ἐσκήνωται*, emendato Photio, scripsit Combefsius ap. Gallandium Bibl. PP. T. III, p. 786, C., quam ipsam scripturam Schneiderus ap. Platon. Pol. l. c. ex parte codicum mss. loco vulgatae *ἐσκήνωται* recepit, quum *σκηνώσθαι*, *κατασκηνώσθαι* Platoni usitatae sint formae. Vid. Schneider. ad Civit. T. III, p. 257, a. Sed cum altera parte codicum Platonis, qui *ἐσκήνωται* exhibent, et Epiphanius Methodius stat, et Atticorum consuetudo, qui forma *σκηνώ* haud ita raro usi sunt, aliter ac visum Thomae Magistro. Vid. VV. DD. ad Thom. Mag. p. 798. Scripturae discrepantiam attigi Symbol. in Epiph. p. 60. Exquisita autem est metaphora, qua *πόρρω τινὸς ἐσκήνωσθαι* (sive *mavis ἐσκηνώσθαι*), longe ab aliqua re habitare, dicuntur, quae cum aliqua re nihil commune habent totoque coelo ab ea discrepant. Eodem sensu *ἀποσκηνοῦν* translate usurpatur. Elias Cret. Comment. in Gregor. Naz. cod. 774. (fol. 25, r. i.) *μακρὰν τῆς θείας καὶ ἀπαθούς φύσεως φθόνον ἀποσκηνοῦν*. Vid. Wyttenbach. Ind. Plutarch. h. v. Similis est metaphora verbi *ἀπωκίσθαι*. Method. Symp. p. 171. Allat. (*ἀγαθόν*) *ἡδονῆς καὶ λύπης ἀπωκισμένον*, et p. 219. *τοὺς ἀστέρας εἶναι θεῖα καὶ μακρὰν ἀπωκίσθαι κακίας* (ita P. C.; male A. *ἀπωκίσθαι*). Paulo longius dissita sunt, sed tamen in eundem censum veniunt translata *ἐηλάσθαι*, *ἀπεηλάσθαι*. Plutarch. De Is. et Os. cap. 54. *καταλαμβάνει τὸ ἄτακτον αὐτὰς καὶ ταραχώδεις ἐνταῦθα, τῆς ἀνω χώρας ἀπεηλαμένον*. Plotin. IX, 6. p. 762, C. *ὅστις οἶται τὰ ὄντα τυχεῖ καὶ τῷ αὐτομάτῳ διοικεῖσθαι καὶ σωματικαῖς συνέχεσθαι αἰτίαις, οὗτος πόρρω ἀπεηλάται καὶ θεοῦ καὶ ἐννοίας ἐνός* (cod. Darmstad. *ἀπεηλάται*, fortasse pro *ἀπῆλλεται*, male, tacente Creuzero). Alexander Lycopolit. Advers. Manich. IV. p. 78, E. *πάντα .. τὰ κακὰ ἀπὸ τοῦ θεοῦ χόρον ἀπεηλάται, ὁ ζῆλος δὲ μάλιστα καὶ ὁ φθόνος*, quo loco *ἀπεηλάται* i. q. *ἐξω ἴσται* in fonte sententiae ap. Plat. Phaedr. p. 247, A. In eadem exprimenda Elias Cret. l. c. verbum *ἀποσκηνοῦν* posuit, itemque *ἀπεηλάσθαι* Auctor anonymus Dialogi post Plotin. ed. Creuz. T. II, p. 1447. *ἀποπον τὴν ἰδίαν καταλειφθεῖσαν τοῖς θεοῖς χώραν, ἢ ἢ μακαρίως ζῶν ἀγῆρων καὶ πλάνης ἀπῆλλαγμένην ἰσχυροῖ, καὶ ἀρετῇ μὲν οἰκεῖ, φθόνος δὲ ἀπεηλάται, κακίας ἐργαστηριον οἰηθῆναι*. Praeterea cf. Elias Cret. Comment. in Greg. Naz. col. 766. (fol. 14 r. m.) *ἐγγίσει ... θεῶ, οὐπερ οἱ πολλοὶ μακρὰν ἀπεηλάταν*. Rariora sunt exempla translati simplicis *ἐηλάσθαι*. Nicephor. Gregoras epist. ε'. p. 13. (Mustoxyd. Anecd. Fasc. 9) *θόρσος ἄπας ἐηλάται πόρρω Λόος τε καὶ κεραυνῶν*. Gemina est apud Latinos metaphora verbi exsulare. Apulei. De Deo Soer. p. 234 ed. Bipont. Opp. T. II.: „Quae omnes turbellae tempestatesque procul a Deorum caelestium tranquillitate exsulant.“

666 *Ἐνιζάνει*, insidere, adiecto *ἐμπολιτεύεσθαι* explicatur et metaphorice id declarat, quod est insuocere, haud aliter ac Platicum *ἀπαξ λεγόμενον ἐνιζεῖν* Symp. l. c. Metaphora utroque loco eo aptior est, quod hic fucorum simile subsequitur, illic Amor cum ape pulcherrimos quosque flores delibante quodammodo comparatur. Ceterum *καὶ ante ἐνιζάνει* Dindorf. ex cod. Ven. adiecit. Ex coniunctis copulis *καὶ* — *καὶ* prior saepe oblitterata reperitur. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 771 (1).

καὶ ἐμπολιτεύεται εἰσοικισθῆν ⁶⁶⁷ ἐν τῇ σαρκί μου, καθάπερ κηφὴν ἐν κηρίῳ μελλίσσης ⁶⁶⁸ περιποτώμενος πολλὰκις περὶ αὐτὸ καὶ βομβῶν.

P. 584, A. ὁ ἀπόστολος τὸ μὲν κακὸν οὐκ ἤμισα ... ἐπολεῖ, τὸ δὲ καλὸν ... ἤμισα ⁶⁶⁹.

P. 584, A. περὶ τῶν ὀθνεῖων ἐνθυμημάτων ⁶⁷⁰.

P. 584, A. ἃ (ἐνθυμήματα) ἀνατρέπεσθαι χρὴ καὶ ἐπιστομιζεσθαι ⁶⁷¹.

ματι καὶ ψυχῇ οὐκ ἐνίξει Ἐρωσ. Pol. IV, 424, D. κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη (ἢ παρανομία). Pol. VIII, 552, C. ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται.

Crit. 52, A. οὐκ ἤμισα Ἀθηναίων σέ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα. al.

Pol. V, 470, B. τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον (λέγω). al.

Soph. 234, D. πάντα ... ἀνατετρόφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα. Gorg. 482, E. ἐπεστομισθή.

667 Offensionem habent vulgatae lectionis verba ἐμπολιτεύεται εἰσοικισθῆναι, sive indistincte leguntur cum Petavio, qui ante καὶ virgulam inepte posuit, sive cum Oehlero virgula post ἐμπολιτεύεται distinguntur. Apud Photium, qui locum affert cod. 234. p. 295, a. 7. 8, loco vulgati εἰσοικισθῆναι, quod etiam Eriphanus habet, Bekkerus ex corr. A. εἰσοικῆσαν recepit, quod tuarum collatis hisce p. 587, C. τὴν ἀμαρτίαν ... εἰς αὐτὸν εἰσῳακῆναι. Nec minus probabile est ἐνοικῆσαν, quod Photii cod. B. habet. Vid. Schleusner. Lex. in Nov. Test. ed. IV. T. I, p. 830. v. ἐνοικῆσιν, et cf. Method. p. 588, A. κατὰ τὴν ἐνοικοῦσαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ σαρκί. Verum enimvero et εἰσοικῆσαν et ἐνοικῆσαν a scriptura Eriphaniana εἰσοικισθῆναι nimis recedit. Quod autem in Excerptis Photianis ap. Combesis, in Galland. B. PP. T. III, p. 786, D. εἰσοικισθῆναι scribitur: ista soloeca est scriptura. Ne multa, εἰσοικισθῆναι scribendum puto ex metaphoricis verbi εἰσοικῆσιν usu, de quo est Plat. Pol. I. c. (quo uno loco verbum ap. Plat. exstat et mediâ formâ est immigrare, subrepere), Philo Opp. ed. Mang. T. II, p. 444. φθόνος γὰρ οὐκ εἰσοικῆσεται σοφῶν ψυχαῖς, et Method. ap. Epiph. p. 587, D. τὴν .. διὰ τῆς ἐπιθυμίας εἰσοικισθῆσαν εἰς ἡμᾶς ἀμαρτίαν. Hisce ita perscriptis, vidi, Jos. Scaligerum hanc emendationem occupasse in Hoescheli Notis in Phot. Bibl., a Bekkero temere neglectis, p. 968, b. sq. Qua de re breviter monui Symb. in Epiph. p. 60. Emendationem confirmat cod. Ven., ex quo Dindorf. εἰσοικισθῆναι reposuit.

668 Comparatione ab Hesiodo Opp. et DD. v. 300 inventa et a Platone Pol. I. c. Legg. X, p. 901, A. adhibita, homines ignavi et sedulorum detrimento nati fucorum similes esse dicuntur, imo etiam fuci vocantur. Anecd. Graec. Bachm. I, p. 277. Κηφὴν ἄργος. ἀπραγμῶς. μετέωρος. Interdum etiam, ut nostro loco, res inutiles bonisve noxiae cum fucis comparantur. De toto hoc loquendi genere cf. Timon Sillograph. ap. Sext. Empir. XI. p. 721. Fabric. νῦν δ' ἐμὲ λευγαλέως ἐμοῦν εἴμαρτον δαμῆναι, | καὶ πέντη, καὶ δὲ ἄλλα βροτούς κηφῆνας ἔλαστροῖ. (cui loco adhibeas, quae Musgravius ad Eurip. Bacch. v. 1362 de voce κηφὴν monuit). Arrian. Comm. in Epict. Lib. III. c. 22 ante fin. Plutarch. De Rect. Aud. Rat. p. 41, F. (ubi vid. Wytttenbach.) Gregor. Nyss. T. III. p. 22, A. Basil. M. locis a me Animadvss. I. p. 122. annotatis. Procop. Bell. Goth. Lib. II. cap. 7. p. 223, 11. Theophylact. Simoc. Hist. Lib. II. cap. 15. p. 52, B. κηφῆνος δίκην τοῦ τῆς ἐδβουλάς σίμβλους ἠφάνισε καὶ οἶα μελέτην τὸν στρατηγῶν τοῦς πόνους λήζεται. Theophan. Ceram. Homil. XII. p. 69, D. 70, A. (ubi comparatio cum fucis egregie exornata) XX. p. 134, D. Tzetz. Chil. VIII, 207. Theophylact. Bulgar. Episcop. Epist. XLIII. p. 76 (ubi verbis ὅς τ' ἄλλα μὲν ἐστὶ κηφῆνεςσι κοθούροις Hesiodus I. c. respicitur) et Epist. LI. p. 85. Ἄρα δεσχεράνευς τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον ὡς κηφῆνων ἐσμὸν, βλιττόντων (ita Ruhnken. ad Tim. p. 63. pro βλητ.) σοὶ τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας κατὰ νοῦν ἔξωσ, (ubi, ut nostro loco, res noxia cum fucis comparatur). Man. Palaeolog. Oratt. p. 179. 420. Auctor libelli Περὶ Ἰππομάχου, a Cramerio in Anecd. Paris. editi, p. 169 binis locis, quorum posterior ita emendandus: ὡς (ὡς Cram.) δὲ τῶν χρημάτων καὶ ἐκείνων, ὧν ἕκαστος ἐν τῇ ψυχῇ φέρεται καὶ ἀγένη χρησίων (haec ex Plat. Phaedr. p. 279, C.), ἀξίον τὸ μέρος ἐπιστέλλειν, ἀλλὰ μὴ οἶον κηφῆνας ἀσυμβόλους ἐν μελισσῶν πόλει διαπέσθαι, βλιττόντας ἐπὶ (ἀμβλισσόντας ὑπὸ Cram.) τῶν μαθημάτων καὶ βιβλίων, ὥσπερ κηρὸν, μηδὲν αὐτοῦς τῷ κηρίῳ προστιθέντας. Plura cupienti dabunt praeter VV. DD. supra laudatos Hadr. Iunius Proverb. p. 458 sq. Ruhnken. ad Tim. Lex. Plat. p. 157 sq. Jacobs. ad Anthol. Palat. T. I. P. II. p. 401. Ast. Comment. in Plat. Polit. p. 584. Adiect. κηφηνώδης, fuci similis, i. e. inutilis et noxius, Ruhnken. I. c. ap. Plat. Pol. VIII. p. 554, B. et Bakius ap. Cleomed. p. 83 annotarunt. — Deinde vulgo: περιπατώμενος. Dindorf. cum cod. Ven.: περιποτώμενος. Vid. Lobeck. ad Phrynich. P. I. p. 581. Αὐτό, quod ad κηρὸν refertur, pro vulg. αὐτὸν scripsi, quod non habet, quo referatur. Verbo βομβεῖν in comparatione cum fucis Plato utitur Pol. VIII, p. 564, D., ubi plebecula, quippe fucorum similis, in foro βομβεῖν dicitur. Ad nostri loci sententiam proxime accedit, quod Pol. IX, p. 573, A. pravae cupiditates, fucorum instar menti obstrepentes, βομβεῖν dicuntur. Voces βόμβος et βομβεῖν apum proprias Casaubonus in Casaubonianis p. 56 attigit.

669 Cod. Ven. pessime ποιεῖ pro ἐπολεῖ et ἦν ἕκαστα pro ἤμισα. Οὐκ ἤμισα et ἤμισα per παρῶσαν sibi opponuntur, ut οὐκ ἤμισα et μάλιστα ap. Plat. Crit. I. c. Quamquam μάλιστα reapse idem valet, quod οὐκ ἤμισα, de quo vid. annot. 397. De voce ἤμισα, minime, vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. Voc. Plat. p. 131 et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 26 sq.

670 Ὄθνεῖα ἐνθυμήματα infra p. 587, C. vocat λογισμοὺς ἀνοικίους. Significantur cogitationes pravae et ab insito boni studio alienae. Conf. annot. 382. Ὄθνεῖος, quod Pollucis sententiâ III, 4. est ποιητικώτερον, apud Platonem Pol. I. c. et alibi exstat. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 411 sq.

671 Ὅσα pro ἃ cod. Ven. perperam. Ἀνατρέπεσθαι et ἐπιστομιζεσθαι non sunt media, ut Petavio visum, sed passiva. Χρὴ nonnunquam accus. et infin., non act., sed pass., secum habet, v. c. ap. Plat. Soph. p. 236, E. Ἀνατρέπειν est evertere, ut ap. Plat. Soph. p. 234, D. I. c. Vid. annot. 642. Ἐπιστομιζειν, comprimere, est ἀπαξ λεγόμενον ap. Plat. Gorg. I. c., ubi verbum notione propria positum est. Noster id transtulit ad comprimendas cogitationes pravæ, quae menti obstrepunt.

P. 584, B. ἐπιφοιτῶσι ... ἐπὶ τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ἢ καὶ ἐπαβαίνουσιν ἢ, καὶ μὴ βουλομένων ἡμῶν, πολλάκις μορῖα τε (ἐνθυμήματα) περὶ μορῖων ἢ, (C.) περιεργίας ἡμῶν καὶ φιλοπραγμοσύνης ἄλλοθεν ἐμπιπλάντα ἢ.

P. 584, C. τοῦτο τὸ ἀγαθὸν πανάμωμον ἢ, κατὰ τὸ λεγόμενον „ἄνευ ψόγου τετυγμένον χερσὶ τε καὶ νόφ τετραγώνον.“

P. 585, A. Εἰ δέ τις ὁμοσε ἢ τῷ λόγῳ ἵναμι τολμῶν ἀποκρίνοιτο ὡς

Phaed. 60, B. πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον cet. Theaet. 155, C. καὶ ἄλλα δὴ μορῖα ἐπὶ μορῖοις οὕτως ἔχει. al. Sis. 387, D. ἄλλα μὴ ἐμὴ περιεργία ἢ καὶ τὸ ἐρωτῆσαι σε περὶ τούτου. Pol. VIII, 549, C. φεῖγοντος ... τῆν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην. Phaed. 66, A. φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς.

Prot. 339, B. (Simonides) ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθῶς γενέσθαι χαλεπὸν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόφ τετραγώνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον.

Pol. X, 610, C. Ἐὰν δέ γέ τις .. ὁμοσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἵναμι καὶ λέγειν

672 Ἐπὶ τ. x. Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. περὶ τ. x. Recte, siquidem Graeci repetitam praepositionem verbi compositi amant. De pari loquendi usu Latinorum vid. Ochsner. Ciceron. Eclog. ed. II. p. 474. Ἐπιφοιτῶν de cogitationibus animo occurrentibus non minus apte dicitur, quam φοιτᾶν de somnio ap. Plat. Phaed. I. c.

673 Ἐπιβαίνουσιν pro vulg. ἐπιβαίνουσι Dindorf., deleta virgula ante καὶ μὴ et post βουλ. ἡμῶν, in quibus cod. Ven. ἡμῶν omittit. Et possunt sane verba καὶ μὴ βουλομένων, deletis virgulis, ad prius ἡμῶν referri. Sin autem alterum ἡμῶν servatur, oportet, virgulae ponantur. Et sic demum ἐπιβαίνουσιν stare poterit, quum ὃ paragogico non sit locus ante consonam, nisi in interiectione enuntiat. Vid. annot. ad Eliam Cret. col. 779 (1). Male item ἀντέπρασσε in Dindorfus p. 543, D. κἄν εἰ ἀντέπρασσε τι τῷ θεῷ.

674 De repetito μορῖος conf. Plat. Epin. p. 975, E. βοήθεια γίνουσι ἂν μορῖα μορῖοις, Legg. III. p. 670, B. μορῖα .. ἐπὶ μορῖαις .. πόλεις, et Theaet. I. c., quocum Ast. Lex. Plat. T. II, p. 370 comparavit Soph. p. 259, B. Legg. I, p. 638, E. Sed offendor adiecto τε, quod aut delendum, aut stabilendum, simul addito καὶ ante περὶ.

675 Περιεργία et φιλοπραγμοσύνη sunt ἀπαξ λεγόμενα in scriptis Platonici II. citt. Prius apud Nostrum recurrit p. 586, A. λογισμοί, ἐπιθυμίας ἡμᾶς ἄλλοτε ἄλλως ἐμπιπλάντες καὶ περιεργίας ἄλλοθεν. Περιεργίας enim ibi loco vulgati περιεργασίας reponi iussit Symbol. in Epiph. p. 61, collato hoc nostro loco, idque reposuit Dindorf., reficta codicis Ven. scriptura περιεργίας. Idem V. D. nostro loco cum cod. Ven. πιπλάντα pro vulg. ἐμπιπλάντα. Sed conf. Plat. Phaed. loco comparato et Method. p. 586, A. loco supra allato, ubi Dindorf. cum cod. Ven. ἐμπιπλάντες pro vulg. ἐμπιπλῶντες. Ceterum ed. Basil. περὶ φιλοπραγμ. Sed περὶ, quod abest a cod. Ven., Petavius uncis recte inclusit, uti monui Symbol. in Epiph. p. 60; omiserunt Oehler. et Dindorf.

676 Vulgo: τοῦτο ἀγαθὸν καὶ ἁμῶν. Τοῦτο τὸ ἀ. πανάμωμον Photius cod. 234. p. 296, a. 22. 23. Bekker. et ex eo Combeffs. ap. Galland. p. 787, A., cui lectioni adstipulatus sum Symbol. in Epiph. p. 60. Πανάμωμον etiam cod. Ven. Scripturam Photii et codicis Ven., a Dindorfio receptam, confirmat illud Simonidis: πανάμωμον ἄνθρωπον, ap. Plat. Prot. p. 345, C. et 346, D., unde Noster vocem πανάμωμος ad bonum transtulit, haud aliter atque in proximis Simonidea ap. Plat. Prot. p. 339, B. et 344, A., inverso ordine et omissis verbis καὶ ποσὶ, sua fecit. Quo magis scripturam codicis Ven. καὶ νόφ respui oportet. Simonidis verba multi laudantur vel imitati sunt. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 151 sq. et Stallbaum. ad Protag. p. 339, B. In fragmentis S. Methodii ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 831 haec referuntur, fonte non indicato: ὡς εἶπεν, ἢ δικαιοσύνη τετραγώνος ἐστι, πάντοθεν ἴση καὶ ὁμοία, quae tamen non Methodii sunt, sed Clementis Alex., ab Astio I. c. laudati, Strom. VI, p. 791 Potter. Simonidis verba vel saltem Simonideam metaphoram vocis τετραγώνος illustrant Eustrat. in Aristot. Ethic. Nicom. I, 10. fol. 25 vers. med. et recentiores interpretes, Victor. p. 53 ed. Florent., qui Dantem comparat, Simon Simonii p. 173 et Gifan. p. 76, qui Sopater. ap. Stob. Serm. XLIV, p. 311 Gesn. laudat, praeterea Victor. ad Aristot. Rhet. III, 11. p. 755, Castelvetr. ad Petrarc. P. II. Cant. IV. vs. 25, Cuper. Observ. I, 11. p. 79. 81, Spanhem. Specim. Animadv. in Julian. Caesar. p. 109 ed. francogall. Amstelod., qui Cuperum corrigat, Bernard. Martin. VV. LL. I, 1. p. 3 sq., Sturz. in Comment. Societ. Philol. Lips. I, 1. p. 25, Ernest. Lexic. Technol. Graec. Rhet. p. 352 et alii, Astio et Stallbaumio II. citt. laudati. Metaphorae vocis τετραγώνος, ad virum bonum, constantem, gravem translatae, consentanea sunt, quae Cornutus De N. D. cap. 16, Galenus Adhort. ad Art. cap. 3 et Suidas vv. ἐριμῆν et ἐριμῶν [= Schol. Thucyd. VI, 27] de quadratis stautis vel basibus statuarum Mercurii ἀλληγορικῶς docent. Vid. Rigalt. ad Artemidor. p. 55, Cuper. et Ernest. II. citt. et Willet. ad Galen. I. c. p. 71, qui comparat Tab. Cebet. p. 33 Salmas., ubi Παιδεία (non Εὐδαιμονία, ut ait Willet.) basi quadratae insistere dicitur, hac ratione adiecta: οὐτὶ ἀσφαλῆς τε καὶ βεβαία ἢ πρὸς αὐτὴν ὁδὸς ἐστὶ τοῖς ἀφικνουμένοις καὶ τῶν διδομένων ἀσφαλῆς ἢ ὁδὸς τοῖς λαμβάνουσιν. Parili allegoria Clemens Alex. quadrata ligna arcae Noae interpretatur Strom. VI. cap. 2. §. 86. p. 783 Potter. loco corrupto et sic emendando: τὰ μὲν γὰρ τετραγώνια ξύλα τὸ (leg. —, τῷ τῷ) τετραγώνον σχῆμα πάντη βεβηκέναι (.) ὁρθῶς γωνίας ἐπιτελοῦν (.) τὸ ἀσφαλῆς δηλοῖ. Fluxerunt autem haec omnia ex veterum sententia de quadrato, aequalitatis, constantiae et perfectionis imagine; quocirca numerum quoque quaternarium Pythagorici esse placuit perfectissimum, uti docte monet Astius, qui laudat Hierocli. Comment. in Aur. Carm. vs. 47 (p. 222 Warren.). Adde Theologum. Arithm. ed. Wechel. p. 24 supr.

677 Ὅμοσαι cod. Ven. pessime. Omittunt ὁμοσε codd. A. B. apud Phot. cod. 234. p. 296, a. 35. Bekker. Ἀβῶν, quod in edit. Hoeschel. p. 483, 26 excidit, editor in Notis p. 969, a. supplavit. Conf. Plat. Pol. I. c., quem Origenes quoque imitatus est Contra Cels. VIII. p. 776, B. Ὅμοσε ἵναμι

ἄρα — —, ἀξιώσομέν⁶⁷⁸ που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, —.

P. 586, A. ἐν πάσαις ἡδοναῖς καὶ λύπαις δοκιμασθέντες⁶⁷⁹ — — καθάπερ ἀκήρατος χρυσός⁶⁸⁰ διὰ πυρός βασιζόμενοι —.

P. 586, B. προθύμως ἐπ' αὐτοὺς ἔνται⁶⁸¹.

P. 586, C. καλὸν .. ἦν ἄρα καὶ χαρτότατοι⁶⁸².

P. 587, A. πολλὰ μὲν γὰρ ἔστι καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ εἰρημένων ἀποδείξαι, ὡς ὀρθοδόξως καὶ μεμελημένως⁶⁸³ ἔχει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν

ὡς — —, ἀξιώσομέν που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, —.

Pol. VI, 503, A. βασανιζομένους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις. Ibid. τὸν ... πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα, ὡς περ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον.

Crat. 427, A. τὸ ἔναι καὶ τὸ ἔσθαι. al.

Prot. 358, A. εἴτε .. ἦδὲ εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χαρτὸν cel.

Prot. 344, A. πολλὰ μὲν γὰρ ἔστι καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἐν τῷ (B.) ᾧσματι εἰρημένων ἀποδείξαι ὡς εὔπεποίηται· πάντῃ γὰρ χαριέντως καὶ μεμελημένως

s. χωρεῖν (τινὲ), simm. de congressu hostili proprie et translate dicuntur. Vide Pearson. ap. Routh. et hunc ipsum ad Reliqq. SS. T. I. p. 179. 302, Schneider. ad Plat. Pol. l. c. p. 255 sq., Boissonad. ad Anecd. Nov. p. 56 sq. et Viros Doctos, a me laudatos Animadvss. in Basil. I, p. 191. De Homericis dictionum fonte bene monet Eustath. ad Iliad. M. 24. p. 890. σημειωτέον τὸ ὁμοσε ἔτραπεν. ἔξ οὗ λαβόντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ὁμοσε χωρεῖν φασὶ τινας, ἦγον συμβάλλειν κατὰ μάχην ἢ ἀπλὸς ἔρον τινά, et ad Iliad. N. 337. verbis laudatis a Ruhnkenio ad Tim. Lex. Voc. Plat. p. 192, a., sed in fine ita supplendis: καὶ ὁμοσε ἦλθε τοῖς λόγοις ἢ ταῖς ἀντιλογίαις. De dictione ὁμοσε τῷ λόγῳ s. τοῖς λόγοις ἔλθειν singillatim dixit Boissonad. ad Eurip. Orest. vs. 909 Not. p. 321. T. I. Ὀμοσε χωρεῖν in disputando Plotin. p. 629, D., quod Ficin. non intellexit., Plene ὁμοσε χωρεῖν τῷ λόγῳ Jo. Philopon. Contra Procl. ad XVI. cap. I. Ceterum ap. Timae. v. ὁμοσε, ubi Schneider. l. c. τῷ ὑπαντιῶν coniecit, Boissonadius l. c. ἀπὸ τῶν ἐναντιῶν pro vulg. ὑπὸ τ. ἔ. scribi iussit, et recte ita scripsit C. Fr. Hermann. Plat. Dialogg. Vol. VI, p. 404. — Obiter hoc loco nonnulla animadvertamus, quae ap. Method. in seqq. occurrunt. Platonice ἀπαξ λεγόμενον est προτροπᾶδην, summa contentione, p. 585, C. προτροπᾶδην ἐξεγείρων πάντας εἰς τὸ μὴ ἀνοεῖν. Conf. Plat. Symp. p. 221, C. τοὺς προτροπᾶδην φεύγοντας. Deinde uno Menexeni loco p. 245, D. ἀμυγῆς Βαρβαρῶν, ἀμυγῆς c. gen., quo Noster p. 585, C. ἀμυγῆς ἀμαρτίας utitur, ap. Plat. exstat.

678 Vulgo: ἀξιώσωμεν, mendose, uti ap. Phot. quoque scribi solebat. Ἀξιώσωμεν Bekker. ap. Phot. cod. 234. p. 295, a. 40 ex coniectura, a me probata Symbol. in Epiph. p. 60, Dindorf. ap. Epiph. ex cod. Ven. reposit. Lectionem confirmat Plato Pol. l. c., ex quo Noster periodi membra, paucis immutatis, excerpit.

679 Δοκιμασθέντες idem valet, quod βασανιζόμενοι ap. Plat. Pol. VI loco comparato. Sed aptius est βασανῆν, quod de auro spectando proprie dicitur, ut ap. Plat. in seqq., quae Noster iidem imitatus est; deinde id verbum ad omne examen transfertur. Vid. Stallbaum. ad Plat. Pol. III, p. 413, E., quo respicitur Pol. VI l. c.

680 Methodius in declaranda animi spectati integritate similitudine auri utitur, praecunte Platone Pol. III, p. 413, E. et VI loco comparato, quos locos neglexit Creuzerus, qui eam similitudinem ceteroquin docte illustravit ad Plotin. De Pulcrit. p. 267. 269 sqq. Quod autem Noster animum sincerum cum ἀκηράτῳ χρυσῷ comparat: haec comparatio eo est aptior, quod ἀκήρατος etiam de auro puro proprie dicitur (conf. Politic. p. 303, E. et vid. Spanhem. Specim. Animadvss. in Julian. Caes. p. 24 ed. francogall. Amstelod.), deinde vero a Platone ad animum sincerum transfertur (cf. Pol. II. cc.), quemadmodum idem eam vocem omnino de rebus incorporeis, ab omni labe mortali puris, usurpare solet. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 17, Creuzer. ad Plotin. Ennead. p. 129, b. et Krabinger. ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 206. 301. Struvius in Proluss. Scholast. Part. IX. p. 8 Platonice vocis usum non satis explanavit. Idem fefellit Valesium, ἀόρατοις conicientem ap. Euseb. De Laud. Constant. cap. 6. p. 435 Heinich. ἐν ἀγαθῶν ἀκηράτους κάλλειν, ubi cod. Fuk. non magis recte ἀκράτοις. Καθαρός et ἀκήρατος homo puris moribus Platonicè vocatur ab auctore dialogi Περὶ Ἰππομάχου, Anecd. Paris. ed. Cramer. T. I, p. 168, 23. Ceterum auri ἀκηράτου similitudine Platonicè, ut Noster, utitur Julian. Caes. cap. 2. ἐγὼ .. αὐτὸν .. ἀποφανῶ χρυσὸν ἀκήρατον, quibus verbis ista respondent in seqq.: ἀπέφηνεν (αὐτὸν) ἄνδρα ἐμφορὰ καὶ σώφρονα.

681 Vulgo: ἔνται, ut est ap. Leontium Rer. SS. Lib. II. in Mai. Coll. Nova Vett. Scriptt. T. VII. p. 104. ἔνται ego in Symbol. in Epiph. p. 61 et Dindorf. Sermo enim est de patriae defensoribus in hostes ruentibus. Ἴεμαι, impetu feror, ruo, quod potētis magis quam solutae orationis scriptoribus usitatum est, crebro mendo in Ἴεμαι abiit. Velut ap. Plat., qui eo verbo aliquoties usus est, ἔσθαι pro ἔσθαι scribi solebat Crat. l. c. Tu vide Ast. Lex. Plat. T. II, p. 95 meque ad Nicol. Cabasilam in Theol. Stud. u. Kritiken, a. 1843, p. 741.

682 Ἄν pro ἄρα Phot. cod. 234. p. 295, b. 12, cod. Ven. et Dindorf., adsentiente Oehlero in Addend. p. 667. Atqui notum est, ἂν in imperfecto conditionalis interdum omitti. Sic paulo post: ἦν γὰρ ἀνδρωτὶ (leg. ἀνδριτί, coll. annot. 385) σωθῆναι, in quibus ἂν ante ἀνδρωτὶ Bekker. ap. Phot. cod. 234. p. 295, b. 15 ex cod. A. praeter necessitatem addidit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 62 et Bernhardt. Syntax. Graec. p. 376. Dein vulgo: χαριζόμετον, Phot. l. c. χαριζώμετον, quae sunt nihili voces. Ego rescripsi, quod conieci Symbol. in Epiph. p. 62. Videlicet Methodius, ut est aman-tissimus Platonice ἀπαξ λεγόμενον, vocem χαριζός, laetabilis, excerpit ex Prot. l. c., quo uno illa ap. Plat. exstat, scilicet a Protagora ficta.

683 Μεμελημένως cod. Ven., quod Dindorf. Annot. p. 794 reponi iubet. Tu vide annot. 136. Adverbia id genus ibid. et in Symbol. in Epiph. p. 69 sq. illustravi. Dein οὕτως Noster expressius quam οὕτω ap. Plat. l. c. Vid. annot. 232 et conf. p. 587, C. οὕτως γὰρ —. In seqq. τὸν, sicut

εἷη ἕκαστον αὐτῶν οὕτως διελθεῖν. (B.) τὸν γὰρ τύπον αὐτοῦ δεῖξαι μόνον καὶ τὴν βούλησιν προήρημαι νῦν.

P. 587, B. εἰ καὶ σπενδῶν ἐγὼ ταχὺ πάντα διεξέλθειν μᾶλλον βραδύνω⁶⁸⁴.

P. 587, C. ἦν (περίοδον) προθυμητέον δὴ διανύσαι⁶⁸⁵. ἄλλως γὰρ τοῦ προκειμένου οὐποτε ἤξομεν ἐπὶ τέλος.

P. 587, C. εἰ μνημονεύετε⁶⁸⁶.

P. 587, C. οὕτως γὰρ πρῶτον στάσις ἐπέπεσε⁶⁸⁷, σφραδασμῶν⁶⁸⁸ τε καὶ λογισμῶν ἀνοικεῖων ἐπληρώθημεν, κενωθέντες μὲν τοῦ ἐμφυσήματος τοῦ θεοῦ, πληρωθέντες⁶⁸⁹ δὲ ἐπιθυμίας ὑλικῆς, ἦν ὁ πολύπλοκος⁶⁹⁰ ἐνέπνευ-

χει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἷη αὐτὸ οὕτω διελθεῖν. ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὄλον διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν —.

Pol. VII, p. 528, D. σπενδῶν ... ταχὺ πάντα διεξέλθειν μᾶλλον βραδύνω.

Crat. 421, D. προθυμητέον αὐτὰ διασκεψασθαι. al.

Pol. VI, 504, D. ἦ ... τοῦ μεγίστου ... μαθήματος ἐπὶ τέλος οὐποτε ἤξει.

Gorg. 499, E. εἰ μνημονεύεις.

Pol. VIII, 545, D. ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε. IX, 579, E. σφραδασμῶν τε καὶ ὄδων πλήρης.

Symp. 197, D. οὗτος δὲ ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δὲ πλη-

scribi iussi Symbol. in Epiph. p. 69 sq., pro vulg. τὸ ex Plat. l. c. reposui. Neque enim προήρημα c. infinit. articulum admittit. Τὸν τύπον τινὸς δεῖκνόναι sive, ut est ap. Plat., διεξέρχεσθαι idem valet, quod τύπη λαμβάνειν s. λέγειν τι. Vid. Stallbaum. ad Prot. l. c. et Ast. Lex. Plat. T. III, p. 422 sq. Emendatio mea placuit Dindorfio Annot. p. 704. Pro προήρημα cod. Ven. et ed. Bas. male προίρημα. Ceterum toto hoc loco Noster, quae ap. Plat. de carmine Simonideo dicuntur, mutatis mutandis, ad S. Pauli Epistolam ad Romanos transtulit.

684 Ex Plat. Pol. l. c. Methodius cum sententia etiam verbum βραδύνειν sumpsit, quod ap. Plat. nonnisi Polit. p. 277, B. recurrit. Pro διεξέλθειν cod. Ven. et Dindorf. minus expresse διελθεῖν. De proverbio, ad quod Plato allusit, vid. Erasm. in Proverbior. Collectione Francofurtensi p. 239.

685 Verbale προθυμητέον c. infin. Platoni non inusitatum est. Conf. Crat. l. c. et locos ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 180 sq. annotatos. In διανύσαι puto latere oblitteratam metaphoram Platoniam διανέυσαι, sicuti ap. Plat. Parm. p. 137, A. διανέυσαι in διανύσαι, Phaedr. p. 264, A. διανέειν in διανέειν in codd. nonnullis abiit. Idem mendum ap. Procl., Opp. ed. Cousin. T. IV, p. 25 verba in Parmenide respicientem, notavi in ed. Parm. Turic. II, p. VIII. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 356 sq. Habes rationem coniecturae a me propositae Symbol. in Epiph. p. 63. Proxima conformata sunt ad Pol. l. c., ubi ἦ i. q. ἄλλως, alioquin, ap. Nostrum.

686 Εἰ μνημονεύετε pro vulg. ἐμνημ. Oehler. et Dindorf. ex emendatione Cornarii et Petavii, quae confirmatur Gorgiae loco cit., ubi εἰ μνημονεύεις reliquae orationi pariter interiectum.

687 Στάσις, i. e. seditio, in homine post primum peccatum exorta, ἐμπέπειν dicitur, dictione sumpta ex Pol. l. c. et in ἐπέπεσε mutato poetico ἔμπεσε. Nimirum Platonis verbis parodia inest Iliadis II. 112, voce στάσις pro πῦρ posita, ut Schneider. recte docet contra Stallbaum., qui ἐπέπεσε ex ed. Bas. II temere recepit. Στάσις, i. e. dissidium civile, eadem sententia ἐγγύγνεσθαι dicitur Pol. VIII, p. 545, D. Ceterum οὕτω pro οὕτως Phot. cod. 234. p. 295, b. 38. Bekker. Tu vide annot. 683 et Symbol. in Epiph. p. 63.

688 Σφραδασμῶν vulgo et cod. A. Bekkeri ap. Phot. cod. 234. p. 295, b. 39, σφραδασμῶν Dindorf., utrumque mendose, quamquam convenienter cum commentis magistrorum in Etym. M. p. 737 et ap. Eustath. ad Odys. Z. p. 1554, 22. τὸ δὲ παλῆν σεσημείωται ὡς μὴ ἀναλογοῦν. λέγεται γὰρ διὰ τὰ εἰς ζῶ, εἰ παραλήγονται τῆ αἰ διφθόγγῳ, ἀνεκάρητον ἔχουσι τὸ ι. οἶον σφραδῶζω, βορῶζω, τὸ ἐσθίω, ματῶζω, τὸ ματαῖα φρονῶ. Σφραδασμῶν Phot. l. c., quam lectionem, mihi probatam in Symbol. in Epiph. p. 63, confirmant verba Platonis Pol. l. c. σφραδασμῶν ... πλήρης, quae Noster in illis: σφραδασμῶν .. ἐπληρώθημεν, respexit. Verbi σφραδᾶζειν frequens est usus in declaranda omni vehementiore animi commotione ex dolore vel ira vel cupiditate. Vide Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 242 sq. (cui tamen adhibet Schneider. ad Pol. l. c.), Irmisc. ad Herodian. T. II, p. 747, Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 10, C., Boissonad. ad Eunap. p. 487 sq. meque ad Eliam Cret. Comment. in Gregor. Naz. col. 757 (4). Ferrarum vero nomen σφραδασμός, quod ap. Plat. est ἀπαξ λεγόμενον et Grammaticis fraudi fuisse videtur (vid. Schneider. ad Pol. l. c.). Eo Methodius rursus utitur fragm. I. de S. Cruce, ap. Gretser. T. II. de S. Cruce p. 500 edit. Ingolstad. ἐπειδὴ ἄχος αὐτῶν δὴ καὶ σφραδασμὸν τοῦτο προσέφερον. Ἄχος enim et σφραδασμὸν pro ἄχος et σφραδαῖσμον scribendum esse, recte Gretserus coniecit. Ceterum de verbis λογισμῶν ἀνοικεῖων vid. annot. 670.

689 Molestiam habet verbum πληροῦσθαι brevi intervallo repetitum; sed nimirum Methodius per contraria κενωθέντες et πληρωθέντες parison captavit, imitatus ille Agathonem ap. Plat. Symp. l. c., ubi κενοῖ et πληροῖ simili artificio sibi invicem opposita sunt. Male κενωθέντος cod. Ven.

690 Ὁ male om. cod. Ven. Πολύτροπος Phot. cod. 234. p. 296, a. 1, quod est interpretamentum translatae vocis πολύπλοκος. Πολύπλοκος proprie de serpente dicitur, quae multis nodis corpus plicat. Sic Plato Typhonem, ex pluribus serpentibus conflatum, πολύπλοκον vocat Phaedr. l. c. Vocem, quae est τῶν ἀπαξ λεγομένων ap. Plat., Astius Lex. Plat. T. III, p. 147 minus recte interpretatur: admodum contextus. Platonis locum, voce sensu proprio accepta, respexit Galen. Opp. ed. Basil. T. IV, p. 406, 29. ἑπὲρ τὸν Βριαρά τε καὶ Τυφῶνα λέγειν αὐτὸν (leg. αὐτὸν) πολυπλοκότερον καὶ πολυσωματότερον εἶναι ζῶον. Quod autem Plato Phaedr. l. c. Socratem sese percitantem facit, sitne θηρίον Τυφῶνος πολυπλοκότερον, an animal simplicius, ea in re utitur metaphora, qua πολύπλοκος ad animum versutum omnique dolo ac malitiae idoneum transferri solet. Socratis Platonici dictum, voce πολύπλοκος sensu morali accepta, multi laudant vel imitati sunt, velut Arnob. Adv. Gentes Lib. II, cap. 4. (ubi vid. Orell. Annot. p. 12), Origenes

σεν⁶⁹¹ εἰς ἡμᾶς ὄφεις, βραχυπορησάντων ἡμῶν τῆς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ τὸν κύκλον⁶⁹².

P. 588, A. ὁ ἔσω ἄνθρωπος⁶⁹³.

P. 588, A. ὁ .. νόμος⁶⁹⁴ ἀντιστρατευόμενος καὶ ἀντιπράσσων τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, ... (B.) .. οὗτός ἐστιν ὁ τοῦς ἐμπαθεῖς ἀναφύων ἀεὶ καὶ ὕλικούς πρὸς ἀνομίαν περισπασμούς.

P. 588, B. τὸ ἔμφυτον ἐν ἡμῖν ἀγών⁶⁹⁵.

ροῖ. Phaedr. 230, A. θηρίον ... τυφῶνος πολυπλοκάτερον. Pol. VIII, 546, A. κύκλων περιφορᾶς ... βραχυπόρους.

Pol. IX, 589, B. ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος.

Apol. 35, B. οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν, ... οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. al. Symp. 187, C. οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν εὐρίην.

Pol. X, 610, A. τὸ ἔμφυτον κακόν.

Comment. in Matth. Tomo I. Comment. in S. Script. ed. Huet. p. 386, A. ταῦτα οὖν τις ἐκτίσαστο τὰ ἐπάρχοντα φανῶλος ἂν καὶ γενόμενος τῇ μετοχῇ τῶν χειρόνων πνευμάτων τυφῶνος πολυπλοκάτερος, Julian. Or. VI, p. 766, A. et alii, laudati Huetio Observat. et Not. in Orig. T. II, p. 69, col. 1, Ruhnkenio ad Timae. Lex. Voc. Plat. p. 261, et Astio Annot. in Plat. Phaedr. p. 238. Ac Platonis maxime auctoritate factum est, ut translatum πολύπλοκος, id est versutus, in usum veniret et fere idem quod πολύτροπος valeret. Vide Coraen Ἀτακτ. T. II, p. 308. T. IV, p. 443 meque Animadvss. in S. Basil. I, p. 122. Translatus vocis usus, cuius exempla praebet scriptores a Suida vv. γυγαντώδης et καταδὸς laudati, perfrequens est apud Philonem Jud. in declarandis curis hominum bona terrena dolose captantium. Quem quidem loquendi usum Patres Eccl. secuti sunt. Macar. Homil. V. p. 73 ed. Pril. πολύπλοκον ἐνομιῶν ὕλικῶν. Nilus Asceta, sollers Philonis imitator, Opp. ed. Suares. p. 258. κοσμικῶν ἀπὸ ἀλλοιωμένων πολυπλοκῶν φροντίδων. Quid? quod iidem diabolum πολύπλοκον, versutum, veteratorem, vocant, velut Noster h. l., ὄφιν intelligens diabolum, et Macar. Hom. XXVII. p. 388. ὁ πολύπλοκος διάβολος .. κατέχων τὰς νομάς τῆς ψυχῆς. Πολύπλοκα δάκτυλα, retia sinuosa, eidem tribuit Basilius Magn. Epist. XLV. p. 134, B. Quod autem Noster serpentis nomine diabolum significat: flexuosam serpentis figuram non Patres Eccl. solum, secuti illi Genes. III, sed etiam Ophitae symbolum malitiae esse voluerunt. Vid. Baur. De Gnosti Christ. p. 181 sq., qui apte utitur Phaedri loco cit., ubi Typho propter formam angueam et sinuosam significandae animi malitiae adhibetur. Quid? quod Patres Eccl. Typhonem interdum intelligunt diabolum, ut Noster fragm. I. de S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 826, D. ὄπως ... οἱ δαίμονες λήξωσι τοῦ θράσους, τῆς κατὰ τὸν τυφῶνα δεθέντες φλεγμονῆς.

691 Ἐνεφρίσθην Phot. cod. 234. p. 296, a. 2., quam lectionem reprobavi Symbol. in Epiph. p. 63, collatis, quae ibid. p. 63 de translatis ἐμνεῖν, εἰσπνεῖν et ἐπίπνοια dixi.

692 Verba subobscura: βραχυπορ. — τὸν κύκλον, recte ita vertit Petavius: cum divini alioqui praeepti velut orbem brevi temporis spatio peragrasset. Fingendae dictionis: βραχυποροῦν τὸν κύκλον, ansam dederunt verba Platonis Pol. I. c., ubi sermo est de conversionibus in rerum natura. Verbum βραχυποροῦν est rarissimum, neque in Lexicis comparet. Adiectivum βραχύπορος, brevem habens cursum, ex quo Methodius verbum exsculpsit, est τὸν ἀπαξ λεγομένων ap. Plat. et ap. Proclum aliquoties recurrit. Vid. Schneider. ad Pol. I. c. p. 14. T. III.

693 Vid. annot. 271. Quae p. 588, A. praecedunt: δισὰ γὰρ ἐν ἡμῖν λογισμῶν γένη cet. ego attigi annot. 375 extr. Διστός est vulgaris forma pro Attica διττός, quae vox Platoni trita est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 545. Noster Hom. in Sym. et Ann. p. 52 Pantin. δισσὸν κλέος περιειμένη.

694 Νόμος excidit ap. Phot. cod. 234. p. 296, a. 18. Tu vide Rom. VII, 23, quem locum stabilendae lectioni vulgatae adhibui in Symbol. in Epiph. p. 63. Dein Photius p. 296, a. 20 αὐτὸς pro vulg. οὗτος exhibet. Sed optime habet οὗτος, quippe cum vi quadam et gravitate post subiectum, ὁ νόμος, illatam. Poterat enim Methodius subiecto, ὁ νόμος, non nisi verbum, ἀναφύει, subiungere vel paullo expressius dicere: ὁ νόμος —, οὗτος — ἀναφύει —. Conf. Plat. Apol. I. c. et ibi annotata a Stallbaumio. Method. Conviv. X. Virg. ed. Allat. p. 73. οἱ μὲν γὰρ κρείττονες καὶ τρανότεροι (P. C. recte τρανότερον) σπάσαντες ἤδη τὴν ἀλήθειαν, οὗτοι — (p. 74) — ἐκκλησία (ἐκκλησία P. C.) γίνονται —: p. 183. Ἡ ὀφθεισα περιβεβλημένη τὸν ἥλιον ἐν τῷ οὐρανῷ γυνή —, αὕτη — ἐστὶ — ἡ μήτηρ ἡμῶν. Nunc maioris ἐμφάσεως gratia οὗτός ἐστιν ὁ ἀναφύων, quam οὗτος ἀναφύει dicere maluit, ea usus circumscriptione, qua οὗτός ἐστιν et participium cum articulo coniunctum pro οὗτος et simpliciter verbo poni solent. Conf. Plat. Symp. p. 182, A. οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ καὶ τὸ ὄνειδος πεποιηότες, ὡστε —, et loco cit., ubi Stallbaum. de formula οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν ad Bakium in Cleomed. Meteor. p. 415 provocat. Quum autem his ap. Plat. locis οὗτός ἐστιν c. partic. et artic. enuntiatum per se efficiat, nostro loco eadem circumscriptio ad praegressum subiectum refertur. Conf. Method. Conviv. X. Virg. p. 194. Ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ πύρρος, ὁ πολυσχιδής — (p. 195) —, ὁ διάβολος οὗτός ἐστιν ὁ ἐνεδρεῖων, ὁ λοχῶν λυμνησθαι τῶν φωτισθέντων τὸν χριστόληπτον νοῦν. Haec quum ita se habeant, Photii scripturam αὐτός merito respui in Symbol. in Epiph. p. 63. Recte vero ap. Phot. post verba: τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, pro vulgatis: ὁ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νοός, ista inferuntur: οἶον τῇ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὁρμῇ τ. ν., quae Dindorfius iure optimo reposuit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 63 et quae de ὁρμῇ, in bonam partem accepta, docui annot. 184. Cod. Ven. genuinam lectionem ita exhibet, ut post ὁρμῇ perperam adiciatur τῇ ἐπιθυμίᾳ. Ceterum de voce περισπασμός, quae ap. Method. sequitur, vid. annot. in Eliam Cret. col. 761 (5).

695 Ἐμφυτος, innatus, insitus, frequens est apud Platonem. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 690. Sic Pol. I. c. τὸ ἔμφυτον κακόν est vitium corpori innatum. Vitium animo innatum hac voce declaratur Legg. V, p. 731, D. Eodem vocis usu, sed voce bonam in partem accepta, Noster τὸ ἔμφυτον ἀγαθόν dixit. Cf. Eryx. p. 398, C. πότερον ... διδακτὸν ἢ ἀρετῇ, ἢ ἔμφυτον; et haec Nostri verba de insito honestatis studio p. 588, A. δὲ ἔμφυτον ἐλάβομεν ἔχειν καὶ φυσικὸν νόμον,

P. 588, C. φαίνεται ... ὡς ἐν αὐτοῖς ἡμῖν⁶⁹⁶ τὸ μὲν βέλτιον, τὸ δὲ χεῖρον ὄν. καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει (D.) τοῦ χείρονος ἐγκρατέστερον γενηθῆ⁶⁹⁷, φέρεται ὅλος πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὁ νοῦς· ὅταν δὲ τὸ χεῖρον ἐπιβροῖσῃ⁶⁹⁸ πλοῦσάν, ὁ ἀντιστρατεύεσθαι τῷ ἐν ἡμῖν λέγεται ἀγαθῷ, ἀγεται πάλιν ἀντιστρόφως πρὸς φαντασίας παντοδαπὰς ὁ ἀνθρώπος καὶ λογισμοὺς χείρονος⁶⁹⁹.

P. 589, B. θανάτου ἐγλίχετο ἑνσθῆ-
ναι⁷⁰⁰.

P. 589, B. εἰ τὸ σῶμα θάνατον τοῦ-
το ... ἔλεγεν (ὁ ἀπόστολος), οὐκ ἂν τὸν Χριστὸν ὡς ἑνόμενον αὐτὸν ὕστερον ἐκ τοῦ τοιούτου κακοῦ παρελάμ-
βανεν⁷⁰¹.

P. 590, A. ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἡμῶς ἐφελ-
κομένου φυσικοῦ νόμου φανερωθῆ⁷⁰² ἐξ-
αφθέν⁷⁰³.

Pol. IV, 431, A. φαίνεται μοι βούλε-
σθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος ὡς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ᾖ, τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὐτοῦ ..., ὅταν δὲ ... κρατηθῆ⁷⁰⁴ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος μικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, (B.) τοῦτο δὲ ... ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἧττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω δια-
κειμενον.

Phaed. 117, A. γλιχόμενος τοῦ ζῆν.

Phaed. 66, B. ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔγω-
μεν καὶ ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ.

Pol. VIII, 544, E. ἂ ἂν ... τᾶλλα ἐφελκύσθηται.

Ep. VII, 341, D. οἶον ἀπὸ πυρὸς πη-
δῆσαντος ἐξαφθέν φῶς.

quae contraria sunt Platonicis Phaedr. p. 237, D. in simili descriptione duplicis animi naturae: ἡ μὲν ἔμφυτος οὐσα ἐπιθυμία ἡδονῶν. Voci, apud Plat. plerumque per se positae, apud Nōstrum ἐν ἡμῖν adiciitur, ut ἐν ταῖς ψυχαῖς ap. Plat. Legg. l. c. Nuda voce Noster iterum utitur ap. Phot. cod. 234. p. 300, a. 40. τὴν ἔμφυτον μορφήν.

696 Ἐαυτοῖς ἡμῖν Phot. cod. 234. p. 296, a. 33, omisso ἐν, quam scripturam in Symbol. in Epiph. p. 64 repudiavi; ἐν αὐτοῖς ἡμῖν cod. Ven. et ex eo Dindorf, quem secutus sum, quam pro-
nomen pers. pronomini αὐτὸς interdum subiiciatur. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 697 sq. Praepositio ἐν autem ab h. l. non magis abesse potest, quam a verbis ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ ap. Plat. Pol. loco comparato, quem Noster ante oculos habuit.

697 Phot. cod. 234. p. 296, a. 34. 35. καὶ ὅταν μέλλῃ ... γενηθῆναι. Tu vide Symbol. in Epiph. p. 64 et conf. Plato Pol. l. c. Τὸ βέλτιον φύσει dictum esse pro τὸ φύσει βέλτιον, recte docet Stallbaum. ad Pol. l. c., ubi codd. nonnulli vocem φύσει post χείρονος perperam collocant; est enim τὸ βέλτιον φύσει id quod natura melius in animo inest. Dein ἐγκρατέστερον Noster, ut Stobae. ap. Plat. l. c. pro vulg. ἐγκρατὲς. Recte, si ἐγκρατέστερον per se positum accipiatur, sicut ἐγκρατέστερος est potentior ap. Plat. Symp. p. 188, A.

698 Vid. annot. 334. Dein ὁ pro vulg. τὸ Oehler. ex Petavii emendatione, confirmata a cod. Ven., et ita Dindorf. quoque. Pro τῷ cod. Ven. male τό. Respicitur autem Rom. VII, 23, ut p. 588, A. B.

699 Vulgo: πάλιν ἀγεται. Ἄγεται πάλιν Phot. cod. 234. p. 296, a. 37 et cod. Ven., quam lectionem cum Dindorfio secutus sum. Proxime de voce ἀντιστρόφως vid. annot. 545. Cum illis: πρὸς φαντασίας παντοδαπὰς (πᾶς cod. Ven. male), a Photio omissis, in Symbol. in Epiph. p. 64 comparavi p. 588, B. εἰς τὰς ἐμπαθεῖς ἐξέλεκοντα πολλάκις φαντασίας τὴν ψυχὴν. Ceterum χείρονος pro vulg. χείρονος rescripsi, sicut ex Bekkeri Photio cod. 234. p. 296, a. 38 rescribi iussi Symbol. in Epiph. p. 64. Ita enim Plato constanter. Conf. annot. 362.

700 Apud Plat. Phaed. l. c. γλιχόμενος τοῦ ζῆν est vitae vehementer adpetens. Noster, respiciens Rom. 7, 24, vehemens studium, quo Apostolus de corpore mortis liberari cupit, his exprimit verbis: θανάτου ἐγλίχετο ἑνσθῆναι. Infinitivum, ut h. l., γλίχεσθαι secum habet ap. Plat. Gorg. p. 489, D. Vid. annot. 320. ῥύεσθαι ap. Apostolum est medium; Methodius in iis, quae de eius dicto disputat, eo verbo nunc medio, nunc passivo, ut h. l., utitur.

701 Methodius eos refellit, qui Rom. 7, 24 mortis nomine corpus mortale declarari statuebant; ipse mortem τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας, in corpore habitantem, esse docet ex Apostoli sententia Rom. 7, 23. Provocat autem hoc loco ad ea, quae apud illum versu 25 insequuntur. Verbis τὸ τοιούτου κακὸν corpus ex adversariorum sententia significatur. Iisdem verbis corpusculum notatur ap. Plat. Phaed. l. c., ubi articulus non minus recte habet, quam nostro loco. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 543 sq. Ceterum de directis vocibus: τὸ σῶμα .. τοῦτο, vid. annot. 483.

702 Methodius h. l. verba Apostoli Rom. 8, 4 circumloquendo interpretatur. Qua de re monui in Symbol. in Epiph. p. 65. Quam ibidem commendavi scripturam ἐφελκόμενον (ap. Phot. cod. 234. p. 296, b. 30. 31), Dindorfius in locum vulgatae ἀφελκόμενον reposuit. De translatione verbi ἐφελκόμεν cf. Plat. Pol. l. c., ubi eadem discrepantia ἀφελκύσθηται in codd. nonnullis scriptum est. Quod ap. Apostolum l. c. exstat πληρωθῆ, Noster paulo liberius ita interpretatur: φανερωθῆ⁷⁰³ ἐξαφθέν, quae verba (id quod Petavium fellit) translata sunt a flamma, quae exsuscitata clarescit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 65. Eo quem comparavi loco ex Plat. Ep. VII sermo est de rerum divinarum intelligentia, quae quasi lumen quoddam in nobis accenditur. Locum integrum legenti imitatio Platonis Symp. p. 210, E. se prodit voce ἐξαίφνης, quae verba inde excitata praecedunt. Id quod est sapientiae amore incendi translatus ἐξάπτεισθαι declarat Pol. VI, p. 498, B. ὅσον αὐτὸς οὐκ ἐξάπτονται, unde flosculum decerpit auctor Epistolae VII, p. 340, B. ἐξημμένους ὑπὸ φιλοσοφίας, ὡς περ πυρὸς. Verbo ἀνάπτεισθαι similiter utitur Plotin. p. 769, A. ὁρᾶν δὴ ἔστιν ἐνταῦθα

P. 590, C. *τρέφομαι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἕτερα*⁷⁰³, *ἐάνπερ τὸν βοηθήσοντα ἡμῖν πρὸς τὴν διεξοδὸν εὐρωμεν τοῦ λόγου*⁷⁰⁴. *ἄπορα γὰρ καὶ οὐ πάντ' ὀρέδια πρὸς καθαιρέσιν τὰ ἐξῆς*⁷⁰⁵. *διὸ καὶ ὀκνηρότερον αὐτῶν ἄπτομαι*⁷⁰⁶.

(Phot. Biblioth. Cod. 234, T. II. ed. Bekk. p. 297, a. — p. 301, b.)

P. 297, a. 12 — 15. *ἢ γῆ ... διὰ τῶν πόρων εἰς πάντας αὐτῶν* (sc. τῶν δένδρων) *κατακερματιζομένη*⁷⁰⁷ *τοὺς κλάδους*.

P. 297, b. 14. 15. *πάντα ἡμῶν τὰ κοσμήματα*⁷⁰⁸ *... τοῦ βίου*.

Prot. 339, E. *βοηθεῖν τῷ ἀνδρὶ*. al. 361, D. *ἐπαινῶ σου ... τὴν διεξοδὸν τῶν λόγων*. al. Soph. 237, C. *χαλεπὸν .. καὶ σχεδὸν εἰπεῖν .. ἄπορον*. Pol. V, 450, D. *διὸ δὴ καὶ ὀκνος τις αὐτῶν ἄπτεσθαι*.

Pol. III, 395, B. *φαίνεται μοι εἰς συμ- κρότερα κατακερματισθαι ἢ τοῦ ἀν- θρώπου φύσις*.

Legg. XII, 956, A. *πρὸς τὰ τοῦ πο- λέμου κοσμήματα*.

κακίον (sc. Deum) *καὶ ἐαυτὸν .. θεὸν γενόμενον, μᾶλλον δὲ ὄντα, ἀναφθέντα μὲν τότε, εἰ δὲ πάλιν βαρύνοντο, ὡσπερ μαραινέσθαι, ubi μαραινέσθαι i. q. ἀποσβέννυσθαι ap. Plat. Pol. I. c. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 28. — In iis, quae ap. Method. verba ex p. 590, A. allata insequuntur, Dindorfius scripturam vulgatam —, τὸ ἀσθενήσαν —, ἐπιχωρνήσαν, ad fidem codicis Ven. ita immutavit: —, ὁ ἀσθενήσαν — ἐπεχώνοντα. Respicuntur autem Apostoli verba Rom. 8, 3. τὸ .. ἀδύνατον τοῦ νόμου .. ἡσθάνει δια τῆς σαρκός, et metaphora antea instituta (φανερῶς ἐξαφθέν) verbo ἐπιχωρνήσθαι pertextitur. Vid. Symbol. in Epiph. p. 65, ubi scripturam vulgatam excusavi deque metaphora illius verbi, ab igni obruto sumta, monui, collatis Animadvss. in Basil. I, p. 124 sq. Nominē ἐπιχωρνήσαν sic translato utitur Theodor. Metochita in opere inedito ἀστρονομικῆς καὶ ἐπιστήμης στοιχειώσεως, cod. Monac. 100. Lib. I. cap. 2. φιλοσοφία ... τὴν ἐκ θεοῦ μεγαλοδωρεάν αὐτῆς (nim. τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως) τῆς λογικῆς περιουσίας καὶ χρήσεως ... ὑπανοήσια καὶ ἀναδέχασα καὶ ὡσπερ κρυπτόμενον θεῖον πῦρ τῆ σαρκικῆ σποδῆ καὶ ταῖς ἄλλαις τοῦ σώματος ἐπιχώσεσιν ἀνορέχασα καὶ ἀνάψασα. Translato verbo ἐπιχωρνήσθαι contrarium ἀναχώννυσθαι Synesio reddendum est Dion. p. 51, A. παιδείαν .. ἡμιήκασιν, ὅφ' ἧς ὁ νοῦς ἀναρῶνται. Ex varr. lectt. ap. Krabinger. p. 280 reponē ἀναχώννυται, coll. p. 49, A.*

703 *Τρέπεσθαι πρὸς τι* vel *ἐπί τι*, ut Lat. aggredi ad aliquid, interdum breviter dicitur, qui disputationem de aliqua re aggreditur. Plato Legg. X, p. 887, A. *ἐπὶ τοὺς νόμους τρεπώμεθα πάλιν*. Cicero Legg. II, 4. priusquam aggrediamur ad leges singulas. Ceterum cod. Ven. *πρὸς τὰς ἐτέρας*, scilicet ex usu loquendi Epiphanius, de quo vid. Symbol. in Epiph. p. 89.

704 *Βοηθεῖν τινι* ap. Plat. festive dicitur, qui satis agenti in disputando succurrit. Conf. Protag. I. c., quem Noster imitatus est p. 562, D. *συναπιλήτορα .. καὶ συναγωνιστὴν αἰροῦμαι σε τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης*. Astius Lex. Plat. T. I, p. 355 hunc loquendi usum a vulgari non distinxit. De dictione Platonica *διεξοδὸς τοῦ λόγου* vid. annot. 174. *Εὐρωμεν* cod. Ven. male pro *εὐρωμεν*.

705 Quod *ἄπορα* exhibet in disputando, *ἄπορον* vocatur a Platone Soph. I. c. (cf. p. 237, E.) et alibi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 252. *Καθαίρεις* est *ἀπαξ λεγόμενον* ap. Plat., Tim. p. 58, E. *τήκεσθαι ... τὴν τῶν ὄγκων καθαιρέσιν*, ubi vox vi propria destructionem vel dissolutionem declarat, quemadmodum *καθαίρειν* proprie est destruere, delicere, evertere. Method. ap. Phot. cod. 234. p. 298, a. 18. *ἐπιμενοῦσης .. τῆς ζωῆς ἐν αὐτῷ (τῷ σώματι) ἔστῃκε μὴ καθαιρούμενον*. Conviv. X. Virg. ed. Allat. p. 258. *ἢ βασιλεῖα τοῦ πονηροῦ καθηρέθη*. (conf. simplex αἰεῖν p. 259 sq. ὁ ὀμοιότατος ἄρχων τῆς ἀκρασίας ἡρέθη) p. 300. *ἂνταγωνιστὰς ἔχον μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς καὶ προσπαλαίον ἀεὶ καὶ μὴ καθαιρούμενος*. Nostro loco *καθαίρεις* de confutatione τροπικῶς dictum est. Sic Plato verbum *καθαίρειν* ad confutandam adversarii sententiam transtulit Prot. p. 343, C. *εἰ καθέλει τοῦτο τὸ ἥμα, hac adiecta comparatione ὡσπερ εὐδοκμοῦντα ἀδλητήν*. Vid. Stallbaum. ad Prot. I. c., Ast. Annot. in Prot. p. 166 sq. et Lex. Plat. T. II, p. 253, qui tamen VV. DD. propriam verbi vim a translata non satis distinxerunt. Parilis est metaphora verbi evertere ap. Ciceron. Acad. II, 6 extr.

706 *Ὀκνηρότερον αὐτῶν ἄπτομαι* dicere maluit Methodius, quam *ὀκνος αὐτῶν ἄπτεσθαι* cum Platone Pol. I. c., quem ille aperte imitatus est. Alioquin *ὀκνος*, cunctatio, verecundia, et *ἄπτομαι*, tracto vel aggredior ad aliquid tractandum, Platoni usitata sunt. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 265 sq. T. II, p. 427. Voce *ὀκνηρός* Plato abstinuit. In simili sententia Noster in Symp. X. Virg. verbo *ἀποκνεῖν* usus est (vid. annot. 173), de quo, uti de *ὀκνος* deque simpliciter *ἀκνεῖν*, utiliter monent Scholia Monac. in Gregor. Naz. post Eliam Cret. col. 903, B. C.

707 Platonis auctoritate posterioris aetatis scriptores verbum *κατακερματίζειν* frequentarunt. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 771 (4). 842 (9). Sed quum Plato eo verbo constanter usus sit in rebus, quas disputatione suas in partes dispertitur (cf. Pol. I. c. et vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 152), alii *κατακερματίζειν* promiscue posuerunt in iis, quae disputationi vel ipsa natura rerum dividit. Id quod est naturā dividi *κατακερματίζεσθαι* nostro loco declarat. Disputatione dispertiri *κατακερματίζειν* est ap. Method. *περὶ τοῦ αὐτέξουσίου* in Meursi Var. Divin. p. 105. (Routh. Reliq. SS. T. I, p. 431 sq. ex Eusebio P. E. VII, 22) *οὐδὲ γὰρ τὸν ἀνθρώπον ἔχοντα διάφορα (διάφορα male Routh.) μέλη κατακερματίζουεν εἰς πολλὰ γενητά, quo loco Phot. cod. 236. p. 305, a. 1. 2. pro illis: ἔχ. δ. μέλη, legit: μέρη ἔχοντα*. Simili errore *πολυμερές* scriptum est in seqq. ap. Meurs. (Routh. libro laud. p. 432) *ἐν τι γενητὸν τὸν ἀνθρώπον πολυμερές πρὸς τοῦ θεοῦ γεγονέναι φραμέν*. Legendum: *πολυμελές*, coll. Plat. Phaedr. p. 238, A., ubi VV. DD. id Platonis *ἀπαξ λεγόμενον* in locum vulgati *πολυμερές* ex codd. mss. reposuerunt. Vid. Stallbaum, p. 47 et Ast. Annot. p. 312.

708 *Κόσμημα*, ornamentum, insigne, est Platonis *ἀπαξ λεγόμενον* Legg. I. c. Delectatur autem Methodius nominibus in *ἡμᾶ* exeuntibus. Quo ex genere conf. rariora: *ἀγαθὸ ἐργήμα* ap. Phot.

P. 298, b. 11. 12. (κτῆμα) δοῦλον . .
καὶ ὑπήκοον ἀθανασίας⁷⁰⁰.

P. 298, b. 36. 37. δείγμα τοῦτο τῆς
μελλούσης ὁ Θεὸς ἡμέρας καὶ προοί-
μιον ἔθετο⁷¹⁰.

P. 299, a. 5. 6. (ad Apocal. 20, 13)
Ἰδὼν δὲ τὸν ἀέρα (εἶναι) παρὰ τὸ
ἀειδές, διὰ τὸ μὴ δρᾶσθαι⁷¹¹.

P. 299, a. 18. 19. (τὸ ἀνθρωποειδές)
πάντων ἔστι τῶν εἰς ζωὰ συγκεκριμέ-
νων σχημάτων ἐρασμιώτατον⁷¹².

P. 301, a. 29. μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κό-
σμου ἀποφοίτησιν ὀχλήματος αὐτῆν (int.
τὴν ψυχὴν) δεῖσθαι καὶ περιβολῆς⁷¹³.

Legg. IX, 875, C. νοῦν οὐδενὸς ὑπή-
κοον οὐδὲ δοῦλον.

Phaed. 110, B. ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε
εἶναι χρώματα ὡς περ δειγμάτων. al. Pol.
VII, 531, D. προοίμια . . αὐτοῦ τοῦ νό-
μου. al.

Phaed. 80, D. τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον
ἕτερον οἰχόμενον, . . καθαρὸν καὶ ἀει-
δῆ, εἰς Ἰδίου ὡς ἀληθῶς.

Tim. 87, D. πάντων θεαμάτων . .
κάλλιστον καὶ ἐρασμιώτατον.

Tim. 69, C. τὸ μετὰ τοῦτο θνητὸν
σῶμα αὐτῆ περιετόρνευσαν ὀχμὰ τε πᾶν
τὸ σῶμα ἔδοσαν.

cod. 234. p. 297, b. 33: ἀνδραγάθημα Conviv. X. Virg. p. 139: ἀτόπημα ibid. p. 74: ἀ-
τούργημα ap. Phot. cod. 234. p. 297, b. 21: ἀύχημα Conv. p. 9. ὁ νεανίδες, ἐμὴς ἀύχηματα
μεγαλοφροσύνης — βοήθημα ibid. p. 96. 107: δημιουργημα ap. Phot. cod. 234. p. 297, b. 16.
et Homil. in Sym. et Ann. ed. Pantin. p. 104. πάντων δραστῶν τε καὶ ἀοράτων δημιουργημάτων:
κακοπράγημα Conv. p. 139: καταφύσημα Conv. p. 298: καύχημα Conv. p. 232 in Virtutis
allocutione: παρθενίας ἐρασταῖς ἐπέραστον καύχημα (ubi Possinus κάλλος, male, quippe versu
mutilato): λώβημα ap. Epiph. p. 550, C.: μώμημα p. 550, D.: νομοθέτημα Conv. p. 267.
270: τερατοτόργημα Hom. in Sym. et Ann. p. 114. χαίρειν φράσας τοῖς τῶν ἀγίων . . πνευμα-
τικοῖς διηγήμασι καὶ τερατοτοργήμασι: τέχνημα ap. Epiph. p. 550, C., ubi cod. Ven. τέχνημα,
Dindorf. τέχνασμα (tu vide annot. 294.): χειροτέχνημα ap. Phot. cod. 234. p. 300, a. 38. Ex
nominibus in εἷμα exeuntibus perrarum neque in Lexicis consignatum est ἀλήθενμα, veritatis
documentum, quo Method. ap. Epiph. p. 570, D. 540, B. utitur.

709 Sermo est de φθαρτῶ, quod ἀφθαρσίας κτῆμα fit. Conf. 1 Cor. 15, 54. Δούλος et ὑπή-
κοος notione translata h. l. copulata sunt, ut ap. Plat. Legg. l. c. Praecedunt ap. Phot. p. 298, b.
10. 11 ista: ἐλεύθερον μὲν θανάτου καὶ ἀμαρτίας γεγεννημένον. Sed plenius et melius cod. Rupif.
ap. Combefis. (Galland. Bibl. PP. T. III.) p. 780, A. ἀφρῆτον μὲν καὶ ἐλεύθερον θανάτου γενόμε-
νον καὶ ἀμαρτίας, quibus rite respondent aeqq. δοῦλον δὲ x. ὁ ἄ. De voce ἀφρῆτος vid. Ast. An-
not. in Plat. Prot. p. 76 sq.

710 Methodius loquitur de naturae miraculo quodam, sibi observato in Olympo, Lyciae monte,
quod quasi specimen quoddam et praeludium iudicii futuri a Deo propositum ait. De meta-
phora vocis δείγμα vid. Ast. ad Phaed. l. c. Annot. p. 802 et Lex. Plat. T. I, p. 427. Idem V. D.
metaphoram vocis προοίμιον Animadv. in Plat. Legg. p. 231 docte illustravit, neque tamen eandem
a propria significatione satis distinxit Lex. Plat. T. III, p. 185. Adde Stallbaum, ad Pol. l. c.

711 Methodius Origenis auctoritate, quem laudat adiectis verbis: καθάπερ καὶ Ὡριγένει ἐλέγθη,
a Platone mutuatus est originationem nominis Ἰδίου, repetiti ab ἀειδῆς, invisibilis. Vid. Wyt-
tenbach. ad Plat. Phaed. l. c. Annot. p. 206 et Ast. Annot. in Phaed. (p. 79, B.) p. 623. Plato tamen
sublimius quiddam, quam ἀέρα, Ἰδίου nomine significavit.

712 Vulgo, etiam ap. Bekkerum: ἐρασμιώτερον. Ἐρασμιώτατον Combefis. ap. Galland. Bibl.
PP. T. III, p. 793, A. Recte, quippe ex grammatices praeceptis et convenienter cum loco παρα-
λλῆλῳ ex Plat. Tim., quo loco quae Plato de corpore humano, ζυμμετρίας participe facto, pronun-
tiat, Noster de corpore humano in univ. docet. De superlativo in comparativum depravato
conf. annot. 169. Figura humana συγκρίνεσθαι, concrescere, dicitur, quemadmodum corpus
humanum συγκρίσις et σύγκριμα vocari solet. Vide Fischer. Ind. in Aeschin. Socrat. v. συγκρίσις,
Creuzer. Annot. in Plotin. p. 91, a., Krabinger. meque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect.
p. 183. De sententia loci conf. annot. 582. — Post paulo Method. ap. Phot. p. 299, a. 28. τὸ . .
θεοεικὲλον σχῆμα . . ἀπαγορεύεσθαι ὡς ἀκλέστερον. Epica vox ἀκλῆς a Platone in hominibus,
non in re, ut h. l., ponitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 75.

713 Hisce verbis sententia Origenis πλατωνίζοντος a Methodio notatur ap. Phot. l. c. Ipse ta-
men corpus ὄχημα τῆς ψυχῆς, vehiculum animae, item vocat ap. Phot. cod. 234, p. 301, b. 19.
20. (ὁ ἀνθρωπος) τιμιώτερον τῆς . . ψυχῆς τετύχηκεν ὄχηματος. Dictionem Platonicam, repetendam
ex Tim. l. c., illustravi Animadv. in Basil. I, p. 47. Adde Stallbaum, ad Tim. l. c. et ad p. 87, D.
Quod autem Origenes animam etiam post excessum ex corpore vehiculo et quasi corpore quodam
utentem finxit, in ea re recentiores Platonici secutus est, qui hoc figmentum ex male intellectis
locis in Tim. et in Phaed. p. 113, D. hauserunt. Vid. Wyttenbach. Annot. in Phaed. l. c. et Ani-
madv. in Basil. I, p. 48. Nomini ὄχημα adiectum περιβολῆ Platonicis itidem usitatum est in decla-
rando corpore. Vid. annot. 115. Ceterum δεῖσθαι Bekkerus pro vulg. δέεσθαι tacite reposuit.

III.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΕΝΗΤΩΝ¹¹⁴.

(Phot. Biblioth. Cod. 235, T. II. ed. Bekk.
p. 301, a. 25 — p. 304, b. 20.)

P. 301, b. 32. 33. τοὺς . . ἡδοναῖς παν-
τοιαῖς δίκην χοίρων ἐν βορβόρῳ καλιν-
δουμένους⁷¹⁵.

P. 302, b. 6—8. Ἄρα γε . . πάσῃς
ἀρετῆς ἀρχὴν καὶ πηγὴν⁷¹⁶ οὐσιωδῶς,
ἀλλὰ μὴ ἐπικτητῶς⁷¹⁷ ἡγῆ τὸν θεόν⁷¹⁸;

P. 302, b. 39. Ὑπερφανῶς⁷¹⁹.

P. 303, a. 28. Πάλιν δὴ οὖν . . ἐξ
ἀρχῆς διαλεγόμεθα⁷²⁰.

P. 303, a. 32—34. τούτων ἀγενήτως
προὔφραστοι καὶ πλημμελῶς φερο-
μένων ὁ θεὸς διακρίνας ἐτεχνάσατο⁷²¹
τὰ πάντα.

Phaed. 69, C. ἐν βορβόρῳ κείσεται.
82, E. ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην. al.

Phaedr. 245, C. τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ
κινήσεως.

Pol. X, 618, D. τῶν φύσει περὶ ψυ-
χῆν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτητῶν.

Pol. VII, 525, B. Ὑπερφανῶς μὲν οὖν. al.

Phaed. 105, B. Πάλιν δὴ μοι . . ἐξ
ἀρχῆς λέγε.

Tim. 30, A. πᾶν, ὅσον ἦν ὁρατόν,
παραλαβὼν οὐχ ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ
κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς
τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας.

714 Photii Eclogae ex recensione Combesis insunt Gallandii Bibliothecae Patr. T. III. p. 798—803. De Methodii opere περὶ τῶν γενητῶν vid. Galland. Prolegom. p. LIII et Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII. p. 266 sq. Quod Methodius eo in opere Origenem, adversus quem disputat, Κένταυρον appellat (ap. Phot. p. 302, a. 30. p. 303, a. 28): Plato sophistas cum Centauris comparat Polit. p. 291, A. 303, C.

715 Sic adversarius interpretatur χοίρους Matth. 7, 6. Eosdem p. 301, b. 38. 39 vocat τοὺς ἡδοναῖς συζώντας. De βορβόρῳ, animi impuritatis symbolo, cf. quae Wyttenbach. p. 173 et Ast. p. 566 sq. ad Plat. Phaed. p. 69, C. loco cit. annotarunt, praeterea Creuzer. ad Plot. De Pulcrit. p. 280 sqq. Adde Plotin. p. 80, F. G. et Basil. M. locis, a me allatis Animadv. in Basil. I, p. 120 sq. Κυλινδεῖσθαι ἐν τινι s. περὶ τι, volutari in re — circa rem, Platoni usitatae sunt dictiones. Cf. Phaed. p. 82, E. l. c. et locos, allatos ab Astio Lex. Plat. T. II. p. 223, quorum nonnullis καλινδεῖσθαι olim vulgari solebat, quae forma, recentioris aetatis scriptoribus magis frequentata, nostro loco obtinet. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 597 sq. De dictionibus illis, quibus abiecta et humilis vitae conditio apte declaratur, vide Ast. Annot. p. 636 ad Plat. Phaed. p. 81, C. (ubi Wyttenbach. Annot. p. 109 disparia commiscuit) meque Animadv. in Basil. I, p. 121 et ad Marc. Eugenic. p. 53. Ceterum de comparatione hominum libidinosorum cum suis vid. Creuzer. ad Plot. de Pulcrit. l. c. Adde Eliam Crēt. Comm. in Greg. Naz. col. 763, A.

716 Metaphoricus usus vocis πηγὴ Platoni communis est cum aliis scriptoribus. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 100 et Annot. in Phaedr. p. 382. Sed copulatis vocibus πηγὴ et ἀρχὴ idem uno Phaedri loco cit. usus est, idque in declaranda animae natura. Inde frequentata scriptoribus Platonis locutio πηγὴ καὶ ἀρχὴ, quae apud eos potissimum inservit celebrando Deo, tanquam fonte ac principio omnis pulcritudinis et boni. Vid. Krabinger. ad Synes. De Provid. p. 206. Noster h. l. inversam locutionem ἀρχὴ καὶ πηγὴ in eodem argumento posuit. De simplici πηγὴ, similiter usurpato, vid. annot. in Eliam Crēt. col. 831 (7).

717 Voci ἐπικτητός, adscitus, ap. Plat. Pol. l. c. φύσει ὦν et Phaedr. p. 237, D. ἐμφυτός opposita sunt. Vid. Basil. Plotin. p. 22. Adverbium ἐπικτητῶς ap. Plat. non exstat. Οὐσιωδῶς idem valet ac φύσει ap. Plat., qui tum adiectivo οὐσιωδῆς, tum adverbio cum melioris notae scriptoribus abstinuit.

718 De omisso εἶναι vid. annot. 20.

719 Bekkerus vocem ὑπερφανῶς, vulgo connexam cum oratione praegressa, ab ea separavit et per se posuit. Recte; est enim interlocutoris, alterius sententiam sibi mire placere significantis. Pleniore formula ὑπερφανῶς μὲν οὖν in responsione similiter utitur Plato, ut Pol. l. c. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 443. Dialogi Platonici proprietates, quam Methodius diligenter observavit, item oblitterata est in verbis p. 303, a. 18. καὶ μοι φάθι καὶ ὧδε, ubi codd. A. B. male φασί, quam scripturam, a Schotto in versione Lat. expressam, recte respuit Combesis. ap. Galland. p. 800. Φαθί, sicut scribendum pro φάθι, Platoni non displicuit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 483.

720 Pro vulg. διαλεγόμεθα Bekker. διαλεγόμεθα cum corr. B. Διαλεγόμεθα, per se positum, habes ap. Plat. Gorg. p. 458, B. Ἐξ ἀρχῆς, a principio, in formulis ἐξ ἀρχῆς λέγειν, — ἐρωτᾶν, — ἀποκρινοῦσθαι, Platoni usitatum est. Πάλιν et ἐξ ἀρχῆς, ut nostro loco, copulata sunt Phaed. l. c.

721 Vulgo: ἐτεχνάσατο. Bekkerus ἐτεχνάσατο cum codd. A. B., recte, quamquam τεχνησάμενος lin. 35. subsequitur. Conf. quae de nomine τέχνασμα dixi annot. 294. Ταῦτα refertur ad superiora: ἀπὸ τῶν στοιχείων ἢ ὕλης ἢ στοιχημάτων, quae ex Origenis sententia nullum discrimine usurpari dicuntur. De ὕλη ἀγενήτω cf. Plat. Tim. l. c., ubi fons huius doctrinae, quam illustrat Elias Crēt. Comment. in Greg. Naz. Col. 808, C. sq., ubi vid. annot. 8. Eodem sensu materia Deo συν-πάρχειν dicitur eique σύγχρονος vel συνάναρχος vocatur. Conf. Method. περὶ τοῦ αὐτεξουσίου ap. Meurs. Var. Divin. p. 101. 103 et vid. Symbol. in Eriphan. p. 11. Respexisse autem nostro loco Methodium verba Platonis Tim. l. c., intelligitur ex illis: τούτων . . πλημμελῶς φερομένων, quae respondent Platonis: κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως. Quae quidem verba ansam dederunt ei

P. 303, a. 39 — b. 2. τὸν θεὸν ἤρ-
χθαι τοῦ διοικεῖν ... καὶ κατακοσμεῖν τὴν
πρότερον ἄμορφον οὐσαν ὕλην ⁷²².

P. 303, b. 3. 4. ἐπειδὴ (σὺν τῷ θεῷ
φράσαι ⁷²³) ἐνταῦθα τοῦ λόγου γεγό-
ναμεν.

P. 303, b. 28. 29. πάλιν εἰς αὐτὸ ⁷²⁴
ἔοικεν ὁ λόγος περιδεδραμηκεῖναι, αὐ-
τοματισμὸν ὁμολογεῖν.

P. 304, a. 3. 4. ὅτι ἐκκλησία παρὰ
τὸ ἐκκεκληκεῖναι τὰς ἡδονὰς λέγεσθαι
φρασεῖν ⁷²⁵.

Tim. 50, D. ἄμορφον ὃν ἐκείνων ἀπα-
σῶν τῶν ιδεῶν cet. 51, A. ἀνόρατον εἶδος
τι καὶ ἄμορφον.

Pol. IX, 588, A. ἐπειδὴ ἐνταῦθα λό-
γου γεγόναμεν. Prot. 317, B. σὺν θεῷ
εἰπεῖν. al.

Clitoph. 410, A. ὅτι περιδεδραμηκεν
εἰς ταῦτ' ὁ λόγος τοῖς πρώτοις.

• Legg. V, 746, C. τοῦτο ... αὐτὸ ἐκ-
κλίνειν καὶ μὴ πράττειν.

loquendi usui, quo πλημμελής, πλημμελία, πλημμελῶς κινεῖσθαι simm. apud scriptores Platonicos trita sunt in declaranda materiae rerumque corporearum turbulentia, a Platone Polit. p. 273, B. C. itidem notata. Videsis mea in Diario Antiquitatis Studiorum, a. 1842, p. 551, annot. 4. Methodius περί τοῦ αὐτεξουσίου p. 106 Meurs. — Phot. cod. 236. p. 305, a. 14—18. ἐὰν τόπον τοῦ θεοῦ τὴν ὕλην εἰπωμεν, ἐξ ἀνάγκης .. ἔσται .. καὶ τῆ ὕλη ὁμοίως ἀτάκτως φερόμενος· τοῦ γὰρ ἐν ᾧ ἐστὶ πλημμελῶς (ἄλλοτε ἄλλως Meurs.) κινουμένου, ἀνάγκη καὶ τὸ ἐν αὐτῷ συγκινεῖσθαι. Pro eo, quod est ap. Plat. κινεῖσθαι πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, Noster ἀτάκτως φέρεσθαι p. 106 Meurs. — Phot. cod. 236. p. 304, b. 29. et loco supra cit. — In reliquis: ὁ θεὸς cet. ex praegressis genitivis absolutis αὐτὰ ad διακρίνας sponte subauditur. Verbo διακρίνειν in eadem re, id est in declaranda elementorum secretione a Deo facta, usus est Oppianus Hal. I, 412, laudatus Eliae Cret. Comm. in Greg. Naz. col. 779, C. Adde Methodium in Valentiniani disputatione ap. Meurs. Var. Div. p. 101. 102, quam videas in annot. 734. Comparato nostro loco confirmatur emendatio Jos. Scalligeri, διακρίσεως pro κατακρίσεως legentis in hisce, quae ap. Phot. lin. 37. 38. sequuntur: τῆς κατακρίσεως καὶ τῆς μεταμορφώσεως τὴν ὕλην συγχωροῦντες ἀρχὴν ἐσχηκυῖαν. Κατακρίσεως Hoesch. et Bekker., μετακρίσεως alii ap. Hoesch. Not. p. 970; sed unum verum διακρίσεως, quod merito recepit Combeffis. ap. Galland. p. 800, D. Post verba ὁ θεὸς διακρίνας ἐτεχνάσατο τὰ πάντα Methodius ita pergit: ὡςπὲρ ἀγαθὸς ζωγράφος ἀπὸ πολλῶν χρωμάτων μίαν τεχνησάμενος ἰδέαν. Qua de similitudine conf. annot. 94.

722 Methodius materiam ἄμορφον vocat ex Platonis sententia Tim. II. cc. Vid. Symbol. in Eriph. p. 29. Idem sibi vult ὕλη ἀσημάτιστος ap. Method. Phot. cod. 236. p. 304, b. 28. 29. (ap. Meurs. p. 101) et p. 237, b. 34. Neque multum differt ὕλη ἄποιος, de qua vid. annot. 734. Deus rerum molem antea rudem indigestamque διοικεῖν dicitur, quemadmodum ap. Plat. διοικεῖν est animae mundum gubernantis. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 393. De nomine διοίκησις, in gubernatione mundi posito, vid. annot. 242. Κατακοσμεῖν est in ordinem adducere, disponere. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 153. Verbum, de mundo adornando usurpatum, recurrit p. 304, a. 9. (locum vide in contextu), ubi cod. Schottii male μετακοσμοῦσαν pro κατακοσμοῦσαν, et p. 304, a. 12. 13. μετὰ τὸ ποιῆσαι τὴν ὕλην ἐξ οὐκ ὄντων κατακοσμεῖ, ubi pro κατακοσμεῖ Schottius rursus male μετακοσμεῖ.

723 Σὺν θεῷ εἰπεῖν Plato Prot. I. c. et alibi, τῷ articulo omissio. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 157, ubi rescribē A. S. Lex. Plat. T. 2. pro T. 1. Reliqua delibata sunt ex Plat. Pol. I. c., adiecto τοῦ articulo ante λόγου, ut ap. Plat. Pol. I, p. 343, A. ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἤμεν τοῦ λόγου, ubi Stallbaum. Lobeckium ad Phryn. p. 280 citat. — In longiore disputatione, quae, a nobis in contextu omissa, ap. Method. sequitur, p. 303, b. 19. haec exstant: πικρότερον ἀποκρῖνόνται. Ἀκριβέστερον vel ἀλογώτερον legendum coniecit Combeffis. ap. Galland. p. 801. Sed πικρός tropice etiam de oratione acerba usurpatur. Conf. Plat. Gorg. p. 522, B. λέγοντα πικροῦς λόγους.

724 Legendum: εἰς ταῦτ' ὃν vel εἰς τὸ αὐτό. Dicitur est Platonica περιτρέχειν εἰς ταῦτ' ὃν, Clitoph. I. c. et Theaet. p. 200, C., vel εἰς τὸ αὐτό, Hipparch. p. 231, C., ubi πάλιν, ut nostro loco, adiectum est. Astius Lex. Plat. T. III, p. 95 περιτρέχειν recte interpretatur revolvi: est enim περιτρέχειν εἰς ταῦτ' ὃν i. q. Lat. eodem revolvi, ut ap. Cic. Div. II, 5. eodem revolveris. Pro ὁμολογεῖν malim, coll. annot. 646, scribi ὁμολογῶν, nim. ὁ λόγος. Nam durius sit, infinitivum ὁμολογεῖν per epexegesin ad εἰς ταῦτ' ὃν referre. — Mox p. 303, b. 35. πῆ δὲ οὖν, ᾧ ἡλίθιοι, οἴσθε —; pro δὲ codd. A. B. δέ, peius etiam δι' Combeffis. p. 801, C. Πῆ —; πῆ δὲ —; πῆ δὲ οὖν —; Platoni usitata sunt. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 99.

725 Ex Photii consuetudine aut ἐκκλησίαν, aut λέγεται scribendum. — Vulgo: ἐκκεκληκεῖναι. Sed Hoeschel. Not. p. 970, b. „ἐκκεκληκεῖναι, cum mss. et I. C. (i. e. Is. Casaubono); vult enim iste dici ἐκκλησίαν quasi ἐκκλιεῖσθαι, a fuga voluptatum.“ Atque ita Bekker. cum codd. A. B. Scripturam vulgatam temere defendit Combeffis. ap. Galland. p. 801 (3), ἐκκαλεῖν vertens ad certamen vocare. Sed hoc est ἐκκαλεῖσθαι vel προκαλεῖσθαι, non ἐκκαλεῖν. Scripturam vulgatam item secutus est Gerasimus Vlachus, qui hanc etymologiam libro, inscripto Ἀρμονία δριστηκὴ τῶν ὄντων et Venetiis a. 1661 edito, p. 285 inseruit, sed verba παρὰ τὸ ἐκκεκληκεῖναι τὰς ἡδονὰς Latine ita vertit: ab excludendo vitia, quasi vero scriptum esset: ἐκκεκληκεῖναι. Verum enimvero optime habet ἐκκεκληκεῖναι. Est enim ἐκκλίνειν vi declinare s. evitare aliquid, qua vi id verbum ap. Plat. uno Legg. loco cit. positum exstat. Ἐκκλίνειν et ἐκκλιεῖσθαι usitata sunt Stoicis (vid. Schweighaeus. Ind. Graecit. Epict. hh. vv.), quibus cautio est εὐλόγος ἐκκλιεῖσθαι. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 85 et adde Schol. Aristot. Eth. Nicom. III, 9, 4. p. 193, 17—20. ed. Cramer. Contra metus Stoicis est ἄλογος ἐκκλιεῖσθαι, id quod fefellit Potterum ad Clem. Alex. Paedag. I, p. 158 (ubi scribe ἐκκλιεῖσθαι pro vulg. ἐκκλιεῖσθαι) et Strom. II, p. 446. Vid. Animadv. in Basil. I. c. Ceterum haec originatione, qua ἐκκλησία ab ἐκκλίνειν repetitur, itacismi antiquitus pervagati egregium est documentum.

P. 304, a. 9. 10. *Θατέραν* ⁷²⁶ δὲ (θύ-
γαμιν) κατακοσμοῦσαν καὶ ποικίλλου-
σαν κατὰ μίμησιν τῆς προτέρας τὰ ἤδη
γεγονότα.

P. 304, a. 20. 21. ἦν .. ἀκόλουθον
καὶ προπεπωδέστερον ⁷²⁷.

P. 304, b. 15. πατήρ καὶ παντοκρά-
τωρ ⁷²⁸.

Crat. 409, A. ποικίλλει ἰὼν τὰ γι-
γνώμενα ἐκ τῆς γῆς. Tim. 41. C. τρέ-
πεσθε . . . ἐπὶ τὴν τῶν ζῶων δημιουρ-
γίαν, μιμούμενοι τὴν ἐμὴν δύναμιν περὶ
τὴν ὑμετέραν γένεσιν. 42, E. μιμούμε-
νοι τὸν σφέτερον δημιουργόν. 69, C.

Alc. I, 135, B. τὸ δὲ κάλλιον προ-
πεπωδέστερον;

Tim. 28, C. τὸν .. ποιητὴν καὶ πα-
τέρα τοῦδε τοῦ παντός.

IV.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟΥ.

(Jo. Meursi Variorum divinorum liber unus.
Lugd. Bat. 1619. p. 91—110 ⁷²⁹).

P. 92. τοιοῦτους τοὺς ἄδοντας ἔχειν
ἐκτέον εἶναι μοι δοκεῖ ⁷³⁰.

P. 97. μὴ τέλεον ἀπίθανον ὑπάρ-
χοντος τοῦ λόγου ⁷³¹.

Legg. III, 687, E. ὡς οὐ τοῦτο ἐδ-
κτέον οὐδὲ ἐπεικτέον.

Phaedr. 265, B. οὐ παντάπασιν ἀπί-
θανον λόγον.

726 *Θατέραν* Combeffis. ap. Galland. p. 802, A. typographi errore; *Θατέραν* recte vulgo. Metho-
dius in praegressa disputatione docet, duas esse potestates effectrices rerum, unam, quae eas ex
nihilō procreet, videlicet Patrem, alteram, de qua hic loquitur, quam esse Filium in seqq. docet.
Illud *κατακοσμοῦσαν* attigi annot. 722. *Ποικίλλειν* h. l. de exornanda et varie distinguenda rerum
natura usurpatum est, ut ap. Plat. Crat. l. c., ubi sermo est de sole. Pherecydes ap. Clem. Alex.
Strom. VI, p. 723 Pott. Ζῆς ποιεῖ φῆρος μέγα τε καὶ καλόν, καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ
ἄγῃον καὶ τὰ ἄγῃον δάματα, qua in allegoria φῆρος mundus intelligitur. Adde Method. in
fragmento libri περὶ ἀναστάσεως e cod. Rupif. ap. Combeffis. in Galland. Bibl. PP. T. III, p. 781, D.
θεοῦ .. πλουσίως πάντα καὶ κίττειν καὶ ποιεῖν καὶ ποικίλλειν καὶ αὔξειν δυναμένον. Illis ver-
bis: κατὰ μίμησιν τῆς προτέρας, cur admoverim locos ex Platonis Timaeo p. 41, C. 42, E. 69, C.,
te docebunt Symbolae in Eriphan. p. 82.

727 Ecce tibi rursus Platicum ἀπαξ λεγόμενον, adiectivum προπεπώδης, de cens, comparative
positum Alc. I. l. c. Superlativo usus est Proclus Comment. in Alcib. I, p. 27 ed. Creuz. δοκεῖ δὲ
μοι καὶ τὸ εἶδος τῶν λόγων προπεπωδέστατον εἶναι τῆ περι τοῦ ἐρωτος πραγματείας. Est autem hoc
adiectivum ideo notandum, quod, quum reliqua adiectiva in ὁδῆς exeuntia ab aliis adiectivis vel
a nominibus sint derivata, προπεπώδης a πρέπω formatum est.

728 Sermo est de Deo, quem Origenes ap. Method. docet his proprietatibus privari, si eum
ante mundum conditum nihil procreasse statuamus. Vox πατήρ Gallandium offendit, qui p. 803
ista annotavit: „Legendum omnino videtur ποιητής. Sic enim, ubi de creatione, loqui amant Pa-
tres Graeci; quibus Deus dicitur ποιητής τῶν ὄλων καὶ δημιουργός. Vide sis Vol. I. nostrae Bibl.
p. 713. not. 1.“ Tu confer Plat. Tim. l. c., p. 37, C. ὁ γεννήσας πατήρ, p. 41, C. ὃν ἐγὼ δημιουρ-
γός πατήρ τε ἔργων, et Method. ap. Phot. cod. 235. p. 302, b. 32—34, ubi de Deo: ἦν ἄρα καὶ
πρὸ κόσμου πάντῃ ἀπροσδέης ὢν καὶ πατήρ καὶ παντοκράτωρ καὶ δημιουργός —; et locis consi-
gnatis annot. 69. Adde Symbol. in Eriphan. p. 13, ubi simul attigi formulam ὁ ποιητής τῶν ὄλων,
de qua Gallandius.

729 Hoc fragmentum, a Combeffis denuo editum, exstat ap. Galland. Biblioth. PP. T. III,
p. 761, A. — 767, B. De Methodii libro περὶ τοῦ αὐτεξουσίου vid. Galland. Praef. p. LII, Fabric. Biblioth.
Gr. ed. Harles. T. VII, p. 265 et Routh. Reliqq. SS. T. I, p. 425—427. 429, cui tamen adhibeas an-
not. 749.

730 Τοὺς male omittit Combeffis. p. 761, C. Sermo est de prophetis, quorum cantus divinus
Sirenium cantilenae in praegressa oratione opponitur. Proximum ἐκτέον est Platicum ἀπαξ λεγό-
μενον, Legg. l. c. Nam quod Astius Animadv. p. 166 et Lex. Plat. T. I, p. 850 ἐκπίκτιον ibi tuitus
est: ἐκπίκτιον, quod Turicenses receperunt, παρισώσει in iuxta positus ἐκπίκτιον et ἐκικτέον commen-
datur. *Εκπίκτιον εἶναι μοι δοκεῖ* est expressius dictum, quam *εὐχόμεναι* p. 93. *τούτοις καὶ συνάδειν*
εὐχόμεναι, et *εὐξάμην* p. 94. *τοιούτοις ἀεὶ συνεῖναι δικαίως εὐξάμην*, ubi Combeffisius *δικαίως* per-
peram coniecit. Etenim *δικαίως* Methodio sunt viri illi morum integritate conspicui, de quibus antea
dixit. Atque etsi *δικαίως* cum verbi optativo interdum componitur (v. c. cf. Plat. Symp. p. 193, D.
δικαίως ἂν ὁμοιομέν Method. p. 97. *ἦν καὶ θεὸν δικαίως ἂν εἶποιμεν*, p. 107. *δικαίως δ' ἂν καὶ*
τοῦτο ἐροίμην), *εὐξάμην* tamen adverbium assumere non solet. Si qua mutatione opus est, parti-
culam ἂν post *εὐξάμην* adici velim. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 865.

731 Ratio, quae nihil ex nihilo fieri concludit (vid. Boissonad. ad Psell. De Operat. Daem.
p. 297), a Valentiniano interlocutore *μὴ τέλεον ἀπίθανος λόγος* vocatur, i. e. ratio, quae per-
suadendi vi non omnino caret. Dictio sumta est ex Plat. Phaedr. l. c., quamquam ibi *λόγος*
est oratio, non ratio. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 543. *Τέλεον* i. q. *παντάπασιν* ap. Plat.
De adverbio *τέλεον* monui ad Jo. Glyc. De V. S. R. p. 104. Exempla accedant ex Maximo, seu po-

P. 98. ἡ .. τῆς φύσεως εὐκοσμία⁷³².

P. 98. φυγῆ τὴν σωτηρίαν πορίζειν⁷³³ ἤθελεν.

P. 101. ἀνοίκειον ... τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦτο προσαρμόζειν αὐτῷ⁷³⁴.

Prot. 325, D. ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας παιδῶν.

Prot. 321, B. σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων.

Soph. 238, C. οὔτε δίκαιόν γε οὐτ' ὀρθόν φαμεν ὄν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι (τὸ ἐν) προσαρμόττειν.

tius Methodio, ap. Routh. Rell. SS. T. I, p. 444, 4. *τλεον ὠφεληθήσεται*, et ex Procopio Comm. in Proverb. ed. Mai. p. 175 med. 199 inf.

732 Sermo est de naturae concinnitate, quae in elementis cernitur. Horum enim τὸ εὐτακτιον (τὸν εὐτ. Combefs. pessime) paulo ante laudatur. *Εὐκοσμία* est τῶν ἀπαξ λεγομένων ap. Plat., Prot. l. c., ubi non tam modestia, ut Astio visum Lex. Plat. T. I, p. 850, quam morum concinnitas declaratur.

733 Subaudi *ἐαντῷ*. Eum dicit, qui hostis gladio se eripit et fuga salutem petit. Praestabat ponere *πορίζεσθαι*, sibi parare. Sed Nostro obversata est dictio *σωτηρίαν πορίζειν* (τινί) ap. Plat. Prot. l. c. Ceterum haec ὄησις, totidem scripta verbis, exstat in Pseudo-Origenis Dialogo c. Marcionitas, IV. p. 86 ed. Wetsten. Nimirum ei dialogo p. 85 sqq. plurima inserta sunt, quae habes ap. Method. Meursi p. 98. *οὕτως δὲ εὐ διατεθεῖσθαι νομίζων* sqq. Quae res neque Wetstenio suboluit, neque Grabio, qui, deceptus a Pseudo-Origeno p. 85—89, ea quae Methodius ap. Meurs. p. 98 usque ad illa p. 102. *οὕτως ἔδοξε μοι εὐ ἔχειν φρονεῖν*, Valentini sectatorem disputantem facit, tanquam ipsius Valentini dissertationem nobis venditavit Spiogl. SS. PP. T. II. p. 55—58. Nimirum, Pseudo-Origeno auctore p. 85 inf., interlocutoris nomen *ΟΥΑΑ. i. e. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ* (vid. Combefs. p. 762. not. 2) pro *ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΟΣ* dictum accepit. Sed fac, id ita se habeat, nemo tamen a me impetrabit, ut credam, Methodium haec omnia, quae, si Diis placet, Valentino interlocutori tribuit, ex Valentini scriptis hausisse.

734 Male vulgo post τοῦτο virgula ponitur, quae recte deest ap. Pseudo-Origen. p. 88 indeque ap. Grab. p. 57. Ibidem αὐτοῦ τῆς φ. pro τῆς φ. αὐτοῦ, voce αὐτῷ post *προσαρμόζειν* male omissa. *Ἀνοίκειον*, quod Grabius pro mendoso ἀνοίκει οὐ ex emendatione Wetstenii et ex codd. Bodl. reposuit, a Methodio confirmatur. Docet autem Valentini personā Methodius, a Dei natura rationem illam abhorreere, quae eum malis delectari fingat eique mala attribuat. *Προσαρμόζειν* est forma vulgaris pro Attica *προσαρμόττειν*. *Προσαρμόττειν* autem attribuendi s. adscribendi significatione, ut h. l., apud Plat. cum alibi dicitur, tum Soph. l. c. Verbo sic usurpato respondet *προσάπτειν* Soph. p. 241, B. τῷ ... μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάπτειν. Methodius eodem verbo, sed in peiorem partem accepto, in sententia nostrae gemina utitur paulo ante p. 101. *ὄθεν ἄλογον ἔδοξεν εἶναι μοι ταῦτα* (nim. mala) *προσάπτειν τῷ θεῷ*, et ap. Phot. cod. 236. p. 307, a. 8. *ὄσα ὁποιον τούτων προσάπτειν ἐθέλοις τῷ παντοκράτορι καὶ ἀγαθῷ θεῷ*. Conf. annot. 405 et Symbol. in Epiph. p. 78. — Sequitur egregia Valentiniiani de ἄλλῃ disputatio, quae ap. Meurs. p. 101 sq. ita habet: *διόπερ ἔδοξε μοι συναρᾶν τὴν αὐτῷ ὄ τούνομα ἄλλῃ, ἐξ ἧς τὸ ὄντα ἐδημιουργεῖ, τέχνη σοφῆ διακρίνας καὶ διακοσμήσας καλῶς. ἐξ ἧς καὶ τὰ κακὰ εἶναι δοκεῖ. ἀπολοῦ τὸ γὰρ καὶ ἀσχημάτιστον οὐσίας αὐτῆς, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἀτάκτως φερομένης, θεομένης τε τῆς τοῦ θεοῦ τέχνης, οὐκ ἐφθόνησεν ὁδτος, οὐτὲ διὰ παντός κατέλιπεν αὐτὴν οὕτω φέρεσθαι, ἀλλὰ δημιουργεῖν ἤρχειτο. καὶ ἀπὸ τῶν χειρόστων αὐτῆς τὰ κάλλιστα (p. 102) διακρίνειν ἤθελε. καὶ οὕτως ἐδημιούργησεν, ὅσα ἐξ αὐτῆς ἤρμοξε θεῷ δημιουργεῖν. τὰ δ' ὄσα αὐτῆς (ὡς ἔπος εἰπεῖν) τρυγῶδη ἐτύγχανε, ταῦτα, ἀνάμυστα ὄντα πρὸς δημιουργίαν, ὡς εἶχε, κατέλιπε, κατ' οὐδὲν αὐτῷ προσήκοντα. ἐξ ὧν δοκεῖ μοι νῦν παρὰ ἀνθρώποις ἐπαίρειν τὰ κακὰ. Scripturae discrepantia apud Pseudo-Origenem p. 88 sq. (Grab. p. 57 sq.) et apud Photium cod. 236. p. 304, b. 26—36. haec est: *ἔδοξε μοι* ἔδοξέν μοι PŌ (Pseudo-Orig.), virgula post *μοι* adiecta, utrumque male. — τὶ P (Photius), recte, atque ita Combefs. p. 764, B. Pessime τε PŌ. — φ) apud P. omissum est, quippe absorptum a praegresso αὐτῷ, quod Combefs. l. c. virgula ab φ) recte diremit. Atque ita PŌ. — ἐδημιούργησε) ἐδημιούργησεν P. melius, ut sub fin. κατέλιπεν pro κατέλιπε. Vid. annot. 673. — τέχνη .. καλῶς) om. P., ut alia plura, brevitatis gratia. Nam et διακρίνειν, quod paulo post recurrit, et διακοσμεῖν in hoc argumento apte est positum. Vid. annot. 721 et 577. Ceterum huc respicitur ap. Phot. cod. 236. p. 306, b. 20. *τῆς διακοσμήσεως ἕνεκα*, et lin. 36. *πρὶν .. αὐτὴν διακρίθῆναι*, ita enim Bekkerus cum codd. A. B. pro vulg. *διακοσμηθῆναι*, quod Combefs. perperam praetulit. *Διακρίθῆναι* Eusebius quoque ap. Routh. Rell. SS. T. I, p. 447, 15. — *δοκεῖ*) μοι δ. P. praeter necessitatem. — *ἀπολοῦ*) ἀποίητον PŌ. Quod Ritterus Hist. Philos. T. V. p. 225 coniecit ἀπολοῦ, confirmat Method. h. l. et ap. Phot. cod. 236. p. 305, a. 36 sqq. b. 34 sqq. p. 306, a. 21 sqq., quibus locis haec doctrina refutatur. Wetstenium meliora docere poterat, quem Not. p. 58 laudavit, Diog. Laërt. VII. 134. *τὴν ἀποίον οὐσίαν τὴν ἄλλην*. De ἄλλῃ ἀποίῳ vide VV. DD. a me laudatos Animadvers. in Basil. I, p. 8 et Thomas, in Origeno p. 168 sq. not. p. Proximum ἀσχημάτιστος attigi annot. 722. Huic voci respondet ἀνείδεος in repetita Valentiniiani disputatione ap. PŌ. p. 98. *ἔφη γὰρ ἄλλην εἶναι ἀτακτιον καὶ ἀνείδεον*. Qua voce alii quoque Platonis ἄλλην ἀμορφον declararunt. Vid. Symbol. in Epiph. p. 29. Ceterum ἀσχημάτιστος est Platonium ἀπαξ λεγόμενον, Phaedr. p. 247, C., ubi animi natura figura carens demonstratur. — *πρὸς δὲ τ.*) *δοκῆ* τ. P., ut p. 305, a. 31. *ἦν δὲ ἀτακτος καὶ ἄκοσμος ἡ ἄλλῃ, πρὸς δὲ τούτοις ἔχουσα καὶ κακὰ*. Sed utroque loco Bekker. δὲ recte coniecit. Sic nostro loco PŌ. cum Methodio, qui δὲ posteriore loco item habet ap. Meurs. p. 108. *ἦν δὲ ἀτακτος ἡ ἄλλῃ καὶ ἀκόσμος, πρὸς δὲ τούτοις * ἔχουσα*, quae, sublatō asterisco, supplenda sunt ex Photii l. c., ubi fortasse erit, qui ἀκόσμητος pro vulg. ἄκοσμος ex Methodio rescribere velit, collatis proximis verbis: *τὸν θεὸν λέγειν ἀνάγκη τόπον εἶναι ἄκοσμητῶν καὶ τῶν κακῶν* (Phot. τ. φ. λ. δ. τὸν ἀκοσμητῶν καὶ κακῶν τούτων αἰτιον). Sed conf. Method. ap. Meurs. p. 106. *εἰ γὰρ ποτε ἄκοσμος ἦν ἡ ἄλλῃ, (p. 107) ἐκόσμησε δὲ αὐτὴν, ... ἦν ποτ' ὄτ' ἐν ἀκοσμητοῖς ἦν ὁ θεός*. Materiae ἀκοσμία notatur a Maximo, seu potius Methodio, ap. Routh. Rell. SS. T. I, p. 446, 15. De proximis: ἀτάκτως φερομένης vid. annot. 721. — *θεομένης ... οὗτος*) om. P. et idecirco ὄ*

P. 102. Τὴν μὲν προθυμίαν ἀποδέχομαι τὴν σὴν, ὃ φίλε, καὶ σου τὴν περὶ τὸν λόγον σπουδὴν ἐπαινώ⁷³⁵.

P. 103. ἐμὲ δὲ τὰ κοινὰ τῆς πρὸς σὲ φιλίας⁷³⁶ παρατειῖσθαι τὸ ζητούμενον οὐκ ἐξ.

P. 103. προθύμως καὶ ἐπὶ τὸν τῆς

Prot. 361, D. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐπαινώ σου τὴν προθυμίαν.

Phaedr. 279, C. κοινὰ ... τὰ τῶν φίλων. Prot. 358, A. τὴν δὲ Προδοίον τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παρατιοῦμαι.

Tim. 26, C. προθύμως με διδάσκον—

pro oſte in ſeqq. Inſunt autem hiſ verbis ſententiae Platonicae de materiae indigentia deque divinitate invidiae experte. Vid. Symbol. in Eriphan. p. 14 et p. 76. — διὰ παντὸς διαπαντός P. O. negligentius. Tu vide Aſt. Lex. Plat. T. III, p. 63 ſq. — κατέλειπεν καταλείπειν P. O. Grabiſus κατέλειπε coniecit; ſed praestat κατέλειπεν, quod infra recurrit. — οὕτω οὕτως P. O. melius, licet ante conſonam. Vid. annot. 687. Proxime in verbis: ἀλλὰ δημιουργεῖν (αὐτὴν) ἤρχετο, δημιουργεῖν eſt elaborare, formare, ut p. 107. πὼς ταύτην (τὴν ὕλην) ἐδημιούργησε (ὁ θεός), ubi Combeſſis. de hac verbi vi ſcite monet. Nam alias ſaeppiſſime in hoc libro Deus mundum δημιουργεῖν, facere ſ. efficere, Platonicè dicitur. Vid. annot. 251. Ceterum huc reſpicitur ap. Phot. cod. 236. p. 306, b. 27—33. (ap. Euseb. in Routh. Rell. SS. T. I, p. 447, 4—10.) p. 307, b. 21. 22. — οὕτως οὕτως γοῦν P. O. p. 89; οὕτω γοῦν P. Oὕτως ante conſonam fortasſe hic quoque reponendum; certe γοῦν optime habet. — ὅσα ... δημιουργεῖν om. P. O. Tu confer hiſce oppoſita in ſeqq. ταῦτα ἀνάμωστα ὄντα πρὸς δημιουργίαν et κατ' οὐδὲν αὐτῷ προσέχοντα. Ἀρμόζειν eſt concinere, convenire, ut p. 106. λόγον ἀρμόζοντα περὶ τῶν ἀγενήτων λέγεσθαι. De intransitivo et Attico ἀρμόττειν ap. Plat. vid. Aſt. Lex. Plat. T. I, p. 278 ſq. Sententiam Platonicis celebratam egregie illuſtrat Ariſtid. Quintil. De Muſica Lib. III. p. 124 ſq. ed. Meibom., ubi praesertim attende ſimilitudinem a lapicida ſumtam. Ceterum P. O. in repetita Valentiniani diſputatione haec noſtra: καὶ οὕτως ... δημιουργεῖν, in brevius ita contraxit p. 98. ἐκ ταύτης τὰ μὲν κρείττονα ἔτρεψε, quo ſenſu τρέπει et τροπῆ frequentia ſunt in Excerptis ex Methodio ap. Phot. cod. 236. p. 306, a. 40. — p. 306, b. 21. — τὰ δ' ὅσα) τὰ δὲ ὅσα P. recte, propter oppoſitionem. Deinde Combeſſis. p. 764, C. ὅσα ἐξ αὐτῆς pro vulg. ὅσα αὐτῆς, praepoſitione ex praegreſſis ὅσα ἐξ αὐτῆς temere repetita. — ὡς ἔπος εἰπεῖν ὡς ἐπολεῖ P. O., dum crearet Wetſten. Idem P. O. p. 98 brevius: τὰ δ' ὅσα τροπῆ ἐτόγγαυεν. Sed ὡς ἔπος εἰπεῖν eſt excuſantis duriorum metaphoram τροπῆ, de qua vid. Symbol. in Eriphan. p. 37. — κατέλειπε κατέλειψε P. O. p. 89 et p. 98, ubi verba: ταῦτα ... κατέλειπε, ita repetuntur: οὐκ ὄντα εὐχρηſτα πρὸς δημιουργίαν, ταῦτα κατέλειψε. κατέλειπεν P. melius. Vid. ſupra annot. Ceterum locus reſpicitur ap. Phot. cod. 236. p. 306, b. 21—33. (ap. Euseb. Routhii Rell. SS. T. I. p. 446, 15. — 447, 10.), et ὡς εἶχε quidem in iſtis p. 306, b. 22. ὡς εἶχον, ſed ὡς ἦν pro eodem ponitur p. 306, b. 26. 27. — κατ' οὐδὲν ... προσέχοντα) κατὰ μὴδὲν P. O. p. 98; om. P. Tu vide ſupra annotata ad illa: ὅσα ἐξ αὐτῆς ἤρμοξε θεῷ δημιουργεῖν. — παρὰ ἀνθρώποις) om. P. brevitatis cauſa. Atqui haec verba ſignificat, mala nonniſi in mortalem et humanam naturam cadere. Vid. Plat. Theaet. p. 176, A. Noſter ap. Phot. cod. 236. p. 307, b. 7. τὰ παρ' ἀνθρώποις κακά. — ἐπαίρειν) ſπείρειν P. O. p. 98. ὅθεν δοκεῖ μοι ſπείρειν τὰ κακά. Ἐπιφύρειν P. O. p. 89 et P. optime. Vid. Aſt. Annot. in Plat. Phaedr. p. 235 ſq. Combeſſis, licet probata, quam P. exhibet, genuina ſcriptura, ſuo tamen more non abſtinuit ab excuſanda vulgata et mendosa. Huc reſpicitur ap. Phot. cod. 236. p. 306, a. 29. 30. οὕτω γὰρ καὶ τὰ κακά ἐκ τῆς ἀποῤῥοίας αὐτῆς (ſc. τῆς ὕλης) εἶναι λέγω, ubi οὕτως bene P. O. p. 95 inf. et Routh. p. 443, 8 cum Eusebio. Ceterum priſtina materiae turbulentiæ malorum fontem eſſe, Plato docet Polit. p. 273, B. C. παρὰ μὲν γὰρ τοῦ συνθέτου πάντα τὰ καλά κέκμηται cet. quem locum (id quod Creuzerum latuit) memoriter laudat Plotin. p. 77, C. καὶ ὅσα παρὰ θεοῦ εἰς αὐτὸν (nim. τὸν κόσμον) ἦκει, ἀγαθὰ· τὰ δὲ κακά ἐκ τῆς ἀρχαίας φύσεως, τὴν ὕλην λέγων τὴν ὑποκειμένην, οὕτω κομμηθεῖσαν —.

735 In longiore fragmento περὶ τῆς ὕλης, quod Routh. Reliqq. SS. T. I, p. 431 ſq. ex Eusebio P. E. VII, 22 et ex Philocalia Origen. ed. Tarin. cap. 23 Maximi nomine exhibet, haec totidem fere verbis ſcripta exſtant p. 443, 10—12. Eadem in brevius contraxit Pseudo-Origenes, compiler S. Methodii, ſive mavis Maximi, Dial. c. Marcionit. IV, p. 89 ed. Wetſten. Videamus de ſingulis. Ἀποδέχομαι, probo, fere idem valet quod ἐπαινώ ap. Plat. Prot. loco comparato. Vid. annot. 508. Itaque Pseudo-Origenes ἐπαινώ in proximis noſtri loci omiſit. Ceterum praemiſit ἀποδέχομαι Pseudo-Origen. : Ἀποδέχομαι σου τὴν προθυμίαν, poſtpoſuit Euseb. : Τὴν μὲν προθυμίαν τὴν σὴν ἀποδέχομαι. Mihi ἀποδέχομαι per traiectionem interpoſitum magis placet. Deinde καὶ σου mendose, ut in Philoc. p. 389, Meurs. et Combeſſis. p. 764, D.; καὶ σου recte Routh. et Gaiſford. Euseb. P. E. T. II, p. 225. Omiſit σου Pseudo-Orig. Proxime τὴν ap. Combeſſis. l. c. intercidi. In ſeqq. pro περὶ τὸν λόγον, quod habet Pseudo-Orig., ἐν τοῖς λόγοις Euseb. Philoc. et Routh., ἐν λόγοις Eusebii codd. C. G. ap. Gaiſford. Similiter τὴν ἐν τοῖς λόγοις σπουδὴν ap. Routh. p. 438 ſq. Promiſcuae quidem ſπουδῆ ἐν τι et ſπουδῆ περὶ τι in uſu ſunt (cf. Plat. Legg. VIII. p. 834, B.); ſed praestat laudari interlocutorem propter ſtudium, in hoc ipſo, qui agit, ſermone poſitum, quam in univerſum propter diſputandi ſtudium. Ceterum, ut Prot. l. c., ita ſaepe alibi ap. Plat. προθυμία declarat animi alacritatem in diſputando. Methodius p. 104. μετὰ πάσης προθυμίας κείνα πυνθάνον, ubi vid. annot. 746.

736 Verba τὰ κοινὰ τῆς πρὸς σὲ φιλίας reſpiciunt Pythagoricam, quae perhibetur, ſententiam, a Platone cum alibi laudatam, tum Phaedr. l. c., ubi vid. Aſt. Annot. p. 619 ſq. Viris doctis, ab eo excitatis, adde Moſhem. Diſſert. ad Hiſt. Eccles. T. II, p. 23 ſq. Proxime παρατειῖσθαι eſt deprecari, qua vi id verbum ap. Plat. uno Protagorae loco cit. poſitum reperitur. Noſter in praegreſſis: ἔτεροι .. περὶ τοῦ τοῖούτου ζητεῖν παρητήσαντο. Ceterum haec et quae poſt paulo p. 103 ſequuntur: βοδολομαι δὲ cet., licet non perſcripta in fragmento περὶ τῆς ὕλης apud Euseb., tamen ibi reſpiciuntur in iſtis p. 220 T. II ed. Gaiſford. = p. 438, 12—15 ap. Routh. ἐπεὶ .. φιλίας ἔνεκα μᾶλλον καὶ τῆς πρὸς τὸν πλητόν ὠφελείας τὴν ἐξέταſιν ποιούμεθα τῶν λόγων —.

ζητήσεως τραπήσομαι λόγον⁷³⁷. βούλομαι δὲ καὶ τοῦτονι τὸν ἑταῖρον ἀκροατὴν γενέσθαι τῶν ἡμετέρων λόγων⁷³⁸. καὶ γὰρ δοκεῖ πως κατὰ τι περὶ τούτων ὁμοίως (P. 104) σοὶ δοξάζειν⁷³⁹ καὶ αὐτός. διὸ κοινὸν πρὸς ἀμφοτέρους τὸν λόγον ποιῆσθαι⁷⁴⁰ βούλομαι· ἂ γὰρ ἂν εἴπομι πρὸς σὲ οὕτως ἔχοντα⁷⁴¹, ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτον ὁμοίως λέξω. εἴ σοι κοινὸν ἀληθῶς περὶ τοῦ κρείττονος⁷⁴² λέγειν εὐγνωμόνας δοκῶ, πρὸς ἕκαστον ἀπόκριναί ὡν ἐρωτῶ⁷⁴³. ἐκ γὰρ τούτων γενήσεται καὶ σὲ μὲν τὸ ἀληθὲς μανθάνειν, καμὲ δὲ μὴ μάτην τοὺς λόγους ποιῆσθαι πρὸς σὲ⁷⁴⁴. ΟΥΑΔ. Ταῦθ' ἄπερ εἶπας πρῦττειν ἑτοίμως ἔχω⁷⁴⁵,

τος. al. Apol. 21, B. ἔπειτα μόγις πάνν ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινὰ ἐρατόμωρην. Prot. 337, A. χρῆ γὰρ τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παραγινομένους κοινούς .. εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατάς. Gorg. 461, B. οὕτω .. περὶ τῆς ῥητορικῆς δοξάζεις. al. Prot. 317, C. περὶ τούτων .. τὸν λόγον ποιῆσθαι. al. Symp. 218, C. ἐγὼ ... οὕτως ἔχω cet. al.

Prot. 338, D. πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι. al.

Polit. 283, D. μάτην οὐδὲν .. ἔδοξε ῥηθῆναι. al.

Prot. 348, A. πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιῆσθαι.

737 Haec Pseudo-Origenes Dial. c. Marcionit. IV. p. 90 in rem suam ita convertit: ἐγὼ δὲ διὰ τὴν σὴν προθυμίαν ἐπὶ τὸν τῆς ζητήσεως τραπήσομαι λόγον. Qui cum animi alacritate disputat, id προθύμως facere Platonice dicuntur, ut Tim. l. c. et alius, qui huc pertinent, locis ap. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 181. Conf. annot. 525. Pro eo, quod ap. Plat. Apol. I. c. est ἐπὶ ζήτησιν τρέπασθαι, Noster: ἐπὶ τὸν τῆς ζητήσεως λόγον τρέπασθαι. Conf. annot. 703.

738 Haec et quae post paulo sequuntur: διὸ κοινὸν πρὸς ἀμφοτέρους τὸν λόγον ποιῆσθαι βούλομαι, nonnihil coloris ex Prot. l. c. traxerunt. In voce τοῦτονι attende Atticismum Methodio familiarem. Sic ille sub Maximi nomine ap. Routh. Rell. SS. T. I, p. 442, 10. ταυτὶ τὰ κακά (Phot. cod. 236. p. 306, a. 16. ταῦτα τὰ κ., obliterato Atticismo) et p. 445, 17. ταυτασί τὰς ποιότηας (Phot. p. 306, b. 12. ταύτας δὴ τ. π.).

739 Δοξάζειν περὶ τινος, indicare de re, quod habes Gorg. l. c., haud ita frequens ap. Plat., qui ceteroquin verbo δοξάζειν saepissime utitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 556 sq.

740 Τὸν λόγον ποιῆσθαι et, quod post paulo occurrit, τοὺς λόγους ποιῆσθαι, sermocinari, Platoni usitata sunt. Conf. locos ex Prot. appositos et alios ap. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 254 sq. De dictione πολὺν λόγον ποιῆσθαι vid. annot. 758.

741 Ἐγείν, ad animum translatum, est animatum, affectum esse, i. e. sentire, existimare, statuere, qua vi verbum a Platone saepe ponitur, ut Symp. l. c., ubi ἠγοῦμαι in seqq. respondet. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 188 et Lex. Plat. T. I, p. 875. Methodio ap. Phot. cod. 236. p. 306, b. 21. οὕτως ἀνοθεν εἶχον ἐγὼ. (ἔσγον Routh. cum Eusebio, Rell. SS. T. I, p. 446, 15) et p. 307, a. 37. οὕτως ἔχω, quod est interrogatis adsentientis et idem valet ac δοκεῖ in praegressis et in seqq. Οὕτως ἔχει Euseb. p. 233. Qui ex Photio et ex Philoc. οὕτως ἔχω recte repositus Routhius, Annot. p. 462 parum apte contulit illa p. 435, 8. ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τούτων ἐρχέσθαι δοκῶ.

742 Combeffsius haec Latine ita vertit: quod est melius dicere. Male; est enim τὸ κρείττον h. l. divinitas. Videsis mea in Nov. Annal. Philol. Supplem. T. XI, Fasc. III, p. 351 (7). Idem sibi vult τὸ κρείττον in illis, quae post paulo sequuntur: τὴν ἐπιστήμην τοῦ κρείττονος μαθεῖν. Male illic quoque Combeffsius: discere quod est melius. Neque melius idem rem gessit p. 92. τὸν κρείττονος ἀπολαύσει βίον, ubi ὁ κρείττον βίος vita beata, et p. 93. ἐγὼ μὲν οὖν ἦδη καὶ τῶν κρειττόνων ἀπολαύειν δοκῶ, ubi τὰ κρείττονα sunt coelestia.

743 Πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, ad interrogata respondere (Cic. Or. 40), τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι et similia Platonicae sunt consuetudinis. Conf. Prot. l. c., Gorg. p. 461, E. Hipp. Mai. p. 287, E. et vid. annot. 525. Noster ap. Meurs. p. 109. πρὸς ἐρώτησιν ἀπόκρινα τὴν ἐμὴν (plenius neque tamen recte ap. Euseb. P. E. T. II, p. 217 sq. Gaisf. = p. 436, 2. Routh. Reliqq. SS. T. I. πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀπόκρινα τὴν ἐμὴν: brevius ap. Phot. cod. 236. p. 305, b. l. πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀπόκρινα). Idem ap. Phot. cod. 236. p. 306, a. 36. ἀλλ' ἀπόκρινα ἐρωτώμενος (plenius ἀπόκρ. νῦν Euseb. p. 226, ἀπόκριναί μοι νῦν Routh. p. 444, 12. ex Philocalia), et sub Maximi nomine ap. Routh. p. 445, 13. 14. ἀπόκριναί μοι βραχέα πυθέσθαι βουλομένω. Nostro ex loco emendandus est, qui eum exscripsit, Pseudo-Origenes Dial. c. Marcionit. IV, p. 90. μόνον εὐγνωμόνας πρὸς ἕκαστα (leg. ἕκαστον) ἀπόκριναί, ὡν ἐρωτῶ. Ἐκαστον recte scribitur ap. eundem p. 89. εὐγνωμόνας πρὸς ἕκαστον ὡν πυθάνομαι ἀποκρίνον, quae eodem ex fonte hausta sunt. Quo magis pro ἀποκρίνον scribe ἀπόκριναί, ad quod ceteroquin εὐγνωμ. melius quam ad δοκῶ refertur.

744 Pseudo-Origenes l. c. in exscribendo Methodio ita pergit: ἐκ γὰρ τούτου γενήσεται καὶ σὲ μὲν γινῶναι τὸ ἀληθές, καὶ ἐμὲ δὲ μὴ μάτην τοὺς λόγους ποιῆσθαι πρὸς σὲ (πρὸς σὲ male Weistien.). Τούτου ille pro τούτων, quod recte habet, quum ταῦτα etiam in una re poni soleat. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 272. Quod autem καὶ ἐμὲ δὲ apud eundem scriptum est, haec scriptura minime displicet propter iuxta posita: καὶ σὲ μὲν — καὶ ἐμὲ δὲ. Pro τὸ ἀληθές μανθάνειν Pseudo-Origenes γινῶναι τὸ ἀληθές, eodem sensu, sed neglecto verbi μανθάνειν usu Platonico, de quo vid. annot. 511. Infra in eadem sententia ἐκμανθάνειν ponitur, de quo vid. annot. 748. Γίγνεται, sequente infinitivo, est obtingit, ut — Plato Symp. p. 212, A. adiecto personae dativo: ἐταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται ... τίκειν ... ἀληθῆ. Τὸ ἀληθές, quod infra recurrit, ad sensum gravius est quam τἀληθές. Vid. annot. 538. Μάτην veteres pro plebeio et recentioribus magis trito μεταλως dixerunt, ut Plato Polit. l. c. et alibi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 285. De dictione τοὺς λόγους ποιῆσθαι vid. annot. 740.

745 Hinc Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. IV. p. 89. ἐμοῦ ἑτοίμως ἔχοντος πρὸς ἀπαντας ἀποκρίνεσθαι, et p. 90. Ἐτοίμως ἔχω προστήναι τοῦ δρου Οὐαλεντινίου. Locutio ἑτοίμως ἔχω c. inf.

καὶ διὰ τοῦτο μετὰ πάσης προθυμίας ⁷⁴⁶ ἔχειναι πυνθάνου ⁷⁴⁷, ἔξ ὧν περ νομίζεις δύνασθαι με τὴν ἐπιστήμην τοῦ κρείττονος μαθεῖν. οὐ γάρ μοι τὸ νικῆσαι πρόκειται κακῶς, ἀλλὰ τὸ ἀληθῆς ἐκμαθεῖν ⁷⁴⁸. ὅθεν ἔχον τὸ λοιπὸν τοῦ λόγου ⁷⁴⁹.

Parm. 137, C. ἔτοιμός σοι (int. ἀποκρίνεσθαι). Theag. 125, B. πυνθάνου δῆ. al.

Phaed. 89, C. πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος ... τὸν λόγον. al. Tim. 47, C. ἐκμαθόντες. al. Hipp. Min. 369, C. ὃ ἂν ἦ δυσχερέστατον τοῦ λόγου, τούτου ἔχει. al.

Legg. IV, 723, C. ὅτι ... χρῆ προτι-

P. 104. δοκῆς προλαβὼν ⁷⁵⁰ τοῦτο

inusitata Platoni, apud quem trita sunt ἔτοιμός εἰμι et ἔτοιμος, omissio εἶναι, c. inf. Conf. Parm. l. c. et Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 837 sq. et annot. 317.

746 Μετὰ πάσης προθυμίας ap. Plat. non reperitur; exstat vero apud eundem et μετὰ προθυμίας et πᾶσαν προθυμίαν ἔχειν, voce προθυμία interdum sic usurpata, uti dixi annot. 735. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 179.

747 Πυνθάνεσθαι praeprogresso ἐρωτῶν respondet, cuius loco Pseudo-Origenes hoc ipsum πυνθάνεσθαι ponere maluit p. 89 in verbis annot. 743 extr. allatis. Πυνθάνεσθαι hoc sensu Platoni usitatum, qui πυνθάνεσθαι et ἐρωτῶν connectit Hipp. Min. p. 372, C. et imperativo πυνθάνου aliquoties utitur, ut Theag. l. c. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 225 sq. Noster ap. Phot. cod. 236. p. 307, a. 34. πάλιν δὲ πυνθάνου βούλομαι (plenius Routh. T. I, p. 450, 3. 4 ex Eusebio: ὅμοιον δὲ ἴσα τοῦτο λόγον πάλιν πυνθάνου σου βούλομαι), subiecta interrogatione. Conf. Plat. Gorg. p. 447, C. De dictione βραχεία πυνθάνου singillatim vid. annot. 770.

748 Haec Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. IV. p. 89 suum in usum ita convertit: οὐ γὰρ σπεύδω νικῆσαι κακῶς, ἀλλὰ ζητῆσαι ἀληθῶς. Σπεύδω ille pro πρόκειται μοι, mihi propositum est. Sic tamen idem in hisce, quae verba allata praecedunt: Ἐμοὶ πρόκειται εὐγνωμόνως καὶ εὐτάκτως τὴν ζητήσασθαι. Προξίσθαι ap. Plat. nonnunquam de eo dicitur, quod in disputando propositum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 183 et conf. annot. 349. Νικῆσαι κακῶς est mala arte superiorem evadere in disputando, eo verbi νικᾶν usu, qui ap. Plat. Phaed. l. c. et alibi obtinet. Τὸ ἀληθῆς ἐκμαθεῖν significantius est dictum, quam in superioribus τὸ ἀληθῆς μανθάνειν, de quo vid. annot. 744. Ἐκμανθάνειν enim, quod alias est ediscere, h. l. valet pernoscere, ut ap. Plat. Tim. l. c. et Enthyd. p. 304, A. Astius Lex. Plat. T. I, p. 663, cui ἐκμανθάνειν his locis est discere, cognoscere, neglexit consummandi vim, quam ἐκ in ἐκμανθάνειν inque aliis id genus compositis habet. Neque vero ζητῆσαι ἀληθῶς ap. Pseudo-Orig. Methodii verbis τὸ ἀληθῆς ἐκμαθεῖν respondet. Ceterum haec verba, licet non perscripta in fragmento περὶ τῆς ὕλης ap. Euseb., tamen ibidem respiciuntur p. 220 sq. T. II. ed. Gaisf. = p. 439, l. 2 ap. Routh. οὐ πιθάνους εἶπων ψεύδος νικῆσαι θέλω, ἀλλὰ δειχθῆναι τὴν ἀλήθειαν μετὰ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως.

749 Dictio est Platonica ἔχεσθαι τοῦ λόγου, rationem firme tenere, ut Phaed. p. 100, D., ubi vid. Ast. Annot. p. 751, vel disputationem persequi, ut h. l. et Hipp. Mai. l. c. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 876. Idem τὸ λοιπὸν, iam, attigit T. II, p. 260. — Reliqua fragmenti Methodiani περὶ τοῦ αὐτέξουσίου ap. Meurs. p. 104. Ὅτι μὲν ὑπάρχειν ἀδύνατον ἀγένηντα δύο cet. usque ad illa p. 110. καὶ γὰρ οὐκ ὁμοίως οὐκ ἔκ τῶν, ex eodem Methodii libro excerpta, exstant ap. Phot. cod. 236. p. 304, b. 37 — p. 305, b. 18, qui tamen nonnulla omisit, alia immutavit. Suppresso auctoris nomine, idem fecit Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. IV. p. 92, 7 — p. 95, 25 ed. Wetsten. Iam vero fragmentum περὶ τῆς ὕλης, ab Eusebio Praep. Ev. VII, 22. T. II ed. Gaisf. p. 213—234 servatum et p. 213 Maximo adscriptum, eadem habet p. 213, 1 — p. 218, 17. Hinc ea migrarunt in Philocaliam Orig. ed. Tarin. p. 377 — p. 382, 16. cap. 23, quo illud fragmentum repetitur p. 377 — p. 397, ubi in scholio adiecto Maximus, teste Eusebio, auctor laudatur et compilerat Origenes, vel potius Pseudo-Origenes, notatur. Apud Routhium, qui Maximi, qui fertur, fragmentum Tomo I. Reliqq. SS. p. 431 — p. 451 inseruit, haec Nostri p. 431, 6 — p. 436, 15 exstant. Reliqua autem fragmenti, ab Eusebio Maximo adscripti, habes in Excerptis ex Methodii libro περὶ τοῦ αὐτέξουσίου ap. Phot. cod. 236. p. 305, b. 18 — p. 307, b. 4, qui suo more in his quoque nonnulla omisit, alia immutavit. Eodem ex fonte Pseudo-Origenes Dial. c. Marcionit. hortulos suos rursus irrigavit p. 95, 31 — p. 99, 21, cuius cum excerptis conf. Phot. p. 306, a. 28 — p. 307, a. 7 = Euseb. p. 225, 38 — p. 230, 54 = Philocal. p. 389, 4 — p. 394, 11 = Routh. p. 443, 7 — 448, 12. Sed quaeritur, quomodo explicandus sit mirus consensus, qui inter Excerpta Photiana et Maximi, qui fertur, fragmentum Eusebium intercedit. Routhium si audias in Monito p. 426, Methodius illud utendum accepit. Num vero Methodius ea quoque utenda accepit, ad quae in illo fragmento manifesto respici videmus annot. 734 (saep.), 736 et 748? Atqui tantum abest, ut Methodius, sollers ille et ingeniosus Platonis imitator, Maximum pingui Minerva exscripsit, ut Pseudo-Origenes ipsum complasse, Eusebium autem Methodiani libri περὶ τοῦ αὐτέξουσίου partem eam, quae περὶ τῆς ὕλης agit, Maximo perperam adscripsisse censendus sit. Nam quominus reliquiae illius libri in ψευδὲς γράμματα referantur, vetant rationes a Routhio p. 427 expositae. Quibus neglectis, Neander in libro de System. Gnost. p. 205 sq. statuit, auctorem dialogi contra Marcionem, ex Maximo hausisse, Photium autem Maximiana Methodio falso adscripsisse. Sed haec ille parum probabiliter, praesertim quum de furtis, a Pseudo-Origenes etiam in Methodii opere περὶ ἀναστάσεως commissis, ex annot. 474 et 542 constat.

750 Male προσλαβὼν cod. E. ap. Gaisf. p. 213. Προλαμβάνειν h. l. est ante sumere, i. e. ante ponere s. statuere. Methodius ap. Phot. cod. 236. p. 306, a. 19 sq. ἔξ ὧν .. προσλαβὼν ἔδωκε τῷ λόγῳ, ἐκ τούτων συνάγειν ἔδοξας καλῶς, unde rescribe ap. Euseb. p. 224, 36. ἔξ ὧν .. προὔλαβε τῷ λόγῳ. Vulgo: προὔλαβες, ut est ap. Routh. p. 412, 14, qui tamen Annot. p. 453 cum Combefisio de tertio interlocutore recte monuit. Maximus, seu potius Methodius, ap. Euseb. p. 220, 22 Gaisf. = Routh. Rel. SS. T. I, p. 438, 6. οὕτω προσλαβὼν ἔξεῖπον τῷ λόγῳ, ubi Valentinianus loquitur, cuius verba p. 442, 14 respiciuntur.

προσθεῖκναι τοῦ λόγου ⁷⁵¹.

P. 105. ὡς ὁ λόγος ἀπαιτεῖ ⁷⁵².

P. 105. ἀδύνατον .. ἐν διαστάσει
ἐξετάζεσθαι τι ἀπό τινος ⁷⁵³.

P. 105. (τὸ ἀναμέσον) ὅπερ οὐ μέ-
χρι τούτου ἴστανται καὶ μόνον, ἀλλὰ
καὶ πλείστων ὄσων· ὃν γὰρ ἐπὶ τῶν
δύο ἀγενήτων ⁷⁵⁴ εἶπομεν λόγον, τούτον
ἐξ ἀνάγκης ὁμοίως προχωρεῖ, εἰ τὰ
ἀγενήτα δοθεῖν τρία.

P. 107. εἰ δὲ τὴν ὕλην ἐν τῷ θεῷ
εἶναι τις λέγει ⁷⁵⁵, ὁμοίως ἐξετάζειν δεῖ,
πότερον ὡς δισταμένον αὐτοῦ ἀφ' ἑαν-
τοῦ, καὶ ὡς περ ἐν ἀέρι ζῶων ὑπάρχει
γένη, διαιρουμένον καὶ μεριζομένον αὐ-
τοῦ εἰς ὑποδοχὴν τῶν γινομένων ἐν
αὐτῷ ⁷⁵⁶ —;

P. 108. ὅπερ οὐκ εὐφημον εἶναι μοι
δοκεῖ, ἐπισφαλὲς δὲ μᾶλλον ⁷⁵⁷.

P. 108. πολὺν ἂν περὶ αὐτῆς ἐποη-
σάμην λόγον ⁷⁵⁸.

Θεῖναι παντὸς τοῦ λόγου τὸ πεφυκὸς
προσίμιον ἐκάστοις.

Phil. 18, E. τοῦτ' αὐτὸ .. ἡμῶς ὁ
πρόσθεν λόγος ἀπαιτεῖ.

Legg. VI, 764, A. εἰ μὴ παρῶν ἐξ-
εταζήται τοῖς ξυλλόγοις.

Phil. 24, D. προχωρεῖ γὰρ καὶ οὐ
μένει τὸ τε θεομώτερον αἰεὶ καὶ τὸ ψυ-
χρότερον ὡσαύτως, τὸ δὲ ποσὸν ἔστη
καὶ προῖον ἐπαύσατο. κατὰ δὲ τούτον
τὸν λόγον ἀπειρον γίγνεται ἂν τὸ θερ-
μότερον καὶ τοιδαντίον ἅμα.

Tim. 49, A. πάσης εἶναι γενέσεως
ὑποδοχὴν αὐτό, οἷον τιθῆναι.

Hipp. Mai. 293, A. οὐδ' εὐφημα ...
ταῦτά γε τὰ ἐρωτήματα. al. Pol. VI, 497,
D. τὰ .. μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ.

Phaed. 115, D. ὅτι .. ἐγὼ πάλα πο-
λὺν λόγον πεποίημαι.

751 Προσθεῖκναι Euseb., Philoc., Routh.; peius etiam προσθεθῆναι Pseudo-Orig. Προ-
θεῖκναι recte habet, modo τοῦ λόγου pro vulg. τῷ λόγῳ scribitur. Προσιθῆναι τι τοῦ λόγου dici-
tur, qui aliquid tamquam prooemium reliquae orationi praeposit. Conf. Plat. Legg. I. c. et Legg.
VI, p. 772, E., ubi item male προσθεῖναι scribi solebat.

752 Ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, ratio postulat, est dictio Platonica Phil. I. c., quae pertinet ad lo-
quendi usum, a me illustratum Animadv. in Basil. I, p. 15. Photius cod. 236. p. 305, a. 8 sq. εἰ δὲ
κεχωρισθαι ἀπαιτεῖ ὁ λόγος, πάλιν τὸ χωρισθὸν ἀπαιτητέον, ἕως ἂν ἀπειρον ἡμῖν ἀγενήτων ἑσμός ἀνα-
φανῆ, quae ap. Meurs. p. 106 supr. desunt. De translatō ἑσμός vid. Animadv. in Basil. I, p. 25 sq. 179.

753 Ἐξετάζεσθαι Meurs.; ἐξετάζεσθαι Routh. p. 432, 7 cum Eusebio, melius. Passivum ἐξετά-
ζεσθαι, reperiri, ap. Plat. uno Legg. loco cit. occurrit. Methodius ap. Phot. cod. 236. p. 307, b. 10.
τῷ τὰ γένη ἐν τοῖς εἰδείν ἐξετάζεσθαι καὶ ὑφίστανται.

754 Ἀγενήτων ἐ ἀγέννητα Routh., uti assolet, cum Eusebio. Meursius plerumque γενήτος
et ἀγένητος, atque ita Photius constanter. Deinde εἶπομεν (εἶπαμεν Meurs.) et προχωρεῖν cum
Eusebio Routhius. Posterior Combeffis. de suo dedit p. 765, C. Forma εἶπα apud melioris notae
scriptores perraro deprehenditur, eaque Plato abstinuit. Quare scripturam εἶπομεν alteri εἶπαμεν
praefero. Ad προχωρεῖν Routh. δεῖ addendum coniecit. Ego vero verba ὃν — εἶπομεν λόγον,
τούτον — sic explico: κατὰ τούτον τὸν λόγον, ὃν — εἶπομεν, —. Conf. Plat. Phil. I. c. κατὰ
τούτον τὸν λόγον. Deinde verbum προχωρεῖ ad illud τὸ ἀναμέσον, sive ἀνὰ μέσον, ut Routh. scri-
bit, refero et προχωρεῖ, progreditur, quod respondet supra posito οὐ — ἴστανται, de eo dictum
accipio, quod est late vagari. Eodem sensu προχωρεῖν et οὐ μένει connexa sunt ap. Plat.
Phil. I. c.

755 Λέξοι Meurs. et Euseb. vulg. p. 216, λέξει Routh. p. 434, 7 cum Philoc. et sic Gaisf. ap.
Euseb. cum codd. C. F. G. et Philoc., λέγοι Phot. p. 305, a. 25. Atque ita Noster p. 105. εἰ μὲν
οὖν ἠνώσθαι τις εἰπεῖν αὐτὰ ἐθέλοι cet. (Phot. p. 304, b. 39. εἰ μὲν οὖν ἠνώσθαι λέξοι) p. 107. εἰ
μὲν γὰρ ἐν μέρει τινὶ τῆς ὕλης εἰπεῖν τις θέλοι τὸν θεόν cet. Ibid. εἰ δὲ ἐν πάσῃ εἶναι λέγοι cet.
et p. 108. εἰ μὲν γὰρ εἰποῖμεν cet. Λέξοι post ἂν mendose Meurs. p. 106. ἂν δ' αἶρα τις καὶ τρι-
τον εἶναι λέξοι λόγον cet., ubi Routh. cum vulg. Euseb. λέξει. Sed recte λέξει Phot. et Gaisf. cum
Philoc. Nostro loco λέξει, post εἰ illatum, excusare possis coll. p. 105. εἰ δὲ κεχωρισθαι φῆσαι τις
cet. Ita enim Combeffis. et Routh. cum Euseb. pro φησὶ τις ap. Meurs. Pro εἰ — λέγεις ap. Phot.
cod. 236. p. 306, b. 24. Bekk. Eusebius Gaisfordii p. 229. εἰ — λέγεις melius.

756 Ita Routh. cum Euseb., Philoc. et Photio, qui tamen διαιρουμένον καὶ omisit. Ὑπάρχειν,
quod libri habent, Bekker. correxit. Mendose Meurs. καὶ ὡς περ ἐν ἀέρι ζῶων ὑπάρχει, εἰς γένη
διαιρουμένον cet. Ζῶων excidit ap. Combeffis., qui haec ex Photio tacite emendavit p. 766, B. Ὑπο-
δοχὴ τῶν γινομένων i. q. πάσης γενέσεως ὑποδοχὴ ap. Plat. Tim. I. c., ubi sermo est de ὕλη, quam
ὑποδοχὴν, receptaculum, Plato rursus vocat Tim. p. 51, A. De voce in hoc argumento cele-
brata vid. Stallbaum, ad Tim. p. 207. Non multum differt δοχεῖον ap. Nostrum p. 108. δοχεῖον
αὐτόν τῶν κακῶν εἶναι λέγεις, scil. Deum, quum materia, malorum fons, ei innata esse dicitur.
Eodem pertinet τόπος p. 108. τὸν θεόν λέγειν ἀνάγκη τόπον εἶναι ἀνοσμήτηρον καὶ τῶν κακῶν, ubi
Phot. male αἴτιον pro τόπον, quod respondet voci χώρα, a Platone de materia usurpatae. Vid.
Stallbaum. ad Tim. p. 52, A.

757 Εὐφημον dicitur, quod in dictis vel factis faustum et religiosum est. Conf. Plat.
Hipp. Mai. I. c. et aliis locis, ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 862 sq. consignatis. Ἐπισφαλῆς, intu-
tus, periculo obnoxius, est Platonium ἀπᾶς λεγόμενον, Pol. I. c.

758 Πολὺν λόγον ποιῆσθαι, multum sermocinari, dictio est Platonica Phaed. I. c. et
Prot. p. 317, C.

P. 108. *διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τούτων ἔρχεσθαι μοι δοκῶ*⁷⁵⁹.

P. 108. *φανερῶν .. γενομένου*⁷⁶⁰ τοῦ λόγου καθ' ὃν τρόπον ἐστὶ τὰ κακά, καὶ ὅτι οὐκ οἶόν τέ ἐστιν ἀνάτιον τῶν κακῶν εἰπεῖν τὸν θεὸν ἐκ τοῦ ὕλην αὐτῷ ὑποτιθέναι, τὴν τοιαύτην ὑπόνοιαν ἀναιρεῖσθαι μοι δοκεῖ.

P. 109. *Ἐπει δέ σου καὶ λέγοντος πρόσθεν ἤκουον*⁷⁶¹ —.

P. 109. *ΟΡΘΟΔ.*⁷⁶² *Ἐτερον δέ τι (δοκεῖ σοι) παρὰ τὰς οὐσίας*⁷⁶³ ὑπάρχειν αὐτάς (τὰς τοῦ κόσμου ποιότη-τας); *ΟΥΔΑ.* *Οὕτως ἔχει*⁷⁶⁴.

P. 110. *ὄθεν περιττῶς ἐδόκει μοι λέγειν*⁷⁶⁵ —.

Phil. 55, C. *μὴ τοίνυν ἡδονῆς .. ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειρῶμεν ποιήσασθαι.*

Prot. 360, E. *τούτου φανεροῦ γενομένου.*

Pol. II, 379, C. loco ad Conv. X Virg. p. 221 allato. Polit. 289, A. *γεωργικῆ .. πᾶν ὑποτιθέντες* cet. Pol. VIII, 533, C. *τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα.*

Prot. 320, B. *ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος* —.

Phaed. 74, A. *παρὰ ταῦτα πάντα ἐτερόν τε* al.

Crat. 440, C. *ταῦτ' οὖν πρότερον οὕτως ἔχει* —;

Legg. I, 645, C. *μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον.*

759 *Τοῦτο* Meurs., *τούτ'* Routh. p. 435, 7 cum Euseb., quod non praetulerim. Dein *μοι δοκεῖ* Meurs.; *δοκῶ*, omisso *μοι*, Routh. cum Ps.-Orig. p. 94. Optime vero *μοι δοκῶ* Euseb. et Philoc. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 550. Praeterea male *ταῦτων* Philoc. p. 381 et *ἔχασθαι* pro *ἔρχασθαι* Euseb. olim vulg. *Ἐξέτασις* c. genit. est quaestio de —, ut ap. Plat. Phil. I. c. Idem nudo nomine *ἐξέτασις*, quaestio, utitur Theaet. p. 210, C. *διὰ τὴν γὺν ἐξέτασιν*. Noster, ut h. l., c. genit. ap. Phot. cod. 236, p. 307, b. 6. *ἐπὶ δὲ τὴν τῶν κακῶν ἐξέτασιν ἔρχεσθαι δεῖ*, ubi *ἔρχεσθαι ἐπὶ τι*, ut nostro loco, in aggredienda quaestione ponitur. Sic Plato Phaed. p. 91, B. *παρεκκασμένος .. οὕτως ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον*, et saepe alias. Maximus, seu potius Methodius, ap. Routh. Rell. SS. T. I, p. 438, 2. *ἐπὶ τὸν τοῦτον ἐλεύσομαι λόγον*. Atque apud eundem habes dictionem *τὴν ἐξέτασιν ποιῆσθαι τῶν λόγων*, examinare rationes, p. 438, 15. 443, 14. Adde p. 449, 6. *ἐξέτασιν .. τοῦ λόγου*.

760 *Γινόμενον* Meurs. et Eusebii codd. C. D. F. G. ap. Gaisf. p. 217; *γενομένου* Routh. et Gaisf. Recte; conf. Plat. Prot. I. c. Mox Meurs. *οἶόν ἐστιν negligentius*. Deinde *αἴτιον* Meurs.; *ἀνάτιον* Routh. cum Eusebio. Recte; cum verbis *ἀνάτιον τῶν κακῶν .. τὸν θεόν*, quae p. 438, 9. 10 Routh. recurrit, conf. Plat. Pol. I. c. et vid. annot. 366. Virgulum, quae ap. Meurs. et Routh. post *θεόν* adest, cum Gaisf. deleui. *Ὑλην cum nihili signo* Combefs. Porro *αὐτῷ* Philoc. Ps.-Orig. Phot. Meurs., *αὐτὸν* Euseb. olim vulg. Prius ex illis Routh., Gaisford. insuper ex codd. B. C. F. G. J. reposuit. Denique *νόει* Philoc. pro *μοι δοκεῖ*. Ceterum post *ὑποτιθέναι* virgulam cum Routhio apposui, semicolon, quod Meurs. post *ὑπόνοιαν* intrudit, deleui, siquidem posteriore loco ne virgula quidem, a Combefsis illata, ferri potest. Cum verbis *ὕλην αὐτῷ ὑποτιθέναι* Routh. p. 455 comparat p. 438, 10. *ὕλην αὐτῷ προσάπτειν*. Cf. annot. 734. *ὑποτιθέναι τινὶ τι* h. l. est per *ὑπέθεσιν* s. *ὑπόνοιαν* alicui tribuere aliquid. Conf. Plat. Polit. I. c., ubi *ἀποδιδόναι* insequitur. *ἀναιρεῖν ὑπόνοιαν* Noster, ut *ὑποθέσεις ἀναιρεῖν* Plato Pol. I. c. — Post *δοκεῖ* ap. Meurs. p. 109 ista insequuntur: *εἰ ἐπὶ τὰς ποιότητας ἐδημιούργησεν ὁ θεός, καὶ τὰς οὐσίας ὁμοίως*, quae Routh. p. 455 ex nota margini adscripta et ad proxima spectante in contextum illata esse recte suspicatus est.

761 *Ἐπεὶ δὲ σου* Ps.-Orig. p. 95, unde suspiceris Nostrum scripsisse: *ἐπειδὴ σου* vel *ἐπειδὴ δέ σου*, ut est ap. Plat. Prot. I. c. Sed *ἐπεὶ* ap. Plat. et Method. interdum i. q. *ἐπειδὴ*. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 757, coll. p. 759 et Symbol. in Epiph. p. 57. Photius p. 305, a. 41. *ἐπεὶ δέ σοι δοκεῖ* —, oblitterata dictione Platonica. Tu cf. Prot. I. c. *Ἐμπροσθεν* Routh. p. 436, 1 cum Eus. et Philoc. Sed *πρόσθεν*, supra, ap. Plat. rarius est, quam *ἔμπροσθεν*. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 201 coll. T. I, p. 696. Ceterum *ἤκουσα* Philoc.

762 Haec verba ap. Euseb. p. 218 Gaisf. cum praegressa oratione confusa sunt, interrogatione bis oblitterata. Routhius, qui interrogationem in praegressis ex Methodio recte restituit, hic tamen post *αὐτάς* omisit interrogationis signum, quod ap. Phot. et Meurs. recte adest.

763 *Ἐτερος παρὰ* c. acc., alius praeter s. quam, recurrit ap. Method. Phot. cod. 236, p. 307, b. 9. *οὐκ ἄρα ἔσται ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κακόν*, ibid. lin. 30. *οὐδὲν ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κακόν*, et lin. 31. Idem sub Maximii nomine ap. Routh. p. 444, 15. *ἕτερος παρ' αὐτάς γενέσθαι*. Sic Plato cum alibi, tum Phaed. I. c., ubi vid. Stallbaum.

764 Diversa ab *οὕτως ἔχει* (v. annot. 741) adstipulantis formula est *οὕτως ἔχει*, ita se res habet. s. est ita. Sic Noster paulo antea p. 109 (ap. Phot. p. 305, a. 41) et Maximus, seu potius Methodius, ap. Routh. p. 439, 14. 440, 1. Aliquanto lenius Method. ap. Phot. p. 307, a. 31. *οὕτως ἔχειν μοι δοκεῖ*. Intransitivum *ἔχειν* est Lat. se habere, cum adv., ut *οὕτως*, etiam simpliciter esse. Conf. Plat. Crat. I. c. Method. ap. Phot. cod. 236, p. 305, b. 27 sq. *εἰ τοίνυν τοῦτο οὕτως ἔχειν ... ἐδίδαμεν* cet. et p. 306, a. 16. *εἰ δ' οὕτως ἔχει* cet. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 874 sq.

765 Phot. p. 305, b. 8. *περιττὸν ἄρα τὸ δοξάζειν* —. *Περιττῶς*, supervacuo, frustra, ap. Plat. non exstat. *Περιττὸν* tamen idem Legg. I. c. vocat, quod in disputatione supervacuum et praeter rem est. Maximus, seu potius Noster, ap. Routh. p. 438, 10. *ὕλην αὐτῷ προσάπτειν περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ*, p. 444, 10. 11 = Phot. p. 306, a. 33 — 35. *οὐσίας τε οὐσης καὶ ποιότητων, περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ δημιουργὸν λέγειν τὸν θεόν*.

P. 110. ἀλλ' ὁ μὲν περὶ τούτου λό-
γος ὡς ἐχέτω⁷⁶⁶.

P. 110. οἷον ἐπὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων
τὸ παράδειγμα λάβωμεν⁷⁷⁷.

(Phot. Biblioth. Cod. 236, T. II. ed. Bekk.
p. 305, b. 13. — p. 308, a. 4⁷⁶⁶).

P. 305, b. 14. 15. τῷ λόγῳ σφάλλ-
λη⁷⁶⁹.

P. 305, b. 18. 19. ἀπαντήσῃν δέ μοι
δοκεῖς οὕτω τῷ λόγῳ⁷⁷⁰, ὅτι cet.

P. 305, b. 35. 36. πέπλεκται⁷⁷¹ ἄρα τὰ

Gorg. 476, A. καὶ τοῦτο μὲν ἡμῖν
οὕτως ἐχέτω.

Men. 77, B. τὰ .. παραδείγματα παρ'
ἐμοῦ εἴληφας.

Gorg. 461, D. εἶ τι .. ἐν τοῖς λόγοις
σφαλλόμεθα.

Legg. III, 684, D. νομοθέτῃ ... πᾶς
ἀπαντᾷ λέγων cet.

Soph. 240, C. κινδυνεύει τοιαύτην τι-

766 Vigerus, corollario clausulae annexo deceptus, haec male ita vertit ap. Euseb. p. 218 Gaisf.: Quamquam hunc etiam in modum hac ipsa de re disputare licet. Recte Tarinus Philoc. p. 382: Atque haec de istis sic disputata sunt. Ὡς ἐχέτω h. l. i. q. οὕτως ἐχέτω apud Plat. Gorg. l. c., ubi cf. Olympiodor. Routhius a Vigero se decipi passus est p. 456. Nam quod idem recte docet, ὡς fere insequentia demonstrat: Noster locutiones ὡς ἔχειν et οὕτως ἔχειν (vid. annot. 764) confundit.

767 Ἀρχιτεκτονικῶν Phot. p. 305, b. 11. Τὸ παράδειγμα ἐπὶ τίνος λαμβάνειν, ut h. l., Noster ap. Phot. p. 306, b. 38. καὶ μοι ἐπ' ἀνθρώπου λάβε τὸ παράδειγμα (Routh. p. 448, l. 2. τὸ π. λάβε), quo cum loco cf. Plat. Theaet. p. 154, C. μικρὸν λάβε παράδειγμα. Plato Menex. l. c. τὰ παραδείγματα παρὰ τίνος λαμβάνειν.

768 Excerpta Photiana ex editione Combefisii habet Galland. Bibl. PP. T. III, p. 767, B. — p. 771, A.

769 Σφάλλη τῷ λόγῳ Routh. p. 436, 16 cum Eusebio. Plato Gorg. l. c. ἐν τοῖς λόγοις σφάλ-
λεσθαι, Noster, omisso ἐν, τῷ λόγῳ σφάλλεσθαι, disputatione falli. Σφάλλεσθαι proprie est labi (vid. Ast. ad Plat. Gorg. p. 105 sq.), deinde, ut Lat. labi, i. q. falli. — Mox Routh. p. 436, 17 in verbis ἢ αὐ τοὺς ναοὺς ap. Euseb. πάλιν post αὐ ex Philoc. adiecit. Recte, siquidem αὐ et πάλιν a Methodio persaepe ἐκ παραλλήλων ponuntur, velut ap. Phot. cod. 236. p. 307, a. 16 et ap. Meurs. p. 98 med., 102 inf., 105 supr., 106 bis, et alias. Adde Maximum, id est Methodium, ap. Routh. p. 440, 13. 14. p. 441, l. p. 444, 9 (ubi Phot. p. 306, a. 32. αὐ pro αὐ πάλιν) et p. 449, 11. Platoni πάλιν αὐ magis usitatum, quam αὐ πάλιν. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 69 et Lex. Plat. T. I, p. 306. T. III, p. 18. Atque ita Noster in Symposio p. 74. καὶ πάλιν αὐ κατὰ προκοπὴν ἐκκλη-
σία καὶ οὔτοι γεγονότες cet. Conf. annot. 582.

770 Ἀπαντᾷ τῷ λόγῳ est se opponere s. resistere orationi. Eadem vis verbi ἀπαντᾷ ap. Plat. Legg. l. c. et V. p. 740, E. νουθετήσεις πρᾶσβυτῶν περὶ νέους διὰ λόγων νουθετικῶν ἀπαν-
τώσαι, ubi vid. Ast. Animadv. p. 263. Priore loco, ut nostro, ἀπαντᾷ dativum secum habet. Etiam ἀπαντᾷ πρὸς τινα (τι), τὴν ἀπάντησιν ποιῆν πρὸς τινα (τι) et simm. in usu sunt. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 809 (1). Latini similiter occurrere, i. e. obloqui, contra disputa-
tare. Ceterum enuntiatum formā haec similia sunt illis ap. Plat. Phaedr. p. 228, C. ὡς μοι δοκεῖς
σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν. — In iis, quae apud Phot. insequuntur, p. 305, b. 32 nonnulla desi-
derantur, quae habes ap. Eusebium, velut haec p. 219 sq. Gaisf. = p. 438, 2. 3 Routh.: καὶ σοὺ
βραχέα πνέσθαι βούλομαι, cum quibus cf. p. 445, 13. 14. ἀποκριναί μοι βραχέα πνέσθαι
προσιουμένῳ, et p. 449, 3. 4. βραχέα δέ σου καὶ περὶ τῆς ἕλης αὐτῆς πνέσθαι βούλομαι. Simili-
ter Plato Prot. p. 334, D. βραχέα ἀποκρίνεσθαι, et βραχέα λέγειν Prot. p. 334, E. Gorg. p. 465, E,
irridens ille sophistarum βραχυλογίαν. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 133. Maiorem lacunam ap.
Phot. p. 305, b. 34 Eusebius explet p. 220 (p. 340, B. 7.) — p. 223 (p. 341, C. 1.) = p. 438, 5 —
p. 440, 14 ap. Routh. Quo quidem loco cum alia plurā, ex imitatione Platonis profecta, existent
(de quibus monui annot. 760 et 772), tum haec eodem ex genere ibidem reperiuntur: — P. 439, 4. 5.
οἷον τρόπον νομίζεις δύνασθαι τὸ ἀληθές εἶρεῖν, τοῦτον χρῆσαι μὴδὲν δυνωπούμενος. Conf.
Plat. Polit. p. 285, B. μὴ δυνατὸν εἶναι δυνωπούμενον παύεσθαι, ubi vid. Stallbaum. — P. 439,
10. ὡ οὕτως. Vid. annot. 100. Routhius p. 457, notata lacuna in Excerptis Photianis, „Plurima
interea,“ inquit, „huiusmodi ornamenta, quae Platoni summo Dialogorum artificii hic debuit Maximus,
in opuscula sua transferre amat S. Methodius.“ Sed quae ille Maximi vult esse ornamenta dialogi
Platonica, reapse Methodii sunt. Vid. annot. 749.

771 Προσπλέκται Routh. p. 440, 14 cum Eusebio p. 223, neglecta scriptura Photiana πέπλε-
κται, quae commendatur comparato loco ex Plat. Soph., ubi πλέκεσθαι συμπλοκὴν c. dat., sicut
πλέκεσθαι c. dat. nostro loco, ad nexum naturalem translatum est. Praeterea Routh. cum Eusebio:
καὶ προσπλ. ταῦτα τὰ ὀνόματα (nimir. mali et boni nomina). Ceterum Pseudo-Orig. Dial. c. Marc.
IV. p. 100 haec Nostri ita, exscripsit: ἐκ τῶν συμβεβηκότων ἐστὶ ταῦτα πάντα. — Mox Routh.
p. 441, 9. 10 cum Eusebio: καὶ μοι ὁμοίως ἐπινόησον. Μοι omittit Philocalia. Photius
p. 306, a. 1 nude: ὁμοίως ἐπινόησον. Sed καί, interposito μοι, imperativo praemitti solet, prae-
sertim apud Platonem. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 123 supr. Pro Photianis p. 307, a. 10. ἀλλὰ
πάλιν περὶ τῆς ἕλης ἀποκριναι, multo elegantius Eusebius ap. Routh. p. 449, 4. καὶ μοι φέρων
λέγε cet., quo loco φέρων veritas protinus, coll. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 478. Post ἐπινόησον
Photius ita pergit: εἶ τι (τινα Euseb.) ἔτερον ἀναπλάττεις ἐν τῷ νῷ κακῶν (τῶν κ. Euseb.)
τοῖς ἀνθρώποις αἰτίον. Ἀναπλάττειν ἐν τῷ νῷ ap. Plat. non reperitur; sed est, ubi simplex
πλάττειν apud illum idem valet, fingere cogitatione, comminisci. Vid. Ast. Annot. in
Phaedr. p. 395 sq. Eadem vis verbi ἀναπλάττειν ap. Gregor. Naz. Orat. XXIX, p. 529, A., ubi vid.
Eliam Cret. col. 808 et annot. 7. Κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἰτίος sic est dictum, ut illud Platonis
Pol. II, p. 380, B. κακῶν .. αἰτίον φάναι θεῶν τινι γίνεσθαι cet. Et amat omnino Plato structu-
ram, qua αἰτίος τίνος dativum personae adsciscit. — Pluribus interiectis, Photius p. 306, a. 23

ὀνόματα ταῦτα τῇ οὐσίᾳ ἐκ τῶν συμβεβηκότων αὐτῆ.

P. 306, a. 28. ἀνωθεν ἄρχου .. τοῦ λόγου ⁷⁷².

P. 307, a. 1. 2. (ὁ ἄνθρωπος) τῆν αἰσθησιν τοῦ προσπελάζοντος ⁷⁷³ κακοῦ προσλαμβάνει.

P. 307, a. 11. 12. εἰ .. ἀπλῆ τις ἐτύγγανεν ἢ ὅλη καὶ μονοειδής ⁷⁷⁴.

P. 307, a. 15. 16. τὸ .. σύνθετον ἀπλῶν τινων μίξιν μνηύει ⁷⁷⁵.

να πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὄν τῷ ὄντι.

Phil. 44, D. ἀρχομένους ποθὲν ἀνωθεν. al. Phaedr. 263, D. ἀρχόμενος τοῦ λόγου.

Symp. 206, D. ὅταν ... καλῶ προσπελάξῃ τὸ κούνη.

Theaet. 205, D. (ἡ αἰτία) τοῦ μονοειδές τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι. al.

Soph. 257, B. τῶν ἄλλων τι μνηύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προσιθέμενα ... τῶν ὀνομάτων. al.

haec omittit, quae Eusebius habet ap. Routh. p. 443, 1. οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος πρὸς ἐκείνον εἰρήσθω καλῶς, et haec quidem ad illa pulcre disputata sunt. Vigeri perversa est interpretatio. Πρὸς i. q. adversus, contra (vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 188), ut Lat. ad, velut ap. Cicer. Tuscul. I, 4. ad id .. disputabam, ubi contra dicere insequitur. Ὁ λόγος εἰρήσθω Platonicum sonat. Platoni enim familiaria sunt εἰρήσθω, λελέχθω simm., praesertim in orationis clausula. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 634 et annot. 159. Referuntur haec nostra ad supra dicta p. 442, 13. 14. Τὸν μὲν πρὸς τὸν ἑταῖρον .. λόγον ἰκανῶς μοι πεποιημένα δοκεῖς, ubi male vulgo ἑταρον pro ἑταῖρον scribitur. Tu confer p. 103 sq. ap. Meurs. Qui enim illic commemoratur Valentiniani ἑταῖρος, hoc loco interlocutoris partes suscipit et quae hactenus ab Orthodoxo adversus Valentinianum (πρὸς τὸν ἑταῖρον) disputata sunt, ex parte comprobant. Combefissus et Routh. Annot. p. 458 de tertio interlocutore recte monuerunt, neque tamen de emendanda scriptura vulgari cogitarunt. Ceterum male τὸ μὲν Bekkerus apud Photium p. 306, a. 18 cum codd. A. B. pro vulg. τὸν μὲν.

772 Ἀνάρχου cod. A., ἐνάρχου cod. B., syllabis *αν* et *εν* in ἀνωθεν perperam repetitis; ἔχου Routh. p. 443, 6 cum Eusebio, quod Viger. male vertit: hano mihi rursus a capite disputationem arcessit. Vertendum saltem erat: persequere. Sed ἔχεσθαι τοῦ λόγου, de quo vid. annot. 749, h. l. propter adiectum ἀνωθεν stare non potest. Contra recte dicitur ἀνωθεν ἀρχεσθαι τοῦ λόγου, a capite disputationem ordiri. Ἀνωθεν ἀρχεσθαι Plato Phil. I. c. et Epist. II, p. 310, E. Idem ἀνωθεν ἐπιχειρεῖν Legg. VI, p. 781, D. Noster ἀνωθεν ὀρθεσθαι ap. Routh. p. 438, 15. 16. Trita autem locutio est ἀρχεσθαι τοῦ λόγου. Conf. modo Plat. Phaedr. I. c. et Method. ap. Routh. p. 438, 11. 12. ἄρχου τοῦ λόγου. Ceterum apte Eusebius post ἀνωθεν ἔχου addit πρὸς ἐμέ, adversus me. Vid. annot. 771. — De proximis ap. Phot. p. 306, a. 29. 30. οὕτω γὰρ καὶ τὰ κακὰ ἐκ τῆς ἀπορροίας αὐτῆς (sc. τῆς ὕλης) εἶναι λέγω, vid. annot. 734. Insequitur ap. Phot. lacuna, quam explet Eusebius p. 342, D. 5 — p. 343, A. 11 Gaisf., ap. Routh. p. 443, 9 — p. 444, 7. Quo quidem in lacuna supplemento haec animadvertenda sunt: — P. 443, 9. ἵνα τῶν κακῶν ὁ μὲν θεός ἀνακτίος ᾖ. Vid. annot. 760 et cf. p. 446, 9. αἰτίος ἐστὶ τῶν κακῶν ὁ θεός. — P. 443, 10. Τὴν μὲν προθυμίαν τὴν σὴν ἀποδέχομαι cel. Vid. annot. 735. — P. 444, 3. 4. δυοῖν θάτερον ἐστὶν ἢ γὰρ .. ἢ. Vid. annot. 617.

773 Προσπελάζειν, appropinquare, poetica vox est, ut πελάζειν, eaque Plato semel tantum usus est, Symp. I. c. Alias προσπελάζειν de congressu venereo dicitur (vid. Gataker. Opp. Crit. p. 78, G. Blomfield. annot. crit. et Glossar. ad Aeschyl. Prom. 927), haud aliter atque ἐμπελάζειν (vid. Gataker. I. c. et Brunk. ad Aristoph. Acharn. 73). Sed ap. Plat. I. c. προσπελάζειν c. dat. idem valet, quod ἐντυγγάνειν c. dat. loco parili p. 209, B. Plotinus I, 6. p. 51, F. προσπελάζειν Symp. I. c. interpretatur verbo προσβάλλειν. Προσιέναι et προσπελάζειν ex aequo posita sunt ap. Jo. Philopon. Comm. in Aristot. De Anima Lib. II. fol. 57 vers. = Celebr. Opin. De Anima ed. Tarin. p. 678. τὰ μόνης τῆς ἀφῆς μετέγοντα (ζῷα) ὁρῶνται διαχέμενα προσιόντων τῶν ἡδέων, συστειλλόμενα δὲ λυπηροῦ τινος προσπελάσαντος. Noster Homil. in Symeon. et Annam ed. Pantin. p. 24 προσπελάζειν verbis προσψάειν et θηγεῖν, p. 86 verbis προσιέναι et θηγεῖν interponit. — Mox ap. Phot. p. 307, a. 5. παῦσαι τὰ κακὰ τὸν θεόν, παύειν est sedare, comprimere, vi verbi transitiva. Conf. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 68 sq. — Post paulo in Eusebianis ap. Routh. p. 448, 12 — p. 449, 6 plura sequuntur, quae ap. Phot. p. 307, a. 7—11 desunt vel in brevius contracta exstant. In quibus haec attendi velim: — P. 448, 13. 14. περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῆς κινδυνεύει μοι δοκεῖς, vel salute periclitari mihi videris. Conf. Plat. Gorg. p. 521, D. περὶ τούτων τινὸς κινδυνεύων ὧν σὺ λέγεις. — P. 449, 3. 4. Βραχέα δὲ σου καὶ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς πυθέσθαι βούλομαι καὶ μοι φέρων λέγε cel. Priora: βραχέα ... πυθέσθαι βούλομαι, attigi annot. 770, posteriora: καὶ μοι φέρων λέγε, annot. 771. — P. 449, 5. 6. ἢ γὰρ διαφορὰ τῶν γεγονότων εἰς τοιαύτην με περιέστησιν ἐξέτασιν τοῦδε τοῦ λόγου. Περιότημη (eis) h. l. vi transitiva est redigo (ad), ut Axioch. p. 370, D. εἰς τὸδραντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας.

774 Articulum ἢ ex Eusebio p. 231, 11 Gaisf. adieci. Μονοειδής, uniusmodi, nihil alien admixtum habens, ap. Plat. fere solemne est in declaranda natura divina. Neque tamen exempla vocis in aliis rebus positae apud illum desunt. Conf. Theaet. I. c. et Tim. p. 59, B. Vid. Heindorf. ad Phaedr. p. 73, D. et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 361.

775 Μνηύειν, declarare, sensu dialectico vel grammatico Platoni usitatum est. Grammaticae declarare, s. significare, uti nostro loco, μνηύειν est Soph. I. c., Crat. p. 404, C. 412, A. 413, E. et alibi. Method. Symp. X. Virg. p. 265. ἢ δὲ ἔλατα διὰ τὸν καρπὸν τοῦ ἔλαιου τὴν εὐπλαγγρίαν τοῦ θεοῦ μνηύει. Id quod est dialectice declarare, Noster verbo μνηύειν significat ap. Phot. cod. 236. p. 306, a. 25. 26. ἐν ᾧ ἄπιοι εἶναι λέγει (τὴν ὕλην), τὴν ποιότητα αὐτῆς μνηύει, et p. 307, b. 28. γενητόν αὐτὸ (τὸ κακόν) ὑπάρχειν μνηύεις. Enuntiare μνηύειν est ap. Method. Symp. X.

P. 307, b. 6. 7. ἀναζητεῖν τὰ παρ' ἀνθρώποις (κακά).

P. 307, b. 11. 12. τὰ .. εἶδη γενητὰ ὄντα δεικνύται ἢ.

Legg. III, 693, A. τὰς αἰτίας .. ἀναζητοῦντες.

Legg. X, 896, A. μὴ ἱκανῶς δεδειχθῆναι ψυχὴν ταῦτον ὄν καὶ τὴν πρώτην γένεσιν.

Virg. p. 258. (ὁ Χριστός) ἐμήνησεν ἡμῖν τὸ ἀνυπέροβλητον κάλλος αὐτῆς (τῆς ἀγγελίας). Est etiam, ubi μνήνει Latine verti potest non ere. Noster in fragmento περὶ τοῦ αὐτεξουσίου, quod Combefis. ex cod. Sirmond. edidit, ap. Galland. Bibl. PP. T. III, C. (θεόν) οὐκ ἀφαιρούμενον πάλιν τὸν (leg. τὸ) αὐτεξουσίον, ἀλλὰ τὸν (leg. τὸ) κρείττον μνήνει θέλοντα, ibid. ὅτι κρείττον τοῦτο μνήνει, et p. 771, D. καὶ γὰρ τὴν ἀρχὴν τοῦ (leg. τὸ) οὕτως παραινείν ὅτι μὴ ἀφείλε τὴν ἐξουσίαν μνήνει. — Pluribus interpositis, Methodius ap. Phot. p. 307, a. 28 — b. 4 nihil secum ipsum pugnare sibi que exitiosum esse docet, eoque argumento utitur, quo materiam omnino non esse demonstrat. Quae quidem demonstratio plenior exstat in Maximi, qui fertur, fragmento περὶ τῆς ὕλης ap. Euseb. P. E. VII, 22, p. 345, D. 10 — p. 346, B. 3 Gaisf. = Routh. Rell. SS. T. I, p. 450, 6 — p. 451, 15, ubi illud fragmentum desinit in verbis: — τὸ μὴ εἶναι τὴν ἕλην δεικνύται, quae habes ap. Phot. p. 307, b. 4. Ceterum de argumento isto, quo Methodius utitur: μηδὲν τῶν ὄντων αὐτὸ ἑαυτῷ ἀντίκειται, vid. annot. 372.

776 Ἀναζητεῖν h. l. est exquirere, qua vi id verbum ap. Plat. uno Legg. loco cit. positum reperitur. Illud: τὰ παρ' ἀνθρώποις κακά, quod statim post recurrit, attigi annot. 734.

777 Structura vulgari haec ita exprimi poterant: ὅτι τὰ εἶδη γενητὰ ἐστι δεικνύται vel δέδεικται. Conf. p. 307, b. 32 — 34. ὅτι γὰρ ὁ ἐνεργῶν οὐ κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον ἵπταρχε κακία, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ἐνεργεῖν τὸ κακόν, ἤδη δέδεικται. Poterat Methodius, missa structura trita, etiam ita loqui: τὰ εἶδη γενητὰ εἶναι δεικνύται, nominativo vel accusativo cum infinitivo ex δεικνύται suspensio. Prior ratio obtinet in hisce ap. Routh. p. 451, 10. τὸ φῶς ὁμοίως ἑαυτῷ μὴ ἀντικείσθαι δεικνύται, πρὸς δὲ τὸ σκότος οὕτως ἔχον φαίνεται. De posteriore ratione confer p. 305, b. 31. καὶ τὰς οὐσίας οὕτως ἔχει δεικνύται, quamquam Routhius p. 437, 16. 17 haec ita scribit cum Eusebio: τὸ καὶ τὰς οὐσίας cet. Quae quidem structura et ipsa apud Nostrum deprehenditur p. 307, b. 4. (Routh. p. 451, 13. 14) τὸ μὴ εἶναι τὴν ἕλην δεικνύται. Sed alia hisce accedit structura, qua δεικνύμι in activo accusativum et participium, in passivo nominativum et participium adsciscit. Sic Noster active ap. Routh. p. 437, 13. εἰ τοίνυν τοῦτο οὕτως ἔχον ἐπ' ἀνθρώπων ἐδέξαμεν —, quo loco Photius p. 305, b. 28 minus bene ἔχειν pro ἔχον exhibet. Conf. Plat. Legg. VII, p. 822, C. ἂν δέλωμεν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα, et X, p. 893, A. μέχερπερ ἂν .. δέξῃ πρότερον ὄν ψυχὴν σώματος. Passive Noster ap. Routh. p. 449, 15. ἐξ οὐτέρ καὶ γεννητῆ οὐσα (ἡ ἕλη) δεικνύται, et nostro loco. Eadem structura in oratione obliqua cernitur ap. Plat. Legg. X, p. 896, B. loco e regione posito. — Restat, ut videamus de postrema parte Excerptorum ex libro περὶ τοῦ αὐτεξουσίου ap. Photium. Summatim tantum delibata sunt, quae ille p. 307, b. 35. 36 affert: ὅτι τῆ φύσει κακόν οὐδὲν ἐστιν, ἀλλὰ τῆ χρήσει γίνεται κακὰ τὰ κακά. Sed bonum factum, quod Pseudo-Origenes, Methodii sedulus compilator, uberius eius de hac sententia disputationem nobis servavit Dial. c. Marc. IV, p. 101. Ἐπις τρόπῳ εἶναι τὰ κακά — p. 103 — ὁ δὲ τῆς χρήσεως τρόπος ἐναλλάσσει τὸ γινόμενον, quorum ex postremis, uti ex aliis locis p. 102, quibus ὁ τῆς χρήσεως τρόπος mala parere dicitur, ista corrigenda sunt p. 101: Ἐγὼ πρώτων τῆ φύσει οὐδὲν φαῦλον λέγω· τῷ δὲ τῆς φύσεως τρόπῳ κακόν εἶναι λέγεται. Scilicet scribendum: τῷ δὲ τῆς χρήσεως τρόπῳ —. De sententia conf. annot. 119. Reliqua ap. Pseudo-Origenem p. 103. Ἐπει τοίνυν περὶ τῶν κακῶν ἐποίησω τὸν λόγον — p. 104 — τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ τοῦ δύνασθαι ποιῆσαι ἢ βούλεται δέδωκεν, inserui uti supplendo fragmento Sirmondiano ap. Combefis. (Galland. Bibl. PP. T. III) p. 771, B. Ἀνθρώπος γὰρ προσέλαβεν ἐξουσίαν — p. 772, A. — ὁ διδάσκων τοίνυν τὸ κακόν ἐστιν ὁ δράκων. Nam illa quidem p. 771, B. Ἀνθρώπος γὰρ προσέλαβεν ἐξουσίαν — C. — τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ τοῦ δύνασθαι ποιῆσαι ἢ βούλεται δέδωκεν, ap. Pseudo-Orig. exstant p. 104 supr. καὶ προσέλαβεν ἐξουσίαν cet. usque ad verba supra allata. Quae autem apud eundem praecedunt p. 103. Ἐπει τοίνυν cet. — p. 104 supr. τῷ νῷ βούλεται πέθεσθαι, in fragmento Sirmondii desiderantur. Insunt tamen illi fragmento p. 771, D. φημὶ ἄνθρωπον γεγενῆσθαι αὐτεξουσίον — E. — ἦτις τοῦ εἶναι ἤρξαστο, extrema Excerpta ap. Phot. p. 307, b. 37. αὐτεξουσίον .. γεγενῆσθαι φημὶ τὸν ἄνθρωπον — p. 308, a. 4 — ἦτις τοῦ εἶναι ἤρξαστο. Partem hōrumce, quae Pseudo-Origenes exscripsit p. 103. Ὑπὸ μὲν τοῦ θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους τοιοῦτους γεγενῆσθαι — —. ἄνθρωπον δὲ (p. 104) τῷ νῷ βούλεται πέθεσθαι, simul cum iis, quae Sirmondii fragmentum continet, habes in Leontii et Joannis Rerum SS. libro II, tit. 3. ap. Mai. Scriptor. Vet. Coll. Nova, T. VII, p. 92, b. — p. 93, b. Clausula fragmenti Sirmondiani: ὁ διδάσκων τοίνυν τὸ κακόν ἐστιν ὁ δράκων, respondet praegressae interrogationi (ap. Pseudo-Orig. p. 103): — ἢ αὐ πάλιν ἑτερός τις ὑπάρχει ὁ εἰς τὰ τοιαῦτα (scil. εἰς τὰ κακά) τοὺς ἀνθρώπους παρορμῶν; Qui autem ὁ δράκων, id est diabolus, homines ad mala incitet, Methodius sub finem libri περὶ τοῦ αὐτεξουσίου exposuisse censendus est. Nam temeraria est opinio Combefisii, cui Methodius iis quae fragmentum Sirmondii exhibet, nonnullis fortasse ad ornatum additis, librum clausisse videtur (ap. Galland. Prolegom. p. LII. b. D. E.). Damnum, ex amisso disputationis fine acceptum, quodammodo sarciant, quae Methodius in libro περὶ ἀναστάσεως de diabolo, malorum auctore, exposuit. Vide eius libri fragmentum ap. Epiphani. Opp. T. I, p. 543, A. sqq., ubi malum a Diaboli invidia repetitur et in inobedientia ponitur. Quae ipsa sententia expressa est brevi fragmento libri περὶ τοῦ αὐτεξουσίου, quod Combefisius (ap. Galland. p. 772, B.) ex cod. Rupifuc. Elem. Damasc. attulit. Si qua autem Methodius, uti Combefisius vult, extremo operi περὶ τοῦ αὐτεξουσίου ad ornatum addidit, ea quoque Pseudo-Origenes partim saltem sua fecisse putandus est. Certe, quae ille Methodianus in clausula adiecit p. 104 sq., vocibus et dictionibus Platonice Methodii more modoque distinctis. Quo ex genere haec sunt: — P. 104. καὶ ἀνόητον ἀντιτυπῆσαι δύνανται οἱ τοῦ ὀρθοτάτου δόγματος λόγοι) Ἀντιτυπῆσαι, resistere, refragari, est Platonice ἀπαξ λεγόμενον, Crat. p. 420, D. τὸ .. μὴ ἀντιτυπῶν, ἀλλ' .. εἶχον τῷ ἰόντι, quorum in proximis, ubi ἀντιτυπῶν vulgatur, optimaee notae libri mss. ἀντιτυπῶν repetunt. Perrarum nomen ἀντιτύπησις exstat in Methodii fragmento

V.

DE CRUCE ET PASSIONE CHRISTI.

(Jac. Gretser, De sancta cruce Christi T. II. Ingolstad. 1600. p. 500—504 ⁷⁷⁸).

Fragment. I.

P. 502. *τοῦτο . . τὸ σχῆμα . . ὑπό-*
δεις ἀνόδου πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν ⁷⁷⁹

Pol. VII, 521, C. *ἐκ νυκτερινῆς τινος*
ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν . . ἐπάνοδοσ. VII,

ap. Allat. Diatr. de Methodior. Script. p. 350 ed. Rom. *κατὰ ἀντιτύπησιν γὰρ τοῦ ὑποκειμένου τῷ*
τυποντι ἢ πληγῇ γίνεται. Ceterum apud Pseudo-Origenem scribendum ἀνοήτῳ ἀντιτυπήσαι, quum
ἀντιτυπεῖν dativum, non accusativum, ut ἀντιτυπεῖν, adsciscat. — Ibid. ἀτοπον γὰρ ἡγοῦ-
μαι τοιούτοις ἐνδιατρίβοντα εἰς μῆκος ἐκτείνειν τὸν λόγον, ἀποχωρῶντως ἐπιδει-
ξαντος τοῦ λόγου) Cum prioribus: ἀτοπον . . τὸν λόγον, mire congruunt ista Methodii Symp.
p. 229. *Καὶ τί τοσοῦτον ἐπιδιατρίβουσα τοῖς ἐλέγχοις εἰς μῆκος ἐξάγω τὸν λόγον* —; Verbum ἐν-
διατρίβειν ap. Plat. occurrit (vid. Ast. Lex. T. I, p. 712), non item ἐπιδιατρίβειν. De formula εἰς
μῆκος ἐκτείνειν τὸν λόγον vid. annot. 374. Vocis ἀποχωρῶντως, satis, exempla ap. Plat. non de-
sunt (vid. Ast. Lex. T. I, p. 263); eidem familiare est ἐπιδεικνύμαι, explicare, probare. Vid.
Ast. Lex. T. I, p. 771 sq. — P. 105. *καθ' ἅπερ πηγὴν τινα ἀένναον* —, ἥτις γέγηθέ τε
καὶ αὔξει) Cum verbis πηγὴν τινα ἀένναον conf. Plato Phaed. p. 111, D. *ἀέναν ποταμῶν ἀμύ-*
χανα μεγέθη, ubi ἀέννας, ut h. l. ἀέννας, propria vi est perennis; translatum ἀέννας, per-
petuus, exstat ap. Plat. Legg. XII, p. 966, E. *ὄν κίνησις . . ἀέναν οὐσαν ἐπόρευσι.* Est autem
forma ἀέννας posterioris aetatis scriptoribus magis usitata quam ἀέννας, de quo vid. Ast. Annot.
in Plat. Phaed. p. 808. Ut hoc exemplo defungar, dictio ἀέννας; ζωὴ reperitur in Martyrio S. Igna-
tiii ap. Grab. Spicil. PP. T. II, p. 17. Neque tamen alterius formae vel apud scriptores ecclesiasticos
exempla desunt. Sic in fragmento Praedicationis Petri ap. Clem. Alex. Strom. VI, p. 715 Potter.
Deus esse dicitur ἀκατάλητος, ἀέννας, ἀφθαρτος. In illis: *ἥτις γέγηθέ τε καὶ αὔξει*, ad-
verte poetici verbi γηθῶ perfectum γέγηθα, vi praesentis positum, quod Platoni minime displicuit.
Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 388. Eo utitur Methodius Symp. p. 199. (*ἀρίστη σῶσις*) ἢ γέγηθεν ἢ
μῆτη ἡμῶν ἀξαναομένη καὶ ἀγάλλεται, quo loco ἀξαναομαι, ut nostro αὔξειν, est animo augeri,
ut ap. Plat. Theaet. p. 163, C. *ἴνα καὶ αὔξῃ*, ubi vid. Heindorf. Nostro loco αὔξειν usu loquendi
poetico idem valet, quod medium αὔξανεσθαι. Idem usus verbi αὔξειν obtinere videtur ap. Method.
Conviv. p. 177. ed. Allat. *βλέπεσθαι (δρέπεσθαι C. de suo, pessime) μὲν καὶ εἶδεσθαι (εἰδέσθαι VB.*
P. C. recte) *τοὺς καρπούς, οὐ μὴν ἀπόλλυσθαι καὶ φθίνειν, ἀλλ' εἰς ἀθανασίαν αὔξειν καὶ θεοότητα,*
καὶ τοὺς δρεπομένους. Allatius proxima ita vertit: sed in immortalitatem et divinitatem
augescentes, qui tamen decerpantur, quasi *καὶτοι δρεπ.* scriptum esset. Sed recte VB.
P. C. *καὶ θεοότητα τοὺς δρ.*, servata vi verbi αὔξειν transitiva. — P. 105. *καὶ ὅσα ἐπὶ πλείον*
οἱ περὶ Ἀρσένιον ἀρῶνται, ἀπολήγειν ταύτην προσδοχῆσαντες cet.) Medium ἀρῶ-
σθαι et Atticum ἀρῶσθαι poetis potissimum usitata sunt pro activis ἀρῶειν et ἀρῶειν. Plato ta-
men medio ἀρῶσθαι aliquoties usus est. Vid. Ast. Animadv. in Legg. p. 53 et Lex. Plat. T. I,
p. 282. De verbo ἀπολήγειν vid. annot. 51. — Ceterum ea de quibus supra diximus fragmenta
extremi libri *περὶ τοῦ αὐτέξουσίου* non sine aliquo fructu critico secum comparabuntur. Sed quum iis
nihil magnopere Platonicum insit, hoc pensum aliis relinquo. Longiori annotationi finem imponam,
si prius dixerō, Methodii librum *περὶ τοῦ αὐτέξουσίου*, excepto fine, tantum non integrum ad nos
pervenisse tum in iis quae Eusebius, Methodiana pro Maximianis falso venditans, Pseudo-Origenes,
Methodii compiler, et Photius larga manu inde excerpterunt, tum in fragmentis Meursiano, Leon-
tiano et Rufinucaldino, et operae pretium nos fecisse, qui horum subsidiarum ope librum, quoad
eius fieri potuit, redintegratum ediderimus.

778 Duo, quibus usi sumus, fragmenta Gretserus ex cod. Augustano edidit et libro laudato
Homiliis in S. Crucem inseruit. Prius fragmentum ita inscribitur: *Μεθόδου ἐπισκόπου πρὸς τοὺς*
λέγοντας: τί ὠφέλησεν ἡμῖς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ σαρκοθεῖς ἐπὶ γῆς καὶ γενόμενος ἀνθρώπος; καὶ διὰ
τί τῷ τοῦ σταυροῦ σχήματι ἠνέσχετο παθεῖν καὶ οὐκ ἄλλη τινὲ τιμωρία; καὶ τί τὸ χρήσιμον τοῦ
σταυροῦ; Posterioris haec est inscriptio: *Πρὸς τοὺς ἐπαισχυννομένους ἐπὶ τῷ σταυρῷ τοῦ χριστοῦ.*
Quibus verbis quod Gretserus haec praemisit: *Τοῦ αὐτοῦ Μεθόδου*, id rei congruenter, licet prae-
ter codicis fidem, fecit. Vide eius Notas p. 627. Duobus fragmentis a Gretsero editis Allatius
Diatr. de Methodior. script. p. 341 sq. ed. Rom. eodem ex codice tertium adiecit, ita inscriptum:
Τοῦ αὐτοῦ Μεθόδου, πῶς ὁ τοῦ θεοῦ υἱὸς ὁ χριστὸς ἐν βραχεί τε καὶ περιορισμένῳ χρόνῳ δια-
στολαῖς σώματι ἐκεχώρητο: καὶ πῶς ἀπαθῆς ὢν ἐγένετο ὑπὸ πάθους (leg. πάθος); Cuius quidem
fragmenti nonnulla attigimus annot. 125. 661. 777. Gallandius, Gretseri opere, Ratisbonae a. 1734
denuo edito, et Allatii libro usus, haec tria fragmenta, repetita in Biblioth. PP. T. III, p. 826—
828, ad S. Methodii homiliam quandam de cruce et passione Christi retulit et Prolegom. p. LIV
adstipulatus est Allatio, Diatr. p. 347 sq. Gretserum refellentī, qui Not. l. c. duo priora fragmenta a
S. Methodio episcopo et martyre abiudicavit et Methodio cuidam ex eiusdem nominis episcopis CPo-
litanis adscripsit, quum fragmento primo vexilla crucis formam repraesentantia commemorarentur.
Mihi haec fragmenta revera S. Methodii esse, sed ad eius libros Advers. Porphyrium pertinere vi-
dentur. Vid. annot. 792. Ceterum codex Augustanus, ex quo Gretserus et Allatius haec fragmenta
ediderunt, in Catalogo Reiseri p. 25 sq. recensetur, eorumque fragmentorum haec fit mentio p. 26:
„Methodii Episcopi adversus eos, qui Christi adventum in carnem Eliae negant profuisse
[*ἩΛΙΑΙ*, id est Eliae, pro *ἩΜΑΣ*, nobis, ridiculo errore catalogi auctor legit; vide inscriptio-
nem fragmenti I]. Eiusdem de Filii Dei incarnatione et passione [Fragm. III]. Adversus eos, quos
Christi crucis pudet [Fragm. II].“

779 Fundamentum ascensus ad verum diem Methodius sanctam crucem vocat. *Ἀληθινὴ ἡμέρα*
videri possit sumtum esse ex N. T., in quo *ἡμέρα* veritatis lux Rom. 13, 12. 1 Thess. 5, 5 et Christus

καὶ διαβάθρα⁷⁸⁰ τῶν ἐπειγομένων⁷⁸¹
ἀπολαῦσαι τοῦ ἐκεῖ φωτός⁷⁸².

517, C. ἄνω αἰεὶ ἐπείγονται αὐτῶν αἰ
ψυχῆαι διαμένειν.

Fragment. II.

P. 502. πᾶσα δῆπουθεν ἡ κτίσις
ἐνδεής ἐστὶ τοῦ κάλλους τοῦ θεοῦ⁷⁸³.

τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν Jo. 1, 9 vocatur. Sed Noster dictionem ἀνοδος πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν, inauditam scriptoribus sacris, mutuatus est a Platone Pol. VII, p. 521, C., quo loco, a multis laudato et a Viris Doctis varie accepto (vid. Ast. Comment. p. 563, Stallbaum. T. II, p. 114 sq. et Schneider. T. II, p. 275 sq.), Methodius quidem verba ψυχῆς περιαιγωγή, tamquam per se posita, non cum reliquis connexit, neque ἀληθινὴν ad vulg. ἐπάνοδον (vid. Schneider. l. c.), sed ad vocem ἡμέραν, cogitatione repetendam, retulit. Quo autem id commodè fieri possit, oportet scribatur οὔσα, quod habet Iamblichus (vide meas Symbolas Crit. in ed. Turic. min. II. p. 9), et ἐπάνοδος, sicut in contextu scripsi, pro vulg. ἐπάνοδον. Quo facto, haec Platonis verba erunt: Τοῦτο δὲ, ὡς εἰπεν, οὐκ ὀστρακὸν ἀν εἰη περιστροφῆ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαιγωγή, ἐκ νυκτερινῆς τινας ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὔσα ἐπάνοδος cet. Verba ψυχῆς περιαιγωγή, per se posita, respiciunt ad illa Pol. VII, p. 518, C. οὕτω ζῶν ὅλη τῆ ψυχῆ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιαικτέον εἶναι, et p. 518, D. τῆς περιαιγωγῆς. Hinc περιαιγεῖν et περιαιγωγή Platonice usitata sunt in declaranda animi conversione ad divina. Iamblichus, qui fertur, De Myster. Aegypti. p. 3, 26. τῷ νῷ περιαιγεσθαι (cod. Basil. παρόιγεσθαι, male) πρὶ (leg. πρὸς: cod. Basil. lacunam habet) τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων. Iamblich. De Fato ed. Tennul. p. 177. ἔχει .. ἀρχὴν οὐκίαν ἢ ψυχὴ τῆς εἰς τὸ νοητὸν περιαιγωγῆς καὶ τῆς ἀποστάσεως .. ἀπὸ τῶν γιγνομένων. Quum vero anceps sit animi περιαιγωγή (cf. Plat. Pol. VII, p. 518, E. eo loco, quem Ast. Lex. Plat. T. III, p. 83. v. περιαιγωγή, neglexit), Plato adiectis verbis: ἐκ νυκτερινῆς τινας ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὔσα ἐπάνοδος, quid sibi ψυχῆς περιαιγωγή h. l. velit, declaravit. Schneiderus quidem, Ast. (Plat. Opp. et Lex. Plat. T. I, p. 755. v. ἐπάνοδος) et Turicenses, recepta pleorumque codd. scriptura οὔσαν, verba: ψυχῆς περιαιγωγή — εἰς ἀληθινὴν — ἐπάνοδον, connexerunt; sed huic rationi parum favet Plato Pol. VII, p. 517, B. τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεῖς, et minus etiam p. 532, B. ἡ .. ἐκ τοῦ καταγεῖου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. Ἀληθινὴ ἡμέρα non minus recte habet, quam τὸ ἀληθῶς φῶς Phaed. p. 110, A. De adiecto τῶν ὄντων vid. annot. 332 et conf. Pol. VI, p. 508, D. οὐ καταλάμπει ἀληθεία τε καὶ τὸ ὄν. VII, p. 518, C. ἕως ἀν εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι θεωμένη, quo ex loco obiter emendo Atticum ap. Euseb. P. E. XV, 13. p. 815, B. τὰ τῶν ὄντων ἀνώτατα. Legendum: φανότατα. Stallbaumius, ἀληθινὴν ceteroquin recte referens ad ἡμέραν, vulgatam et codd. nonnullorum scripturam ἰουδῆς durius ita explicat: ψυχῆς περιαιγωγή, ... ἰουδῆς ἐπάνοδον (adscendentis). Longe melius habet ἀναβαίνειν τὴν ἀνάβασιν Pol. VII, p. 519, D., quo loco ἀνάβασιν idem, quod ἐπάνοδος p. 521, C. et p. 532, B. Quod autem Noster, licet locum ex Pol. VII, p. 521, C. imitatus, ἀνοδὸν quam ἐπανόδον nomine uti maluit: priore nomine Plato eadem in re usus est p. 517, B., ut supra vidimus. Itaque ἀνοδος et ἐπάνοδος apud Platonicos in mentis ascensu ad divina promiscue poni solent. Vid. Basil. Plotiniz. p. 32 sq. Verbo ἀναβαίνειν, quod ibidem attigi, Platonice utitur Methodius ap. Nicet. Cat. in Job. ed. Jun. p. 538. ἐπὶ ἀναβαίνεσθαι ψυχὴ διὰ πλεόνων καὶ ἐγγυμνάσθαι καὶ ἀναβῆ εἰς ὕψος, καθ' ὅσον δυνατόν ἀνθρώπινῃ φύσει, τότε λαλεῖ (nim. Deus cum homine).

780 Διαβάθρα i. q. ἐπιαναβαθμὸς ap. Plat. Symp. p. 211, C. Alii in hoc argumento ἐπιβάθραν posuerunt. Vid. Wyttenbach. et Creuzer. ad Plot. De Pulcr. p. 143. Ὑποβάθραν habet Asclepius Trallianus, a me laudatus Basil. Plot. p. 33.

781 Ἐπιέγασθαι proprie est festinare, et nunc nude, nunc cum ἐπι vel πρὸς ponitur. Deinde ad animi contentionem transfertur, ut ab Euripide ap. Plat. Gorg. p. 484, E. κἀπὶ τοῦτ' ἐπιέγεται, et a Platone ipso Legg. XII, p. 963, B. πρὸς .. τὸ ἐν ἐπιέγασθαι, et Pol. loco cit., quo verbum, in studio rerum divinarum positum, infinitivum insolite adsciscit. Et structuram et usum verbi Noster imitatus est. Alii verbi usum saltem a Platone mutuati sunt. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 186. Verbo praeter hunc usum translato Aëtius utitur ap. Epiphani. T. I, p. 925, B. μάλλον .. τοῦ ἀνοκίου ἐπὶ τὸ αὐτῆς οὐκίον ἐπιέγεται πᾶσα φύσις.

782 Potest quidem τὸ ἐκεῖ φῶς ad ἀληθινὴν ἡμέραν referri et lux veri diei intelligi; sed praestat, ἐκεῖ per se positum accipere et τὸ ἐκεῖ φῶς lucem coelestem interpretari. Vid. annot. 313. Ceterum verum, quod summo bono, id est Deo, continetur, tum a Platone Politiae libro VI. et VII, tum a scriptoribus sacris lucis nomine celebratur. — Alia, quae in Fragmento I. animadvertenda sunt, attigi annot. 98. 139. 158. 303. 688 et 699. Restant ista ap. Greiser. p. 500 sub initium Fragmenti: φνῶσις πᾶσα ταῖς προποσῆταις τῆς ἀδικίας γεγοητευμένη, in quibus γεγοητεύει Platonice usurpatur, uti Phaed. p. 81, B. γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ σώματος). Vid. Basil. Plotiniz. p. 19 et Schol. in Dissert. Plat. p. 163. Praeterea in verbis p. 500. αἰ κάτω δυνάμεις καθ' ἡμῶν ὀπλίζοντο καταδουλώσαι τὸ διανοητικόν, dictio καταδουλώσαι τὸ διανοητικόν comparanda est cum Platonica Pol. VIII, p. 553, D. τὸ λογιστικὸν καταδουλώσασθαι.

783 Haec, licet ipsis verbis a Platone non expressa, revera tamen Platonica sunt. Vid. Dissert. Plat. p. 68 sq. et Schol. p. 153. Vocem δῆπουθεν Timaeus in Glossarium Platonium retulit p. 79 ed. Ruhnken., quem vide. Lecapenus in Matthaei Lect. Mosq. P. I, p. 60. τὸ δῆτα καὶ δῆπουθεν ἐστὶ μὲν καὶ ἀρχά, λαμβάνεται δὲ παρ' Ἀττικοῖς καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἀληθῶς καὶ φανερώς. Platonis exemplo etiam Plotinus p. 212, A. et p. 445. cap. 3. A. cap. 4. B. hac voce utitur, eandemque brevi intervallo repetit Anonymus ap. Suid. Ταῦτόν πέπονθα. Nimirum δῆπουθεν ex vocibus Atticis est, quas Sophistae eorumque imitatores recentiores ad Platonis imitationem affectarunt. Vid. Themist. Orat. XXI, p. 253, D. et Petav. Not. p. 506. Ceterum δῆπουθεν expressius est quam δῆπου. Recentiores tamen utramque vocem promiscue usurparunt, in his Gregorius Palamas Prosop. p. 4 et Theophane ed. Matthaei. p. 33.

αὐτὸς γὰρ ἐξ ὅλης τῆς πάσης οὐσίας ⁷⁸⁴
 τε καὶ φύσεως τῷ ἑαυτοῦ τὰ πάντα
 εἰς τὸ ζῆν ἐφέλκεται λόγῳ ⁷⁸⁵ εἴτε γὰρ
 τὸ ἀγαθὸν θέλει ⁷⁸⁶, αὐτὸς ὢν τὸ ἀγα-
 θὸν ⁷⁸⁷ ἐν ἑαυτῷ μένει ⁷⁸⁸ εἴτε τὸ κα-
 λὸν ὑπάρχει ἑραστόν αὐτῷ ⁷⁸⁹, αὐτὸς
 ὢν τὸ μονοῦ καλὸν ⁷⁹⁰ εἰς ἑαυτὸν βλέ-
 πει ⁷⁹¹, ἐν οὐδενὶ τὰ πρὸς τῶν ἀνθρώ-
 πων θανατωζόμενα τιθέμενος ⁷⁹².

Tim. 30, A. βουλευθεῖς .. ὁ θεὸς ἀγα-
 θὰ .. πάντα .. εἶναι. 29, E. ἀγαθὸς ἦν
 cet. 42, E. ἔμενον ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ
 τρόπον ἦθει. 30, B. ὅπως ὅτι κάλλι-
 στον εἶη .. ἔργον ἀπειργασμένον. Phaedr.
 246, D. τὸ .. θεῖον καλόν. Tim. 29, A.
 δῆλον ὡς πρὸς τὸ αἰδίον ἔβλεπεν.

784 Corrige: ἐξ ὅλης καὶ πάσης τῆς οὐσίας —. Plato Legg. VII, p. 808, A. ὄλην καὶ πᾶσαν
 τὴν οὐσίαν.

785 Id est: omnia suo ad vitam trahit Verbo, prout Gretserus vertit. Vid. annot. 578.
 Ἐφέλκεσθαι h. l. fere tantundem valet, quantum παράγειν, de quo vid. annot. in Eliam Cret. col.
 774 (13).

786 Bonum creandae universitatis rerum finem esse, Plato docet celebratissimo loco, ex Tim.
 p. 30, A. allato.

787 Τὸ θεῖον ἀγαθόν, Platonis vox est Phaedr. p. 246, D. Idem Deum sensu eminenti ἀγαθόν
 appellat Tim. p. 29, E. l. c., ubi vid. Stallbaum. p. 120, qui tamen Stobaeum Eclog. Eth. T. I, p. 422
 ed. Heeren. pro Hierocle ap. Stob. l. c. negligentius laudat. Adde Philonem Jud. locis a Muellero
 ad librum De Mundi Opif. p. 156 sq. 366 annotatis, et Methodium ap. Epiphan. p. 547, A. θεὸς ..
 ἄπρος ἀγαθός. Quod autem idem nostro loco docet, Deum τὸ ἀγαθόν, i. e. bonum per se spe-
 ctatum, esse: Platonis τὸ ἀγαθόν, quod Apuleius Apol. p. 31 (Opp. ed. Bipont. T. II) comme-
 morat, alio nomine Deum esse, Platonici et Patres Eccl. statuerunt. Vid. Numen. ap. Euseb. P. E.
 XI, 22, Euseb. XI, 21 et Gregor. Naz. locis, a me consignatis annot. in Eliam Cret. col. 793 (4).
 Neque recentiore aetate defuerunt, qui idem sentirent. Vid. Stallbaum. ad Polit. VI, p. 505, A. annot.
 p. 71 et Prolegom. in Timaeum p. 47. Illud quidem dubium non est, quin Plato Pol. VI, p. 505 sqq.
 τὸ ἀγαθόν summum, quod Deo insit, bonum intellexerit, inque Timaeo p. 29, E. sq. et Pol. VI,
 p. 508, C. eam causam officii mundi esse statuerit. Vid. Stallbaum. Prolegom. in Tim. p. 46 sq.
 De suppari Philonis Judaei sententia vid. J. G. Mueller. ad librum De Mundi Opif. p. 156 sq. 158.

788 Deus, quippe summum bonum et αὐτάρχης, rerum universitatem ita procreat, in se ipso
 ut maneat. Quam sententiam Plato μυθικῶς expressit Tim. l. c. De αὐταρχείᾳ deorum idem Pol. II.
 p. 381, C. κάλλιστος καὶ ἄριστος ὢν εἰς τὸ δυνατόν ἕκαστος αὐτῶν μένει ἐν τῇ αὐτοῦ μορ-
 φῇ. Timaei locum imitati sunt Plotinus p. 518, C. μένοντος .. αὐτοῦ ἐν τῷ οὐκείῳ ἦθει. p. 518, E.
 et p. 658, A. ἡ μὲν δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ ψυχῆ ἡσυχος ἦν κατὰ τὸ ἦθος ἐφ' ἑαυτῆς βεβώσα. Synes. De
 Regno p. 30, A. ὁ θεὸς οὐκ αὐτὸς ἐκλεπτοργεῖ τῶν θεῶν τὰ ἕκαστα, ἀλλὰ χροῖται χειρὶ τῆ φάσις,
 μένων ἐν ἦθει τῷ αὐτοῦ, (ubi desidero eruditionem Krabingeri, ceterum recte scribens αὐτοῦ pro
 vulg. αὐτοῦ p. 72) et Zachar. Mityl. p. 114 ed. Boissonad., quem vide Not. p. 417.

789 Haec prima specie a Platonis doctrina abhorreere videntur. Nam, ut ille ait Symp. p. 204, C.,
 ἔστι τὸ ἑραστόν τὸ τῷ ὄντι καλὸν καὶ ἄβρόν καὶ τέλειον καὶ μακαριστόν. Itaque Deus, siquidem
 summum est pulchrum (ut Noster in seqq. docet), ipse est τὸ ἑραστόν, quo sensu idem τὸ ὀρεκτόν,
 τὸ ἐρετόν et τὸ ἀγαπητόν praedicari solet. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 152 et annot. in Eliam
 Cret. col. 770 (7). Sed nimirum Noster verbis: τὸ καλὸν ὑπάρχει ἑραστόν αὐτῷ, docet, Deum
 creatorem in universitate rerum nil nisi pulchrum spectare. Quae quidem Platonis est sententia loco
 cit. ex Tim. p. 30, B. Conf. p. 30, A. θέρμεις δὲ οὐτ' ἦν οὐτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ θεῶν ἄλλο πλὴν τὸ κά-
 λιστον, et Polit. p. 273, B. παρὰ .. τοῦ συνθέντος πάντα κατὰ κέκτηται (ὁ κόσμος).

790 Τὸ ἄκρον καλὸν Deum vocat Gregor. Naz. Orat. XXXI, p. 566, A., ubi vide Eliam Cret.
 Comment. col. 831, B. sqq. Sententiae tum a Platonis, tum a Patribus Eccl. celebratae fons est
 ap. Plat. Phaedr. l. c. Vid. Creuzer. ad Plotin. De Pulcr. p. 384 sq.

791 Quod Methodius docet, Deum, rerum universitatis auctorem, in se ipsum intueri, quippe
 qui summum sit pulchrum: hac in re cum Platone sentit, qui Tim. l. c. Deum in mundo pulchre
 informando aeternum exemplar sive ideas intuentem facit. Nam temeraria fuit eorum opinio, qui
 Timaei locum ita interpretati sunt, quasi ideae extra Deum sint positae. Vid. annot. in Eliam
 Cret. col. 764 (11). Longe melius iudicavit, quem ibi laudavi, S. Hippolytus Philosophum. p. 110
 sq. ed. Wolf. = p. 21 ed. Miller. Is enim, hisce praemissis p. 108 = p. 20. Πλάτων ἀρχός εἶναι
 τοῦ παντός θεὸν καὶ ἄλην καὶ παράδειγμα, de παραδείγματι ita exponit: τὸ δὲ παράδειγμα τὴν
 διάνοιαν τοῦ θεοῦ εἶναι, ὃ καὶ ἰδέας καλεῖ, οἷον εἰκονίσματι προσέχων ἐν τῇ ψυχῇ ὁ θεὸς τὰ
 πάντα ἐδημιούργει, quo loco Wolfius male ἰδέαν, ut est apud Cedren. p. 159, B. Idem Wolfius
 peius etiam οἷον εἰκονίσματι, velut arenato. Sed legendum: ὃ οἷον εἰκονίσματι, vel οἷον εἰ-
 κονίσματι, ὃ —, ut est ap. Cedren. l. c., qui verba ἐν τῇ ψυχῇ omisit. Ac facile illis caremus,
 quum προσέχων τινὶ per se sit animum ad aliquid intendere. De Deo, in ideis defixo, conf.
 Plato Phaedr. p. 249, C. πρὸς .. ἐκείνους αἰεὶ ἐστι μνήμη κατὰ δύναμιν (ἢ τοῦ φιλοσόφου διάνοιαν),
 πρὸς οἷσπερ θεὸς ὢν θεῖός ἐστι.

792 Hanc de Deo sententiam apud Platonem frustra quaesiveris. Docet tamen idem Symp.
 p. 211, D. pulchri divini hanc vim esse, ut, qui ei intentus sit, nihili faciat, quae homines admirari
 soleant. Quam sententiam Socratis exemplo illustrat Symp. p. 216, D. E. Conf. Method. Symp. p. 173
 sq. — Proxima Methodii sententia, licet in Platonis scriptis non exstet, eo tamen prorsus digna
 est. Ita autem Noster apud Gretserum pergit p. 502. κάλλιστον γὰρ ταῖς ἀληθείαις (p. 504) καὶ
 ἐπαινετόν κλητέον τοῦτο, ὅπερ ἂν αὐτὸς ἠγήσεται θεὸς καλόν (εἶναι ὁ θεὸς ἠγήσεται z. Combefis.
 cum cod. Rufifucald. Parallelorum SS. Jo. Damasceni, apud Galland. p. 803, E.), καὶ (l. κᾶν) ὑπὸ
 πάντων ἔξουθενήται τε (τε male om. Combefis.) καὶ κλεινάζεται, ἀλλ' οὐχ ὅπερ (ὡςπερ male Com-
 befis.) οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν. ἠγήσεται pro vulg. ἠγήσεται et ὁ θεὸς pro θεὸς recte Jo. Dama-
 scenus, qui εἶναι praeter necessitatem addidit (vid. annot. 20) et transpositionem verbi ἠγήσεται,

VI.

(Fragmentum ap. Jo. Damascen. Parall. SS.
Opp. ed. Lequien. T. II, p. 438, B.)

Ὁὐ δύναται ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἢ
αὐτὸ καθαρώς τὸ δίκαιον [ἐν] ψυχῇ
θεάσασθαι ἢ, τὰ πολλὰ τῷ λογισμῷ
ἀμβλυώττουσα ἢ.

Pol. V, 476, B. αὐτοῦ . . . τοῦ καλοῦ
ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διάνοια τὴν φύσιν
ἰδεῖν. Pol. VI, 508, D. δοξάζει τε καὶ ἀμ-
βλυώττει.

neglecto Methodii more, sustulit. Quod autem in Damasceni Paralleli I. c., Opp. ed. Lequien. T. II. p. 778, A. haec Methodii sententia ἐκ τῶν κατὰ Πορφυρίου decerpta perhibetur: equidem suspicor, integrum fragmentum II, quo de sancta cruce agitur, cum reliquis duobus eiusdem argumenti fragmentis indidem sumtum esse. De Methodii adversus Porphyrium libris vid. Fabric. Biblioth. Graec. ed. Harles. T. VII, p. 202 sq. et Galland. Biblioth. PP. T. III. Prolegom. p. LIII, b. Eius operis nonnisi tria hactenus innouerunt fragmenta, videlicet ea, quae in codice olim Ruffucaldino Parallelorum SS. Jo. Damasceni exstant. Conf. Opp. ed. Lequien. T. II loco cit., p. 784, B. et p. 785, E. Quae quidem fragmenta post Combesisium Gallandius Biblioth. PP. T. III, p. 803, D. E. et p. 804, A. B. exhibuit. Illud, de quo supra monui, ἔρμαιον neutri eorum se obtulit. Praeclarum est tertium ap. Damascen. fragmentum, cuius initium adposui annot. 84. Sequuntur haecce: φαίνεται γοῦν οἰκίον μὲν ἀληθῶς ἀγαθὸν ἢ περὶ τὸ ἀφθαρτὸν τε καὶ θεῖον ἐπιστροφή καὶ πίστις, κακὸν δὲ ἢ περὶ αὐτὸν (leg. αὐτό) ἄγνοια καὶ ἔρασημα, in quibus attende Platonis sententiam Theaet. p. 176, C. de ignoratione Dei, pravitas causa, et vocem ἐπιστροφή, in animi conversione ad divina positam, quo de vocis usu, recentioribus Platonice trito, vid. Animadv. in S. Basil. I, p. 185 sq. Reliqua illius fragmenti attuli et simul emendavi Symbol. in Epiphan. p. 18. Sed redeo ad fragmentum II de s. cruce, in quo praeter alia, quae attigi annot. 353 et 465, haec advertenda sunt p. 504. ἐπαθε . . . σαρκὶ τῷ σταυρῷ προσπαγεῖς ὁ λόγος, ἵνα ἐπλώσῃ ἀπονεαρκημένον πλάην τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸ ἀνο τε καὶ θεῖον μέγεθος, in quibus pro mendoso ἀπονεαρκημένον reponere: ἀπονεαρκωμένον. Neque enim ναρκῶς, torpeo, aut ἀποναρκῶς, obtorpesco, passivum admittit. Secus est in verbis ναρκῶς, torpore afficio, et ἀποναρκῶς, torpore penitus afficio. Posterioris passivum Noster a Platone sumsit, qui semel eo verbo usus est Pol. VI, p. 503, D. ὡς περ ἀπονεαρκωμένα. Male ibi complures codd. νεαρκωμένα, neglecta praepositione ἀπό, de qua, uti de aliis id genus compositis, monui ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krabinger. p. 234 sq. et Animadv. in S. Basil. I, p. 78. Peius etiam νεαρκωμένα codd. Lob. et Vind. B.

793 Plato dictione ἀνθρωπίνη φύσις cum significatione imbecillitatis humanae utitur Theaet. p. 149, C. ἢ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσθενεσττέρα ἢ cet. et Tim. p. 90, C. καθ' ὅσον . . . μετασχεῖν ἀνθρωπίνη φύσις ἀθανάσιος ἐνδέχεται. Atque ita Noster quoque tum h. l., tum in verbis annot. 779 extr. allatis.

794 Ἐν ψ. τὸν λογισμὸν θ. Combesisius (ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 830. not. 3), qui nihil profecit τῷ λογισμῷ coniciendo; ἐν ψ. θ. Lequien. Ego ἐν, quippe insititium, uncis inclusi, quum ἐν ψυχῇ neque ad αὐτὸ τὸ δίκαιον pertrahi, neque ad θεάσασθαι referri queat. Neque enim αὐτὸ τὸ δίκαιον, id est iustum, per se spectatum, cuiquam animo humano inest, neque animo contemplari Graece dicitur ἐν τῇ ψυχῇ θεάσασθαι. Docet vero Methodius, humanam naturam non valere animo contemplari iustum per se spectatum. Conf. Plat. Pol. I. c., ubi verae philosophiae expertes pulchro, quod per se sit, intendo impares esse dicuntur. Iustum, per se spectatum, etsi a Platone aliis nominibus appellatur, more tamen Platonico αὐτὸ τὸ δίκαιον recte vocatur. Conf. αὐτὸ τὸ καλὸν Pol. I. c. et vid. annot. 146. Nec minus Platonice est ψυχῇ θεάσασθαι. Conf. Phil. p. 66, D. αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατὸν αὐτὰ τὰ πράγματα. Articulus nostro loco a voce ψυχῇ non minus recte abest, quam a vocibus λόγος et νοῦς ap. Plat. Pol. II, p. 369, A. ἐπιγυνομένην πόλιν θεασάμεθα λόγῳ, et Phaedr. p. 247, C. μόνῳ θεατῇ νῷ. De verbo θεᾶσθαι ad mentem et animum translato cf. Plat. Phil. et Phaedr. II. cc., praeterea Symp. p. 212, A. κάκεινο ὃ δεῖ θεωμένῳ, ubi vid. Stallbaum. Adde supra annot. 246 et 284. Denique etiam καθαρώς, quod ad θεάσασθαι refertur, Platonice est consuetudinis. Conf. Phaedr. p. 66, D. εἰ μέλλομέν ποτε καθαρώς τι εἶσεσθαι. E. εἰ γὰρ μὴ οἶόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρώς γινώσκει.

795 Τὰ π. ἀμβλυωποῦσα Combesis.; τὰ π. τῶν λογισμῶν ἀμβλυώττουσα Lequien. Ego τῷ λογισμῷ scripsi, sicut Combesisius in praegressis pro τὸν λογισμὸν scribi volebat. Sed illic his verbis locum non esse vidimus. Dein Combesisii scripturae ἀμβλυωποῦσα praetuli ἀμβλυώττουσα, quod Lequien. dedit. Haec enim scriptura auctoritate Platonis confirmatur, qui forma ἀμβλυώττει constanter usus est idque verbum Pol. I. c. et alibi ad animum caecitientem transtulit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 119 et Schneider. ad Pol. I. c. T. II, p. 232, a. Ἀμβλυωπεῖν, de quo vid. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 609, posterioris aevi scriptoribus magis usitatum est, nec nisi in scripturae discrepantia ap. Plat. Pol. VI, p. 508, C. et VII, p. 516, E. reperitur. Ἀμβλυωπία tamen exstat in Hipp. Min. p. 374, D. — Praeter hoc, quod tractavimus, fragmentum, ex Jo. Damasceni Paralleli sumtum et, nisi fallor, ad Methodii adversus Porphyrium libros referendum, Gallandius p. 830, C. aliud ex iisdem Paralleli p. 331, D. adfert, quod Combesisium omisisse ait annot. 2. Sed bene hoc fecit Combesisius; vid. annot. 527. In fragmentis Methodianis haec deinceps sequuntur ap. Galland. p. 831, A. Πονηρία ἀρετὴν τε καὶ ἑαυτὴν οὐδέποτε ἂν γνῶσῃ, ad quae ille ita annot. 1: „Hanc sententiam tamquam ex Paralleli Damascenicis haustam profert Combesisius. At in editione Lequieniana eam nusquam detegere licuit.“ Quod si Methodius hac sententia usus est, eam a Platone accepit, quem vide Pol. III, p. 409, D., ubi αὐτὴν et οὐποτ' melius scriptum est. Quae proximo ap. Gallandium fragmento p. 831, A. expressa est sententia, non Methodii est, sed Clementis Alexandrini vel, si quaeris, Simonidis. Vid. annot. 676.

I N D E X.

A.

Accentus male positi 257. 288. 308. 368. 510. 596.
 accusativus substantivi adverbii instar habens 72.
 omisso *κατά* 754. confusus cum genitivo 71.
 conf. cum dativo 657.
 ad in comparatione 254. ad interrogata re-
 spondere 743. disputare ad — i. q. con-
 tra dicere 771.
 adhuc cum substantivo 247.
 adiectiva in *ωδης* 118. 406. 727. verbalia in *τος*,
 ab *εὔ* et *δύς* incipientia 347.
 appetitus ex indigentia nascitur 363. 660.
 adverbia temporis apud Graecos et Latinos cum
 substantivis copulata 247. verbalia passiva et
 media, a praesenti et a perfecto derivata 136.
 683. in *ι* vel *ει* 385.
 Aegyptiorum rationes apotelesmaticae 354.
 Aelianus 37. 653.
 aemulari 60.
 Aeneas Gazaecus 186. 224. 379.
 Aeschylus 23. 139. 286. 452. 585.
 Aëtius 781.
 age 138.
 aggredi ad aliquid (disputando) 703.
 Alexander Aphrodis. 86.
 Alexander Lycopolit. 186. 665.
 amicus Plato, sed magis amica veritas
 526.
 Ammianus 101. 138. 521.
 Amor cum ape comparatus 667.
 anacolutia 20.
 Anacreon 42.
 Anastasius Sinaites 29.
 Anaxagorae sententia de mundi adoratione 137.
 Andreas Cret. 212.
 Anecdota Bachmanni 343. 668. Bekkeri 385. Pa-
 risina Crameri 5. 40. 224. 440. 668. 680.
 Angeli corporibus nudi 612. Dei voluntate divi-
 nitatis honorem nacti 586. Dei iussu mun-
 dum condiderunt 578. materiae curam gerunt
 587. pro diis substituuntur 495. eorum creatio
 quid spectaverit 587. eorum *γένη και φυλαι*
 143.
 anima *αἰσθητικὴ* 258. (vide etiam *ἀβλαβής. ἀλώ-
 βητος. ἀπήμων. ἀσινής. γυμνὴ σώματος. ἑλευ-
 θέρα σώματος. καθάραι*.) corpus tamquam cada-
 ver sustentat 487. in corpore tamquam sepul-
 cro inclusa 487. corpore contaminatur 496. nisi
 corpore liberata, a vitis non vindicatur 494.
 morte in libertatem vindicatur 645. etiam post
 excessum ex corpore vehiculo utitur 713. ani-
 mae *ἀμήχανον κάλλος* 29. pulchritudo, a Deo
 in ea depicta 94. eius *βέρονσις* 298. eius *πα-
 ράβασις καταβάσει* eiusdem punitur 483. eius
 concretio cum corpore 641. post lapsum affe-
 ctus 179. recens in corpus immersae affectus
 179. somnus in corpore 326. stigmata et vibi-
 ces 79. vehiculum *αἰσθητικὴς* 258.

animae a Deo ad exemplar aeternum simul crea-
 tae 242. 256. 258. divinae naturae speciem im-
 pressam gerunt 58. in coeli dorso constitutae
 indeque delapsae 639. ante corpora peccarunt
 642. hac vita poenas vitae ante actae luunt 487.
 corporum tamquam templorum simulacra sunt
 58. animarum *προῦπαρξίς* 638. ante hanc vitam
 beatitudo quaeam 484. descensus 114. lapsus
 in terras 298. anceps conversio 153.
 animalia, licet corporum vicissitudinibus sub-
 iecta, tamen eadem permanere dicuntur 438.
 animus corpori imperare iussus 584. a vicissitu-
 dinibus non liber est 439. sincerus cum auro
 comparatur 680. animi duplex conversio 779.
 duplex indoles 375. 693. motus duo 375. ocu-
 lus eiusque purgatio 270. pennarum germina-
 tio repressa 596. purgatio 290. vicissitudines
 qua in re cernantur 439. immortalitas vid. im-
 mortalitas.
 animi cum corporibus, ut vivi cum mortuis, co-
 pulati 487. animorum concilium coetusque 295.
 Antiphanes 23.
 aoristi optativus Atticus 547. aoristus et prae-
 sens conf. 445. 516. aoristus et imperf. conf.
 473.
 Apostolus 607.
 Apsines 343.
 Apuleius 639. 665. 787.
 aquae supercoelestes 639.
 Archelai disputatio cum Manete 406.
 Aretaeus 116.
 Aristaenetus 212. 277.
 Aristides 52. 86. 130. 277.
 Aristides Quintilian. 224. 734.
 Aristophanes 23. 212. 277. 343. 422.
 Aristoteles 116. 119. 146. 296. 487. 556.
 Arius 160.
 Arnobius 690.
 Arrianus Stoic. 668.
 Artemidorus 355.
 articulus ab universe dictis recte abest 492. per-
 peram adiectus 76. 126. 188. 242. 277. 280. 282.
 317. 340. 401. 492. 589. 644. 660. 771. per-
 peram omissus 9. 29. 148. 251. 280. 399. 406.
 426. 446. 555. 584. 587. 589. 606. 628. 653.
 676. 690. 730. 735. 792. recte omissus 495.
 794. perverse positus 558.
 Asclepius Trallianus 780.
 Astius 8. 148. 589.
 astra dii vel divina 362. 364. animantia coelestia
 580. indigentiae haud expertia 364. custodes
 rationis temporum 361. eorum chorus sive cho-
 rea 264. 362.
 Athenaeus 8. 23. 28. 212. 253. 277. 381.
 Athenagoras 308. 586. 587.
 Atticisimi: *ἀνώλεθρος* pro *ἀρόλεθρος* 620. *γίγνε-
 σθαι* pro *γίνεσθαι* 496. 563. 610. 623. *δνεῖν*
 pro *δνοῖν* 617. *μέχρι* pro *μέχρις* 109. *μόγις*
 pro *μόλις* 103. *ξόν* pro *σύν* 7. 286. 289. *οὔ-
 τασί* pro *οὔτος* 738. *ρρ* pro *ρσ* 15. *σικιρός,*

- μικρότης, *μικρόναι* cel. pro *μικρός* cel. 65.
 314. 333. 529. *τι* pro *ζ*, ut *ἀρόντιναι* et *compos.* pro *ἀρόντιναι* et *compos.* 734. *τι* pro *σ*
 168. 305. 326. 362. 693. (et Ind. v. *προτάσσειν*) *comparativus* *ών*: *ους* pro *ονες* 362. 368.
ους pro *ονας* 699. *ω* pro *ονα* 267. 362. *verbi*
indicativus: *ει* pro *η* 412. 508. 517. 621. *optativus*: *ειας* pro *αις* 547.
 Atticus 185. 779. et Ind. v. *μακαριστός*.
 attractio 467.
 Auctor libri Sapientiae sapientiam Deam fingit
 139. 149.
 Auctores anonymi 5. 37. 68. 89. 140. 186. 212.
 236. 264. 277. 296. 381. 665. 668. 680. 690.
 783.
 Aureum Carmen 265.
 auri similitudo in declaranda animi spectati in-
 tegritate 680.
 auribus sedens vox, vocem in auribus
 ferre, sim. 171.
 ἀβέλιερος 594.
 ἀβλαβής ψυχή 205.
 ἀβροθητή 355.
 ἀβρύνεσθαι, superbire 234. male *ἀβρύνεσθαι*
 ibid.
 ἄβυσθος (male *ἄβυσθός*) *φλυαρία* 433.
 ἀγαθολόγημα 708.
 ἀγαθός· ὡγαθέ (ᾧ ἀγαθέ) 478. ὡγαθέ male ᾧ
 ἀγαθέ 521. ἀγαθός et σοφός in Dei laudibus
 et aliter copulata 367. τὸ ἀγαθόν Platonis alio
 nomine Deus 787. summum bonum ibid.
 ἀγάλμα Dei mundus et homo 259. ἀγάλματα
 rerum divinarum species animo impressae 58.
 ἀγάλματα σωματίων animae ibid.
 ἀγαπητόν, τό, Deus 789.
 ἄγγελοι, articulo recte adiecto 495.
 ἀγειν ἄνω transl. 293.
 ἀγέννητος et ἀγέννητος conf. 754.
 ἀγεννώς 202.
 ἀγευστος transl. 396. 593. ἀγευστον et ἀγευστή-
 σαντα conf. 593.
 ἀγεώργητος transl. vid. Ind. v. *γεωργεῖν*.
 ἀγήρως transl. 124. ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ibid.
 [Adde Koch. ad Moer. Attic. p. LXIV sq.] ἀγή-
 ρων neutr., male ἀγήρῳ, ἀγηρῶν, ἀγηρῶν 124.
 257.
 ἀγγέλαι et ἀγγέλαι conf. 400.
 ἀγνός adiect. 40.
 ἀγνος, ἦ, i. q. ὄμιμος, *λυγαρία* et *κολιανδρον*,
Graeculis Komapicha 40.
 ἀγονος vid. *σπέρματα*.
 ἀγορῆ ἦθοναι, sim. 305.
 ἀγορῆς beatorum 295.
 ἀγχειν 5.
 ἀγχι· ἀγχιστα et ἔγγιστα conf. 5.
 ἀγωγή χρυσῆ 376.
 ἀγωγός 230.
 ἀγών transl. de virtutis certamine 276. 384.
 ἀγωνιᾶν, trepidare 387.
 ἀγωνίζεσθαι de oratoribus et de omni declama-
 tione 11. disputando contendere ibid.
 studere c. infinit. 469.
 ἀγωνιστικῶς, oratorie 11.
 ἀδελφός, aequalis vel similis, c. genit. et
 dat. 352. ἀδελφῆ, soror, transl. ibid.
 ἀδαιπίωτος transl. 380.
 ἀδιάφορος 291. 407.
 ἀεί, ἀεί τοι exprobrantis 23. ἀεί verbo postpo-
 situm 625. ἀεί et ἀεί conf. 23. ἀεί et ἐν τῷ
 ἀεί conf. 625.
 ἀειδής, invisibilis, obscurus 329. 711. ἀει-
 δῆ et καὶ εἶδη conf. 329.
 ἀέναιος et ἀέναιος pp. et transl. 777.
 ἀήθει λόγῳ 215. ἀήθης et ἀληθῆς conf. ibid.

- ἀθάνατος vid. ἀγήρως. ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος
 256. ἀθάνατα et ἀθάνατα conf. 586.
 ἄθλος transl. 276.
 ἄθρειν, ἄθρει 165.
 ἀγλήν et ἀπλήν conf. 271.
 ἄθειν, celebrare 43.
 Ἄιδης nominis originationis 711.
 αἰεὶ et αἰὲν exprobrantis 23.
 αἰνίγμα· δι' αἰνιγμάτων s. ἐν αἰνίγματι cognitio
 Dei 250.
 αἰρεῖν male αἰρεῖν 293. 303.
 αἰρεῖν pro καθαιρεῖν 705.
 αἰσθάνεσθαι, intelligere 176. ἡσθῆσθαι cum
 αἰσθάνεσθαι et αἰσθῆσθαι conf. ibid.
 αἴστος, αἴστον et αἰστοῦν 283.
 αἴσχιον, τό, 530.
 αἰτία a προνοία distincta 587. αἰτίαν vel αἴτιον
 ἴνεσθαι εἰς τι Graece non dicitur 664. αἰτία
 ἔλουμένον, θεός ἀνατίος 366.
 αἰτιατόν et αἰτιᾶται conf. 106.
 αἰτιός τιος c. dat. propter 771.
 αἰωρεῖσθαι αἰωραν 362.
 ἀκαματι 385.
 ἀκήρατος pp. et transl. 680. ἀκήρατος λεῖμων
 Euripidis 266. ἀκήρατος et ἀκατος conf. 680.
 ἀκήρατος et ἀνήρατος conf. 266.
 ἀκλής 712.
 ἀκμή, flos aetatis 218.
 ἀκωνώγητος φθόρας 240.
 ἀκολασταίνειν 644.
 ἀκλαστικῶς male ἀκλαυτικῶς 385.
 ἀκολουθήσεως et ἀκολουθήσεις 547. ἀκολουθή-
 σαι ibid.
 ἀκοσμα materiae 734.
 ἀκοσμος et ἀκόσμητος 734.
 ἀκούειν· ἀκούω σου λέγοντος 761. ἀκουσόμενος
 λόγων, sim. 429. ἀκούσαι et ἀκούσασθαι conf.
 512. ἤκουον et ἤκουα conf. 761.
 ἀκουριανός pp. et transl. 244.
 ἀκράτος transl. 160. [Adde Fischer. Ind. in Ae-
 schin. Socrat. Dial. III. h. v. et mea ad Jo. Glyc.
 p. 98 sq.] conf. c. ἀκήρατος 160. conf. c. ἀκρά-
 τητος 244. conf. c. ἀκρότατος 160.
 ἀκρόδρου, fructus arborum 134.
 ἀλεξίφάρμακον transl. 565. ἀλεξίφάρμακον ψυ-
 χῆς vincula ibid.
 ἀληθεια oppos. τῶτοι 243. ἀλήθεια et ἀρρήτης
 copulata 324. ἀληθείας et gloss. ἀληθινῆς conf.
 243.
 ἀληθῆ i. q. ἀληθῆ λέγεις 429. ἀληθεῖ λόγῳ 216.
 τὸ ἀληθές melius quam τὰληθές 245. 538.
 ἀλήθειμα 708.
 ἀληθῶς pro ὅς ἀληθῶς 276. conf. c. ἀληθῆ 44.
 ἄλις ἔχει c. περί 377. nudum ἄλις c. genit. ibid.
 ἀλιτροβίος 229.
 ἀλιτροδίτης 229.
 ἀλλά affirmantis in responsione 353. 499. iam,
 quin, c. imperat. 488. in eodem enuntiato re-
 petitum 341. ἀλλ' male ἀλλὰ 248. 477. 501.
 513. 565. 625. 660. ἀλλὰ καὶ et ὥστε conf. 317.
 ἀλλὰτεσθαι τί τιος 233.
 ἀλλήλων et ἀλλήλοις conf. 375. ἀλλήλους et ἄλ-
 λους conf. 528.
 ἀλλόκοτος 372.
 ἄλλως, frustra 618. ἄλλως φθέγγεσθαι i. q.
 φθέγγεσθαι ψευδῆ ibid.
 ἄλογος vid. ἐπιθυμία et ἦθονῆ. ἀλόγος conf. c.
 ἀλόγος et ἀλόγος 433.
 ἄλυτος, indissolubilis, i. q. immortalis
 379. 586. cum ἀθάνατος copulatum 586. conf.
 c. ἄλυτος et αὐτός 379. pro eo glossema ἀφθι-
 τος ibid. et ἀθάνατος 586.
 ἀλώβητος, ἀλώβητοι ψυχῆ 195.
 ἄμα c. genit. absol. 32.
 ἀμαρτήματος et ἀμαρτημάτων conf. 494.
 ἀμαρτία et ἀρμονία conf. 507.

- ἀμαυρός oppos. τρανός 243. ἀμαυρότερον ad-
 verb. ibid. ἀμαυρός et ἀμυδρός ibid.
 ἀμβλύνεσθαι et compos. transl. 465.
 ἀμβλωότεν transl. 795. conf. c. ἀμβλωπειν
 ibid.
 ἀμείνους pro ἀμείνονες 368.
 ἀμέλει 125.
 ἀμελλῆτι et ἀμελητὶ conf. 385.
 ἀμεταμελητὶ 385.
 ἀμεταστρεπτὶ 385. 611. male ἀμεταστρεπτὶ et
 conf. c. ἀμεταστρεπτὶ 385.
 ἀμετάστροφον, τό, virtutis tenax habitus 611.
 ἀμεταστρόφως 611.
 ἀμυγήτη male ἀμυγήτη et ἀμυγήτη 335.
 ἀμυγήτως 335.
 ἀμυνητὶ 385.
 ἀμυνητον ἄλλος, sim. 29. 311.
 ἀμυνης c. genit. 677.
 ἀμιλλᾶσθαι variâ structurâ 60. 465. 471. male
 ἀμιλλᾶσθαι 60.
 ἀμοιόπει 335. male ἀμοῖ γέπη ibid.
 ἀμορφος materia 722.
 ἀμοργέτου 335.
 ἀμοσῶς transl. 506.
 ἀμυδρός i. q. ἀμαυρός 243.
 ἀμυρίζειν transl. 115.
 ἀμυρινόναί transl. 115.
 ἀμυριλαφῆς 41.
 ἀμωσγέτως male ἀμωσγέτως 335. conf. c. ἄλλως
 γέ πως ibid.
 ἀν in optativo neglectum 730. in imperfecto con-
 ditionali interdum omisum 682. ἀν — λέξῃ
 male ἀν — λέξει et λέξοι 755.
 ἀναβαίνειν de anima 779.
 ἀναβάλλεσθαι, εἰς αὐθις ἀναβάλλεσθαι 12.
 ἀνάβασις animi 779.
 ἀναβιώσκεισθαι insolite de resurrectione 627. ἀνα-
 βιώσκεισθαι conf. c. ἀναβιώσασθαι et ἀναστή-
 σθαι ibid.
 ἀναβλαστίνειν transl. 139.
 ἀναγγέλλειν et ἀγγέλλειν conf. 17.
 ἀνάγειν transl. 230.
 ἀνάγκη πᾶσα et πᾶσα ἀνάγκη 429.
 ἀναγορεύειν victorem, transl. 276.
 ἀναγωγός transl. 230. conf. c. ἀναγωγή ibid.
 ἀναιδόναί, proferre 380.
 ἀναίτητι 776.
 ἀνάθημα καὶ δῶρον castitas 209.
 ἀναθορυβεῖν in secunda acclamatione 128.
 ἀναίδην nauci vox 247.
 ἀναιδῶς transl. 247.
 ἀναίρειν ἰππόναί, — ἰποθέσεις 760.
 ἀναίτιος et αἰτίος conf. 760.
 ἀνακείσθαι c. dat., dicatum esse 209. ἀνα-
 κείσθαι θεῶ de hominibus ibid. ἀνακείσθω-
 σαν et ἀρκείσθωσαν conf. ibid.
 ἀνακεφαλαιοῦσθαι, summam repetere 649.
 ἀνακροῖναι 36.
 ἀνακουφίζειν transl. 293.
 ἀνακρεμαννίναί 189.
 ἀνακρύπτειν transl. 308.
 ἀνακοχή vid. κατοκοχή.
 ἀναλγητὶ 385.
 ἀναλογεῖσθαι, reputare 200.
 ἀνάλωτος transl. 643.
 ἀναμάριτος varia notione 497.
 ἀναμάττεσθαι transl. 343.
 ἀναμέσον, τό, et τό ἀνὰ μέσον 754.
 ἀναμῆναι, sese expandere 596.
 ἀνανεῖν transl. 301. adiectum ἄνω respuit
 ibid.
 ἀναπέμπειν et ἀναπεμπάζειν conf. 252.
 ἀναπληκασθαι i. q. χαλίνεσθαι 496.
 ἀναπλάττειν et ἀναπλάττειν ἐν τῷ νῷ 771.
 ἀνάπλεως, contaminatus 496.
 ἀναπληροῦν, supplere quod mancum est, ut
 τὸν λόγον 86. conf. c. ἀποπληροῦν ibid.
 ἀναπλήρωσις 86.
 ἀναπνεῖν, animum recipere 104. 451. ἀνα-
 πνεῦσαι κακότητος 451. ἀναπνεῦσαι et ἀνα-
 νεῦσαι conf. 103. 388. 451.
 ἀναποδῆναι, pedem referre 342.
 ἀναπολεῖν, repetere (memoria) 313. revol-
 vere (oratione), cum ἄνω καὶ κάτω 342. conf.
 c. ἀναπλεῖν et ἀναπνεῖν ibid.
 ἀναπτεροῦν, ἀναπτεροῦσθαι transl. 273.
 ἀνάπτεσθαι, accendi, transl. 702.
 ἀναστῆλλειν 561.
 ἀνασφάλλειν vario usu 187.
 ἀναταράττειν et ἀναταράσσειν 168. ἀναταράσ-
 σειν τὴν συγκατάθεσιν ibid. ἀναταράττειν et
 ἐνταράττειν conf. ibid.
 ἀνατὶ male ἀνατεῖ 385.
 ἀνατιθέσθαι, devovere, εἰκνόν θεῶ, sim. 209.
 εἰς αὐθις ἀναθέσθαι 12.
 ἀνατρέπειν, evertere, transl. 642. 671.
 ἀνατρεπτικός et ἅμα τρεπτικός conf. 458.
 ἀναχώννυσθαι transl. 702. conf. c. ἀναχρώννυ-
 σθαι ibid.
 ἀνδραγάθημα 708.
 ἀνδραποδοῦδος vid. θραξ.
 ἀνδρεία, fortitudo in sustinendis cupiditatibus 429.
 ἀνδρεῖάστρια 212.
 ἀνδρίας in similitudine 442.
 ἀνέδην et ἀναίδην conf. 247.
 ἀνείδεος materia 734.
 ἀνεματίστων πλοίων similitudo 37.
 ἀνερωτάσθαι 522. ἀνερωτώμενος male ἀν ἐρωτώ-
 μενος ibid.
 ἀνευ male additum 190.
 ἀνευρέσθαι conf. c. ἀνεύρασθαι et ἀνευρεῖσθαι
 337.
 ἀνήροτος 266.
 ἀνθέλλειν transl. de anima 429.
 ἀνθος νοῦ, ἀνθος νοερόν, ἀνθη σοφίας 325.
 ἀνθρωπίνῃ φύσει, dictionis vis 793.
 ἀνθρωπος ὁ ἐντός, — ἔσω, — ἔσωθεν 271. 698.
 — ὁ ἔσωθεν 429.
 ἀνίατρον et ἀνίατον conf. 652.
 ἀνιῆτι et ἀνιδρωτὶ conf. 385. 682.
 ἀνίπτασθαι transl. 49. 294.
 ἀνίπτους ποσίν, proverb. 56.
 ἀνοδος mentis et ἀνοδος πρὸς ἀληθινὴν ἡμέραν
 779.
 ἀνοικεῖον male ἀνοίκει οὐ 734.
 ἀνοιστρέιν 406.
 ἀντάξιός 404.
 ἀντικαταλλάττεσθαι ἡδονὰς ἡδοναῖς, sim. 233.
 397.
 ἀντιλαμβάνεσθαι τινας, capessere aliquid
 409. — impugnare aliquid ibid.
 ἀντιλογικός et ἀντιλεκτικός conf. 132.
 ἀντιμιμος, similis, c. genit. et dat. 239.
 ἀντιξοῦν et ἀντιδοξοῦν conf. 586. 587.
 ἀντιῤέσποπος transl. 230.
 ἀντίστροφος c. dat. 545.
 ἀντιστρόφως, e contrario 545. 699. c. dativo
 545.
 ἀντιτείνειν transl. de anima 429.
 ἀντιτυπεῖν, refragari, absol. et c. dat. 777.
 ἀντιτύπησις 777.
 ἀντίτυπον et ἀντιτυποῦν 777.
 ἄνω, τὰ, coelestia, τὰ ἄνω ὄραῖν, sim., ἡ θεά
 των ἄνω 227. ἄνω ἄγειν transl. 293. ἄνω βλέ-
 πειν transl. 345. ἄνω νεῦειν transl. 301. ἄνω
 καὶ κάτω ἀναπολεῖν, — στρέφειν 342. — με-
 ταβάλλεσθαι 592.
 ἄνωθεν in ἄνωθεν ἀρχεσθαι, — ἐπιχειρεῖν, —
 ὀφείλεσθαι 772.
 ἀνώλεθρος et ἀθάνατος nexa 256. 620. ἀνώλε-
 θρος et ἀνώλεθρος conf. 620.

ἀξιος, praeposito genitivo 555. ἀξίους et ἀξίου conf. 65.
 ἀξιώσωμεν et ἀξιώσωμεν conf. 678.
 ἀπαθανατίζειν 157. conf. c. ἀθανατίζειν ibid.
 ἀπαιδευσία et ἀπαιδευτος τροφή 372.
 ἀπαίρειν, proficisci 386. conf. c. ἐπαίρειν ibid.
 ἀπαλλαγείσαι soloece ἀπαλλαγῆσαι 182.
 ἀπαμβλύνησθαι transl. 465.
 ἀπαμφιάζειν transl. 115. conf. c. ἀναμφιάζειν 241.
 ἀπατῶν τι (ut τῷ λόγῳ), — πρὸς τινα (τι), resistere 770.
 ἀπάντησις· τὴν ἀπάντησιν ποιεῖν πρὸς τινα (τι), resistere 770.
 ἀπάτη sensuum et voluptatis 144. 539.
 ἀπεικάζειν, comparare 330.
 ἀπεικασμα 159. 294. 329. conf. c. ἀπεικασία 159. et c. ἀπεικόνισμα 329.
 ἀπεικόνισμα i. q. εἰκὼν 258. 329.
 ἀπέργειν, vetare, de lege 370. c. accusat. ibid.
 ἀπεκρόβειν et ἀποκρίνειν conf. 435.
 ἀπελαύνειν· ἀπεληλάσθαι c. genit. et πόρρω s. μακρὸν ἀπεληλάσθαι c. genit. transl. 665. ἀπελήλαται et ἀπελήλαται (ἀπήλαται) conf. ibid.
 ἀπειρύνειν Stoice de Deo 137.
 ἀπειρύνεσθαι ἑαυτῷ 372.
 ἀπήμων 205. 662. ἀπήμων ψυχῇ 205. ἀπήμων et ἀπήμων conf. ibid.
 ἀπρησθρασιμένως 136.
 ἀπίθανος· μὴ ἀπίθανος λόγος 731.
 ἀπό in verbis ἀποθεωρεῖν, ἀποκαρδοκεῖν, sim. 562. in ἀποναρκοῦν et sim. 792. male omissum 589. conf. c. ὑπὸ 668. 677.
 ἀποβαίνειν εἰς τι 662.
 ἀποβλάστημα transl. 139. 279.
 ἀπογυμνοῦν c. genit., privare 162. ἀπογυμνοῦσθαι de anima corpore exuta 612.
 ἀποδεικνύειν variā structurā 647.
 ἀποδειλιᾶν variā structurā 175. 276.
 ἀποδεῖν transl. 190. ἀποδήσαντες et ἀποδύσαντες conf. ibid.
 ἀποδέχεσθαι, probare 508. 735. 772. c. genit. pronominis reflex. 508. ἀποδέξασθαι τὸν λόγον 211. 287. ἀποδέξει et ἀποδέξῃ conf. 508. ἀποδέξῃ pro Attico ἀποδέξει ibid. ἀποδέξῃ et ἀποδέξῃ conf. ibid.
 ἀποδημῆν, ἀποδημία, ἡ ἐντεῦθεν ἀποδημία transl. de morte 318. 493.
 ἀποδιδόναι, attribueret 760. ἀποδοῦναι τι τὸν λόγον, sim. 287.
 ἀποθεωρεῖν 562.
 ἀποικίζειν· ἀποικίσθαι c. genit. transl. 665. conf. c. ἀπωκείσθαι ibid.
 ἀποιος materia 722. ἀποιος et ἀποίητος conf. 734.
 ἀποκάμνειν c. partic. 522. μὴ ἀποκάμεις et μὴ ἀπόκαμνε ibid. μὴ ἀποκάμεις et μὴ ἀποκάμοις conf. ibid.
 ἀποκαρδοκεῖν 562.
 ἀποκλήρωσις· τίς ἡ ἀποκλήρωσις μὴ οὐχί —; 627.
 ἀποκναεῖν 173.
 ἀποκνέειν 173. 706. conf. c. ἀποκναεῖν 173.
 ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον s. πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτώμενον, ἀποκρίνεσθαι ἐρωτώμενον 743. ἀποκρίνη pro Attico ἀποκρίνει 412. ἀποκρίνασθαι et ἀποκρίνεσθαι conf. 472. 516. ἀποκρίναι et ἀποκρίνου conf. 743.
 ἐπόκρισιν ποιεῖσθαι i. q. ἀποκρίνεσθαι 640.
 ἀποκριτικὴ δύναμις est τοῦ θρηπτικῆς 435.
 ἀπολελυμένος vid. προθυμία.
 ἀπολελυμένος 136.
 ἀπολήγειν 51. 771. μὴ ἀπολήγειν, πρὶν — 51.

ἀπομαρῶναι, probe discere 562. conf. c. αὐτὸ μαρῶναι ibid.
 ἀπομαραίνειν transl. 222.
 ἀπομόρηνσθαι pass. transl. 343.
 ἀπόμοργμα transl. 343.
 ἀπομύειν i. q. μὴ ἔαν ἀναμύειν 596.
 ἀποναρκοῦν et ἀποναρκῶν 792. ἀποναρκομῆτος male νεναρκομῆτος (νενερκομῆτος) et ἀποναρκομῆτος ibid.
 ἀποπειρᾶσθαι, explorare (interrogando) 418.
 ἀποπληροῦν τὸν λόγον, sim. 86. 342.
 ἀπορεῖν λόγων 387. ἀπορεῖσθαι pass. 590.
 ἀπορος de eo quod ἀπορίαν habet 705.
 ἀπόρροια transl. 772.
 ἀπόρροτον σῶμα vid. ἐπιρρότον σῶμα. ἀπόρροτος et ἀπόρροτος conf. 435.
 ἀποσφαιρεῖν i. q. σφαιρῶς ἀποκρίνεσθαι vel λέγειν 525. ἀποσφαιρεῖ male ἀποσφαιρεῖς ibid.
 ἀποσχηροῦν c. genit. transl. 665.
 ἀποσμήχειν 271.
 ἀποστέλλειν usu peculiari 188. 199.
 ἀποτεινέειν μακρὸν λόγον 374.
 ἀποτιθέμαι· εἰς αὐθις ἀποθεῖσθαι 12.
 ἀποτυποῦν transl. 343.
 ἀποφύγειν τι transl. in disputando 434.
 ἀποχρόντως 777.
 ἀπραγος, ignavus, irritus 661.
 ἀπτερος transl. 306.
 ἀπτερεῖσθαι τιος, aggredi ad aliquid tractandum 706. ἀπτερεῖσθαι in re venerea 269.
 ἀπτῶς, ἀπτωτος 380.
 ἄρα conf. c. ἄρα 387. conf. c. ἄν 682.
 ἄρα extra interrogationem inusitatum 542. ἄρα μὴ —; male ἄρα μὴ —; 589. ἄρα οὐ —; neglecta elisione 542. ἄρ' οὖν — οὐ —; nonne —? et interrogantis cum negatione ibid. ἄρ' οὖν — οὐ —; male ἄρα οὖν — οὐ —. et ἄρα οὖν — οὐ —. ibid.
 ἄρθεν et ἄρθεῖν transl. 197. ἄρθεῖν et ἄρθεῖσθαι conf. ibid.
 ἄρετή sic dicta, ὅτι δι' ἑαυτὴν αἰρετὴ 302.
 ἄρεστος, ἀρρεστος 440.
 ἀρεύστω, ἀρρεύστω 440.
 ἀριθμῆν et ἀριθμῶς de Christo 142. ἀριθμῆν cum glossmate κυβερνῶν commutatum ibid.
 ἀριστος· ὃ ἀριστε (ὠριστε) 478.
 ἀριστοτέγγας, ἀριστοτέγγης Deus 121.
 ἀρμόσσειν et ἀρμόζειν, convenire 734. ἀρμόσσειν et ἀρμόζειν, et pass. transl. 579.
 ἄρουρα, ἀλλότριος ἄρουρα transl. 107.
 ἀρῦναι, ἀρῦναι, ἀρῦνεσθαι, ἀρῦσεσθαι 777.
 ἀρχέγονοι δυνάμεις Filius et Spiritus sanctus 394. [Cotelerius, annot. 139 laudatus, ap. Method. Symp. p. 276 ἀρχιγόνους scribit; tu vide Lo-beck, ad Phryn. p. 769.]
 ἀρχεσθαι· ἀρχεῖν 255. ἀρχεσθαι τοῦ λόγου et ἔχεσθαι τοῦ λόγου conf. 772. ἀρχου conf. c. ἀνάρχου, ἐνάρχου et ἔχου ibid.
 ἀρχή· ἀρχὴν ἐπιδειναι τῷ λόγῳ 89. ἐξ ἀρχῆς διηγῆσθαι πειρᾶσθαι 26. ἐξ ἀρχῆς λέγειν, — ἔρωτῶν, — ἀποκρίνεσθαι 720.
 ἀρχιστρατηγος vid. Christus, Michael.
 ἀρχιτεκνῶν et ἀρχιτεκτονικῶν conf. 767.
 ἀρωγὴ et ἀρωγῶς tragica 392. ἀρωγῶς c. genit. et c. dat. ibid.
 ἄση, angor, male ἄση et conf. c. gloss. λῆψη 232.
 ἀσινῆς male omissum 82. ἀσινῆς ψυχῇ 205.
 ἀσμένως 429.
 ἀστακτὶ male ἀστακτεῖ 385.
 ἀστενακτὶ male ἀστενακτεῖ 385.
 ἀστράπτειν transl. 274. [Adde Jacobs. ad Callistrat. p. 694.]
 ἀσύμλοκος c. genit. 367.
 ἀσύμφωνος· ἑαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι 372. 504. ἑαυτῷ ἀσύμφωνά λέγειν 504.

ασχηματιστος materia 722. 734. animi natura 734.
 ασχολία philosophia 429. (extr.) philosophiae con-
 traria ibid. et 490.
 ἀτάκτως φέρεσθαι de materia 721. 734.
 ἀτάρ, ἀτάρ καί, ἀτάρ δὴ καί, ἀτάρ οὖν καί 120.
 ἀτάρ καί et εἰ γάρ conf. ibid.
 ἀτεγκτος 381.
 ἀτέλεστος 304.
 ἀτελής c. genit. i. q. ἀτέλεστος 304. ἀτελείς, in-
 eruditi 58.
 ἀτεράμνος et ἀτεράμων pp. et transl. 381.
 ἀτέχνως varia potestate 25. conf. c. ἀτέχνως et
 ἀτέχνους ibid.
 ἀτέχνως et ἀτέχνως conf. 25.
 ἀτηκτος 381.
 ἀτόπημα 708.
 αὐ πάλιν 582. 769.
 αὐγή animae et virtutis 258.
 αὐγοειδὲς vehiculum animae 258.
 αὐθις vid. εἰς.
 αὐλακὲς τῆς μήτρας 107.
 αὐλάνεσθαι, animo augeri 777.
 αὐξεν transit. et intrans. 777.
 αὐπνος φύσις, sim. 326.
 αὐρα male αὐρα 39.
 αὐριον ἕξω, sim. 429.
 αὐτίκα, αὐτίκα γοῶν 75.
 αὐτός post δὲ illatum 660. pronomini personali
 praemissum 696. subaudiendum 311. 721. in
 rebus, quae per se sunt 146. 324. αὐτὸ τὸ δι-
 καιον, iustum per se spectatum 794.
 αὐτὸ τὸ καλόν, pulcrum per se specta-
 tum 794. αὐτός καθ' αὐτόν 117. αὐτός nomi-
 num formationi inseruit 146. αὐτὰ δι' αὐτῶν,
 proverb. 607. — αὐτός et αὐτὸ conf. 258. αὐ-
 τὸ ante αὐτῶ male omissum 579. αὐτὸ τι et
 αὐτόθι conf. 117. αὐτοῦ non suo loco positum
 734. αὐτοῦ et ἑαυτοῦ conf. 319. αὐτῶ, apud
 illum 630. αὐτῶ ethicum, pro αὐτοῦ perpe-
 ram acceptum et cum eo confusum 97. 558.
 αὐτῶ male omissum 734. αὐτῶ et αὐτόν conf.
 760. αὐτῆ et αὐτῆς conf. 387. αὐτόν et αὐτό
 conf. 385. 527. αὐτόν et ἑαυτόν conf. 527. αὐ-
 τὸ et αὐτόν conf. 792. αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ et αὐτό
 conf. 117. 589. αὐτῶν et αὐτό conf. 153. αὐ-
 τῶν et αὐτῶ conf. 475. αὐτῶν et αὐ τοῖς conf.
 317. αὐτοῖς et ἑαυτοῖς conf. 460. αὐτοῖς conf.
 c. αὐταῖς et αὐτοῦς 312. αὐταῖς et αὐτὸς conf.
 65. αὐτοῦς et αὐτὸς conf. 587. αὐτοῦς et αὐ-
 τοῦ conf. 80.
 αὐτοῦργημα 708.
 αὐτοφύσις 146. αὐτοφύσει et αὐτὸ φύσει conf.
 ibid.
 αὐχμημα 708.
 ἄφρετος transl. 709.
 ἄφθαρτος et ἀθάνατος copulata 154. ἄφθαρτος
 et ἄφθιτος conf. ibid.
 ἄφθονος conf. c. ἄφθορος et ἄφθαρτος 278.
 ἄφθοροι pueri et virgines, ἄφθοροι τελεται 291.
 ἄφθορος et ἄφθαρτος conf. ibid.
 ἀφικνεῖσθαι transl. 709.
 ἀφιστάναι τινός τινι 362. ἀφιστάσθαι absol. et
 transl. 600.
 ἀφρηκτος ἀνάγκη et τύχη 374.
 ἀχειμαστὶ 385.
 ἀχθος corpus 533.
 ἀχος in ἀχος depravatam 688.
 ἀφίς οὐράνιος, — οὐρανια, — οὐρανοῦ 54. ἀφίς
 male ἀφίς ibid.
 ἀφορητὶ i. q. ἡσέχως 37.

B.

Basilius Magn. 119. 210. 225. 270. 277. 301. 385.
 421. 440. 584. 668. 690. 715. et Ind. v. Fi-
 lius.
 Basilius Selenc. 86. 186. 212.

beatorum ἀγυρις s. ομήγουρις 295. tamquam ci-
 vitas 206. sedes 36. 207. 251. pratum s. prata
 31. 310. 320. epulae 613. chori et choreae 264.
 Bekkerus 667.
 bestiae variis ingenis et corporibus 584.
 Boëthius 326.
 bonum esse, non videri oportet 469.
 bonum finis creandae rerum universitatis 786.
 summum bonum causa officii mundi 787.
 breviloquentia 20. 586.
 βαβαί 411.
 βαινεν επί τινος, — εν τινι, sim. transl. 303.
 βεβηκέναι, stare 152.
 βάλλειν, tamquam telo petere 453. βεβλή-
 σθαι transl. i. q. καταβεβλήσθαι ibid.
 βανανσία pp. et transl. 57.
 βάνανσος pp. et transl. 57. βάνανσοι ἡδοναί 397.
 βαρύνειν, βαρύνεσθαι, de anima 298.
 βάρυνσις animarum 298.
 βασανίζειν pp. et transl. 679. sensu dialectico
 432.
 βασανιστήριον ψυχῆς corpus 487.
 βάσανος sensu dialectico 432.
 βαστάζειν, capacem esse ad intelligen-
 dum 246.
 βεβιασμένως 136.
 βελτίων· τὸ βέλτιον φύσει s. τὸ φύσει βέλτιον
 697. βελτίους pro βέλτιονες 362.
 βέλτιστος· ὡ βέλτιστε 478. τὸ βέλτιστον 376. τὸ
 βέλτιστον et τὸ βέλτιον conf. 376. 465. τὰ βέλ-
 τιστα et τὰ βελτίω conf. 376.
 βιάζεσθαι, disputando cogere, quomodo
 struatur 614. βιάζεσθαι, violenter con-
 tendere, c. infinit. ibid.
 βλαστάνειν transitiv. 41. parere, transl. 139.
 βλάστη; βλάστημα, proles, poet. 139. de Filio
 Dei ibid.
 βλασφημία, impie et futiliter dicta 491.
 βλέπονται et βλέποντες conf. 332.
 βλίττειν varie corruptum 668.
 βλοσυρός, βλοσυρόν βλέμμα 29. [Adde Jacobs.
 ad Philostr. Junior. p. 649.]
 βοηθεῖν τινι in disputando 704.
 βοήθημα 708.
 βομβεῖν et βόμβος pp. et transl. 668.
 βόρβορος impuritates morum symbolum 715.
 βόσκημα in comparatione 653.
 βούλει c. coniunctivo praes. 475. 482. βούλεσθε
 et βούλεσθαι conf. 18.
 βραδύνειν 684.
 βραχυπορεῖν et formula βραχυπορεῖν τὸν κύκλον
 692.
 βραχύπορος 692.
 βραχὺς· βραχέα ἀποκρίνεσθαι, — λέγειν, —
 πωδέσθαι 770. 773. διὰ βραχέων 285. ἐκ βρα-
 χέος male ἐκ βραχέως 284.
 βράθειν pp. 334. transl. 298. 334.
 βυθὸς φλυαρίας et ἄβυθος φλυαρία conf. 433.

Γ.

γαλήνη, γαλήναι, transl., c. genit. 190. γαλήνην
 et gloss. γαληναίως conf. ibid.
 γάμοι 315.
 γάρ interrogata affirmans 425. tertio loco posi-
 tum 358. 443.
 γέ post καί μὲν δὴ et καί μὴν rite illatum 642.
 post καί μὲν δὴ καί insolite illatum ibid.
 γένεσις, natale fatum 372.
 γενητός et γεννητός conf. 754.
 γενικὴν conf. cum γεννηκὴν, γενετικὴν et ἀγενη-
 τικὴν 587.
 γενναῖος, sollers, strenuus 202. 284. egre-
 gius, eximius, iron. 651.
 γενναίως i. q. ἀνδρείως 202. 284.
 γεννᾶν ἀρετὴν καί ἐκτρέφειν 161.
 γεννήτρια 212.

γένος, τό, i. q. τό γένος τῶν ἀνθρώπων 283.
 γένη, generis nobilitates, γένη καὶ πλοῦ-
 τοι 315. γένη καὶ φυλαὶ angelorum (mendose
 γενεαὶ καὶ φυλαὶ) 143.
 γεραῖος ἐτ γηραῖος 216. γεραιτέρων ἐτ γηραιότε-
 ρων conf. ibid.
 γέυεσθαι c. gen. ἐτ c. accus. 156. γέυεσθαι καρ-
 πῶν ἐτ γεύεσθαι καρπὸν conf. ibid.
 γεωργεῖν ἀνθρώπων 107. [Hoc sensu ἀγεώργη-
 τος translatum ap. Method. Homil. in Symeon.
 et Ann. p. 107 Pantin. ἀγεώργητον καρπὸν ἐξ-
 ἀνδήσασα, ubi sermo de Deipara.]
 γῆ ἐμύνηχος, matrix 107.
 γηγενές, γηγενῆ, terrestria 358.
 γηθῶ, γέγηθα 777.
 γηραῖος vid. γεραῖος.
 γίνεσθαι ἐτ γίνεσθαι 496. 563. 610. 623. γίνε-
 ται c. infinit. obtingit. ut — 744. διάλο-
 γοι γίνονται 17. γίνεσθαι εἰς τι, causam
 alicuius rei fieri 664. γενομένου ἐτ γινο-
 μένου conf. 760. γέγονε ἐτ γεγόνει conf. 587.
 γεγένηται ἐτ γένηται conf. 510.
 γλίγεσθαι variâ structurâ 320. 700.
 γνωστὸν καλοῦ τε καὶ πονηροῦ, τό, vid. ξύλον.
 γοητέειν transl. 782.
 γοῦν male omissum 734.
 γραμματα libri sacri 479.
 γραφή θεόπνευστος 479. γραφαὶ libri sacri ibid.
 Γρηγόριον 4.
 γυμνασμα 204.
 γυμνός, merus 241. c. genit., carens 162.
 γυμνός male γυμναμένους ἐτ γυμνουμένους
 ibid. γυμνῆ ἐτ γυμνῆ τοῦ σώματος s. τῶν
 σαρκῶν anima corpore exuta 495. 612.
 γυμνοῦν c. gen., privare 162. γυμνοῦσθαι de
 anima corpore exuta ibid.
 γυμνῶς, mere 241. conf. cum gloss. ἀκριβῶς
 ibid.

C.

Caesarius 296. 300. 343. 385.
 Callimachus 385.
 Catullus 343.
 Cebetis Tabula 30. 676.
 Cedrenus 791.
 Celebres Opiniones de Anima 773.
 Centauri nomen in ludibrio 714.
 Chalcidius 326.
 Chaldaeorum rationes apotelesmaticae 354.
 chiasmus 150.
 Chimaera symbolum Diaboli et vitiorum 351.
 chori et choreae mentium coelestium et beatorum
 264. astrorum ibid.
 Christus ἀκροτον φῶς 160. ἀριθμὸς 142. ἀρχι-
 στρατήγος 140. ποιμὴν ibid. στρατηγός ibid.
 τό φῶς τό ἀληθινόν 779. (vid. etiam Filius)
 Christi est ἀριθμεῖν 142. ποιμαίνειν 140. Chri-
 sti imitatores ad eius exemplar vitam quasi de-
 pingunt 83.
 Cicero 58. 261. 295. 487. 586. 703.
 circuli definitio 355.
 claudus, claudicare transl. 225.
 Cleanthes 137.
 Clemens Alexandrin. 52. 86. 116. 119. 250. 266.
 322. 326. 468. 551. 651. 676. 725. 726. 777.
 795.
 cogitationes pravae comprimendae 671.
 colorare transl. 296.
 Combefisius 229. 243. 734. 777.
 Comici 23.
 comma perperam positum 102. 125. 156. 185.
 333. 428.
 comparativi in ὤν formae contractae: ὦ pro ὠνα
 267. 362. οὐς pro ονές 362. 368. οὐς pro ονας
 699. usus in vocibus τό αἰσχίον, τό κάλλιον

530. usus, quem vulgo Atticum vocant 169.
 comparativus et positivus copulati 530. com-
 parativus cum positivo et superlativo conf. 71.
 coniectare transl. 253.
 coniunctivus et indicativus conf. 182. 267. 273.
 332. 344. 396. 399. 400. 474. 487. 488. 543.
 573. 591. 663. 704. 720. 792. coniuunctivus et
 optativus conf. 522.
 Constantinus Logotheta 37.
 consuetudo inveterata qua similitudine declaratur
 556.
 continuo 75.
 convivales sermones iocis seriisque mixti 210.
 Cornutus 676.
 coronae victorum in virtutis certamine 319.
 corpus omne longitudine, altitudine et latitudine
 continetur 348. est τριχῆ διαστατόν ibid.
 corpus humanum ἐπιόρυστον καὶ ἀπόόρυστον 435.
 ποταμὸς 436. vehiculum animae 713. vesti-
 mentum animae 115. 483. malum 701. causa
 pravitatis et peccatorum 49. 496. nobis pec-
 cantibus consentit 567. studium virtutis et ve-
 ritatis praepedit 181. 238. 490. 534. animo in
 peccando opitulatur 571. peccatorum insons
 491. 634. administer animi, non vinculum 542.
 (vid. etiam ἄχθος. βασιανστήριον ψυχῆς. δέ-
 μας. δεσμός. δεσμοτήριον. εἰργμός. εἰρητή.
 κόλασις βασιάνων. πέδα. σώμα i. q. σῆμα.
 φυλακή. φρουρά.) corporis affectus tamquam
 fluctus in animam redundant 144. corporis
 humani forma subdivina 584.
 crasis constans in ἀγαθῆ 478. rarius in ὄριστε
 478. recte neglecta in καὶ ἐμῆ 744. in τό ἀλη-
 θές 245. 538. 744. restituta in τάναντία 504.
 crux sancta fundamentum ascensus ad verum
 diem 779.
 cupiditas per oculos in animum influit 419. cupi-
 ditates pravae fucorum instar menti obstrepunt
 668. cupiditates, quae circa luxum et corporis
 ornatum versantur, homini non minus exitio
 sunt quam venereae 239.
 currus similitudo Platonica 632.
 Cyrillus Alexandrin. 381.

D.

daemones rebus humanis provident 587.
 Damascius 12. 54. 86. 95. 148. 381.
 dativus citandi 588. 630. ethicus 97. 534. cum
 verbi passivo 587. in verbo subaudiendus 642.
 dativorum cumlatio 642.
 Demetrius Cydon. 68.
 Democritus 107.
 Deus sensu eminenti ἀγαθός 787. τό ἀγαθόν
 ibid. fons ac principium omnis pulchri 716.
 summum pulchrum 789. 790. 791. τό ἀγαπτόν,
 τό ἐραστόν, τό ἐφρετόν, τό ὀρεκτόν 789. omnis
 indigentiae expers 584. in se ipsum intuetur
 inque ideis defixus est 791. coeli et totius
 mundi effector 251. 576. ἀριστοτέλης ἐτ τεγ-
 νίτης 121. δημιουργός 69. 251. 576. ὁ ζυνοή-
 σας, a quo mundus colligatus est 586.
 πατήρ ἐτ πατήρ τῶν ὄλων s. τοῦ παντός 69.
 ποιητής τῶν ὄλων s. τοῦ παντός 69. 728. omnia
 Verbo suo ad vitam trahit 785. rerum univer-
 sitatem ita procreat, in se ipso ut maneat 788.
 in ea nil nisi pulchrum spectat 789. Deus pater
 res ex nihilo procreat, Deus filius eas adornat
 726. Deus rerum molem antea rudem indige-
 stamque διοικεῖ 722. mundum eiusque partes ut
 legislator διακοσμεῖ 137. mundi et terrae re-
 ctor, cum navis gubernatore comparatur 365.
 587. mundum ad exemplar aeternum conforma-
 vit 242. 256. idcirco cum pictore comparatur
 94. 721 (extr.) creandarum rerum mortalium
 curam diis inferioribus mandavit 587. mate-
 riam elaboravit vel formavit 734. materiae

nonnisi ea, quae apta erant, formavit 734. malorum non est auctor 366. 373. 663. 760. 772. malis minime delectatur 734. animas corporibus coelestibus *εμβάζει* 632. animas ad exemplar aeternum conformavit 242. 256. 258. pulchrum in anima humana depingit et corruptum restaurat 94. corpus humanum variegat *ibid.* has ob res cum pictore comparatur 94. 258. hominem corpore mortali circumiicit 115. pro misericordia sua homines bonis impertit 186. *τὸ οἰκτιρῶν* animo est 157. animis medicinam morte parat 599. — Dei cognitio *πρόσωπον κατὰ πρόσωπον* et *δι' αἰνιγμάτων καὶ ἐκ μέρους*, *sim.* 250. eius ignorantia causa pravitatis 792. eius incarnatione vita et sapientia in hominem immissae 160.

Diabolus indigentiae haud expers 364. malorum auctor 777. materiae curam gerit 587. est serpens 690. 777. Typho 690. veterator 690. eius definitio 587. retia sinuosa 690. id quod est *δολέειν* ei attribuitur 201. Vid. etiam Genius malignus.

Dicaearchus 360.

Didymus Alexandrin. 385.

Dii Dei in mundi officio administri 578. Dei voluntate divinitatis honorem nacli 586. res mortales creantur iisdemque provident 587. eorum *ἀντάρχεια* 788. beneficia ex misericordia profecta 186. eos color albus decet 28.

dilemmatis formula simplex 617. dilatata 634.

Dindorfus, G. 610.

Dio Chrysost. 23. 322. 326.

Diogenes Laërt. 734.

Diogenianus 68.

Dionysius Areop. 148. 257. 329. 343. 394.

Dionysius Halicarn. 39.

disputatio cum causae actione iudiciaria comparatur 569. 574.

divinitas invidiae expers 734. iusta, bona, sapiens, ab affectibus libera 367.

Dorio 277.

dorsum coeli 639.

dualis et pluralis conf. 375.

Duportus 457.

Δ.

Δαβὶδ et *Δαυὶδ* 280.

δαιτυμῶν transl. 388.

δὲ in apodosi 443. in interrogatione directa 550. tertio loco positum 273. elisione rite neglecta 660. 734. elisione male neglecta 255. 482. male adiectum 368. conf. cum *γάρ* 40. cum *δὴ* 734. 761. cum *τὲ* 35. *δὲ* — *γάρ* male copulata 40.

δείγμα transl. 710.

δεικνύειν act. et pass. variâ structurâ 777.

δειλιάειν absol. et c. accus. 175.

δεῖν post *ἀνάγκη* illatum 612. post *ἀναγκαῖον* illatum 88. pro *δεῖ* vel *δέον* (*ἔστι*) 376. cum *δεῖ* conf. 612. *δεῖ γάρ* et *δεῖ δὲ* 616. *δεῖ γάρ* et *λέγει* conf. *ibid.*

δεῖν, illigare animam corpori 486.

δεῖσθαι male *δέεσθαι* 713.

δολέειν transl. 201. 419. 637.

δύλακον transl. 637.

δέμας a *δεσμός* repetitum 486.

δενδρῶν et *δρῶν* conf. 134.

δερμάτινοι χιτῶνες corpora 115. 485.

δεσμεύειν, illigare animam corpori 486.

δεσμός corpus 486. 533. 642. *δεσμοὶ* et *δεσμός* conf. 572.

δεσμοτήριον corpus 486. 487. 533.

δεῦρο et *δευρά*, hic in terris 328. *δεῦρο*, huc in terras *ibid.*

δὴ οὖν respicientis praegressa 656. *δὴ* conf. cum *δὲ* 376. 399. 587. 724. 761. cum *δὲ* 724.

δημιουργεῖν de Deo mundum efficiente 251. 734. *δημιουργεῖν*, elaborare, formare, materiam Deus dicitur 734.

δημιούργημα 708.

δημιουργός Deus 69. 251. 575. *δημιουργός* depravatam in *ἐκδημιουργός* 251.

δήπου, *δήπουθεν* 783.

διά· αἱ δι' ὁμμάτων ἴδιοναί, *sim.* 223. *δι' ἀκριβείας*, accurate 463. *διὰ βραχέων* 285. *διὰ μέρους* et *ἐπὶ μέρει* conf. 587. *διὰ παντός* male *διαπαντός* 734. *δι' ἃ* et *δὴ* conf. 531.

διαβάθρα transl. 780.

διαβιβάζειν pp. et transl. 344. *διαβιβῶ* et *διαβιβῶσω* *ibid.*

διαγαγόντες et *διάγοντες* conf. 635.

διαγωνίζεσθαι in declamatione 11. *διαγωνίζεσθαι* et *ἀγωνίζεσθαι* conf. *ibid.*

διάλεξις c. genit. vi passiva 580.

διαθλεῖν transl. 276. *διαθλήσαι* et *διαθλήσασαι* conf. *ibid.*

διαθρεῖν 165.

διαιρεῖν· διηρηθῆναι c. *κατὰ* et accus. 143. *διηρημένον* et *διωρισμένον* conf. *ibid.*

διακοσμεῖν de mundi et materiae adoratione 137. 577. 734.

διακόσμησης de mundi et materiae adoratione 137. 734.

διακρατεῖν Stoice de Deo 300.

διακρίνειν de secretione elementorum et materiae 721. 734. *διακρίθηναι* et *διακοσμηθῆναι* conf. 734.

διάκρισις conf. cum *κατάκρισις* et *μετάκρισις* 721.

διακυβεῖν transl. 391.

διαλαμβάνειν, disceptare, variâ structurâ 166. 433. *διέλαβεν* et *δὲ ἔλαθεν* conf. 443. *διαληπτόν* 166.

διαλέγει et *διαλέγη* conf. 508. 517. *διαλέξῃ* et *διαλέξει* conf. 508. *διαλεγώμεθα* et *διαλεγόμεθα* conf. 720.

διαλλάττειν τίνος τι 362. *διαλλάττειν* et *διαλλάσσειν* conf. *ibid.*

διαμιλλᾶσθαι variâ structurâ 60.

διανεῖν et *διανεῦσαι* conf. cum *διανύειν* et *διανύσαι* 685.

διανοήματα ἄλλοια 382.

διαπονεῖν c. accus. et c. *πρός* c. accus. 398.

διαπορευόμεναι transl. 344.

διαρρήθην, *διαρρήθην εἰπεῖν* 341.

διασφαιρῖν variâ structurâ 541.

διασκέψασθαι τι 444. *διασκέψω* *ibid.* *διασκέπτεόν τι* et *περὶ τίνος*, non *εἰς τι* *ibid.*

διαστατός vid. *τριχῆ* *διαστατός*.

διαταράττειν 168.

διατάττεσθαι pro *διατάττειν* 587. *διατάττεσθαι* c. accus. et infn. *ibid.* *διατάττεσθαι* et *διατάττειν* conf. *ibid.*

διαφέρει, interest, refert 501. *διαφέρει* et *διαφέρειν* conf. *ibid.* *διαφέρων* et *διαφορεῖ* conf. 583.

διαφερόντως et gloss. *διὰ παντός* conf. 208.

διδακτός, ἡ, ὃν Platoni inusitatum 371. *διδάκτων ἢ ἀρετῆ* et *διδακτῆ ἢ ἀρετῆ* conf. *ibid.*

διδόναι· δός, δέδοσθω 110. [*δός* ap. Plat. nunquam, *δέδοσθω* nonnisi dandi vi ponitur; *δίδωμι* tamen c. infn., i. e. concedere, ap. eundem exstat Phaed. p. 88, A. al. et ap. Method. Epiphan. p. 57, B. 576, C.] *δέδονται* conf. cum *δέδοται* et *δίδονται* 584.

διελέγγειν 432.

διεξελθεῖν et *διελθεῖν* conf. 684.

διεξίναί et *διεξελθεῖν* 605.

διέξοδος λόγων s. *λόγων*, *sim.* 174. 504.

διευκρινεῖν et *med.* 353. 575.

δικαιοπραγεῖν i. q. *δίκαια πράττειν* 581. conf. cum *δίκαιον προάγειν* *ibid.*

δικαιος c. nominativo et infin., omissio *εἰ* 482. *δικαιος* *σὺ ἤγεισθαι* et *δικαιον* *σοὶ ἤγεισθαι* conf. ibid. *δικαιον* c. accus. et infinit. ibid. *δικαιος* et *δσιος* coniuncta 147. *δικαιος* cum *ἀγαθός* et *σαφός* in Dei laudibus et alias coniunctum 367. *τὸ φῶσει δικαίον* 146. *δικαιοσύνη* et *σωφροσύνη* coniuncta 324. *αὐτὸ δικαιοσύνη* et *ἀπὲρ δικαιοσύνη* 146. *δικαίως* cum verbi optativo compositum 730. *δικαστής* sententiae arbiter 574. *δίχη* ad animum, quod *λατρική*, ad corpus 552. *τιμωρός* vocatur 606. *διδόναι δίχην*, poenas dare 553. *δίχην ὑπέχειν* 631. *δίχην* adverb. 72. 189. *διοργανῶσθαι* male *διοργανῶσθαι* 596. *διοικεῖν* de materiae et mundi gubernatione 722. *διοικήσις* de mundi administratione 242. *διοικήσις* *εἰ* *οἰκήσις* conf. ibid. *διοιστρέειν* 406. *δίωτι* et *διώ* conf. 436. *διπλάσιος* et *διπλασίον* 445. *δὲς τὸ καλόν*, proverb. 591. *διπτός* et *διστός* 693. *διψᾶν* transl. variâ structurâ 204. *δοκεῖ* et *μοι δοκεῖ* conf. 734. *μοι δοκῶ* conf. cum *μοι δοκεῖ* et cum *δοκῶ* 759. *μοι δοκεῖς* c. infinit. fut. 770. *μοι δοκεῖ* et *νόει* conf. 760. *δόξα* oppos. *ἐπιστήμη* 243. *δόξαι*, gloriae genera 315. conf. cum *δόξα* ibid. *δοξάζειν* et *δοξάζειν περὶ τινος* 739. *δορυφορεῖν* pp. et transl. 394. Vid. etiam *παροπέμπειν*. *δοῦλος* transl. 709. *δοχείον* transl. de materia 756. *δράκων*, *ὁ*, Diabolus 777. *δρῦς*, arbor 134. *δύναμις* *κατὰ δύναμιν* et *κατ' ἐμὴν δύναμιν* 252. *δύναμις ἀρετῆς*, virtutis vis 429. *θανατωτέρα ψυχῇ* 429. *δουοῖν* et *δουεῖν* 617. *δουοῖν θάτερον ἢ — ἢ —* et *δουοῖν θάτερον (θάτερα) θετέον ταῦτα (αὐτά) ἢ — ἢ —*, dilemmatis formulae 617. 772. *δουοῖν θάτερον ἢ —, καὶ —, καὶ — ἢ —, καὶ —* in dilemmate dilatato 634. *δύσβατος* c. dat. 347. *δυσμαθῆς* vid. *κωφός*. *δυσμαθεῖς* et *δυσπαθεῖς* conf. 181. *δυσπρόσιτος* 347. *δυσωπίεσθαι* 770.

E.

e, ex i. q. secundum 429. ecclesia imago coelestis gubernationis 249. in speciem virginis vel deae exornata 28. 29. 340. nova Hierosolyma 340. ecclesiasticus loquendi usus vid. Patres eccles. elementorum secretio a Deo facta 721. Elias Cretens. 190. 212. 250. 261. 294. 435. 440. 586. 643. 665. 715. 721. 790. elisio neglecta in *ἀλλὰ* 248. 477. 501. 513. 565. 625. 660. in *δὲ* 255. 482. in *ἵνα* 105. excusatur neglecta in *δὲ* 660. 734. in *κατὰ* 568. in *μηδὲ* 660. in *τοῦτο* 759. ellipsis 311. Empedocles 31. 115. 487. 585. enclisis male neglecta 361. 510. 734. 735. perperam adhibita 744. Epicharmus 437. Epictetus 487. epigramma *ἀδύσποτον* 295. Epiphanius 2. 103. 186. 428. 450. 452. 486. 629. 658. 703. 781. Epiphanius excerpta ex Methodio *περὶ ἀναστάσεως* 441—706. et obiter 11. 14. 52. 55. 60. 72. 95. 98. 101—103. 115. 120—122. 125. 132. 136—138. 143. 144. 152.

158. 160. 166. 170. 182. 184. 189. 195. 201. 202. 205. 222. 232. 233. 238. 242—245. 251. 255. 256. 259. 261. 271. 276. 283. 294. 300. 301. 303. 334. 339. 342. 343. 349. 363—366. 375—378. 385. 405. 406. 428. 430. 432. 438. 440. 414. 453. 459. 473. 475. 486. 487. 489—491. 496. 501. 502. 508. 510. 511. 530. 531. 541. 545. 550. 552. 556. 557. 559—561. 563. 564. 570. 572—574. 577. 580. 582. 586—590. 593. 596. 599. 601. 602. 606. 612. 614. 620—623. 627. 629—636. 639. 641. 644. 647. 649. 654. 657—659. 667. 670. 675. 677. 683. 688. 693. 695. 698. 699. 702. 703. 708. 787. et Ind. v. *διδόναι*. *προσέχειν*. *τεκταίνεσθαι*. Epiphanius Excerpta ex Origenis Comment. in Psalm. 1. vs. 5 431—440. et obiter 166. 202. 432. 434. 437.

Eriphus. 277.

Etymologicum Magn. 335. 688.

Etymologicum Paris. 40.

Eulogius Episcop. Alex. 186.

Euripides 23. 130. 139. 266. 277. 286. 343. 781.

Eusebius 98. 185. 286. 344. 655. 680. 779. 787.

in Maximi, qui fertur, fragmento *περὶ τῆς ἕλης* 707. 734. (saepe) 735. 736. 741. 743. 747—751. 753—756. 759—762. 765—767. 769—773. 775. 777. Maximo falso adscripsit partem operis Methodiani *περὶ τοῦ αὐτέξουσίου*, quae est *περὶ τῆς ἕλης*. 749. 777 (extr.).

Eustathius Antioch. 296. 385.

Eustathius Thessalon. 86. 134. 210. 277. 381. 406. 677.

Eustratus 676.

evertere transl. 705.

Excerpta Allat. 212.

exsulare transl. 665.

ἐὰν c. coniunct. depravatum in *ἐάν* c. indicat. 344. 488. *ἐὰν* c. coniunct. depravatum in *εἰ* c. indicat. 344. *ἐάν* indicativum respuit 488.

ἐαυτὸ et *αὐτὸ* 605. *ἐαυτοῦ* et *αὐτοῦ* conf. 580. *ἐαυτοῦ* et *αὐτῶν* conf. 579. *αὐτοῦ* et *αὐτοῦ* conf. 788. *ἐαυτῶ* conf. cum *ἐαυτοῦ* 372. cum *ἐαυτῶν* 510. *αὐτῶ* et *αὐτῶν* conf. 579. *ἐαυτῶν* et *αὐτῶν* conf. 280. *ἐμαυτὸν* male *ἐμαυτὸν* 513. conf. cum *ἐμαυτὴν* 387. *ἐμαυτῆς* male *ἐμαυτῆς* 126. conf. cum *ἐμαυτὴν* ibid. *ἐμαυτὴν* male *ἐμαυτὴν* 387.

ἐγγύμνεσθαι de seditione 687.

ἐγκαλιπτεσθαι in pudore 175.

ἐγκατασκηνοῦν transl. 98. conf. cum *ἐγκατασκήπτειν* ibid.

ἐγκατασκήπτειν transl. 160. [Cf. *ἐνσκήπτειν* in Methodii fragm. I. de S. Cruce ap. Galland. Biblioth. PP. T. III. p. 226. D. *τῆς ζωῆς αὐτοῖς* (hominibus) *αὐτῆς σωματικῆς καὶ τῆς ἀληθείας ἐνσκηψάσης*, de Christo.]

ἐγκεχωσθαι transl. 296.

ἐγκρατέστερος, potentior 697.

ἐγκύπτειν et *ἐκπίπτειν* conf. 202.

ἐγκωμιάζειν *ἐνεκωμιάσεν* et *ἐνεγκωμιάσεν* conf. 78.

ἐγχυτράστρια 212.

ἐγὼ *μοι* imperativo praemissum 771. subauditum 588. *ἐμοὶ* et *ἡμῖν* conf. 101. *ἐμὲ* crasi recte neglecta 744. conf. cum *ἐμοῦ* 417. *μὲ* et *μῆ* conf. 520.

εἰ et *ἦ* in secunda persona 412. 508. 517. 621.

εἰ *θέλεις* 475. *εἰ* — *λέγοι* male *εἰ* — *λέξοι* 755.

εἰ — *λέξει*, *εἰ* — *φήσει* ibid. *εἰ σοὶ φίλον*,

si tibi placet 429. *εἰ χρὴ φάναι* excusantis 282. *εἰ* et *ἦ* conf. 629. *εἰ* male omissum 686.

εἰδῶλον duplici notione, *εἰδῶλον καταφανές* 328.

εἰδῶλον *ἀρετῆς* 260.

εἰκάζειν, comparare 330.

εἰκόνημα et κόνημα conf. 791.
 εἰκόνα, τὰ 461. οἱ ἐξ εἰκότων λόγοι *ibid.*
 εἰλαπίνη 613.
 εἰλικρινής et εἰλικρινῆς 55.
 εἰλικρινῶς et εἰλικρινῶς 55.
 εἶναι praemissum 369. 522. omissum in structura
 verbi ἡγείσθαι 20. 66. 400. 718. 792. cum par-
 tic. verbi 259. 587. εἰμὶ omissum in ζοιμος
 745. εἴ omissum in δίκαιος 482. ἦ conf. cum
 ἦ 587. conf. c. ἦν 440. εἴη conf. cum εἴην 449.
 conf. cum ἐπὶ 468.
 εἶπα inusitatum melioris notae scriptoribus 754.
 εἶπομεν et εἶπαμεν conf. *ibid.* εἰπεῖν ἔφη,
 sim. 47.
 εἶργειν nude et c. genit. 559. de vinculis *ibid.*
 εἶργμός corpus 486.
 εἰρησθῶ 771. εἰρημένων male ἡρημένων 19.
 εἰρητὴ corpus 486.
 εἶς, c. o. ram 323. εἶς ἀκροβίαν i. q. ἀκριβῶς 463.
 εἶς τὸ παράπαν et τὸ παράπαν 366. 635. εἶς
 αὐθις et εἰσαυθις conf. 12. εἶς ὕστερον et εἰς-
 ὕστερον conf. 289. εἶς διδασκάλων male εἶς δι-
 δασκαλον 67. εἶς et ἔτι conf. 444.
 εἶς μόνος 277. μία μόνη, μία καὶ μόνη *ibid.*
 εἰσελθοῦσαι et εἰσελθούσας conf. 34.
 εἰσηγείσθαι varia notione et structura 22. 45. εἰς-
 ηγείσθαι τὸν λόγον 167. εἰσηγείσθαι et ἐξηγή-
 σασθαι conf. 22. εἰσηγήσωμαι conf. cum εἰς-
 ηγήσωμαι et εἰσηγήσειν 138.
 εἰσοικεῖν transl. 667.
 εἰσοικίσειν transl. 667. εἰσοικισθῆν conf. cum εἰς-
 οικίσεισθαι, εἰσοικίσθαι, εἰσοικῆσαι, ἐνοικῆσαν
ibid.
 εἰσπνεῖν transl. 691.
 εἰσφρέειν de εἶρα 253.
 εἶσω et ἔσω conf. 346. εἶσω pro ἔνδον vel ἐντός
ibid.
 εἶτε — εἶτε — in allocutione 302. conf. cum ἦτοι
 — εἶτε *ibid.*
 ἐκ, secundum 420. instrumentum declarat 461.
 ἐκ βοαγέος 284. ἐκ μέρους 250. ἐκ παντός,
 quovis modo 635. ἐκ consummandi vim ha-
 bet in verbis compos. 748.
 ἐκαστον conf. cum ἕκαστα 743. conf. cum ἐκάστῳ
 579.
 ἐκβαίνειν c. accus., migrare, violare 649.
 ἐκβαίνειν εἰς τι, abire in —, exsistere
 662.
 ἐκβάλλεσθαι, disputando cogere 614.
 ἐκγονος transl. 139. ἐκγονον transl., ἐκγονον τῆς
 ψυχῆς 194. 279. ἐκγονα τοῦ θεοῦ et τοῦ πρώ-
 του αἰῶνος 282. ἐκγονα et ἔγγονα conf. *ibid.*
 ἐκδηλος 28.
 ἐκδημία, profectio, transl. mors, ἡ ἐντεῦθεν
 ἐκδημία 318.
 ἐκδημιουργός vox nauci 251.
 ἐκεῖ, in coelis 313. 332. τὰ ἐκεῖ, coelestia
 345. τὸ ἐκεῖ φῶς 782. τὰ ἐκεῖ θεάματα 313.
 τὰ ἐκεῖ βλέπειν, sim. 345.
 ἐκεῖνα, coelestia 316.
 ἐκεισε et ἐκειθεν conf. 308.
 ἐκκλησία, quasi ἐκκλησία, ab ἐκκλίνειν 725.
 ἐκκλίγειν τι, vitare quid 725. ἐκκεκλιέναι et
 ἐκκεκλιέναι (ἐκκεκλιέναι) conf. *ibid.*
 ἐκκλησις ἄλογος Stoicis metus, ἐκκλησις εὐλογος
 cautio 725. ἐκκλησις et ἐκλυσίς conf. *ibid.*
 ἐκκροτεῖν et ἐγκροτεῖν conf. 63.
 ἐκλάμπειν de pulchritudine 323. [Ingenii et ora-
 tionis excellentiam, ut ap. Plat. Symp. p. 175,
 E., verbum declarat ap. Method. Conviv. X.
 Virg. p. 284 Allat.]
 ἐκλαμπής et εὐλαμπής conf. 28.
 ἐκλαμπρός et εὐλαμπρός conf. 28. ἐκλαμπρα et
 ἐκλάμπροντα conf. 323.
 ἐκμανθάνειν, pernoscere 744. 748.
 ἐκμάττεσθαι med., transl. 343.

ἐκοντὶ 385.
 ἐκπέρθειν transl. 294.
 ἐκπετήσιμος transl. 291.
 ἐκπληξίς c. genit. 317.
 ἐκσεύειν· ἐξέσσεται depravatam in ἐξύσσεται; ἐξ-
 ύεται 107.
 ἐκταράσσειν transl. 218.
 ἐκτείνειν μακρὸν λόγον 374. εἰς μῆκος ἐκτείνειν
 τὸν λόγον 777.
 ἐκτέμνειν Ὑδραν, proverb. 655. ἐκτέμνωμεν et
 ἐκτέμνωμεν conf. *ibid.*
 ἐκτρέφειν ἀρετὴν vid. γεννᾶν.
 ἐκτυποῦν transl. 343. ἐκτυποῦσθαι ἐν — et c.
 dat. 82. ἐκτυποῦσθαι et ἐκτυποῦσθαι conf.
ibid. 343.
 ἐκτόπωμα et ἐντόπωμα conf. 82.
 ἐκτόπωσις transl. 343.
 ἐκφανής et ἐμφανής conf. 28.
 ἐκφρασις 596.
 ἐλαύνειν· ἐληλάσθαι πόρῳ τινός transl. 665.
 ἐλέγχειν i. q. ἐξέλεγγεν 501. ἐλέγχειν τὸν λό-
 γον, — τινὰ 519.
 ἐλευθεριάζειν 560.
 ἐλείθερος· ἐλευθέρα σώματος anima 495.
 ἐλκειν transl. 658.
 ἐλκτικός transl. 658.
 ἐλκυστικός transl. 658.
 ἐλλεπειν vid. προθυμία. σπουδή.
 ἐμβριβαίνειν i. q. εἰσάγειν, transl. 632.
 ἐμβροθίς transl. 301.
 ἐμμέτρως εἰπεῖν pro ἐμμετρον τι εἰπεῖν 588.
 ἐμπυλάειν 773.
 ἐμπεριέχειν transl. 241.
 ἐμπυπλάντες conf. cum ἐμπυπλῶντες et πυπλάν-
 τες 675.
 ἐμπύπτειν de seditione 687.
 ἐμπνεῖν transl. 691. conf. cum ἐμφυσᾶν *ibid.*
 ἐμποδίζειν c. accus. et genit. 184.
 ἐμπόδιον corpus et voluptas, ἐμπόδια corporea
 238.
 ἐμποδῶν γίνεσθαι 490.
 ἐμφύειν transl. de anima 641.
 ἐμφυτεύειν transl. de anima 641.
 ἐμφυτος, insitus, vocis usus et structura 695.
 ἐμφωλεύειν conf. c. ἐνθωκεύειν, ἐνθωπεύειν 163.
 ἐν male omissum 8. 387. insititium 794.
 ἐναβρύνεσθαι τινα 234. 402.
 ἐναγχος de loco et tempore 5.
 ἐναντίος· τάναντία male τὰ ἐναντία 504.
 ἐναπομάττεσθαι med., transl. 343. 664.
 ἐναπομοργγύναι, ἐναπομόργγυσθαι med., transl.
 343.
 ἐναποτυποῦν transl. 343.
 ἐναυλος λόγος, — ἀκρόασις 171.
 ἐνδημεῖν, in vivis esse 321. ἔτι ἐνδημεῖν et
 ἐπενδημεῖν conf. *ibid.*
 ἐνδιάθετος usu rhetorico 136.
 ἐνδιατρίβειν 777.
 ἐνδυμα corpus 115.
 ἐνέργειν transl. 486.
 ἐνηχος λόγος, sim. 171.
 ἐνθα δὴ 323.
 ἐνθάδε, in terris 313. 326.
 ἐνθένδε, ex terris 318. ἐνθένδε ἀρξασθαι, ἐν-
 θένδε ποθὲν ἀρξασθαι 47.
 ἐνθυμήματα ὄθνηα 670.
 ἐνθωπεύειν ex ἐμφωλεύειν vel ἐνθωκεύειν depra-
 vatum 163.
 ἐνζάειν et ἐνζειν transl. 666.
 ἐνοικεῖν transl. 667.
 ἐνομόργγυσθαι med., transl. 343. conf. cum ἀνο-
 μόργγυσθαι *ibid.*
 ἐνοομίζειν transl. et ὀρμίζειν conf. 190.
 ἐνσκηπτειν transl. vid. ἐγκατασκηπτειν.
 ἐνταῦθα, in terris 313. τὰ ἐνταῦθα καλὰ *ibid.*
 ἐνταῦθα c. genit., ut λόγον s. τοῦ λόγου 723.

ἐνταῦθα δὴ 323. conf. cum ἐνταῦθα οὖν δὴ ibid.
 ἐντείνειν a poësi transl. 507. ἐντείνειν πρὸς — pro ἐντείνειν εἰς — ibid.
 ἐντεῦθεν, ex terris 318. ἐντεῦθεν ἄρξασθαι, — κατὰρξασθαι 47.
 ἐντονος et εὐτονος conf. 354.
 ἐντρανίζειν 243.
 ἐντροφῶν absolute positum 644. cum ἀκολασταίνειν coniunctum ibid.
 ἐντροπῶν transl. 343.
 ἐντροφόμενος et ἐντροφώμενος 163.
 ἐξάγειν· εἰς μῆκος ἔ. τὸν λόγον 374.
 ἐξάσιος 178.
 ἐξάπτεισθαι, accendi, transl. 702.
 ἐξαστράπτειν transit., transl. 274.
 ἐξείναι insititium 374.
 ἐξελέγγειν τὸν λόγον, redarguere rationem 503. ἐξελέγγεις et ἐλέγγης conf. 501.
 ἐξέλκειν transl. 658.
 ἐξετάζειν τὸν λόγον, examinare rationem 503. ἐξετάζεσθαι, reperiri 753. ἐξετάζεσθαι et ἐξετάσθαι conf. ibid.
 ἐξέτασις nude et c. genit., τὴν ἐξέτασιν τινος ποιῆσθαι, ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τινος ἔρχεσθαι 759.
 ἐξῆς, τό, et τὰ ἐξῆς (τούτων vel τούτοις) 432.
 ἐξήπτασθαι transl. 49. pro ἐξίστασθαι 294.
 ἐξοιστραῖν 406.
 ἐξομορρογνῆναι, ἐξομόρρυνσθαι med., transl. 343.
 ἐξόμορρῆσι transl. 343.
 ἐξω μὲν et ἐξωθεν conf. 398.
 εἰκεν in responso adprobantis 563. εἰκεν et εἰκει conf. ibid. εἰκεν et ὡς εἰκει conf. ibid.
 ἐπαινήσῃς et ἐπαινέσεις conf. 543.
 ἐπαινος vid. λόγος. ἐπαινῶν et ἐπαινουμένων conf. 267.
 ἐπαισθάνεσθαι 176. conf. cum θάσθαι 374.
 ἐπαναπολείν, repetere, et ἐπαναποδίξειν conf. 342.
 ἐπανθεῖν transl. 29.
 ἐπάνοδος mentis ascensus 779.
 ἐπανορθοῦν et med. ἐπανορθοῦσθαι transl. corrigere, emendare 572. ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν 553. νόμοις ἐπανορθοῦσθαι depravatam in νόμον ἐπιτεθεῖναι 572.
 ἐπανόρθωσις transl. 572.
 ἐπεὶ i. q. ἐπειδὴ 761. ἐπεὶ δὲ et ἐπεὶ δὴ conf. ibid.
 ἐπέμπεσθαι pp. et transl. variâ structurâ 781.
 ἐπεισάγεσθαι de alimentis 439.
 ἐπειδημῆν vid. ἐνδημῆν.
 ἐπέρχεσθαι, in mentem venire, variâ structurâ 588. 642. ἐπέρχεται, dativo omissio, et ἐπέρχεται μοι 588.
 ἐπερωτᾶν varia notione 432.
 ἐπερωτήματα varia notione 432.
 ἐπέχειν et ἔχειν conf. 355.
 ἐπὶ c. genit. pro ἐπὶ c. accus. 334. ἐπὶ πολὺ et ἐπὶ πολὺν χρόνον 447. ἐπὶ male omissum 656. conf. cum περὶ 672. ἐπὶ τούτῳ et ἐπ' αὐτοῖς conf. 587. ἐφ' οἷς et ἐφ' ὧν conf. ibid.
 ἐπιβάθρα transl. 780.
 ἐπιβαίνειν c. genit., aggredi 470.
 ἐπιβρίθειν transl. 334. 698.
 ἐπιδεικνύειν, explicare 777.
 ἐπιδημία vita 318. 321.
 ἐπιδιατρῆβειν 777.
 ἐπιδολοῦν transl. 219.
 ἐπιδορυβεῖν in secunda acclamatione 128.
 ἐπιθυμία ἄλογος 636. 657. ἐπιθυμία in melius accepta 375.
 ἐπικλιζειν transl. 144. 180.
 ἐπίκτητος 717.
 ἐπικτητῶς 717.
 ἐπιλωβάσθαι 195.

ἐπιμεμορφασμένους et ἐπιμεμορφωμένοι conf. 136.
 ἐπιμορφάζεσθαι c. accus. 64.
 ἐπινεύειν· ἐπένευσε pro ὠμολόγει vel συνέφη 556. 566.
 ἐπίπνοια transl. 691.
 ἐπιποθεῖν varia notione 284. ἐπιποθεῖν et ἐπιποθεῖν conf. ibid. ἐπιποθεῖτε et ἐποθεῖτε, ἐπιπόθησαν et ἐπεπόθησαν conf. ibid.
 ἐπιπόδητος 284.
 ἐπιπύρειν transl. 734. conf. cum ἐπαίρειν et σπείρειν ibid.
 ἐπιρῶντον σῶμα 180. ἐπιρῶντον σῶμα καὶ ἀπόρῶντον 435.
 ἐπισκέπτεσθαι 285. ἐπισκέψασθε et ἐπισκέψασθαι conf. 101. ἐπισκεπτεῖν conf. cum σπείτειν 285.
 ἐπισκοτεῖν transl. 421.
 ἐπιστοιμῆν pp. et transl. 671.
 ἐπιστροφή animi ad divina 792.
 ἐπισφαλῆς 757.
 ἐπιπιθῆναι vid. ἀρχή. κολοφῶν. κορωνίς. τέλος. — ἐπιθεῖναι depravatam in ἐπιθῆναι, προσεπιθεῖναι 89.
 ἐπιτρέπειν· μὴ ἐπιτρέπειν c. infin. 559.
 ἐπιτωθάειν 413.
 ἐπιφύρεσθαι, secum adferre 421.
 ἐπιφοιτᾶν transl. 672.
 ἐπιχειρεῖν· ὁμως δ' οὖν ἐπιχειρητέον, omissio εἰπεῖν 338.
 ἐπιχεῖσθαι et ἐπιχειρεῖσθαι conf. 180.
 ἐπιχωματίζειν 440.
 ἐπιχωρῶννῆναι, ἐπιχερωῶσθαι transl. 296.
 ἐπιχώννυσθαι transl. 702.
 ἐπιχῶσις transl. 702.
 ἐπιψηκέζειν transl. 197.
 ἐπιπτέειν transl. 250. 272.
 ἐποπτικά, τὰ, transl. 250.
 ἐπουράνιος et ὑπουράνιος conf. 350.
 ἐρανος pp. et transl. 253.
 ἐρασιμώτατον et ἐρασιμώτερον conf. 712.
 ἐράστρια 212.
 ἐργασάμενος et εἰργασμένος conf. 214.
 ἔργον ὀρρος. πάρεργον, ἔργα ὀρρος. πάρεργα 349.
 ἔρημος adiectiv., c. genit. 347. conf. cum πλήρης ibid.
 ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν λόγον, — ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν 759. ἔρχεσθαι et ἔχεσθαι conf. ibid.
 ἔρωτᾶν· πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, ἀποκρίνεσθαι ἐρωτώμενον, sim. 743.
 ἐρώτησις· πρὸς ἐρώτησιν ἀποκρίναι τὴν ἐμὴν, sim. 743.
 ἔσμος transl. 752.
 ἐστ' ἂν i. q. ἕως ἂν variâ structurâ 52. conf. cum ἕως et aliter obliteratum ibid.
 ἐστίασις et ἐστιάτωρ transl. de sermonum epulis 388.
 ἐταιρίστρια 212.
 ἐταῖρος et ἕτερος conf. 771.
 ἕτερος παρὰ c. accus. 763. ἕτερος et ἕτερον conf. 415. τὰ ἕτερα et τὰς ἕτερας conf. 703. Vide etiam θάτερον.
 ἔτι c. substantivis 247. male omissum 341. 566. conf. cum εἰς 444. conf. cum ἐπὶ 247. 321. 566. conf. cum ἐστὶ 171. ἔτι τε et εἰτε conf. 444.
 ἔτοιμος et ἔτοιμος εἰμι c. infinit. 317. 745.
 ἐτοίμως ἔχω c. infinit. 317. 745.
 εὐ καὶ γενναῖος, εὐ καὶ ἀνδρείος 202.
 εὐαγγελίστρια 212.
 εὐδαλως varie transl. 643.
 εὐβάτος c. dat. 347.
 εὐβωτος et εὐβωτος conf. 347.
 Εὐβούλιος Methodius alio nomine 2. Εὐβούλιος et Εὐβούλιον conf. 2. 4. 6. 387. 418.
 εὐδῖος transl. 185.

εὐδοξία, approbatio 342.
εὐεπίβητος c. dat. 347.
εὐήνιος transl. 185. *εὐήνιον* pro *εὐηνίως* *ibid.*
εὐήνιον et *εὐδιον* conf. *ibid.*
εὐθύνην, dirigere 556. corrigere, castigare *ibid.*
εὐκαρπός 347.
εὐκοσμία 732.
εὐκρινεῖα 575.
εὐκρινέστερον adverb., *εὐκρινέστερον ὄραν τι* 575.
εὐκρινῶς, dilucide 575.
εὐκτέον εἶναι μοι δοκεῖ pro *εὐχομαι* vel *εὐξαίμην* 730. *εὐκτέον* et *εὐκταῖον* conf. *ibid.*
εὐπτερος transl. 306.
εὐρασθαι 337.
εὐτακτον, τό, in elementis 732.
εὐτάκτως 577.
εὐφήμησον 414.
εὐφημος 757.
εὐχομαι, εὐξαίμην et *εὐξαίμην ἄν* 730.
εὐωχεῖν, εὐωχεῖσθαι et *εὐωχία* transl. de sermone epulis 388.
ἐφαπλοῦσθαι transl. 241.
ἐφάπτεσθαι transl. 61.
ἐφεπτικός et *ἐπεπτικός* conf. 572.
ἐφέλικεν et *ἐφέλικεσθαι* transl. in peius. 239. 421.
ἐφέλικεσθαι transl. in melius 658. *ἐφέλικεσθαι* i. q. *προάγειν* 785. conf. cum *ἀφέλικεσθαι* 702.
ἐφεξής, τό, et *τὰ ἐφεξής (τούτων vel τούτοις)* 432.
ἐφετόν, τό, Deus 789.
ἐπιστάναι· ἐπιστήναι, subsistere et inopinato adstare 3. *ἐπέστης* et *ὕπεστης* conf. *ibid.*
ἐχέγγυος, ἐχέγγυος μάρτυς 99.
ἐχειν i. q. *ἡγείσθαι* 741. *οὕτως ἔχω* et *οὕτως ἔχει* conf. *ibid.* *ἔχειν*, se habere, ut *οὕτως ἔχει*, sim. 764. *ἔχειν* et *εἶναι* ex aequo posita 734.
ἔχε, ἔχε δὴ, ἔχε οὖν 422. *ἔχε δὴ* variâ structurâ *ibid.* *εἶχον* et *ἔσχον* conf. 741. *ἔξουσι* male *ἔξουσι* 65. *ἔχεσθαι τοῦ λόγου* 749. 772.
ἐχθρός ἑαυτῷ 372.
ἐχουμένως 136.
ἔως ἄν c. optat. 52.

Z.

ζῆλος et *ζῆλη* conf. 232.
ζόφος sensus, menti officientes 537. *ζόφος* pro neutro male acceptum *ibid.*
ζῶα ἀδύνατα 142.
ζωγραφεῖν transl. 83. 94. 258.
ζωγράφος Deus 721 (extr.).

F.

femininum et masculinum conf. 351. 357.
Filius *ἀρχέγονος δύναμις* 139. 394. *βλάστημα*, germen, Patris 139. 394. [Basil. Magn. Opp. T. I. p. 307, A. *υἱὸς θεοῦ καρπὸς ἅγιος ἐξ ἁγίου*. Vid. Symbol. in Epiphan. p. 92 sq. 97.]
Deo subservit 394. res ad exemplum Patris adornat 726.
Firmus 296.
fluminis imago Heraclitea 436. fluminis traiciendi simile 344.
foetus humani formatio depicta 123.
fortitudo in vincendis cupiditatibus virtutis vis est 429. fortitudinis est resistere cupiditatibus *ibid.*
fremitus secundum 128.
fucis homines ignavi resque inutiles assimilantur 668.
futurum et praesens conf. 432. futurum et aorist. conf. 611.

G.

Galenus 335. 676. 690.
Gellius 253.
generatio res divina 116.
genitivus traiectus 555. genitivus obiecti cum *λόγος, μῦθος*, sim. 9. genitivus articuli c. infinit. absolutus 520. genitivus conf. cum nominat. 333. 440. conf. cum accusat. 362. 599.
Genius malignus cum Chimaera comparatus 351. (vid. etiam Diabolus.) Genii maligni honestatis specie colorati 296. homines voluptatibus inescant 201.
gliscere 320.
glossemata et interpolationes in Methodio 19. 52. 111. 129. 133. 134. 142. 153. 158. 159. 190. 208. 217. 218. 232. 234. 241. 243. 246. 266. 275. 284. 303. 400. 690. in Platone 224. 273.
Grabii Spicileg. PP. 733. 734 (saepè).
Graeci pueri habendi 359. Graecorum de pulchro sententia 29. Graecorum vitae regula 210.
Graecitas serior voces conflata 12. 146.
Gregorius Monach. 465.
Gregorius Naz. 68. 115. 171. 172. 243. 264. 284. 288. 300. 379. 388. 406. 436. 437. 440. 442. 556. 771. 787. 790.
Gregorius Nyss. 54. 86. 115. 148. 185. 296. 435. 437. 668.
Gregorius Palam. 5. 192. 286. 301. 308. 343. 355. 783.
Gruppius 98.

H.

habere c. se, ita se res habet 764.
Haeticorum sententia de Angelis, mundi conditoribus 578. Haeticorum sophistae cum poetis comparati 474. 480.
Hebraismus 91.
Heliodorus 277.
Heraclitea 258. 436. 437.
Herculis, Hydram Lernaeam opprimentis, similitudo 655.
Hermes Trismegist. 86. 98. 146. 191. 192. 264. 270. 338. 406. 654.
Hermias Neoplaton. 148. 259. 299.
Hermippus 277.
Hermippi dialogi auctor 264.
Hesiodus 27. 668.
Hesychius 116. 335. 498.
hiatus 501. vid. etiam elisio.
hic in corpus hoc 483.
Hierocles 116. 380. 676. 787.
Hieronymus 1. 40.
Hierosolyma coelestis 206. nova 340.
Himerius 139.
Hippolytus (S.) 586. 791.
Homerus 23. 31. 37. 53. 89. 124. 258. 277. 290. 283. 304. 326. 351. 353. 372. 451. 456. 457. 459. 584. 613. 624. 642. 664. 677. 687.
homo ex anima et corpore constat 582. est *τὸ συναμφοτέρον* s. *τὸ συναμφοτέρον ζῶον* 633.
homo interior 271. 693. homo divinae naturae simulacrum 259. ad imaginem Dei formatum 584. bestiis et corpori imperare iussus *ibid.*
divina non magis quam solem apertum contemplari valet 247. perpetuae corporis commutationi obnoxius 437. quomodo unus idemque permanere dicatur 438. in medio mali et boni constitutus 152. in medio mortalitatis et immortalitatis constitutus 151. pro consuetudine cum terrestribus aut divinis mortalis aut immortalis fit 157. homines antiqui, ab ortu et progenie divina recentes 252. iidem posteris praestantiores et aureum genus 360. libidinosi cum subis comparati 715. homines qua conditione Angelis aequantur 612.

humana natura iustum, per se spectatum, contemplari non valet 794. humana sapientia omnium instar habet 327. humanae naturae imbecillitas 793. pulchritudo 582. 712. humanae vitae bona, tamquam deorum dona, caelo demissa 188. 199.

Hymni militares msc. 140.

ἦ i. q. ἄλλως, alioqui 685. ἦ et ἦ conf. post interrogat. 416. ἦ γάρ —; et ἦ γάρ —; conf. 64. ἦ —, καὶ — ἦ —, καὶ —. in dilemmate amplificato 634.

ἦ γάρ —; 64.

ἦ adverb. ad nomen refertur 292.

ἠγείσθαι i. q. ἀξιοῦν, omisso vel adiecto εἶναι 20. 66. 400. 718. 792. μέγιστον ἠγείσθαι τι 66. μικρόν ἠγείσθαι τι 314. οὐδὲν ἠγείσθαι τινα (τι) 400. ἠγώμαι et ἠγήσομαι conf. 475. 482. ἠγώμαι male ἠγώμαι 482. ἠγήσεται et ἠγήσεται conf. 792.

ἦδη vario usu 374. ἦδη et δὲ conf. 35. 45.

ἦδονή ἀλογος 636.

ἦδυναθία et ἦδυναθία conf. 163.

ἦκειν, usu venire 95. ὁ λόγος ἦκει, sim. ibid.

ἦκιστα, minime 669. ἦκιστα et ἦν ἕκαστα conf. ibid. οὐχ ἦκιστα i. q. μάλιστα 397. 669. οὐχ ἦκιστα et ἦκιστα aut μάλιστα per parison sibi opposita 669.

ἦμεῖς ἡμῶν insitutum 539. conf. cum ἡμῖν 567. conf. cum ἑμῶν 126. ἡμῖν ethicum 534. conf. cum ἡμῶν ibid.

ἦμέρα veritatis lux 779. ἀληθινῆ ἡμέρα ibid.

ἡμετέρων et ὑμετέρων conf. 263.

ἦν conf. cum ἦν 273. conf. cum gloss. ὅταν ibid.

ἦν δ' ἐγὼ male ἦν δὲ ἐγὼ 482. 502. 532. ἦν δ' ἐγὼ et ἦν μὲν ἐγὼ conf. 502. 532. ἦ δ' δς 482.

ἦνλόχος σωφοσύνη, sim. 224.

ἦπίως male ἦπίως 39. male omisum ibid.

ἦρέμα et ἦρέμα καὶ κατὰ μικρόν 450. ἦρέμα πως ibid. ἦρέμα τι inauditum ibid. ἦρέμα male ἦρέμα ibid.

ἦρεμῖν male ἦρεμῖν 450.

ἦροσμένως 136.

ἦσυχῆ πως 450.

ἦσυχώς male omisum 37.

ἦτοι — ἦ — et εἴτοι — ἦ — conf. 634. ἦτοι —, καὶ — ἦ —, καὶ —. in dilemmate amplificato ibid.

ἦτιάζθαι τῶν παθῶν, — ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, sim. 183. 420.

Θ.

θάλλειν transl. 662. ἀεὶ θάλλοντα male ἀειθάλλοντα ibid.

θάνατος et ὁ θάνατος 589.

θάροειν et θαρσεῖν, θάρρος et θάρσος 15.

θάτερον et θάτερα 617.

θάυμα et θαύματα 642.

θέα τοῦ ὄντος, sim. 304. θέα τῶν ἄνω 227. θέα et ἀλήθεια conf. 304.

θέαμα 304. τὰ ἐκεῖ θεάματα, τὰ μακάρια θεάματα, sim. ibid. et 313.

θεάζθαι ad animum transl. 246. 284. 794. perperam positum 374. θεάσασθαι cum gloss. βασιτάσαι 246. cum gloss. ἰδεῖν 284. θεάσασθε et θεάσασθαι conf. 101.

θέα ὀρμη et εὐθεία ὀρμη conf. 184. τὸ θεῖον πράγμα s. χοῦμα i. q. συνοσία 116. τὸ θεῖον et ὁ θεός conf. 367. τὸ θεῖον ἀγαθόν 787.

θέλει c. coniunctivo praes. 475.

θέμις ὁδ' θέμις c. dat. 301.

θεοειδής 584.

θεοεικέλος 258. 584.

θεός sine articulo 495. 584. ὁ θεός et θεός 91. 139. 251. 792. σύν θεῷ (τῷ θεῷ) εἰπεῖν 723. θεοὶ et θεός conf. 586 (extr.).

θεοειδής 584.

θεοφίλας genit. et Θεοφίλης 127.

θεραπεύειν i. q. ἐκθειάζειν 243.

θεσμοφδεῖν transl. 43.

θήρ, θηρόν vitium 351.

θηρεύειν transl. 536.

θίασος i. q. κάμος 228. transl. ibid.

θιασώτης Ἀπόλλωνος, sim. 228.

θολοῦν transl. 219.

θορυβεῖν in secunda acclamatione 128.

θόρυβος affectuum 221. θόρυβος in secunda acclamatione 128.

θραττειν 168.

θρέμματα in comparatione 653. conf. cum σώματα ibid.

θρηνητρια 212.

θροῖς τὴν ἀνδραποδώη τροχα εἶχειν, τὴν μιρακιώδη τροχα ἀποβάλλειν, sim. proverb. 68.

θύρα· Μουσῶν ἐπὶ θύρας ἀφικνεῖσθαι, sim. proverb. 62.

I.

ideae non extra Deum positae sunt 791. idearum communio 148.

immortalia nonnisi a Deo labefactari possunt 586.

immortalitas corporis peccatis aduerti morte prohibetur 598. immortalitas peccati animae inhaerentis morte prohibetur ibid. immortalitatis animi argumentum a somno et vigilia petitur 622.

imperativi passivi usus quidam 444.

implere 86.

Indica 186.

indicativus conf. cum coniunctivo 33. 177. 267. 501. 678. 704. 792. conf. cum optativo 250. conf. cum infinitivo 400. 473. 500. 587. 614. 642. 734. conf. cum participio 534. 649.

infantia cereae instar finguntur 123.

infinitivus pro indicativo 376. pro imperativo ibid. pro substantivo 642. cum vocibus δύναμις, ἀδυναμία 247. durior, neque epexegeti excusandus 724. infinitivus praes. et fut. copulatus 628. infinitivus et indicativus conf. 573.

iniustitia μεγάλη νόσος 553. 597.

inscitia μεγάλη νόσος 597.

intelligentia rerum divinarum cum lumine accenso comparatur 702.

interlocutores iudicum nomine festive designantur 574.

interpolationes vid. glossemata.

interrogandi signa male neglecta 64. 288. 425. 474. 476. 489. 542. 555. 762. male posita 232. 508.

interrogatio in parenthesi 288.

invidia a divinitate exsulat 665.

Irenaeus (ap. Epiph.) 450.

Isidorus Pelus. 53. 406. 629.

Isocrates 119.

Itacismi antiquitus pervagati exemplum 725.

ĩ adscriptum et ̃ conf. 440. 510. 580. 583. 796.

ĩ demonstrativum male neglectum 738.

ĩ et ei conf. in adverbiorum terminatione 365.

ιατικός, medendi vim habens 428. 565. ιατικός et ιατρικός conf. 428.

ιατρικός· ψυχῆ ιατρική, — ιατρικατέρα 428.

ιατρός transl., ut ιατρός τῶν ἑτηῶν 651.

ιδέα i. q. τύπος 242.

ιδεῖν male εἰδεῖν 284. ἰδης male εἰδῆς 105. ἰδῆ 110.

ἰένα ἐπὶ τι, argumentum disputando agredi 656. ἰωμεν et ἰδωμεν conf. ibid. ἰδῆ, agendum 101. 488. 525. cum partic. fut. 101.

conf. cum εις 488. ἴτε, agitedum 101.

ἰένα· ἰεμαι, feror, ruo, male ἰεμαι 681.

ἰμάτιον corpus 115.

Ἰμερος per oculos in animum illabatur 419.
ἴνα insititium 496. conf. cum *εἶναι* 573. *ἴν'* male
 omissum 468. 573. male neglecta elisione 105.
ἰνδάλλεσθαι varia notione 322.
ἰνδαλμα 322.
Ἰππος ὁ τῆς κάκῃς s. κακίης f. 224.
ἴσως conf. cum *ἴσως* et cum *αὐτός* 142.

J.

jaculatoris similitudo 604.
 Jamblichus 68. 95. 120. 148. 247. 343. 385. 537.
 779.
 Joannes vid. Leontius.
 Joannes Chrysost. 185. 343.
 Joannes Climac. 86. 350.
 Joannes Damasc. 75. 84. 430. 527. 792. 794. 795.
 Joannes Diacón. 343.
 Joannes Philopon. 192. 435. 677. 773.
 joci et seria sibi opposita 210.
 Josephus 192.
 Judaei duro et prae fracto ad veritatem animo 381.
 Julianus Imp. 170. 680. 690.
 Justinianus Imp., Methodii compiler 571. 582.
 justum omne pulchrum 549. justum, quod per se
 est, quomodo Platonicè declaretur 146.
 juventae temeritas ex corporis luxuriantis affecti-
 bus 220.

K.

καθαίρειν pp. et transl. 705.
καθαίρεισις pp. et transl. 705.
καθαρά οἰκησις et *καθαράν οἰκησις* conf. 207.
καθαραὶ ψυχαι 195.
κάθαρισ animi duplex 290. *φαρμακευτικὴ κά-
 θαρσις* 599.
καθαρός c. *γνώσει*, *εἰδέναι*, *θεῖσθαι* 794.
καὶ omissione explicandum, non *παραπληρωμα-
 τικόν* 5. in re simili 446. vernacule gerade,
 eben 19. i. q. *τουτέστι* et cum eo confusum
 158. interrogativo praemisum 771. interrogatio-
 nem intendens 288. *καὶ πῶς*; negantis 418.
καὶ in πολλὰ καὶ καλὰ, sim. 214. in repeti-
 tione eiusdem nominis substant. 91. *καὶ*, vel,
 intendit, vocibus adiectum, ut in *καὶ μάλα*
 420. in *καὶ σφόδρα* ibid. et 429. in *καὶ πᾶς* 93.
 in *καὶ παιδὶ δῆλον*, sim. 374. 619. in *τί χρῆ
 καὶ λέγειν*; sim. 288. *καὶ* post longiorem pa-
 renthesin 422. insititium 181. 296. 333. 376.
 386. 406. 422. male omissum 19. 267. 308. *καὶ*
 — *καὶ* copularum prior saepe oblitterata 666.
καὶ ἐμὲ pro *καμὲ* 744. *καὶ* conf. cum *δὲ* 403.
 conf. cum *ἢ* 603. *καὶ γὰρ* et *καὶ γὰρ καὶ* conf.
 529. *καὶ γὰρ καὶ* et *καὶ γὰρ* conf. 482. *καὶ*
δὴ καὶ — *γὰρ* non ferendum 642. *καὶ γὰρ μὲν* —
 649. *καὶ* — *μὲν*, *καὶ* — *μὲν δὴ*, *καὶ* — *μὲν*
ἤδη in transitione 336. *καὶ* — *μὲν* et *καὶ* —
μὲν οὖν conf. ibid. et 444. *καὶ μὲν δὴ* — *γὰρ*
 642. *καὶ μὴν* — *γὰρ* 642. *καὶ μὴν* et *καὶ μὴν*
καὶ conf. 534.
καιρός· *κατὰ καιρὸν καὶ καιρὸν*, iteratis tem-
 porum momentis 91.
κάκη cum *κακία* confusum et aliter oblitteratum
 224. ὁ τῆς κάκῃς *Ἰππος* ibid. et 334.
κακία, postposito *ἀρετῆ* 635.
κακός· *κακὰ*, postposito *ἀγαθὰ* 635. *κακὰ* et
τὰ κακὰ 771.
κακούργημα 708.
καλεῖν et *ἀνακαλεῖν* conf. 196. *καλεῖς* —; diale-
 ctica interrogandi formula 423.
καλινθεῖσθαι ἐν τινι, — *περὶ* τὸ 715.
καλλωπιεσθαι, se iactare, c. ὡς et partic. 14.
καλός· *αὐτὸ τὸ καλόν*, τὸ φέσει s. *αὐτοφύσει*
καλόν 146. *κάλλιον* pro *καλόν* 530. τὸ *κάλλιον*
 192. 530. 534.
κάλυμμα transl. 241.

κᾶν (καὶ *ἐάν*), etiamsi, indicativum respuit 440.
κᾶν male *κᾶν* 284. 792. *κᾶν* et *καὶ* conf. 420.
κᾶν εἰ et *κᾶν* conf. 651.
κάρα et *κάρη* 266.
καρπός transl. vid. Filius.
καρποῦσθαι ἡθονῆν 601. *καρποῦσθαι* et *καρπί-
 ζεσθαι* conf. ibid.
καρτερεῖν vel *καρτερῶς ἔχειν* πρὸς τὰς ἡθονάς 429.
κατὰ c. accus. modum ac similitudinem declarat
 254. *κατὰ δύναμιν* 252. *καθ' ἡμᾶς* varia po-
 testate 298. *καθ' ἡμᾶς*, vestra sententiā
 544. *μὲλλον ἢ κατὰ τινα* 337. *κατὰ φθόνον*,
 obtrectandi causa 520. *κατὰ* in accus.
 omissum 754. neglecta in *κατὰ* elisio excusa-
 tur 568. *κατὰ ἄλλον* et *κατὰ ἄλλων* conf. 568.
κατὰ νοῦν et *καὶ τὰ νοῦν* conf. 213.
καταβάλλειν πρὸς ἀπιστίαν, — *εἰς ἀπιστίαν* 448.
καταβάλλειν et *μεταβάλλειν* conf. ibid.
καταγωγή, *καταγωγήον* 42.
καταδουλώσει et *καταδουλώσασθαι* transl. 782.
κατακροματίζειν vario usu 707.
κατακλύζειν transl. 144. 180.
κατακοσμεῖν de mundo adornando 722. 726. *κα-
 τακοσμεῖν* et *μετακοσμεῖν* conf. 722.
καταλείπειν· *κατέλιπε* conf. cum *καταλείπειν*,
κατέλιπε et *κατέλειπε* 734.
κατάληψις, comprehensio 490. *κατάληψις* et
γνώσις copulata ibid.
καταμανθάνειν, probe intelligere 442. οὐ
καταμανθάνω varie corruptum ibid.
καταντλεῖν, obruere 455.
καταπαύειν c. accus., ut τὸν λόγον 648. *κατα-
 παύειν* et *κατάπαυσιν* conf. ibid.
καταπέμπειν usu peculiari 188.
καταπίπτειν εἰς ἀπιστίαν 448.
καταπραῦνειν male *καταπραῦνειν* 427.
κατάρθειν transl. 197. conf. cum *καταρθεῖν* ibid.
 et 292.
κατασκέπηται conf. cum *κατασκέπεται* et *κατα-
 σκέπεται* 332.
κατασκηρᾶσθαι transl. 665.
κατασκηροῦν transl. 98.
κατασπᾶν transl. 192. 429.
καταφεύγειν εἰς τι in disputando 434.
καταφύσημα 708.
καταχανοῦν transl. 299.
καταχῶσαι transl. 359.
καταψεκάζειν transl. 197.
κατεργάζεσθαι 214.
κατευθύνειν Stoice de Deo 137.
κατέχειν de idea 148.
κατοκωχῆ et *ἀνακωχῆ* conf. 389.
κάτω νεύειν 301.
καύχημα 708.
κενοῦν et *πληροῦν* per parison sibi opposita 689.
κενωθέντες et *κενωθέντος* conf. ibid.
Κένταυρος in ludibrio 714.
κέντρον καὶ σημείον τόπον s. λόγον ἐπέχειν, sim.
 355.
κεραννύται· *κεράσμαι*, *κερασαμένος* 29. 36.
κεφάλαιον· ἐν *κεφαλαίῳ* et ἐν *κεφαλαίσις*, sum-
 matim 649. ἐν *κεφαλαίσις* — *δίεμι* et ἐπὶ
κεφαλαίων — *διεξέρομαι* ibid. ὡς ἐν *κεφα-
 λαίσις* πάλιν ἐπαλεῖθαι τὸ ibid. ἐπὶ *κεφα-
 λαίων* et *ἐπικεφαλαίων* conf. ibid.
κεφαλαιοῦσθαι, summatim describere 649.
κεφαλὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ, sim. 89.
κηδεμονία 393.
κηλεῖν 297.
κῆπος, ἀλλότριος *κῆπος* transl. 107.
κῆρες sensu morali 664. *κῆρες δλέθρου αἰτίας* ibid.
κηροπλαστεῖν transl. 123.
κηρῆν varie transl. 668.
κηφηνώδης transl. 668.
κινδυνεύειν περὶ τινος 773.
κινεῖσθαι κίνησιν 362.

κλέος poet., ἀθάνατον κλέος, sim. 280. κλέος et κάλλος conf. ibid.
κλίνειν κλιθέντος et κληθέντος conf. 627.
κνίπτειν 343.
κνήσις, κνήσιμα et κνησιμός de pruritu venereo 406.
κνησιμώδης et κνησιμώδης conf. 406.
κοινός τὰ κοινῆ τῆς — φίλλας et proverb. κοινὰ τὰ τῶν φίλων 736.
κοινωνεῖν in peius acceptum 240.
κόλασις βασάνων corpus 487.
κολοφῶν τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναί τῃ λόγῳ, sim., proverb. 89.
κόρος ὕβριν τίπτει, proverb. 644.
κορυφαίος, κορυφαϊότητος 71. κορυφαϊότερος et κορυφαϊότητος conf. ibid.
κορωνίς τὴν κορωνίδα ἐπιτιθέναί τῃ λόγῳ, sim., proverb. 89.
κοσμῆν de virtutis ornato 59. 262. 274. 383.
κοσμῆν, exornare dicendo 353. κοσμῆ-
σασα et κομίσασα conf. 266.
κόσμημα, insigne 708.
κόσμητρον virtutis 59.
κόσμος de virtute 59. 262. 274. oppos. ἀλλότριος
κόσμος 59. 262.
κουφίζειν transl. 53. 293. 301.
κούφος transl. 53. 293. 306.
κούφος et κωφῶς conf. 53.
κρατεῖν et κρατεῖσθαι copulata 233. κρατεῖν ἡδο-
νῶν, sim. ibid. κρατεῖσθαι ὑφ' ἡδονῆς, sim.
ibid. et 636.
κρείττων et κρείσσων 362. κρείττω accus. masc.
et κρείττονα conf. 267. 362. κρείσσονα accus.
masc. pro κρείττω 362. κρείττους pro κρεί-
τονες ibid. κρείσσους et κρείσσονες conf. ibid.
et 368. ὁ κρείττων βίος, vita beata 742.
τὸ κρείττον, divinitas ibid. τὰ κρείττονα,
coelestia ibid.
κριταὶ τῶν λόγων 574.
κροτεῖν de plausu aversantium 128.
κρύειν transl. 236. conf. cum κρύειν et ποιεῖν 135.
κρυῖν transl. 236. conf. cum κρύειν 236.
κυλινδεῖσθαι ἐν τινι, — περὶ τι 715.
κύμα τὸ κύμα τῆς ἀνοίας 144. 180. τὰ κύματα
τῆς ἡδονῆς 144.
κυρούσθαι τι λόγῳ vel ἔργοις 467.
κύτος, complexus, ut τῆς ψυχῆς 185.
κωλύειν μὴ τι κωλύω —; οὐδὲν κωλύει —. τι
κωλύει —; 408.
κατίλος et σκαπίλος conf. 418.
κωφός καὶ θυσμαθής 181.

L.

labi i. q. falli 769.
lacunae ex δημοσιελεύτους 73. 357. 429.
Lasallius 437.
Lecapenus 783.
leges puniendis pravis sunt 374.
Leontius et Joannes Rerum Sacrarum libris 52.
355. 357. 366. 587. 596. 603. 658. 681. 777.
Libanius 95. 210.
libido venerea ex corpore succulentiore 164. li-
bidini deditus corpori consentit 567.
ligni tortuosi similitudo 556.
Lindavius 343 extr.
Longinus 343.
Longus 296.
Lucianus 12. 23. 29. 52. 296. 297.
luctae tres et septem 276.
luctatoris similitudo 102.
lulus vel ludus et seria sibi opponuntur 210.
lux: lucis nomine celebratur veritas divina 782.
Lydus, Laur. 224.
lyrae et organi similitudo 158.
Lysis Pythagor. 68.

A.

λάμπειν de pulcritudine c. partic. 323.
λανθάνω ἐμαυτὸν c. partic. 513.
λέγειν obiecto praemissum 526. λέγεις; in re-
sponso 548. λέγειν τι i. q. μὴ μάτην λέγειν τι
456. λέγειν repetitum vel cum alio verbo com-
mutatum in formulis: ὁ λέγων — δοθέντα
λέγει, ὁ λέγων — δοθῶς παρακελεύεται, sim.
149. 395. λέγειν insititium 614. ἔλεγεν εἰπεῖν
et ὡς ἔλεγεν εἰπεῖν conf. 47. λέγομεν et λέ-
γομεν conf. 474. 591. λέγοι et λέξοι conf. 755.
λεγοῦσθαι et λέγουσα conf. 32. λέξῃ conf. cum
λέξει et λέξοι 755. λέγεται tecte citantis 153.
λέζεται et λέξετε conf. 587. λελέξεται ibid.
λελέξθω 159. 771.
λεμῶν de beatorum sede 31. 310. λεμῶν apud
inferos et supercoelestis 31. ἄτης λεμῶν terra
ibid. Vid. etiam v. ἀπῆρατος.
λείπειν pro ἐλλείπειν 403. λείπεται λοιπὸν 76.
λήγειν 51. 303.
λογισμῶν et λογισμῶν conf. 795. λογισμοὶ ἀνο-
κιοὶ 670. 688.
λόγος, Sermo, per quem omnia facta sunt 578.
Dei iussu mundum condidit ibid. πρωτόγονος
vocatur 139. Σοφίας nomine declaratur ibid.
λόγος, oratio et ratio 731. λόγος ἐγκωμια-
στικός (περὶ c. genit.) et λόγος ἐπαινος c. ge-
nit. vel c. εἰς 46. λόγος c. genit. obiecti 9.
λόγος usu Platonico, quo orationi vel rationi
personae quasi et agendi vis tribuitur 646. ὁ
λόγος αἰρεῖ, — ἀπέδειξε, — φαίνεται βούλε-
σθαι δηλοῦν, sim. ibid. ὁ λόγος ἀπαιτεῖ,
ratio postulat 752. ὁ λόγος ἤκει, sim. 95.
ὁ λόγος καταφύγει εἰς τι 434. ὁ λόγος dicitur
ὁμολογεῖν 724. λόγος c. accus. et infinit. 320.
λόγος ἔχει (mendose ἤχει) c. accus. et infinit.
ibid. τοῦτον τὸν λόγον, omisso κατὰ 754.
τὸν λόγον s. τοὺς λόγους ποιεῖσθαι 640. 739.
744. πολὺν λόγον ποιεῖσθαι 740. 758. λόγος,
articulo omisso 723. 794. articulo male omisso
445. 735. τῷ λόγῳ et τῶν λόγων conf. 455.
λόγος et λόγοι conf. 735.
λοιπὸν, iam 76. 111. c. accus. et infinit. 111. τὸ
λοιπὸν, iam, 749.
λογέτρια 212.
λύειν, labefactare et frangere 586. dis-
solvere ibid. λύειν λόγον, tollere ratio-
nem 573. λελυμένου conf. cum λελυμένοι et
λελεγμένου ibid.
λυττῶν in amore 305. λυττῶν et λυσσῶν ibid.
λωβᾶσθαι passiv. et med., transl. 195. λωβᾶσθαι
et καταλωβᾶσθαι conf. ibid. λελωβημένος et
μεμωμημένος conf. ibid.
λώβημα 708.
λωφᾶν intransil. cessare, transit. liberare
452. λωφᾶν τινας, requiescere a re ibid.

M.

Macarius 192. 277. 334. 385. 690.
malum a Diaboli invidia repetitur et in inobedientia
ponitur 777. non per se, sed usu rerum existi-
stiat 119. 777. malo liberari, quam liberare
praestat 527. mala ex materia redundant 734.
772. non nisi in mortalem et humanam natu-
ram cadunt 734. 776. ortu carent 771.
Marcus Antoninus 385. 487.
maris et fluctuum imagine quomodo Patres Eccl.
utantur 144.
Martyrium S. Ignatii 777.
materia ἀγέννητος 721. ἀμορφος 722. 734. ἀνεί-
δους 734. ἀποιος 722. 734. ἀσχημάτιστος
722. 734. Deo σύγχρονος 721. Deo συνήναρ-
χος ibid. Deo συνυπάρχειν dicitur ibid.
malorum non est fons 366. omnino non est
775. cum salo comparatur 144. (vid. etiam

δοχείον. στηρίγματα. τόπος. υποδοχή. χώρα.)
 materiae indigentia 734. turbulencia 721. 734.
 pristina turbulencia a Deo in concinnum ordi-
 nem redacta 577. pristina turbulencia malo-
 rum fons 734.
 matrix comparata cum arvo, sulco, terra 107.
 Maximus, S. 277.
 Maximus, qui fertur, fragmentum *περι τῆς ὄλης*
 Methodio vindicatur 749. 770.
 Maximus Tyrius 28. 46. 52. 148. 155. 236. 326.
 medicina factis praecepta persequitur 467.
 Meletius (ap. Epiph.) 450.
 mendum ex lacuna male sarta 631. ex litera
 absorpta 734. ex male intellecto compendio
 scripturae 134. ex scriptura mendosa ante
 genuinam illata 80. ex syllaba praecoccupata
 682. ex syllaba transfusa 17. menda ex voca-
 libus permutatis vid. *οι* et *ῆ*. ex vocibus con-
 flatis 12. 41. 406. 439. 450. 487. 526. 534.
 549. 586. 613. 624. 662. 686. ex vocibus di-
 remtis 179. 236. 428. 438. 443. 458. 505. 522.
 523. 581. 588. 669. 734. ex vocibus omissis
 37. 39. 40. 45. 46. 47. 60. 81. 82. 83. 88. 89.
 91. 99. 139. 144. 157. 164. 169. 181. 229. 232.
 238. 262. 267. 276. 277. 283. 291. 302. 324.
 330. 331. 341. 345. 366. 372. 373. 377. 387.
 400. 426. 429. 439. 445. 457. 460. 468. 482.
 524. 527. 534. 537. 555. 566. 568. 569. 573.
 575. 584. 586. 587. 591. 642. 644. 656. 666.
 690. 694. 696. 734. 759. ex vocibus temere
 adiectis 181. 190. 200. 285. 295. 296. 298.
 301. 324. 333. 336. 368. 374. 376. 386. 476.
 492. 496. 539. 555. 563. 596. 612. 614. 675.
 694. (vid. etiam glossemata). ex vocibus
 vel syllabis temere repetitis 82. 114. 174. 184.
 196. 232. 236. 248. 252. 509. 628. 660. 734.
 772. Cf. lacunae.
 mens quisque sumus, non corpus 261. 633. men-
 tis offuscatio 421. perturbatio ibid. purgatio
 382.
 Mercurii statuæ et statuarum bases quadratae
 allegorice explicantur 676.
 Methodius alio nomine Eubulius 2. 387. 418.
 sub Maximi nomine ap. Euseb. P. E. latet 749.
 et 731. 734. 735. 736. 738. 743. 750. 759. 763.
 764. 765. 769. 775. Origenem et Origenistas
 refellit vel notat 486. 487. 631. 639. 642. 713.
 cum Origene sentit 114. 256. 711. de S. Trin-
 itate minus accurate loquitur 139. 394. scrip-
 turae sacrae locos adfert vel respicit 52. 58.
 67. 98. 134. 149. 152. 156. 167. 206. 241. 250.
 251. 258. 271. 276. 284. 326. 336. 338. 404.
 479. 578. 584. 596. 604. 653. 694. 698. 700.
 702. scripturae sacrae locos interpretatur 98.
 139. 140. 261. 273. 277. 380. 421. 653. 661.
 701. 702. 709. 715. scripturae sacrae interpre-
 tationes allegoricas vel mysticas profert 206.
 215. 242. 262. 270. 340. 347. 406. Platonem
 tecte laudat 153. 183. 358. 379. 404. sollers
 est et ingeniosus Platonis imitator 482. 501.
 563. 749. dialogi Platonici proprietates dili-
 genter observat 138. 429. 515. 719. 770. aman-
 tissimus est Platoniorum *ἄπαξ λεγόμενον* 682.
 Platonicum egregie agit 326. Platonis verba
 et sententias imitando immutat et vel ampli-
 ficat vel in brevius contrahit vel ad alia trans-
 fert 12. 13. 94. 99. 102. 134. 158. 159. 165.
 171. 177—180. 191. 201. 204. 214. 215. 220.
 224. 228. 241. 249. 250. 259. 267. 276. 279.
 282. 283. 294. 298. 302. 317. 323. 334. 337.
 338. 343. 345—347. 350. 351. 354. 358. 359.
 361. 372. 376. 377. 379. 398. 429. 453. 462.
 467. 474. 480. 495. 504. 509. 511—513. 520.
 523. 530. 537. 548. 554. 556. 564. 567. 568.
 574. 581. 584. 588. 589. 591. 596. 597—600.

603—605. 610. 611. 615—617. 619. 622. 623.
 627. 629. 642. 653. 655. 676. 678. 683. 692.
 706. 712. minus Platonice sentit et loquitur
 148. 331. 372. 382. 491. Xenophontem imita-
 tur 28. 30. 212. 662. Philonem imitatur 297.
 406. Pythagorea adfert 295. 346. Stoica ad-
 fert 137. 295. 299. 300. 380. 577. 725. poetarum
 versus orationi immiscet 171. 229. 265.
 303. 351. 456. 624. poetarum vocabula usur-
 pat 154. 234. 280. 712. 773. 777. Atticismi
 est studiosissimus 52. 620. Atticas tamen for-
 mas non ubique servat 7. 15. 65. 168. 314.
 326. 333. 344. 362. 529. 693. 734. transposi-
 tioni verborum indulget eaque emphasis captat
 35. 153. 221. 222. 295. 317. 323. 429 (extr.).
 455. 584. 663. tumori Asiatico indulget 388.
 anaphoras amat 223.

Methodii vita et scripta Praefat.

opus *περι ἀγγελίας* sive Symposium ad
 Symposii Platonici imitationem compositum 2.
 Ariani opinionibus depravatam visum Photio
 139. glossematibus et μεταφράσει interpola-
 tum 238 (vid. etiam glossemata). operis
 inscriptio 1. recensio duplicis vestigia 49.
 238. 314. editiones et codd. mss. 1. contextus
 tractatur 2—429. et obiter 9. 11. 22. 28. 29.
 36. 40. 43. 47—49. 51—53. 55. 57. 59. 69.
 71. 73. 76. 79. 83. 84. 87. 93. 94. 96. 98—
 101. 103. 107. 108. 115. 121—127. 129. 131.
 133. 134. 136. 138. 140. 141. 144. 145. 149
 —152. 157. 159—164. 168. 174—176. 183—
 192. 194. 195. 197. 199. 201—204. 206. 209.
 210. 215. 218. 219. 222—228. 232—234. 236.
 239—243. 249—253. 258. 263. 264. 266. 270.
 271. 273. 275. 276. 280. 282. 284. 285. 287.
 289. 291—295. 298. 300—304. 309. 311. 313.
 314. 319—322. 325. 326. 329. 332—336. 340
 —343. 345. 347—349. 351—355. 357—360.
 362. 365—369. 372—374. 377—382. 385—
 387. 392. 394. 403—406. 409. 418. 420. 421.
 424. 427. 428. 572. 584. 596. 599. 634. 644.
 665. 694. 705. 706. 708. 769. 775. 777. 792.
 et Ind. vv. ἀρχέγονοι δυνάμεις. ἐκλάμπειν.
 νόησον. παρατριβή. σπορά.

opus *περι ἀναστάσεως* 430. 441. eius
 fragmenta tractantur 441—713. et obiter 11.
 14. 40. 41. 43. 52. 55. 60. 72. 75. 95. 98. 101
 —104. 115. 120—122. 125. 132. 136—138.
 143. 144. 151. 152. 155. 158. 160. 163. 166.
 169. 170. 182. 184. 187. 189. 195. 201. 202.
 205. 222. 232. 233. 238. 242—245. 250. 251.
 255. 256. 259. 261. 271. 276. 283. 294. 300.
 301. 303. 318. 334. 339. 342. 343. 349. 363.
 364. 365. 366. 375—379. 385. 405. 406. 428.
 432. 438. 440. 444. 445. 453. 459. 462. 470.
 473. 475. 486. 487. 489—491. 496. 501. 502.
 508. 510. 511. 530. 531. 541. 545. 550. 552.
 556. 557. 559. 560. 563. 564. 570. 572—574.
 577. 580. 582. 584. 586. 587—590. 593. 596.
 597. 599. 601. 602. 606. 612. 614. 620—623.
 627. 629—636. 639. 641. 644. 647. 649. 654.
 657—659. 667. 670. 675. 677. 683. 693. 695.
 698. 699. 702. 704. 705. 708. 709. 712. 713. 726.
 787. et Ind. vv. δίδοναι. προσέχειν τετραπέσθαι.

opus *περι τοῦ ἀπτεξουσίου* 729. 777.
 eius pars, quae est *περι τῆς ὄλης*, Maximo
 falso adscripta ab Eusebio 749. 770. fragmenta
 operis tractantur 730—777. et obiter 53. 86.
 119. 251. 366. 372. 434. 547. 572. 707. 721.
 722. 730. 731. 733—736. 738. 741—743. 747
 —750. 752. 753. 755. 756. 759. 760. 763—
 765. 767. 769—773. 775. 777.

opus *περι τῶν γενητῶν* 714. fragmenta
 operis tractantur 714—728. et obiter 100. 139.
 148. 162. 210. 251. 305. 319. 364. 429. 434.
 462. 715. 719. 721—724. 728.

- homilia in Symeonem et Annam obiter tractatur 1. 139. 187. 251. 266. 273. 280. 288. 304. 339. 349. 350. 365. 385. 386. 388. 393. 452. 584. 649. 693. 708. 773. et Ind. vv. oratio. et *γεωργεῖν*.
- homilia in Ram. Palmar. obiter tractatur 67. 273. 388.
- fragmenta de Cruce et Passione Christi 778. ad eius libros adversus Porphyrium referuntur 778. 792. tractantur 779—792. et obiter 98. 125. 139. 158. 303. 353. 465. 661. 688. 690. 777. 782. 792. et Ind. v. *ἐγκατασκήπτειν*.
- adversus Porphyrium libri 792. fragmenta tractantur 84. 792. fragmenta deteguntur 792.
- fragmenta ex Comm. in Job. tractantur 276. 445. 779.
- fragmentum de Jona (ap. Maium) tractatur 162. 190. 662.
- fragmentum ap. Jo. Damasc. tractatur 793—795. alia fragmenta, ei adscripta, tractantur 795. Methodio perperam adscriptum fragmentum 676. 795.
- Menrsia Varia Divina 53. 86. 251. 366. 434. 707. 721. 729—767. 769.
- Michaël Archangelus *ἀρχιστράτηγος* 140.
- mors cui bono a Deo sit inventa 598. mortis definitio Platonica 589. meditatio 623. vis medica 599.
- motus et animi et corporis morbos utriusque prohibet 598.
- mundus ad aeternum boni exemplar conformatus 259. animantibus repletus 580. Dei beneficio divinitatis honorem nactus 586. πόλις μεγάλη 577. pulcher, quippe perfectus 580. mundi administratio particularis a Deo Angelis mandata 587. mundi et eius partium concentus 579. mundi opificii quoenam causa 787.
- mysteria paganorum perstringuntur 263. mysteriorum propria vocabula ad contemplationem rerum divinarum translata 250. 263. 304.
- μάθημα c. genit., μέγιστον μάθημα, θεία μαθήματα 71. 382.
- μαθήτρια 212.
- μακρότητα 212.
- μακάριος ὁ μακάριε et ὁ μακαρία iron. 16. 414. μακάρια θεάματα, sim. 313. μακάρια κάλλη 323. μακαριώτατος 662. μακαριώτης et μακαριότητος conf. ibid.
- μακαριστός βλος et μακαριστότατος β. 662. [Adde Atticum ap. Euseb. P. E. XV. 13. p. 816, B. ἡ μακαριστή βιοτή.] μακαριστοτάτη εὐδαιμονία 662. μακαριστότατος et μακαριστός conf. ibid.
- μακαρίστρια 212.
- μακραίων vox poetica, μακραίων βλος et μακραίων χρόνος dictiones poeticae 585. μακραίονα et μακρόν αἰῶνα conf. ibid.
- μακρῶν c. genit. 109. cum ἀπό ibid.
- μακρόθεν 309.
- μανθάνειν, intelligere 443. 511. 744. pro docere perperam acceptum 443. μανθάνω et οὐ μανθάνω formulae Platonicae ibid. μάθησι et μάθησι 621.
- μαραίνεσθαι transl. 222. μαραίνεσθαι transl. ibid. 702.
- μαργᾶν et μαργαίνεσθαι conf. 134.
- μάτην et ματαίως 744.
- μάχεσθαι ἐναντῶ 372. 510. μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονάς, sim. 420.
- μεγαλοπρεπῶς, magnifice, etiam iron. 10. 412. μεγαλοφρόνως, magnifice, iron. 412.
- μέγεθος et σχῆμα coniuncta 331.
- μεδέλγειν transl. 429.
- μέθεξις idearum, ut summi pulcri 148.
- μέθη transl. 232.
- μεθόριον et μεθόριος conf. 155. ἐν μεθόριῳ, ἐν μεθορίοις ibid.
- μεθύσκειν transl. 232. 235.
- μείζων· μείζον et μείζονα conf. 526.
- μειρακιώδης vid. θορξ.
- μελετᾶν c. infinit. 74. μελετᾶν ἀποθνήσκειν ibid.
- μελετᾶν et ἀμείλειν conf. ibid.
- μελέτη θανάτου vario sensu 623.
- μέλλειν et μέλειν conf. 385.
- μέλος· μέλη et μέρος conf. 707.
- μεμλημένως et μεμελετημένως conf. 136. 683.
- μὲν affirmandi vim per se habet 649. μὲν — in anaphora 539. μὲν male omissum 47. 539.
- μὲν νῦν et νῦν μὲν conf. 649. μὲν οὖν in transitione 336. conf. cum μὲν 444. 642. conf. cum καὶ μὲν οὖν 336.
- μετὰ c. genit. et μετὰ c. accus. conf. 149.
- μεταβάλλεσθαι et ὑποβάλλεσθαι conf. 592.
- μεταζωγραφεῖν transl. de Deo 94. conf. cum ζωγραφεῖν ibid.
- μετεωρίζειν transl. 293. 301. μετεωρίζεσθαι med. transl. 293.
- μετεωροπορεῖν et μετεωροπολεῖν conf. 350.
- μετοχητέειν transl. 49.
- μετοχή idearum, ut summi pulcri 148.
- μέχρι et μέχρι 109. μέχρι τοσοῦτου 444. μέχρι c. adverb. 109. μέχρι μακρῶν ibid. μέχρι μακρῶν conf. cum μέχρι ἄκρων et μέχρις ἄκρων ibid.
- μή c. coniunct. aor. et c. imperat. praes. 13. 26. μή c. coniunct. et μή c. opiat. conf. 522. μή male omissum 488. μή conf. cum με 418. 520. conf. cum οὐ 466. conf. cum τοῦ 172. μή καὶ et καὶ μή conf. 557.
- μηδὲ post μή, neglecta elisione 660.
- μήκος· εἰς μήκος ἐξάγειν s. ἐκτείνειν τὸν λόγον 374. 377. μήκος καὶ βάθος καὶ πλάτος coniuncta 348.
- μνήσειν vario usu 775.
- μητοί — γε et μή τι — γε 616.
- μηχανᾶσθαι πρὸς τι locutio suspectae fidei 429.
- μηχανή· τίς μηχανή μή οὐχί —; 172. 627. οὐδέμια μηχανή μή οὐχί —, 172. articulus ἡ in his formulis locum non habet ibid.
- μικρὸς vid. σμικρὸς. μικρὸν ἡγεῖσθαι τι 314.
- μικρῶν et μικρόν conf. 523.
- μιμητής, μιμηταὶ εἰδώλων ἀρετῆς poetae 474.
- μνημονεύειν· εἰ μνημονεύεις, εἰ μνημονεύετε in parenthesi 686. εἰ μνημονεύετε et ἐμνημονεύετε conf. ibid.
- μόγις et μόλις, vix, tandem 103. 446. μάλα μόγις et μάλα μόλις 103.
- μοῖρα· θείας μοῖρας μετέχειν 116.
- μόνιμον κάλλος 29. μόνιμος et νόμιμος conf. ibid.
- μονοειδής 774.
- μόνος pro adverbio μόνον 439. μόνον in ὁ μόνον — ἀλλὰ καὶ non ad nomen refertur ibid. οὐ μόνον, omisso ἀλλὰ καὶ ibid. μόνον et μόνον conf. ibid. μόνω et μόνον conf. 586.
- μορφή i. q. φύσις, οὐσία 256. μορφῆ, corporum formae 584.
- μύειν de plantis 596.
- μύθος c. genit. obiecti 9.
- μυρῶς repetitum 674. μυρῶ διαφέρειν et μυρῶν δ. conf. 289.
- μώμημα 708.
- μὴν οὐκ ἀνάγκη —; et εἰ μὴ ἀνάγκη —. conf. 138. μὴν οὖν —; ibid.
- Μωυσῆς et Μωϋσῆς, Μωϋσῆς 280. [Adde Didorff. Annot. in Epiphan. Panar. I. 379.]

N.

- Nathanaël vid. Nicephorus Chuman.
- natura rerum mortalium divini pulchri indigena est 783. naturae concinnitas, quae in elementis cernitur 732.
- Naucratius 385.

Neander 749.
 Nemesias 155. 633.
 neutra nomina, plurali numero posita, cum verbi numero singulari vel plurali 141. 148. 236. 584. 665. neutrum adiectivi gnomicum 368. 371. perperam positum 24.
 Nicephorus Callist. 212.
 Nicephorus Chumn. 277. 632.
 Nicephorus Gregoras 225. 665.
 Nicephorus Patriarcha 170.
 Nicetas Paphlago 212. 277. 381.
 Nicomachus 355.
 nihil ex nihilo fieri probabile est 731. nihil secum ipsum pugnat 372. 775.
 Nilus 5. 89. 385. 690. et Ind. v. nomen.
 Noe arcae ligna quadrata allegorice explicata 676. nomen substantivum vi passiva c. genit. positum 589. ex praegressis repetendum 573. 779. voce καὶ repetitum 91. nomina substantiva cum αὐτὸς composita 146. in *ἐνμα* exeuntia 708. in *ημα* ibid. in *τρια* 212. [Add. Nil. Epist. III, 135. p. 375 Allat. *διώκτρια. ὑπεραγωνίστρια. ὑπερωπιστρία.*]
 nomina propria feminarum in *ιον* et *ium* exeuntia 4. in *α* c. genit. in *ας* 127.
 nominativus et accusat. conf. 34. nominat. et genit. conf. 190. 345. 358.
 Nonnus 286.
 nos anima sumus 261.
 nudus i. q. carens 162.
 Numenius 655.
 nutriendi facultatibus adscribenda excernendi facultas 435.
ν̄ cum *ι* adscripto conf. 455. 476.
ν̄ paragogicum in intercisione enuntiatum ante consonam recte positum 673. 734 (ter). media in oratione ante consonam male positum 236. 296. 366. 586. 673. 734.
νάμα pp. et transl. 197.
ναρκῶν et *ναρκῶν* 792.
νεανικός, strenuus et protervus 284.
νεανικῶς 202. 284.
νεχροφορεῖν de anima 115. 487.
νεύειν ancipiti notione 301.
νηποινί male *νηποινεῖ* 385.
νικᾶν et *νικῆσαι* κακῶς in disputando 748.
νικητήρια in virtutis certamine 319.
νόησον 110. [*νόει μοι* Symp. p. 243 (bis)].
νομοθέτημα 708.
νομοθέτης Stoicis Deus 137.
νόμος divinae gubernationis ap. Stoicos 137. *νόμον*, ritu, et *νόμῳ* conf. 72.
νόσος, insana cupiditas 426. vid. etiam in scitia. iniustitia. peccatum.
νουθετεῖν, commonere, castigare 564.
νοῦς, sententia 443. *νοῦς* omissio articulo 794. *νοῦ* et *νοός* conf. 67. *νόψ* et *νῶψ* conf. 676.
νώτον τὸ τοῦ οὐρανοῦ *νώτον* 54. 639. τὰ *νώτα* τοῦ στερεώματος 639.
 Η.
ἐλλαμβάνεσθαι τιнос 409.
ἔλλον, τό, τοῦ γνωστοῦ καλοῦ τε καὶ πονηροῦ 156.
ἐμπαντες et *σύμπαντες* conf. 289.
ἐν et *σύν* 7. 286.
ἐνδήσας, ὁ, Deus 586.
ἐνέμפורος pp. et transl. 289. *ἐνέμפורος* et *συνέμפורος* conf. 286.
ἐνουσία et *σνουσία* 7.
 Θ.
 obiectum ex praegressis repetendum 20. 197. 311. 721.
 Ocellus 116.

occurrere i. q. obloqui 770.
 oestrus 406.
 olei variae similitudines 37.
 Olympiodorus 68. 335. 633.
 Ophitae 690.
 Oppianus 721.
 Oracula Sibyllina 212.
 oratio cum textili comparatur 126. [conf. Method. Homil. in Symeon. et Ann. p. 18 ed. Pantin. loco allato in annot. 1.] oratio secum consentiens cum harmonia comparatur 570. orationum inscriptiones perperam posita 47. 131. orationum exordia 47. 87. transitiones 76. 87. 145. 336. clausulae 85. 126. 209. 240. 252.
 Origenes 153. 308. 677. 690. (vid. etiam Pseudo-Origenes) a Methodio Κένταυρος vocatus 714. perpetuus Platonis imitator 433. Platoniorum sectator 692. 713. Origenis doctrina Hydra vocatur 655. eius ap. Epiphani. Commentar. in Psalm. 1, vs. 5 tractatur 431—440. et obiter 166. 202. 432. 434. 437. eius interpretatio Genes. 3, 21 115. interpretatio Psalm. 65, 10 630. 632. Origenis, qui fertur, Philocalia 735. 741. 743. 749. 751. 755. 756. 759—761. 769. 771. Origenis et Origenistarum sententiae 114. 115. 256. 483. 484. 486. 487. 544. 630. 631. 638. 639. 642. 711. 713. 721. 728. eorundem interpretatio scripturae sacrae notatur 639. 651. 652.
 Orphica 451. 648.
 Orphicorum de corpore sententia 487.
 ὀ et ὄς conf. 504. τὸν et τὸ conf. 683. 771. τὸ et τοῦ conf. 775. τὸ et τὸν conf. 732. 775. τὸ post τοῦτο male omissum 676. τῷ et τὸ conf. 262. 477. 698. τῶν et τὸν conf. 535. τῶν δὲ et gloss. τούτων δὲ conf. 19. τοῖς et τοῦ conf. 65. vid. etiam articulus.
 ὄγκος, moles 654.
 ὄγκουσθαι, in molem surgere 654.
 ὄδοιπορία πρὸς οὐρανόν, sim. 237.
 ὄθι et ὄτι conf. 229.
 ὄθνηος 670.
 ὄι et ἦ conf. 246.
 ὄικαξεν transl. 365.
 οἰακονόμοι Di 365.
 οἰακόςτροπος Ἀνάγκη 365.
 οἶε et οἶσθε orationi interposita 481. οἰώμεθα et οἰόμεθα conf. 663.
 οἰκτεῖν, τό, vid. Deus.
 οἰκτεῖσθαι Deo 157.
 οἰκείωσις de consuetudine cum Deo 157.
 οἰκησις vid. καθαρός.
 οἰκουμένη, orbis terrarum 354. 365. 379.
 οἶον τέ ἐστι, οἶον τε ὃν τυγχάνει, sim. 289. οἶόν τέ ἐστιν et οἶόν ἐστιν conf. 760.
 οἰονεῖ et οἶον ἦ conf. 438.
 οἰστρῶν et οἰστρεῖν transit. et intransit. transl. 406.
 οἰστρηλατεῖν transl. 406.
 οἰστρησις de ecstasi 406.
 οἰστρος pp. et transl. 406. εἰς οἰστρον et εἰς-ἴστρον conf. ibid.
 οἰστρώδης 406.
 ὀκνεῖν 706. μὴ ὀκνήσης et μὴ ὀκνεῖ 13.
 ὀκνηρός et adverb. ὀκνηρότερον 706.
 ὀκνος 706.
 ὀλίγον et ὀλίγα adverb., ὀλίγα φροντίζειν τινός 275.
 ὀλόκληρος 332.
 ὄλος et ὄλας conf. 442. ὄλος καὶ πᾶς 784. τὸ ὄλον καὶ πᾶν, ὄλα καὶ παντὶ et τῷ ὄλῳ καὶ παντὶ cum διαφέρεσι proverb. 583. ὄλα et ὄλας conf. ibid. τὸ ὄλον et τὰ ὄλα de rerum universitate 576.
 ὄλοτελής 332.

Ὀλύμπια (ἀγωνίσματα) 276. **Ὀλύμπια**, divina 358. οὐδὲν Ὀλυμπίων ἐντιμότερον γηγενῆς ibid.
Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, ὁ, virtutis 276.
Ὀλως male omissum 460. 663.
ὀμῆγγυρις beatorum 295.
ὀμοδοξεῖν 567.
ὀμοδοξία 567.
ὀμόδοξος 567.
ὀμοίωσις θεοῦ s. θεῶ 84.
ὀμολογεῖν ὀμολογεῖ formula dialogi 550. conf. cum ὀμολόγει et ὀμολογεῖ ibid. ἐκ τῶν ὀμολογημένων, sim. 429.
ὀμοργία transl. 343.
ὀμοργύναι, ὀμοργυνῆσαι 343.
ὀμῶσε λέναι s. χαρεῖν (τινί) pp. et transl. 677.
ὀμῶσε εἰλεῖν s. χαρεῖν τῷ λόγῳ s. τοῖς λόγοις ibid. ὀμῶσε et ὀμῶσαι conf. ibid.
ὄν, τό, Platonis 332. 779. τὰ ὄντως ὄντα 490.
ὄντως τῷ ὄντι formula citandi 206. 405.
ὄνειρωξίς transl. 326.
ὄνειρωξτεν et **ὄνειρώσσειν** transl. 326. **σκιάς** ὄνειρώσσειν ibid.
ὄνησαι conf. cum **ὄνηται** et **ὄνιναί** 390.
ὄντως citandi formula 359.
ὄξέως transl. 53.
ὄξύς transl. 53.
ὄπη et **ὄπον** conf. 410.
ὄπισας et **πρὸς ἄ** conf. 584.
ὄπῳταν c. indicat. perperam coniunctum 396. conf. cum **ὄποτε** 60. conf. cum **ὄταν** 197.
ὄπότερον et **ὄποτεραν** conf. 153.
ὄπως postpositum 487.
ὄπωςτιοῦν in **ὄπως**. τί **ὄν**; depravatum 505.
ὄπῳδ' ὄπωςτιοῦν pernegantis formula ibid.
ὄραμα τῆς ἀληθείας, sim. 304. **ὄραμα** et **ὄραμα** conf. ibid.
ὄραξ interrogationi praemisum 510. 540. **ὄρα** 110.
ὄρατός τόπος, regio adspectabilis 340. conf. cum **ὄράνιος τόπος** ibid.
ὄρανον corpus 98.
ὄρεκτόν, τό, Deus 789.
ὄριγνῆσθαι et **ὄρέγγυσθαι** conf. 199.
ὄρμη i. q. ἀφορμή, ut **ὄρμαι λόγων** 174. **θεῖα** s. **θεοτέρα ὄρμη**, ἡ πρὸς τὸ καλλίον **ὄρμη** 184. 534. 694. **ὄρμη** et **ὄρημα** in peius accepta 184.
ὄρμῳτεν transl. 190.
ὄς, omissio **ὄτος**, ad quod referatur 530. 531.
ὄ et **τό** conf. 698. **ἤ** s. male omissum 439. **ὄ** ab **αὐτῷ** absorptum 734. **ὄ** et **ἦ** conf. 246.
ὄ ante **ἄ** male omissum 586 (extr.) **ὄ** et **ὄσα** conf. 671. **ὄν** post **ᾠν** male omissum 534. 586 (extr.).
ὄσιος vid. **δικαιος**.
ὄσος, ὄσῳ, non praegresso **τοσοῦτῳ** 527.
ὄσπερ ὄπερ et **ὄσπερ** conf. 792.
ὄστις ὄντινα et **ὄντινα** conf. 523. **ὄ** τι et **εἶ** τι conf. 367.
ὄστρωδης et **ἀστρωδῆς** conf. 258.
ὄτι in orationis exordio 47. orationis intercapedinem non admittit ibid. **ὄτι** in citando omissum 588.
ὄ conf. cum **μη** 474. conf. cum **οὔτε** 376. 464.
ὄ male omissum 232. (**ὄ**χ **ἦμισα** vid. **ἦμισα**) **ὄ**χ et **ὄ**χ conf. 660.
ὄδδὲ et **οὔτε** conf. 563. **ὄδδ'** et **ὄ**χ conf. 505.
ὄδδὲ γε male **ὄδδὲγε** et **ὄδ δέγε** 398. 402.
ὄδδὲν λέγειν, dicere quod nauci est 513.
ὄδδὲν .. τι 117. 316. **ὄδδὲν** τι et **ὄδδὲν** ἐτι conf. 316. **ὄδδὲν** male omissum 524. **ὄδδὲν** et **μηδὲν** conf. 734.
ὄσκέτι, iam non, conf. cum **ὄ**χ **ἐτι** 70. conf. cum **ὄδδὲν** τι 512.
ὄκοῦν in orationum exordiis inque transitionibus 87. **ὄκοῦν** conf. cum **ὄτι** ibid. conf. cum

ὄκοῦν —; 508. **ὄκοῦν** —; interrogantis cum affirmatione 425. **ὄκοῦν** —; et **ὄκοῦν** —, conf. 425. 429. 474. 476. 555. **ὄκοῦν** —; et **ὄ**χ **ὄν** —. conf. 474.

ὄπῳ πάντως et **ὄπῳ πάντως** conf. 21.
ὄράνιος τόπος et **ὄράνιος** conf. 204.
ὄρανόπολις 206.
ὄρανόπορος 350.
ὄράνιος ἐξ **ὄρανῶν** et **ἐκ τῶν ὄρανῶν** 188.
κατ' ὄρανῶν et **κατὰ τὸν ὄρανῶν** 242.
ὄσειωδης 717.
ὄσειωδης 717.
ὄπ' **αὐ** male **οὔτε** **αὐ** 582.
ὄτος compellantis 100. **ὄ** **ὄτος**, **ὄ** **ὄτοι** ibid. 770. **ὄ** **ὄτος** et **ὄ** **ὄτως** conf. 100. **ὄτος** in **τὸ σῶμα τοῦτο** 483. **ὄτος** transpositum et a nomine suo directum 483. 496. 701. post subiectum cum **νι** illatum 694. **ὄτός ἐστιν ὁ ποιῶν**, sim. 694. **ὄτος** orationum clausulas incipiens 85. 126. **ὄτος** et **αὐτός** conf. 694. **τοῦτο** subauditum 126. male omissum 181. 557. perperam positum 476. male **τοῦτ'** 759. conf. cum **τοῦτῳ** 615. **ταῦτα** in una re 744. male omissum 340. subauditum 530. conf. cum **ταῦτῃ** 159. **τούτων** conf. cum **τούτων** 744. conf. c. **τούτων** 443. conf. c. **ταύτην** 759. conf. c. **τούτοις** 352. — **οὔτοι** 738. **ταυτασί** et **ταύτας** conf. ibid. **ταυτὶ** et **ταῦτα** conf. ibid.

ὄπῳ (**ὄτως**) cum emphasi positum in laudatione 240. **ὄπῳ** (**ὄτως**) adverbio praemisum 10. adverbio postpositum 10. 505. **ὄτως** ante consonam 232. 626. 683. ante consonam cum **ὄπῳ** conf. 232. 687. 734. **ὄπῳσι** et **ὄπῳς** conf. 621.

ὄφθαλμός, ὁ, **τῆς φρονήσεως**, **τῆς ψυχῆς**, sim. 270. 421.

ὄχετός transl., **ὄχετοὶ τῆς ἀκρασίας** 163. 164.
ὄχημα τῆς ψυχῆς, currus animae 50. corpus 50. 713. **ὄχηματα** animarum corpora coelestia 632.

ὄψις de exemplari aeterno 256.

P.

Palaeologus (Man.) 119. 170. 335. 668.

Palladas 487. 533.

Palladius 89.

parentes in confinio immortalis naturae constituti 116. in generandi negotio cum arboribus comparati 134. parentum vitia in animis natorum impressa 343.

parenthesis male posita 308.

parisosis 347. 669. 689. 730.

participium causam indicans 185. 401. participium cum **ἐστὶ**, **εἰσὶ** pro verbo finito 534. subauditum **ἐστὶ**, **εἰσὶ**, per se positum ibid. participium et infinitivum conf. 724. participiorum cumulatio 702. structura liberior 642.

Pater vid. Deus.

Patres Antiocheni liberius de S. Trinitate locuti 139. Patrum Eccl. sententiae et dictiones 98. 115. 144. 206. 209. 251. 276. 326. 340. 586. 629. 787. 790. eorum Platonismus et Neoplatonismus Praefat.

Paulus, apostolus, cum iaculatore comparatus 604.

peccatum **μεγάλη νόσος** 553. 597. peccatum, nisi mors ei mederetur, malum aeternum foret 599. perceptio recodatione continetur 634.

Pherecydes 726.

Philo 115. 116. 148. 251. 326. 385. 583. 667. 690. 787.

philosophia corruptioni et infamiae obnoxia 406. philosophiae anceps natura ibid.

philosophus genuinus lites et commissiones vitat 227. philosophi beatam civitatem ad exemplar divinum depingunt 83.

Philostratus 95. 286. 343. 406.

Photius 375. Photii iudicium de Symposio Methodii 139. Photiana Excerpta ex Methodio *περὶ ἀγρίων* 1. 79. 107. 176. 195. 196. 217. 218. 220—222. 277. 278. 282. 283. 291. 294. 302. 303. 352. 371. 372. 385. 406. 429. ex Methodio *περὶ ἀναστάσεως* 707—713. et obiter 40. 41. 43. 52. 69. 98. 115. 151. 155. 163. 166. 184. 187. 243. 250. 251. 261. 294. 318. 364. 385. 430. 438. 445. 470. 572. 582. 584. 587. 612. 614. 627. 634—636. 654. 656—658. 660. 662—665. 667. 676—678. 682. 687. 688. 690. 691. 694. 696. 697. 699. 702. 705. 708. 709. 712. 713. ex Methodio *περὶ τοῦ ἀντρέουστου* 768—777. et obiter 119. 251. 294. 366. 372. 548. 572. 707. 721. 722. 734. (saepè). 738. 741. 743. 747. 749. 750. 752—756. 759—767. 769—773. 775. 777. ex Methodio *περὶ τῶν γεννητῶν* 714—728. et obiter 100. 139. 148. 162. 210. 251. 305. 319. 364. 429. 434. 462. 719. 721—724. 728.

Phrynichus 23.

plantae, manibus inflexae ac remissae, similitudo 556.

Plato excitatur, explicatur, emendatur, vindicatur: Alcib. I. 17. 68. 119. 261. 338. 446. 571. 633. 727. — Apol. 234. 318. 323. 358. 424. 513. 694. 737. — Axioch. 15. 31. 36. 98. 178. 187. 199. 203. 204. 244. 261. 264. 310. 321. 371. 486. 613. 773. — Charm. 427. 537. 554. — Clitoph. 724. — Crat. 24. 137. 236. 268. 302. 326. 422. 424. 427. 428. 436. 437. 447. 473. 487. 522. 525. 587. 612. 618. 681. 685. 726. 764. 775. 777. — Critias 347. 587. — Crito 669. — Defin. 15. 239. 429. 575. — Epin. 362. 460. 470. 582. 584. 585. 587. 591. 606. 611. 615—617. 619. 634. 674. — Epist. 3. 26. 95. 284. 296. 334. 349. 702. 772. — Eryx. 167. 363. 528. 695. — Euthyd. 119. 155. 374. 412. 417. 423. 427. 451. 513. 525. 555. 600. 655. 748. — Euthyphr. 412. — Gorg. 8. 10. 13. 23. 31. 67. 79. 89. 95. 101. 115. 130. 202. 343. 349. 372. 388. 409. 412. 415. 422. 424. 429. 432. 443. 467. 469. 487. 504. 508. 510. 511. 520. 522—524. 526. 528—530. 546—555. 559. 564. 573. 581. 607. 612. 640. 644. 650. 671. 686. 700. 720. 723. 739. 747. 766. 769. 770. 773. 781. — Hipparch. 95. 507. 724. — Hipp. Mai. 5. 120. 125. 148. 408. 409. 413. 506. 743. 749. 757. — Hipp. Min. 10. 412. 422. 428. 429. 747. 795. — Ion 389. 422. — Lach. 8. 158. 420. 429. 468. — Legg. 28. 46. 75. 101. 102. 107. 123. 138. 139. 143. 153. 163. 169. 173. 186. 190. 210. 212. 216. 217. 225. 231. 232. 235. 259. 269. 276. 278. 289. 297. 305. 318. 326. 333. 338. 339. 341—344. 347. 348. 354. 358. 362. 371. 374—376. 381. 385. 398. 401. 403. 406. 417. 422. 429. 432. 444. 515. 541. 560. 561. 595. 600. 609. 631. 640. 642. 656. 664. 668. 674. 695. 703. 708. 725. 730. 735. 751. 765. 770. 772. 776. 777. 781. 784. — Lys. 10. 284. 299. 561. — Menex. 23. 171. 380. 417. 462. 677. 767. — Meno 10. 119. 371. 412. 522. 547. — Parm. 148. 170. 184. 353. 433. 542. 685. 745. — Phaedo 8. 13. 15. 23. 28. 52. 59. 74. 117. 137. 144. 148. 150. 168. 172. 184. 190. 207. 218. 223. 233. 238. 240. 245. 260. 261. 275. 276. 286. 304. 305. 311. 313. 330. 340. 356. 362. 421. 423. 429. 432. 434. 437. 440. 443. 447. 448. 460. 461. 486. 488. 490. 491. 493—496. 508. 513. 526. 534. 536—539. 567. 569. 570. 584. 589. 599. 617. 620. 622. 623. 627—629. 634. 641. 645. 649. 656. 672. 675. 700. 701. 710. 711. 713. 715. 720. 748. 749. 758. 759. 763. 777. 779. 782. 794. et Ind. v. *διδόναι*. — Phaedr. 28. 31.

38. 40. 41. 42. 46. 50. 53. 54. 62. 72. 116. 137. 140. 145. 148. 175. 184. 185. 191. 204. 205. 224. 255. 263. 264. 273. 275. 276. 278. 289. 291—294. 298. 300—304. 306—308. 312. 320. 323. 324. 326. 328—332. 334. 338. 345. 347. 350. 352. 367. 375. 406. 407. 409. 415. 417. 419. 429. 465. 483. 484. 486. 488. 498. 503. 509. 596. 639. 641. 643. 658. 665. 668. 685. 690. 695. 697. 707. 716. 717. 731. 734. 736. 770. 790. 791. 794. — Phileb. 66. 89. 124. 149. 165. 166. 198. 282. 313. 342. 360. 363. 507. 542. 646. 648. 752. 754. 759. — Politia 8. 24. 25. 27. 29. 31. 39. 43. 48. 49. 51. 57. 59. 60. 61. 64—66. 71. 83. 96. 99. 103. 105. 109—111. 114. 120. 125. 133. 139. 144. 146. 148. 152. 160—162. 170. 174. 184. 195. 197. 206. 222. 227. 230. 243. 247. 248. 251. 253. 270. 276. 295—297. 319. 326. 334. 335. 340. 343. 347. 350. 351. 353. 364. 366—368. 372. 375. 380. 382. 388. 390. 391. 393. 394. 396. 405. 412. 413. 428. 429. 443. 445. 450. 454. 455. 465. 466. 469. 470. 472. 474. 477. 480. 501. 502. 508. 512. 518. 519. 522. 545. 546. 567. 568. 575. 584. 585. 593. 595. 602. 621. 636. 638. 649. 651—653. 655. 656. 658. 659. 662. 665. 667. 668. 670. 675. 677—680. 684. 685. 687. 688. 692. 695—697. 702. 706. 707. 709. 710. 717. 719. 723. 757. 760. 771. 779. 781. 782. 787. 788. 792. 794. 795. — Politic. 9. 63. 89. 224. 299. 320. 349. 365. 377. 380. 390. 428. 577. 584. 587. 680. 684. 714. 721. 734. 744. 760. 770. 772. 775. 789. 794. — Protag. 5. 8. 15. 17. 44. 67. 90. 102. 116. 128. 136. 138. 170. 174. 200. 283. 284. 371. 372. 378. 392. 418. 420. 423. 429. 443. 444. 449. 451. 453. 454. 456. 457. 459. 482. 503. 507. 509. 525. 542. 550. 555. 556. 557. 566. 570. 572. 604. 651. 652. 661. 676. 682. 683. 704. 705. 723. 732. 733. 735. 736. 738. 740. 743. 758. 760. 761. 770. — Rival. 278. — Sisyp. 675. — Sophist. 102. 285. 348. 424. 575. 595. 600. 614. 621. 637. 647. 671. 674. 705. 734. 771. — Sympos. 3. 5. 7—13. 16. 20. 22. 23. 25. 26. 29. 35. 45—47. 52. 55. 58. 61. 71. 76. 77. 86. 88. 89. 93. 95. 100. 116—119. 126. 128. 130. 134. 135. 139. 140. 146. 148. 151. 160. 161. 176. 177. 186. 194. 208—210. 212. 214. 236. 240. 241. 252—255. 257. 260. 267. 268. 277—280. 283. 284. 287—289. 317. 326. 336. 345. 347. 353. 363. 374. 380. 386. 387. 400. 437—439. 481. 501. 528. 554. 574. 587. 588. 633. 660. 666. 677. 689. 694. 702. 730. 741. 744. 773. 780. 789. 792. 794. et Ind. v. *ἐκλέμ-πιν* — Theaet. 10. 14. 37. 84. 102. 103. 110. 120. 132. 194. 202. 228. 236. 284. 314. 372. 390. 400. 429. 432. 463. 510. 519. 525. 542. 588. 595. 600. 601. 617. 650. 674. 724. 734. 759. 767. 774. 777. 792. 793. — Theag. 747. — Tim. 22. 51. 69. 89. 93. 94. 106. 107. 122. 124. 130. 133. 134. 137. 142. 144. 145. 157. 159. 164. 166. 168. 179. 180. 181. 183—185. 193. 197. 201. 215. 220. 221. 232. 242. 251. 255. 259. 282. 287. 288. 320. 323. 326. 336. 337. 343. 348. 349. 359. 361. 372. 379. 388. 406. 421. 426. 427. 435. 436. 444. 553. 576—580. 586. 587. 590. 597—599. 605. 608. 610. 632. 633. 636. 641. 649. 654. 705. 712. 713. 721. 722. 726. 728. 737. 748. 756. 774. 786—789. 791. 793.

Platonis ἀπαξ λεγόμενα 8. 36. 42. 51. 52. 133. 136. 139. 157. 163. 178. 187. 203—205. 217. 232. 234. 239. 244. 255. 283. 286. 294. 296. 299. 304. 313. 326. 341. 344. 347. 353. 354. 371. 380. 385. 387. 392. 393. 396. 412. 413. 429. 432. 460. 465. 480. 537. 545. 560. 570.

571. 575. 584. 585. 590. 593. 599. 606. 613. 643. 649. 658. 659. 666. 667. 671. 675. 677. 682. 688. 690. 692. 705. 707. 708. 727. 730. 732. 734. 757. 773. 777. Platonis elegantia in imaginibus instituendis 110. eius regula artis dramaticae 210. sententiae et dictiones singulis paginis.
- Platoniorum sententiae et dictiones 58. 144. 146. 148. 205. 259. 264. 290. 298. 325. 326. 586. 632. 713. 721. 734. 779. 787. 790. 792.
- plebecula fucorum similis 668.
- pleonasmus 76. 88. 612.
- Plinius 40.
- Plotinus 29. 52. 95. 148. 247. 293. 326. 334. 339. 406. 429. 630. 665. 677. 702. 715. 734. 773. 783. 788.
- pluralis nominis substant. pro singulari, ut *πλεῖστοι*, sim. 315, et *θαύματα* 642. pluralis et singularis conf. 222. 315. 572. 584. 586. 791.
- Plutarchus 16. 133. 148. 186. 254. 294. 310. 326. 328. 343. 345. 408. 534. 665. 668.
- poena rationi consentanea quaeenam 557. poena salutaris punitis 551. poenae vis medica et emendatrix 564. iniustitiae, tamquam animi morbo, medetur 565. poenae sunt adiumenta morum corrigendorum 572. delictis consentaneae esse debent, ut medicamenta vulneribus 554.
- poetae sunt *μιμηταὶ εἰδώλων ἀρετῆς* 474. cum pictoribus comparantur ibid. 480.
- Pollux 134. 567. 670.
- Porphyrius 98. 115. 130. 192. 238. 299. 312. 343. 406.
- Possinus 299.
- potestates rerum effectrices duae 726.
- praeceptum rhetoricum 267.
- Praedicatio Petri 777.
- praepositio in substantivis repetita 143. in comparatione non repetita 632. praepositio verbi compositi a Graecis et Latinis repeti solet 672. praepositio ex praegressis tenere repetita 734. ex proximis temere illata 248.
- pravitas *μέγιστον κακόν* 553. neque virtutem neque se ipsam novit 795. eius emendatio cum dirigendo ligno tortuoso comparata 556.
- Proclus 28. 119. 148. 224. 277. 381. 433. 442. 685. 692. 727.
- Proclus, Origenista, interlocutor ap. Method. *περὶ ἀναστάσεως* 441.
- Procopius Gaz. 190. 192. 225. 264. 343. 731.
- Procopius Historiogr. 668.
- procreatio negotium divinum 116.
- Prodicus ap. Xenoph. verba de virtutis gloria immortalis 662.
- prolepsis 379.
- pronomen demonstr. ante pronom. relat. omissum 531. 570. 656. relativo postpositum 754. relativum duplici casu cogitandum 660. nomen substant. attrahit 467.
- prophetarum cantus divinus Sirenium cantilenae opponitur 730.
- proverbia: *ἀνέπτοις ποσὶ* 56. *αὐτὰ δι' αὐτῶν* 607. *ὄς τὸ καλὸν* 591. *καὶ ὅς ἂν γνώη, καὶ τυφλῷ δῆλον, κἂν παῖς γνώη*, sim. 374. *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* 736. *κόρος ὕβριν τίττει* 644. *μακρόν τῷ ἀκούσαι ποδοῦντι τὸ προσμίον*, sim. 477. *Μουσῶν ἐπὶ ἕνρας ἀφικνεῖσθαι*, sim. 62. *ὄλω καὶ παντὶ διαφέρειν*, sim. 583. *παῖζων τε καὶ σπουδαίων*, sim. 210. *σπεύδων βραδύνω* 684. *τὴν ἀνδραποδῶδη τρίχα ἔχειν, τὴν μερικαιῶδη τρίχα ἀποβάλλειν*, sim. 68. *τὴν κορωνίδα vel τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι τῷ λόγῳ* 89. *Ὑδραν ἐκτέμνειν vel τέμνειν* 655.
- Psellus 86. 343.
- Pseudo-Origenes Philosophumenis vid. S. Hippolytus.
- Pseudo-Origenes Dialogo contra Marcionitas 734 (saepe). 735. 743. 744. 754. 759. 760. 761. 777. Methodium compilat vel imitatur 474. 542. 733. 735. 737. 743—745. 747—749. 771. 777. Adamantio perperam tribuit, quae sunt Methodii eum refellentis 542. Valentino perperam tribuit, quae sunt Valentiniani interlocutoris ap. Method. 733.
- Ptolemaeus 86.
- pugilis similitudo 102.
- pulchritudo vera cum proceritate coniuncta 29.
- pulchrum aeternum 257. (summum pulchrum vid. Deus) pulchrum, quod per se est, non faciei modulo continetur 268. quomodo Platonicè declaratur 146. quod pulchrum, idem utile 549 (extr.). summi pulchri communio 148. pulchri divini quaeenam vis sit in homine 792.
- punctum pro virgula vel aliter male positum 149. 265. 308. 422. 467. 476. 584. 587. 652.
- punitur, ne peccetur, non quia peccatum est 557.
- purgatio per mysteria philosophiae 304. purgatio, quae medicaminibus continetur 590.
- Pythagorae et Pythagoreorum sententiae 107. 210. 295. 346. 487. 676. 736. Pythagoreorum fragmenta 98.

II.

- πάγιος* i. q. *βέβαιος* 460.
- παγιόν* 460.
- παγίως* 460.
- παγίως* 460.
- πάγκαλον* ex *πᾶν καλόν* depravatum 549.
- πάθη* et *πάθος* conf. 220.
- παιδαγωγεῖν* transl. variâ structurâ 345.
- παιδερᾶστρια* 212.
- παιδιά* et *παιδεία* conf. 210. *παιδιά* et *σπουδή* coniuncta ibid. *ἐν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς*, proverb. ibid.
- παῖζειν* et *σπουδαῖζειν* coniuncta 210. *παῖζων τε καὶ σπουδαίων*, sim. proverb. ibid.
- παῖς*: *τοῦτο κἂν παῖς γνώη*, sim. proverb. 374. *σοφῶν παῖδες*, sapientes 295.
- πάλαι* c. substant. 247.
- πάλιν* verbo postpositum 699. perperam additum 200. *πάλιν αὖ* 582. *πάλιν αὖ* et *πάλιν* conf. 769. *πάλιν* et *ἐξ ἀρχῆς* copulata 720.
- πανάμωμος* et *ἀμωμος* conf. 676.
- πανήγυρις* vita 295. beatorum coetus ibid.
- παντεχνί* et *παντεχνεῖ* 385.
- παντοδαπῆς* et *πᾶς* conf. 699.
- πάντως* in enuntiationum initio 621. *πάντως* conf. cum *ὁτως* 369. conf. cum *πάντων* 621.
- παραβάλλειν τι παρὰ τι* vel *πρὸς τι* 528. *παραβάλλοντες* et *παραβαλόντες* (*παραλαβόντες*) conf. 528.
- παραγίνεσθαι* c. dat. et c. ἐν 8. *παραγίνεσθαι* verbi usus quidam 371. *παραγίνεσθαι* conf. cum *περιγίνεσθαι* et *προσγίνεσθαι* ibid.
- παράδειγμα* usu Platónico 242. *παράδειγμα λαμβάνειν*, τὸ *παράδειγμα ἐπὶ τινος* s. *παρὰ τινος λαμβάνειν* 767.
- παραίεσθαι*, deprecari 736.
- παραίτιος* i. q. *αἰτίος* 491. *παραίτιος* et *παραίτιον* conf. 562.
- παρακείσθαι* et *προσκεισθαι* 108.
- παρακινδυνεύειν* i. q. *παρακινδυνεύοντα λέγειν* vel *παρακινδυνεύειν λέγοντα* 595. *παρακινδυνεύόμενος λόγος* ibid.
- παρακινδυνευτικός λόγος* 595.
- παρακινδυνευτικῶς λέγειν* 595.
- παραπέμπειν* pp. et transl. (i. q. *ἐπιαιεῖν*) 129.
- παραπέμπειν* et *δορυφορεῖν* coniuncta ibid.
- παραπλίπτειν* 537.
- παραπομπή*, traiectionis animarum 114.
- παρὰτριβή* in venere 406. [vid. Symbol. in Epiph. p. 23 et adde Method. Symp. p. 78.]

παραντίχα c. substant. 247.
 παραφρέσθαι transl. 179.
 παραφρονεῖν et παραπαλεῖν 232.
 πάρεστι i. q. ἔστι 650.
 παρεμπύπτειν et μεταξύ παρεμπύπτειν 537.
 παρεπιδημία vita 321.
 πάρεργον oppos. προκείμενον vel προτεθέν 349.
 (vid. etiam ἔργον) πάρεργον et πάρεργα conf. 349.
 παρέρχεσθαι eis et περιέρχεσθαι eis conf. 228.
 παρθενία et ἀγνεία conf. 189. παρθενία et παρθένος conf. 230.
 παρθένος nude et c. gen., parus 266. παρθένα et παρθενία conf. ibid.
 παρήμι et πάρεμι, παρήμι et παρείης conf. 353. accentus in παρήμι ibid.
 πᾶς repetitum 366. παντός μᾶλλον 403. δῆλον ποῦ καὶ παντί, sim. 93. παντί et πάντη conf. ibid. πάντας et πάντας conf. 474.
 παυσσάδι et πασσάδι 385.
 πατήρ Deus 728. πατήρ τοῦ παντός s. τῶν ὄλων Deus 69.
 πατριὰ male φαρτρία, φατριὰ, φρατρία 143. πατεῖν transit. 773.
 πέδα corpus 486. 533.
 πέδιλον ἀληθείας 31. πέδιλον et παρεπίδιον conf. ibid.
 πέθειν· ἐπίστατον corruptum in ἐπισα τὸν et ἐπίστατα 588
 πέλαγος λόγων, sim. 170. πέλαγος et πλήθος conf. ibid.
 πελάζειν 773.
 περιαιούσθαι i. q. διανεῖν 170.
 περιήτρια vid. τηρήτρια.
 περίσθαι transl. 459.
 περί c. gen. epegeticum 9. cum accus. usu singulari 429. perperam adiectum 675.
 περιάγειν transl. 659.
 περιαγωγή transl. 659.
 περιάρθειν c. accus. i. q. περισκοπεῖν 165. 203. περιάρθειν et περιόθειν conf. 203.
 περιαντλεῖν transl. 455.
 περιάπτειν ψόγους, sim. 405.
 περιβάλλειν νεκρότητι 115.
 περιβλήμα corpus 115.
 περιβόλαιον corpus 115.
 περιβολή corpus 115. 713.
 περιδέραια et περιδέραια 141.
 περιδιανεῖν pp. et transl. 236. 237. conf. cum διανεῖν, ὠδινεῖν et παραδινεῖν 236. περιδινεῖται male περιδινεῖτε et περιδινεῖται 237.
 περιέλκειν transl. 429. 658. περιέλκειν et παρέλκειν conf. 658.
 περιεργία male περιέργεια et περιεργασία 675.
 περιστάναι eis —, redigo ad — 773.
 περικίεσθαι de corpore 115. 483.
 περικλιέζειν transl. 144.
 περιπολεῖν τὸν οὐρανόν, sim. 191.
 περιποταμένως et περιπτάμενος conf. 668.
 περιρόρειν transl. 298.
 περισκοπεῖν c. accus. 203. τὰ ἄνω περισκοπεῖν, sim. 227.
 περισπασμός 604.
 περιτθεσθαι de corpore 115.
 περιτρέχειν et πάλιν περιτρέχειν eis ταῦτόν s. eis τὸ αὐτὸ 724.
 περιττόν, supervacuum 765.
 περιττός, supervacuum 765.
 περιφέρειν corpus anima dicitur 483.
 περιφορά, conversio mundi vel coeli 354. orbis coeli vel mundi ibid. περιφορά et περιφύρα conf. ibid.
 πέτεσθαι· ἐπιταμαι et ἐπιτάμην 49.
 πῆ —; πῆ δὴ —; πῆ δὴ οὐν —; 724.
 πηγὴ transl. 716. πηγὴ καὶ ἀρχὴ formulae usus ibid.
 πηλοπλαστεῖν transl. 123.

πεκρός et adverb. πεκρότερον transl. 723.
 πιμπλάναι· πλησθῆναι c. genit. ad animum transl. 465.
 πίναξ· ὡς περ ἐν πίνακι 81.
 πιστεύειν· πεπιστευμένοι et πεπιστευμένον conf. 587.
 πλάττειν, fingere cogitatione 771. πλάττε 110.
 πλέκεσθαι c. dat. et πλέκεσθαι συμπλοχῆν c. dat. transl. 771. πλέκεσθαι et προσπλέκεσθαι conf. ibid.
 πληγῶν et πλήττων conf. 555.
 πλημμελής, πλημμέλεια, πλημμελῶς κινεῖσθαι de materia 721.
 πληροῦν τὸν λόγον 342.
 πλήττειν a pugilatu transl. 453.
 πλουτεῖν ἐπὶ σοφίᾳ iron. 412.
 πλοῦτος τῆς σοφίας iron. 412. πλοῦτοι, πλοῦτοι καὶ δόξαι, sim. 315. πλοῦτοι conf. c. πλοῦτος ibid.
 πνεῦμα· ἢ κατὰ τὸ πνεῦμα διάνοια, sensus interior 215. πνεῦμα et προκείμενον conf. ibid.
 ποῖ et ὅποι conf. 547.
 ποιεῖν· ποιήσῃ et ποιῆ conf. 557. ποιεῖσθαι c. accus. in amplificatione verbi, ut π. τὴν ἀπόκρισιν i. q. ἀποκριθεῖσθαι 640. περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τι (τινα) 316.
 ποιητῆς τοῦ παντός s. τῶν ὄλων Deus 69. 728.
 ποικίλλειν, artificiose exornare, vario usu 462. 480. 726.
 ποικιλματα τὰ τῆδε 275.
 ποιμῆν, ποιμαίνειν vid. Christus.
 ποῖον, praemisso τὸ 515.
 πόλις ἢ ἐν οὐρανοῖς, sim. 206. 251. πόλις μεγάλη mundus 577.
 πολλαπλάσιος et πολλαπλασίων 445.
 πολυκέφαλον θράγμα vel θηρίον de vitiiis 351.
 πολυμελής et πολυμερής conf. 707.
 πολυπλασίων 445.
 πολυπλοκος pp. et transl. 690. conf. cum πολύτροπος ibid.
 πολύς· οἱ πολλοὶ opp. οἱ ἅγιοι 347. πολλά καὶ καλά, sim. 214. πλείων et πλείω conf. 610.
 πορεία οὐράνιος et ἐπουράνιος 350.
 πορίζειν, subaudito ἑαυτῶ, pro πορίζεσθαι 733. σωτηρίαν πορίζειν (τινί) ibid.
 πόρρωθεν Atticum pro μακρόθεν et cum eo conf. 309.
 πῶσον et ποσόν conf. 481.
 ποταμός corpus 436. ποταμοὶ τῆς κακίας 144.
 ποτε et μή ποτε δὲ conf. 439.
 πράττειν· πράζοντας et πράξαντας conf. 611. πραττόμενον et πλαττόμενον conf. 118.
 प्राण 427.
 प्राण 427.
 προπῶδης, decens, προπῶδέστερος et προπῶδέστατος 727.
 προσβυτική et gloss. προσβυτέρα conf. 217.
 προάγειν de Deo creatore 785. προάγειν, impellere, adducere, c. infinit. 656.
 προαγωνίζεσθαι, τὰ προηγωνισμένα, antea de-elamata 11. 174.
 προαιρεῖσθαι· προήρημαι c. infinit. articulum τὸ respuit 683. προήρημαι et προεῖρημαι conf. ibid.
 προαπορεῖσθαι pass. et med. 590.
 προσιβάειν, incitare 90.
 προβάσις conf. cum πρόβασις et πρόσβασις 90.
 προδιανεῖν· προδηγούμενον et προηγούμενον conf. 100.
 προθυμῆσον c. infinit. 685.
 προθυμία, animi alacritas, in disputando 785. 746. 772. μετὰ προθυμίας et μετὰ τάσης προθυμίας 746. πάσαν προθυμίαν ἔχειν ibid.

προθύμως, cum animi alacritate, disputare 737. προθύμως εἶπε, — ἀποσάφει 525.
 πρόθυρον transl. 472.
 προίεμαι εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ λόγου vel τοῦ ποιήματος 509. προίοντος τοῦ λόγου ibid.
 προκαθηγουμένως 136.
 προκαλύμμα corpus 115.
 προκεισθαι de proposito disputationis 748. πρόκειται μοι i. q. σπεύδω ibid. τὸ προκειμένον, institutum, opp. πάρεργον 349. τὸ προκειμένον ἐν τῷ λόγῳ ibid. 520.
 προκρίπτειν et προκρίπτειν conf. 222.
 προκρίνειν c. genit. 358.
 προλαμβάνειν, ante statuere 750. conf. cum προσλαμβάνειν ibid.
 προμηθεῖσθαι· ἀληθῶς προμηθεῖσθαι et ἀληθῆ προμηθ. 41. ὁρθῶς προμηθεῖσθαι ibid. προμηθεῖ conf. cum προμηθεῖς et προμηθῆ ibid.
 πρόνοια ab αἰτία distincta 587.
 προσίμιον transl. 710. μακρὸν τῷ ἀκούσαι ποθοῦντι τὸ προσίμιον, sim. proverb. 477.
 προομολογεῖν 429. ἐκ τῶν προομολογημένων et ἐκ τῶν προομολογουμένων conf. ibid.
 πρὸς c. genit. et παρὰ c. genit. in verbo pass. conf. 319. πρὸς τινι εἶναι, in aliqua re defixum esse 312. πρὸς c. accus. finem declarat 402. πρὸς c. accus. contra 771. 772. πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, sim. 525. 743. πρὸς c. accus. comparando inservit 254. πρὸς insititium 596.
 προσαναπληροῦν 86.
 προσανορεῖν transit. 590.
 προσάπτειν, adscribere, etiam in peius 734. προσάπτειν δόξαν, ψόγους 405.
 προσαρμόττειν et προσαρμόζειν, adscribere 734.
 προσβάλλειν transl. 39. προσέβαλεν et προσέβαλλεν conf. ibid.
 προσβολή, appulsus, impetus, transl. 490. 657.
 προσγίνεσθαι usu peculiari 371.
 προσελθεῖν in προσυπελθεῖν depravatum 56.
 προσεπερωτᾶν 432.
 προσέχειν c. νοῦν et absolute, animadvertere 601. πρόσσχος s. πρόσσχος et πρόσσχος conf. ibid. [πρόσσχος γὰρ ὅπως Dindorf. ex cod. Ven. adiecit ap. Epiphani. p. 552, A.]
 πρόσθεν pro ἐμπροσθεν 761.
 προσκείσθαι et προκεισθαι conf. 108.
 προσκλίνεσθαι transl. 153. προσκλιθῆ conf. cum προσκλήθῃ et c. gloss. περικαμψῆ ibid.
 προσμάττειν transl. 343.
 προσοικειοῦσθαι Deo 157.
 προσοικειώσις ζωῆς 157.
 προσομορργάναι et προσομόρργυσθαι med., transl. 343.
 προσπαλεῖν varia notione et structura 417.
 προσπελάζειν 773.
 προστρέχειν εἰς τι transl. 433.
 προσφέρειν medicorum 554. conf. cum προσφέρειν ibid.
 πρόσχημα, species decora 472.
 προσχρῶνναι· προσκεχρώσθαι transl. 296.
 πρόσωπον κατὰ πρόσωπον s. πρὸς πρόσωπον cognitio Dei 250.
 προτάσσειν (προτάττειν) c. genit. 358. 395. [Posteriore loco προτάττειν, Attice; vid. Ind. ττ — conf. 358.] προτάσσειν c. genit. et προτάσσειν πρὸ — conf. 358.
 προτιθέναι τι τοῦ λόγου 751. προτιθέναι et προστιθέναι conf. ibid. προτιθεικέναι male προστεικέναι et προστεθιγέναι ibid. προτιθεῖς et προσθεῖς conf. 641. προτιθέν vid. πάρεργον, προτιμᾶν c. genit. et cum πρὸ 358. προτιμᾶν et αἰνεῖν copulata 386.

προτροπάδην, summa contentione 677.
 πρόφασις, praetextus 162.
 προχειρίζειν et προχειρίζεσθαι, expromere 609. προχειρίζειν λόγον ibid.
 πρόχειρον, τό, ἢ κατὰ τὸ πρόχειρον διάνοια 215.
 προχωρεῖν, late vagari 754.
 προτόνομος de Λόγῳ Dei 139.
 πτερόν transl. 300. 301.
 πτεροῦσθαι transl. 273.
 πτέρωμα transl. 300.
 πτοεῖσθαι περὶ τι 238.
 πυνθάνεσθαι i. q. ἐρωτᾶν et cum eo connexum 747. imperat. πυνθάνον 747. βραχεία πυνθάνεσθαι ibid. 770. 773.
 πυρφόρος in πυρφόρος depravatum 140.

Q.

quadratum imago aequalitatis, constantiae et perfectionis 676.
 quaternarius numerus Pythagoreis perfectissimus 676.
 Quintilianus 171.

R.

radix amaritudinis reprimenda 596.
 refelli quam refellere praestat 527.
 Reiserus 778.
 repetitio vocum emphatica 345.
 responderē ad interrogata 743.
 resurrectionis argumentum a seminibus reviviscentibus petitum 629. a somno et vigilia petitum 622. resurrectionis meditatio 623.
 revolvi eodem 724.
 Routhii Reliquiae SS. 729. 749. 770. praeterea 707. 731. 734—736. 738. 741. 743. 747. 748. 750. 751. 753—756. 759—767. 769—773. 775. 777.
 rubor se convictum sentientis 518.
 rumor secundus 128.

P.

ῥᾶστα (non πάντων ῥᾶστα) μαθεῖν 621.
 ῥαστώνη nude et c. genit. 333.
 ῥεῖν transl. 298. 440.
 ῥέπειν transl. 314. 334.
 ῥέυμα, τό, τῆς τροφῆς 180. τὸ ῥέυμα τῆς ἀκρασίας 144. τὸ ῥέυμα s. τὰ ῥεύματα τῆς ἡδοναθείας 144. 163. 164. 196. τὸ ῥέυμα s. τὰ ῥεύματα τῆς φθορᾶς 144. τὰ ὑλικὰ καὶ σωμιακὰ ῥεύματα 193.
 ῥευστός transl. 440. τὰ ῥευστὰ πάθη 144.
 ῥητόν, τό· ἢ κατὰ τὸ ῥητόν διάνοια 215.
 ῥοπή transl. 334.
 ῥύεσθαι pass. et med. 700.
 ῥύσις pp. et transl. 163. αἱ ῥύσεις τῶν ἡδοναθειῶν 163. 164.

S.

sapientiae praecepta cum plantis comparata 325.
 Scholiastes Aristidis 335. Aristophanis 68. 212.
 Aristotelis (Eth. Nicom.) 440. 725. Hippocratis et Galeni 186. Nicandri 40. Philostrati 52. Thucydidis 676.
 sciolorum correctiones 369. 376. 400. 603. 614. 628.
 Scriptura sacra 58. 98. 115. 139. 140. 227. 231. 251. 256. 295. 298. 319. 332. 379. 629. 690. 779. (vid. etiam Methodius et Origenes). scripturae sacrae interpretatio allegorica notatur 592.
 seditio in homine post primum peccatum exorta 687.
 semen: seminis natura divina 116. semina reviviscentia resurrectionis argumentum 629.
 semicolon male neglectum 375. perperam positum 587. 760.
 Seneca 119. 171. 296. 326.

sensuum affectus tamquam fluctus in animam redundant 144. (vid. etiam ἀπάτη et ζόφος.)
 Sermo vid. Λόγος.
 sermones factorum gratia, non vice versa exercentur 466.
 serpentis figura symbolum malitiae 690.
 Sextus Empiricus 186. 322. 668.
 Silius Italicus 29.
 similitudines vid. ἀνδριάς. ἀνερέματα πλοία. τεῖχρον. aurum. currus. flumen. iaculator. luctator. lyra. oleum. planta. pugil. unda.
 Simonides 661. 676. 795.
 Simplicius 86. 99. 319. 334.
 Sinner, Lud. de 1.
 singularis nominis substant. pro plurali in univ. dicitur 494. singularis et pluralis conf. 349. 400. 494.
 Sirenes voluptatis symbolum 53. 297.
 Socrates eadem de iisdem se dicere fassus est 607. sumto veneno, cur Aesculapio gallum immolari iusserit 599. eius de se dictum in Phaedro Platonis 690. eius sermones tamquam Satyri pelle amicti 241.
 soloecismi speciem habentia apud veteres scriptores 375.
 somnariare transl. 326.
 somnium transl. 326. somni imago Platonica ibid. somniorum duplex porta ibid.
 somnus et vigilia cum morte et vita comparantur 622. sunt argumentum immortalitatis animi ibid. et resurrectionis corporum ibid. somni imago Platonica 326. somni et vigiliae vicisitudo sunt mortis et resurrectionis meditatio 623.
 sophistae cum Centauris comparati 714. sophistarum βραχυλογία 770. superbe disputandi ratio 10. insana acclamatio, qua eorum discipuli magistros prosequebantur 128. sophistarum seniorum flosculi 101. 138. 139. 335. 521. 783.
 Sophocles 283.
 Sophronius 1.
 spiritus asper in lenem corruptus 55. 60. 234. 681. lenis in asperum corruptus 39. 126. 387. 450. 513. dubius 55.
 Spiritus sanctus ἀρχέγονος δύναμις 394. germen Patris ibid. Deo subservit ibid.
 Stasinus 186.
 staim 75.
 stigmata animae 70.
 Stobaeus 107. 348. 380. 787.
 Stoicae sententiae et dictiones 137. 295. 299. 300. 380. 577. 725.
 subiectum ex praegressis subaudiendum 506. ex praegresso contrario repetendum 247. tamquam obiectum mente repetendum 197.
 substantivum adiectivi instar appositum 46. 224. sues homines libidinosi 715.
 Suidas 1. 68. 84. 212. 258. 406. 676. 690. 783. superlativus conf. cum positivo 169. cum comparativo 169. 712.
 Synesius 139. 160. 171. 236. 308. 313. 343. 379. 595. 702. 788.

Σ.

σανίς, pictoris tabula, ὡσπερ σανίσι 81.
 σεμνόνεσθαι, gloriari, variâ structurâ 415.
 σημεῖον vid. κέντρον.
 σκεπτεσθαι σκεπώμεθα et σκεπτόμεθα conf. 138. 528. 600. σκεπώμεθα et σκοπώμεθα conf. 600.
 σκηνασθαι 665.
 σκηνή, corpus humanum, etiam coeleste 98.
 σκηνή Iudaeorum 249. 251. ἡ ἁγία σκηνή, sedes beatæ 251.
 σκηνοπηγία ἀληθινή corporis humani resurrectio 98. 379.

σκῆνος, Dor. σκάνος, corpus humanum 98.
 σκηνοῦν' πόρρω τινός ἐσκηνώσθαι transl. 665. ἐσκηνοῦται et ἐσκηνοῦται conf. ibid.
 σκηνώμα, corpus humanum 98. 196. 654. σκιαί transl. 326. σκιαί et τύποι ibid.
 σκιαγραφεῖν, σκιαγραφία 260. [Adde mea in Nov. Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII. Fasc. III, p. 472.]
 σκοπεῖσθαι σκοπώμεθα post φέρε locum non habet 600.
 σκοτεινῶς αἰσθάνεσθαι 330. σκοτεινῶς διαλαμβάνειν, — διαλέγεσθαι 443. σκοτεινῶς et σκοπεῖ ὡς conf. ibid.
 σκοτίζεσθαι et σκοτούσθαι 453.
 σκοτοδιμία, σκοτοδιμίαν transl. 102.
 σκοτούσθαι 453.
 σκωπτίλος vox nauci 418.
 σμῆν' σμῆξας et σμῆξας 271.
 σμηκτικός 271.
 σμικρός et μικρός 65. 314. 333. 529.
 σμικρότης 314.
 σμικρόνεν 314.
 Σολομώνος et Σολομώντος 280.
 σοφία in divinum personam animata 139. 149. i. q. Dei Λόγος 139. μετὰ θεοῦ esse dicitur 149. σοφίας ἀνθή s. φυτόν 325.
 σοφός· ὃ σοφώτατε, ὃ σοφώτατοι iron. 602. ὃ σοφωτάτη iron. 96. 112. conf. cum ὡς σοφωτάτην 96.
 σπαργάν transl. 134.
 σπείρειν λόγους, sim. 278.
 σπέρματα σπείρειν ἄγωνα, sim. 231.
 σπένδων ταχύ πάντα διεξελθεῖν βραδύνω, proverb. 684.
 σπορά transl. 278. [Method. Symp. p. 74. τὴν καθαρὰν τῆς διδασκαλίας ὑποδεξάμενοι καὶ γόνημον σποράν.]
 σπουδαῖεν vid. παῖεν.
 σπουδασμα 294.
 σπουδή vid. παιδία. σπουδή ἐν τινι et σπουδή περὶ τι 735. σπουδῆς μηδὲν ἐλλείπειν 255.
 στέλλεσθαι, rem aggredi, nude vel c. accus. vel c. ἐπὶ 339.
 στερέμνιος, α, ον et στερέμνιος, ὄ, ἦ, τό, pp. et transl. 584.
 στεφανηφορεῖν transl. 319.
 στέφανοι τῆς ἀρετῆς, sim. 319.
 στηρογμάτα i. q. ὕλη 721.
 στοιχεῖα i. q. ὕλη 721.
 στόματα, ora, ubi pennae erumpunt 596.
 στόμια, pullulandi officia 596.
 στρατεύματα ἀγγέλων 140.
 στρατηγῆν transl. 177.
 στρατηγός transl. 140. 177. conf. cum στρατηλατῶν 140. στρατηγοὶ πυροφόροι astra 140.
 στρατιὰ ἀγγέλων 140. δαιμόνων 264. στρατιὰ et στρατεία conf. 264.
 στρατόπεδα ἀγγέλων 140.
 στρατός ἀγγέλων 140.
 σοῦ et σοὶ conf. 473. 482. σοῦ, enclisi male neglecta 735. σοῦ male omissum ibid. σοὶ male omissum 14. conf. cum σοῦ 209. σέ perperam inclinatum 744. σέ post δὲ elapsam 621.
 συγκρατεῖν Stoice de Deo 300. συγκρατεῖσθαι et κρατεῖσθαι conf. ibid.
 σύγκριμα corpus 712.
 συγκρῖνεσθαι de corpore 712.
 σύγκρισις corpus 712.
 σύγχωλεῖν transl. 225.
 συλλήβδην, in summa, et συλλήβδην εἰπεῖν 572.
 συλλήπτρια male συλλήπτειρα 212.
 συμβάλλεσθαι de ἐράνω 253.
 συμμύειν de oribus, ubi pennae erumpunt 596.
 συμπλήειν 596. συμπλήσαντα conf. cum συμπλήσαντα, συμπειλήσαντα, συμπιλώσαντα ibid.

σύμφυλος et σύμφυτος conf. 204.
σύμφυσις, concretio, pp. et transl. 641. *σύμ-
 φυσι* et *συμφυτιν* conf. ibid.
συμφέλλειν male *συμφέλλειν* 67.
συναγείρειν *ιατόν* 451.
συναγωνίζεσθαι, pp. et transl. 571. declamanti
 o p em ferre 11.
συνάδειν transl. 570.
συναισθάνεσθαι 176. *συνησθημένος* et *συνειδι-
 μένος* conf. ibid.
συναμφοτέρον, τό, et τό *συναμφοτέρον* ζῶων
 homo 582. 633.
συναντιλαμβάνεσθαι *τινος*, una suscipere
 quid 409.
σύνδειπνον et *δείπνον* conf. 8.
συνδημιουργεῖν de Deo 251.
συνδιαβιβάζειν 344.
συνείργειν (*ξυνείργειν*) transl. 133.
συνεισφέρειν 253.
συνεργός et *συνεργεῖν* in peius accepta 496. in
 melius ibid. ambigua ibid.
σύνεργις transl. i. q. gloss. *σύνεργις* 133.
σύνεσις i. q. φρόνησις 331.
συνευωχέσθαι transl. 388.
συνδιασωτέειν transl. 228.
συνίστασθαι ἀπό *τινος* pro *ἐκ* *τινος* 327. *συνί-
 στασθαι* et *συνεστάναι* conf. ibid.
σύνολον, τό, adiectiv vocibus *δύω* *ἐκ* *παντός* *εἰς*
 τό *παράπαν* in negatione cumulata 635.
συνταράσσειν transl. 218. 421.
συνψόδος transl. 570.
συχμός, *ἐξάλιστοι* *συχμοί* 178.
σύσκιος et *εὐσκιος* conf. 41.
συστέλλειν, compescere 561.
συστρέφειν *συνεστραμμένα ἕηματα* et *διεστραμ-
 μένα ἕ.* conf. 604.
σφαδάζειν transl. 688. male *σφαδάζειν* ibid.
σφαδασμός transl. 688. male *σφαδαῖσμος* et
σφαδασμός ibid.
σφαλλεσθαι, falli, *ἐν* *τοῖς* *λόγοις* et *τῷ* *λόγῳ*
σφ. 769.
σφριγάν, tumere 351.
σφῶ conf. cum *σφῶν*, *σφῶν* 344. *σφῶν* et
σφῶν, *σφῶν* conf. 339.
σχεδόν excusantis 282.
σχῆμα, species decora 472. (vid. etiam *μέ-
 γεθος*) *σχῆματα* *φύσεων*, ingeniorum for-
 mae, in animalibus 584.
σῶζειν, vindicare 432.
σῶμα quasi quoddam *σῆμα* 115. 487. 533. *σῶμα*
 sine articulo 589. 644.
σῶς 608. *σῶν* *καὶ* *ὕγιες* ibid. *σῶν* et *σῶων* conf.
 ibid.
σωφρονίζειν, castigare, ad sanam mentem
 reducere 564.
σωφρονισμῶν et *συμφορῶν* conf. 564.
σωφροσύνη vid. *δικαιοσύνη*. *σωφροσύνη* et *φρό-
 νησις* conf. 324.

T.

Tactici mss. 140.
 terra coelo antiquior 357. mundi centrum et axis
 354. 355. 356. circa suum axem movetur 354.
 mali sedes 31. terra vera 340. terram novam
 habitaturi quales futuri sint 611.
 Themistius 16. 49. 120. 139. 186. 343. 556. 783.
 Theodoretus 84.
 Theodorus Metoch. 296. 385. 702.
 Theodulus Monach. 406.
 Theologumena Arithm. 676.
 Theophaanes Ceram. 406. 668.
 Theophylactus Bulg. Episc. 381. 416. 668.
 Theophylactus Simoc. 40. 668.
 Thomas Mag. 57. 343. 432. 665.
 Thucydides 298.
 Timaeus Lexicogr. 5. 286. 677. 783.

Timaeus Locr. 98. 357. 406. 572.
 Timon Sillogr. 668.
 tingere transl. 296.
 Tragicorum voces et dictiones 23. 139. 234. 283.
 286. 392.
 transpositio vindicatur 35. 153. 221. 222. 253.
 295. 298. 317. 323. 433. 434. 455. 467. 483.
 523. 555. 584. 663. 735. 792.
 trianguli sunt fundamenta rerum 346.
 trias corpora efficit 348.
 tropus etymologicus 362.
 Turbo Manich. 186.
 Typho animi malitiam significat 690. Diabolus
 intelligitur ibid. est *πολύπλοκος* ibid.
 Tzetzes 225. 668.
ταλαντεύειν i. q. *βράθειν* 498. *ταλαντεύουσαν* et
λάμπουσαν conf. ibid.
ταλαντούσθαι, vergere 334.
ταράττειν, *ταράσσειν* de dubitatione 132. 168.
 de sensibus et affectibus 198. 218. *ταράττειν*
 et *ταράσσειν* 168. *ταράσσειν* et *κατατάρασσειν*
 conf. 218.
τὲ redundans apud poetas 229. delendum aut in
τὲ *καὶ* mutandum 674. conf. cum *γὲ* 642. conf.
 c. δὲ 657. conf. c. τὸ 642. male omissum 792.
τεθωρημένως et *τεθωρημένοι* conf. 136.
τειχίου similitudo 99.
τεκταίνεσθαι med., transl., etiam de Deo 122. 242.
 [τεκταίνεσθαι transl. c. infinit. in versibus Me-
 thodii ap. Epiph. p. 544, D.] pass. 122.
τελειότεροι, οἱ 58.
τέλεον i. q. *παντάπασι* 731.
τελετάς *τελείσθαι* 291.
τελέως pro *τελείως* 353. conf. cum *τελείως* 580.
 conf. c. gloss. *παντελῶς* 353. *αὐτὸ* *τελέως* conf.
 cum *αὐτοτελῶς* 580.
τέλος *ἐπιτείναι* *τῷ* *λόγῳ*, — *μύθῳ*, sim. 89.
τέλος *ἔχει* ὁ *λόγος*, sim. 145. 336.
τερατούρημα 708.
τετραγῶνος transl. 676. [Adde Gataker. Adv.
 Misc. Posth. c. 36, Opp. T. I. p. 807, C. — E.]
τεχνάεσθαι pro *τεχνάσθαι* 294. 721. *ἐτεχνάσατο*
 et *ἐτεχνήσατο* conf. 721.
τέχνασμα, favre inventum 294. conf. cum
τέχνημα ibid. insolite artis opus ibid.
τέχνημα et *τέχνασμα* conf. 708.
τεχνίτης Deus 121.
τῆδε, hic in terris, τὰ *τῆδε*, ceteriora, τὰ
τῆδε *ποικίλματα* 275. τὰ *τῆδε* *καλὰ* 313. *τῆδε*
 et *τῆ* δὲ conf. 428.
τηρήτρια et *περήτρια* conf. 212.
τίθειαι *θὲς* 110. *τίθεσθαι*, statuere 473. *τί-
 θεσθαι* τὰ *ἄλλα* 351. *τίθεσαι* et *τίθεσθαι* conf.
 ibid.
τίκτειν transl. 236.
τιμῶν et *δοκῶν* coniuncta 386. *τιμᾶσθαι* *θανάτῳ*
τὴν *δίκην* suspectae fidei locutio pro *τιμᾶσθαι*
θανάτου 555.
τιμωρεῖσθαι *τινα*, poenas ab aliquo petere
 557.
τιμωρὸς *δίκη*, sim. 606. *τιμωρὸς* et *τιμωρητικός*
 conf. 374.
τίς adiectivo antepositum 586. *οὐδὲν* .. *τι* 117.
τινὰ et *τί* conf. 771. *τί* et *τίς* conf. 488. *τί*
 male pro *τι* 734. *τί* male omissum 238. conf.
 cum *τὲ* 734.
τίς ter repetitum 223. *τί* et *τί* conf. 288. *τί* *δαί* —;
 mirantis 424. conf. cum *τί* δὲ —; ibid. *τί* δὲ —;
 et *τί* δὲ *δὴ* —; in interrogatione suspensa 424.
τί δέ; —; et *τί* δὲ —; conf. 489. 500. 514.
 554. *τί* δὲ —; et *τί* *δαί* —; conf. 424.
τλᾶν c. infin. 276. *ἐτλήσαν* conf. cum *τλήσασθαι*
 et *τλήσασαι* ibid.
τοιούτος, praemisso articulo 701. voci *πᾶς* per-
 peram postpositum 572. male omissum 555.

articulus post τοιοῦτος male omissus 730. τοιοῦτον et τοιοῦτο conf. 367.
 τοιουτώδες et τοιώσδε conf. 118.
 τοιμητέον et δμως δὲ τοιμητέον, adiecto vel omissio εἰπεῖν 338.
 τόπος, τόποι Stoice 299.
 τόπος usu Platonico 204. νοητός τόπος ibid.
 ὄρατός τόπος ibid. οὐράνιος τόπος 204. 340.
 ὑπερουράνιος s. ὑπερκόσμιος τόπος 204. 307.
 τόπος materia 756. τόπον τινός ἐπέχειν 355.
 τόπον et αἴτιον conf. 756.
 τοσοῦτον et τοσοῦτων conf. 524.
 τουτέστι et καὶ conf. 158.
 τρανὴς et τρανός oppos. ἀμαυρός 243. τρανότερον adverb. ibid. male τρανότερον 272. conf. cum τρανότεροι 694.
 τρανώς 243. 538.
 τρανώσις 243.
 τράπεζα, articulo male omissio 653.
 τρέπειν de materiae commutatione 734. τρέπεσθαι et τραπέσθαι ἐπὶ τι, — πρὸς τι 429.
 τραπέσθαι ἐπὶ τι et τρ. περὶ τι conf. ibid.
 τρέπεσθαι πρὸς τι s. ἐπὶ τι, aggredi ad aliquid (disputando) 703. ἐπὶ ζητήσιν et ἐπὶ τὸν τῆς ζητήσεως λόγον τρέπεσθαι 737.
 τρικυμία τῆς ἡδονῆς, — τῶν παθημάτων 144.
 τριπλόητος et περιπλόητος conf. 240.
 τρίτος· τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας 248. ἐκ τρίτων et ἐκ τρίτου 130. ἐκ τρίτων et ἐκ τριῶν conf. ibid. ἐκ τρίτου, tertium ibid.
 τριχὴ διαστατον corpus 348.
 τροπὴ de materiae commutatione 734.
 τρόπος adverb. 72. 599.
 τρονώδης transl. de materia 734.
 τροφή et ἀκολασία vel ἔβρις coniuncta 644.
 τι et σὺ vid. διαλλάττειν. κρείττων. λυττῶν. δνειρώττειν. προτάττειν. ταράττειν.
 τύποι oppos. ἀλήθεια 243. (vid. etiam σκιά.)
 τὸν τύπον τινός δεικνύναι s. διεξέρχεσθαι i. q. τύπῳ λαμβάνειν s. λέγειν τι 683. τύπος et τύπος conf. 580.
 τυποῦν transl. 343.
 τωθάξειν et compos. 413. τωθάξεσθαι ibid.

U.

umbrae rerum divinarum 326.
 undis mersi similitudo 455.
 unus solus 277.
 urbs coelestis 206. (vid. etiam πόλις.)

V.

Valentinianus interlocutor ap. Method. περὶ τοῦ αὐτέξουσίου pro Valentino perperam acceptus 783. eius sententiae 721. 731. 732. 734. Valentinianorum sententia de Deo 251.
 Valentinus 115.
 velaminis similitudo 241.
 verba sine factis inanes soni 466.
 verbum finitum in enuntiatō interrogantis in responso aientis repetitum 511. verbum propter parison brevi intervallo repetitum 689. verbum ex praegressis repetendum 20. 503. verbi numerus singularis et pluralis in eadem persona coniuncti 92. 338. numerus singularis et pluralis conf. 141. 148. pluralis et singularis conf. 141. 548. — verba in ἄζειν 685. in ἄν 134. verba induendi et exuendi ad corpus translata 115. 483. verba parturiendi et pariendi ad mentis et ingenii partum translata 236.
 veritati vel amicus posthabendus 526. veritatis doctrina in regeneratore animis impressa 343.
 verum, quod Deo continetur, lucis nomine celebratur 782.
 veterum sententia de opificibus et officinis 57.
 vexilla crucis formam repraesentantia 778.

vibices animae 79.
 vigilia vid. somnus.
 vincula sunt ἀλεξιφάρμακον ψυχῆς 565.
 virgula perperam omissa 471. 616. 673. 734. 760. pro puncto vel aliter perperam posita 241. 259. 277. 284. 375. 467. 471. 476. 477. 525. 587. 596. 615. 667. 734 (saepe). 760.
 virtus est harmonia 150. studio paratur 371. virtutis descriptio 28. 29. 30. alba vestis 28. callis 27. virtutis studium cum certamine gymnico, praesertim Olympiaco, comparatur 276. 319. virtutes καθαρτικάι 290. virtutum arbores 325.
 vita πανήγυρις 295. theatrum virtutis ibid. virtutis certamen 638. vita beatorum aeterna 662.
 vita τῶν φαύλων somnus 326.
 vitium est harmoniae defectus 150. ex defectu institutionis nascitur 372. vitii descriptio 30. vitiorum maculae animo impressae 343.
 Vlachus, Gerasimus 725.
 vocabula epulorum propria ad sermonem delicias translata 388.
 voluptas est mulier 406. vitii esca 201. cum Sirenibus comparatur 53. 297.
 Weiskius 630.
 Wetstenius, Jo. Rod. 733.
 Wolfius, Jo. Christ. 586.
 Wytttenbachius 589.

Y.

ἄβροστρια 212.
 ἄγνης, sincerus, verus 460.
 ἄγρότερον σῶμα 164. 426.
 ἄδραν ἐκτέμνειν vel τέμνειν, proverb. 655.
 ἄλη, articulo male omissio 587.
 ἄπατίον i. q. παρατίον vel συνατίον 544.
 ἄπερ c. genit., loco vel nomine 640.
 ἄπεραγωνιῶν 387.
 ἄπερκόσμιος τόπος 204. 307.
 ἄπερκύπτειν, transl., et ἄπερεκκύπτειν conf. 308.
 ἄπερπέτεσθαι· ἄπερπτάμενος et ἄπερπτάμενος conf. 49.
 ἄπερρηδᾶν τὸν κόσμον 53.
 ἄπερφνῶς et ἄπερφνῶς μὲν οὖν in responsis 719.
 ἄπέχειν· δίκην ἄπέχειν 631. ἄφεξούσας et ἄφεξουσας conf. ibid.
 ἐπήκοος transl. 709.
 ἄπο et ἀπὸ conf. 587. ἄφ' ᾧ conf. cum ἄφ' ὃ et ἐφ' ᾧ 41.
 ἄποβάθρα transl. 780.
 ἄποδοχή materia 756.
 ἄποδύεσθαι et ἀποδύεσθαι conf. 472.
 ἄποκρίνεσθαι transl. a scena 506.
 ἄπολαμβάνειν, orationem suscipere 131.
 ἄπολωφᾶν, cessare 452. ἄπολωφᾶν τινος, requiescere a re ibid.
 ἄπουμένειν de temperantia 429.
 ἄπομονή, fortitudo, in sustinenda cupiditate 429. ἄπομονή λύπης ibid.
 ἄπόμνησόν με 488. ἄπόμνησον et ἄπόμνησον conf. ibid.
 ἄπόνοια i. q. ἄπόθεσις 760.
 ἄποσπέρειν λόγους 278.
 ἄποτιθέναι τινὲ τι 760. ἄπεθέμην et ἄπέστην conf. 378.
 ἄποτοπάζειν c. accus. et infinit. 41.
 ἄστερον et εἰς ἄστερον 289. εἰς ἄστερον et εἰς ἄστερον conf. ibid.

Φ.

Φαῖδρος et Φαῖδων conf. 224.
 φαίνεται respondentis 550.
 φάναι· φασὶ in proverbis 583. ἐφη φάναι sim. 47. φαθὶ et φάθι 719. φαθὶ et φασὶ conf. ibid. ἐφη et ὡς ἐφη conf. 548. ἐφη et ἐφη conf. 506. 531. φήσει et φησὶ conf. 755.

φραντάζεσθαι c. accus. 322. 345. usu rhetorico 136. φρανταζομένη conf. cum φρανταζομένης et φρανταζομένης ibid.
φρανταζομένης dubiae fidei vox 136.
φραντασίαι in peius acceptae 699.
φραντασιουσθαι c. accus. 322.
φραντάσματα umbrae rerum divinarum 326.
φαρμακευτικός adiect. 599.
φαρμακον c. genit. pp. et transl. 427.
φάρος allegorice mundus 726.
φάσματα i. q. φραντάσματα et visa per somnium 326.
φασματώδης, σκιαί φασματώδεις 326.
φαιριά vid. πατριά.
φέρειν τινί τι, causam rei cuiuspiam alicui existere 232. φέρε, φέρε δὴ 138. φέρε, sequente σκεπώμεθα (non σκεπτόμεθα) 600.
φέρεσθαι i. q. κινεῖσθαι 721.
φεύγειν τι transl. in disputando 434. φεύγειν c. accus. et infinit. 519.
φευκτός, ἡ, ὄν Platoni inusitatum 371. φευκτόν ἢ κακία et φευκτῆ ἢ κακία conf. ibid.
φθάνομεν et φθάνωμεν conf. 33.
φθέγγεσθαι vid. ἄλλως.
φθίνον male φθίνον 257.
φιλάτιος, obiurgandi cupidus 341.
φιλεράστρια 212.
φιλονεικίην, contendere 520. c. accus. et infinit. id agere, ut — ibid.
φιλοπασιμων conf. cum φιλοπαλιμων, φιλοπέσιμων, φιλόπευστον et φιλοπευστοῦν 24.
φιλοπέσιμων vox nauci 24.
φιλοπραγμοσύνη 675.
φίλοι et φίλλα conf. 369.
φιλάρια Platonico usu 491.
φοιτῆν de somnio 672.
φονεύτρια 212.
φωρά i. q. στροφή 354.
φράζωμεν et φράσσωμεν conf. 591. φράσαι et φράναι conf. 76.
φρατρία vid. πατριά.
φρόνησις vid. ἀλήθεια. φρόνησις et σωφροσύνη conf. 324.
φρουρά corpus 486.
φύειν πεφυκότε pro πεφυκυία 375.
φυλακή corpus 486. 533. φυλακή ἀριθμῶν, de astris, et φυσικός ἀριθμός conf. 361.
φυλαί Angelorum vid. γένη Angelorum.
φυλλοδόροισιν 298.
φύσις, ingenium 48. φύσις c. genit. in circumscriptione 300. φύσει in rebus, quae per se sunt, ut τὸ φύσει καλόν, sim. 146. τὸ βέλτιον φύσει pro τὸ φύσει βέλτιον 697. παρὰ φύσιν peccatum 231. φύσεις, ingenia, hominum 48. bestiarum 584. φύσεων et φύσεως conf. ibid.
φυτεύειν transl. de anima 641.
φῶς ἄκρaton Christus 160. τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν Christus 779. τὸ ἀληθῶς φῶς ibid. τὸ ἐκεῖ φῶς ibid.

X.

χαλῶν pp. 299. transl. ibid. 429.
χαλατονεῖν transl. 299.
χαρτός, laetabilis 682. χαρτότατον corruptum in χαρμότατον et χαρμώτατον ibid.
χαῦνος pp. et transl. 299.
χαυνοῦν transl. 299.
χαυνωτικός pp. 299.
χειροτέχνημα 708.
χείρους et χείρωνας conf. 699. τὸ χεῖρον et τὸ χεῖρα conf. 192.
χθές c. substant. 247.
χιονόσωμος 28.

χιονόχρος 28.
χιτών et χιτών τῆς ψυχῆς corpus 115.
χιών in comparatione 28.
χοῖρος de libidinoso 715.
χορεία mentium coelestium et beatorum 264.
χορεύειν χορεύειν 362.
χορεύειν de mentibus coelestibus et beatis 264.
χορός mentium coelestium et beatorum 264.
χοραῖνειν de voluptate 238.
χρῆ c. accus. et infinit. pass. 671. χρῆν et χρῆναι conf. 215.
χρῆζον male χρῆζον 105.
χρησις et φύσις conf. 777.
Χριστός τῷ Χριστῷ et τοῦ Χριστοῦ conf. 94.
χρησμοφειν transl. 43.
χρηστῆ et χρηστῆ conf. 376.
χρωάζεσθαι transl. 296.
χρωννύναι transl. 296.
χωλεῖα transl. 225.
χωλεύειν transl. 225.
χωλός transl. 225. 470.
χωλός transl. 470.
χωννύναι χῶσαι transl. 359.
χώρα materia 756.
χωρισμός c. genit. vi passiva 589. conf. cum διαχωρισμός ibid.

Ψ.

ψελλίζειν, ψελλίζεσθαι 67.
ψεύστειρα male ψεύστρια 212.
ψηλαφητί 385.
ψυχή, articulo recte omisso 492. 794. (ψυχή ἀβλαβής, ἀλώβητος, sim. vid. anima.) ψυχή ἱατρικωτέρα 428. ψ. δυνατωτέρα 429. ψυχή θεῖασσασθαι (non ἐν τῇ ψ. θ.) et αὐτῇ τῇ ψ. θ. 794. (ψυχῆς ὀφθαλμός et ὄχημα vid. ὀφθαλμός et ὄχημα).

Ω.

ὦ cum ὀδτος in allocutione 100. 770. ὦ et ὡς conf. 100. 588.
ὦγαθὲ vid. ἀγαθός.
ὦδε fere insequentia demonstrat 766. ὦδε ἐγέτω pro οὗτος ἐγέτω ibid. ὦδε σκόπει et ὦδε δὲ σκόπει formularum usus 546. ὦδε σκόπει et ὦδε δὲ σκόπει conf. ibid.
ὠδίνειν transl. 236.
ὦν, ὄ, Deus 332.
ὦρα et ὦρα σώματος s. σωματέων, iuvenilis flos 226. 269.
ὦρα (ἔστι) c. infinit. 429.
ὠριστε vid. ἀριστος.
ὦς et ὀ conf. 511. ὦς post πῶς elapsum 632.
ὦς ἀληθῶς citandi formula 206. 379. ὦς ἀληθῶς et ἀληθῶς conf. 206. ὦς ἐμοὶ δοκεῖ, si bene memini 47. ὦς ἐπος εἰπεῖν 116. 619. 734. conf. cum ὡς ἐποίησεν 734. ὡς πρὸς ὑμᾶς εἰρησθαι (mendose εἰρήσθω), sim. 454.
ὦς et ὡς conf. 668.
ὦσαντως c. dat. 612.
ὡςπερ male omissum 99. ὡςπερ ἔοικεν affirmantis, conf. cum gloss. ὡς πέφικεν 245.
ὡστε, ut, c. indicat. 317. c. infinit. 317. 374. molestae repetitum 317.
ὠφελείται et ὠφέληται conf. 551.

X.

Xenophon 12. 23. 28. 30. 52. 212. 247. 607. 622.
Xenophon personatus 358.

Z.

Zacharias Mitylen. 68. 224. 788.
Zonaras, Jo. 343.

ERRATA.

Pag. 10	not. 59	lin. 2	scribe <i>δικαιοσύνη</i> pro <i>δικαλοσύνη</i> .
„ 15	„ 100	„ 9	„ reperiatur pro reperitur.
„ 24	col. 1	„ penult.	scribe <i>ἐγκατασκήψαν</i> pro <i>ἐσκατασκήψαν</i> .
„ 30	not. 195	„ 2	deleto <i>οὐ</i> ante <i>λελωβημένον</i> .
„ 37	„ 243	„ 2	„ cum ante adverbio.
„ 42	„ 266	„ 12. 13	scribe <i>παρθένος</i> pro <i>πάρθενος</i> .
„ 43	„ 273	„ 7	scribe <i>προθυμούμενος</i> pro <i>προθμούμενος</i> .
„ 53	„ 331	„ 3	deleto comma post carentibus.
„ 60	„ 363	„ 1	scribe <i>docemur</i> pro <i>docemus</i> .
„ 61	„ 367	„ 2	„ propius pro proprius.
„ 75	„ 440	„ 13	deleto et post p. 87, D.
„ 129	„ 792	„ 5	scribe <i>ἀληθείαις</i> pro <i>ἀληθείας</i>

Leviora peccata, ut accentus et spiritus evanidi, literae inversae, alia eiusmodi in annotatione perraro obvia lectorem non magis morabuntur, quam loci Platonis hic illic in contextu non satis e regione respondentium Methodii locorum collocati. Ceterum quae de Erratis in Methodii Operibus dixi, magis etiam de Methodio Platonizante valent, cuius plagulae propter minutas annotationis literas difficillimae ad corrigendum fuerunt.

Halis, *Typis impressum Gebauero - Schwetschkianis.*

